JURISPRUDENȚĂ

Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România

Procedura insolvenței

Culegere de practică judiciară 2006-2009

Volumul I

Deschiderea procedurii insolvenței

Participanții la procedura insolvenței

Editura C.H. Beck

Procedura insolvenței

Culegere de practică judiciară 2006-2009

Volumul I
Deschiderea procedurii insolvenței
Participanții la procedura insolvenței

Colectivul de autori

Arin Octav Stănescu – coordonator, avocat, practician în insolvenţă, Preşedinte UNPIR
Valentina Burdescu, consilier juridic, Director Buletinul Procedurilor de Insolvenţă
Mihaela Sărăcuţ, judecător – Curtea de Apel Cluj
Florin Moţiu, doctor în drept, judecător – Curtea de Apel Timişoara
Nicoleta Ţăndăreanu, doctor în drept, judecător – Curtea de Apel Craiova
Camelia-Lilieana Gheorghiu, doctorand în drept, judecător – Curtea de Apel Iaşi
Alexandrina Puşcaş, avocat, practician în insolvenţă
Carmen Popa, avocat, practician în insolvenţă
Diana Deleanu, lector univ. drd., avocat, practician în insolvenţă
Vasile Godîncă-Herlea, avocat, practician în insolvenţă
Simona Maria Miloş, avocat, practician în insolvenţă

Uniunea Naţională a Practicienilor în Insolvenţă din România

Procedura insolvenței

Culegere de practică judiciară 2006-2009

Volumul I
Deschiderea procedurii insolvenței
Participanții la procedura insolvenței

Editura C.H. Beck
Bucureşti 2011

Editura C.H. Beck este acreditată CNCSIS – Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice din Învăţământul Superior

Procedura insolvenţei. Culegere de practică judiciară 2006-2009
Uniunea Naţională a Practicienilor în Insolvenţă din România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Procedura insolvenţei : culegere de practică judiciară 2006-2009 /

Uniunea Naţională a Practicienilor în Insolvenţă din România ;
coord.: Arin Octav Stănescu. - Bucureşti : Editura C.H. Beck, 2011-
3 vol.
ISBN 978-973-115-707-8
Vol. 1. - 2011. - ISBN 978-973-115-836-5

I. Stănescu, Arin Octav (coord.)

347.736(498)(094.5)

Editura C.H. Beck Str. Serg. Nuţu Ion nr. 2, sector 5, Bucureşti
Tel.: 021. 410.08.47; 021. 410.08.09;
021. 410.08.73; 021. 410.08.46
Fax: 021. 410.08.48
E-mail: comenzi@beck.ro

Redactor: Daniela Ştefan

Printed in Abagar, Bulgaria
e-mail: abagar@dir.bg
Fax: +359 62 64 69 93
Tel.: +359 62 64 39 36

Cuprins

Abrevieri

A.D.S.	– Agenţia Domeniilor Statului
alin.	– alineatul
A.F.P.	– Administraţia Finanţelor Publice
A.N.A.F.	– Agenţia Naţională de Administrare Fiscală
art.	– articolul
A.V.A.S.	– Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului
BEJ	– Biroul executorului judecătoresc
BNP	– Biroul notarului public
B.N.R.	– Banca Naţională a României
B.P.I.	– Buletinul procedurilor de insolvenţă
C.A.	– curte de apel
Cap.	– capitolul
cca	– circa
C.civ.	– Codul civil
C.com.	– Codul comercial
CF	– carte funciară
C.muncii	– Codul muncii
C.N.A.S.	– Casa Naţională de Asigurări de Sănătate
C.N.V.M.	– Comisia Naţională a Valorilor Mobiliare
Convenţia	– Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale
C.pen.	– Codul penal
C.proc.civ.	– Codul de procedură civilă
C.proc.fisc.	– Codul de procedură fiscală
dec.	– decizia
dec. civ.	– decizia civilă
dec. com.	– decizia comercială
D.G.F.P.	– Direcţia Generală a Finanţelor Publice
D.I.I.C.O.T.	– Direcţia de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism
D.R.A.O.V.	– Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale
ha	– hectar
I.T.M.	– Inspectoratul Teritorial de Muncă
lit.	– litera
mp	– metru pătrat
n.n.	– nota noastră

O.C.P.I.	– Oficiul de Cadastru şi Publicitate Imobiliară
O.G.	– Ordonanţa Guvernului
O.R.C.	– Oficiul Registrului Comerţului
O.U.G.	– Ordonanţa de urgenţă a Guvernului
parag.	– paragraful
pct.	– punctul
SA	– societate pe acţiuni
SC	– societate comercială
S.E.I.P.	– Serviciul pentru Evidenţa Informatizată a Persoanei
sent.	– sentinţa
sent. civ.	– sentinţa civilă
sent. com.	– sentinţa comercială
SNC	– societate în nume colectiv
SRL	– societate cu răspundere limitată
T.M.B.	– Tribunalul Municipiului Bucureşti
Trib.	– Tribunalul
UNPIR	– Uniunea Naţională a Practicienilor în Insolvenţă din România
urm.	– următoarele

Cuvânt-înainte

În ultimul timp am ajuns să consider că scrierea unui astfel de text este chiar mai dificilă decât pregătirea unui articol sau a unei lucrări ştiinţifice de mai mare amploare.

Spun acest lucru având în vedere experienţa acumulată în redactarea „Cuvântului preşedintelui", care deschide revista noastră de insolvenţă „Phoenix". Aceasta deoarece, într-un material relativ scurt, trebuie să transmiţi un mesaj care, ajuns la cititor, să-l facă să înţeleagă mai bine lucrarea pe care urmează să o citească sau, ca în cazul nostru, să o folosească în activitatea sa.

Ideea realizării acestei culegeri ne-a venit văzând că în domeniul în care ne desfăşurăm activitatea nu se editează decât sporadic astfel de lucrări, cum ar fi cele publicate de doamna judecător Edita Lovin şi de domnul Vasile Calimachi.

A devenit extrem de clar faptul că publicarea unei culegeri cuprinzătoare şi care să aibă continuitate era absolut necesară.

Utilitatea unei astfel de lucrări nu trebuie demonstrată. În mod special însă, în domeniul nostru de activitate, ţinând cont de faptul că soluţiile sunt regionalizate pe cele cincisprezece curţi de apel, era necesară crearea unui astfel de instrument în vederea unificării, pe cât posibil, a practicii judiciare.

Acesta este de fapt scopul primordial al editării culegerii de decizii.

În plus, ea va constitui şi un instrument de lucru eficient pentru toţi specialiştii care vor avea nevoie de practică judiciară cu privire la diversele aspecte ale procedurii insolvenţei în activitatea lor de zi cu zi.

Consiliul Naţional de Conducere al UNPIR a hotărât să susţină proiectul şi a aprobat modalităţile de realizare a acestuia, în colaborare cu Oficiul Naţional al Registrului Comerţului, condus de doamna director general Adriana Luminiţa Iacob şi Buletinul Procedurilor de Insolvenţă din cadrul ONRC, condus de doamna director Valentina Burdescu.

Ţin să precizez că fără participarea ONRC şi a celor două distinse doamne nu am fi putut finaliza lucrarea de faţă. Dna Burdescu şi colegii Domniei sale au furnizat hotărârile judecătoreşti şi după prelucrarea lor de către colectivul de lucru creat, au realizat pregătirea pentru tipar a lucrării.

Colectivul de autori a cuprins patru distinşi judecători de curte de apel, dna Nicoleta Ţăndăreanu de la Curtea de Apel Craiova, dna Camelia Gheorghiu de la Curtea de Apel Iaşi, dna Mihaela Sărăcuţ de la Curtea de Apel Cluj şi dl. Florin Moţiu de la Curtea de Apel Timişoara.

Lor li s-au alăturat dna Valentina Burdescu, aşa cum am arătat deja, şi colegii noştri, practicieni în insolvenţă şi avocaţi, Carmen Popa, Diana Deleanu, Vasile Godîncă-Herlea şi Simona-Maria Miloş.

Tuturor acestora le mulţumesc în mod deosebit pentru efortul extraordinar depus.

Structura lucrării a fost decisă de colectivul de autori şi ea urmează structura Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei.

S-au adăugat şi unele hotărâri din domeniul insolvenţei transfrontaliere, pronunţate în temeiul Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1346/2000 şi al Legii nr. 637/2002.

Urmează ca pe viitor, pentru că Uniunea este hotărâtă să continue acest proiect, să se includă şi hotărâri din dosarele de concordat preventiv şi mandat ad-hoc, ce vor fi pronunţate de instanţe în temeiul Legii nr. 381/2009.

Sper ca toţi specialiştii care lucrează în domeniul insolvenţei, judecători, practicieni în insolvenţă şi avocaţi sau consilieri juridici, să aprecieze acest instrument de lucru, pus pentru prima dată la dispoziţia lor, din iniţiativa unei uniuni profesionale.

Mai sper ca toţi aceştia să contribuie, într-un fel sau altul, la realizarea noilor volume, care vor apărea începând din 2011.

Practician în insolvenţă, av. Arin Octav Stănescu

Titlul I
Deschiderea procedurii insolvenţei

Capitolul I
Cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de către creditor

Secţiunea 1. Admiterea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de către creditor

1. Admiterea cererii creditoarei şi deschiderea procedurii generale de insolvenţă. Necontestarea stării de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6 şi pct. 11, art. 33

Pentru a solicita deschiderea procedurii de insolvenţă, creditorul îndreptăţit trebuie să deţină o creanţă certă, lichidă şi exigibilă împotriva patrimoniului debitorului, ale cărei scadenţă şi valoare prag trebuie să se încadreze în prevederile exprese ale Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei.

Potrivit art. 3 pct. 11 din Legea nr. 85/2006, creanţele bugetare reprezintă creanţele constând în impozite, taxe, contribuţii, amenzi şi alte venituri bugetare, precum şi accesoriile acestora.

Anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2010 prin care a fost modificată şi completată Legea nr. 85/2006, creanţa trebuia să fie certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile, iar cuantumul minim al acesteia era stabilit la 30.000 lei, cu menţiunea că în forma iniţială a legii, cuantumul minim al creanţei a fost stabilit la 10.000 lei.

Astfel, prin Legea nr. 169/2010, termenul a fost stabilit la 90 de zile, iar valoarea prag a creanţelor creditorilor, cu excepţia creanţelor de natură salarială, a fost stabilit la 45.000 lei.

Tot prin Legea nr. 169/2010, s-a completat art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, în sensul că toţi creditorii, inclusiv cei bugetari, vor putea soli-

cita deschiderea procedurii insolvenţei doar în cazul în care, după compensarea datoriilor reciproce, de orice natură, suma datorată acestora va depăşi valoarea prag stabilită de lege ca minimum al creanţei pentru care se poate solicita deschiderea procedurii.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 5173 din 27 noiembrie 2008

Prin sentinţa comercială nr. 5173 din data de 27 noiembrie 2008, judecătorul sindic a admis cererea formulată de creditoarea DGFP împotriva debitoarei SC L.I. SRL întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 85/2006.

Tribunalul, deliberând asupra cererii de faţă, reţine următoarele:

La data de 16.10.2008, creditoarea A.F.P. a formulat o cerere pentru deschiderea procedurii de insolvenţă împotriva debitoarei SC L.I. SRL în vederea recuperării creanţei pe care o deţine. Se menţionează că debitorul figurează în evidenţele instituţiei, respectiv în fişa sintetică pe plătitor, editată la 3.10.2008, cu datorii fiscale în sumă de 421.652 lei reprezentând taxe şi impozite neachitate. Împotriva societăţii debitoare s-a început procedura de executare silită prin emiterea titlurilor executorii şi a somaţiilor de plată. Au mai fost adăugate accesoriile pentru sumele neachitate. Creanţa este certă, lichidă şi exigibilă, ea reprezintă datorii la bugetul de stat, susţine creditoarea, depăşeşte 10.000 lei, motiv pentru care se solicită deschiderea procedurii de insolvenţă împotriva debitoarei.

În drept, invocă art. 31 din Legea nr. 85/2006, O.G. nr. 92/2003. În probaţiune depune înscrisuri. În temeiul art. 242 alin. (2) C.proc.civ., solicită judecarea şi în lipsă.

În temeiul art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cererea creditorului a fost comunicată debitorului, care nu a formulat contestaţie în termenul prevăzut la alin. (2).

Analizând materialul probator existent în cauză, judecătorul sindic reţine următoarele:

Prin cererea adresată instanţei, creditoarea a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei invocând existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile în valoare de 421.652 lei. Pentru dovedirea acestei creanţe au fost prezentate titlurile executorii emise la data de 20.09.2007 necontestate de către debitor. La aceste debite au fost calculate penalităţi de întârziere şi dobânzi, conform calculelor cuprinse în fişa sintetică pe plătitor, editată la 15.10.2008.

Se reţine că sunt îndeplinite condiţiile legale cu privire la caracterele creanţei. Astfel, creanţa este certă, cuantumul ei fiind stabilit în baza unor titluri executorii. De asemenea, creanţa este lichidă, constând în obligaţia de plată a unei sume de bani şi exigibilă, fiind depăşit termenul în care trebuia achitată datoria, termen prevăzut în legile speciale, cu mai mult de 30 de zile.

Este îndeplinită şi condiţia valorii prag prevăzută la art. 3 pct. 12 din lege, creanţa fiind superioară sumei de 10.000 de lei.

În conformitate cu dispoziţiile art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic constată că debitorul nu a contestat că este în stare de insolvenţă, nu a formulat apărări, motiv pentru care va admite cererea creditoarei şi va deschide procedura generală de insolvenţă faţă de debitorul care face parte din categoria de debitori enumeraţi la art. 1 alin. (1) pct. 1 din lege.

S-a reţinut din menţiunile efectuate în registrul comerţului că societatea L.T. SRL poartă denumirea în prezent de W.L. SRL.

În baza art. 33 alin. (7) şi art. 34 din lege va desemna administrator judiciar pe P.M.I. I.P.U.R.L. şi va dispune acestuia să efectueze notificările prevăzute la art. 61. Desemnarea acestuia s-a făcut în baza art. 11 lit. c) şi art. 19 din lege, ţinând cont de ofertele de servicii depuse la dosar, creditorii având posibilitatea de a decide desemnarea unui administrator judiciar în cadrul primei adunări. Administratorul va întocmi un raport de activitate în condiţiile art. 54 din lege. În temeiul art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006 va fi stabilită remuneraţia.

Va obliga debitoarea să depună în termen de 10 zile de la data deschiderii procedurii actele contabile şi informaţiile necesare pentru a stabili cauzele stării de insolvenţă, creanţele, debitele şi bunurile ce formează patrimoniul ei.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul A.F.P. pentru deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC L.I. SRL.

În baza art. 33 alin. (6) din legea privind procedura insolvenţei, deschide procedura insolvenţei împotriva debitorului SC L.I. SRL. Pune în vedere debitoarei ca în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii să depună actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din lege. Atrage atenţia debitoarei asupra prevederilor art. 47 şi art. 49 din lege privitor la ridicarea dreptului de administrare, în situaţia în care nu îşi declară intenţia de reorganizare în termenul prevăzut de lege.

Se interzice administratorilor societăţii debitoare, sub sancţiunea nulităţii, să înstrăineze fără acordul judecătorului sindic, părţile sociale/ acţiunile deţinute la aceasta şi dispune indisponibilizarea acestora în registrele speciale de evidenţă sau în conturile înregistrate electronic.

Dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi, să nu dispună de acestea fără un ordin al administratorului/lichidatorului judiciar, obligaţia înştiinţării băncilor revenind administratorului judiciar.

În temeiul art. 34 din lege numeşte administrator judiciar pe P.M.I. IPURL care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie de 2.500 lei.

În temeiul art. 61 din lege, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi O.R.C./altor registre, prin Buletinul Procedurilor de

Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunilor, precum şi tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi şi instanţelor judecătoreşti în a căror jurisdicţie se află sediul debitorului, în vederea aplicării prevederilor art. 36.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 22.01.2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 5.02.2009. Fixează termenul pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 26.02.2009. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 10.02.2009, ora 14:00. Pune în vedere administratorului judiciar să întocmească un raport de activitate conform art. 54 din lege. Fixează termen pentru continuarea procedurii la 26.02.2009.

2. Deschiderea procedurii generale de insolvenţă la cererea creditorului. Efectele deschiderii procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6 şi pct. 13, art. 33, art. 61-62

Potrivit art. 3 pct. 13 din Legea nr. 85/2006, creditorii chirografari sunt creditorii debitorului care nu au constituite garanţii faţă de patrimoniul debitorului şi care nu au privilegii însoţite de drepturi de retenţie, ale căror creanţe sunt curente la data deschiderii procedurii, precum şi creanţe noi, aferente activităţilor curente în perioada de observaţie.

Deschizând procedura insolvenţei, judecătorul sindic, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, va dispune administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, să efectueze notificările prevăzute la art. 61.

Astfel, potrivit art. 61, administratorul judiciar are obligaţia de a notifica toţi creditorii menţionaţi în lista depusă de debitor, debitorul şi oficiul registrului comerţului sau, după caz, registrului societăţilor agricole ori altor registre unde debitorul este înmatriculat/înregistrat, pentru efectuarea menţiunii. Notificarea se realizează conform prevederilor Codului de procedură civilă şi se va publica, pe cheltuiala averii debitorului, într-un ziare de largă circulaţie şi în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 3937/C/2008 din 18 noiembrie 2008

Prin sent. com. nr. 3937/C72008, judecătorul sindic a admis cererea de deschidere a procedurii de insolvenţă formulată de către creditoarea SC C&C T. SRL împotriva debitoarei SC 22 S. SRL, în conformitate cu prevederile Legii nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată sub nr. de mai sus la data de 22 octombrie 2008, creditoarea SC C&C T. SRL a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei

față de debitoarea SC 22 S. SRL, apreciind că această societate se află în stare de insolvență și nu mai poate face față obligațiilor sale comerciale, invocând existența unei creanțe certe, lichide și exigibile în cuantum de 34.794,55 lei, cererea fiind întemeiată pe dispozițiile art. 31 din Legea nr. 85/2006.

Cererea creditoarei a fost comunicată debitoarei, aceasta nedepunând contestație la dosar.

Analizând cererea formulată de creditoare, judecătorul sindic constată că cererea acesteia întrunește cerințele prevăzute de art. 31 coroborat cu prevederile art. 3 pct. 1, 6 și 12 din Legea nr. 85/2006 și o va admite.

Aceasta întrucât creditoarea a făcut dovada faptului că deține împotriva debitorului o creanță certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile, iar această creanță depășește valoarea prag, respectiv cuantumul minim de 10.000 de lei prevăzut de lege.

Judecătorul sindic apreciază că debitoarea se află în stare de insolvență, întrucât nu este în măsură cu fondurile bănești disponibile să achite datorii mai vechi de 30 de zile de la data scadenței, existând prezumția că aceasta a încetat plățile.

Așa fiind, în temeiul art. 33 alin. (4) coroborat cu dispozițiile art. 31 din Legea nr. 85/2006, va dispune deschiderea procedurii generale a insolvenței împotriva debitoarei SC 22 S. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea nr. 85/2006, va fi desemnat în calitate de administrator judiciar SP G.R.P. IPURL, care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 25 din lege și orice alte atribuții care vor fi stabilite în sarcina sa.

În baza art. 35 din lege, se va stabili în sarcina debitoarei obligația de a depune la dosarul cauzei actele și informațiile prevăzute de art. 28 alin. (1), în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii.

În baza art. 47 din Legea nr. 85/2006, se va dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei.

Se va stabili în sarcina administratorului judiciar obligația de a depune la dosar raportul prevăzut de art. 54 din Legea nr. 85/2006, în termen de 30 de zile de la desemnarea sa.

Se va dispune în sarcina administratorului judiciar efectuarea notificărilor prevăzute de art. 61 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, creditorilor menționați în lista depusă de debitor conform prevederilor art. 28 alin. (1).

În temeiul art. 42 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, se va dispune indisponibilizarea părților sociale ale asociaților societății debitoare și înscrierea acestei mențiuni în registrele de evidență.

Se va stabili în sarcina adunării generale a asociaților debitoarei obligația de a desemna pe cheltuiala sa administratorul special, conform prevederilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 18 alin. (2).

În baza art. 44 din lege, se va stabili în sarcina administratorului special obligaţia de a pune la dispoziţia administratorului judiciar toate informaţiile cerute cu privire la activitatea debitoarei, precum şi lista cuprinzând plăţile şi transferurile patrimoniale făcute în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.

Se va dispune notificarea deschiderii procedurii debitoarei, creditorului şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj pentru efectuarea menţiunii, dispunându-se şi publicarea în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

În baza prevederilor art. 62 din Legea nr. 85/2006, se va stabili termen limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanţelor asupra averii debitorului data de 15 ianuarie 2009, termenul de verificare a creanţelor, întocmire, afişare şi comunicare a tabelului preliminar al creanţelor la data de 29 ianuarie 2009, termenul pentru depunerea contestaţiilor, soluţionarea acestora şi definitivarea tabelului creanţelor la 17 februarie 2009.

Se va stabili termen pentru examinarea stadiului procedurii pentru data de 17 februarie 2009.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditoarea SC C&C T. SRL şi în consecinţă:

Dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei faţă de debitoarea SC 22 S. SRL.

Desemnează în calitate de administrator judiciar pe SP G.R.P. IPURL.

Obligă debitoarea, prin reprezentantul legal, să depună la dosar, în termen de 10 zile de la data prezentei hotărâri, toate actele prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006, sub sancţiunea prevăzută de art. 147 din acelaşi act normativ. Dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei.

Dispune indisponibilizarea părţilor sociale ale asociaţilor societăţii debitoare şi înscrierea acestei menţiuni în registrele de evidenţă.

Dispune în sarcina administratorului judiciar efectuarea notificărilor prevăzute de art. 61.

Stabileşte în sarcina adunării generale a asociaţilor debitoarei obligaţia de a desemna, pe cheltuiala sa, administratorul special, conform prevederilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 18 alin. (2).

Stabileşte în sarcina debitoarei obligaţia de a pune la dispoziţia administratorului judiciar lista cuprinzând transferurile patrimoniale şi plăţile făcute în cele 120 zile anterioare deschiderii procedurii.

Dispune ca administratorul judiciar să depună la dosar raportul prevăzut de art. 54 din Legea nr. 85/2006.

Dispune notificarea deschiderii procedurii debitoarei, creditorului şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj în vederea

efectuării menţiunii, dispunându-se şi publicarea în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

Fixează termen pentru înregistrarea declaraţiilor de creanţă pentru data de 15 ianuarie 2009, termen pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la data de 29 ianuarie 2009, termen pentru depunerea contestaţiilor, soluţionarea acestora şi definitivarea tabelului creanţelor la 17 februarie 2009.

3. Cerere formulată de creditor pentru deschiderea procedurii insolvenței. Cerere formulată de debitor pentru deschiderea procedurii insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 26-33

Potrivit prevederilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cererea de deschidere a procedurii de insolvenţă se introduce la tribunal de către debitor sau de către creditori, precum şi de către alte persoane sau instituţii prevăzute în mod expres de lege.

În cazul de faţă, cererea de deschidere a procedurii de insolvenţă a fost introdusă de creditor, însă debitorul a formulat contestaţie şi a solicitat să fie supus procedurii de insolvenţă, potrivit prevederilor art. 33 alin. (6) şi art. 27 din Legea nr. 85/2006.

În soluţionarea cauzei, judecătorul sindic a făcut aplicarea prevederilor art. 31 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora, „dacă există o cerere de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de către debitor şi una sau mai multe cereri formulate de creditori, nesoluţionate încă, toate cererile de deschidere a procedurii se conexează la cererea formulată de debitor".

Trib. Hunedoara, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, încheierea nr. 1142/F/2008

Prin încheierea nr. 1142/F/2008, judecătorul sindic a admis cererea debitorului SC A.H.T. SRL Hunedoara, pentru deschiderea procedurii insolvenţei prevăzute de Legea nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată la data de 15.10.2008, creditoarea SC R. SRL Deva a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC A.H.T. SRL. În motivarea cererii sale a arătat că debitoarea are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de 13.036,03 lei din care 11.223,40 lei reprezentând contravaloare transport efectuat pentru aceasta şi 1.812,63 lei penalităţi de întârziere.

Debitoarea a formulat contestaţie, potrivit art. 33 alin. (6) din legea privind procedura insolvenţei şi a formulat cerere prin care a solicitat pronun-

ţarea unei încheieri privind deschiderea procedurii insolvenţei faţă de ea, conform art. 27 din lege. A arătat că în prezent nu mai are activitate că este în imposibilitatea achitării datoriilor către D.G.F.P. şi faţă de alţi creditori bugetari şi că a încetat plăţile de peste 30 zile.

Această cerere a debitoarei are întâietate faţă de cererea creditoarei, motiv pentru care se va pronunţa cu prioritate asupra acestei cereri. Din cuprinsul listei de creanţe de la dosar reiese că într-adevăr debitoarea datorează suma peste valoarea pragului de 10.000 lei şi este dovedită starea vădită de insolvenţă.

Judecătorul sindic constată că debitoarea este în încetare de plăţi, stare recunoscută de ea.

Faţă de cele arătate mai sus, va constata că debitoarea se află în încetare de plăţi, stare de fapt dovedită cu lista de creanţe necontestate de către debitoare.

Cererea creditoarei SC R. SRL Deva pentru suma de 13.036,03 lei făcută în dosarul nr. X ataşat la dosarul în care debitoarea a solicitat deschiderea procedurii va fi considerată declaraţie de creanţă împotriva debitoarei, urmând a fi supusă verificării de către administratorul judiciar. Va constata că sunt îndeplinite condiţiile legii.

Pentru aceste motive,judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de debitorul SC A.H.T. SRL, la care a fost conexată cererea creditoarei SC R. SRL şi în consecinţă:

În temeiul art. 32 alin. (1) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitorului SC A.H.T. SRL. Ridică debitoarei dreptul de a-şi administra bunurile şi conduce activitatea. Obligă debitoarea să depună la dosarul cauzei în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) conform art. 33 alin. (4) şi (6) din Legea nr. 85/2006. Indisponibilizează acţiunile/părţile sociale ale administratorilor societăţii debitoare.

Numeşte ca administrator judiciar pe A&Q C. SPRL – Filiala Deva cu o retribuţie de 2.000 lei care va îndeplini următoarele atribuţii: notifică deschiderea procedurii de faliment debitorului, creditorilor şi oficiului registrului comerţului de pe lângă Tribunalul Hunedoara sau registrului societăţilor agricole / registrului asociaţiilor şi fundaţiilor / alte registre, pentru efectuarea menţiunii, precum şi publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă. Notifică conform art. 48 din Legea nr. 85/2006, toate băncile la care debitoarea are disponibilităţi în conturi, că nu au voie să dispună de sumele existente fără un ordin al lichidatorului judiciar. Depune la dosarul de faliment, pentru a fi prezentate judecătorului sindic lista cu denumirea şi adresa creditorilor, precum şi lista asociaţilor societăţii debitoare şi adresa acestora. Stabileşte termenele prevăzute de art. 62 din Legea nr. 85/2006, care vor fi prezentate de îndată judecătorului sindic după care trimite şi publică notificarea prevăzută de art. 61 din aceeaşi lege. Deschide contul prevăzut de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 la Banca Comercială Deva. Verifică fiecare

creanţă în condiţiile art. 66 din Legea nr. 85/2006, întocmeşte şi depune la dosarul de faliment tabelele creanţelor prevăzute de lege şi face toate notificările necesare conform dispoziţiilor Legii nr. 85/2006. Ia măsuri pentru respectarea normelor privind protecţia mediului şi protecţia muncii. Întocmeşte şi depune la dosarul de faliment rapoartele lunare prevăzute de art. 21 din Legea nr. 85/2006. Îndeplineşte şi celelalte atribuţii prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006 şi orice alte atribuţii prevăzute de lege sau care vor fi stabilite de judecătorul sindic în interesul procedurii.

Cererea creditorului SC R. SRL va fi considerată declaraţie de creanţă împotriva averii debitorului, urmând procedura verificării sale de către administratorul judiciar. Prezenta hotărâre se comunică debitoarei, administratorului judiciar, asociaţilor societăţii debitoare, instanţelor şi băncilor prevăzute de art. 37 din Legea nr. 85/2006, Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Hunedoara şi se afişează la uşa instanţei.

4. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii de insolvenţă. Neplata de către debitor a creanţelor constatate prin titlu executoriu. Prezumţia stării de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 33, art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1-4, art. 107, art. 109

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1-4 din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată de insolvenţă se aplică debitorilor persoane juridice care nu deţin niciun bun în patrimoniul lor; actele constitutive sau documentele contabile nu pot fi găsite; administratorul nu poate fi găsit; sediul nu mai există sau nu corespunde adresei din registrul comerţului.

În cauza de faţă, debitoarea nu a formulat contestaţie împotriva cererii de deschidere a procedurii de insolvenţă, şi nu s-a prezentat la niciunul dintre termenele de judecată stabilite de instanţă, legal citată. Creditoarea a invocat şi susţinut faptul că debitoarea nu mai deţine bunuri mobile sau imobile şi că nu mai desfăşoară activitate la sediul social declarat. Acest fapt este confirmat prin restituirea dovezilor de citare emise de instanţă, cu menţiunea schimbării sediului.

Faţă de susţinerile în fapt şi în drept invocate de creditoare şi, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, instanţa a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă, numirea unui lichidator provizoriu, dat fiind faptul că nu au fost depuse oferte, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 107 şi art. 109 referitoare la notificarea deschiderii procedurii simplificate de insolvenţă.

Trib. Comercial Mureş, sent. nr. 2486 din 23 decembrie 2008

Prin sentinţa nr. 2486 din 23 decembrie 2008, judecătorul sindic a admis cererea de deschidere a procedurii insolvenţei depusă de creditoarea Autoritatea Naţională a Vămilor prin Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale Braşov împotriva debitoarei SC A.G. SRL.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Comercial Mureş la data de 13.10.2008, Autoritatea Naţională a Vămilor prin Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale Braşov, în calitate de creditor, a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea sa SC A.G. SRL, arătând că debitoarea are obligaţii de plată în cuantum de 292.938 lei. În motivarea cererii sale, creditoarea arată că în baza actelor constatatoare cu nr. 981-996/12.12.2002 şi nr. 136-13829/17.02.2003 emise de Biroul Vamal Târg-Mureş a fost stabilită această obligaţie de plată în sarcina debitoarei, aceste titluri de creanţă fiind titluri executorii. Cum debitoarea nu a achitat sumele datorate la scadenţă, depăşind cu mult termenul de 30 de zile, starea de insolvenţă a acesteia este prezumată ca fiind reală.

La cererea de deschidere a procedurii, creditoarea a anexat procesul-verbal de constatare a insolvabilităţii, somaţia şi titlul executoriu nr. 63/ 26.06.2003, procesele-verbale privind calculul accesoriilor pentru neplata la termen a obligaţiilor fiscale şi Actele de constatare nr. 136-138/ 17.02.2003 şi nr. 981-996.

Examinând cererea creditoarei, pe baza actelor depuse la dosarul cauzei, judecătorul sindic constată că aceasta are faţă de debitoarea SC A.G. SRL o creanţă certă, lichidă şi exigibilă a cărei valoare depăşeşte valoarea-prag minimă, iar debitoarea nu a contestat starea de insolvenţă, care potrivit dispoziţiilor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 este vădită, în condiţiile în care debitoarea nu a efectuat plăţi în contul datoriei de mai mult de 30 de zile.

Debitoarea nu a contestat starea de insolvenţă şi niciunul din reprezentanţii săi nu s-au prezentat la termenele de judecată stabilite în cauză.

În plus, din constatările făcute de inspectorii din cadrul creditoarei rezultă că debitoarea nu deţine bunuri mobile sau imobile şi că nu mai desfăşoară activitate la sediul social declarat, fapt confirmat şi prin restituirea dovezilor de citare emise de instanţă, cu menţiunea schimbării sediului.

Prin urmare, stabilind că debitoarea se afla în stare de insolvenţă, că aceasta are faţă de creditoarea Autoritatea Naţională a Vămilor o datorie certă, lichidă şi exigibilă a cărei valoare este mai mare decât valoarea-prag şi fiind îndeplinite şi condiţiile prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1, 4 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va dispune în baza art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei faţă de debitoarea SC A.G. SRL.

În consecinţă, se vor dispune şi măsurile imediate prevăzute de lege.

În ceea ce priveşte numirea provizorie a lichidatorului judiciar, judecătorul sindic constată că la dosarul cauzei nu a fost depusă nicio ofertă de servicii, judecătorul sindic stabileşte prin tragere la sorţi că societatea de

insolvenţă N. SPRL va îndeplini provizoriu funcţia de lichidator judiciar, cu o retribuţie de 1.000 lei lunar şi 5% din sumele distribuite creditorilor, aceasta urmând să îndeplinească atribuţiile prevăzute la art. 25 din lege.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditoarea Autoritatea Naţională a Vămilor, cu sediul în Bucureşti, reprezentată prin Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale Braşov, cu sediul în Braşov, pentru deschiderea procedurii de insolvenţă împotriva debitoarei SC A.G. SRL.

În temeiul dispoziţiilor art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 raportat la art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1, 4 din Legea nr. 85/2006 dispune deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă împotriva debitoarei SC A.G. SRL şi intrarea în faliment a acesteia.

În baza art. 107 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 dispune dizolvarea societăţii debitoare SC A.G. SRL. În temeiul dispoziţiilor art. 107 alin. (1) lit. a) raportat la art. 47 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei, constând în dreptul de a-şi conduce activitatea, de a-şi administra bunurile din avere şi de a dispune de acestea.

Indisponibilizează părţile sociale deţinute de administratorul statutar al debitoarei C.R.R. la societatea debitoare.

Pune în vedere debitoarei să depună la dosarul cauzei, în termen de 10 zile de la primirea notificării, actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În temeiul dispoziţiilor art. 34 coroborat cu art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 desemnează provizoriu în calitate de lichidator judiciar societatea în insolvenţă N. SPURL si stabileşte remuneraţia acestuia în cuantum de 1.000 lei lunar şi 5% din sumele distribuite creditorilor. Stabileşte în sarcina lichidatorului atribuţiile prevăzute de art. 25 alin. (1) lit. a)-l) din Legea nr. 85/2006. Stabileşte în sarcina lichidatorului, atribuţia de conducere în tot a activităţii debitorului, precum şi atribuţia de a întocmi şi de a păstra o listă cuprinzând toate încasările, plăţile şi compensările efectuate după data deschiderii procedurii. Stabileşte în sarcina lichidatorului atribuţia de a trimite o copie de pe hotărârea de deschidere a procedurii, autorităţilor şi instituţiilor care ţin registrele de publicitate pentru bunurile supuse transcripţiei, inscripţiei sau înregistrării în aceste registre, spre a se face menţiune în ceea ce priveşte bunurile aflate în patrimoniul debitorului.

În temeiul dispoziţiilor art. 48 dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitorul are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al lichidatorului.

În temeiul dispoziţiilor art. 109 raportat la art. 61 din Legea nr. 85/2006 dispune notificarea deschiderii procedurii falimentului împotriva debitorului SC A.G. SRL tuturor creditorilor, debitorului, Oficiului Registrului Comerţului în vederea efectuării menţiunii, precum şi tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi.

Pune în vedere lichidatorului provizoriu prevederile art. 252 din Legea nr. 31/1990 republicată şi dispune menţionarea în registrul comerţului a reprezentanţilor permanenţi ai lichidatorului judiciar.

Fixează termen limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanţelor asupra averii debitorului pe data de 2.02.2009, data poştei. Fixează termenul limită de verificare a creanţelor, de întocmire, afişare şi comunicare a tabelului preliminar al creanţelor la data de 16.02.2009. Fixează termenul pentru definitivarea tabelului creanţelor la data de 4.03.2009, eventualele contestaţii putând fi formulate până pe data de 23.02.2009, data poştei. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 20.02.2009 la ora şi locul comunicate de lichidator, având următoarea ordine de zi: confirmarea lichidatorului desemnat de judecătorul sindic şi a remuneraţiei acestuia, alegerea comitetului creditorilor, analizarea raportului cu cauze.

Dă dispoziţie lichidatorului judiciar să publice de îndată în Buletinul procedurilor de insolvenţă această hotărâre a Adunării creditorilor, cu menţiunea că poate fi contestată de către creditori pentru motive de nelegalitate în 3 zile de la publicare. Dă dispoziţie lichidatorului judiciar să depună la dosarul cauzei procesul-verbal şi hotărârea Adunării creditorilor din data de 20.02.2009, precum şi dovada publicării acesteia în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Fixează termen pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la hotărârea Adunării creditorilor pe data de 4.03.2009. Fixează termenul pentru înregistrarea de către lichidatorul judiciar a raportului cu privire la cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia insolvenţei debitoarei, cu menţionarea persoanelor vinovate, la data de 9.02.2009. Dispune deschiderea de către debitor a unui cont la o unitate bancară din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii, în caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul urmând a fi deschis de lichidatorul provizoriu. Eventualele disponibilităţi băneşti vor fi păstrate într-un cont special de depozit bancar.

În baza art. 37 din lege dispune comunicarea prezentei către toate instanţele judecătoreşti de pe raza judeţului Mureş.

5. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii de insolvenţă. Necontestarea de către debitor a stării de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 33, art. 61

Creanţa invocată de creditor în cererea de deschidere a procedurii insolvenţei este dovedită cu titlu executoriu, hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă prin nerecurare, raportat la prevederile art. 31 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Debitorul nu a formulat contestaţie, astfel că acesta nu a contestat existenţa creanţei şi nici starea de insolvenţă, fiind de acord cu deschiderea procedurii de insolvenţă.

Cum debitorul nu se încadrează în cazurile speciale de deschidere a procedurii simplificate a insolvenţei, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a deschis procedura generală de insolvenţă.

Trib. Covasna, Secţia civilă, sent. civ. nr. 1843 din 18 decembrie 2008

Prin sentinţa civilă nr. 1843 din 18 decembrie 2008, judecătorul sindic a admis cererea formulate de creditorul C. de P. şi P. Aita Medie pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC Z. SRL.

Prin cererea înregistrată la data de 13 octombrie 2008, creditorul C. de P. şi P., cu sediul în Aita Medie, a solicitat deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitoarei SC Z. SRL.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că are faţă de debitoare o creanţă comercială certă, lichidă şi exigibilă în sumă de 49.094,65 lei reprezentând preţ neachitat – 22.781,35 lei, penalităţi de întârziere contractuale – 22.781,35 lei şi cheltuieli de judecată – 3.531,95 lei, creanţă izvorând din sentinţa civilă nr. 1400/02.07.2008 pronunţată de Judecătoria Sf. Gheorghe, definitivă prin nerecurare.

În probaţiune, creditoarea a depus la dosar înscrisuri: titlul executoriu, factură, contract de vânzare-cumpărare, adresa de convocare la conciliere şi confirmarea de primire a acesteia.

Cererea s-a timbrat cu 39 lei taxă judiciară de timbru şi s-a anulat la dosar timbru judiciar de 0,3 lei.

Cererea creditoarei, împreună cu notificarea emisă conform art. 33 din Legea nr. 85/2006, a fost comunicată debitoarei SC Z. SRL la data de 21 octombrie 2008, conform procesului-verbal de îndeplinire a procedurii de citare, iar aceasta nu a contestat starea sa de insolvenţă în condiţiile prevăzute de acelaşi articol şi nici nu şi-a exprimat intenţia de reorganizare judiciară.

Din analiza actelor şi lucrărilor dosarului, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Potrivit art. 31 alin. (1) coroborat cu art. 3 pct. 1, 6 şi 12 din Legea nr. 85/2006, orice creditor care are o creanţă în cuantum minim de 10.000 lei, certă, lichidă şi exigibilă, scadentă de mai mult de 30 de zile, poate introduce, la tribunal, o cerere împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă.

În speţă, creditorul C. de P. şi P. Aita Medie este titularul unui drept de creanţă în sumă de 49.094,35 lei, dovedită cu titlul executoriu – sentinţa civilă nr. 1400/02.07.2008, definitivă prin nerecurare. La acestea se adaugă faptul că debitoarea nu a contestat existenţa acestei datorii şi nici starea sa de

insolvență, reprezentantul legal al acesteia, administratorul B.Z., fiind de acord cu deschiderea procedurii insolvenţei. Cele stabilite anterior duc la concluzia că societatea comercială debitoare este în insolvență, caracterizată prin incapacitatea vădită de plată a datoriilor exigibile cu sumele de bani disponibile, astfel că judecătorul-sindic urmează a dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei debitoarei SC Z. SRL Aita Medie, în temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 şi va numi în calitate de administrator judiciar, dintre societăţile profesionale care au depus la dosar oferte tehnice de servicii, Societatea profesională C. SPRL Braşov.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul C. de P. şi P. Aita Medie, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC Z. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC Z. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, desemnează în calitate de administrator judiciar societatea C. SPRL, care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie de 2500 lei + TVA.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerțului prin Buletinul Procedurilor de Insolvență, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 18.02.2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 18.03.2009. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 16.04.2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la data de 17.04.2009. Fixează data şedinţei adunării creditorilor în perioada 23-27 martie 2009, data şi ora exactă urmând a fi stabilite de administratorul judiciar prin notificare şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea, de către debitor, a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

6. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii generale de insolvență. Prezumția stării de insolvență a debitorului

Legea nr. 85/2006, art. 33

Creanța invocată de creditor în cererea de deschidere a procedurii insolvenței este dovedită cu titlu executoriu, hotărâre arbitrală, raportat la prevederile art. 31 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Debitorul nu a contestat în mod expres cererea de deschidere a procedurii insolvenței, existența creanței, starea de insolvență și încetarea de plăți, rezumându-se doar la formularea unei cereri de amânare a judecării cauzei pentru a-și angaja apărător, iar la termenul de amânare astfel acordat, apărătorul debitoarei solicită un nou termen de amânare pentru lipsă apărare.

Instanța constată că în cauză sunt incidente prevederile art. 156 C.proc.civ., potrivit cărora amânarea pentru lipsa de apărare se poate formula numai o singură dată, pentru motive întemeiate, astfel că cererea pentru un nou termen de judecată este respinsă, debitoarea având la deja dispoziție un termen pentru pregătirea apărărilor necesare.

Drept urmare, fiind îndeplinite condițiile pentru deschiderea procedurii de insolvență, iar debitorul nu se regăsește într-una din situațiile în care se deschide direct procedura simplificată de insolvență, instanța, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 a dispus deschiderea procedurii generale de insolvență.

Trib. Iași, Secția comercială, sent. com. 797/S din 18 decembrie 2008

Prin sent. com. nr. 797/S din 18 decembrie 2008, judecătorul sindic s-a pronunțat asupra cererii formulate de creditorul SC C. M&D SRL Galați având ca obiect deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului SC A.E. SRL Iași. La apelul nominal făcut în ședință publică se constată lipsa părților.

Judecătorul-sindic constată că prin cererea înregistrată pe rolul acestui tribunal, creditorul SC C. M&D SRL Galați a solicitat deschiderea procedurii insolvenței față de debitorul SC A.E. SRL Iași în vederea recuperării creanței în sumă de 19.168 lei reprezentând contravaloarea produselor livrate acestuia cu factura nr. 461/16.05.2007 și penalități de întârziere, creanță conținută în hotărârea nr. 63/05.11.2007 pronunțată de Curtea de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Galați și care este scadentă de mai mult de 30 de zile.

Cererea introductivă s-a comunicat debitorului la data de 17.10.2008 şi s-a dispus citarea acestuia la sediul social înscris la registrul comerţului fără ca acesta să conteste starea de insolvenţă, existenţa creanţei reclamate sau cuantumul acesteia şi nici împrejurarea încetării plăţilor pentru o perioadă mai mare de 30 de zile deşi, prin cererea depusă pentru termenul de judecată din 13.11.2008, a solicitat amânarea cauzei pentru a-şi angaja apărător pentru ca la termenul acordat – 11.12.2008 – apărătorul debitorului să solicite din nou amânarea.

Faţă de împrejurarea că, la cererea debitorului, pentru lipsă de apărare instanţa a amânat cauza la data de 11.12.2008, că potrivit art. 156 C.proc.civ., cauza se poate amâna o singură dată pentru lipsă de apărare şi numai motivat şi că termenul se acordă părţii şi nu apărătorului acesteia, că deşi a beneficiat de un termen pentru a-şi formula apărările impuse de poziţia sa procesuală nu a făcut niciun demers în acest sens, judecătorul-sindic consideră că dreptul la apărare al debitorului a fost respectat.

Întrucât o cerere introductivă întemeiată pe prevederile Legii nr. 85/2006 nu poate produce efecte juridice decât dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de acest act normativ în art. 3 referitoare la existenţa creanţei şi a stării de insolvenţă, verificarea îndeplinirii lor se impune din oficiu judecătorului-sindic.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 31 din Legea nr. 85/2006, orice creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă poate formula o cerere introductivă, prin creditor îndreptăţit înţelegându-se, potrivit art. 3 pct. 6 din această lege, creditorul care are împotriva patrimoniului debitorului o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile şi a cărei valoare este de cel puţin 10.000 lei.

În acest sens, se reţine că împotriva debitorului, creditorul are o creanţă certă lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile şi într-un cuantum superior valorii-prag de 10.000 lei ce rezultă din hotărârea arbitrală nr. 63/05.11.2007, iar împrejurarea că debitorul nu s-a prezentat în instanţă pentru a-şi formula apărări privind fondurile sale disponibile şi situaţia sa patrimonială şi nici nu a produs vreo dovadă că deţine lichidităţi şi face faţă obligaţiilor sale exigibile, îndreptăţesc concluzia că acesta se află în insolvenţă.

Aşa fiind, cererea introductivă va fi admisă cu consecinţa deschiderii procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului potrivit art. 33 din Legea nr. 85/2006.

Faţă de conţinutul ofertelor de la dosar şi prevederile art. 34 din Legea nr. 85/2006, pentru supravegherea activităţii debitorului se va desemna provizoriu, până la confirmarea de către prima adunare a creditorilor, administratorul judiciar care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006.

Se va dispune emiterea notificărilor la care se referă art. 61 din Legea nr. 85/2006, cu precizarea termenelor prevăzute de art. 62 din Lege.

Potrivit art. 35 din Legea nr. 85/2006, se va învedera debitorului obligaţia ca, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, să depună la dosar actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din menţionata lege.

De asemenea, administratorul judiciar va depune lunar raport de activitate şi la data de 18 februarie raportul prevăzut de art. 59 din Legea nr. 85/2006.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul SC C. M&D SRL Galaţi, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC A.E. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitorului SC A.E. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte provizoriu în calitate de administrator judiciar pe A. I.P.U.R.L. Iaşi, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege şi care, în lipsa unei convenţii încheiate cu creditorii, va fi remunerat pe baza deconturilor aprobate de judecătorul-sindic, dar nu mai mult de 1.000 lei pentru întreaga perioadă de derulare a acestei proceduri.

În temeiul art. 42 din Legea privind procedura insolvenţei dispune indisponibilizarea părţilor sociale deţinute la debitor de administratorul acestuia.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii conform Codului de procedură civilă, debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi şi publicarea notificării, pe cheltuiala averii debitorului, într-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

Pune în vedere debitorului să predea administratorului judiciar până la data de 29 decembrie 2008 actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 2 februarie 2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 2 martie 2009. Fixează termenul limită pentru înregistrarea contestaţiilor la tabelul preliminar întocmit de administratorul judiciar la 12 martie 2009. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 26 martie 2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 27 martie 2009. Fixează termen pentru prima şedinţă a adunării creditorilor având pe ordinea de zi definitivarea desemnării administratorului judiciar şi stabilirea remuneraţiei acestuia, desemnarea comitetului creditorilor şi a preşedintelui comitetului la data de 30 martie 2009 la sediul Tribunalului Iaşi, judecător-sindic, şi dispune convocarea creditorilor debitorului de către administratorul judiciar.

Dispune trimiterea de către administratorul judiciar a notificărilor către toţi creditorii debitorului, către instanţele judecătoreşti în a căror jurisdicţie se află sediul debitorului declarat la registrul comerţului.

Administratorul judiciar va întocmi şi va supune judecătorului-sindic până la data 18 februarie 2009 raportul prevăzut de art. 59 din lege asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia insolvenţei debitorului, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă şi asupra existenţei premiselor angajării răspunderii acestora în condiţiile art. 138 din lege, precum şi asupra posibilităţii de reorganizare efectivă ori a motivelor care nu permit reorganizarea şi, lunar, raportul cuprinzând descrierea modului în care şi-a îndeplinit atribuţiile cu justificarea cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a acestei obligaţii, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

7. Deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă. Societate dizolvată anterior formulării cererii introductive

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2) lit. e), art. 33, art. 107

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată de insolvenţă se aplică societăţilor comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive.

Din informaţiile comunicate de oficiul registrului comerţului rezultă faptul că societatea este dizolvată potrivit prevederilor art. 237 din Legea nr. 31/1990 privind societăţile comerciale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Debitoarea nu a formulat contestaţie împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, astfel că nu a contestat existenţa creanţei, starea de insolvenţă şi încetarea de plăţi.

Urmare celor invocate, fiind îndeplinite condiţiile deschiderii procedurii insolvenţei, în temeiul prevederilor art. 33 alin. (6) şi art. 107 şi urm. din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 5359 din 8 decembrie 2008

Prin sent. com. nr. 5359 din 8 decembrie 2008, judecătorul sindic a soluţionat cererea formulată de creditoarea Administraţia Finanţelor Publice

Sector 5 împotriva debitorului SC A.T. SRL întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată la data de 24.10.2008 sub nr. 40014 creditoarea AFP Sector 5 Bucureşti a solicitat deschiderea procedurii de insolvenţă în contradictoriu cu debitoarea SC A.T. SRL care se află în stare de insolvenţă de mai mult de 30 zile şi nu a achitat creanţa în sumă de 26.005 lei.

În motivarea cererii sale, creditoarea arată că debitoarea îi datorează suma de 26.005 lei stabilită în baza declaraţiilor şi deconturilor depuse de debitoare şi individualizate prin fişa pe plătitor din 23.06.2008.

Precizează creditoarea că a calculat dobânzi şi penalităţi întârziere conform O.G. nr. 92/2003 şi demarat procedura executării silite, ca urmare a neachitării de către debitoare a obligaţiilor menţionate, la termenele legale.

În dovedirea cererii creditoarea a depus la dosarul cauzei titlul executoriu, somaţia, dovada comunicării actelor de executare silită.

Judecătorul sindic a dispus la data de 24.10.2008 comunicarea cererii creditoarei către debitoare conform cu art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Debitoarea nu a formulat contestaţie în termenul legal de 10 zile de la comunicarea cererii creditoarei împotriva cererii creditoarei, în condiţiile art. 33 alin. (2) din lege.

Analizând materialul probator existent în cauză, judecătorul sindic reţine următoarele:

În conformitate cu dispoziţiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, orice creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă poate introduce o cerere introductivă în care va preciza: a) cuantumul şi temeiul creanţei; b) existenţa unei garanţii reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii; c) existenţa unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului; d) declaraţia privind eventuala intenţie de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze cel puţin la nivel de principiu, modalitatea prin care înţelege să participe la reorganizare.

Conform art. 3 pct. 6 din lege, prin creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii se înţelege creditorul a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 zile.

De asemenea, conform art. 3 pct. 1 din legea insolvenţei este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile.

Potrivit art. 379 alin. (3) C.proc.civ., creanţa certă este aceea a cărei existenţă rezultă din însuşi actul de creanţă sau şi din alte acte, chiar neautentice, emanate de la debitor sau chiar recunoscute de el.

Conform art. 1 alin. (2), procedura simplificată prevăzută de Legea nr. 85/2006 se aplică debitorilor aflaţi în stare de insolvenţă, care se încadrează în una dintre următoarele categorii: a) comercianţi, persoane fizice, acţionând indi-

vidual; b) asociații familiale; c) comercianți care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1) și îndeplinesc una dintre următoarele condiții: 1. nu dețin niciun bun în patrimoniul lor; 2. actele constitutive sau documentele contabile nu pot fi găsite; 3. administratorul nu poate fi găsit; 4. sediul nu mai există sau nu corespunde adresei din registrul comerțului; d) debitori care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1), care nu au prezentat documentele prevăzute la art. 28 alin. (1) lit. b), c), e) și h) în termenul prevăzut de lege; e) societăți comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive; f) debitori care și-au declarat prin cererea introductivă intenția de intrare în faliment sau care nu sunt îndreptățiți să beneficieze de procedura de reorganizare judiciară prevăzută de prezenta lege.

În speță, debitoarea datorează creditoarei suma de 26.005 lei reprezentând datorii la bugetul statului. Aceste debite au fost stabilite pe baza declarațiilor și deconturilor depuse de debitoare și individualizate prin fișa pe plătitor de la 23.06.2008. Ca urmare a neachitării sumelor datorate la scadență, creditoarea a calculat dobânzi și penalități de întârziere și a demarat procedura executării silite, însă fără niciun rezultat. În consecință, judecătorul sindic constată că în speță creanța este certă, fiind constatată prin titlul executoriu depus la dosarul cauzei; este lichidă și determinată, cuantumul acesteia depășind valoarea prag stabilită în art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, fiind în sumă de 26.005 lei; este exigibilă de mai mult de 30 zile.

De asemenea, se constată, din relațiile furnizate de oficiul registrului comerțului, că societatea debitoare a fost dizolvată prin încheierea judecătorului delegat de la ORCTB conform art. 237 din Legea nr. 31/1990.

În raport de aceste considerente, judecătorul sindic va admite cererea creditoarei și în conformitate cu dispozițiile art. 107 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) și art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 va dispune intrarea în faliment prin procedura simplificată.

În temeiul art. 107 alin. (2) din lege va ridica dreptul de administrare al debitoarei. Va constata că debitoarea este dizolvată de drept.

În raport de ofertele de preluare a poziției de administrator/lichidator judiciar depuse la dosarul cauzei și înscrisurile atașate care dovedesc disponibilitatea de timp și de resurse umane, experiența generală necesară preluării dosarului și bunei administrări a cauzei judecătorul sindic, va desemna lichidator judiciar pe A.R.L. IPURL conform art. 107 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 25 din lege.

Va pune în vedere lichidatorului judiciar să întocmească în sensul art. 59 alin. (1) din lege raportul asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la insolvență, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabile și asupra existenței premiselor angajării răspunderii acestora, într-un termen de maximum 60 zile de la desemnarea sa. Va pune în vedere lichidatorului judiciar îndeplinirea formalităților privind menționarea la registrul comerțului a

reprezentanţilor permanenţi ai săi, conform art. 252 din Legea nr. 31/1990. Va pune în vedere adunării generale a acţionarilor/asociaţilor debitoarei să desemneze un reprezentant – administrator special. Va dispune întocmirea şi predarea către lichidatorul judiciar, în termen de maxim 10 zile de la intrarea în faliment, a unei liste cuprinzând sumele şi adresele şi toate creanţele acestora, cu indicarea celor născute după data deschiderii procedurii.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea creditoarei AFP Sector 5 Bucureşti.

În baza art. 107 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) şi art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 dispune intrarea în faliment prin procedura simplificată împotriva debitoarei SC A.T. SRL.

În temeiul art. 107 alin. (2) din lege ridică dreptul de administrare al debitoarei. Constată că debitoarea este dizolvată de drept. Se interzice administratorilor societăţii debitoare înstrăinarea acţiunilor ori părţilor sociale sau de interes deţinute la acesta şi dispune indisponibilizarea acestora în registrele speciale de evidenţă sau în conturile înregistrate electronic.

Dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al judecătorului sindic sau al administratorului/lichidatorului judiciar, obligaţia de înştiinţare a băncilor revenindu-i administratorului/lichidatorului judiciar.

În temeiul art. 107 alin. (2) din lege numeşte lichidator judiciar A.R.L. IPURL cu atribuţiile prevăzute de art. 25 din lege cu o remuneraţie de 2.500 lei şi 7% din averea debitoarei. Pune în vedere lichidatorului judiciar să întocmească în sensul art. 59 alin. (1) din lege raportul asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la insolvenţă, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabile şi asupra existenţei premiselor angajării răspunderii acestora, într-un termen de maximum 60 zile de la desemnarea sa. Pune în vedere lichidatorului judiciar îndeplinirea formalităţilor privind menţionarea la registrul comerţului a reprezentanţilor permanenţi ai săi, conform art. 252 din Legea nr. 31/1990.

Pune în vedere adunării generale a acţionarilor/asociaţilor debitoarei să desemneze un reprezentant – administrator special.

Dispune sigilarea bunurilor din averea debitoarei şi trimiterea de notificări tribunalelor din alte judeţe în care debitoarea are bunuri în vederea sigilării, în sarcina lichidatorului judiciar.

Stabileşte termen de maxim 10 zile de la data notificării deschiderii procedurii falimentului de predare a gestiunii averii de la debitor către lichidator împreună cu lista actelor şi operaţiunilor efectuate după deschiderea procedurii menţionate la art. 49 alin. (2) din lege.

Dispune întocmirea şi predarea către lichidatorul judiciar, în termen de maxim 10 zile de la intrarea în faliment, a unei liste cuprinzând sumele şi

adresele și toate creanțele acestora, cu indicarea celor născute după data deschiderii procedurii.

Fixează următoarele termene: termenul limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanțelor la 2.02.2009, termenul limită pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afișarea și comunicarea tabelului preliminar al creanțelor la 16.02.2009, termenul de definitivare a tabelului creanțelor la 2.03.2009, data primei ședințe a adunării creditorilor la 19.02.2009.

În temeiul art. 109 alin. (1) raportat la art. 33 alin. (6) și (7) din lege dispune ca lichidatorul judiciar să trimită o notificare, în condițiile art. 61 din lege, privind deschiderea procedurii generale împotriva tuturor creditorilor menționați în lista depusă de debitor în conformitate cu art. 35 raportat la art. 28 alin. (1) lit. c), debitorului și Oficiului Registrului Comerțului/ Registrului Societăților Agricole/Registrului Asociațiilor și Fundațiilor/altor registre, pentru efectuarea mențiunii, publicarea într-un ziar de largă circulație, precum și publicarea în Buletinul procedurilor de insolvență.

Pune în vedere lichidatorului judiciar să ia măsuri de arhivare a documentelor contabile ale societății debitoare în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 16/1996, respectiv gruparea pe unități arhivistice, păstrarea și inventarierea pe durata procedurii insolvenței, iar ulterior de selecționare și întocmire a procesului-verbal prevăzut de art. 11 din lege, predarea documentelor conform art. 18 și 18^1 cu încunoștințarea Direcțiilor județene ale Arhivelor Naționale asupra măsurilor dispuse.

Dispune ca lichidatorul judiciar să înainteze instanțelor, autorităților ori instituțiilor prevăzute de art. 37 și art. 63 din lege o copie de pe sentința de deschidere a procedurii insolvenței împotriva debitoarei.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenței, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar la o unitate bancară din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuției, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

8. Deschiderea procedurii simplificate de insolvență. Societate dizolvată anterior formulării cererii introductive

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2) lit. e), art. 33, art. 107

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată de insolvență se aplică societăților comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive.

Creditoarea a invocat faptul că societatea este dizolvată potrivit prevederilor Legii nr. 359/2004, cu modificările și completările ulterioare, pentru

nepreschimbarea certificatului de înmatriculare cu certificatul de înregistrare conţinând codul unic de înregistrare.

Instanţa de fond a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă, hotărârea acesteia fiind atacată de către debitoare cu recurs.

Debitoarea a formulat contestaţie împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, astfel că a invocat lipsa calităţii procesuale pasive, fiind dizolvată, prescripţia dreptului material la acţiune şi lipsa titlurilor executorii în susţinerea creanţei pretinse de creditorul care a formulat cererea de deschidere a procedurii insolvenţei.

Creditoarea a invocat la rândul său tardivitatea introducerii contestaţiei, însă instanţa a reţinut faptul că, deşi contestaţia este tardiv formulată, cererea de deschidere a procedurii de insolvenţă nu poate fi admisă decât dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege cu privire la creanţă şi starea de insolvenţă.

Examinând cauza, instanţa a respins excepţiile invocate de debitoare, a respins recursul formulat de debitoare, fiind menţinută hotărârea instanţei de fond, pe considerentul că sunt îndeplinite condiţiile deschiderii procedurii simplificate de insolvenţă, în temeiul prevederilor art. 33 alin. (6) şi art. 107 şi urm. din Legea nr. 85/2006.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 730 din 28 noiembrie 2008

Prin decizia nr. 730 din 28 noiembrie 2008, s-a soluționat cererea de recurs comercial formulată de SC A.D.P.M - Z. SRL Iaşi împotriva sentinţei comerciale nr. 349/S din 3 iulie 2008 pronunţată de Tribunalul Iaşi, judecător-sindic.

Curtea de apel, deliberând asupra recursului comercial de faţă:

Prin sent. civ. nr. 349/S din 3 iulie 2008 pronunţată de Tribunalul Iaşi s-a respins contestaţia formulată de debitorul SC A.D.P.M - Z. SRL Iaşi. S-a admis cererea formulată de creditorul Administraţia Finanţelor Publice a mun. Iaşi şi, prin deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei, s-a dispus intrarea în faliment a debitorului SC A.D.P.M - Z. SRL Iaşi. În temeiul art. 107 din Legea nr. 85/2006, a fost numit provizoriu în calitate de lichidator judiciar M.R.L. SPRL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 25 din lege şi care, în lipsa unei convenţii cu creditorii, va fi remunerat pe baza deconturilor aprobate de judecătorul-sindic. S-a constatat dizolvarea societăţii debitoare şi a ridicat acesteia dreptul de administrare. S-a dispus indisponibilizarea părţilor sociale deţinute la debitor de administratorul acestuia. S-a fixat termen maxim de predare a gestiunii către lichidatorul judiciar la 14.07.2008. S-a dispus notificarea deschiderii procedurii de faliment, conform Codului de procedură civilă, debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi pentru efectuarea menţiunii şi

publicarea notificării într-un ziar de largă circulație și în Buletinul procedurilor de insolvență. S-a dispus inventarierea bunurilor din averea debitorului, sigilarea acestora și efectuarea celorlalte operațiuni de lichidare. S-a fixat termenul limită pentru depunerea cererilor de admitere a creanțelor la 18.08.2008. S-a fixat termenul limită pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afișarea și comunicarea tabelului preliminar la 16.09.2008. S-a fixat termenul limită pentru înregistrarea eventualelor contestații împotriva tabelului preliminar la 2.10.2008. S-a fixat termenul pentru soluționarea contestațiilor la 16.10.2008 și pentru afișarea tabelului definitiv la 17.10.2008. S-a fixat termen pentru prima ședință a adunării creditorilor având pe ordinea de zi desemnarea lichidatorului judiciar și stabilirea remunerației acestuia, desemnarea comitetului creditorilor și a președintelui acestuia la data de 20.10.2008, la sediul judecătorului-sindic și a dispus convocarea creditorilor debitorului de către lichidatorul judiciar. S-a dispus notificarea tuturor creditorilor și debitorului de către lichidatorul judiciar. S-a dispus deschiderea de către lichidatorul judiciar a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii și în care se vor depune toate sumele de bani obținute din lichidare.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Constată că prin cererea înregistrată pe rolul acestui tribunal sub nr. 1069/99/10.03.2008, creditorul AFP a mun. Iași a solicitat deschiderea procedurii simplificate a insolvenței împotriva debitorului SC A.D.P.M - Z. SRL Iași pentru o creanță în sumă de 20.094.860 lei reprezentând impozite și taxe cu accesoriile aferente, creanță care este scadentă de mai mult de 30 de zile, ultima plată fiind efectuată de debitor la data de 23.07.2004 și a cărei recuperare nu s-a reușit în procedura de executare silită de drept comun întrucât societatea a fost anterior dizolvată potrivit dispozițiilor Legii nr. 359/2004.

În dovedirea cererii formulate, creditorul a depus mai multe titluri executorii, procesele-verbale de inspecție fiscală din 22.07.2004 și 25.01.2006, procese-verbale de contravenție, adrese de înființare popriri, informații furnizate de autoritățile competente cu privire la bunurile debitorului. Împotriva cererii introductive, debitorul a formulat contestație prin care a pretins că societatea a fost dizolvată ca urmare a expirării termenului pentru care a fost înființată, situație în care nu are personalitate juridică și nici calitate procesuală, iar cererea pentru declanșarea procedurii este tardivă, prin prescrierea termenului de formulare, că debitele reclamate sunt exagerate și nu sunt constatate printr-un titlu executoriu, motiv pentru care a sesizat organele de cercetare pentru a verifica modul de determinare a lor, că existând în curs de soluționare o cauză penală ce privește aceleași debite, se impune suspendarea judecății și, în fine, că nu se află în insolvență, în acest sens prezentând un înscris ce conține o propunere de invenție.

Răspunzând prin întâmpinare contestaţiei debitorului, creditorul a invocat tardivitatea acesteia, iar pe fond netemeinicia, arătând că atât timp cât lichidarea nu a fost finalizată şi societatea radiată, aceasta îşi păstrează personalitatea juridică pentru operaţiunile lichidării, iar potrivit art. 260 alin. (4) din Legea nr. 31/1990, creditorii pot solicita deschiderea procedurii insolvenţei.

Referitor la excepţia invocată de creditor, se constată că faţă de data de 8.04.2008 când debitorului i s-a comunicat cererea introductivă la sediul social înscris la registrul comerţului şi data de 26.05.2008 când contestaţia a fost înregistrată pe rolul instanţei, termenul de 10 zile prevăzut de art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 era cu mult depăşit, motiv pentru care se va reţine tardivitatea acestei contestaţii.

Independent însă de această constatare a tardivităţii contestaţiei debitorului, având în vedere că o cerere introductivă întemeiată pe prevederile Legii nr. 85/2006 nu poate produce efecte juridice decât dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de acest act normativ în art. 3 referitoare la existenţa creanţei şi a stării de insolvenţă, din oficiu, procedând la examinarea excepţiilor invocate şi a apărărilor de fond ale debitorului referitoare la îndeplinirea acestor condiţii, se reţine următoarea situaţie de fapt şi de drept:

În conformitate cu prevederile art. 3 din Legea nr. 85/2006, orice creditor a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitorului aflat în insolvenţă este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile şi a cărei valoare este de cel puţin 10.000 lei, este îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei. Prin urmare, legea impune cumulativ doar două condiţii pentru promovarea unei cereri având ca obiect declanşarea procedurii, respectiv creditorul să fie posesorul unei creanţe certe şi lichide într-un cuantum minim de 10.000 lei şi al cărui caracter exigibil să nu fi încetat prin împlinirea prescripţiei şi insolvenţa debitorului caracterizată prin lipsa sau insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor pe măsură ce ele devin exigibile.

Ca atare, atât timp cât legea nu impune un termen procedural pentru promovarea unei cereri având de obiect procedura insolvenţei, iar potrivit art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006,o astfel de cerere poate fi îndreptată şi împotriva unui debitor dizolvat anterior formulării ei, în speţă creditorul bugetar nu poate fi sancţionat cu decăderea în sensul constatării tardivităţii sesizării tribunalului cu cererea de faţă pe motiv că societatea debitoare a fost dizolvată prin expirarea termenului pentru care a fost înfiinţată aşa cum solicită debitorul, confundând un termen de prescripţie extinctivă (aceea a dreptului de a cere executarea silită pentru că despre această prescripţie este vorba în cazul procedurii execuţionale colective a insolvenţei) cu un termen procedural (care se stabileşte printr-o dispoziţie legală imperativă), între cele două categorii de termene existând importante deosebiri.

Dacă prin contestaţia formulată, debitorul a vizat excepţia prescripţiei extinctive, nici aceasta nu este întemeiată, reţinându-se că cererea de faţă, înregistrată pe rolul tribunalului la data de 7.03.2008, a fost promovată în termenul general de prescripţie de 5 ani impus de art. 131 C.proc.fisc. pentru executarea creanţelor fiscale, creanţe care în speţă sunt conţinute în titlurile executorii pe care creditorul, începând cu anul 2002, le-a emis împotriva debitorului şi în baza cărora a solicitat în anul 2004 înfiinţarea de popriri, acestea constituindu-se în acte de întrerupere a cursului prescripţiei conform art. 133 lit. c) din acelaşi cod.

Un alt act întrerupător de prescripţie, conform art. 133 lit. b) C.proc.fisc., este şi procesul verbal de control din 22.07.2004, prin care organul fiscal stabileşte în sarcina debitorului o datorie fiscală în cuantum de 343.494,42 lei reprezentând impozite, taxe, contribuţii inclusiv accesorii la acestea, aferente perioadei 1.01.2003 –30.06.2004, datorie recunoscută de debitor prin semnarea acestui act de control şi care nu a fost desfiinţat în procedura specială reglementată de Codul de procedură fiscală.

De asemenea, împrejurarea că societatea debitoare ar fi fost dizolvată prin expirarea termenului pentru care a fost înfiinţată, iar din acest motiv, în opinia administratorului statutar al acesteia, nu ar avea calitate procesuală, este fără relevanţă în cauză având în vedere că potrivit prevederilor art. 233 alin. (4) din Legea nr. 31/1990, societatea dizolvată îşi păstrează personalitatea juridică pentru operaţiunile lichidării, până la terminarea acesteia, că potrivit art. 260 alin. (4) din aceeaşi lege, lichidarea nu împiedică deschiderea procedurii de faliment, iar, în condiţiile prevăzute de legislaţia insolvenţei, creditorii pot cere aplicarea procedurii insolvenţei faţă de o societate aflată în curs de lichidare – art. 270 din aceeaşi lege.

Mai mult, dispoziţiile art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006 fac referire şi la aceste societăţi anterior dizolvate şi aflate în lichidare pentru aplicarea procedurii simplificate a insolvenţei. Sub acest aspect, din informaţiile furnizate de Oficiul Registrului rezultă că societatea debitoare se află în lichidare, fiind dizolvată nu ca urmare a expirării termenului pentru care a fost înfiinţată, ci pe temeiul art. 30 din Legea nr. 359/2004, prin încheierea nr. 1362/08.03.2005 pronunţată de judecătorul-delegat la registrul comerţului, hotărâre care este irevocabilă.

Apărările de fond ale debitorului în sensul inexistenţei unui titlu executoriu şi a obligaţiei de plată vor fi de asemenea înlăturate întrucât caracterul cert, lichid şi exigibil al creanţei reclamate nu poate fi contestat atât timp cât creditorul se află în posesia unor înscrisuri constatatoare ale obligaţiilor bugetare ale debitorului, înscrisuri care potrivit prevederilor speciale ale O.G. nr. 61/2002 şi respectiv O.G. nr. 92/2003 constituie titluri executorii la momentul scadenţei obligaţiei pentru care au fost emise şi care nu au fost contestate de debitor conform procedurilor reglementate de aceste legi fiscale speciale.

Pe de altă parte, aşa cum deja s-a precizat, parte din creanţa reclamată a fost constatată prin procesul-verbal de control din 22.07.2004, document ce reprezintă titlu de creanţă potrivit art. 4 din O.G. nr. 61/2002 (act normativ în vigoare la momentul întocmirii lui) şi care a fost recunoscut de debitor, prin semnare, fiind astfel îndeplinite cerinţele de certitudine, lichiditate şi exigibilitate care trebuie să însoţească creanţa dacă se observă dispoziţiile art. 379 alin. (3) C.proc.civ. potrivit cărora creanţa este certă şi atunci când existenţa ei rezultă din însuşi actul de creanţă sau din alte acte emanate de la debitor sau recunoscute de acesta.

În prezenţa acestor titluri executorii necontestate de debitor potrivit procedurii reglementate de legile fiscale speciale, cauza penală ce priveşte pe administratorul statutar al debitorului ca şi intenţia acestuia de sesizare o organelor de cercetare penală pentru verificarea modului de determinare o obligaţiilor fiscale nu au incidenţă în conturarea caracterului cert sau incert al unei creanţe ce urmează a fi valorificată în procedura de executare colectivă a insolvenţei, eventuale divergenţe existente între creditor şi debitor cu privire la dimensionarea exactă a creanţei putându-se rezolva în faza de alcătuire a tabelului creanţelor, în condiţiile art. 73 din Legea nr. 85/2006.

Cât priveşte cerinţa legală a insolvenţei, astfel cum aceasta este definită prin art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, debitorul a evitat orice discuţie legată de fondurile sale disponibile şi situaţia sa patrimonială, contestând formal că s-ar afla în insolvenţă, însă nu a produs nicio dovadă că deţine lichidităţi şi face faţă obligaţiilor sale exigibile.

În condiţiile mai sus expuse, se va respinge contestaţia debitorului şi, reţinând că acesta se află în insolvenţă şi face parte din categoria debitorilor la care se referă art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, se va admite cererea creditorului şi se va dispune, prin procedură simplificată, intrarea debitorului direct în faliment precum şi celelalte măsuri prevăzute de art. 107 şi art. 108 din aceeaşi lege referitoare la desemnarea lichidatorului judiciar, ridicarea dreptului de administrare al debitorului, efectuarea publicităţii deschiderii procedurii şi fixarea termenelor limită pentru stabilirea masei pasive.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs SC A.D.P.M - Z. SRL Iaşi, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, făcând menţiunea că motivele de recurs vor fi depuse după comunicarea hotărârii recurate.

Prin întâmpinare, D.G.F.P. a Judeţului Iaşi – AFP a mun. Iaşi a invocat nulitatea recursului, acesta nefiind motivat pe temeiul prevăzut de dispoziţiile art. 303 C.proc.civ.

Deşi recursul nu a fost motivat în termenul de 15 zile de la comunicarea hotărârii atacate, avându-se în vedere că în cuprinsul motivelor de recurs s-a invocat de către recurentă un motiv de ordine publică, respectiv excepţia prescripţiei dreptului la acţiune, Curtea urmează să facă aplicarea dispoziţiilor art. 306 alin. (2) C.proc.civ., respingând excepţia nulităţii recursului şi

punând în discuția părților motivul de ordine invocat: excepția prescripției dreptului la acțiune, urmând a se pronunța pe fondul recursului numai cu privire la acest aspect.

Creditorul AFP a mun. Iași a solicitat deschiderea procedurii simplificate a insolvenței împotriva debitorului SC A.D.P.M - Z. SRL Iași pentru o creanță de 20.094.860 lei, reprezentând impozite și taxe cu accesoriile aferente.

Se reține că în mod corect prima instanță a constatat că cererea creditorului AFP a jud. Iași a fost înregistrată pe rolul tribunalului la data de 7.03.2008, fiind promovată în termenul general de prescripție de 5 ani prevăzut de Codul de procedură fiscală. Prin înscrisurile depuse în recurs, intimata-creditoare a dovedit că, în speță, începând din anul 2002, au fost emise o serie de acte de întrerupere a prescripției, așa cum stipulează dispozițiile art. 133 lit. c) C.proc.fisc.

Așa fiind, Curtea constată că prin actele începătoare de executare, cursul prescripției a fost întrerupt în speță, excepția prescripției extinctive fiind astfel neîntemeiată. În consecință, în baza dispozițiilor art. 312 C.proc.civ., Curtea va respinge recursul comercial de față și va menține ca legală și temeinică sentința recurată.

Pentru aceste motive, în numele legii, Curtea a decis:

Respinge excepția nulității recursului. Respinge recursul declarat de recurenta SC A.D.P.M - Z. SRL Iași împotriva sentinței comerciale nr. 349/S din 3 iulie 2008 pronunțată de Tribunalul Iași judecător-sindic, sentință pe care o menține.

9. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii de insolvență. Existența unei creanțe certe, lichide și exigibile, superioare valorii prag. Necontestarea de către debitor a stării de insolvență

Legea nr. 85/2006, art. 33

Creanța invocată de creditoare în deschiderea procedurii de insolvență este o creanță bugetară, fiind susținută cu titluri executorii și somații de plată necontestate, potrivit prevederilor speciale de executare silită reglementate de Codul de procedură fiscală, astfel că sunt îndeplinite prevederile art. 31 alin. (1) lit. a) cu privire la temeiul creanței.

Debitorul nu a contestat cererea de deschidere a procedurii de insolvență, fiind de acord aceasta, astfel că, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege cu privire la creanță și starea de insolvență, instanța a dispus deschiderea procedurii generale de insolvență.

Trib. Covasna, sent. civ. nr. 1860 din 19 decembrie 2008

Prin sent. civ. nr. 1860 din 19 decembrie 2008, s-a soluţionat cererea formulată de creditoarea Direcţia Generală a Finanţelor Publice Covasna prin reprezentant legal – director executiv B.B., pentru deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei SC P.S.C.Z. SRL, prin reprezentant legal – administrator (asociat unic) P.I., în conformitate cu prevederile Legii nr. 85/2006.

Reprezentanta creditoarei Direcţia Generală a Finanţelor Publice Covasna a solicitat admiterea acţiunii astfel cum a fost formulată şi pe cale de consecinţă, deschiderea procedurii generale a insolvenţei debitoarei SC P.S.C.Z. SRL.

Din actele depuse la dosarul cauzei rezultă că societatea are obligaţii bugetare şi accesorii în cuantum de 226.592 lei, reprezentând taxe, impozite şi contribuţii datorate bugetului general consolidat de stat. Creanţa este certă, lichidă şi exigibilă şi depăşeşte cu mult valoarea prag de 10.000 lei prevăzută de Legea nr. 85/2006. Se precizează că societatea debitoare nu a mai efectuat plăţi către bugetul general consolidat al statului din data de 27 octombrie 2008, când s-a achitat suma modică în cuantum de 348 lei. Cu privire la administratorul judiciar, s-a solicitat a fi desemnată Societatea profesională W.U.M. SPRL, care a depus la dosarul cauzei o ofertă în acest sens.

Reprezentantul debitoarei SC P.S.C.Z. SRL a susţinut că este de acord cu cererea formulată de creditoare, având în vedere că nu există posibilitatea reorganizării activităţii societăţii.

Judecătorul-sindic constată că prin cererea înregistrată la 17 noiembrie 2008 pe rolul acestei instanţe, creditorul DGFP Covasna a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006, împotriva debitorului SC P.S.C.Z. SRL. În motivarea cererii, creditorul a susţinut că are faţă de debitor o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în sumă de 226.592 lei cu titlu de creanţe bugetare.

Debitorul este prezumat în insolvenţă, acesta încetând plăţile către creditor o perioadă mai mare de 30 de zile.

Din analiza actelor şi lucrărilor dosarului, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Debitorul figurează cu debite la bugetul consolidat al statului în sumă de 226.592 lei, cu accesoriile calculate până la data de 30 septembrie 2008 conform adresei Administraţiei Finanţelor Publice Baraolt nr. 5337 din 11 noiembrie 2008, creanţe pentru care au fost emise titluri executorii şi somaţii necontestate de societatea debitoare.

Potrivit art. 31 alin. (1) coroborat cu art. 3 pct. 1, 6 şi 12 din Legea nr. 85/2006, orice creditor care are o creanţă superioară valorii-prag de 10.000 lei certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile, poate introduce, la tribunal, o cerere împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă.

Potrivit art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori.

Aşadar, în aprecierea stării de insolvenţă a debitorului SC P.S.C.Z. SRL prin prisma legii insolvenţei, este suficientă existenţa unei creanţe împotriva patrimoniului acesteia, care să fie superioară valorii-prag de 10.000 lei, scadentă de mai mult de 30 de zile, condiţii întrunite de creanţa creditorului DGFP Covasna.

Faţă de cele ce preced, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, va admite cererea creditoarei DGFP Covasna şi va dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei, potrivit dispozitivului prezentei sentinţe. Va desemna în calitate de administrator judiciar practicianul care a depus la dosar ofertă de servicii care îndeplineşte condiţiile prevăzute de art. 19 alin. (1) din lege, respectiv W.U.M. SPRL.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul DGFP Covasna pentru deschiderea procedurii insolvenţei debitorului SC P.S.C.Z. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC P.S.C.Z. SRL, prin reprezentant legal – administrator (asociat unic) P.I.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, desemnează în calitate de administrator judiciar societatea W.U.M. SPRL prin reprezentant legal – asociat coordonator O.I.A., care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, a cărui remuneraţie se va stabili la propunerea şi aprobarea creditorilor.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Fixează termenul limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanţelor la 22 ianuarie 2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 6 februarie 2009. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 13 februarie 2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la data de 6 martie 2009. Fixează data şedinţei adunării creditorilor în perioada 6 – 10 februarie 2009, data şi ora exactă urmând a fi stabilite de administratorul judiciar prin notificare şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar. În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea, de către debitor, a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

10. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii de insolvență. Comunicarea către debitor a cererii creditorului de deschidere a procedurii de insolvență

Legea nr. 85/2006, art. 33
C.proc.civ., art. 100 alin. (3)

Potrivit dispozițiilor art. 33 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006, în termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie, debitorului, iar în termen de 10 zile de la primirea copiei, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență.

Din actele dosarului nu rezultă că cererea creditorului de deschidere a procedurii insolvenței a fost comunicată debitorului pentru ca acesta să-și poată formula apărările.

Or, noțiunea de drept la un proces echitabil, în sensul articolului 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, este folosită cu două înțelesuri. Pe de o parte, ea desemnează ansamblul garanțiilor procedurale enunțate de această dispoziție și, pe de altă parte, dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei arătat în primul paragraf este o garanție cu conținut propriu ce se alătură celorlalte garanții pentru a forma primul sens al noțiunii.

Conform jurisprudenței instanței de la Strasbourg, principiul egalității armelor cere ca fiecare parte la un astfel de proces să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a-și expune cauza în fața instanței în condiții care să nu o dezavantajeze în mod semnificativ vizavi de partea adversă (CEDO, Dombo Beheer B.V. c. Olanda, hotărâre din 27 octombrie 1993, seria A nr. 274, p. 19).

În aceste condiții și față de susținerea formulată în recurs de către administratorul recurentei cum că la sediul social, proprietarul imobilului refuză primirea actelor și că societatea nu este în stare de insolvență, Curtea consideră necesar a da posibilitatea societății debitoare să administreze probatorii cu privire la presupusa stare de insolvență și eventual să formuleze contestație.

Pentru aceste considerente și în temeiul art. 304[1] și art. 312 C.proc.civ., Curtea va admite recursul, va casa sentința recurată și va trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță de fond.

C.A. Ploiești, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 30 din 14 ianuarie 2009

Prin decizia nr. 30 din data de 14 ianuarie 2009, s-a soluționat recursul declarat de debitoarea SC D.P.C. SRL, împotriva sentinței nr. 483/11.04.2008 pronunțată de Tribunalul Prahova – Secția comercială și de contencios administrativ – Birou Faliment, în contradictoriu cu intimata debitoare SC T&T P.S.C. SRL.

Administrator G.V., având cuvântul pentru recurenta debitoare SC D.P.C. SRL, a învederat instanței faptul că la sediul societății nu mai este nimeni, întrucât a avut contract de închiriere. De asemenea, mai arată că proprietara imobilului unde societatea are sediu refuză primirea, solicită a-i fi comunicate toate actele procedurale la domiciliul său.

Curtea, deliberând asupra recursului de față, reține următoarele:

Prin sentința nr. 483 din 11.04.2008 Tribunalul Prahova, Secția comercială și de contencios administrativ, a admis cererea formulată de creditorul SC T&T P.S.C. SRL, pentru deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului SC D.P.C. SRL, a dispus intrarea în faliment în procedură simplificată a debitorului SC D.P.C. SRL, a dispus dizolvarea societății debitoare și ridicarea dreptului de administrare, a numit lichidator judiciar pe P.A.E.A. – Cabinet individual de insolvență, a dispus notificarea deschiderii procedurii și a fixat termenele.

Pentru a pronunța această hotărâre judecătorul sindic a constatat că cererea formulată la 14.03.2008 de creditorul SC T&T P.S.C. SRL, având ca obiect deschiderea procedurii insolvenței a fost comunicată debitorului la data de 25 martie 2008 și că nu s-a formulat contestație, potrivit art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenței.

De asemenea, judecătorul sindic a constatat că debitorul se află în încetare de plăți, stare de fapt dovedită cu contractul de prestări servicii nr. 159/07.11.2007, facturile fiscale și biletul la ordin depuse la dosar, pentru care a expirat data scadenței cu mai mult de 30 zile anterioare depunerii prezentei cereri, iar creditorul are o creanță comercială certă, lichidă și exigibilă împotriva debitorului în cuantum de 233.833,82 lei dovedită cu contractul de prestări servicii nr. 159/07.11.2007, facturile fiscale și biletul la ordin depuse la dosar.

A mai reținut judecătorul-sindic că din documentele aflate la dosarul cauzei rezultă că sediul societății debitoare nu corespunde cu sediul declarat la oficiul registrului comerțului, deoarece la sediul menționat în adresa nr. 19269/31.03.2008 emisă de ORC de pe lângă Tribunalul Prahova, agentul procedural a consemnat „societate necunoscută", constatând că sunt îndeplinite condițiile art. 1 alin. (2) pct. 4 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva sentinței, în termen legal a declarat recurs SC D.P.C. SRL, solicitând ca în baza dispozițiilor art. 304^1 C.proc.civ. și a art. 8 din Legea nr. 85/2006 să se dispună admiterea recursului, casarea sentinței

nr. 483/11.04.2008 şi, în conformitate cu art. 312 alin. (5) C.proc.civ., să se trimită cauza spre rejudecare.

De asemenea, a solicitat suspendarea executării sentinţei nr. 483/11.04.2008 pronunţată de Tribunalul Prahova, Secţia comercială şi de contencios administrativ.

Recurenta solicită a se constata că potrivit art. 304[1] C.proc.civ. recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304 C.proc.civ., instanţa putând să examineze cauza sub toate aspectele.

Faţă de aceste dispoziţii legale, solicită a se avea în vedere următoarele motive:

Sentinţa nr. 483/11.04.2008 a fost dată de Tribunalul Prahova – Secţia comercială şi de contencios administrativ cu încălcarea formelor de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii de art. 105 alin.(2) C.proc.civ.

Punerea în executare a sentinţei nr. 483/11.04.2008 prin care judecătorul sindic a dispus intrarea în faliment în procedură simplificată a SC D.P.C. SRL afectează societatea într-un mod deosebit de grav. Susţine recurenta faptul că hotărârea instanţei de fond a fost pronunţată în lipsa societăţii debitoare care nu a fost citată cu respectarea dispoziţiilor prevăzute de lege sub sancţiunea nulităţii, în procesul-verbal de îndeplinire a procedurii lipsesc menţiunile obligatorii prevăzute de art. 100 alin. (1) pct. 1, 2, 4, 7 şi 8 C.proc.civ., ceea ce atrage nulitatea expresă a actului, conform alin. (3) al aceluiaşi text.

De altfel, susţine faptul că există nulitatea prevăzute de art. 100 alin. (3) C.proc.civ., deoarece în cuprinsul procesului-verbal (dovada) de comunicare a actului de procedură către societatea debitoare nu apare data încheierii acestuia, numele agentului procedural care l-a încheiat, denumirea, sediul şi calitatea societăţii, instanţa de la care a pornit actul de procedură, termenul de înfăţişare, locul unde eventual s-a făcut afişarea, semnătura agentului procedural.

De altfel, solicită a se constata că nici măcar o singură rubrică din cuprinsul procesului-verbal de îndeplinire a procedurii nu a fost completată. Simpla apariţie a expresiei „societate necunoscută la adresă" înscrisă pe verso-ul procesului-verbal de comunicare nu este de natură a înlătura caracterul imperativ al dispoziţiilor legale referitoare la citare, iar lipsa menţiunilor prevăzute sub sancţiunea nulităţii de art. 100 alin. (3) C.proc.civ. face ca procedura să fie nulă.

Mai mult, arată că în cuprinsul procesului-verbal de comunicare nu se face nici măcar vreo referire la eventuala lipsă de la sediul societăţii noastre a vreunei persoane fizice sau la vreun eventual refuz de primire a actului de procedură, caz în care agentul procedural ar fi avut obligaţia legală de comunicare a respectivului act prin afişare, conform art. 92[1] C.proc.civ. După cum puteţi lesne observa, nici măcar această obligaţie prevăzută de lege nu a fost respectată.

Faptul că din procesul-verbal de comunicare a actului de procedură lipsesc menţiunile prevăzute sub sancţiunea nulităţii, aşa cum a arătat mai sus, precum şi faptul că în cuprinsul acestuia nu au fost semnalate nici măcar împrejurările care l-au determinat pe agentul procedural să scrie pe verso că societatea ar fi necunoscută la adresă fac imposibil de verificat dacă agentul procedural s-a deplasat la adresa corectă a societăţii sau la o altă adresă. Chiar şi dacă s-ar pretinde că adresa la care s-a deplasat agentul procedural ar fi fost cea corectă şi că societatea recurentă ar fi fost necunoscută la această adresă, instanţa de fond ar fi avut obligaţia de a dispune aplicarea dispoziţiilor art. 95 C.proc.civ., cu respectarea etapelor legale prevăzute de acestea.

Solicită a se constata şi a se reţine că art. 85 C.proc.civ. prevede obligativitatea citării părţilor în vederea pronunţării unei hotărâri valabile, astfel că judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfăţişarea părţii. Aceste dispoziţii sunt de natură să asigure respectarea principiului contradictorialităţii şi al dreptului la apărare, principii care, de asemenea, au fost încălcate de instanţa de fond.

Având în vedere cele menţionate mai sus, solicită a se constata şi a se reţine că societatea recurentă nu s-a prezentat la termenul de judecată din 11.04.2008 deoarece nu a fost citată cu respectarea dispoziţiilor prevăzute sub sancţiunea nulităţii de art. 100 alin. (3) C.proc.civ.; în aceste condiţii, art. 107 C.proc.civ. impunea preşedintelui obligaţia de a amâna judecata.

Faptul că instanţa de fond nu a amânat procesul şi a judecat cauza în lipsa societăţii neregulat citate a pus-o în imposibilitate de a se apăra, consecinţa fiind pronunţarea unei hotărâri total defavorabile societăţii. Apreciază că acest lucru a pricinuit societăţii o vătămare deosebit de gravă, în sensul dispoziţiilor art. 105 alin. (2) C.proc.civ., vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea procedurii de citare şi, pe cale de consecinţă, a sentinţei nr. 483/11.04.2008 prin care instanţa de fond a dispus intrarea SC D.P. SRL în faliment în procedură simplificată.

De asemenea, singurul considerent în baza căruia judecătorul-sindic a luat hotărârea intrării societăţii direct în faliment prin procedură simplificată a fost pretinsa îndeplinire a condiţiilor art. 1 alin. (2) pct. 4 din Legea nr. 85/2006 („sediul societăţii debitoare nu corespunde cu sediul declarat la oficiul registrului comerţului").

În subsidiar, precizează faptul că societatea nu şi-a modificat în niciun fel actul constitutiv, sediul acesteia fiind cel cu care figurează înregistrată la registrul comerţului.

Solicită a se reţine şi a se constata şi faptul că Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei prevede la art. 1 alin. (2) condiţii strict limitative care trebuie să fie îndeplinite pentru ca judecătorul-sindic să poată pronunţa o hotărâre de intrare a unui debitor direct în faliment prin procedură simplificată.

Sub acest aspect arată că SC D.P.C. SRL nu se încadrează în niciuna dintre categoriile prevăzute de lege, astfel încât nu se poate dispune împotriva societăţii o hotărâre de intrare direct în procedura simplificată de faliment, cu toate consecinţele ce decurg din aceasta.

De asemenea, susţine recurenta că primul moment în care a aflat că pe rolul Tribunalului Prahova, Secţia comercială şi de contencios administrativ s-a constituit dosarul nr. 1.../2008 şi că împotriva SC D.P.C. SRL s-a pronunţat sentinţa nr. 483/11.04.2008 de intrare a societăţii în faliment a fost la data de 23 septembrie 2008, când a fost comunicată prin poştă, pentru prima oară, o copie a sentinţei menţionate şi o notificare semnată de lichidatorul judiciar.

Având în vedere că prima dată la care i-a fost comunicată hotărârea de intrare în faliment a fost 23.09.2008, a consultat de urgenţă dosarul cauzei şi a formulat acest recurs, cu respectarea strictă a termenului de 10 zile prevăzut de art. 8 alin. (2) din Legea nr. 85/2006; în dovedirea acestui fapt, s-a anexat prezentului recurs copia de pe confirmarea poştală de primire a corespondenţei trimise de lichidatorul judiciar, confirmare care a fost semnată la data de 23.09.2008 de reprezentantul SC D.P. C.SRL – administrator G.V.

Menţionează faptul că, consecinţele punerii în executare a hotărârii mai sus-menţionate, de intrare a societăţii în faliment prin procedură simplificată, ar fi deosebit de grave, constând în ridicarea dreptului de administrare al societăţii, respectiv a dreptului de a-şi conduce activitatea, de a-şi administra bunurile din avere şi de a dispune de acestea.

De asemenea, în procedura simplificată, reorganizarea ar fi exclusă, chiar dacă societatea ar efectua cu caracter de urgenţă plata sumelor ajunse la scadenţă, activitatea fiind totalmente blocată, iar afacerea urmând a fi închisă în mod controlat, finalitatea fiind radierea societăţii.

Solicită a se reţine că obiectul principal de activitate al SC D.P.C. SRL constă în construcţii de clădiri şi lucrări de geniu, până în prezent societatea finalizând cu succes o serie de proiecte în domeniu în toată ţara. De asemenea, mai susţine că societatea recurentă se bucură de credibilitate pe piaţa construcţiilor, având semnate mai multe contracte care se află în curs de execuţie, valoarea acestora fiind deosebit de mare.

Mai susţine recurenta faptul că închiderea acestei societăţi ca urmare a declanşării falimentului împotriva sa ar distruge întreg procesul de dezvoltare a acesteia, derulat pe parcursul celor mai bine de 14 ani de la înfiinţare, proces prin care a reuşit să se afirme pe piaţă, să stabilească relaţii comerciale solide cu clienţii şi furnizării săi şi să dobândească un statut de societate bine cotată.

Faţă de aceste considerente, solicită a se dispune suspendarea executării sentinţei nr. 483/11.04.2008 pronunţată de Tribunalul Prahova, Secţia comercială şi de contencios administrativ.

Ca o consecinţă, solicită de asemenea admiterea recursului, casarea sentinţei nr. 483/11.04.2008 şi în conformitate cu prevederile art. 312 alin. (5) C.proc.civ., trimiterea cauzei spre rejudecare.

Analizând sentinţa recurată prin prisma criticilor formulate, a probelor administrate, a actelor normative ce au incidenţă în cauză, precum şi sub toate aspectele conform art. 304^{1} C.proc.civ., Curtea reţine următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art. 33 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, în termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie debitorului, iar în termen de 10 zile de la primirea copiei, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existenţa stării de insolvenţă.

Din actele dosarului nu rezultă că cererea creditorului de deschidere a procedurii insolvenţei a fost comunicată debitorului pentru ca acesta să-şi poată formula apărările .

Or, noţiunea de drept la un proces echitabil, în sensul articolului 6 din Convenţia europeană a drepturilor omului, este folosită cu două înţelesuri. Pe de o parte, ea desemnează ansamblul garanţiilor procedurale enunţate de această dispoziţie şi, pe de altă parte, dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei arătat în primul paragraf este o garanţie cu conţinut propriu ce se alătură celorlalte garanţii pentru a forma primul sens al noţiunii.

Conform jurisprudenţei instanţei de la Strasbourg, principiul egalităţii armelor cere ca fiecare parte la un astfel de proces să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a-şi expune cauza în faţa instanţei în condiţii care să nu o dezavantajeze în mod semnificativ vizavi de partea adversă (CEDO, *Dombo Beheer B. V.c. Olanda*, hotărâre din 27 octombrie 1993, seria A nr. 274, p. 19).

În aceste condiţii şi faţă de susţinerea formulată în recurs de către administratorul recurentei cum că la sediul social, proprietarul imobilului refuză primirea actelor şi că societatea nu este în stare de insolvenţă, Curtea consideră necesar a da posibilitatea societăţii debitoare să administreze probatorii cu privire la presupusa stare de insolvenţă şi eventual să formuleze contestaţie.

Pentru aceste considerente şi în temeiul art. 304^{1} şi art. 312 C.proc.civ., Curtea va admite recursul, va casa sentinţa recurată şi va trimite cauza spre rejudecare la aceeaşi instanţă de fond, urmând ca pentru o bună administrare a justiţiei, actele procedurale să se comunice atât la sediul social cât şi la domiciliul administratorului statutar.

Pentru aceste motive, Curtea a decis:

Admite recursul declarat de debitoarea SC D.P.C. SRL, împotriva sentinţei nr. 483/11.04.2008 pronunţată de Tribunalul Prahova – Secţia comercială şi de contencios administrativ – Birou Faliment, în contradictoriu cu intimata debitoare SC T&T P.S.C. SRL, şi intimatul Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Prahova. Casează sentinţa nr. 483/11.04.2008 pronunţată de Tribunalul Prahova – Secţia comercială şi de contencios administrativ şi trimite cauza spre rejudecare la aceeaşi instanţă de fond.

11. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii de insolvenţă. Comunicarea către debitor a cererii creditorului de deschidere a procedurii de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 33
C.proc.civ., art. 85 şi urm.

Potrivit art. 33 din Legea nr. 85/2006 cu modificările ulterioare, în termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei, judecătorul-sindic va comunica cererea în copie debitorului, în vederea valorificării dreptului societăţii pretins aflate în stare de insolvenţă, de a formula contestaţie în termen de 10 zile de la comunicarea cererii creditorului.

Având în vedre că societăţii recurente nu i s-a comunicat cererea de deschidere a procedurii insolvenţei, aşa cum rezultă şi din fişa de măsuri pentru primul termen de judecată, la dosar neexistând dovada de comunicare a cererii, în mod separat sau împreună cu citaţia pentru termenul de judecată, în conformitate cu art. 33 din legea insolvenţei, Curtea constată că debitoarea a fost în imposibilitate de a-şi valorifica dreptul de a formula contestaţie în termen de 10 zile de la comunicarea cererii, în sarcina debitorului fiind stabilită obligaţia de a contesta sau a recunoaşte existenţa stării de insolvenţă.

Prin necomunicarea cererii recurentei, i s-a pricinuit o vătămare, ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului procedural, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 105 şi 106 C.proc.civ.

Faţă de aceste considerente, Curtea constată că, în mod nelegal prima instanţă a soluţionat pe fond cererea creditoarei fără ca în prealabil să comunice societăţii debitoare cererea de deschidere a procedurii insolvenţei, astfel ca aceasta să fie în măsură a-şi valorifica dreptul prevăzut de art. 33 alin. (2) din legea insolvenţei.

Având în vedere că debitoarea a fost vătămată în drepturile sale prin neîndeplinirea obligaţiei stabilite de lege în sarcina judecătorului sindic, este incident cazul de casare prevăzut de art. 304 pct. 5 C.proc.civ.

Pentru aceste motive, în conformitate cu art. 312 alin. (1), (2), (3) C.proc.civ., recursul debitoarei va fi admis, va fi casată sentinţa recurată şi cauza trimisă spre rejudecare.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 297 din 23 februarie 2009

Prin decizia nr. 297 din data de 23 februarie 2009, Curtea a soluţionat recursul declarat de debitoarea SC E.S. SRL, împotriva sentinţei nr. 840 din

31 octombrie 2008 pronunţată de Tribunalul Buzău, în contradictoriu cu lichidatorul judiciar E.C. IPURL şi intimatul Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Buzău.

Curtea, deliberând asupra recursului de faţă constată:

Pin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Buzău, creditoarea DGFP Buzău a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei în ceea ce priveşte pe debitoarea SC E.S. SRL, întrucât această societate datorează bugetului de stat 111.407 lei reprezentând TVA, impozit pe venit salarii, impozit pe venit, CAS angajator, dobânzi CAS angajator, CAS angajaţi, dobânzi CAS Angajaţi, contribuţii accidente, fond şomaj angajator, dobânzi şomaj angajator, şomaj asiguraţi, dobânzi şomaj asiguraţi, fond garantare, dobândă fond garantare, sănătate angajator şi angajaţi cu dobânzile aferente, contribuţii concedii şi dobânzi contribuţii concedii, conform titlului executoriu nr. 38/05.08.2008, creanţa deţinută de DGFP Buzău fiind certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile, fiind îndeplinite condiţiile Legii nr. 85/2006.

După administrarea probei cu înscrisuri, Tribunalul Buzău a pronunţat sentinţa 840/31.10.2008 prin care a admis cererea creditoarei, a dispus deschiderea procedurii insolvenţei privind pe societatea debitoare SC E.S. SRL, a numit administrator judiciar, a dispus notificarea deschiderii procedurii către creditori şi ORC Buzău, a stabilit termen limită pentru depunerea creanţelor, pentru verificarea acestora, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor pentru soluţionarea eventualelor contestaţii, a fixat data primei şedinţei a creditorilor şi a dispus administratorului judiciar să trimită notificări către toţi creditorii.

Pentru a pronunţa această soluţie a reţinut prima instanţă că potrivit titlului executoriu nr. 38/05.08.2008, deţinut de DGFP Buzău, societatea debitoare datorează către bugetul de stat 111.407 lei, ce reprezintă TVA, impozit pe venit salarii, impozit pe venit, CAS angajator, dobânzi CAS angajator, CAS angajaţi, dobânzi CAS angajaţi, contribuţii accidente, fond şomaj angajator, dobânzi şomaj angajator, şomaj asiguraţi, dobânzi şomaj asiguraţi, fond garantare, dobândă fond garantare, sănătate angajator şi angajaţi cu dobânzile aferente, contribuţii concedii şi dobânzi contribuţii concedii, această creanţă este certă, lichidă şi exigibilă, depăşeşte valoarea prag de 10.000 lei, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 3 pct. 1 lit. a) pct. 6 şi 12 din legea insolvenţei.

Împotriva acestei soluţii a declarat recurs societatea debitoare, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, solicitându-se admiterea căii de atac, casarea hotărârii recurate şi trimiterea cauzei spre rejudecare.

În motivarea recursului, s-a susţinut că după înregistrarea cererii de deschidere a procedurii de insolvenţă la Tribunalul Buzău, această instanţă nu a luat măsuri în vederea comunicării cererii conform art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, SC E.S. SRL neputând formula contestaţie în termen de

10 zile de la data comunicării cererii; din rezoluţia aplicată la înregistrare prin care s-a acordat termen la 31 octombrie 2008, s-a dispus doar citarea părţilor nu şi comunicarea acţiunii; pentru termenul acordat s-a solicitat comunicarea cererii, însă această solicitare nu a fost satisfăcută, la primul termen dispunându-se deschiderea procedurii insolvenţei.

Prin întâmpinarea formulată la 28.01.2009, intimata creditoare a solicitat respingerea recursului ca nefondat, întrucât recurenta a fost citată cu copie de pe acţiune, procedura de citare fiind îndeplinită prin afişare, cu respectarea dispoziţiilor incidente în această materie, în mod corect, judecătorul-sindic păşind la soluţionarea cererii la termenul din 31.10.2008.

Curtea, examinând sentinţa recurată prin prisma criticilor formulate, a actelor şi lucrărilor dosarului, a normelor legale incidente în cauză, art. 304 şi art. 304^1 C.proc.civ., constată că recursul este fondat pentru considerentele ce succed:

Tribunalul Buzău a fost învestit la data de 7.08.2008 cu cererea creditoarei prin care se solicita deschiderea procedurii insolvenţei în ceea ce priveşte societatea debitoare recurentă, dispunându-se citarea acesteia pentru termenul stabilit aleatoriu la data de 31.10.2008, termen pentru care procedura de citare a debitoare SC E.S. SRL a fost efectuată prin afişarea actului de procedură la sediul societăţii, agentul procedural făcând menţiunea „nicio persoană nu a fost găsită".

Potrivit art. 33 lin Legea nr. 85/2006 cu modificările ulterioare, în termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului, îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei, judecătorul-sindic va comunica cererea în copie debitorului, în vederea valorificării dreptului societăţii pretins aflate în stare de insolvenţă, de a formula contestaţie în termen de 10 zile de la comunicarea cererii creditorului, aceste dispoziţii legale impunând comunicarea cererii în mod distinct către debitor, act de procedură diferit de citarea părţii ce se dispune în conformitate cu dispoziţiile art. 85 şi urm. C.proc.civ.

Având în vedre că societăţii recurente nu i s-a comunicat cererea de deschidere a procedurii insolvenţei, aşa cum rezultă şi din fişa de măsuri pentru primul termen de judecată, la dosar neexistând dovada de comunicare a cererii, în mod separat sau împreună cu citaţia pentru termenul din 31 octombrie 2008, în conformitate cu art. 33 din legea insolvenţei, Curtea constată că debitoarea SC E.S. SRL a fost imposibilitate de a-şi valorifica dreptul de a formula contestaţie în termen de 10 zile de la comunicarea cererii, conform alin. (2) al acestui text de lege, în sarcina debitorului fiind stabilită obligaţia de a contesta sau a recunoaşte existenţa stării de insolvenţă, prin necomunicarea cererii recurentei, i s-a pricinuit o vătămare, ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului procedural, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 105 şi 106 C.proc.civ.

Faţă de aceste considerente, Curtea constată că, în mod nelegal prima instanţă a soluţionat pe fond cererea creditoarei fără ca în prealabil să comunice societăţii debitoare cererea de deschidere a procedurii insolvenţei, astfel ca aceasta să fie în măsură a-şi valorifica dreptul prevăzut de art. 33 alin. (2) din legea insolvenţei, SC E.S. SRL a fost vătămată în drepturile sale prin neîndeplinirea obligaţiei stabilite de lege în sarcina judecătorului sindic, hotărârea recurată este afectată de nelegalitate, este incident cazul de casare prevăzut de art. 304 pct. 5 C.proc.civ., recursul este fondat, urmând ca în conformitate cu art. 312 alin. (1), (2), (3) C.proc.civ. să fie admis, să se caseze sentinţa nr. 840/31.10.2008 şi să se trimită cauza spre rejudecare la Tribunalul Buzău, care va dispune comunicarea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei către societatea recurată pentru ca aceasta să se conformeze dispoziţiilor textului de lege indicat mai sus.

Pentru aceste motive, Curtea a decis:

Admite recursul declarat de debitoarea SC E.S. SRL, împotriva sentinţei nr. 840 din 31 octombrie 2008 pronunţată de Tribunalul Buzău, în contradictoriu cu lichidatorul judiciar E.C. IPURL, creditoarea DGFP Buzău şi intimatul Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Buzău. Casează sentinţa şi trimite cauza spre rejudecare la Tribunalul Buzău.

12. Cererea creditorului de deschidere a procedurii insolvenței. Existența unei creanțe certe, lichide, exigibile. Lipsa cerinței privind epuizarea procedurii executării silite de drept comun. Deschiderea procedurii generale a insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 33
Legea nr. 59/1934, art. 53

Creditoarea a formulat cerere de deschidere a procedurii insolvenţei, iar în susţinerea creanţei a depus copii de pe bilete la ordin emise de către debitoare în favoarea sa, care introduse la plată, au fost refuzate de către bancă datorită lipsei totale de disponibil în contul debitoarei.

Instanţa de fond a respins cererea creditoarei pe motiv că aceasta nu şi-a îndeplinit obligaţia de a depune originalul biletelor la ordin, dar şi datorită faptului că este începută executarea silită împotriva debitoarei potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă.

Curtea reţine faptul că deschiderea procedurii de insolvenţă se dispune dacă sunt îndeplinite condiţiile privind creanţa şi starea de insolvenţă, încetarea de plăţi şi lipsa disponibilului bănesc fiind condiţii esenţiale, nefiind

ţinute, în prealabil, de epuizarea căilor de executare silită reglementate de Codul de procedură civilă.

C.A. Alba Iulia, Secţia comercială, dec. com. nr. 458 din 22 mai 2009

Prin decizia comercială nr. 458/2009 din 22 mai 2009, s-a soluţionat recursul declarat de creditoarea SC A.24 T. SRL Bucureşti împotriva sentinţei comerciale nr. 16/F din 21 ianuarie 2009 pronunţată de judecătorul sindic în dosar nr. 3.../2008 al Tribunalului Alba.

Curtea de Apel, asupra recursului de faţă:

Constată că prin sent. com. nr. 16/F/2009 pronunţată de judecătorul sindic în dosar nr. 3.../2008 al Tribunalului Alba s-a respins cererea creditoarei SC A.24 T. SRL de deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC F.T. SRL Sântimbru.

Pentru a pronunţa această soluţie, judecătorul sindic a reţinut că, potrivit dispoziţiilor art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, creditorul îndreptăţit să solicite declanşarea procedurii insolvenţei unui debitor este cel care are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile.

Din actele depuse la dosar a rezultat că temeiul pretenţiilor creditoarei îl reprezintă biletul la ordin emis de către debitoare la data de 6.05.2008 pentru suma de 89.511,45 lei, refuzat la plată de tras datorită lipsei totale de disponibil în contul debitoarei.

Conform dispoziţiilor art. 53 alin. (1) din Legea nr. 59/1934, biletul la ordin, în original, reprezintă titlu executoriu, astfel că este îndeplinită condiţia existenţei unei creanţe certe, lichide şi exigibile. În speţa de faţă, creditoarea a depus la dosar copia biletului la ordin invocat în susţinerea cererii, motiv pentru care s-a dispus citarea cu menţiunea de a depune originalul biletului la ordin pe care îşi întemeiază pretenţiile.

Aceasta nu s-a conformat măsurilor dispuse de judecătorul sindic, menţionând că biletul la ordin a fost transmis către Biroul Executorului Judecătoresc C.S. Pe de altă parte, s-a observat că creditoarea a iniţiat procedura executării silite împotriva debitoarei, iar debitoarea a formulat contestaţie la executare, aflată în curs de soluţionare la Judecătoria Alba Iulia, astfel că trebuie epuizată această cale şi numai în măsura în care creanţa nu va putea fi recuperată în acest mod, să se solicite declanşarea procedurii insolvenţei.

Împotriva acestei soluţii a declarat recurs creditoarea, solicitând modificarea sentinţei atacate în sensul deschiderii procedurii insolvenţei împotriva debitoarei. În motivarea recursului se arată că legea falimentului nu prevede ca o condiţie prealabilă de admisibilitate epuizarea executării silite. Procedura insolvenţei este o procedură specială, la care se recurge pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvenţă.

De asemenea, art. 3 din Legea nr. 85/2006 defineşte insolvenţa ca fiind *„acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile"*, iar la lit. a) menţionează că *„orice creditor care are o creanţă împotriva patrimoniului debitorului certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile, poate introduce la tribunal o cerere împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă, din cauza încetării plăţilor faţă de acesta timp de cel puţin 30 de zile"*.

Neplata la scadenţă a datoriilor comerciale este elementul esenţial care condiţionează existenţa încetării plăţilor. Insolvenţa comercială înseamnă lipsa de lichidităţi, fapt ce face imposibilă efectuarea plăţilor.

Verificând legalitatea şi temeinicia sentinţei atacate se constată următoarele:

Potrivit biletului la ordin emis de debitoare şi refuzului băncii, debitoarea are de plătit creditoarei suma de 89.487,45 lei. Pentru această sumă s-a pornit executarea silită, însă creanţa nu a putut fi achitată, debitoarea neavând disponibil în cont.

Creanţa este certă, lichidă şi exigibilă, îndeplinind condiţiile prevăzute de art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006. Judecătorul sindic era obligat să procedeze la deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

Aşa fiind, se va admite recursul de faţă, cu consecinţa modificării sentinţei în sensul deschiderii procedurii insolvenţei împotriva debitoarei. Urmare a acestei soluţii, judecătorul sindic va proceda la îndeplinirea tuturor actelor şi măsurilor imediat ulterioare deschiderii procedurii insolvenţei prevăzute în sarcina sa de Legea nr. 85/2006, cum ar fi cele de numire a administratorului judiciar în condiţiile art. 34 sau de luare a primelor măsuri în condiţiile art. 32 alin. (2) raportat la art. 61 şi urm. din lege.

Pentru aceste motive, Curtea a decis:

Admite recursul declarat de creditoarea SC A.24 T. SRL împotriva sentinţei nr. 16/F/2009 pronunţată de judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Alba în dosar nr. 3.../2008.

Modifică în tot sentinţa atacată în sensul că:

Admite cererea formulată de creditoarea SC A.24 T. SRL şi, în consecinţă, constată că debitoarea SC F.T. SRL Sântimbru se află în încetare de plăţi. Dispune deschiderea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006 împotriva debitoarei SC F.T. SRL Sântimbru.

Dispune judecătorului sindic să procedeze la îndeplinirea actelor, măsurilor, procedurilor şi a notificărilor ulterioare momentului deschiderii procedurii insolvenţei prevăzute de Legea nr. 85/2006.

13. Cererea creditorului de deschidere a procedurii insolvenţei. Creanţe reprezentând împrumut nerambursat şi dobânda aferentă care rezultă din contract de credit bancar

Legea nr. 85/2006, art. 33
C.proc.civ., art. 375, art. 405

Contractul de credit bancar, nevalabil ca titlu executoriu sub raportul executării, în urma admiterii contestaţiei la executare a debitorului contestator, face dovada existentei unei creanţe certe, lichide şi exigibile conform art. 379 C.proc.civ. şi, prin urmare, creditorul este îndreptăţit la formularea unei cereri de deschidere a procedurii insolvenţei.

În speţă, instanţa constată excepţia nevalabilităţii titlului executoriu a fi fără relevanţă.

Instanţa va respinge excepţia prescripţiei dreptului de a cere executarea silită, raportat la faptul că debitoarea face acte de recunoaştere a datoriei şi de executare voluntară care întrerupe cursul prescripţiei.

Raportat la lipsa documentelor justificative care să ateste posibilitatea de a achita cu sumele de bani disponibile, datoriile devenite exigibile, instanţa va dispune admiterea cererii creditoarei şi intrarea în procedura generală de insolvenţă.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, sent. com. nr. 28/S din 24 ianuarie 2008

Prin sent. com. nr. 28/S din 24 ianuarie 2008, s-a soluţionat cererea formulată de creditorul SC B.R. SA Iaşi împotriva debitorului SC A.D. SRL, având ca obiect procedura insolvenţei.

Debitoarea, prin reprezentant, a solicitat admiterea excepţiei vizând nulitatea titlului executoriu, deoarece nu poate fi începută executarea. Cu privire la cea de a doua excepţie se arată că au fost anulate toate formele de executare făcute în baza titlului. Contractul nu mai poate fi pus în executare. Conform art. 405 alin. (2) C.proc.civ., prescripţia nu este întreruptă dacă cererea de executare a fost anulată.

Creditoarea, prin reprezentant, a solicitat respingerea excepţiei prescripţiei de a cere executarea conform art. 405^2 C.proc.civ.; a fost întrerupt cursul prescripţiei conform actelor depuse la dosar. Cu privire la nulitatea titlului a solicitat respingerea acestei excepţii, depunând copia sentinţei civile nr. 8911/ 03.09.2007 pronunţată de Judecătoria Iaşi.

Pe fond, s-a solicitat respingerea cererii introductive, iar creditoarea a solicitat admiterea cererii de deschidere a procedurii.

Judecătorul-sindic constată că prin cererea înregistrată pe rolul acestui tribunal, creditorul SC B.R. SA Iaşi a solicitat deschiderea procedurii insol-

venței împotriva debitorului SC A.D. SRL Iași pentru recuperarea creanței în sumă de 234.827,61 lei reprezentând împrumut nerambursat și dobândă aferentă, datorată în baza contractului de credit nr. 128/26.08.1999 încheiat cu debitorul.

Debitorul a formulat contestație prin care, fără a contesta existența stării de insolvență și evitând să discute situația sa patrimonială, a solicitat respingerea cererii introductive pe care a calificat-o drept abuzivă, în apărare invocând nulitatea titlului executoriu reprezentat de contractul de credit pe care creditorul își fundamentează pretențiile, nulitate constatată irevocabil prin decizia civilă nr. 459/05.03.2007 pronunțată de Tribunalul Iași, astfel că în prezent nu mai există posibilitatea demarării niciunei forme de executare în baza acestui titlu.

Din oficiu, instanța a pus în discuția părților și excepția prescripției dreptului de a cere executarea silită, raportându-se la scadența plății convenită prin contractul de credit încheiat de părțile în litigiu.

Prin întâmpinare, creditorul a solicitat respingerea contestației, cu motivarea că banca este îndreptățită la recuperarea creanței întrucât contractul de credit perfectat de părți reprezintă un titlu valabil, fiind executoriu fără a fi necesară învestirea cu formulă executorie, iar dreptul la recuperarea acestei creanțe nu este prescris, cursul prescripției fiind întrerupt prin recunoașterea debitului și actele de plată voluntare efectuate de debitor.

Excepția nulității titlului executoriu invocată de debitor urmează a fi înlăturată, aceasta fiind fără relevanță în speță, pe de o parte pentru că în litigiul de drept comun ce s-a finalizat cu decizia civilă nr. 459/2007, instanța, admițând contestația debitorului cu consecința anulării actelor de executare silită, a constatat doar nevalabilitatea titlului executoriu, sub raportul executării silite, contestația debitorului fiind îndreptată numai împotriva executării contractului de credit încheiat de părți și nu împotriva contractului însuși, iar pe de altă parte, pentru că Legea nr. 85/2006 prin art.3 pct. 6 nu impune existența unui titlu executoriu, ci a unui titlu ce face dovada unei creanțe certe (a cărei existență să nu fie discutabilă din punct de vedere juridic), lichide (determinată ca valoare) și exigibile (care să fi ajuns la scadență). în sensul art. 379 C.proc.civ.

Toate aceste cerințe sunt satisfăcute de contractul de credit bancar nr. 128/26.08.1999 încheiat de părți care probează existența datoriei față de debitor, datorie care de altfel a și fost recunoscută de acesta conform actelor de recunoaștere și executare voluntară materializate în ofertele de plată din 12.08.2003 și 14.11.2003, convenția nr. 2421/11.03.2004, plățile în sumă de 24.000 lei efectuate cu foile de vărsământ nr. 50193/18.02.2004, nr. 53122/23.04.2004 și OP nr. 163/05.07.2004 și respectiv adresa nr. 6264/08.07.2005 prin care recunoscându-se debitul, se solicită o scontare la plată oferindu-se drept garanție pentru aceasta un număr de 13 bilete la ordin.

Atât timp cât prin înscrisurile mai sus enumerate debitorul se angajează la plată şi efectuează plăţi în contul datoriei, respectivele înscrisuri valorează cu recunoaşterea dreptului la încasarea creanţei şi în conformitate cu prevederile art. 405^2 alin. (1) C.proc.civ. au ca efect întreruperea prescripţiei, astfel că, în raport de data ultimului act de executare voluntară (plata din 5.07.2004) sau de recunoaştere a debitului (adresa din 8.07.2005), cererea pentru aplicarea procedurii insolvenţei înregistrată pe rolul tribunalului la data de 2.07.2007 a fost promovată în termenul legal de prescripţie de 3 ani prevăzut de art. 405 alin. (1) C.proc.civ., situaţie în care excepţia prescripţiei urmează de asemenea a fi înlăturată.

Prin urmare, constatând că împotriva debitorului, creditorul are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă într-un cuantum de peste 10.000 lei şi că potrivit art. 3 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 debitorul este prezumat în insolvenţă, în lipsa documentelor care să-i ateste posibilitatea de a achita cu sumele de bani disponibile datoriile pe măsură ce acestea devin exigibile, contestaţia formulată urmează a fi respinsă ca nefondată şi, admiţându-se cererea introductivă, se va dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei şi îndeplinirea celorlalte măsuri prevăzute de lege pentru aceasta.

Pentru aceste motive, în numele legii, judecătorul sindic a hotărât:

Respinge contestaţia formulată de debitorul SC A.D. SRL Iaşi. Respinge excepţia prescripţiei dreptului de a cere executarea silită. Admite cererea formulată de creditorul SC B.R. SA Iaşi, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC A.D. SRL Iaşi.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului. SC A.D. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe C. SPRL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege şi care, în lipsa unei convenţii încheiate cu creditorii, va fi remunerat în baza deconturilor aprobate de judecătorul-sindic.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 14.03.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 11.04.2008. Fixează termenul limită pentru depunerea contestaţiilor la tabelul preliminar la 25.04.2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 8.05.2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 9.05.2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 12.05.2008, ora 11:00 la sediul

Tribunalului Iaşi, judecător-sindic, şi dispune convocarea creditorilor debitorului de către administratorul judiciar.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar. În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii; în caz de neîndeplinire a acestei obligaţii, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

14. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii insolvenței. Deschiderea procedurii simplificate de insolvență. Efecte. Numirea lichidatorului judiciar provizoriu. Atribuțiile lichidatorului judiciar

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1, art. 33

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1-4 din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată de insolvență se aplică debitorilor persoane juridice care nu dețin niciun bun în patrimoniul lor; actele constitutive sau documentele contabile nu pot fi găsite; administratorul nu poate fi găsit; sediul nu mai există sau nu corespunde adresei din registrul comerțului.

În cauza de față, debitoarea nu a formulat contestație împotriva cererii de deschidere a procedurii de insolvență, astfel că nu a contestat existența creanței și starea de insolvență, având în vedere și faptul că aceasta nu a efectuat nicio o plată a creanțelor datorate bugetului general consolidat al statului.

Creditoarea a invocat și susținut faptul că debitoarea nu mai funcționează la sediu, încetându-și activitatea, și nu mai deține bunuri în patrimoniu.

Față de susținerile în fapt și în drept invocate de creditoare și, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, instanța a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvență, numirea unui lichidator provizoriu, dat fiind faptul că nu au fost depuse oferte, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 107 și art. 109 referitoare la notificarea deschiderii procedurii simplificate de insolvență.

Trib. Comercial Mureș, sentința nr. 679 din 11 martie 2009

Prin sentinţa nr. 679 din data de 11 martie 2009, s-a soluţionat cererea de deschidere a procedurii insolvenţei depusă de creditoarea DGFP Mureş împotriva debitoarei SC A. SRL.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Comercial Mureş la data de 6.01.2009, DGFP Mureş, în calitate de creditor, a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea sa SC A. SRL, arătând că debitoarea are obligaţii faţă de bugetul general consolidat al statului în cuantum de 16.658 lei.

La cererea de deschidere a procedurii, creditoarea a anexat referatul cu propunerea de începere a procedurii insolvenţei din data de 18.12.2008, referatul de declarare a stării de insolvenţă, sesizarea penală împotriva administratorilor societăţii debitoare, adresele către instituţiile publice pentru identificarea bunurilor debitoarei şi răspunsurile primite, adresele de înfiinţare a popririi, fişa sintetică totală editată la data de 3.12.2008, avizele de garanţie, decizia referitoare la obligaţiile de plată accesorii aferente obligaţiilor fiscale, somaţiile şi titlurile executorii, notele de constatare, procesele-verbale de constatare şi sesizarea penală, balanţa de verificare la data de 31.12.2007.

Examinând cererea creditoarei, pe baza actelor depuse la dosarul cauzei, judecătorul sindic constată că aceasta are faţă de debitoarea SC A. SRL o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în cuantum de 16.658 lei, iar debitoarea nu a contestat starea de insolvenţă, care potrivit dispoziţiilor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 este vădită, în condiţiile în care debitoarea nu efectuat plăţi în contul datoriei faţă de bugetul consolidat al statului din data de 7.11.2007.

În plus, din constatările făcute pe teren de inspectorii creditoarei s-a constatat că societatea debitoare nu mai funcţionează la sediul social declarat, încetându-şi orice activitate la acest sediu şi nu deţine bunuri în patrimoniu.

Debitoarea nu a contestat starea de insolvenţă, reprezentanţii acesteia neprezentându-se la termenele de judecată.

Prin urmare, stabilind că debitoarea se afla în stare de insolvenţă, că aceasta are faţă de creditoarea D.G.F.P. Mureş o datorie certă, lichidă şi exigibilă a cărei valoare este mai mare decât valoarea-prag şi fiind îndeplinite şi condiţiile prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va dispune în baza art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei faţă de debitoarea SC A. SRL.

În consecinţă, se vor dispune şi măsurile imediate prevăzute de lege.

În ceea ce priveşte numirea lichidatorului provizoriu, judecătorul sindic constată că prin adresa nr. 1236/03.03.2009 creditoarea D.G.F.P. Mureş a solicitat să fie desemnat în calitate de lichidator judiciar societatea de insolvenţă G.M.C. SPRL. Prin urmare, în baza dispoziţiilor art. 19 raportat la art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic stabileşte că această societate de insolvenţă va îndeplini provizoriu funcţia de lichidator judiciar, cu o retribuţie de 1.000 lei lunar, aceasta urmând să îndeplinească atribuţiile prevăzute la art. 25 din lege.

Pentru aceste motive judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditoarea DGFP Mureş, pentru deschiderea procedurii de insolvenţă împotriva debitoarei SC A. SRL.

În temeiul dispoziţiilor art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 raportat la art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1 din Legea nr. 85/2006 dispune deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă împotriva debitoarei SC A. SRL şi intrarea în faliment a acesteia.

În baza art. 107 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 dispune dizolvarea societăţii debitoare SC A. SRL.

În temeiul dispoziţiilor art. 107 alin. (1) lit. a) raportat la art. 47 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei, constând în dreptul de a-şi conduce activitatea, de a-şi administra bunurile din avere şi de a dispune de acestea. Indisponibilizează părţile sociale deţinute de administratorul statutar al debitoarei A.L. la societatea debitoare.

Pune în vedere debitoarei să depună la dosarul cauzei, în termen de 10 zile de la primirea notificării, actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În temeiul dispoziţiilor art. 34 coroborat cu art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 desemnează în calitate de lichidator provizoriu societatea de insolvenţă G.M.C. SPRL şi stabileşte remuneraţia acestuia în cuantum de 1.000 lei lunar.

Stabileşte în sarcina lichidatorului atribuţiile prevăzute de art. 25 alin. (1) lit. a)-l) din Legea nr. 85/2006. Stabileşte în sarcina lichidatorului atribuţia de conducere în tot a activităţii debitorului, precum şi atribuţia de a întocmi şi de a păstra o listă cuprinzând toate încasările, plăţile şi compensările efectuate după data deschiderii procedurii. Stabileşte în sarcina lichidatorului atribuţia de a trimite o copie de pe hotărârea de deschidere a procedurii, autorităţilor şi instituţiilor care ţin registrele de publicitate pentru bunurile supuse transcripţiei, inscripţiei sau înregistrării în aceste registre, spre a se face menţiune în ceea ce priveşte bunurile aflate în patrimoniul debitorului.

În temeiul dispoziţiilor art. 48 dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitorul are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al lichidatorului.

În temeiul dispoziţiilor art. 109 raportat la art. 61 din Legea nr. 85/2006 dispune notificarea deschiderii procedurii falimentului împotriva debitorului SC A. SRL tuturor creditorilor, debitorului, Oficiului Registrului Comerţului în vederea efectuării menţiunii, precum şi tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi.

Pune în vedere lichidatorului provizoriu prevederile art. 252 din Legea nr. 31/1990 republicată şi dispune menţionarea în registrul comerţului a reprezentanţilor permanenţi ai lichidatorului judiciar.

Fixează termen limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanţelor asupra averii debitorului pe data de 27.04.2009, data poştei. Fixează

termenul limită de verificare a creanţelor, de întocmire, afişare şi comunicare a tabelului preliminar al creanţelor la data de 11.05.2009. Fixează termenul pentru definitivarea tabelului creanţelor la data de 27.05.2009, eventualele contestaţii putând fi formulate până pe data de 18.05.2009, data poştei. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 15.05.2009 la ora şi locul comunicate de lichidator, având următoarea ordine de zi: confirmarea lichidatorului desemnat de judecătorul sindic şi a remuneraţiei acestuia, alegerea comitetului creditorilor, analizarea raportului cu cauze.

Dă dispoziţie lichidatorului judiciar să publice de îndată în Buletinul procedurilor de insolvenţă această hotărâre a Adunării creditorilor, cu menţiunea că poate fi contestată de către creditori pentru motive de nelegalitate în 3 zile de la publicare. Dă dispoziţie lichidatorului judiciar să depună la dosarul cauzei procesul-verbal şi hotărârea Adunării creditorilor din data de 15.05.2009, precum şi dovada publicării acesteia în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Fixează termen pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la hotărârea Adunării creditorilor pe data de 27.05.2009. Fixează termenul pentru înregistrarea de către lichidatorul judiciar a raportului cu privire la cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia insolvenţei debitoarei, cu menţionarea persoanelor vinovate, la data de 4.05.2009.

Dispune deschiderea de către debitor a unui cont la o unitate bancară din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii, în caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul urmând a fi deschis de lichidatorul provizoriu. Eventualele disponibilităţi băneşti vor fi păstrate într-un cont special de depozit bancar.

În baza art. 37 din lege dispune comunicarea prezentei către toate instanţele judecătoreşti de pe raza judeţului Mureş.

15. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii insolvenței. Calitatea de creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței. Admiterea recursului formulat de creditorul îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței. Efecte. Modificarea sentinței instanței de fond

Legea nr. 85/2006, art. 33

Instanţa de fond a respins cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de creditorul bugetar, pe motivul că acesta nu a demonstrat existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile prin prezentarea de probe judiciare. În pronunţarea acestei soluţii, instanţa a reţinut faptul că asupra unor

bunuri ale debitorului a fost instituit sechestru de către creditoare, care nu a comunicat debitorului titlurile executorii aferente creanţei. Împotriva hotărârii instanţei de fond, creditoarea a formulat recurs.

Curtea, analizând recursul declarat, constată că la dosarul cauzei se regăsesc suficiente probe care să susţină creanţa invocată pentru deschiderea procedurii de insolvenţă împotriva debitorului, raportat la prevederile art. 379 C.proc.civ., astfel că instanţa de fond în mod eronat a respins cererea formulată în cauză.

Curtea admite recursul declarat, modifică în totalitate sentinţa recurată, în sensul admiterii cererii introductive şi pe fond dispune deschiderea procedurii generale de insolvenţă, având în vedere faptul că debitoarea nu a contestat starea de insolvenţă şi şi-a manifestat intenţia de a fi supusă reorganizării judiciare.

C.A. Oradea, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 167/C/2009 din 23 aprilie 2009

Prin decizia nr. 1677/C/2009-R, Curtea a soluţionat recursul comercial declarat de recurenta creditoarea DGFP Bihor în contradictoriu cu intimata debitoare SC G. SRL şi intimat Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Bihor, împotriva sentinţei nr. 1103/F din 4 decembrie 2008 pronunţată de Tribunalul Bihor, în dosar nr. 3.../F/2008, având ca obiect procedura insolvenţei – societăţi cu răspundere limitată.

Curtea constată următoarele:

Prin sentinţa nr. 1101/F din 4 decembrie 2008, Tribunalul Bihor – judecătorul sindic – a respins cererea formulată de creditorul DGFP Bihor, în contradictoriu cu debitorul SC G. SRL, având ca obiect deschiderea procedurii insolvenţei, fără cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

Din economia art. 31 din Legea nr. 85/2006 actualizată, rezultă că pentru promovarea cererii de deschidere a procedurii speciale prevăzute de legea anterior evocată sunt necesare două condiţii: calitatea titularului cererii, de creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei şi starea de insolvenţă prezumată a debitorului împotriva căruia este formulată cererea.

Referitor la prima condiţie, elementul definitoriu al creditorului îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei este ca acest creditor să fie titularul unei creanţe certe, lichide şi exigibile, de mai mult de 30 de zile, asupra patrimoniului debitorului.

Creanţele care justifică aplicarea procedurii insolvenţei trebuie să îndeplinească aceleaşi condiţii cu cele pentru care se poate începe o executare silită asupra bunurilor mobile sau imobile ale debitorului.

Potrivit art. 379 C.proc.civ., creanţa certă este creanţa a cărei existenţă rezultă din însuşi actul de creanţă sau şi din alte acte, chiar neautentice, emanate de la debitor sau recunoscute de dânsul.

Creanţa este lichidă atunci când câtimea ei este determinată prin însuşi actul de creanţă sau când este determinabilă cu ajutorul actului de creanţă, sau şi al altor acte chiar neautentice, fie emanând de la debitor, fie recunoscute de dânsul, fie opozabile lui, în baza unei dispoziţii legale sau a stipulaţiilor conţinute în actul de creanţă, chiar dacă pentru această determinare ar fi nevoie de o deosebită socoteală.

Creanţa este exigibilă atunci când ea a ajuns la scadenţă.

În cauză, creditorul nu a prezentat probe judiciare certe în sensul că are o creanţă comercială, certă, lichidă şi exigibilă împotriva debitorului, în condiţiile în care acesta contestă cuantumul creanţei, invocând existenţa unor bunuri sechestrate de către creditor, în valoare de 24.690 lei şi invocând faptul că nu i s-au comunicat titlurile executorii, iar debitorul a propus un plan de reorganizare şi, prin urmare, nu are calitatea de creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei, prevăzută de Legea nr. 85/2006, procedură care are un caracter judiciar, profesional şi un caracter de remediu sau de executare silită, caracter concursual şi unitar.

Constatând că nu sunt îndeplinite condiţiile legii, în temeiul art. 33 alin. (5) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a respins cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de creditoarea DGFP Bihor, în contradictoriu cu debitoarea SC G. SRL.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal, scutit de plata taxei de timbru a declarat recurs creditoarea DGFP Bihor, solicitând admiterea recursului, modificarea sentinţei atacate, în sensul admiterii cererii de deschidere a procedurii insolvenţei a SC G. SRL, fără cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului se arată că greşit a reţinut judecătorul sindic că DGFP, în calitate de creditor, nu a prezentat probe judiciare certe în sensul că are o creanţă comercială, certă, lichidă şi exigibilă împotriva debitoarei, deoarece în data de 31.07.2008 la registratura Tribunalului Bihor a depus dosarul cuprinzând cel puţin 47 de pagini cu toate datele necesare pentru dovedirea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei.

În cazul în care dosarul depus s-a rătăcit, consideră că nu este culpa sa, mai mult apreciază că ar fi fost necesar ca instanţa să îi pună în vedere să depună actele justificative pentru deschiderea procedurii insolvenţei.

În drept a invocat prevederile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Intimata debitoare SC G. SRL, prin întâmpinarea depusă la dosar a solicitat respingerea recursului şi menţinerea sentinţei atacate, cu cheltuieli de judecată.

Astfel, arată intimata că susţinerile recurentei creditoare cum că s-ar fi depus la dosarul cauzei actele necesare în vederea deschiderii procedurii

insolvenţei nu au putut fi dovedite de către aceasta, deoarece nici până în prezent aceste probe nu au ajuns la dosar.

Chiar şi în eventualitatea în care acele documente ar fi ajuns la dosar, apreciază că acest lucru nu presupune că cererea înaintată de către recurenta creditoare este admisibilă, simpla depunere de probe la un dosar neechivalând cu admiterea acţiunii.

Consideră că instanţa de fond a reţinut în mod corect faptul că, creanţele care justifică aplicarea procedurii insolvenţei trebuie să îndeplinească aceleaşi condiţii cu cele pentru care se poate începe o executare silită asupra bunurilor mobile sau imobile ale debitorului, în temeiul Codului de procedură civilă, or, în cauză, creditorul nu a prezentat probe judiciare certe în sensul că are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă împotriva debitoarei, în condiţiile în care aceasta a contestat cuantumul creanţei, deoarece creditoarea recurentă a instituit un sechestru asupra bunurilor sale în valoare de 24.690 lei şi totodată a arătat faptul că nu i s-au comunicat titlurile executorii în baza cărora s-a demarat procedura instituirii sechestrului.

Mai mult, arată debitoarea că a propus un plan de reorganizare şi prin urmare recurenta nu are calitate de creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006, procedură care are un caracter judiciar, profesional şi un caracter de remediu sau de executare silită, caracter concursual şi unitar.

Concluzionează că a depus la dosarul cauzei dovada achitării sumei de 2.000 lei, reprezentând impozit venit salarii şi contribuţii individuale de asigurări sociale către creditoarea recurentă, ceea ce consideră că dovedeşte buna sa credinţă precum şi intenţia de a achita debitul pe care îl are faţă de creditoarea recurentă şi a cărui valoare nu o recunoaşte ca fiind egală cu suma pretinsă de către aceasta.

Analizând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, cât şi din oficiu, instanţa de recurs reţine că este fondat, urmând ca în baza prevederilor art. 304 pct. 9, art. 312 C.proc.civ., art. 8 din Legea nr. 85/2006 să dispună admiterea lui ca fondat, modificarea în totalitate a sentinţei atacate în sensul admiterii cererii introductive şi deschiderea procedurii insolvenţei, pentru următoarele considerente:

Conform prevederilor art. 31 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, orice creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă poate introduce o cerere introductivă în care va preciza cuantumul şi temeiul creanţei, existenţa unei garanţii reale constituită de către debitor ori instituită potrivit legii, existenţa unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului şi eventuala declarare a intenţiei de a participa la reorganizarea debitorului, creditorul trebuind să anexeze cererii documentele justificative ale creanţei şi ale actelor de constituire de garanţii.

În privința cuantumului creanței invocate de creditor, legiuitorul a prevăzut în cuprinsul art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 valoarea-prag pe care sub aspectul cuantumului minim trebuie să o îndeplinească creanța creditorului în cererea introductivă, respectiv de 10.000 lei ori 6 salarii medii pe economie în cazul salariaților.

Creditoarea recurentă, prin cererea introductivă înregistrată la data de 31.07.2008, a invocat existența unei creanțe certe, lichide și exigibile în cuantum de 32.528 lei (compusă din 26.218 lei debit și 6.310 dobânzi și penalități de întârziere) împotriva debitoarei intimate, arătând că aceasta a fost stabilită prin acte de control și decizii de calcul accesorii, că ultima plată efectuată de debitoare a fost la 25.01.2008 și că împotriva acesteia s-a luat măsura asigurătorie a sechestrului asupra unor bunuri mobile în valoare estimativă de 24.690 lei.

Anexat la cererea introductivă, creditoarea recurentă a depus în dosarul primei instanțe documentele justificative ale creanței sale, respectiv titlurile executorii emise pe seama debitoarei, deciziile de calcul ale debitelor restante și accesoriilor acestora, măsurile de executare silită întreprinse, cât și dovada măsurilor asigurătorii luate împotriva debitoarei.

Debitoarea intimată căreia i s-a comunicat un exemplar din cererea introductivă nu a contestat cuantumul creanței invocate de creditoare și nici starea de insolvență, arătând doar că, după valorificarea bunurilor sechestrate rămâne o diferență mică pe care dorește să o achite, manifestându-și în acest sens intenția de reorganizare a activității.

Conform prevederilor art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, dacă debitorul nu contestă în termenul prevăzut la alin. (2) – 10 zile de la primirea copiei cererii introductive – că ar fi în stare de insolvență și își exprimă intenția de a-și reorganiza activitatea, judecătorul sindic va da o sentință de deschidere a procedurii generale.

Având în vedere aceste prevederi legale, poziția debitoarei intimate cât și înscrisurile aflate în dosarul primei instanțe, se reține că în mod eronat a dispus judecătorul sindic respingerea cererii introductive formulate de creditoarea recurentă.

Drept urmare, instanța de recurs, constatând fondate motivele de recurs invocate, va dispune admiterea ca fondat a recursului, modificarea în totalitate a sentinței atacate în sensul admiterii cereri introductive și deschiderii procedurii generale a insolvenței debitoarei SC G. SRL.

Cât privește celelalte măsuri care se impun a fi luate ca urmare a deschiderii procedurii potrivit Legii nr. 85/2006 privitoare la desemnarea administratorului judiciar și atribuțiile acestuia, stabilirea termenelor și măsurilor prevăzute de lege odată cu deschiderea procedurii, cauza urmează a fi trimisă judecătorului sindic căruia îi aparține competența exclusivă în luarea acestor măsuri pentru a dispune în consecință.

Instanţa nu va acorda cheltuieli de judecată, deoarece acestea nu s-au solicitat.

Pentru aceste motive, instanţa a decis:

Admite ca fondat recursul declarat de recurenta DGFP Bihor, împotriva sentinţei nr. 1103 din 4 decembrie 2008, pronunţată de Tribunalul Bihor, pe care o modifică în totalitate, în sensul că:

Admite cererea formulată de creditoarea DGFP Bihor, împotriva debitoarei SC G. SRL.

Dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitoarei SC G. SRL şi trimite cauza judecătorului sindic de la Tribunalul Bihor, pentru a lua celelalte măsuri care se impun, potrivit Legii insolvenţei nr. 85/2006.

16. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii insolvenţei. Cerinţa existenţei unei creanţe certe, lichide, exigibile. Prezumţia stării de insolvenţă a debitoarei şi necontestarea acesteia de către debitoare. Deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 33

Existenţa unei creanţe certe nu poate fi contestată de împrejurarea că între părţi nu s-a încheiat un contract de vânzare-cumpărare în formă scrisă, factura semnată şi ştampilată de către debitoare dovedind existenţa unui raport comercial între părţi, în baza căruia debitoarea avea obligaţia de a plăti contravaloarea bunurilor livrate de către creditoare.

Cu alte cuvinte, factura semnată de către debitoare dovedeşte naşterea în sarcina debitoarei a unei obligaţi de plată a contravalorii bunurilor livrate.

În cauza de faţă, instanţa reţine faptul că, chiar dacă între părţi nu s-a încheiat un contract de vânzare-cumpărare în formă scrisă, factura semnată şi ştampilată dovedeşte existenţa unui raport comercial între părţi, în baza căruia debitoarea avea obligaţia de a plăti contravaloarea bunurilor livrate.

În asemenea situaţie, sunt îndeplinite condiţiile privind existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile, precum şi apariţia stării de insolvenţă în condiţiile reglementate de Legea nr. 85/2006, stare de insolvenţă pe care debitoarea a contestat-o, dar nu a depus niciun document justificativ în acest sens.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 73 din 14 ianuarie 2008

Prin sent. com. nr. 73 din data de 14 ianuarie 2008, s-a luat spre examinare cererea formulată de către creditoarea SC M.W.I. SRL, împotriva

debitoarei SC B.I. SRL, având ca obiect deschiderea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată în data de 26.10.2007 creditoarea SC M.W.I. SRL a solicitat instanţei în contradictoriu cu debitoarea SC B.I. SRL deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei.

În fapt, creditoarea a arătat că a livrat societăţii debitoare mărfuri în valoare de 30.839,17 de lei, fapt dovedit prin factura fiscală emisă de societate în luna februarie 2007, din această întreagă sumă a fost achitată doar suma de 10.000 de lei. În prezent datoria se ridică la suma de 27.904,18 de lei din care 20.839,17 de lei reprezintă contravaloare mărfuri furnizate şi neachitate şi 7.264,99 de lei reprezintă penalităţi de 0,2% pe zi de întârziere acceptate prin semnarea facturii. Scadenţa debitului a depăşit cu mult termenul de 30 de zile.

În probaţiune s-a solicitat administrarea probei cu înscrisuri, fiind depuse în acest sens: fişă de calcul a penalităţilor, factură fiscală, convocare la data de 17 decembrie 2007; debitoarea a depus o „poziţie procesuală", calificată de către instanţă drept contestaţie, prin care a solicitat respingerea cererii de deschidere a procedurii ca inadmisibilă, cu cheltuieli de judecată.

În fapt, debitoarea a arătat că nu se află în stare de insolvenţă şi nu are calitatea de debitor, între părţi nu s-a încheiat un contract de vânzare-cumpărare de mărfuri, ci a existat un contract verbal de tip comision în baza căruia debitoarea s-a obligat să vândă prin magazinul său de desfacere marfa creditoarei şi să-i plătească acesteia, pe măsura vânzării, contravaloarea mărfii vândute.

Produsele livrate nu au intrat niciodată în proprietatea debitoarei şi au rămas în proprietatea creditoarei. Marfa se află la dispoziţia creditoarei care poate să o ridice oricând doreşte.

Mai mult, creanţa pretinsă nu este exigibilă deoarece pe factură nu este prevăzută scadenţa; în probaţiune debitoarea a solicitat administrarea probei cu interogatoriul.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa reţine următoarele:

Conform facturii fiscale seria B YEM nr. 2158837 în baza unei comenzi din data de 20.02.2007 creditoarea a livrat debitoarei produse specifice obiectului de activitate în cuantum de 30.639,17 de lei. Factura a fost acceptată de către debitoare prin ştampilă şi semnătura reprezentantului debitoarei. Conform unei clauze acceptate prin ştampilă şi semnătură, debitoarea s-a obligat să achite penalizări de 0,2% pe zi de la data scadenţei până la data efectuării plăţii.

Contrar afirmaţiilor debitoarei, în condiţiile în care factura nu cuprinde un termen de plată, rezultă că este scadentă chiar la data emiterii.

În cazul concret dedus judecăţii, factura prevede data scadenţei la 22.04.2007.

În consecință, chiar dacă între părți nu s-a încheiat un contract de vânzare-cumpărare în formă scrisă, factura semnată și ștampilată dovedește existența unui raport comercial între părți, în baza căruia debitoarea avea obligația de a plăti contravaloarea bunurilor livrate. Nu există nicio dovadă în sensul că bunurile au fost predate cu titlu de comision în vederea vânzării de către creditoare în contul debitoarei.

Dimpotrivă, factura dovedește transferul proprietății produselor livrate și nașterea în sarcina debitoarei a unei obligații de plată a contravalorii acestora.

Instanța reține că deși procedura a fost îndeplinită cu debitoarea încă la data de 31.10.2007 și aceasta a fost citată cu mențiunea expresă a faptului că are posibilitatea de a formula contestație în termen de 10 zile de la comunicare, debitoarea a formulat o poziție procesuală care în baza rolului activ a fost calificată drept contestație doar la data de 17.12.2007, în condițiile în care termenul pentru depunerea contestației a expirat în data de 10.11.2007; conform art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 în termen de 10 zile de la primirea copiei debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență.

Termenul enunțat are o natură imperativă și în consecință la termenul din data de 14.01.2008 instanța din oficiu a invocat excepția de tardivitate a contestației, excepție care în baza argumentelor enunțate va fi admisă conform dispozitivului prezentei sentințe.

Deși debitoarea a contestat starea de insolvență în care s-ar afla, nu au fost depuse la dosarul cauzei niciun fel de acte care să dovedească solvabilitatea debitoarei, deținerea unor resurse din care să poată fi achitat debitul dovedit.

Cererea a fost soluționată la data de 14.01.2008, iar la data de 15.01.2008 a fost înregistrată de către debitoare o cerere de redeschidere a dezbaterilor, primită evident după pronunțarea minutei.

După soluționarea unei cereri redeschiderea dezbaterilor este inadmisibilă, deoarece instanța s-a dezînvestit. Instanța nu avea obligația ca în lipsa părților de la dezbateri să amâne pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise. Această obligație există doar în condițiile art. 156 alin. (2) C.proc.civ., care prevede că dacă instanța refuză amânarea judecății pentru lipsă de apărare, va amâna pronunțarea în vederea depunerii unor concluzii scrise; ipoteza prevăzută de textul enunțat nu a fost îndeplinită în cauza dedusă judecății.

De asemenea, prin aceeași cerere de redeschidere a dezbaterilor, debitoarea afirmă că datorită timpului scurt fixat între termenele de judecată, nu a avut posibilitatea de a depune acte contabile din care să rezulte că nu se află în starea de insolvență pretinsă; în opinia instanței, această afirmație este una total neîntemeiată, deoarece de la data primirii primei citații (31.10.2007) și până la data soluționării cererii (14.01.2008) s-a scurs un interval de aproximativ 2 luni și jumătate, perioadă în care debitoarea avea posibilitatea de a

depune la dosar înscrisurile de care înţelegea să se folosească în dovedirea solvabilităţii sale.

Trebuie amintit în acest context faptul că litigiile comerciale trebuie soluţionate cu celeritate şi orice tergiversare a soluţionării acestor litigii trebuie împiedicată de către instanţă. Factura fiscală depusă în probaţiune dovedeşte existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile, într-un cuantum care depăşeşte valoarea prag de 10.000 de lei.

Aşa cum am arătat, creanţa este exigibilă, deoarece conform unei menţiuni exprese de pe factură, scadenţa a fost stabilită la data de 22.04.2007.

Astfel, în temeiul art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 se va dispune deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoare şi numirea în calitate de administrator judiciar a T.M.C., care va îndeplini atribuţiile prevăzute.

Se va stabili în sarcina administratorului judiciar obligaţia de a întocmi şi depune la dosar un raport asupra cauzelor şi împrejurărilor ce au dus la apariţia stării de insolvenţă a debitoarei, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă conform prevederilor art. 59 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 37 din Legea nr. 85/2006 se va dispune comunicarea prezentei instanţelor judecătoreşti în a căror jurisdicţie se află sediul debitoarei şi tuturor băncilor unde debitoarea are deschise conturi, această din urmă obligaţie fiind în sarcina administratorului judiciar.

În temeiul art. 42 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, se va dispune indisponibilizarea părţilor sociale în registrul special de evidenţă.

Conform art. 44 din lege, se va stabili în sarcina debitoarei obligaţia de a pune la dispoziţia administratorului judiciar, toate informaţiile cerute cu privire la activitatea debitoarei, precum şi lista cuprinzând plăţile şi transferurile patrimoniale efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.

Se va dispune în sarcina administratorului judiciar efectuarea notificărilor prevăzute de lege.

În baza prevederilor art. 62 lit. b), c), d) din Legea nr. 85/2006 se va fixa termenul limită pentru depunerea cererilor de admitere a creanţelor la data de 14 martie 2008, termenul de verificare, întocmire, afişare şi comunicare a tabelului preliminar al creanţelor la data de 24 martie 2008, termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii 7 aprilie 2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la data de 7; în temeiul dispoziţiilor art. 61 din Legea nr. 85/2006, se va dispune comunicarea prezentei creditoarei, debitoarei, D.G.F.P. Cluj, Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj, în vederea efectuării menţiunii, publicarea într-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, se va dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii

procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuției, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditoarea SC M.W.I. SRL având ca obiect deschiderea procedurii insolventei împotriva debitoarei SC B.I. SRL și în consecință:

Admite excepția de tardivitate a contestației depuse de către debitoarea SC B.I. SRL și în consecință:

Respinge contestația formulată de către debitoarea SC B.I. SRL ca fiind tardiv formulată.

În temeiul art. 33 alin. (4) din Legea privind procedura insolventei dispune deschiderea procedurii generale a insolvenței împotriva debitoarei SC B.I. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolventei numește administrator judiciar pe T.M.C.

În temeiul art. 47 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, ridică dreptul de administrare al administratorului statutar al debitoarei.

În temeiul art. 35 din Legea nr. 85/2006, dispune ca administratorul statutar al debitoarei să depună la dosarul cauzei, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din lege, cu mențiunea că refuzul depunerii constituie infracțiune potrivit art. 147 din Legea nr. 85/2006.

Dispune comunicarea prezentei tuturor instanțelor în a căror jurisdicție se află sediul debitoarei și tuturor băncilor unde debitoarea are deschise conturi.

În temeiul art. 42 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, dispune indisponibilizarea părților sociale deținute de asociați la societatea debitoare.

În temeiul art. 44 din Legea nr. 85/2006, obligă debitoarea să pună la dispoziția administratorului judiciar toate informațiile cu privire la activitatea debitoarei, precum și lista cuprinzând plățile și transferurile patrimoniale efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.

În temeiul art. 48 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 dă dispoziție tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil bănesc în conturi să nu dispună de acestea fără ordinul judecătorului sindic sau al administratorului judiciar, sub sancțiunea prevăzută de art. 48 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 obligația de notificare revenind administratorului judiciar.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolventei dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor și Oficiului Registrului Comerțului, prin Buletinul procedurilor de insolvență, în vederea efectuării mențiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenței.

Fixează termenul limită pentru depunerea cererilor de admitere a creanțelor. Fixează termenul limită pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afișarea și comunicarea tabelului preliminar al creanțelor la data de 24 martie

2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 7 aprilie 2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la data de 7 aprilie 2008.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

17. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii insolvenţei. Societate dizolvată şi radiată din registrul comerţului anterior introducerii cererii de deschidere a procedurii insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 33

Instanţa va respinge cererea de deschidere a procedurii insolvenţei ca fiind rămasă fără obiect, când debitoarea a fost dizolvată şi radiată din registrul comerţului, iar lichidatorul prin raport, învederează acest aspect instanţei.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, sent. civ. nr. 6290/COM/2007 din 6 decembrie 2007

Prin sent. civ. nr. 6290/COM/2007 din data de 6 decembrie 2007, s-a soluţionat cauza privind aplicarea procedurii insolvenţei reglementată de Legea nr. 85/2006 faţă de debitoarea SC N. SRL, prin lichidator judiciar D&Co SPRL, formulată de creditoarea DGFP Constanţa.

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanţe sub nr. 4.../2007 creditoarea D.G.F.P. Constanţa a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea sa SC N. SRL.

Prin sent. civ. nr. 5056/COM/5.10.2007, pronunţată în dosarul nr. 4.../2007 judecătorul sindic a constatat întemeiată cererea şi a dispus, în temeiul dispoziţiilor art. 33 alin. (6) din Legea 85/2006 deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei.

Pentru a se pronunţa în acest sens, judecătorul sindic a reţinut că SC N. SRL a fost dizolvată prin sent. civ. nr. 7986/COM/28.11.2006 pronunţată de Tribunalul Constanţa în dosarul nr. 7.../2006.

În exercitarea atribuţiilor stabilite de lege în sarcina sa, lichidatorul judiciar desemnat al debitoarei SC N. SRL, respectiv D&CO SPRL a întocmit

raport conform art. 25 din Legea nr. 85/2006 în care a învederat că debitoarea SC N. SRL a fost radiată din Registrul Comerţului Constanţa, conform încheierii 26382/18.09.2007 pronunţată de judecătorul delegat la Oficiul Registrului Comerţului, solicitând ca prin hotărârea judecătorească ce se va pronunţa să se constate că procedura insolvenţei a rămas fără obiect.

La dosarul cauzei au fost anexate înscrisuri.

În considerarea situaţiei de fapt expusă de lichidatorul judiciar, confirmată de înscrisurile aflate la dosarul cauzei din care rezultă că SC N. SRL a fost dizolvată şi radiată din Registrul Comerţului Constanţa, judecătorul sindic constată că procedura insolvenţei a rămas fără obiect, urmând a pronunţa o hotărâre în acest sens.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât respingerea cererii formulate de creditoarea DGFP Constanţa, faţă de debitoarea SC N. SRL., prin lichidator judiciar D&Co SPRL, ca rămasă fără obiect.

18. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii insolvenței. Prezumția stării de insolvență. Deschiderea procedurii insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 33
C.proc.civ., art. 379

Lipsa contestaţiei prevăzute de art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei şi împrejurarea că debitorul nu a formulat apărări privind fondurile sale disponibile şi situaţia sa patrimonială şi nici nu a produs vreo dovadă că deţine lichidităţi şi face faţă obligaţiilor sale exigibile, îndreptăţesc concluzia că datoria reclamată nu are acoperire în disponibilităţile băneşti ale debitorului şi că acesta se află în insolvenţă.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, sent. com. nr. 186/S din 26 martie 2009

Prin sent. com. nr. 186/S din data de 26 martie 2009, s-a soluţionat cererea formulată de creditorul SC V. SRL Vâlcea pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC B SRL Paşcani.

Judecătorul-sindic constată că prin cererea înregistrată pe rolul acestui tribunal sub nr. 9.../26.11.2008, creditorul SC V. SRL Vâlcea a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitorul SC B. SRL Iaşi în vederea recuperării creanţei în sumă de 27.292,35 lei reprezentând contravaloarea produselor livrate acestuia în baza contractului comercial de vânzare-cumpărare nr. 602/19.09.2007, cu facturile nr. 2000758/08.10.2007 şi nr. 2000851/08.10.2007 la care se adaugă penalităţi de întârziere, calculate de la scadenţa

obligației de plată până la data deschiderii procedurii, cu motivarea că debitul reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile.

În conformitate cu prevederile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cererea introductivă s-a comunicat debitorului la data de 11.12.2008 și s-a dispus citarea acestuia la sediul social înscris la registrul comerțului fără ca acesta să formuleze contestație. Deși a solicitat termen pentru a-și formula apărările impuse de poziția sa procesuală, la termenul acordat în acest sens, debitorul a depus precizări prin care, fără a lua în discuție situația sa patrimonială și fondurile sale disponibile, a invocat buna-credință în relația cu creditorul, manifestată prin plata parțială a mărfii livrate și și-a prezentat disponibilitatea de a achita la timp întreaga cantitate de produse, în justificarea neplății invocând deficiențe de calitate a respectivelor produse. Debitorul a precizat oral că datoria neplătită față de creditor este de cca 12.000 de lei.

Întrucât o cerere introductivă întemeiată pe prevederile Legii nr. 85/2006 nu poate produce efecte juridice decât dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ în art. 3 referitoare la existența creanței și a stării de insolvență, independent de existența sau inexistența contestației prevăzute de art. 33 alin. (2) din lege, verificarea îndeplinirii lor se impune din oficiu judecătorului-sindic, iar în acest sens se rețin următoarele:

Conform art. 31 din Legea nr. 85/2006 orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate formula o cerere introductivă, prin creditor îndreptățit înțelegându-se, potrivit art. 3 pct. 6 din această lege, creditorul care are împotriva patrimoniului debitorului o creanță certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile și a cărei valoare este de cel puțin 10.000 lei. În ceea ce privește prima condiție, cerințele legii referitoare la caracterul cert, lichid și exigibil al creanței, nu implică și existența unui titlu executoriu în baza căruia creditorul să-și valorifice creanța, potrivit art. 379 C.proc.civ., creanță certă fiind și aceea a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, ce emană de la debitor sau sunt recunoscute de acesta.

În prezenta cauză, certitudinea creanței rezultă din contractul comercial de vânzare-cumpărare nr. 602/19.09.2007 încheiat de părți în baza căruia creditorul a livrat succesiv debitorului diferite cantități din produsele sale, cât și din cele două facturi nr. 2000851 și nr. 2000758 din 8.10.2007, care fiind confirmate de debitor probează certitudinea creanței reprezentată de sumele înscrise în respectivele documente.

În condițiile în care debitorul a primit marfa, nu a formulat obiecții privind cantitatea sau calitatea acesteia, era dator a plăti prețul în termenul de plată convenit prin contractul încheiat astfel cum a fost modificat prin actul adițional nr. 2. Debitorul justifică neplata integrală a prețului mărfii primite de la creditor pe necorespunderea calitativă a acesteia, dar nu produce nicio dovadă vizând obiecțiunile ce a formulat legate de deficiențele de calitate și

demersul de restituire a respectivei mărfi, dimpotrivă, din documentele anexate rezultând că a procedat la revânzarea produselor.

Cât privește cerința legală a insolvenței astfel cum aceasta este definită prin art. 3 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, lipsa contestației prevăzute de art. 33 alin. (2) din menționata lege ca și împrejurarea că debitorul a evitat orice discuție privind fondurile sale disponibile și situația sa patrimonială și nici nu a produs vreo dovadă că deține lichidități și face față obligațiilor sale exigibile, îndreptățesc concluzia că datoria reclamată nu are acoperire în disponibilitățile bănești ale debitorului și că acesta se află în insolvență.

Așa fiind, cererea introductivă va fi admisă cu consecința deschiderii procedurii generale a insolvenței împotriva debitorului potrivit art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006. Față de conținutul ofertelor de la dosar și prevederile art. 34 din Legea nr. 85/2006, pentru supravegherea activității debitorului se va desemna provizoriu, până la confirmarea ori înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, administratorul judiciar care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006.

Se va dispune emiterea notificărilor la care se referă art. 61 din Legea nr. 85/2006, cu precizarea termenelor prevăzute de art. 62 din lege. Potrivit art. 35 din Legea nr. 85/2006, se va învedera debitorului obligația ca, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, să depună la dosar actele și informațiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din menționata lege. De asemenea, administratorul judiciar va depune lunar raport de activitate și la data de 18 mai 2009 raportul prevăzut de art. 59 din Legea nr. 85/2006.

Pentru aceste motive, în numele legii, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul SC V. SRL Vâlcea, cu sediul procesual ales la U.&A. SRL pentru deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului SC B. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenței, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenței împotriva debitorului SC B. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenței, numește provizoriu, până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, în calitate de administrator judiciar pe A.L. IPURL care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 din lege și care, în lipsa unei convenții încheiate cu creditorii, va fi remunerat pe baza decontурilor aprobate de judecătorul-sindic, dar nu mai mult de 1.000 lei pentru întreaga perioadă de derulare a acestei proceduri.

În temeiul art. 42 din Legea privind procedura insolvenței dispune indisponibilizarea părților sociale deținute la debitor de administratorul acestuia.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii conform Codului de procedură civilă, debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi şi publicarea notificării, pe cheltuiala averii debitorului, într-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

Pune în vedere debitorului să predea administratorului judiciar până la data de 7 aprilie 2009 actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 30 aprilie 2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 22 mai 2009. Fixează termenul limită pentru înregistrarea contestaţiilor la tabelul preliminar întocmit de administratorul judiciar la 8 iunie 2009. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 18 iunie 2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 19 iunie 2009. Fixează termen pentru prima şedinţă a adunării creditorilor având pe ordinea de zi definitivarea desemnării administratorului judiciar şi stabilirea remuneraţiei acestuia, desemnarea comitetului creditorilor şi a preşedintelui comitetului la data de 22 iunie 2009 ora 11:00 la sediul Tribunalului Iaşi, judecător-sindic, şi dispune convocarea creditorilor debitorului de către administratorul judiciar.

Dispune trimiterea de către administratorul judiciar a notificărilor către toţi creditorii debitorului, către instanţele judecătoreşti în a căror jurisdicţie se află sediul debitorului declarat la registrul comerţului.

Administratorul judiciar va întocmi şi va supune judecătorului-sindic până la data 18 mai 2009 raportul prevăzut de art. 59 din lege asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia insolvenţei debitorului, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă şi asupra existenţei premiselor angajării răspunderii acestora în condiţiile art. 138 din lege precum şi asupra posibilităţii de reorganizare efectivă ori a motivelor care nu permit reorganizarea şi, lunar, raportul cuprinzând descrierea modului în care şi-a îndeplinit atribuţiile cu justificarea cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a acestei obligaţii, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

19. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii insolvenţei. Prezumţia stării de insolvenţă. Deschiderea procedurii insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 33
C.proc.civ., art. 372

Deşi debitoarea a recunoscut în mod expres obligaţia de plată, astfel că suma pretinsă în cererea de deschidere a procedurii insolventei reprezintă o creanţă, certă, lichidă şi exigibilă, a contestat legalitatea şi, în consecinţă, valabilitatea creanţei invocate de creditoare întrucât atât titlul cât şi actul juridic în baza căruia acesta a luat naştere sunt lovite de nulitate.

Pe calea contestaţiei prevăzute de art. 33 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei nu se pot formula apărări de fond întrucât este o procedură specială care cuprinde dispoziţii exprese, de strictă aplicare şi interpretare privind modalitatea de apărare.

Astfel, în procedura insolvenţei, debitoarea poate doar să conteste sau să recunoască starea de insolvenţă şi nu să invoce, chiar şi incidental, nulitatea actelor juridice care au stat la baza emiterii titlului de creanţă care poate fi efectuat pe calea dreptului comun.

De altfel, judecătorul sindic observă că debitoarea a avut o atitudine pasivă referitor la aceste înscrisuri întrucât, deşi i-a fost notificată cesiunea de creanţă şi a fost convocată la conciliere pentru plata sumei datorate, până la data introducerii prezentei cereri nu a întreprins niciun demers juridic în vederea clarificării situaţiei.

Trib. Brăila, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. nr. 29/S din 16 ianuarie 2008

Prin sent. nr. 29/S din data de 16 ianuarie 2008, judecătorul sindic a pronunţat deschiderea procedurii de insolvenţă a debitoarei SC D.C. SRL, la cererea creditoarei SC K.D.F.E. SRL şi a respins contestaţia formulată de debitoare.

Asupra cererilor de faţă, prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanţe, creditoarea SC K.D.F.E. SRL, prin reprezentanţi legali, a solicitat deschiderea procedurii de insolvenţă a debitoarei SC D.C. SRL potrivit dispoziţiilor Legii nr. 85/2006 şi numirea lichidatorului Cabinetul de Insolvenţă V. D.

În motivarea acţiunii, creditoarea a susţinut că a încheiat la data de 2.07.2007 contractul de cesiune de creanţă nr. 217 cu SC T.T.&F., prin care a devenit titulara dreptului de creanţă în sumă de 94.000 dolari SUA. A susţinut creditoarea ca această creanţă s-a născut ca urmare a neplăţii de către

debitoare a facturii nr. 146/01-2006/1.06.2006 emisă de SC T.T.&F. în baza contractului nr. D încheiat de aceasta din urmă cu SC D.C. SRL, având ca obiect prestarea de servicii de marketing şi asistenţă în procesul de privatizare a pârâtei. S-a mai precizat de creditoare că, în urma invitaţiei la conciliere, potrivit procesului-verbal încheiat la data de 21.10.2006 între SC T.T.&F. şi SC D.C. SRL, debitoarea a recunoscut în mod expres obligaţia de plată, astfel ca suma de 94.000 dolari SUA reprezintă o creanţă, certă, lichidă şi exigibilă.

Creditoarea a menţionat că s-au îndeplinit şi condiţiile prevăzute de art. 1391-1398 C.civ. în sensul că a comunicat debitoarei cesiunea de creanţă prin notificarea nr. 1/04.07.2007. Potrivit dispoziţiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, debitoarea a formulat la data de 19.10.2007 contestaţie la cererea de deschidere procedurii insolvenţei, solicitând respingerea acesteia.

Debitoarea a contestat legalitatea şi, în consecinţă, valabilitatea creanţei invocate de creditoare întrucât atât titlul cât şi actul juridic în baza căruia aceasta a luat naştere sunt lovite de nulitate.

Astfel, a susţinut debitoarea, contractul nr. D a fost semnat de către administratorul SC D.C. SRL care şi-a depăşit atribuţiile întrucât nu era mandatat să încheie astfel de contracte potrivit art. 16.2 din statutul societăţii şi anexei nr. 1 la actul constitutiv, factura fiscală nr. 146/01-2006/01.06.2006 emisă de SC T.T.&F. nu se regăseşte în actele contabile ale societăţii, administratorul firmei creditoarei cedente la momentul încheierii contractului nr. D era numitul H.M. care îndeplinea şi funcţia de director cercetare şi dezvoltare la SC D.C. SRL potrivit contractului individual de muncă, astfel că sunt aplicabile dispoziţiile art. 217 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 (sens în care a formulat plângere penală), iar T.T.&F. este o societate cu sediul în Insulele Virgine, motiv pentru care, conform art. 115 alin. (1) lit. i) coroborat cu art. 116 alin. (1) lit. c) C.fisc., din suma facturată se plăteşte de aceasta un impozit de 16%, ceea ce presupune că suma rămasă de achitat este de 78.960 dolari SUA.

S-a mai arătat de debitoare că aceste excepţii pot fi opuse şi cesionarului care nu poate avea mai multe drepturi decât cele ale creditorului cedent. Debitoarea a mai susţinut că factura fiscală menţionată nu reprezintă un titlu legal şi valabil întrucât, conform art. 372 C.proc.civ., titlurile sunt hotărâri judecătoreşti, arbitrale, acte autentificate, precum şi alte acte administrative care, prin legi speciale, constituie titluri executorii.

S-a mai invocat de debitoare că şi contractul de cesiune de creanţă nr. 217/02.07.2007 este lovit de nulitate absolută întrucât cauza pentru care a fost încheiat nu există în sensul că plata cesiunii urma să fie efectuată la încasarea sumei cesionate încălcându-se principiul fundamental al noţiunii de cesiune. În cauză s-au administrat probele cu înscrisuri depuse la dosar de către ambele părţi.

Din examinarea actelor şi lucrărilor dosarului, judecătorul sindic reţine următoarea situaţie de fapt: între SC T.T.&F. în calitate de prestator şi SC D.C. SRL, în calitate de beneficiar s-au derulat relaţii comerciale în sensul că acestea au încheiat contractul nr. D, având ca obiect prestarea de servicii de marketing de către prestator pentru şi în favoarea beneficiarului pentru care acesta din urmă s-a angajat să achite prestatorului suma facturată în termen de 5 zile de la primirea proformei-*invoice*.

La data de 14.07.2006, s-a emis factura *invoice* nr. 146/01-2006/01.06.2006 de SC T.T.&F. pentru suma de 94.000 dolari SUA care avea la bază contractul nr. D şi a fost comunicată debitoarei la aceeaşi dată potrivit menţiunilor de pe înscris (ştampila societăţii şi semnătura administratorului precum şi înregistrarea de intrare sub nr. 267). Suma facturată nu a fost achitată de debitoare, motiv pentru care SC T.T.&F. a procedat la efectuarea procedurii prealabile de conciliere conform dispoziţiilor Codului de procedură civilă. Potrivit procesului-verbal de conciliere încheiat la data de 21.10.2006, debitoarea SC D.C. SRL, asistată de avocat, a arătat că a primit şi acceptat proforma factura *invoice* nr. 146/01-2006/01.06.2006, a recunoscut debitul de 94.000 dolari SUA, care are la baza contractul nr. D şi faptul că SC T.T.&F. deţine împotriva sa o creanţă certă, lichidă şi exigibilă.

La data de 7.02.2007 s-a încheiat între SC T.T.&F. în calitate de cedent şi SC K.D.F.E. SRL Bucureşti în calitate de cesionar, contractul nr. 217 prin care cedentul a cesionat către cesionar creanţă în valoare de 94.000 dolari SUA născută din contractul nr. D şi factura nr. 146/01-2006 neîncasată de la debitorul cedat SC D.C. SRL.

Preţul cesiunii a fost stabilit de către părţi la suma de 75.200 dolari SUA plătibili la data încasării creanţei. Cesiunea a fost notificată debitoarei care a fost înştiinţată de faptul că suma de 94.000 dolari SUA urmează să fie plătită către SC K.D.F.E. SRL, aceasta din urmă efectuând ulterior şi procedura de conciliere directă, sens în care a convocat pe debitoarea SC D.C. SRL, la data de 10.08.2007 la sediul său, însă reprezentanţii legali ai debitoarei nu s-au prezentat.

În drept, art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 arată că: „Orice creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă poate introduce o cerere introductivă", iar art. 3 pct. 6 din acelaşi act normativ prevede: „prin creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei se înţelege creditorul a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile".

Totodată, judecătorul sindic observă că, potrivit art. 33 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, „în termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie, debitorului. În termen de 10 zile de

la primirea copiei, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență", iar conform art. 3 pct. 1 „insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor exigibile".

Din coroborarea acestor texte de lege rezultă că pentru deschiderea procedurii la solicitarea unui creditor, acesta trebuie să dețină o creanță împotriva patrimoniului debitorului care să cumuleze cele trei condiții, respectiv, să fie certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 zile, iar debitorul poate contesta starea de insolvență, așa cum a fost definită mai sus și care, de asemenea, vizează datoriile exigibile. În aceste condiții, judecătorul sindic urmează a verifica în ce măsură creanța invocată de creditoare întrunește condițiile prevăzute de lege.

Astfel, se reține că, potrivit art. 5 din contractul nr. D, debitoarea s-a obligat să achite suma facturată de SC T.T.&F. cu titlu de preț al serviciilor prestate de aceasta din urmă, iar la art. 6 din același înscris s-a stabilit termenul de plată, respectiv 5 zile de la data primirii proformei – *invoice*.

În cauză, SC T.T.&F. a emis factura nr. 146/01-2006/01.06.2006 pentru suma de 94.000 dolari SUA în sarcina debitoarei care a fost comunicată acesteia la data de 14.07.2006.

În consecință, creanța de 94.000 dolari SUA are un caracter cert pentru că existența ei rezultă din însuși actul de creanță care este semnat și însușit de debitoare, este lichidă întrucât câtimea ei este determinată prin același înscris și este exigibilă pentru că suma a devenit scadentă încă din data de 20.07.2006.

De altfel, însăși debitoarea a recunoscut prin procesul-verbal de conciliere încheiat la data de 21.10.2006 că suma de 94.000 dolari SUA reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă. Întrucât SC T.T.&F. a cesionat către SC K.D.F.E. SRL București această creanță, cesiunea fiind notificată debitoarei în mod legal, calitatea de creditoare cu toate drepturile și obligațiile aferente îi revine cesionarului.

Față de cele expuse, se constată că debitoarea se află în stare de insolvență vădită în sensul dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, întrucât nu a plătit datoria sa față de creditoarea SC K.D.F.E. SRL București după 30 de zile de la scadență.

Referitor la motivele invocate de debitoare, judecătorul sindic va observa că, pe calea contestației prevăzute de art. 33 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006 nu se pot formula apărări de fond întrucât este o procedură specială care cuprinde dispoziții exprese, de strictă aplicare și interpretare privind modalitatea de apărare.

Astfel, în procedura insolvenței, debitoarea poate doar să conteste sau să recunoască starea de insolvență și nu să invoce, chiar și incidental, nulitatea actelor juridice care au stat la baza emiterii titlului de creanță care poate fi efectuată pe calea dreptului comun.

De altfel, judecătorul sindic observă că debitoarea a avut o atitudine pasivă referitor la aceste înscrisuri întrucât, deşi i-a fost notificată cesiunea de creanţă şi a fost convocată la conciliere pentru plata sumei de 94.000 dolari SUA, până la data introducerii prezentei cereri nu a întreprins niciun demers juridic în vederea clarificării situaţiei.

Referitor la celelalte motive arătate de debitoare şi care vizează faptul că factura nr. 146/01-2006/01.06.2006 nu se regăseşte în actele contabile ale societăţii, că a formulat plângere penală împotriva numiţilor H.M. şi M.F. şi că T.T.&F. trebuie să plătească un impozit de 16% la suma facturată, sunt nerelevante în prezenta cauză ţinând cont de respectarea condiţiilor legale privind deschiderea procedurii de insolvenţă.

Singurul aspect din cele invocate de debitoare şi care putea fi analizat în cauză este acela privind opozabilitatea creanţei faţă de debitoare prin prisma calităţii administratorului acesteia, M.F., însă acesta a fost revocat din funcţie după încheierea actelor juridice şi a celorlalte înscrisuri relevante pe care şi le-a însuşit în numele societăţii potrivit încheierii nr. 1436/27.03.2007 a judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunal.

Debitoarea a arătat că înţelege să conteste valoarea creanţei de 94.000 dolari SUA întrucât obiectul contractului de prestări servicii nr. D nu a fost realizat, însă acest motiv a fost invocat în notele scrise depuse la dosar după închiderea dezbaterilor, astfel că nu va fi analizat de instanţă întrucât nu a fost pus în discuţia părţilor, iar creditoarea nu a avut posibilitatea să formuleze apărări.

Având în vedere toate considerentele expuse mai sus, precum şi dispoziţiile legale menţionate, în temeiul dispoziţiilor art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 judecătorul sindic va respinge ca nefondată contestaţia formulată de debitoarea SC D. C. SRL, va admite cererea formulată de creditoarea SC K.D.F.E. SRL şi va deschide procedura generală de insolvenţă împotriva debitoarei.

Totodată, judecătorul sindic va desemna provizoriu, în calitate de administrator judiciar Cabinetul Individual în Insolvenţă F.V., care a depus ofertă de preluare a acestei poziţii însoţită de dovezile cerute de dispoziţiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Se reţine că la dosar au mai depus oferte de servicii în acest sens C.I. IPURL Constanţa - Punct de Lucru B., Cabinetul Individual Practician în Insolvenţă G.M., RVA B.I.S. SPPI şi S.Q. SPRL, iar la desemnare judecătorul sindic a avut în vedere disponibilitatea de timp a administratorului judiciar, celeritatea îndeplinirii atribuţiilor repartizate anterior şi ponderea dosarelor de insolvenţă.

Judecătorul sindic observă că SC K.D.F.E. SRL, în calitate de creditoare nu are posibilitatea legală să solicite desemnarea unui anumit administrator,

respectiv Cabinetul de Insolvenţă V.D., sediul în B. şi care nu a depus oferta de servicii în prezentul dosar.

Se va face aplicarea prevederilor legale incidente şi se va dispune potrivit art. 47 alin. (1), ridicarea dreptului de administrare al debitoarei constând în dreptul de a-şi conduce activitatea, de a-şi administra bunurile din avere şi de a dispune de acestea.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât respingerea contestaţiei formulate de debitoarea SC D.C. SRL. Admite cererea formulată de creditoarea SC K.D.F.E. SRL, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC D.C. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitoarei SC D.C. SRL.

În temeiul art. 34 alin. (4) din legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe Cabinetul Individual în Insolvenţă F.V., care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie de 1.000 lei lunar.

Administratorul judiciar va întocmi şi prezenta judecătorului sindic până la data de 21.02.2008, raportul prevăzut de art. 20 lit. a) şi art. 54 din lege.

În temeiul art. 35 din legea privind procedura insolvenţei, pune în vedere debitoarei să depună la dosarul cauzei, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din lege.

În temeiul art. 47 alin. (1) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei constând în dreptul de a-şi conduce activitatea, de a-şi administra bunurile din avere şi de a dispune de acestea.

În temeiul art. 48 din Legea privind procedura insolvenţei, dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al administratorului judiciar.

În temeiul art. 61 din legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitoarei, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă şi potrivit Codului de procedură civilă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din legea privind procedura insolvenţei.

În temeiul art. 62 din Legea privind procedura insolvenţei, fixează termenul limită pentru înregistrarea cererilor pentru admiterea creanţelor la data de 29.02.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la data de 28.03.2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la data de 17.04.2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la data de 24.04.2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de

4.04.2008, la sediul administratorului judiciar şi convoacă creditorii debitoarei.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii de către administratorul judiciar. În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar la o unitate bancară din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii, în caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de administratorul judiciar.

În temeiul art. 37 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune comunicarea sentinţei către instanţele judecătoreşti în a căror jurisdicţie se află sediul debitoarei declarat la Oficiul Registrului Comerţului, respectiv Judecătoria B. şi Curtea de Apel G. şi tuturor băncilor unde debitoarea are deschise conturi.

20. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii insolvenței. Invocarea de către debitor a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (1) lit. a), b), f) şi g) şi art. 141 din Legea nr. 85/2006. Prematuritatea invocării excepției în lipsa formulării unei cereri de atragere a răspunderii personale a foştilor administratori. Respingerea excepției ca prematură

Legea nr. 85/2006, art. 33, art. 138, art. 141

Debitorul a formulat o cerere de amânare a judecății, în vederea angajării unui apărător, cerere prin care a învederat instanței că înțelege să conteste starea de încetare a plăților, ulterior invocând numai excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (1) lit. a), b), f) şi g) şi ale art. 141 din Legea nr. 85/2006.

Instanța constată că cererea de deschidere a procedurii insolvenței este întemeiată, fiind îndeplinite condițiile cu privire la existența creanței, starea de insolvență şi încetarea de plăți, iar asupra excepției invocate, constată ca aceasta este prematur formulată.

Trib. Buzău, Secția comercială şi de contencios administrative, sent. com. nr. 62 din 7 februarie 2008

Prin sent. com. nr. 62 din data de 7 februarie 2008, judecătorul sindic a soluţionat cererea creditorului D.G.F.P. pentru deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC A. 92 SRL şi a contestaţiei formulate de debitor.

Prin cererea înregistrată la nr. 5.../2007 pe rolul Tribunalului Buzău, creditoarea D.G.F.P. Buzău a solicitat deschiderea procedurii generale a insolvenţei privind pe debitoarea SC A. 92 SRL în scopul recuperării unei creanţe în sumă de 191.068 de lei.

În motivarea cererii creditoarea a arătat că debitoarea înregistrează către bugetul consolidat al statului suma totală de 191.068 lei creanţe bugetare aşa cum rezultă din titlul executoriu nr. 20/2006, necontestat de către debitoare. Mai arată creditoarea că a încercat în permanenţă recuperarea acestor creanţe bugetare, însă nu a reuşit recuperarea debitelor, considerente pentru care, având în vedere că în cauză creanţa sa întruneşte condiţiile prevăzute de lege, solicită deschiderea procedurii insolvenţei.

În dovedirea cererii s-au depus la dosar referatul întocmit la 5.10.2007, titlul executoriu nr. 20/2006, raportul de inspecţie fiscală înregistrat sub nr. 31198/2007 şi anexele la acesta. În cauză debitoarea SC A. 92 SRL a formulat pentru termenul din 7.11.2007 o cerere de amânare a judecării procesului în vederea angajării unui apărător, prin aceeaşi cerere precizând că înţelege să conteste starea de încetare a plăţilor.

Ulterior debitoarea nu s-a mai prezentat în instanţă pentru susţinerea şi dovedirea contestaţiei, însă a depus la dosar o cerere prin care a invocat excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 138 alin. (1) lit. a), b), f) şi g) şi ale art. 141 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, excepţie asupra căreia creditoarea D.G.F.P. Buzău şi-a exprimat punctul de vedere.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa va reţine în fapt că debitoarea SC A. 92 SRL datorează către bugetul consolidat al statului suma totală de 191.068 lei reprezentând TVA, impozit venit salarii, impozit venit dividende persoane fizice, impozit dividende persoane juridice, impozit profit, CAS angajator, CAS asiguraţi, CAS accidente de muncă şi boli profesionale, fond şomaj angajator, fond şomaj asiguraţi, CASS angajator, asiguraţi, concedii şi indemnizaţii.

Creanţa creditoarei este certă, lichidă şi exigibilă în sensul art. 31 din Legea nr. 85/2006, debitoarea fiind în încetare de plăţi, mai mult chiar creditoarea încercând recuperarea creanţei pe calea executării prin organele proprii de executare.

Debitoarea a arătat, printr-o cerere depusă la dosar, că înţelege să conteste starea de încetare a plăţilor, fără a formula o contestaţie în sensul art. 33 alin. (2) din lege în care să arate că nu se află în încetare de plăţi şi prin care să dovedească acest lucru.

Chiar dacă cererea formulată la dosarul cauzei poate fi considerată ca fiind o contestaţie, aceasta nu a fost motivată şi nici nu s-au depus înscrisuri în dovedirea ei.

În ceea ce priveşte excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 138 alin. (1) lit. a), b), f) şi g) şi art. 141 din Legea nr. 85/2006, aceasta este

prematur formulată, urmând a fi pusă în discuţia părţilor la momentul la care instanţa urmează să se pronunţe asupra unei eventuale cereri de atragere a răspunderii personale a foştilor administratori, o astfel de cerere putând fi formulată eventual numai de către administratorul ori lichidatorul judiciar.

În temeiul considerentelor de fapt şi de drept expuse, se va respinge contestaţia debitorului, se va admite cererea creditorului şi, în temeiul art. 33 alin. (4) din Legea privind procedura insolvenţei, se va constata că debitorul este în stare de insolvenţă şi se va deschide procedura insolvenţei împotriva acestuia. În consecinţă, se vor dispune şi măsurile imediate prevăzute de lege.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât respingerea contestaţiei formulate de debitorul SC A. 92 SRL. Admite cererea formulată de creditorul D.G.F.P. Buzău, pentru deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC A. 92 SRL.

În temeiul art. 33 alin. (4) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC A. 92 SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe SP B.&A. SPRL. care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege cu o retribuţie lunară de 400 lei lunar.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Buzău, în vederea efectuării menţiunii, prin publicarea în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

În temeiul art. 62 din Legea privind procedura insolvenţei, fixează termenul limită pentru înregistrarea cererilor pentru admiterea creanţelor la 3.04.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 1.05.2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 19.05.2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 29.05.2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 6.05.2008, la sediul Tribunalului Buzău şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar. Dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

21. Deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă împotriva debitoarei care nu deţine bunuri în patrimoniu. Efectele deschiderii procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 33, art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1-4 din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată de insolvenţă se aplică debitorilor persoane juridice care nu deţin niciun bun în patrimoniul lor; actele constitutive sau documentele contabile nu pot fi găsite; administratorul nu poate fi găsit; sediul nu mai există sau nu corespunde adresei din registrul comerţului.

În cauza de faţă, debitoarea, legal citată, nu s-a prezentat în faţa instanţei de judecată şi nu a formulat contestaţie împotriva cererii de deschidere a procedurii de insolvenţă, astfel că nu a contestat existenţa creanţei şi starea de insolvenţă.

Creditoarea a invocat şi susţinut faptul că debitoarea nu mai deţine bunuri în patrimoniu, lucru constatat cu ocazia acţiunilor de executare silită conform Codului de procedură fiscală.

Faţă de susţinerile în fapt şi în drept invocate de creditoare şi, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, instanţa a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă, numirea unui lichidator, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 107 şi urm. Referitoare la notificarea deschiderii procedurii simplificate de insolvenţă.

Trib. Sibiu, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. com. nr. 353/C din 10 martie 2009

Prin sent. com. nr. 353/C din data de 10 martie 2009, judecătorul sindic a soluţionat cauza comercială privind creditorul DGFP Sibiu şi pe debitorul SC A.C. SRL – având ca obiect procedura insolvenţei.

Prin cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de creditorul DGFP Sibiu, înregistrată sub nr. de 128/85/2009 din 15.01.2009 în contradictoriu cu debitorul SC A.C. SRL s-a solicitat: să se constate că debitorul se află în insolvenţă pentru o datorie bugetară în sumă de 62.308 lei, fiind în încetare de plăţi; să se dispună deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei debitorului.

În motivarea cererii creditorul arată că debitorul are o datorie în sumă de 62.308 lei, la bugetul general consolidat al statului, dovedită prin titlurile executorii fiscale pentru care s-a încercat executare silită, însă aceasta nu mai deţine bunuri în patrimoniul său.

În drept se invocă dispoziţiile art. 177 alin. (3) din O.G. nr. 92/2003 şi art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1 şi art. 31 din Legea nr. 85/2006 modificată. S-au

depus la dosarul cauzei titlurile executorii, actele de executare silită, alte documente financiare.

Debitorul SC A.C. SRL, citat regulamentar în conformitate cu dispoziţiile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 şi art. 95 C.proc.civ. prin publicitate, nu s-a prezentat în instanţă şi nu a formulat contestaţie.

Asupra cererii creditorului, din actele şi lucrările dosarului reţine:

Conform fişei ORC, debitorul SC A.C. SRL, nu a depus bilanţul anual pentru anii 2006 şi 2007.

Constatând că organul fiscal în calitate de creditor bugetar are o creanţă bugetară certă, lichidă şi exigibilă împotriva debitorului în cuantum de 62.308 lei, dovedită cu titlurile executorii. Constatând că debitorul SC A.C. SRL se află în încetare de plăţi, stare de fapt dovedită cu măsurile de executare silită dispuse de creditor în conformitate cu dispoziţiile Codului procedură fiscală.

Având în vedere că debitorul se află în situaţia prevăzută de art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, iar starea de insolvenţă este evidentă în conformitate cu dispoziţiile art. 3 alin. (1) pct. 5 din Legea nr. 85/2006, cererea creditorului bugetar se găseşte justificată, considerent pentru care în conformitate cu dispoziţiile art. 3 pct. 25 raportat la art. 31 şi 33 alin. (6) din Legea insolvenţei se va dispune deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei debitorului SC A.C. SRL, începerea procedurii falimentului şi numirea lichidatorului judiciar.

În temeiul dispoziţiilor art. 107 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 se va dispune dizolvarea societăţii debitoare şi ridicarea dreptului de administrare al debitorului.

În conformitate cu dispoziţiile art. 113 şi urm. din Legea nr. 85/2006 dispune ca lichidatorul judiciar să procedeze la luarea primelor măsuri premergătoare lichidării averii debitorului, stabilind adunarea creditorilor la data de 30 iunie 2009 la sediul Tribunalului Sibiu.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât: admiterea cererii formulate de creditorul DGFP Sibiu pentru deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei debitorului SC A.C. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, dispune deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei debitorului SC A.C. SRL şi în consecinţă: dispune începerea procedurii falimentului; numeşte lichidator judiciar SPRL R. A., care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 25 din lege, cu o retribuţie de 550 lei/lunar.

În temeiul art. 107 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, dispune dizolvarea societăţii debitoare şi ridicarea dreptului de administrare al debitorului.

Dispune indisponibilizarea acţiunilor ori a părţilor sociale sau de interes în registrele speciale de evidenţă ori în conturile înregistrate electronic. Interzice administratorilor debitorului, persoane juridice, sub sancţiunea nulităţii,

înstrăinarea, fără acordul judecătorului sindic, a acţiunilor ori părţilor lor sociale sau de interes deţinute de debitorul SC A.C. SRL.

În temeiul art. 107 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 85/2006, dispune notificarea intrării în faliment a debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului, prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, pentru efectuarea menţiunilor cuvenite.

Fixează termenul limită pentru depunerea cererilor creanţelor la 28 aprilie 2009.

Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 26 mai 2009. Fixează termenul limită pentru depunerea eventualelor contestaţii la creanţele înregistrate la 2 iunie 2009. Fixează termenul pentru întocmirea şi afişarea tabelului definitiv consolidat al creanţelor la 30 iunie 2009. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 30 iunie 2009, ora 8.00, la sediul Tribunalului şi convoacă creditorii debitorului.

În temeiul art. 113 din Legea nr. 85/2006, dispune sigilarea bunurilor din averea debitorului şi îndeplinirea celorlalte operaţiuni de lichidare. Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către lichidatorul judiciar.

22. Deschiderea procedurii de insolvență. Existența unei creanțe certe, lichide, exigibile de mai mult de 30 de zile. Prezumția stării de insolvență. Răsturnarea prezumției. Probe. Sarcina probei

Legea nr. 85/2006, art. 33

În condiţiile în care, din actele depuse la dosarul cauzei, rezultă că sunt îndeplinite condiţiile privind deschiderea procedurii de insolvenţă, respectiv existenţa creanţei, starea de insolvenţă, încetarea de plăţi, simpla contestare de către debitor a stării de insolvenţă fără a produce documentele justificative nu este de natură a schimba, în recurs, soluţia instanţei de fond prin care s-a deschis procedura insolvenţei asupra debitorului.

Nici simpla emitere a unui bilet la ordin de către debitoare avalizat în favoarea creditoarei nu constituie o dovadă a neîndeplinirii condiţiilor de deschidere a procedurii de insolvenţă, atâta timp cât acesta nu a fost pus în plată.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, de contencios administrativ şi fiscal,
dec. civ. nr. 713/COM din 17 iunie 2009

Prin dec. civ. nr. 713/COM din data de 17 iunie 2009, Curtea a soluţionat recursul comercial declarat de recurenta debitoare SC H. SRL, împotriva sentinţei civile nr. 190/06.02.2009 pronunţată de Tribunalul Tulcea în dosarul nr. 7../2008 în contradictoriu cu intimata creditoare SC Ţ.L. IFN SA, intimata HM E. IPURL administrator judiciar al debitoarei SC H. SRL şi intimatul Oficiul Registrului Comerţului Tulcea, având ca obiect procedura insolvenţei.

Din actele şi lucrările dosarului, instanţa constată următoarele:

Prin cererea formulată la data de 7.04.2008 şi înregistrată sub nr. 7../2008 la Tribunalul Tulcea, reclamanta SC Ţ.L. IFN SA a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006 faţă de debitoarea SC H. SRL Tulcea.

În motivarea cererii, reclamanta-creditoare a arătat că, în baza contractelor de leasing financiar încheiate între părţi, s-a obligat să pună la dispoziţia debitoarei-pârâte două autovehicule, iar pârâta se obliga să plătească ratele de leasing pentru cele două autovehicule. Debitoarea nu a mai achitat ratele de leasing o perioadă mai mare de 30 zile, deşi a fost notificată în acest sens, cuantumul creanţei ridicându-se la suma de 63.289,68 – debitul principal – la care se mai adaugă şi penalităţi de întârziere.

În dovedirea cererii reclamanta a depus la dosarul cauzei, în copie, facturi fiscale, contractele de leasing financiar nr. 9736/29.09.2005 şi nr. 9737/29.09.2005.

Fiind notificată debitoarea în conformitate cu art. 33 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, aceasta a formulat contestaţie prin care a solicitat respingerea cererii de deschidere a procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006, arătând că nu se află în stare insolvenţă, iar simplul refuz de a achita datoriile scadente nu conduce automat la declararea stării de insolvenţă.

În dovedirea cererii s-au depus la dosar de aceasta, ordine de încasare în numerar în număr de 5, copii ale registrului de casă.

Prin sent. civ. nr. 190/6.02.2009 pronunţată de Tribunalul Tulcea a fost respinsă contestaţia debitoarei, iar în temeiul art. 33 alin. (4) raportat la art. 3 pct. 24 din Legea nr. 85/2006 s-a admis cererea creditoarei SC Ţ.L. IFN SA şi s-a dispus deschiderea procedurii de insolvenţă în forma generală faţă de debitoarea SC H. SRL Tulcea.

În temeiul art. 34 din Legea nr. 85/2006, a fost desemnat în calitate de administrator judiciar HM E. IPURL Bucureşti, care a fost însărcinat cu exercitarea atribuţiilor prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006 şi a celor stabilite de judecătorul sindic şi cu conducerea integrală a activităţii debitoarei.

Pentru a pronunţa această soluţie, judecătorul sindic a reţinut că reclamanta creditoare are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, care depăşeşte valoarea prag de 10.000 lei, iar debitoarea nu a făcut niciun început de dovadă că doreşte să achite creanţa către reclamanta creditoare şi nici nu a probat în vreun fel motivul pentru care nu face plăţi, având în vedere cele două con-

tracte aflate în curs de derulare. De asemenea, debitoarea nu a făcut dovada că nu se află în incapacitate de plată.

Împotriva sentinței menționate a declarat recurs debitoarea SC H. SRL care a criticat soluția judecătorului sindic ca fiind nelegală și netemeinică. A susținut recurenta că înscrisurile depuse în susținerea contestației, respectiv 5 ordine de plată care însumează peste 30.000 lei și registrul de casă pe luna martie 2008 cu rulaj de marfă de peste 20.000 lei duc la concluzia că societatea are activitate și că nu se află în incapacitate de plată și că poate onora debitul restant către reclamantă. Singura întârziere a plății ratelor către SC T.L. IFN SA pentru cele două autovehicule achiziționate în leasing s-a datorat blocajului financiar pe fondul crizei economico-financiare.

A mai arătat recurenta că în niciun moment SC H. SRL nu a refuzat plata debitului restant către SC Ț.L. IFN SA și în discuțiile cu reprezentanții legali au fost asigurați că plata se va face cu întârziere având în vedere situația economico-financiară la nivel național și care a afectat și relațiile comerciale ale societății.

Având în vedere că în ultimul timp SC H. SRL a încheiat un contract de vânzare-cumpărare cu nr. 100/14.01.2009 având ca obiect vânzare-cumpărarea agregatelor minerale în stare naturală și/sau concasate, numite criblură, în valoare de 50.000 euro, contract intrat în derulare și valabil un an de zile și faptul că a reușit să încaseze bani pentru marfa vândută de peste 60.000 lei, sunt dovezi clare că societatea nu se află în incapacitate de plată a debitelor către reclamantă. Mai mult, prin biletul la ordin emis la data de 27.02.2009 de către SC H.I. SRL, reprezentând contravaloare marfă, cu scadență la 17.05.2009, SC H. SRL a girat către SC T.L. IFN SA suma de 63.000 lei.

Solicită recurenta să se observe că acest bilet la ordin acoperea în totalitate debitul solicitat de reclamantă, mai puțin suma de 289,68 lei și care urmează să fie onorat în cel mai scurt timp, urmând să facă dovada plății până la judecarea recursului.

În atare situație apreciază debitoarea că cererea reclamantei a rămas fără obiect.

În dovedire a depus la dosar înscrisuri.

Intimata H.M.E. IPURL, în calitate de administrator judiciar al debitoarei SC H. SRL, legal citată, a depus la dosar note scrise prin care a solicitat respingerea recursului declarat de debitoare ca nefondat și menținerea sentinței pronunțate de instanța de fond ca fiind legală și temeinică.

Administratorul judiciar a arătat că debitoarea nu mai desfășoară activitate economică la sediul declarat, nu a depus situațiile financiare anuale și decontul privind taxa pe valoarea adăugată; contul bancar al societății a fost blocat și nu prezintă disponibil; mai mulți creditori au depus cereri de declarare a creanțelor pentru o sumă totală de 133.099,29 lei, iar din verificarea acestor creanțe rezultă că recurenta este de mai mult timp în incapacitate de

plată, vechimea creanțelor, recunoscute prin titluri executorii, fiind mai mare de 1 an; recurenta nu și-a declarat intenția de reorganizare a activității și de plată a creanțelor, motive pentru care a propus judecătorului sindic, prin raport, intrarea debitoarei în faliment.

Analizând cauza sub aspectul motivelor invocate, Curtea constată că recursul este nefondat.

Din înscrisurile depuse la dosarul cauzei rezultă că SC Ț.L. IFN SA are față de debitoarea SC H. SRL Tulcea o creanță certă, lichidă și exigibilă mai mare de 10.000 lei, creanță rezultată din contractele de leasing financiar nr. 9736/29.09.2005 și nr. 9737/29.09.2005 încheiate între părți.

Potrivit dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor exigibile; insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori.

Având în vedere că debitoarea, deși a contestat starea de insolvență, nu a făcut nicio dovadă în sensul că ar deține suficiente fonduri bănești pentru plata datoriilor exigibile față de creditoare, în mod corect judecătorul sindic a constatat că prezumția de insolvență nu a fost răsturnată, motiv pentru care a respins contestația debitoarei și a dispus deschiderea procedurii generale.

În ceea ce privește biletul la ordin emis la data de 27.02.2009 de către SC H.I. SRL și avalizat de către debitoare în favoarea creditoarei SC Ț.L. IFN SA, invocat de recurentă în susținerea achitării debitului în valoare de 63.000 lei, Curtea reține că nu s-a făcut dovada onorării acestui ordin de plată, astfel că nu se poate aprecia asupra stingerii, cel puțin parțiale, a debitului.

Mai mult, administratorul judiciar a prezentat în fața instanței de recurs declarațiile de creanță depuse împotriva aceleiași debitoare de către SC R. SRL Focșani, DGFP Tulcea, ITM Tulcea, Primăria Tulcea, creanțe ce totalizează suma de 133.099,29 lei. Această împrejurare vine să întărească dovada că recurenta se află în stare de insolvență, astfel că susținerile sale privind o stare de criză economică pasageră nu pot fi reținute.

Pentru considerentele expuse, apreciind că motivele invocate de recurentă sunt nefondate, urmează a respinge recursul ca atare, în baza art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

Pentru aceste motive, Curtea a respins recursul declarat de recurenta debitoare SC H. SRL, împotriva sentinței civile nr. 190/6.02.2009 pronunțată de Tribunalul Tulcea în dosarul nr. 7../2008 în contradictoriu cu intimata creditoare SC Ț.L. IFN SA, cu sediul în București, intimata HM Expert IPURL administrator judiciar al debitoarei SC H. SRL, și intimatul Oficiul Registrului Comerțului Tulcea, ca nefondat.

23. Deschiderea procedurii de insolvență la cererea creditorului titular al unei creanțe garantate, în baza contractului de garantare a creditului bancar. Obligația creditorului de a încerca recuperarea unei creanțe prin alte modalități de executare silită, anterior formulării cererii de deschidere a procedurii insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 33

Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență (termen valabil anterior modificării Legii nr. 85/2006 prin Legea nr. 169/2010), nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori, fiind deci lipsit de relevanță faptul că debitoarea efectuează în continuare plăți, atât timp cât nu a achitat datoria către unul dintre creditori.

De asemenea, din redactarea Legii nr. 85/2006 nu rezultă existența vreunei condiții privind obligativitatea creditorului ca anterior formulării cererii de deschidere a procedurii insolvenței să încerce recuperarea datoriei prin alte modalități de executare silită, singurele cerințe fiind cele prevăzute la art. 3 alin. (1) pct. 6 și 12 și anume existența unei creanțe certe, lichide și exigibile de mai mult de 30 de zile (termen valabil anterior modificării Legii nr. 85/2006 prin Legea nr. 269/2010), care să aibă cel puțin valoarea-prag, cerințe care în cazul de față s-a dovedit a fi îndeplinite, considerent pentru care se va respinge contestația debitoarei și se va admite cererea creditorului, dispunându-se deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei.

Trib. Călărași, Secția civilă, sent. civ. nr. 2364 din 14 noiembrie 2007

Prin sent. civ. nr. 2364 din data de 14 noiembrie 2007, judecătorul sindic a soluționat cererea de faliment formulată de creditorul F.G.C.R. - IFN SA împotriva debitoarei SC A.D.S. SA, având ca obiect Legea nr. 85/2006.

Prin cererea introdusă la această instanță la data de 17.08.2007 și înregistrată, creditorul F.G.C.R. - IFN SA, cu sediul în B., a solicitat deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei SC A.D.S. SA, cu sediul în com. Ș.V., pentru neplata la termen a unei creanțe în sumă de 893.993,07 lei.

În motivarea cererii creditorul arată că temeiul creanței sale îl constituie contractul de garantare a creditului nr. SO, încheiat cu B.C.R. - S.C., prin care F.G.C.R. - IFN SA s-a obligat să garanteze în proporție de 50% un credit în valoare de 4.000.000 lei pe care SC A.D.S. SA l-a obținut de la B.C.R. - S.C. prin contractul de credit nr. X pentru o perioadă de 12 luni.

Mai arată creditorul că la scadenţă debitoarea nu restituise decât o parte din împrumut, rămânând de achitat o restanţă în sumă de 3.369.280,59 lei, iar potrivit clauzelor cuprinse în contractul de garantare, la cererea B.C.R. - S.C. debitoarea a emis către aceasta un bilet la ordin, fără protest, pentru suma de 2.000.000 lei, cu scadenţă la data de 5.02.2007, bilet ce a fost ulterior remis către F.G.C.R. - IFN SA pentru ca acesta să-şi îndeplinească obligaţia de a plăti suma garantată şi apoi să o poată recupera de la SC A.D.S. SA.

La data de 30.01.2007 creditorul achită către B.C.R. - S.C. numai 893.993,07 lei din cei 2.000.000 lei pe care se obligase să-i achite prin contractul de garantare a creditului, motivat de lipsa unor documente justificative a întregii sume, iar la data de 5.02.2007, încercând să încaseze biletul la ordin emis de debitoare, banca a refuzat plata din lipsa totală de disponibil.

Se apreciază de către creditor că sunt îndeplinite condiţiile impuse de art. 31 şi urm. din Legea nr. 85/2006 pentru declanşarea procedurii insolvenţei, creanţa sa fiind certă, lichidă şi exigibilă.

În dovedirea cererii creditorul a înţeles să se folosească de proba cu înscrisuri.

În termen legal debitoarea a formulat contestaţie împotriva cererii creditoarei, solicitând respingerea acesteia ca neîntemeiată.

În motivarea contestaţiei debitoarea recunoaşte achitarea de către creditor a sumei de 893.993,07 lei în favoarea băncii şi faptul că biletul la ordin prin care creditorul a încercat să-şi recupereze această sumă a fost refuzat la plată datorită lipsei de disponibil în cont, însă apreciază că societatea nu se află în stare de insolvenţă întrucât efectuează în continuare plăţi, iar cererea creditorului are scopul de a o constrânge să achite cu prioritate creanţa pe care o are faţă de acesta, creditorul neutilizând nicio altă procedură de recuperare a debitului pe calea executării silite.

Mai susţine debitoarea că anterior formulării cererii de declanşare a procedurii insolvenţei a purtat discuţii cu reprezentanţii creditorului, pe care i-a informat cu privire la achitarea creanţei în perioada imediat următoare, cu ocazia valorificării culturilor de toamnă şi că întârzierile în achitarea integrală a creditului acordat de B.C.R. - S.C. au fost determinate de întârzierile în achitarea subvenţiilor acordate pentru agricultură, precum şi a sumelor reprezentând contravaloarea despăgubirilor cauzate de seceta din vară.

La rândul său, debitoarea a depus la dosar înscrisuri în dovedirea contestaţiei.

Creditorul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea contestaţiei, solicitând a se reţine că din momentul în care a plătit către B.C.R. - S.C. garanţia acordată în baza contractului de credit, au încetat raporturile juridice cu aceasta, iar faptul că debitoarea susţine că a plătit către bancă creditul rămas neachitat, nu o exonerează de restituirea garanţiei plătite de către F.G.C.R. - IFN SA către bancă, cu atât mai mult cu cât prin plata garanţiei,

creanţa B.C.R. asupra debitoarei s-a diminuat. În ceea ce priveşte neiniţierea în prealabil a unei alte forme de executare silită, creditorul în virtutea principiului disponibilităţii, poate alege calea pentru recuperarea creanţei sale, neputând fi obligat ca anterior formulării cererii de deschidere a procedurii insolvenţei să iniţieze şi o altă procedură de executare silită, cu atât mai mult cu cât creanţa sa este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile.

Analizând actele şi lucrările dosarului în raport de probele administrate, instanţa reţine următoarele:

Debitoarea nu a contestat existenţa creanţei certe, lichide şi exigibile în sumă de 893.993,07 lei pe care creditorul a dovedit că o are, susţinând numai că nu se află în stare de insolvenţă întrucât efectuează în continuare plăţi, că F.G.C.R. - IFN SA a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei fără ca în prealabil să iniţieze o altă formă de executare silită, că neachitarea creanţei se datorează unor cauze obiective, iar după valorificarea culturilor de toamnă urmează să-şi achite datoria către acest creditor.

Potrivit dispoziţiilor art. 3 alin. (1) pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori, fiind deci lipsit de relevanţă faptul că SC A.D.S. SA efectuează în continuare plăţi, atât timp cât nu a achitat datoria către unul dintre creditori, în speţă F.G.C.R. - IFN SA.

De asemenea, din redactarea Legii nr. 85/2006 nu rezultă existenţa vreunei condiţii privind obligativitatea creditorului ca anterior formulării cererii de deschidere a procedurii insolvenţei să încerce recuperarea datoriei prin alte modalităţi de executare silită, singurele cerinţe fiind cele prevăzute la art. 3 alin. (1) pct. 6 şi 12 şi anume existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile de mai mult de 30 de zile, cu o valoare de minim 10.000 lei, cerinţe care în cazul de faţă s-a dovedit a fi îndeplinite, considerent pentru care se va respinge contestaţia debitoarei şi se va admite cererea creditorului, dispunându-se deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC A.D.S. SA, cu toate consecinţele ce decurg din această situaţie, respectiv ridicarea dreptului de administrare, numirea administratorului judiciar, stabilirea termenelor prevăzute la art. 62 din Legea nr. 85/2006 etc.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a respins contestaţia formulată de debitoarea SC A.D.S. SA împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de creditorul F.G.C.R. IFN SA B şi a admis cererea creditorului.

În baza art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC A.D.S. SA, cu sediul în com. Ş.V., înregistrată în Registrul Comerţului.

Ridică debitoarei dreptul de administrare.

Numeşte în calitate de administrator judiciar pe R.M. IPURL, cu sediul în C., ce urmează a îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006.

Stabileşte pentru administratorul judiciar un onorariu de 800 lei lunar, cu posibilitatea corectării ulterioare în funcţie de volumul de muncă prestată şi cu eventuala consultare a comitetului creditorilor.

Pune în vedere debitoarei ca în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii insolvenţei să depună la dosarul cauzei actele şi informaţiile prevăzute la art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Dispune indisponibilizarea acţiunilor ori a părţilor sociale sau de interes deţinute de debitoare.

Dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitorul are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al administratorului judiciar.

Stabileşte termenul limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanţelor la data de 14.01.2008, termenul de verificare a creanţelor, de întocmire, afişare şi comunicare a tabelului preliminar de creanţe la data de 14.02.2008, termenul de definitivare a tabelului de creanţe la 13.03.2008 şi data primei şedinţe a adunării creditorilor la data de 19.02.2008. Fixează termen pentru depunerea de către administrator a raportului prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. a) coroborat cu art. 54 din Legea nr. 85/2006, la data de 13.12.2007.

Dispune emiterea de către administratorul judiciar a notificărilor prevăzute la art. 61 din Legea nr. 85/2006, precum şi comunicarea prezentei sentinţe către judecătoriile arondate Tribunalului Călăraşi, băncile la care debitoarea are conturi deschise şi Oficiul Registrului Comerţului Călăraşi.

24. Deschiderea procedurii de insolvenţă la cererea creditorului a cărui procedură de insolvenţă a încetat la data introducerii cererii. Casarea hotărârii judecătoreşti de închidere a procedurii insolvenţei creditorului. Excepţia lipsei calităţii de reprezentant a creditorului, ridicată de debitor

Legea nr. 85/2006, art. 33, art. 8
C.proc.civ., art. 303

Urmare a închiderii procedurii de insolvenţă a creditorului, încetează atribuţiile administratorului judiciar, iar creditorul – societate debitoare revine la situaţia anterioară, organele de conducere ale acestuia având dreptul de gestiune, administrare şi reprezentare, inclusiv dreptul de formula şi susţine cereri de deschidere a procedurii insolvenţei faţă de debitorii săi.

Atacarea cu recurs a hotărârii de închidere a procedurii insolvenței creditorului nu este de natură a lipsi organele de conducere ale creditorului de calitatea procesuală de reprezentant, recursul nefiind suspensiv de executare.

Trib. Suceava, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, sent. com. nr. 87 din 12 februarie 2008

Prin sent. com. nr. 87 din data de 12 februarie 2008, s-a soluționat cererea creditorului SC D. SRL Suceava, pentru deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului SC P. SA, și contestația formulată de debitor, în contradictoriu cu creditorul SC D. SRL.

Prin cererea introductivă, creditoarea SC D. SRL Suceava a solicitat deschiderea procedurii insolvenței față de debitoarea SC P. SA Suceava pentru plata unei creanțe de 1.66.074,2 lei și 36.611,38 lei.

În motivarea cererii se arată că pârâta debitoare a cumpărat de la creditoare cantitatea de 30 tone azotat amoniu care nu a achitat-o, pentru aceasta calculându-se penalități de 5% pe zi, conform angajamentului asumat pentru care există acțiune în instanță dosarul nr. 5.../2006 la Tribunalul Suceava. De asemenea, creditoarea susține că a efectuat investiții la proprietatea debitoarei în valoare de 36.611,98 lei, iar la 8.06.2002 i-a fost interzis accesul fără a fi despăgubit. În probațiune s-a depus înscrisuri.

Debitoarea a formulat contestație solicitând obligarea creditoarei să depună cauțiune. De asemenea, creditoarea se află în stare de insolvență, fiind desemnat administrator judiciar E. SPRL Suceava, astfel că acțiunea este promovată de o persoană care nu are calitatea de reprezentant, dosarul de insolvență fiind în recurs, astfel că este incidentă lipsa calității procesuale active. Mai mult, există autoritate de lucru judecat conform sentinței nr. 42/2007 a Tribunalului Suceava care a stabilit asupra lipsei calității de reprezentant.

Pe de altă parte creanța creditoarei nu este certă, lichidă și exigibilă întrucât în cursul proceselor purtate între părți s-a statuat asupra compensării prin deciziile nr. 440/2003, nr. 512/2003 ale Curții de Apel Suceava. Cât privește investițiile acestea nu au fost aprobate și recepționate de debitoare.

Prin întâmpinare, creditoarea a solicitat respingerea contestației întrucât la data introducerii acțiunii de insolvență, prin sent. com. nr. 389/2007 a fost închisă procedura insolvenței în care se afla creditoarea. Nu se impune plata cauțiunii întrucât nu există rea-credință, ci se urmărește recuperarea creanțelor societății, stabilite conform sentinței comerciale nr. 3126/2007 a Tribunalului Suceava, conform certificatului depus.

Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma probatoriului administrat și a susținerilor părților, judecătorul sindic reține următoarele:

Asupra excepției invocate judecătorul sindic constată că la data introducerii acțiunii de către creditoare, procedura insolvenței față de aceasta încetase conform sentinței comerciale nr. 389/2007 a Tribunalului Suceava prin care s-a închis procedura, faptul că s-a formulat recurs nu prezintă relevanță întrucât conform art. 8 din Legea nr. 85/2006 și art. 303 C.proc.civ. recursul nu este suspensiv de executare.

Ca urmare a închiderii procedurii, societatea creditoare a revenit la situația anterioară, organele de conducere având dreptul de reprezentare a persoanei juridice, prin urmare la momentul introducerii cererii de chemare în judecată, administratorul judiciar avea calitatea de reprezentant al societății creditoare, excepția lipsei calității de reprezentant invocată de contestatoare fiind nefondată.

Faptul că prin decizia nr. 1689/2007 a fost casată sentința nr. 389/2007 a Tribunalului Suceava nu prezintă relevanță, hotărârea având urmări pentru viitor și nu retroactiv, prin urmare începând cu 29.11.2007 s-a revenit la situația reprezentării creditoarei de administratorul judiciar care preia toate drepturile și obligațiile persoanei juridice aflate în insolvență. Deși citat administratorul judiciar nu a dispus asupra cererii introductive, considerându-se că susține în continuare interesele creditoarei.

Cât privește autoritatea de lucru judecat, conform celor sus expuse nu există identitate de părți conform art. 1201 C.civ. întrucât la momentul pronunțării sentinței comerciale nr. 42/2007 creditoarea era reprezentantă prin administrator judiciar, iar la momentul introducerii cererii introductive, calitatea de administrator judiciar încetase, foștii administratori reluându-și atribuțiile conform sentinței comerciale nr. 389/2007 a Tribunalului Suceava.

Față de cele expuse, judecătorul sindic constată că excepțiile invocate de debitoare sunt nefondate, motiv pentru care în baza art. 137 C.proc.civ. urmează a fi respinse.

Asupra contestației creditoarei privind caracterul cert, lichid și exigibil, judecătorul sindic reține că prin sent. com. nr. 3126/2007 a Tribunalului Suceava, debitoarea a fost obligată să plătească reclamantei suma de 14.922,30 lei preț, 1681122,5 lei penalități și 35.611,97 lei contravaloare investiții.

Întrucât conform art. 720^{8} C.proc.civ. hotărârile date în primă instanță sunt executorii, apelul formulat nu suspendă executarea și nu există o hotărâre a instanței de apel de suspendare a executării, judecătorul sindic constată că, creanța creditoarei conform hotărârii Tribunalului Suceava reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă, obiecțiunile debitoarei în acest sens fiind nefondate, conform art. 34 din Legea nr. 85/2006 urmând a fi respinse ca atare, cererea de obligare la plata cauțiunii fiind în aceste condiții nefondată.

Pe de altă parte constatând că potrivit art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 starea de insolvență se prezumă în cazul în care debitoarea nu-și acoperă în termen de 30 de zile de la scadență debitele restante, iar apărătorul debitoare

nu face dovada unor cauze de exonerare sau suspendare a plăţii, judecătorul sindic constată că sunt întrunite dispoziţiile art. 31 din Legea nr. 85/2006, astfel că în baza art. 34 din Legea nr. 85/2006 urmează a se admite cererea introductivă şi va fi deschisă procedura insolvenţei.

Analizând ofertele depuse de practicienii de insolvenţă raportat la încărcătura de dosare pe care aceştia o au în lucru, conform evidenţei Tribunalului Suceava, urmează a fi desemnat administrator judiciar Cabinet Individual de Insolvenţă C.R. Conform art. 61 din Legea nr. 85/2006 se va dispune efectuarea notificărilor prevăzute de lege şi se vor fixa termene pentru depunerea, analizarea creanţelor şi afişarea tabelului preliminar.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Respinge excepţia lipsei calităţii de reprezentant şi autorităţii de lucru judecat.

Respinge contestaţia formulată de debitorul SC P. SA.

Admite cererea formulată de creditorul SC D. SRL Suceava, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC P. SA.

În temeiul art. 33 alin. (4) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC P. SA.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe Cabinet Individual de Insolvenţă C.R., care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din Legea 85/2006 cu o retribuţie lunară de 1.500 lei.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Suceava în vederea efectuării menţiunii, prin publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă şi într-un ziar de largă circulaţie.

În temeiul art. 62 din Legea privind procedura insolvenţei:

Fixează termenul limită pentru înregistrarea cererilor pentru admiterea creanţelor la 4 martie 2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 18 martie 2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 25 martie 2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 1 aprilie 2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 8 aprilie 2008, la sediul Tribunalului Suceava şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar.

Dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

25. Bilete la ordin emise de către debitoare în beneficiul creditorului, girate în favoarea girantului. Calitatea girantului de creditor îndreptățit a solicita deschiderea procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 33
Legea nr. 58/1934, art. 13-23

Operațiunea de girare a biletelor la ordin emise de debitor este opozabilă acestuia, reprezintă o modalitate de transmitere a dreptului de creanță, odată cu predarea instrumentelor de credit prin gir fiind transmise și toate drepturile care decurg din aceste titluri, inclusiv dreptul de a cere executarea acestora și, implicit, dreptul de a formula cerere de deschidere a procedurii insolvenței împotriva emitentului biletelor la ordin.

În dovedirea îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru îndreptățirea de a formula cerere de deschidere a procedurii insolvenței împotriva debitoarei, nu se impune dovedirea raporturilor de drept material ce s-au născut prin emiterea biletului la ordin.

Critica privind neîndeplinirea cerinței exigibilității creanței prin imposibilitatea determinării scadenței creanțelor ce derivă din contractul de comision nu poate fi primită atâta vreme cât această condiție apare ca fiind îndeplinită prin raportare la titlul executoriu invocat de creditor și potrivit căruia scadența s-a împlinit.

C.A. Constanța, Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal,
dec. civ. nr. 238/COM din 23 februarie 2009

Examinând cererea de repunere pe rol formulată de debitoarea SC D.M. SRL Constanța – în recursul comercial formulat împotriva sentinței civile nr. 1476COM/05.06.2008, pronunțată de Tribunalul Constanța, Secția comercială în dosarul nr. 1..../2007, în contradictoriu cu intimata-creditoare SC E.N. SRL, intimat-administrator judiciar C.T. IPURL Constanța, având ca obiect procedura insolvenței, instanța, în conformitate cu dispozițiile art. 245 pct. 2 C.proc.civ., admite cererea de repunere pe rol și dispune reînceperea judecății.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța, Secția comercială, sub nr. 10411/118/2007, creditoarea SC E.N. SRL a solicitat, în temeiul art. 26 și art. 31 din Legea nr. 85/2006, deschiderea procedurii insolvenței față de debitoarea sa SC D.M. SRL Constanta.

În motivarea cererii creditoarea a arătat că în baza contractului nr. 194/ 12.11.2005 între SC B.S. SRL și SC D.M. SRL s-au derulat relații comerciale

de vânzare-cumpărare de produse cosmetice, pentru plata cărora debitoarea SC D.M. SRL a emis următoarele instrumente de plată şi credit: BO emis la data de 14.11.2005 pentru suma de 37.916,07 lei cu scadenţa stabilită la data de 5.01.2007; BO emis la data de 10.08.2006 pentru suma de 2.000 lei cu scadenţa stabilită la data de 7.12.2006.

Ambele BO au fost girate, la data de 3.01.2007, respectiv 25.11.2007, de către SC B.S. SRL către creditoarea SC E.N. SRL, în calitate de giratar, odată cu girarea şi predarea instrumentelor de credit fiind transmise creditoarei SC E.N. SRL toate drepturile decurgând din aceste titluri, cu respectarea cerinţelor prevăzute de art. 13-23 din Legea nr. 58/1934, modificată.

Aceste BO au fost introduse la plată, dar plata lor a fost refuzată de banca debitoarei cu justificarea generală lipsă totală disponibil în cont şi au fost învestite cu formulă executorie, în baza încheierilor pronunţate de Judecătoria Constanţa, reprezentând astfel titluri executorii conform art. 61 coroborat cu art. 106 din Legea nr. 58/1934, care constată o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în sensul art. 379 C.proc.civ. pentru suma de 39.916,07 lei.

Apreciind îndeplinite cerinţele art. 31 şi art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, în sensul că se legitimează cu o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, iar debitoarea refuză să-şi onoreze obligaţiile deşi au trecut mai mult de 30 de zile de la data scadenţei, creditoarea a solicitat admiterea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei şi desemnarea administratorului judiciar.

În susţinerea cererii, creditoarea a anexat la dosarul cauzei înscrisurile despre care a făcut vorbire în motivarea acţiunii.

În apărare, în conformitate cu dispoziţiile art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, debitoarea a formulat contestaţie prin care a arătat că, în fapt, creanţa pe care creditoarea urmăreşte a fi achitată de SC D.M. SRL nu există.

Recunoscând că între SC D.M. SRL şi SC B.S. SRL s-au derulat relaţii comerciale în baza cărora debitoarea a emis o serie de BO, în alb, aceasta arată că şi-a achitat datoriile către societatea girantă SC B.S. SRL care, cu reacredinţă, a înţeles să completeze BO cu sume aleatorii şi le-a pus în executare.

Apreciind că cererea de deschidere a procedurii insolvenţei este nefondată, întrucât prin OP, bilanţ contabil, situaţia contului, face dovada că nu are obligaţii financiare faţă de SC B.S. SRL, creanţa invocată de creditoare neavând caracter cert, debitoarea a solicitat admiterea contestaţiei şi respingerea cererii introductive.

Prin sent. civ. nr. 1476/COM/2008 Tribunalul Constanţa, Secţia comercială, a respins contestaţia formulată de către debitoarea SC D.M SRL ca nefondată, a admis cererea formulată de către creditoarea SC E.N. SRL dispunând deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoare.

A fost numit administratorul judiciar; s-a ridicat dreptul debitoarei de a administrare dacă nu îşi declară intenţia de reorganizare în termen de 10 zile de la lichidarea procedurii.

Pentru a dispune astfel a reţinut, în esenţă, judecătorul-sindic, că s-a făcut dovada de către creditoare că este îndreptăţită să solicite deschiderea procedurii insolvenţei, ea fiind titulara unei creanţe certe, lichide şi exigibile constatată prin titluri executorii, respectiv BO învestite cu formulă executorie.

S-a statuat ca fiind îndeplinită şi cerinţa potrivit cu care debitoarea este în insolvenţă conform art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal, a declarat recurs debitoarea criticând-o pentru nelegalitate.

S-a arătat că instanţa nu a avut în vedere înscrisurile existente la dosarul cauzei din care rezultă că nu a existat o creanţă certă, lichidă şi exigibilă pe care SC B.S. SRL să o aibă de recuperat de la debitoare, creanţă ce putea fi girată către creditoarea SC E.N. SRL.

Din probatoriile administrate nu se poate determina scadenţa creanţelor ce derivă din contractul de comision; în baza acestui contract nu s-a emis vreo factură.

În realitate nu există o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, însă aparenţa de legalitate a biletelor de ordin generează dificultăţi în a face credibilă situaţia de fapt expusă de debitoare.

Intimata creditoare a formulat întâmpinare invocând pe cale de excepţie nulitatea recursului întrucât nu s-au indicat motivele de nelegalitate, iar pe fond a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Analizând excepţia invocată, dar şi criticile aduse prin raportare la hotărârea pronunţată, dar şi la probatoriile administrate, Curtea va reţine ca acestea sunt nefondate pentru considerentele:

Apărarea invocată nu poate fi primită întrucât criticile aduse prin motivele de recurs pot fi încadrate în motivele de nelegalitate prevăzute expres şi limitativ în dispoziţiile art. 304 C.proc.civ.

Pe fondul recursului se reţine că hotărârea judecătorului sindic este legală şi va fi păstrată în considerarea art. 312 C.proc.civ.

Potrivit dispoziţiilor art. 3 din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este acea stare a patrimoniului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile. Insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori.

Legea defineşte şi noţiunea de creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei ca fiind creditorul a cărei creanţă împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 zile.

În lumina dispoziţiilor legale amintite mai sus şi în raport de probatoriile administrate în faţa instanţei de fond, Curtea reţine că nu poate fi primită critica recurentei conform cu care nu s-a făcut dovada unei creanţe certe, lichide şi exigibile a creditoarei faţă de recurenta-debitoare.

În speţă, debitoarea, aşa cum judicios a reţinut şi judecătorul sindic, a prezentat un titlu, respectiv biletele la ordin emise de către debitoare în beneficiul creditorului SC B.S. SRL, titlul creanţei fiind acordat prin procedura girului în favoarea girantului SC E.N. SRL.

Aceste titluri au fost învestite cu formulă executorie; în plus operaţiunea girării este opozabilă debitorului.

Deşi aceste bilete la ordin au fost introduse la plată, plata lor a fost refuzată de banca debitorului cu motivarea „lipsă totală disponibilă în cont".

Atâta vreme cât există aceste bilete la ordin, învestite cu formulă executorie, intimata a făcut dovada condiţiilor prevăzute de lege pentru îndreptăţirea de a formula cerere de deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei, în cadrul acestei proceduri neimpunându-se dovedirea raporturilor de drept material ce s-au născut prin emiterea biletului la ordin.

Pe de altă parte, creditorului i se poate impune să depună la dosarul cauzei contractul dintre părţi pentru că nu a fost parte la semnarea lui, iar titlul de creanţă a fost transmis printr-o modalitate legală de circulaţie, respectiv gir.

Nici critica privind neîndeplinirea cerinţei exigibilităţii creanţei prin imposibilitatea determinării scadenţei creanţelor ce derivă din contractul de comision nu poate fi primită atâta vreme cât această condiţie apare ca fiind îndeplinită prin raportare la titlul executoriu invocat de creditor şi potrivit căruia scadenţa s-a împlinit la 5.01.2007 (pentru suma de 37.916,07 lei) şi la 7.12.2006 (pentru suma de 2.000 lei).

Faţă de cele arătate, recursul va fi respins ca nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea a decis să respingă ca nefondat recursul comercial formulat de debitoarea SC D.M. SRL Constanţa împotriva sentinţei civile nr. 1476/COM/05.06.2008, pronunţată de Tribunalul Constanţa, Secţia comercială, în dosarul nr. 1..../2007, în contradictoriu cu intimata-creditoare SC E.N. SRL, intimat-administrator judiciar C.T. IPURL Constanţa, având ca obiect procedura insolvenţei.

26. Cereri formulate de creditori pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Conexarea cererilor formulate de creditori. Respingerea contestaţiei formulate de către debitor. Deschiderea procedurii de insolvenţă fără posibilitatea debitorului de a propune un plan de reorganizare

Legea nr. 85/2006, art. 31 alin. (3), art. 33 alin. (4)
Legea nr. 146/1997, art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997

Potrivit prevederilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, cu modificările şi completările ulterioare, „dacă între momentul înregistrării cererii

de către un creditor şi cel al judecării acestei cereri sunt formulate cereri de către alţi creditori împotriva aceluiaşi debitor, tribunalul va verifica, din oficiu, la data înregistrării, existenţa dosarelor pe rol, va dispune conexarea acestora şi va stabili îndeplinirea condiţiilor prevăzute la alin. (1) referitoare la cuantumul minim al creanţelor, în raport cu valoarea însumată a creanţelor tuturor creditorilor care au formulat cereri şi cu respectarea valorii-prag prevăzute de prezenta lege".

Potrivit prevederilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, debitorul are posibilitatea de a contesta sau de a recunoaşte starea de insolvenţă, iar în cazul în care contestaţia sa este respinsă, judecătorul sindic, stabilind că debitorul este în stare de insolvenţă, va deschide procedura generală de insolvenţă, fără a da dreptul debitorului de a solicita reorganizarea judiciară.

În speţa în cauză, judecătorul sindic a făcut aplicarea prevederilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 cu privire la conexarea cererilor formulate de creditori, şi a prevederilor art. 33 alin. (2) şi (4) din Legea nr. 85/2006, şi a anulat contestaţiile formulate de către creditor ca netimbrate, pronunţând o sentinţă de deschidere a procedurii generale de insolvenţă, fără posibilitatea debitorului de a propune un plan de reorganizare.

Trib. Maramureş, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, sent. civ. nr. 2110 din 22 iunie 2009

Prin sent. civ. nr. 2110 din 22 iunie 2009 s-a soluţionat cererea formulată de către creditoarea SC M.P. SRL Baia Mare, în contradictoriu cu debitoarea SC A.Z.C. SRL, având ca obiect procedura insolvenţei.

Se constată că s-a dispus conexarea dosarului nr. 23.../2009 având ca obiect contestaţie la faliment precum şi a dosarelor nr. 24.../2009 şi 31.../2009 ale Tribunalului Maramureş care au acelaşi obiect şi aceeaşi debitoare.

Prin cererea înregistrată sub nr. de mai sus, creditoarea SC M.P. SRL a solicitat deschiderea procedurii de insolvenţă cu privire la debitoarea SC A.Z.C. SRL Baia Mare, motivat de neîncasarea sumei de 148.580,23 lei.

În motivarea cererii s-a arătat că această creanţă este certă, lichidă şi exigibilă, debitoarea aflându-se într-o stare de insolvenţă vădită ca urmare a neachitării acestei sume de mai bine de 30 de zile.

În termen de 48 de ore de la primirea cererii creditoarei, conform art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, aceasta a fost comunicată debitoarei şi afişată la uşa instanţei, potrivit dovezilor de la dosar.

În termenul legal, potrivit art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, debitoarea a formulat contestaţie la faliment înregistrată sub dosar nr. 23../2009.

Prin încheierea nr. 1337/11.05.2009 s-a dispus conexarea acestei contestaţii la prezentul dosar potrivit art. 164 alin. (2) C.proc.civ. raportat la art. 31 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Deşi contestatoarea a fost citată pentru primul termen de judecată cu menţiunea timbrării contestaţiei sale cu 39 lei şi timbru judiciar de 0,3 lei, aceasta nu s-a conformat dispoziţiilor instanţei.

Sub dosar nr. 24.../2009 s-a înregistrat cererea creditoarei SC V.T.C. SRL de declanşare a procedurii de insolvenţă cu privire la aceeaşi debitoare.

Debitoarea SC A.Z.C. SRL a contestat şi aici cererea creditoarei, contestaţia făcând obiectul dosarului nr. 28.../2009 care prin încheierea nr. 1711/01.06.2009 a fost conexat la dosarul de faliment nr. 24.../2009 şi care la rândul lui, potrivit art. 31 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, a fost conexat prin încheierea nr. 1709/01.06.2009 la prezentul dosar.

Contestatoarea debitoare SC A.Z.C. SRL, deşi legal citată cu menţiunea timbrării contestaţiei sale, nu şi-a îndeplinit nici aici obligaţiile procedurale.

Pe rolul Tribunalului Maramureş a fost înregistrat dosarul nr. 31.../2009 vizând aceeaşi debitoare SC A.Z.C. SRL, dosar care prin încheierea nr. 2114/21.06.2009 a fost conexat, în baza art. 31 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, la prezentul dosar.

Având în vedere că debitoarea SC A.Z.C. SRL, deşi a contestat cererile de declanşare a procedurii de insolvenţă (cu privire la ea) ale creditorilor SC M.P. SRL şi SC V.T.C. SRL, nu a înţeles să dea curs dispoziţiilor legale vizând citarea acestora, judecătorul sindic, făcând aplicarea prevederilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997, va anula ca netimbrate aceste contestaţii şi dând eficienţă art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 va deschide procedura generală cu privire la aceasta.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Anulează ca netimbrate contestaţiile debitoarei SC A.Z.C. SRL cu sediul în Baia Mare.

Admite cererea formulată de creditoarea SC M.P. SRL, pentru deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva SC A.Z.C. SRL, precum şi cererea de intervenţie în interes propriu formulată de către creditoarea B. SA.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, dispune deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitoarei.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe C.I.T. SPRL care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege.

În temeiul art. 35 din Legea nr. 85/2006, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, debitorul va depune actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din lege.

Potrivit criteriilor prevăzute de art. 37 din O.U.G. nr. 86/2006 stabileşte un onorariu provizoriu de 700 lei pentru activităţile ce le va desfăşura până la prima zi de înfăţişare, ce va putea fi modificat de adunarea creditorilor.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenței, dispune notificarea deschiderii procedurii de faliment debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Maramureş pentru efectuarea mențiunii, precum şi publicarea în Buletinul procedurilor de insolvență.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanțelor la 22.08.2009; fixează termenul pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanțelor la 22.09.2009; fixează termenul limită până când se vor formula eventuale contestații împotriva tabelului preliminar al creditorilor la 16.10.2009; fixează termenul pentru întocmirea tabelului definitiv al creanțelor la 26.10.2009.

Stabileşte data şedinței adunării creditorilor la 25 septembrie 2009, orele 10:00, la sediul administratorului judiciar şi dispune convocarea creditorilor de către acesta.

Dispune ca în conformitate cu prevederile art. 54 alin. (1) şi art. 59 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar să întocmească şi să depună la dosar un raport până la data de 22.07.2009, respectiv până la data de 22.08.2009.

Dispune trimiterea notificărilor către toți creditorii de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenței dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar ce se va indica de administratorul judiciar, din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii.

27. Admiterea cererii de deschidere a procedurii de insolvență formulată de către creditoare. Deschiderea procedurii generale de insolvență. Perioada de observație. Continuarea de către debitoare a desfăşurării activităților curente şi efectuării de plăți către creditorii cunoscuți, care se încadrează în condițiile obişnuite de exercitare a activității curente, pe durata perioadei de observație

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 12, 15, 24, art. 30, art. 31 alin. (1)-(2), art. 33 alin. (4)
C.proc.civ., art. 112
C.civ., 1169-1170
C.com., art. 43

Cererea introductivă a reclamantei creditoare întruneşte elementele prevăzute de art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 112 C.proc.civ., în dovedirea creanței fiind depuse documentele justificative prevăzute de art. 31 alin. (2) din lege, debitorul fiind în insolvență prezumată de mai mult de 30 de zile de la scadență (termen valabil anterior intrării în

vigoare a Legii nr. 169/2010 prin care a fost modificată şi completată Legea nr. 85/2006), reclamanta creditoare având o creanţă superioară valorii prag (aşa cum era stabilit anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2010) la data introducerii cererii şi debitorul nu a mai fost supus procedurii insolvenţei, în ultimii 5 ani, aşa cum prevede art. 30 din lege.

Debitorul nu a formulat contestaţie, astfel încât judecătorul sindic deschide procedura generală de insolvenţă, iar în perioada de observaţie, debitorul poate să continue desfăşurarea activităţilor curente şi poate să efectueze plăţi către creditorii cunoscuţi, care se încadrează în condiţiile obişnuite de exercitare a activităţii curente, pe durata perioadei de observaţie.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 4838 din 14 decembrie 2007

Prin sent. com. nr. 4838 din data de 14.12.2007, s-a soluţionat cauza comercială având ca obiect dispoziţiile Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei formulată de creditoarea SC K.D. SRL în contradictoriu cu debitoarea SC O.F.T. SRL.

Prin cererea înregistrată la această instanţă, creditoarea SC K.D. SRL a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006 faţă de debitoarea SC O.F.T. SRL, care este în insolvenţă de mai mult de 30 de zile şi care nu şi-a achitat debitul de 19.781,27 lei reprezentând contravaloare marfă. În motivarea cererii reclamanta creditoare arată că în baza unor relaţii comerciale a vândut debitoarei băuturi răcoritoare, băuturi alcoolice, cafea etc., pentru care a emis la plată facturi fiscale acceptate la plată, prin semnătură şi stampilă, dar neonorate la plată, la scadenţă.

Cererea introductivă a fost motivată în baza art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, iar în dovedirea ei s-au depus la dosar facturi fiscale din 2007, ordine de plată refuzate la plată, pentru lipsă disponibil în cont, relaţii ORC şi dovada achitării taxei de timbru de 39,00 lei şi 0,3 lei timbru judiciar.

La data de 9.11.2007 s-a comunicat cererea introductivă debitoarei care în termen de 10 zile – prevăzut de art. 33 alin. (6) din lege – nu a formulat contestaţie.

Având în vedere că cererea introductivă a reclamantei creditoare întruneşte elementele prevăzute de art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, respectiv art. 112 C.proc.civ., că în dovedirea creanţei a depus documentele justificative prevăzute de art. 31 alin. (2) din lege, că debitorul este în insolvenţă prezumată de mai mult de 30 de zile de la scadenţă, că reclamanta creditoare are o creanţă superioară valorii prag de 10.000 lei [aşa cum prevede art. 3 alin. (1) pct. 12 din lege] la data introducerii cererii şi că debitorul nu a mai fost supus procedurii insolvenţei, în ultimii 5 ani, aşa cum prevede art. 30 din lege, în temeiul art. 1169-1170 C.civ., art. 43 C.com., art. 1 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, art. 36 alin. (6) din lege, art. 3 pct. 24 şi pct. 15 din lege,

De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţelor asupra debitoarei sau bunurilor sale, respectiv orice termene de prescripţie a acestor acţiuni. În acest scop dispune comunicarea sentinţei de deschidere a procedurii la instanţa judiciară în a cărei jurisdicţie se afla sediul debitoarei, respectiv tuturor băncilor unde debitoarea are deschise conturi pentru a se suspenda eventualele acţiuni judiciare.

Administratorul judiciar va menţine sau denunţa contractele încheiate de debitor în funcţie de necesitate şi oportunitatea lor, iar acolo unde se impune va solicita anularea actelor frauduloase încheiate în dauna creditorilor şi a oricăror transferuri susceptibile de a prejudicia drepturile acestora.

Toate creanţele vor fi supuse procedurii de verificare, cu excepţia creanţelor constatate prin titluri executorii, respectiv a creanţelor bugetare din titluri executorii necontestate în termenele prevăzute de legi speciale, pentru a se stabili legitimitatea, valoarea exactă şi prioritatea fiecărei creanţe.

Dispune ca administratorul judiciar sa întocmească şi să înregistreze la tribunal un tabel preliminar cuprinzând toate creanţele împotriva averii debitoarei în condiţiile art. 72 din lege. Interzice administratorilor debitorilor să înstrăineze acţiunile ori părţile lor sociale sau de interes deţinute de debitor, fără acordul judecătorului sindic.

Dispune indisponibilizarea acestor valori mobiliare în registrele speciale de evidenţă sau în conturile înregistrate electronic. Până la data confirmării unui plan de reorganizare, acţiunile societăţilor emitente în sensul Legii nr. 297/2004 privind piaţa de capital, se suspendă de la tranzacţionare cu începere de la data primirii comunicării de către C.N.V.M.

Ordonă tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de el fără un ordin al administratorului judiciar, sub sancţiunea aplicării unei amenzi judiciare de la 4.000 – 10.000 lei.

Bunurile înstrăinate de administratorul judiciar vor fi dobândite libere de orice sarcini. În temeiul art. 1 lit. f) din Legea nr. 10/2001, privind retrocedarea imobilelor preluate abuziv, administratorul judiciar va verifica dacă debitorul nu deţine bunuri mobile în patrimoniu care au fost preluate abuziv în perioada 1945-1989 şi care pot face obiectul unor cereri de restituire în natură formulate de cei îndreptăţiţi.

După rămânerea irevocabilă a hotărârii de deschidere, toate actele şi corespondenţa emise de debitor şi administratorul judiciar vor cuprinde în mod obligatoriu şi cu caractere vizibile, în limbile română, engleză şi franceză menţiunea „în insolvenţă", „in insolvency", „en procedure collective".

Obligă debitoarea să pună la dispoziţia administratorului judiciar toate informaţiile cu privire la activitatea şi averea sa, precum şi lisata cuprinzând plăţile şi transferurile patrimoniale efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii. În temeiul art. 5 din H.G. nr. 460/2005 şi art. 2

anexa 2.4 din Ordinul nr. 1692/C/2006 o copie de pe hotărârea de deschidere a procedurii se va comunica ORCB şi se va publica în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Fixează termen pentru prima adunare a creditorilor la data 1.08.2007 prezidată de administratorul judiciar cu următoarea ordine de zi (art. 3 anexa 3.1 din Ordinul nr. 1692/C/2006): prezentarea raportului întocmit de administratorul judiciar în condiţiile art. 59 şi 54 din lege cu propunerea de continuare a perioadei de observaţie sau de trecere la faliment prin procedura simplificată; alegerea unui comitet al creditorilor format din 3-5 creditori în condiţiile art. 16 alin. (4) şi art. 17 din lege; confirmarea administratorului judiciar desemnat provizoriu de judecătorul sindic sau alegerea unui alt administrator judiciar; probleme diverse.

La adunarea creditorilor vor participa şi doi reprezentanţi ai salariaţilor. În temeiul art. 18 din lege, după deschiderea procedurii, dispune ca adunarea generală a acţionarilor/asociaţilor debitoarei să desemneze un reprezentant (administrator special), persoană fizică sau juridică, care să le reprezinte interesele.

Dispune ca administratorul judiciar să deschidă un cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii în termen de 2 zile de la notificarea procedurii, dacă debitoarea nu se conformează acestei obligaţii.

28. Admiterea cererii de deschidere a procedurii de insolvenţă formulată de către creditoare. Respingerea contestaţiei formulate de către debitoare ca insuficient timbrată. Respingerea recursului formulat de debitoare ca nefondat

Legea nr. 85/2006, art. 33 alin. (4)
Legea nr. 146/1997, art. 20 alin. (3)
C.proc.civ., art. 304 pct. 9, art. 312

Cu ocazia formulării contestaţiei împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, debitorul are obligaţia timbrării acesteia cu taxă de timbru şi timbru judiciar.

Plata taxei de timbru în cuantum mai mare decât cel prevăzut de lege nu scuteşte contestatoarea de obligaţia depunerii la dosar şi a timbrului judiciar, cele două taxe având temeiuri juridice, semnificaţii şi destinaţii diferite, neputându-se asimila una cu alta.

În situaţia în care debitorul nu îşi îndeplineşte obligaţia de depunere la dosar a timbrului judiciar, sancţiunea neîndeplinirii acestei obligaţii este anularea contestaţiei debitorului ca insuficient timbrată, indiferent că acesta a achitat taxă judiciară de timbru peste valoarea prevăzută de lege.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 76 din 31 ianuarie 2008

Prin decizia nr. 76 din data de 31 ianuarie 2008, s-a soluţionat recursul formulat de debitoarea SC P.P. SRL Slatina împotriva sentinţei nr. 540 din 5 noiembrie 2007 pronunţată de Tribunalul Olt în contradictoriu cu creditoarea SC E.P. SRL şi cu administratorul judiciar C.I.C.S.

Prin sent. com. nr. 540/05.11.2007 a Tribunalului Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, a fost anulată ca insuficient timbrată contestaţia formulată de debitoarea SC P.P. SRL Slatina, au fost admise cererile creditoarelor SC E.P. SRL Bucureşti, DGFP Olt în numele şi pentru AFP Slatina şi SC E.H.W. GmbH &Co. HG şi s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei, fiind numit administrator judiciar Casa de Insolvenţă C.S.

În motivare judecătorul sindic a reţinut că prin sent. nr. 747/04.12.2006 pronunţată de aceeaşi instanţă, s-a anulat contestaţia debitoarei SC P.P. SRL Slatina în temeiul art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997, ca insuficient timbrată, s-a admis cererea creditoarei SC E.P. SRL Bucureşti şi s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei, desemnându-se administrator judiciar SC N.I. SRL Craiova.

Împotriva acestei sentinţe s-a declarat recurs de către debitoare, arătând că deşi a timbrat cu taxă timbru de 40 lei (cu toate că i se pusese în vedere să timbreze cu 39 lei), s-a dispus anularea ca insuficient timbrată a contestaţiei sale.

Prin decizia nr. 140/08.02.2007 a Curţii de Apel Craiova, Secţia comercială, s-a admis recursul formulat de debitoare, s-a casat sentinţa nr. 747/04.12.2006 şi s-a trimis cauza spre rejudecare aceleiaşi instanţe, reţinându-se în considerente că în şedinţa publică din 26 noiembrie 2006, când judecătorul sindic a soluţionat cauza, a luat act de depunerea taxei judiciare de timbru, acordându-se cuvântul pe fond părţilor, trecând astfel peste excepţia timbrării insuficiente a contestaţiei.

Cauza a fost reînregistrată pe rolul Tribunalului Olt, iar prin încheierea din 14 mai 2007, s-a procedat la citarea debitoarei cu menţiunea achitării timbrului judiciar de 0,3 lei.

Instanţa de fond a reţinut că deşi debitoarea a uzat de dispoziţiile art. 33 din Legea nr. 85/2006, în sensul formulării contestaţiei, timbrată cu taxă timbru 39 lei însă netimbrată cu timbru judiciar, deşi după casare debitoarea a fost citată la trei termene consecutive (28 iunie 2007, 8 octombrie 2007 şi 5 noiembrie 2007), aceasta nu s-a conformat acestei obligaţii, iar în baza art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 s-a dispus din nou anularea contestaţiei ca insuficient timbrată.

Constatând cererea creditorilor legală, existând creanţă certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile, valoarea precizată a creanţelor fiind de peste 10. 000 euro, s-a dispus în temeiul art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei SC P.P. SRL Slatina.

Împotriva sentinţei comerciale nr. 540/05.11.2007 a Tribunalului Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, debitoarea a formulat recurs la 9.11.2007 criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, arătând că instanţa în mod eronat a admis excepţia insuficientei timbrări deoarece contestaţia a fost timbrată.

În drept au fost invocate dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Deşi legal citată pentru termenul de judecată din 31.01.2008, debitoarea nu s-a prezentat în faţa instanţei pentru a-şi susţine recursul sau pentru a propune probe în dovedire.

Intimaţii nu au formulat întâmpinare.

Analizând actele şi lucrările cauzei, prin prisma motivului de recurs invocat – art. 304 pct. 9 C.proc.civ. – Curtea constată recursul nefondat pentru următoarele considerente:

Prin decizia de casare nr. 140/08.02.2007 a Curţii de Apel Craiova, Secţia comercială, a fost trimisă spre rejudecare cererea creditoarei SC E.P. SRL Bucureşti de deschidere a procedurii insolvenţei debitoarei SC P.P. SRL Slatina, reţinându-se că judecătorul sindic nu a pus în discuţia părţilor excepţia insuficientei timbrări a contestaţiei debitoarei (cu taxă judiciară de timbru de 0,3 lei), deşi a anulat această contestaţie ca insuficient timbrată.

În rejudecare, deşi instanţa a acordat mai multe termene în vederea completării timbrajului, debitoarea nu şi-a îndeplinit această obligaţie, contestaţia sa fiind din nou anulată ca insuficient timbrată.

Critica recurentei vizează nelegalitatea acestei soluţii, arătând că a fost plătită taxa judiciară de timbru, fără a se depune dovadă în acest sens.

Curtea constată că nici la dosarul de fond, nici în recurs debitoarea nu a făcut dovada că şi-a îndeplinit obligaţia timbrării cu timbru judiciar de 0,3 lei, astfel încât, în mod legal, în baza art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 s-a dispus din nou anularea contestaţiei SC P.P. SRL Slatina ca insuficient timbrată.

Susţinerile recurentei, în sensul că a fost achitată taxa de timbru mai mare, de 40 lei în loc de 39 lei, nu are relevanţă, cele două taxe având temeiuri juridice, semnificaţii şi destinaţii diferite, neputându-se asimila una cu alta, plata taxei de timbru nescutind contestatoarea de depunerea la dosar şi a timbrului judiciar.

Având în vedere considerentele expuse, apreciind hotărârea instanţei de fond legală şi temeinică, în temeiul art. 312 C.proc.civ., recursul debitoarei SC P.P. SRL Slatina va fi respins ca nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea decide respingerea ca nefondat a recursului formulat de debitoarea SC P.P. SRL Slatina împotriva sentinţei nr. 540 din 5 noiembrie 2007 pronunţată de Tribunalul Olt în contradictoriu cu creditoarea SC E.P. SRL Bucureşti şi cu administratorul judiciar C.I.C.S.

29. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Societate dizolvată anterior formulării cererii de deschidere a procedurii insolvenței. Deschiderea procedurii simplificate de insolvență. Efecte

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2) lit. e), art. 33 alin. (4), art. 107

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată de insolvență se aplică societăților comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive.

Din informațiile comunicate de oficiul registrului comerțului rezultă faptul că societatea este dizolvată și nu și-a desemnat lichidator.

Debitoarea nu a formulat contestație împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenței, astfel că nu a contestat existența creanței, starea de insolvență și încetarea de plăți.

Urmare celor invocate, fiind îndeplinite condițiile deschiderii procedurii insolvenței, în temeiul prevederilor art. 33 alin. (6) și art. 107 și urm. din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvență.

Trib. Neamț, Secția comercială și de contencios administrativ, sent. com. nr. 351/F din 27 martie 2009

Prin sent. com. nr. 351/F din 27.03.2009, s-a soluționat cauza comercială ce are ca obiect procedura insolvenței, în conformitate cu prevederile Legii nr. 85/2006, privind pe debitoarea SC A.G. SRL.

Instanța constată depuse la dosar relațiile solicitate de la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Neamț cu privire la societatea debitoare.

Instanța constată că debitoarea nu a formulat contestație împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenței. Potrivit informațiilor comunicate de ORC de pe lângă Tribunalul Neamț, debitoarea se află în procedura de dizolvare judiciară și nu s-a desemnat lichidator judiciar.

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe, la data de 4.03.2009, creditoarea DG.F.P. Neamț a solicitat, în contradictoriu cu debitoarea SC A.G. SRL, deschiderea procedurii insolvenței, prevăzută de Legea nr. 85/2006, față de debitoare.

În motivarea cererii a arătat că debitoarea este înregistrată în evidențele sale fiscale cu un debit în sumă de 18.299 de lei, asupra căruia se calculează în continuare accesorii până la momentul declanșării procedurii, astfel că situația debitorului se agravează. Creanța sa are caracter garantat, motivat de înscrierea acesteia în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare.

În drept au fost invocate dispoziţiile art. 1 pct. 1 alin. (4), art. 3 pct. 24 şi art. 31 din Legea 85/2006 şi art. 177 din O.G. nr. nr. 92/2003.

În susţinerea cererii creditorul a depus la dosar copiile mai multor înscrisuri.

Cererea este scutită de plata taxelor judiciare potrivit dispoziţiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997.

Deşi a fost legal citată, societatea debitoare nu a contestat starea de insolvenţă în termenul prevăzut de art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 şi nu s-a prezentat în instanţă.

Analizând cererea instanţa reţine că aceasta este întemeiată, pentru următoarele considerente:

Creditoarea D.G.F.P. Neamţ are împotriva debitorului o creanţă în cuantum de 18.299 de lei, dovedită cu copiile înscrisurilor depuse la dosar 25, creanţă care îndeplineşte condiţia impusă de art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 pentru introducerea unei astfel de cereri. Instanţa reţine că societatea debitoare se află în stare de insolvenţă, având datorii către bugetul de stat constând în TVA şi impozit pe profit, în sumă totală de 8.121 de lei, la care au fost calculate majorări de întârziere în sumă de 9.732 de lei, până la data de 4.02.2009, accesorii care vor continua să fie calculate până la momentul deschiderii procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006.

Instanţa mai reţine că debitoarea a fost dizolvată de drept prin sent. civ. nr. 1154/COM/20.11.2008 a Tribunalului Neamţ, potrivit adresei nr. 13.637 din data de 20.03.2009 emisă de ORC de pe lângă Tribunalul Neamţ.

În consecinţă, instanţa va admite cererea, în temeiul art. 1 alin. (2) lit. f) şi art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 şi va deschide procedura insolvenţei simplificate împotriva debitoarei SC A.G. SRL.

În temeiul art. 34 raportat la art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea privind procedura insolvenţei şi la art. 37 alin. (1) şi (2) din O.U.G. nr. 86/2006, va desemna în cauză lichidatorul judiciar şi va stabili onorariul provizoriu al acestuia.

Va dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorului şi Oficiului Registrului Comerţului, prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Va stabili termenele prevăzute de art. 62 din Legea nr. 85/2006 şi va dispune ca lichidatorul judiciar să notifice toţi creditorii societăţii debitoare.

În temeiul art. 37 din Legea privind procedura insolvenţei, va dispune comunicarea prezentei sentinţe Judecătoriei Piatra-Neamţ, Tribunalului Neamţ şi tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul D.G.F.P. Neamţ, pentru deschiderea procedurii insolvenţei, împotriva debitorului SC A.G. SRL.

În temeiul art. 1 alin. (2) lit. e) şi art. 32 alin. (1) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii insolvenţei simplificate împotriva debitoarei menţionate mai sus.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte lichidator judiciar provizoriu pe C.I.I. U.C., care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din Lege, cu un onorariu provizoriu de 1.000 lei lunar.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorului şi Oficiului Registrului Comerţului, prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Fixează termenul limită pentru depunerea cererilor de admitere a creanţelor la 24.04.2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 8.05.2009. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la data de 22.05.2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la data de 5.06.2009. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 13.05.2009, ora 12:00, la sediul administratorului judiciar şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către lichidatorul judiciar.

În temeiul art. 37 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune comunicarea sentinţei Judecătoriei Piatra-Neamţ, Tribunalului Neamţ şi tuturor băncilor unde debitoarea are deschise conturile şi publicarea ei în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

30. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Îndeplinirea cumulativă a condiţiilor prevăzute de lege pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Prezumţia stării de insolvenţă a debitorului. Sarcina răsturnării prezumţiei stării de insolvenţă, în condiţiile Codului civil

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6 şi 12, art. 33
C.civ., art. 1202

Anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2010, prin care s-a modificat şi completat Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, potrivit prevederilor art. 3 pct. 6 şi pct. 12 din Legea nr. 85/2006, prin creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei se înţelegea creditorul a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile, iar cuantumul acesteia este de 30.000 lei;

ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2010 termenul este de 90 de zile, iar cuantumul minim este de 45.000 lei.

Condițiile stabilite de lege trebuie îndeplinite în mod cumulativ, iar răsturnarea prezumției stării de insolvență a debitorului, în condițiile art. 1202 C.civ., se face prin probe de orice natură care să ateste că lichiditățile disponibile ale debitorului depășesc valoarea creanței ce face obiectul cererii de deschidere a procedurii insolvenței formulate de către creditor.

C.A. Iași, Secția comercială, dec. nr. 1109 din 9 iulie 2009

Prin decizia nr. 1109 din 9 iulie 2009 s-a soluționat recursul comercial formulat de SC S. SRL Vaslui împotriva sentinței civile nr. 228/F din 5 mai 2009 pronunțată de Tribunalul Vaslui – judecător sindic.

Prin sent. civ. nr. 228/F/05.05.2009 pronunțată de Tribunalul Vaslui a fost admisă cererea formulată de creditorul SC M.I. SRL București pentru deschiderea procedurii generale de insolvență.

În temeiul art. 31 alin. (1) din Legea privind procedura insolvenței, s-a dispus deschiderea procedurii generale de insolvență împotriva debitorului SC S. SRL Vaslui.

În temeiul art. 34 din legea privind procedura de insolvență, a fost numit administrator judiciar provizoriu C.I.I. C.V. București, care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 din Legea procedurii insolvenței cu o retribuție de 2000 lei lunar.

În temeiul art. 62 din Legea privind procedura insolvenței, s-a dispus notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor și Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Vaslui, prin Buletinul Procedurilor de insolvență, în vederea efectuării mențiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenței, precum și tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi.

S-au pus în vedere administratorului judiciar prevederile art. 252 din Legea nr. 31/1990 republicată și s-a dispus menționarea la registrul comerțului a reprezentanților permanenți ai administratorului judiciar.

S-a fixat termenul limită pentru depunerea creanțelor la 6.07.2009.

S-a fixat termenul limită pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afișarea și comunicarea tabelului preliminar al creanțelor la 7.08.2009.

S-a fixat termen pentru soluționarea eventualelor contestații și pentru afișarea tabelului definitiv al creanțelor la 7.09.2009.

S-a fixat data ședinței adunării creditorilor la data de 24.08.2008, ora 12:00 la sediul Tribunalului Vaslui și convoacă creditorii debitorului.

S-a dispus trimiterea notificărilor către toți creditorii debitorului, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, s-a dispus deschiderea de către debitor a unui cont bancar la o bancă din România din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar. Eventualele disponibilităţi băneşti vor fi păstrate într-un cont special de depozit bancar.

Pentru a se pronunţa în acest sens instanţa a reţinut că, prin cererea din data de 26 martie 2009, SC M.I. SRL Bucureşti, potrivit art. 31 din Legea nr. 85/2006, a solicitat deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitoarei SC S. SRL Vaslui, pentru o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în cuantum de 20.564,38 lei, reprezentând debit principal şi penalităţi de întârziere.

Constatându-se că cererea formulată la 26 martie 2009 de creditorul SC M.I. SRL Bucureşti având ca obiect deschiderea procedurii insolvenţei, a fost comunicată debitorului la data de 31.03.2009 şi că nu s-a formulat contestaţie potrivit dispoziţiilor art. 33 alin. (2) din legea insolvenţei; constatându-se că debitorul se află în încetare de plăţi, creditorul având o creanţă certă, lichidă şi exigibilă împotriva debitorului în cuantum de 20.564,38 lei, dovedită cu actele depuse la dosarul cauzei; potrivit art. 33 alin. (6) din Legea insolvenţei, constatându-se că sunt îndeplinite condiţiile legii, a fost admisă cererea creditoarei vizând deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei.

Împotriva sentinţei a declarat recurs debitoarea SC S. SRL criticând-o pentru nelegalitate întrucât nu ar exista o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în cuantum de 20.564,38 lei.

În motivarea recursului arată că a încheiat cu creditoarea contractul de vânzare-cumpărare nr. 404/20.02.2006, pe o perioadă de 12 luni, prima operaţiune între societăţi fiind înregistrată în evidenţele subscrisei la data de 21.02.2006.

La data de 23.03.2006 a achitat suma de 2.000 lei, pe numele C.M., din cadrul SC M. Ulterior, la data de 19.04.2006 a achitat suma de 420 lei, prin mandat poştal, pe numele D. V. din cadrul SC M.

A specificat, la trimiterea fiecărui mandat poştal, faptul că plăţile sunt pentru SC M., indicând, de altfel, şi sediul societăţii din Bucureşti.

Menţionează faptul că în relaţiile cu creditoarea, până la acel moment, efectua plăţile prin ordine de plată, însă la solicitarea sa expresă a făcut cele două plăţi prin mandat poştal, pe numele indicate telefonic, întrucât i s-a confirmat faptul că sunt angajaţi ai societăţii.

Ulterior, creditoarea a înştiinţat că plăţile prin mandat nu sunt valabile, întrucât banii nu au ajuns la firmă, deşi persoanele pe numele cărora s-au trimis mandatele erau angajate în cadrul SC M.

În evidenţele contabile ale subscrisei sunt detaliate toate operaţiunile comerciale între cele două societăţi, prin fişa furnizorului, de unde rezultă

faptul că în luna octombrie 2007 figura cu un debit de 1.504,5 lei către SC M., iar nu de 3.924,5 lei aşa cum în mod greşit susţine creditoarea, diferenţa de 2.420 lei fiind dată de contravaloarea chitanţelor. Menţionează faptul că nu a achitat debitul de 1.504,5 lei întrucât urma să trimită marfă la retur creditoarei, care ar fi acoperit această sumă, rezultând un sold final de 0 lei. Posibilitatea realizării returului a fost în mod expres stipulată în cap. IV, art. 5 din contractul nr. 404/20.02.2006.

Reaua-credinţă a creditoarei rezultă în mod neîndoielnic din înscrisurile speculativ depuse în dovedirea pretenţiilor sale; s-a avut în vedere aici „Balanţa detaliată clienţi", unde nu sunt evidenţiate decât o parte din raporturile comerciale desfăşurate între societăţi, începând cu un sold cumulat de 6.147,46 lei, din data de 31.05.2007.

Cu toate acestea, comparând evidenţele contabile ale subscrisei, din fişa furnizorului, rezultă la finalul lunii mai 2007 un sold de 3.727,46 lei, diferenţa până la suma indicată de creditoare, 6.147,46, fiind tocmai suma de 2.420 lei achitată prin chitanţele poştale.

În recurs nu au mai fost administrate alte probe, intimaţii nu au formulat întâmpinare.

Analizând recursul, Curtea prezintă următoarele considerente:

Potrivit art. 26 şi art. 31 din Legea nr. 85/2006, procedura insolvenţei împotriva unui debitor, aşa cum aceasta este definită de art. 3 pct. 5 din Legea nr. 85/2006, poate fi declanşată la cererea unui creditor deţinând împotriva debitorului o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 zile, a cărei valoare depăşeşte valoarea prag de 10.000 lei.

Desigur, deţinerea de către un creditor a unei creanţe îndeplinind aceste condiţii împotriva debitorului şi neplătită de către cel din urmă, prezumă *iuris tantum* (legal, simplu) starea de insolvenţă în care debitorul se află, conform dispoziţiilor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Curtea subliniază că analiza de temeinicie a unei cereri de declanşare a procedurii insolvenţei formulată de către creditor, presupune două direcţii principale: analiza creanţei debitorului din perspectiva condiţiilor impuse de art. 3 pct. 6 şi 12 din Legea nr. 85/2006 şi, în cazul în care această condiţie este împlinită, sub forţa prezumţiei de insolvenţă instituită prin lege, cercetarea apărărilor debitorului de natură a infirma puterea acesteia.

În cauză, cercetările factuale ale instanţei de fond s-au oprit la verificarea creanţei creditorului, autor al cererii de deschidere a procedurii, concluzia judecătorului sindic fiind aceea că pretenţia afirmată de creditor este certă, lichidă şi exigibilă.

Curtea reţine că între părţile litigante a mai existat un dosar soluţionat de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti prin admiterea cererii creditoarei şi obligarea SC M.I. SRL la plata sumei de 3.924,50 lei contravaloare produse livrate şi 16.639,88 lei penalităţi de întârziere.

În mod corect a apreciat judecătorul fondului că intimata creditoare a administrat suficiente probatorii de natură a face operantă prezumţia de insolvenţă instituită de lege în art. 3 alin. (1) lit. a) din lege.

Odată prezumată starea de insolvenţă a debitorului, potrivit art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, revine acestuia sarcina răsturnării prezumţiei, în condiţiile art. 1202 C.civ., prin probe de orice natură care să ateste că lichidităţile sale disponibile depăşesc valoarea creanţei care prezumă insolvenţa.

Or, în cauză, SC S. SRL nu a administrat nicio probă din care să rezultă acest fapt. Curtea reţine că, în recurs, recurenta debitoare aduce ca probă de natură a infirma prezumţia insolvenţei, fişa furnizorului, înscrisul depus nefiind de natură a răsturna prezumţia de insolvenţă.

În aceste condiţii, instanţa arată că recurenta nu a adus niciun act care să ateste situaţia actuală a lichidităţilor sale.

Faţă de cele expuse anterior, în baza dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ., urmează a fi respins recursul formulat de debitoarea SC S. SRL Vaslui împotriva sentinţei civile nr. 228/F/05.05.2009 pronunţată de Tribunalul Vaslui care va fi menţinută ca legală şi temeinică.

Pentru aceste motive, Curtea a decis respingerea recursului formulat de debitoarea SC S. SRL Vaslui împotriva sentinţei civile nr. 228/F/05.05.2009 pronunţată de Tribunalul Vaslui, hotărâre pe care o menţine.

31. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Invocarea de către administratorul debitorului a necunoaşterii situaţiei financiare a societăţii la momentul preluării părţilor sociale. Inexistenţa unei contestaţii privind cuantumul creanţei

Legea nr. 85/2006, art. 33

Invocarea de către actualul administrator al debitorului a necunoaşterii situaţiei financiare a societăţii la momentul la care a preluat părţile sociale nu poate fi de natură a înlătura starea de insolvenţă a debitorului, stare care rezultă chiar din faptul că administratorul debitorului nu contestă creanţele înregistrate, ci doar învederează instanţei necunoaşterea acestora.

De altfel, din analiza actelor depuse la dosarul cauzei, respectiv actul adiţional la actul constitutiv al debitorului privind cesiunea părţilor sociale către actualul administrator statutar, rezultă faptul că acesta a avut cunoştinţă despre situaţia financiară a debitorului, existând în acest sens menţiuni olografe consemnate pe actul adiţional (verso).

Cel mult, susţinerile administratorului statutar al debitorului pot fi avute în vedere într-o eventuală cerere de atragere a răspunderii personale.

Trib. Buzău, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. com. nr. 32 din 22 ianuarie 2008

Prin sent. com. nr. 32 din 22.01.2008, s-a soluţionat cererea creditorului D.G.F.P. Buzău cu sediul social în Buzău, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC A. SRL.

Prin cererea înregistrată la nr. 5521/114/2007 pe rolul Tribunalului Buzău, creditoarea D.G.F.P. Buzău a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei privind pe debitoarea SC A. SRL, în scopul recuperării unei creanţe bugetare în sumă de 236.049 lei.

În motivarea cererii creditoarea a arătat că sumele solicitate sunt datorate şi rezultă din declaraţiile depuse de debitoare, cât şi din procesele-verbale privind calculul majorărilor de întârziere şi al penalităţilor.

Mai arată aceasta că în cauză creanţa sa este certă, lichidă şi exigibilă, iar debitoarea este în evidentă încetare de plăţi, împotriva acesteia luându-se măsuri de indisponibilizare a bunurilor din patrimoniu.

În dovedirea cererii s-au depus la dosar titlul executoriu şi referatul întocmit la 9.10.2007. Prezentă în instanţă, debitoarea, prin administrator E.M., a arătat că nu a avut cunoştinţă despre aceste datorii, societatea comercială fiind „preluată" de la o altă persoană şi că a declarat recurs împotriva încheierii judecătorului delegat de la registrul comerţului.

În consecinţă s-au solicitat relaţii de la ORC de pe lângă Tribunalul Buzău privind starea debitoarei, iar prin adresa nr. 6 din 8.01.2008 s-au comunicat încheierea nr. 4747 din 18.08.2006 a judecătorului delegat de pe lângă Tribunalul Buzău, cererea de depunere de acte, declaraţia de recurs, decizia nr. 2382 din 2.11.2006 a Curţii de Apel Ploieşti, precum şi actul adiţional la actul constitutiv al SC A. SRL.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa va reţine în fapt că debitoarea SC A. SRL înregistrează creanţe bugetare în sumă totală de 236.049 lei, reprezentând TVA, impozite, amenzi, CAS, fond şomaj, la care se adaugă majorări şi penalităţi de întârziere. Asociat unic al acestei societăţi comerciale a fost A.C., iar prin actul adiţional din 3.07.2006 aceasta a cesionat toate părţile sale sociale către E.M., prin acelaşi act schimbându-se şi sediul social al societăţii, precum şi recodificarea obiectelor de activitate.

Prin încheierea judecătorului delegat la ORC de pe lângă Tribunalul Bacău nr. 4747 din 18.08.2006 a fost admisă cererea de înregistrare a menţiunilor conform actului adiţional intervenit între părţi, iar recursul declarat de E.M. împotriva acestei încheieri a fost respins ca nefondat.

Pe de altă parte, din menţiunile olografe efectuate pe actul adiţional (verso) rezultă că actualul administrator a avut cunoştinţă despre situaţia financiară a societăţii la momentul la care a preluat părţile sociale.

Aşa fiind, instanţa urmează să constate că în cauză creanţa creditoarei este certă, lichidă şi exigibilă peste cuantumul de 10.000 lei prevăzut de Legea nr. 85/2006, apărările administratorului debitoarei fiind neîntemeiate, acesta necontestând în fapt cuantumul creanţei, susţinerile acestuia putând fi avute în vedere într-o eventuală cerere de atragere a răspunderii personale.

În temeiul considerentelor de fapt şi de drept expuse, constatând că sunt îndeplinite cerinţele legii, instanţa urmează să admită cererea creditoarei şi va dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei privind pe debitoare urmând a dispune şi celelalte măsuri specifice.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul D.G.F.P. Buzău pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC A. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC A. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe A.I., care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie de 400 lei lunar.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 18.03.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 15.04.2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 2.05.2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 13.05.2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 21.04.2008, ora 12:00, la sediul Tribunalului Buzău şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar. În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

32. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Necontestarea stării de insolvență de către debitoare. Prezumția stării de insolvență a debitoarei, caracterizată prin incapacitatea vădită de plată a datoriilor exigibile cu sumele de bani disponibile

Legea nr. 85/2006, art. 3, pct. 1, 6 şi 12, art. 31 alin. (1), art. 33

Potrivit art. 31 alin. (1) coroborat cu art. 3 pct. 1, 6 şi 12 din Legea nr. 85/2006, orice creditor care are o creanță superioară valorii prag, certă, lichidă şi exigibilă, scadentă de mai mult de 30 de zile, poate introduce, la tribunal, o cerere împotriva unui debitor prezumat în insolvență.

În susținerea cererii formulate de către creditorul bugetar, titular al unui drept de creanță, creanțele invocate pot fi dovedite cu documente constatatoare a obligațiilor bugetare, cu somații şi titluri executorii emise în cadrul procedurii de executare silită derulată conform normelor Codului de procedură fiscală.

Trib. Covasna, sent. civ. nr. 132/S din 26 martie 2009

Prin sent. civ. nr. 132/S din 26 martie 2009, instanța s-a pronunțat asupra cererii formulate de creditoarea D.G.F.P. Covasna pentru deschiderea procedurii generale a insolvenței împotriva debitoarei SC A &L.C. SRL.

Prin cererea înregistrată la data de 2 februarie 2009, creditoarea D.G.F.P. Covasna, cu sediul în Sf. Gheorghe, jud. Covasna, a solicitat deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei SC A&L.C. SRL.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că are o creanță certă, lichidă şi exigibilă în sumă de 85.267 lei reprezentând taxe, impozite, dobânzi şi penalități de întârziere, creanță pe care nu a reuşit că o recupereze, deşi a parcurs procedura de executare silită prevăzută de Codul de procedură fiscală.

În probațiune, creditoarea a depus la dosar somațiile şi titlurile executorii privind creanța fiscală emise în cadrul procedurii de executare silită, certificat conținând informații despre debitoare emis de ORC de pe lângă Tribunalul Covasna.

Cererea este scutită de taxa judiciară de timbru şi timbru judiciar conform prevederilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 şi art. 189 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Debitoarea SC A&L.C. SRL, notificată fiind conform art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, nu a contestat starea sa de insolvență în condițiile prevăzute de acelaşi articol şi nici nu şi-a exprimat intenția de reorganizare judiciară.

Din analiza actelor şi lucrărilor dosarului, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Potrivit art. 31 alin. (1) coroborat cu art. 3 pct. 1, 6 şi 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, orice creditor care are o creanţă în cuantum minim de 10.000 lei, certă, lichidă şi exigibilă, scadentă de mai mult de 30 de zile, poate introduce, la tribunal, o cerere împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă.

În speţă, creditoarea D.G.F.P. Covasna este titulara unui drept de creanţă în sumă de 85.267 lei, dovedită cu documentele constatatoare a obligaţiilor bugetare, cu somaţiile şi titlurile executorii emise în cadrul procedurii de executare silită.

La acestea se adaugă faptul că debitoarea nu a contestat existenţa acestei datorii şi nici starea sa de insolvenţă.

Cele stabilite anterior duc la concluzia că societatea comercială debitoare este în insolvenţă, caracterizată prin incapacitatea vădită de plată a datoriilor exigibile cu sumele de bani disponibile, astfel că judecătorul-sindic urmează a dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei debitoarei SC A&L.C. SRL, în temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 şi va numi în calitate de administrator judiciar, la cererea creditoarei urmăritoare, societatea profesională W.U.M. SPRL.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul D.G.F.P. Covasna, cu sediul în Sf. Gheorghe, jud. Covasna, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC A&L.C. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC A&L.C. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, desemnează în calitate de administrator judiciar societatea W.U.M. SPRL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie de 2.500 lei + TVA.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 26.05.2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 26.06.2009. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 10.09.2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la data de 14.09.2009. Fixează data şedinţei adunării creditorilor în perioada 27.06 – 3.07.2009, data şi ora exactă urmând a fi stabilite de administratorul judiciar prin notificare şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea, de către debitor, a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

33. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Condiția caracterului cert, lichid şi exigibil al creanței invocate în cererea de deschidere a procedurii insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 3, pct. 6 şi 12, art. 31 alin. (1), art. 33

Potrivit prevederilor art. 3 pct. 6 şi pct. 12 din Legea nr. 85/2006, prin creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei se înţelege creditorul a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 90 de zile, iar cuantumul minim al creanţei, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, este de 45.000 lei. Anterior Legii nr. 169/2010 prin care a fost modificată şi completată Legea nr. 85/2006, termenul era de 30 de zile, iar cuantumul minim al creanţei era de 30.000 lei.

Potrivit prevederilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, orice creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza: cuantumul şi temeiul creanţei; existenţa unei garanţii reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii; existenţa unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului; declaraţia privind eventuala intenţie de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puţin la nivel de principiu, modalitatea în care înţelege să participe la reorganizare.

C.A. Oradea, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 195 din 21 mai 2009

Prin decizia nr. 195/C/2009 din 21 mai 2009, Curtea a soluţionat recursul comercial formulat de debitoarea SC J. SA Oradea, prin afişarea la uşa instanţei, în contradictoriu cu intimatul ORC de pe lângă Tribunalul Bihor - Oradea, intimata creditoare SC S.C.D.S.V.T. AS, cu domiciliul ales la Cabinet de Insolvenţă A.F. - SC C. SRL cu sediul procedural ales la U.A,

intimat lichidator A.F., intimata creditoare SC T.N.T. SRL cu sediul social ales, având ca obiect procedura insolenței - societăți pe acțiuni.

Prin sentința nr. 1057/F din 26 noiembrie 2008, Tribunalul Bihor – judecătorul sindic a respins contestația la cererea introductivă formulată de debitoarea SC J. SA.

A admis cererea formulată de creditorul SC S.C.D.S.V.T. AS, cu sediul procedural ales, SC C. SRL, cu sediul procedural ales la U.A., respectiv SC T.N.T. SRL, cu sediul social ales, pentru deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului SC J. SA.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenței, a dispus deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului SC J. SA, iar în temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenței, a numit lichidator pe A.F. - Cabinet de Insolvență, care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuție lunară stabilită de adunarea creditorilor.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenței, a dispus notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor prin Buletinul procedurilor de insolvență, în vederea efectuării mențiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenței.

A fixat termenul limită pentru depunerea creanțelor la 26.12.2008, termenul limită pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afișarea și comunicarea tabelului preliminar al creanțelor la 14.01.2009, termenul pentru soluționarea eventualelor contestații la 1.04.2009, ora 11, data ședinței adunării creditorilor de către administratorul judiciar și convoacă creditorii debitorului după afișarea tabelului preliminar al creanțelor.

A dispus trimiterea notificărilor către toți creditorii, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenței, a dispus deschiderea de către debitor a unui cont bancar la banca din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuției, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul sindic a reținut că, prin cererea introductivă, creditoarea a solicitat deschiderea procedurii generale a insolvenței față de debitoare în vederea satisfacerii creanței pentru suma de 68.014 euro și 9.599,01 euro cu titlul de penalități de întârziere.

Cuantumul creanței solicitate de debitoare rezultă din facturile externe prin care creditoarea a livrat mărfurile debitoarei și aflate în traducere la dosar și unde creditoarea a stabilit ca plata valorii fiecărei facturi să se facă în avans în cuantum de 30%, iar diferența în 30 de zile după efectuarea transportului.

Raporturile contractuale dintre părți s-au desfășurat în perioada martie 2007 – 8.08.2007, perioadă în care creditoarea a livrat pârâtei materie primă

pentru confecţionare încălţăminte şi care a fost preluată de către debitoare, deoarece ulterior, prin faxul din 28.08.2007, confirmă creditoarei că începând de săptămâna următoare va efectua plăţile.

Susţinerile debitoarei conform căreia creanţa creditoarei nu este certă, s-a reţinut că sunt neîntemeiate, întrucât în conformitate cu dispoziţiile art. 379 C.proc.civ., creanţa este certă când existenţa ei rezultă chiar din acte neautentice emanate de la debitoare, sau recunoscute de aceasta.

Prin prisma acestor dispoziţii legale, faxul adresat de debitoare creditoarei la data de 28.08.2007, ulterior preluării bunurilor, reprezintă o recunoaştere neechivocă a întregii creanţe, deoarece debitoarea nu a efectuat nicio reclamaţie în termen de 7 zile de la inspecţia vamală, conform înscrisurilor de pe fiecare factură, în ceea ce priveşte calitatea mărfii, iar prin preluarea acesteia şi-a asumat în mod tacit şi contravaloarea bunurilor primite.

În conformitate cu dispoziţiile art. 31 din Legea nr. 85/2006 orice creditor este îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă, în sensul definit de art. 3 pct. 1 şi art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, poate introduce cerere introductivă.

Faţă de aceste considerente, judecătorul sindic a reţinut că, creanţa creditoarei este certă, lichidă şi exigibilă şi în cuantumul prevăzut de art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, iar debitoarea nu a făcut dovada solvenţei sale prin suficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor în termen de 30 de zile de la scadenţă, respectiv de la preluarea bunurilor, situaţie faţă de care, în baza art. 33 pct. 4 din Legea nr. 85/2006 a stabilit că debitoarea este în stare de insolvenţă şi, pe cale de consecinţă, a respins contestaţia debitoarei şi a deschis procedura generală a insolvenţei faţă de aceasta.

Împotriva acestei sentinţe, în termen şi legal timbrat a declarat recurs debitoarea SC J. SA, solicitând admiterea recursului, anularea hotărârii atacate, iar pe cale de consecinţă respingerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei.

În dezvoltarea motivelor de recurs, se arată că una din condiţiile esenţiale privind deschiderea procedurii insolvenţei o reprezintă existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile, condiţie care nu este îndeplinită şi nici probată de către creditoare.

Cele 6 *invoice*-uri, depuse în probaţiune de către creditoare, arată că nu fac dovada existenţei creanţei invocate, acestea nefiind acceptate şi recunoscute de către societatea recurentă, iar cantităţile de marfă specificate în acestea nu i-au fost livrate. Până la formularea cererii de deschidere a procedurii, arată că nu a avut cunoştinţă de existenţa debitului solicitat de către creditoare, deoarece aceasta nu a efectuat niciun demers – în afara unei discuţii telefonice – în vederea recuperării aşa-zisei creanţe, fiind cu atât mai surprinzătoare atât formularea cererii introductive, cât mai ales cuantumul aşa-zisei creanţe.

De altfel, inexistența unei creanțe certe şi exigibile a fost recunoscută tacit chiar de către creditoare. Astfel, ulterior formulării cererii de deschidere a procedurii insolvenței, creditoarea a formulat în baza aceloraşi acte şi invocând aceeaşi creanță o cerere de emitere a somației de plată, litigiu care face obiectul dosarului aflat pe rolul Judecătoriei Oradea, iar până la pronunțarea unei hotărâri judecătoreşti definitive şi executorii nu este stabilită nicio obligație de plată în sarcina societății recurente.

În condițiile în care o asemenea creanță ar fi stabilită, arată că are inclusiv posibilitatea stingerii prin plată a acestei eventuale creanțe care în prezent nu există, însă este absurd a efectua plăți în contul unei aşa-zise creanțe nerecunoscute în niciun fel şi care nu este stabilită prin nicio hotărâre judecătorească.

Doar stabilirea cu precizie a existenței sau inexistenței unei eventuale creanțe, cuantumul acesteia, precum şi incapacitatea de plată a societății sunt în măsură a face dovada stării de insolvabilitate.

În consecință, arată recurenta, creanța solicitată nu este nici exigibilă, neexistând o scadență însuşită sau care ar putea fi determinată din înscrisurile existente la dosarul cauzei, considerentele care stau la baza acestei afirmații fiind aceleaşi cu cele enunțate anterior.

Intimații, deşi legal citați, nu au formulat întâmpinare în cauză.

Examinând hotărârea recurată prin prisma motivelor de recurs, cât şi din oficiu, având în vedere actele şi lucrările dosarului, se constată că recursul este fondat pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, creditorul îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței este creditorul a cărui creanță împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile.

Textul acestui articol stabileşte, aşadar, condițiile pe care trebuie să le îndeplinească creanța deținută de creditor asupra averii debitorului, pentru ca cererea privind deschiderea procedurii insolvenței să poată fi admisă.

Prin urmare, problema de drept care se pune în speță este dacă intimata creditoare deținea, în momentul formulării cererii introductive împotriva debitoarei recurente, o creanță certă, lichidă şi exigibilă.

Conform art. 379 C.proc.civ., creanța certă este creanța a cărei existență rezultă din însuşi actul de creanță sau şi din alte acte chiar neautentice, emanate de la debitor sau recunoscute de dânsul.

Analizând facturile depuse la dosar de către SC S.C.D.S.V.T. AS, pentru a face dovada creanței sale, Curtea constată că din acestea nu rezultă că ar fi fost acceptate de către debitoare, iar pe de altă parte intimata nu a făcut nici dovada livrării mărfii către recurentă.

Referitor la faxul adresat de către recurentă la data de 28.08.2007, instanța de recurs apreciază că acesta nu face dovada recunoaşterii creanței, atâta timp

cât în acest fax se comunică doar că se vor începe plățile din săptămâna următoare, fără a se preciza ce reprezintă aceste plăți sau căror fonduri sunt aferente.

Față de cele reținute este evident că în cauză nu este dovedită certitudinea creanței pe care intimata creditoare care a formulat cererea introductivă ar avea-o împotriva recurentei debitoare.

Cât privește creanțele celorlalți doi creditori, respectiv SC C. SRL București și SC T.N.T. SRL București, acestea nu vor fi analizate de către instanța de recurs sub aspectul îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 mai sus arătate, deoarece acești creditori nu au formulat cereri introductive, ci doar declarații de înscriere a creanței.

Pentru considerentele arătate, Curtea în baza art. 312 alin. (1) C.proc.civ. va admite recursul, va modifica în totalitate hotărârea în sensul că în baza art. 33 alin. (5) din Legea nr. 85/2006 va admite contestația formulată de debitoarea SC J. SA Oradea și va respinge cererea introductivă formulată de creditoarea SC S.C.D.S.V.T. AS.

Pentru aceste motive, Curtea a decis:

Admite ca fondat recursul declarat de recurenta SC J. SA Oradea, împotriva sentinței nr. 1057/F din 26 noiembrie 2008, pronunțată de Tribunalul Bihor, pe care o modifică în totalitate în sensul că:

Admite contestația formulată de debitoarea SC J. SA, în contradictoriu cu intimații SC S.C.D.S.V.T. AS, cu sediul ales, SC C. SRL, cu sediul ales, SC T.N.T. SRL, cu sediul ales, și în consecință respinge cererea introductivă formulată de creditoarea SC S.C.D.S.V.T. AS, având drept obiect deschiderea procedurii insolvenței.

Dispune efectuarea cuvenitelor mențiuni la registrul comerțului de către ORC de pe lângă Tribunalul Bihor.

34. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Recurs declarat de către debitoare împotriva sentinței de deschidere a procedurii insolvenței. Filă CEC emisă de către debitoare în favoarea creditoarei pentru achitarea creanței invocate

Legea nr. 85/2006, art. 33
C.proc.civ., art. 312 alin. (1)

Prin recursul declarat de debitoare împotriva sentinței de deschidere a procedurii insolvenței, s-a solicitat admiterea recursului și modificarea hotărârii, în sensul admiterii contestației debitoarei și respingerea cererii introductive.

Fila CEC emisă de debitoare în favoarea creditoarei care a formulat cererea de deschidere a procedurii insolvenței nu poate dovedi achitarea sumei către creditor dacă nu e însoțită de extrasul de cont.

Nu poate fi admisă contestația formulată de către debitoare pentru motivul că, după înregistrarea cererii debitoarei, aceasta a plătit creanța creditorului care a cerut deschiderea procedurii, dacă între timp și alți creditori și-au înregistrat creanțele și acestea nu au mai fost plătite, astfel cum rezultă din înscrisurile depuse.

Recursul este nefondat și respins conform art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

C.A. București, Secția a VI-a comercială, dec. com. nr. 1734/R din 27 noiembrie 2007

Prin dec. com. nr. 1734/R din 27.11.2007, Curtea s-a pronunțat asupra recursului formulat de către recurenta SC A.C.M.L. SA împotriva sentinței comerciale pronunțate de Tribunalul București, Secția a VII-a comercială, în contradictoriu cu intimatele SC R.D. SA și SC C.C. SPRL.

Tribunalul București, Secția a VII-a comercială, a respins contestația debitoarei SC A.C.M.L. SA și a admis cererea formulată de creditoarea SC R.D. SA pentru deschiderea procedurii generale a insolvenței împotriva debitoarei SC A.C.M.L. SA.

Instanța a deschis procedura insolvenței împotriva debitoarei și a atras atenția debitoarei asupra prevederilor art. 47 și art. 49 din lege privitor la ridicarea drepturilor de administrare în situația în care nu își declară intenția de reorganizare în termenul prevăzut de lege.

În temeiul art. 34 din lege a numit administrator judiciar pe C.C. SPRL care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 din lege.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că SC R.D. SA deține împotriva debitorului SC A.C.M.L. SA o creanță în cuantum de 23.474,99 lei, creanță certă, lichidă și exigibilă recunoscută de debitor prin contestația formulată.

Creditoarea a făcut dovada cu fișa client A.C.M.L. că prin factura fiscală nr. 2247926/20.04.2005 a cărei contravaloare o reprezintă suma în litigiu nu se regăsește printre facturile achitate de debitor.

Fila CEC emisă de debitoare nu poate dovedi achitarea sumei către creditor dacă nu e însoțită de extrasul de cont.

Prin adresa emisă de B.C., Sucursala B., se precizează de către bancă că fila CEC nu a sosit la plată.

Împotriva acestei sentințe, a declarat recurs debitoarea, solicitând admiterea recursului, modificarea hotărârii, în sensul admiterii contestației debitoarei și respingerea cererii introductive.

Recurenta a formulat următoarele critici:

Motivul de recurs întemeiat pe prevederile art. 304 pct. 9 C.proc.civ. are în vedere faptul că recurenta a dovedit că a emis, pentru debitul de 234.749.900 ROL, fila CEC.

Copia facturii fiscale nr. 2247926/20.04.2005 specifică următoarele: „Achitat cu fila CEC" însoţită de ştampila societăţii şi semnătura, conform cu originalul.

Întrucât pentru debitul de 234.749.900 ROL recurenta a emis fila CEC, rezultă că nu sunt întrunite condiţiile privind deschiderea procedurii insolvenţei.

Conform art. 3 din Legii nr. 59/1934, modificată prin O.G nr. 11/1993, „Cecul nu poate fi emis decât dacă trăgătorul are disponibil la tras, disponibil asupra căruia are dreptul de a dispune prin cec, pe baza unei convenţii exprese sau tacite".

Societatea recurentă a respectat prevederile acestui articol prin emiterea unui cec pentru care avea disponibil în bancă, dovadă fiind extrasele de cont emise de B.C., Sucursala B.

Adresa nr. 1281/05.02.2005 emisă de BCR menţionează că pe numele recurentei SC A.C.M.L. nu a fost înregistrat niciun incident de plată în perioada 3.02.1997 – 5.02.2007.

Prin adresa nr. 1281/05.02.2007 a confirmat faptul că fila CEC nu a sosit la plată până la data respectivă, din culpa societăţii intimate.

Creditoarea a intrat în posesia filei CEC respective, dovadă fiind semnătura şi ştampila societăţii intimate, dar nu a fost prezentată la bancă pentru decontare.

Recurenta solicită casarea sentinţei, conform art. 304 pct. 3 C.proc.civ., întrucât această speţă era de competenţa unei instanţe de drept civil şi nu a unei instanţe specializate în insolvenţă.

SC A.C.M.L. pentru a dovedi buna sa credinţă a achitat contravaloarea debitului de 23.474,99 RON, cu fila CEC seria BE.

La dosar au fost depuse: adresa B.C. nr. 12430/8.03.2007, copia filei CEC BE, procesul-verbal de predare-primire a filei CEC BE, încheiat la 28.03.2007, istoricul refuzurilor la plată, extrase de cont, situaţie facturi emise de R.D. şi achitate de A.C.M.L., copie bilanţ, alte înscrisuri.

Intimata C.C. SPRL a formulat întâmpinare, invocând pe cale de excepţie, inadmisibilitatea recursului formulat în raport de prevederile art. 107 alin. (2) Legea nr. 85/2006, excepţia lipsei calităţii de reprezentant a semnatarului contractului de asistenţă juridică.

Excepţiile formulate au fost respinse de Curte pentru considerentele de fapt şi de drept reţinute în încheierea de şedinţă de la data de 23.10.2007.

Pe fondul recursului, intimata prezentă a solicitat respingerea căii de atac declarate. În apărare, au fost depuse: tabel definitiv al obligaţiilor debitoarei

SC A.C.M.L. SA, tabel definitiv rectificat, raportul administratorului judiciar, hotărârea AGA din 8.08.2007.

Recurenta a solicitat în temeiul art. 172 C.proc.civ., ca instanţa să pună în vedere creditoarei, pe cale de adresă, să depună originalul facturii fiscale nr. 2247926/20.04.2005 şi originalul filei CEC BC.

Curtea a admis cererea recurentei şi a solicitat intimatei R.D. să depună înscrisul, în original, obligaţie neîndeplinită până la termenul de judecată acordat în acest sens. Sancţiunea pe care o prevede art. 174 C.proc.civ. nu intervine automat, ci instanţa are facultatea să aprecieze, în raport şi de celelalte probe administrate, dacă se impune concluzia că neprezentarea înscrisului echivalează cu o dovadă a susţinerilor adversarului.

Asupra recursului:

Criticile întemeiate pe prevederile art. 304 pct. 3 C.proc.civ., referitoare la încălcarea normelor privind competenţa instanţei, vor fi înlăturate pentru următoarele motive:

Cererea creditoarei s-a întemeiat pe dispoziţiile art. 31 şi urm. din Legea nr. 85/2006, situaţie în care devin aplicabile dispoziţiile speciale cuprinse în art. 6 din lege care prevăd că: „Toate procedurile prevăzute de prezenta lege, cu excepţia recursului, sunt de competenţa tribunalului în a cărui rază teritorială îşi are sediul debitorul şi sunt exercitate de un judecător-sindic", coroborat cu dispoziţiile art. 11 alin. (1) din lege, potrivit cărora principalele atribuţii ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt: a) pronunţarea motivată a hotărârii de deschidere a procedurii şi, după caz, de intrare în faliment atât prin procedura generală, cât şi prin procedura simplificată; b) judecarea contestaţiei debitorului împotriva cererii introductive a creditorilor pentru începerea procedurii (...)".

În ceea ce priveşte motivul de recurs întemeiat pe art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Curtea reţine următoarele:

Potrivit art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile.

Conform art. 33 alin. (2) din lege, în termen de 10 zile de la primirea copiei, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existenţa stării de insolvenţă.

Prin urmare, prin contestaţia formulată, debitoarea trebuie să conteste starea de insolvenţă. Debitoarea va trebui să probeze că are fonduri suficiente pentru plata datoriilor, ori că creanţele creditoarei nu sunt exigibile ori nu îndeplinesc cerinţele valorii-prag.

Din actele şi lucrările dosarului, Curtea reţine că debitoarea mai are şi alţi creditori, ale căror creanţe nu sunt satisfăcute şi care se situează peste valoarea-prag stabilită de Legea nr. 85/2006 şi în aceste condiţii, instanţa apreciază

că debitoarea nu a răsturnat prezumţia de insolvenţă instituită de art. 3 pct. 1 din lege.

Faptul că, copia facturii fiscale nr. 2247926/20.04.2005 depusă de debitoare poartă menţiunea „achitat cu fila CEC BC" nu face dovada achitării creanţei invocate, câtă vreme copia aceleiaşi facturi, depusă de creditoare în susţinerea cererii sale, nu a purtat aceste menţiuni, coroborat cu lipsa originalului înscrisului.

Împrejurarea că pe numele debitoarei nu s-a înregistrat niciun incident de plată, ori că fila CEC nu a sosit la plată şi că A.C.M.L. nu a fost informată de pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului nu sunt aspecte relevante în cauză, faţă de faptul că nu s-a făcut dovada că suma de bani, pretins a fi achitată, nu a intrat în contul creditoarei.

De altfel, în aceste condiţii, operează prezumţia simplă că fila CEC seria BC nu a intrat în posesia creditoarei, în lipsa întocmirii unui proces-verbal de predare-primire, astfel cum s-a procedat cu fila CEC seria BE.

Cât priveşte achitarea debitului cu această ultimă filă CEC, nu poate fi admisă contestaţia pentru motivul că, după înregistrarea cererii debitoarei, debitoarea a plătit creanţa acelui creditor, care a cerut deschiderea procedurii, dacă între timp şi alţi creditori şi-au înregistrat creanţele şi acestea nu au mai fost plătite, astfel cum rezultă din înscrisurile depuse de intimata – administrator judiciar.

În consecinţă, pentru motivele reţinute, Curtea va constata recursul nefondat şi îl va respinge conform art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

Pentru aceste motive, în numele legii, Curtea a decis respingerea, ca nefondat, a recursului formulat de recurenta SC A.C.M.L. SA împotriva sentinţei comerciale pronunţate de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII a comercială, în contradictoriu cu intimatele SC R.D. SA şi SC C.C. SPRL.

35. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Existenţa unei creanţe certe, lichide, exigibile superioare valorii prag. Prezumţia stării de insolvenţă a debitorului. Răsturnarea prezumţiei de insolvenţă şi sarcina probei

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 1 lit. a), art. 33

Potrivit prevederilor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, aşa cum a fost modificată prin Legea nr. 169/2010, în înţelesul legii, insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide şi exigibile, insolvenţa fiind prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul,

după 90 de zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de creditor, prezumţia fiind relativă.

În consecinţă, răsturnarea prezumţiei stării de insolvenţă şi sarcina probei aparţine debitorului, care potrivit prevederilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 poate să conteste starea de insolvenţă.

C.A. Oradea, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 233/R din 18 iunie 2009

Prin decizia nr. 233/C/2009 din 18 iunie 2009, Curtea a soluţionat recursul comercial formulat de debitoarea SC G.C. SRL, în contradictoriu cu intimatul-administrator judiciar C.V.A. IPURL, intimata creditoare SC C.B. SRL şi intimat ORC de pe lângă Tribunalul Bihor, împotriva sentinţei nr. 1127/F din 10 decembrie 2008, pronunţată de Tribunalul Bihor, în dosar nr. 2.../2008, având ca obiect procedura insolvenţei.

Reprezentanta recurentei solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat şi motivat în scris, în principal casarea sentinţei pronunţate de instanţa de fond cu trimiterea cauzei spre rejudecare aceleaşi instanţe, iar în subsidiar, modificarea în totalitate a sentinţei recurate şi, pe cale de consecinţă, admiterea contestaţiei formulate de debitoare şi respingerea cererii formulate de intimată, cu cheltuieli de judecată.

În esenţă învederează instanţei că, în faţa instanţei de fond, debitoarea a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale active a intimatei, însă chiar dacă la termenul din 5.11.2008 instanţa de fond a amânat cauza pentru a cita intimata cu menţiunea de a face dovada calităţii sale procesuale active; la termenul din 3 decembrie 2008, instanţa a rămas în pronunţare, acordând cuvântul pe excepţia invocată, chiar dacă intimata nu a depus nicio probă în dovedirea calităţii sale procesuale active, fiind acordat şi un termen de pronunţare în cauză.

Mai arată şi că, deşi instanţa de fond a acordat cuvântul doar asupra excepţiei, rămânând în pronunţare, ulterior a respins excepţia invocată şi a soluţionat cauza şi pe fond, fără ca debitoarea să fi pus concluzii şi pe fondul cauzei.

Apreciază astfel că obligaţia instanţei de fond era aceea de a repune pe rol cauza, impunându-se casarea cu trimitere spre rejudecarea cauzei aceleiaşi instanţe. Pe de altă parte, mai arată că societatea debitoare nu se află în stare de insolvenţă, achitându-şi toate datoriile către partenerii comerciali şi către bugetul statului, iar neplata creanţei către creditoarea intimată se datorează neînţelegerilor ivite cu ocazia derulării unui raport comercial în care au fost implicate mai multe societăţi comerciale. În consecinţă, solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat şi motivat în scris.

Prin sentinţa nr. 1127/F din 10 decembrie 2008, Tribunalul Bihor a respins excepţia lipsei calităţii procesuale active a creditorului SC C.B. SRL, invocată de debitorul SC G.C. SRL.

S-a respins contestaţia formulată de debitorul SC G.C. SRL şi a fost admisă cererea formulată de creditorul SC C.B. SRL, în calitate de succesor în drepturi al creditorului SC C.B. Banat SRL cu sediul social în Timişoara, pentru deschiderea procedurii insolvenţei potrivit Legii nr. 85/2006 împotriva debitorului SC G.C. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC G.C. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, a fost numit administrator judiciar pe C.V.A. IPURL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie care va fi stabilită ulterior pe bază de decont justificativ.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, s-a dispus notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

S-a fixat termenul limită pentru depunerea creanţelor la 9.02.2009, pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 16.03.2009 soluţionarea eventualelor contestaţii la 26.03.2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 13.04.2009, data şedinţei adunării creditorilor la data de 27.03.2009 la sediul administratorului judiciar, fiind convocaţi creditorii debitorului.

S-a dispus trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, s-a dispus deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

A fost admisă cererea de restituire a cauţiunii formulată de creditorul SC C.B. SRL şi s-a dispus restituirea către acesta a cauţiunii în valoare de 6.406 lei achitată cu recipisa de consemnare nr. 2079978/1 din 7.08.2008, fără cheltuieli de judecată, fixând termen pentru continuarea procedurii pentru data de 25 martie 2009.

Pentru a pronunţa această hotărâre instanţa de fond a reţinut că, la termenul de judecată din 5.11.2008, debitorul contestator a invocat excepţia lipsei calităţii sale procesuale pasive, arătând că nu s-a făcut dovada că societatea SC C.B. SRL este succesor în drepturi al creditorului SC C.B. Banat SRL.

Constatându-se că, prin actul adiţional la actul constitutiv al SC C.B. SRL cu sediul în Bucureşti, depus în copie la dosarul cauzei, s-a decis modificarea actului constitutiv al societăţii SC C.B. SRL, document purtând data certă nr. 9794/14 12.2006 atribuită prin încheierea notarului I.E.F., în sensul că s-a aprobat fuziunea prin absorbţie a societăţii, în calitate de societate absorbantă, cu mai multe societăţi, printre care şi SC C.B. Banat SRL, creditoarea în cauză, înregistrarea menţiunilor referitoare la modificarea actului constitutiv fiind dispusă prin încheierea nr. 69913 pronunţată în şedinţa din data de 18.12.2006 a judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Bucureşti, în dosar nr. 5.../2006, întocmindu-se certificat constatator din data de 20.12.2006, instanţa a respins excepţia lipsei calităţii procesuale active a creditorului SC C.B. SRL Timişoara, invocată de debitorul SC G.C. SRL Oradea.

Referitor la contestaţia formulată de debitorul SC G.C. SRL Oradea, constatând că debitorul se află în încetare de plăţi, stare de fapt dovedită cu biletul la ordin emis de către datornicul debitorului, SC Z.G. SRL Negreşti Oaş, conform Ordonanţei nr. 143/COM/2006 pronunţate în dosar nr. 6.../COM/2006 al Tribunalului Bihor, Secţia comercială, contencios administrativ şi fiscal, la data de 17.11.2005 pentru suma de 1.400.000 lei (menţiunea în litere fiind făcută greşit pentru paisprezece mii lei), cu scadenţa la data de 18.12.2005, plătibil la scadenţă şi girat de către debitor în favoarea societăţii creditoare SC C.B. Banat SRL, antecesoarea creditorului introductiv, refuzat la plată din lipsă totală de disponibil; constatând că, creditorul are o creanţă comercială, certă, lichidă şi exigibilă împotriva debitorului în cuantum de 64.065,71 lei dovedită cu contractul de vânzare-cumpărare nr. 2 din data de 16.08.2005 şi facturile fiscale, depuse la dosar în copie certificată, aceasta contestaţie a fost respinsă, în temeiul prevederilor art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, în cauză fiind întrunite condiţiile cumulative prevăzute de art. 35 din acelaşi act normativ, privind deschiderea procedurii insolvenţei.

Pe cale de consecinţă, instanţa a admis cererea formulată de creditorul SC C.B. SRL, în calitate de succesor în drepturi al creditorului SC C.B. Banat SRL Timişoara, pentru deschiderea procedurii insolvenţei potrivit Legii nr. 85/2006 împotriva debitorului SC G.C. SRL Oradea, iar în temeiul art. 33 alin. (6) şi art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, va dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC G.C. SRL Oradea şi desemnarea în calitate de administrator judiciar a C.V.A. IPURL. Oradea, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie care va fi stabilită ulterior pe bază de decont justificativ.

În temeiul art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, faţă de admiterea cererii introductive a creditorului, instanţa a admis cererea de restituire a cauţiunii formulată de creditorul SC C.B. SRL şi a dispus restituirea către acesta a cau-

ţiunii în valoare de 6.406 lei achitată cu recipisa de consemnare nr. 2079978/1 din 7.08.2008.

Faţă de culpa procesuală a contestatorului debitor SC G.C. SRL Oradea, în temeiul art. 274 C.proc.civ. raportat la art. 149 din Legea nr. 85/2006, instanţa a respins cererea acesteia de acordare a cheltuielilor de judecată.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs debitoarea SC G.C. SRL Oradea, solicitând instanţei admiterea recursului, în principal casarea sentinţei pronunţate de instanţa de fond cu trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiaşi instanţe, iar în subsidiar, modificarea în totalitate a sentinţei recurate şi, pe cale de consecinţă, admiterea contestaţiei formulate de debitoare şi respingerea cererii formulate de intimată, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului arată că, în faţa instanţei de fond, debitoarea a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale active a intimatei, însă chiar dacă la termenul din 5.11.2008 instanţa de fond a amânat cauza pentru a cita intimata cu menţiunea de a face dovada calităţii sale procesuale active, la termenul din 3 decembrie 2008, instanţa a rămas în pronunţare, acordând cuvântul pe excepţia invocată, intimata nedepunând însă nicio probă în dovedirea calităţii sale procesuale active, fiind acordat şi un termen de pronunţare în cauză.

Mai arată şi că, deşi instanţa de fond a acordat cuvântul doar asupra excepţiei, rămânând în pronunţare, ulterior a respins excepţia invocată şi a soluţionat cauza şi pe fond, fără ca debitoarea să fi pus concluzii şi pe fondul cauzei.

Apreciază astfel că obligaţia instanţei de fond era aceea de a repune pe rol cauza, impunându-se casarea cu trimitere spre rejudecarea cauzei aceleiaşi instanţe.

Pe de altă parte, mai arată că societatea debitoare nu se află în stare de insolvenţă, achitându-şi toate datoriile către partenerii comerciali şi către bugetul statului, iar neplata creanţei către creditoarea intimată se datorează neînţelegerilor ivite cu ocazia derulării unui raport comercial în care au fost implicate trei societăţi comerciale, în baza căruia recurenta a cumpărat marfa de la creditoare şi o livra către SC Z.G. SRL.

Această din urmă societate a încetat plăţile, astfel că, în prezent, recurenta are de recuperat un debit de 150.781 lei de la SC Z.G. SRL, faţă de care s-a deschis procedura insolvenţei, şi chiar şi creditoarea SC C.B. SRL are de recuperat de la această societate un debit de peste 1 miliard ROL.

În drept au fost invocate prevederile art. 8 din Legea nr. 85/2006, art. 274, art. 299 şi urm., art. 304^1, art. 312 C.proc.civ., art. 6 din Convenţia europeană a drepturilor omului.

Intimata creditoare, prin întâmpinarea depusă la dosar a solicitat respingerea recursului ca netemeinic şi nelegal, cu consecinţa menţinerii ca legală

şi temeinică a sentinţei pronunţate de judecătorul sindic - Tribunalul Bihor, sentinţă prin care s-a deschis procedura insolvenţei împotriva debitoarei.

Instanţa de recurs, analizând recursul declarat prin prisma motivelor de recurs invocate, cât şi din oficiu, reţine că este nefondat, urmând ca în baza prevederilor art. 312 C.proc.civ. să se dispună respingerea lui ca atare şi menţinerea în totalitate a sentinţei atacate, pentru următoarele considerente:

Prin cererea introductivă de instanţă, creditoarea intimată a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei recurente arătând că deţine împotriva acestei societăţi o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, în cuantum de 64.065,71 lei.

Debitoarea recurentă a formulat contestaţie la cererea introductivă şi a invocat excepţia lipsei calităţii procesual active a creditoarei.

Cu privire la motivele de recurs invocate de recurentă, în privinţa modului de soluţionare de către prima instanţă a excepţiei lipsei calităţii procesual active a creditoarei, se reţine că sunt nefondate.

Astfel, din încheierea de şedinţă din data de 3 decembrie 2008, când au avut loc dezbaterile în fond asupra cauzei, parte integrantă a hotărârii recurate, rezultă că judecătorul sindic a dispus unirea excepţiei invocate de debitoare cu fondul cauzei şi a acordat cuvântul părţilor, atât asupra excepţiei, cât şi asupra fondului cauzei.

Prin urmare, nu se poate reţine că în cauză judecătorul sindic a acordat cuvântul doar asupra excepţiei, dar s-a pronunţat şi asupra fondului cauzei, cum invocă nefondat recurenta, câtă vreme rezultă clar din cuprinsul încheierii că părţilor li s-a acordat cuvântul şi asupra fondului după unirea excepţiei invocate cu acesta. Faptul că reprezentantul debitoarei, prezent la dezbateri, a ales să pună concluzii doar asupra excepţiei, nu echivalează cu neacordarea cuvântului părţilor şi asupra fondului cauzei.

În consecinţă, se reţine că în cauză nu se impune casarea cu trimiterea spre rejudecare a cauzei datorită neacordării cuvântului părţilor şi asupra fondului cauzei, deoarece în speţă, părţilor li s-a acordat acest cuvânt, dispoziţiile procedurale aferente fiind respectate, motivele de recurs invocate fiind nefondate.

De asemenea, se reţine că în speţă s-a făcut dovada prin înscrisurile depuse că creditoarea-intimată SC C.B. SRL este succesoarea în drepturi a societăţii SC C.B. Banat SRL, ca urmare a fuziunii prin absorbţie, astfel cum s-a arătat şi în cererea introductivă, excepţia lipsei calităţii procesual active invocată de debitoare, pe acest considerent fiind în mod corect respinsă de prima instanţă.

Cu privire la fondul cauzei se reţine că între părţile din cauză s-au stabilit raporturi contractuale, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2/16.08.2005, potrivit căruia creditoarea a livrat marfa, stipulată în contract, către debitoare, emiţând spre plată facturile aflate la dosarul primei instanţe, acceptate la

plată, însă debitoarea nu a achitat contravaloarea produselor livrate în cuantum de 64.065,71 lei, creanţă certă, lichidă şi exigibilă, situată peste pragul limită impus de legiuitor pentru creanţa creditorului introductiv.

Debitoarea recurentă nu a contestat creanţa, sub aspectul cuantumului, introducerii ori exigibilităţii ei, ci a arătat că neplata ei se datorează neînţelegerilor ivite cu un alt partener contractual, SC Z.G. SRL, căruia i s-a livrat marfa şi care nu a procedat la achitarea ei, fiind în prezent în procedura insolvenţei.

Neînţelegerile debitoarei cu partenerii săi contractuali, cărora le-a livrat marfa achiziţionată de la creditoare, nu pot duce la înlăturarea obligaţiei sale de plată către creditoarea intimată, căruia îi datorează contravaloarea mărfii achiziţionate, indiferent dacă, în urma revânzării mărfii, debitoarea nu şi-a recuperat contravaloarea mărfii de la terţi cumpărători.

De asemenea, se reţine că debitoarea recurentă, deşi a susţinut prin recursul declarat că nu se află în stare de insolvenţă, nu a depus la dosarul cauzei probe în acest sens, prin care să răstoarne prezumţia de insolvenţă instituită de legiuitor la art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, probe din care să rezulte că are disponibil bănesc pentru achitarea datoriilor scadente şi că desfăşoară în mod normal activitate.

Drept urmare, se reţine că în mod corect, judecătorul sindic a dispus respingerea contestaţiei debitoarei şi a admis cererea introductivă formulată de creditoare, deschizând procedura insolvenţei împotriva debitoarei, motivele de recurs invocat sub aceste aspecte, fiind nefondate.

Pentru aceste considerente, instanţa de recurs va dispune respingerea ca nefondat a recursului şi menţinerea în totalitate a sentinţei atacate.

Instanţa de recurs nu va acorda cheltuieli de judecată, deoarece părţile intimate nu au solicitat acordarea lor, iar partea recurentă care le-a solicitat nu este îndreptăţită la acordarea lor, ca urmare a căderii în pretenţiile formulate.

Pentru aceste motive, în numele legii, Curtea a decis respingerea ca nefondat a recursului declarat de recurenta SC G.C. SRL Oradea împotriva sentinţei nr. 1127/F din 10 decembrie 2008, pronunţată de Tribunalul Bihor, pe care o menţine în totul.

36. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Lipsă contestaţie formulată de către debitor şi deschidere procedură de insolvenţă. Respingere recurs formulat de către debitoare

Legea nr. 85/2006, art. 31 alin. (2), art. 33

Potrivit dispoziţiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptăţit să solicite des-

chiderea procedurii insolvenţei, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie, debitorului care, în termen de 10 zile de la primirea copiei, trebuie fie să conteste, fie să recunoască existenţa stării de insolvenţă.

Debitoarea nu a formulat contestaţie potrivit art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006. Nedepunerea de către debitoare a contestaţiei atrage decăderea acesteia din dreptul de a mai contesta starea de insolvenţă, judecătorul sindic fiind obligat, printr-o normă imperativă, să dea o hotărâre de deschidere a procedurii insolvenţei, după ce a verificat îndeplinirea condiţiilor legale de admitere a cererii creditoarei.

În aceste condiţii, debitoarea nu mai este îndreptăţită a supune analizei instanţei de recurs starea sa de solvenţă cât timp acest fapt nu a făcut obiectul analizei judecătorului-sindic urmare neformulării contestaţiei la care avea dreptul.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 40 din 21 ianuarie 2008

Prin decizia nr. 40 din data de 21 ianuarie 2008, Curtea s-a pronunţat asupra cererii de recurs comercial formulată de SC E.F. SRL Vaslui, prin reprezentant legal, împotriva sentinţei pronunţate de Tribunalul Vaslui – judecător sindic.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Vaslui, creditoarea R.N.P.R., prin D.S.V., a formulat cerere de deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC E.F. SRL Vaslui, pentru suma de 24.759,15 lei reprezentând: 10.837,53 lei preţ, 13.882,62 lei penalităţi de întârziere, 39 lei cheltuieli de judecată.

Prin sentinţa civilă pronunţată de Tribunalul Vaslui, judecător-sindic, s-a admis cererea formulată de creditorul D.S.V. cu sediul în Vaslui, pentru deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei împotriva debitorului SC E.F. SRL.

În temeiul art. 32 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei împotriva debitorului SC E.F. SRL Vaslui.

Dispune dizolvarea debitorului şi ridicarea dreptului de administrare.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte lichidatorul judiciar provizoriu pe C.I.I. C.I. cu sediul în Vaslui, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 25 din Legea procedurii insolvenţei, cu o retribuţie lunară de 2.000 lei sau 10% din lichidări şi recuperări.

Se va inventaria şi prelua patrimoniul inclusiv evidenţa, în 10 zile.

Se vor analiza cauzele insolvenţei şi responsabilitatea organelor de conducere ale debitorului în 60 de zile de la deschiderea procedurii.

Se va întocmi programul de lichidare în 30 de zile de la numire şi se va raporta modul de îndeplinire a programului la fiecare trei luni. Trimestrial, se

va prezenta comitetului creditorilor raport privind fondurile obţinute din lichidare şi planul de distribuire.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Vaslui în vederea efectuării menţiunii, prin publicare în Buletinul procedurilor de insolvenţă. În temeiul art. 62 din Legea privind procedura insolvenţei, fixează termenul limită pentru înregistrarea cererilor pentru admiterea creanţelor la 13.01.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 28.01.2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 12.02.2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 3.02.2008, ora 12:00, la sediul debitorului şi convoacă creditorii debitorului.

Adunarea acţionarilor/asociaţilor debitorului îşi va desemna reprezentantul.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către lichidatorul judiciar.

Dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar la banca comercială din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către lichidatorul judiciar.

Tribunalul Vaslui a reţinut că societatea debitoare se află în dizolvare judiciară conform art. 237 din Legea nr. 31/1990, şi că, în cauză, sunt îndeplinite dispoziţiile Legii nr. 85/2006.

Sentinţa civilă pronunţată de Tribunalul Vaslui a fost recurată de către debitoarea SC E.F. SRL Vaslui, prin administrator L.V.

În motivarea cererii de recurs se susţine că societatea nu este în insolvenţă, nefiind îndeplinite dispoziţiile Legii nr. 85/2006 în sensul că sentinţa civilă pronunţată de Tribunalul Vaslui a fost recurată, iar recursul nu a fost soluţionat.

Mai susţine debitoarea că este în negociere cu societatea creditoare intimată în vederea achitării datoriei.

În recurs nu s-au depus înscrisuri noi.

Analizând actele şi lucrările dosarului prin prisma sentinţei recurate, a motivelor de recurs şi a dispoziţiilor legale, instanţa de control judiciar constată că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

Potrivit dispoziţiilor art. 33 din Legea nr. 85/2006, în termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii debitorului îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie, debitorului care în termen de 10 zile de la primirea copiei, trebuie fie să conteste, fie să recunoască existenţa stării de fapt.

În speţă, cererea creditoarei intimate a fost formulată la data de 4 octombrie 2007 şi a fost comunicată debitoarei recurente la data de 17 octombrie 2007, aceasta din urmă neformulând contestaţie potrivit art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006.

Nedepunerea de către debitoare a contestaţiei atrage decăderea acesteia din dreptul de a mai contesta starea de insolvenţă, judecătorul sindic fiind obligat, printr-o normă imperativă, să dea o hotărâre de deschidere a procedurii insolvenţei, după ce a verificat îndeplinirea condiţiilor legale de admitere a cererii creditoarei.

În aceste condiţii, debitoarea nu mai este îndreptăţită a supune analizei instanţei de recurs starea sa de solvenţă cât timp acest fapt nu a făcut obiectul analizei judecătorului-sindic urmare neformulării contestaţiei la care avea dreptul.

În ceea ce priveşte situaţia debitoarei stabilită prin sentinţa civilă pronunţată de Tribunalul Vaslui şi a declarării recursului împotriva acestei hotărâri judecătoreşti, Curtea constată că partea interesată – debitoarea SC E.F. SRL – nu a făcut probatorii cu înscrisuri în acest sens.

Faţă de aceste considerente, Curtea apreciază criticile formulate de debitoare ca neîntemeiate, motiv pentru care, în temeiul art. 312 C.proc.civ. respinge recursul ca nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea decide respingerea recursului formulat de SC E.F. SRL Vaslui, prin reprezentant legal, împotriva sentinţei Tribunalului Vaslui – judecător-sindic, pe care o menţine.

37. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Contestaţie formulată de către debitor. Deschiderea procedurii de insolvenţă şi decăderea debitorului din dreptul de a mai propune un plan de reorganizare

Legea nr. 85/2006, art. 31 alin. (2), art. 33

Debitorul a contestat starea de insolvenţă, în condiţiile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, la cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de către creditorul bugetar pentru creanţă scadenţă la plată, consemnată prin titluri executorii emise conform normelor Codului de procedură fiscală.

Starea de insolvabilitate a debitoarei este constatată potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală, conform procesului-verbal întocmit în acest sens.

Astfel că judecătorul sindic a admis cererea creditorului, a respins contestaţia debitorului care nu a făcut dovada disponibilului bănesc pentru acoperirea creanţei şi a decăzut debitorul din dreptul de a propune un plan de reorganizare, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 4955 din 21 decembrie 2007

Prin sent. com. nr. 4955 din 21.12.2007, tribunalul a soluţionat cauza comercială, având ca obiect cererea întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 85/2006, formulată de creditorul A.F.P. Sector 5 contradictoriu cu debitorul SC R. SRL.

Prin cererea înregistrată sub nr. 1.../2007, creditoarea A.F.P. Sector 5 a solicitat în contradictoriu cu debitoarea SC R. SRL deschiderea procedurii insolventei acesteia pentru o creanţă de 4.123.143 lei reprezentând obligaţii fiscale neachitate la bugetul consolidat al statului.

În motivarea cererii sale creditoarea a arătat că deşi s-a declanşat procedura de colectare şi executare silită, totuşi societatea debitoare nu a achitat datoriile la bugetul general consolidat al statului.

În dovedirea susţinerilor sale creditoarea a înţeles să se folosească de proba cu acte şi în acest sens a depus la dosarul cauzei: titluri executorii din 2006; somaţii de plată şi fişe sintetice. La data de 5.04.2007 debitoarea a formulat în termen legal contestaţie la cererea de deschidere a procedurii insolventei.

În motivarea contestaţiei sale debitoarea a arătat că nu se află în stare de insolvabilitate potrivit legislaţiei speciale aplicabile în materia creanţelor fiscale, că nu a fost constatată starea sa de insolvabilitate în condiţiile Codului de procedura fiscală şi că nu sunt îndeplinite cumulativ condiţiile prevăzute de Legea nr. 85/2006.

La data de 12.10.2007 debitoarea a solicitat un termen pentru ca asociatul său din străinătate, E. SA Luxemburg să-şi exprime acordul cu privire la plata sumei de 4.500.000 lei, demers care ulterior nu a mai fost îndeplinit.

În dovedirea susţinerilor sale debitoarea a depus la dosarul cauzei extrase din contractele de prestări servicii, sent. com. cu nr. 931/13.04.2006 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, prin care s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei debitorului SC R.I. SA asociat al debitoarei potrivit actului constitutiv al SC R. SRL; ordine de plată; foi de vărsământ cu diferite plăţi.

Creditoarea a depus la dosarul cauzei la data de 7.12.2007 procesul-verbal de constatare a insolvabilităţii debitoarei.

Procedând la examinarea actelor şi lucrărilor dosarului prin prisma susţinerilor părţilor, tribunalul va constata că debitoarea nu a făcut dovada stării

de insolvență; neplata la scadență a creanței consemnate în titlurile executorii depuse la dosar este efectul prezumat al incapacității acesteia de a plăți datoria cu sumă de bani disponibilă, astfel că, condiția de încetare de plăți analizată la data introducerii cererii este îndeplinită deoarece durează de cel puțin 30 de zile.

În consecință, instanța va retine faptul că, creanța creditoarei întrunește condițiile prevăzute la art. 379 C.proc.civ., iar procesul-verbal din 15.10.2007 întocmit de AFP Sector 5 în conformitate cu art. 176 din O.G. nr. 92/2003 face dovada insolvabilității debitoarei, astfel că tribunalul va dispune respingerea contestației debitoarei ca neîntemeiată în temeiul art. 33 alin. (4) din Legea 85/2006 și va admite cererea creditoarei de deschidere a procedurii generale a insolvenței debitoarei SC R. SRL.

Tribunalul va decădea debitorul din dreptul de a formula un plan de reorganizare a activității în condițiile art. 94 din lege.

Tribunalul va desemna provizoriu, până la prima adunare a creditorilor ca administrator judiciar pe A.I., cu o retribuție lunară de 2.000 lei exclusiv TVA, din averea debitoarei, conform art. 19 și 34 din lege, și care va îndeplini principalele atribuții prevăzute de art. 20 din lege.

Va pune în vedere administratorului judiciar prevederile art. 252 din Legea nr. 31/1990 republicată.

Administratorul judiciar va notifica: creditorii, debitoarea, ORC de pe lângă Tribunalul București, acționarii/asociații societății debitoare, conform art. 61 din lege, art. 1 alin. (1) din H.G. nr. 460/2005.

În temeiul art. 62 alin. (1) din lege, art. 4 din H.G. nr. 460/2005 și art. 3, anexa 3.3. din Ordinul 1692/C/2006 al Ministerului Justiției, notificarea va cuprinde: 1. termenul limită de depunere a cererii de admitere a creanței la 21.01.2008; 2. termenul de verificare a creanțelor, întocmire, afișare și comunicare a tabelului preliminar al creanțelor la 22.02.2008; 3. termenul de definitivare a tabelului creanțelor la 10.03.2008; 4. termenul pentru soluționarea contestațiilor la tabelul definitiv la; 5. locul și data, ora primei ședințe a adunării generale a creditorilor 3.03.2008. Notificarea se va publica, pe cheltuiala averii debitoarei, într-un ziar de largă circulație și în Buletinul procedurilor de insolvență.

Instanța va pune în vedere debitoarei să depună la dosarul cauzei, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din lege.

Pe baza documentelor depuse conform art. 28 și art. 35 din lege și în urma examinării situației economice a debitoarei, administratorul judiciar va întocmi în termen de 30 de zile de la desemnare, un raport de activitate prin care va propune fie intrarea în procedura simplificată, fie continuarea perioadei de observație în cadrul procedurii generale, așa cum prevede art. 54 din lege.

În funcţie de cuprinsul raportului şi în condiţiile şi termenele prevăzute de art. 94 din lege, administratorul judiciar va elabora un plan de reorganizare.

În termen de 60 de zile de la desemnare, administratorul judiciar va întocmi un raport amănunţit asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia stării de insolvenţă, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabile şi asupra existenţei premiselor angajării răspunderii acestora, conform art. 138 din lege, precum şi asupra posibilităţii reale de reorganizare efectivă a activităţii debitoarei, ori a motivelor care nu permit reorganizarea, cu respectarea formalităţilor prevăzute de art. 3, anexa 3.5 din Ordinul 1692/C/2006 al Ministerului Justiţiei.

La fiecare termen de continuare a procedurii administratorul judiciar va prezenta un raport cuprinzând descrierea modului în care şi-a îndeplinit atribuţiile, precum şi o justificare a cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii, sau a altor cheltuieli efectuate din fondurile debitoarei, baza de raportare fiind luna întreagă, dar raportul poate cuprinde mai multe luni.

În vederea îndeplinirii atribuţiilor sale, administratorul judiciar va putea desemna persoane de specialitate, a căror numire, respectiv nivel de remuneraţie vor fi supuse aprobării judecătorului sindic sau comitetului creditorilor, cu excepţia cazurilor în care s-a stabilit că vor fi achitate din fondul special constituit prevăzut de art. 4 din lege.

Tribunalul va pune în vedere administratorului judiciar prevederile art. 252 din Legea nr. 31/1990 republicată şi dispune menţionarea la ORCB a reprezentanţilor permanenţi ai administratorului judiciar. Administratorul judiciar va inventaria patrimoniul debitoarei şi va lua măsuri pentru conservarea bunurilor, aplicând sigilii acolo unde este cazul, va întocmi bilanţul de deschidere a procedurii conform Legii contabilităţii nr. 82, va depune diligenţe pentru recuperarea creanţelor debitoarei pe care le deţine asupra debitorilor.

Debitoarea va putea să continue desfăşurarea activităţilor curente şi poate efectua plăţi către creditorii cunoscuţi, care se încadrează în condiţiile obişnuite de exercitare a activităţii curente, pe durata perioadei de observaţie, în condiţiile art. 49 din lege.

De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţelor asupra debitoarei sau bunurilor sale, respectiv orice termene de prescripţie a acestor acţiuni. În acest scop dispune comunicarea sentinţei de deschidere a procedurii la instanţa judiciară în a cărei jurisdicţie se află sediul debitoarei, respectiv tuturor băncilor unde debitoarea are deschise conturi pentru a se suspenda eventualele acţiuni judiciare.

Administratorul judiciar va menţine sau denunţa contractele încheiate de debitoare în funcţie de necesitatea şi oportunitatea lor, iar acolo unde se

impune va solicita anularea actelor frauduloase încheiate în dauna creditorilor şi a oricăror transferuri susceptibile de a prejudicia drepturile acestora.

Dispune ca administratorul judiciar să întocmească şi să înregistreze la tribunal un tabel preliminar cuprinzând toate creanţele împotriva averii debitoarei în condiţiile art. 72 din lege. Va interzice administratorilor debitorilor să înstrăineze acţiunile ori părţile lor sociale sau de interes deţinute de debitor, fără acordul judecătorului sindic.

Va dispune indisponibilizarea acestor valori mobiliare în registrele speciale de evidenţă sau în conturile înregistrate electronic.

Instanţa va pune în vedere administratorului judiciar să ia masuri de arhivare a documentelor contabile ale debitoarei, în conformitate cu Legea nr. 16/1996, respectiv gruparea pe unităţi arhivistice, păstrare şi inventariere pe durata procedurii reorganizării şi lichidării judiciare, iar ulterior, de selecţionare şi întocmire a proces-verbal prevăzut de art. 11 din lege, predarea documentelor conform art. 18 şi art. 18^1 cu încunoştinţarea D.J. ale Arhivelor Naţionale asupra măsurilor dispuse, conform art. 34.

Până la data confirmării unui plan de reorganizare, acţiunile societăţilor emitente în sensul Legii nr. 297/2004 privind piaţa de capital, se suspendă de la tranzacţionare cu începere de la data primirii comunicării de către C.N.V.M.

Ordonă tuturor băncilor la care debitoarea are disponibilităţi în conturi să nu dispună de ele fără un ordin al administratorului judiciar, sub sancţiunea aplicării unei amenzi judiciare de la 4.000 – 10.000 lei (RON).

Bunurile înstrăinate de administratorul judiciar vor fi dobândite libere de orice sarcini. În temeiul art. 1 lit. f) din Legea nr. 10/2001 privind retrocedarea imobilelor preluate abuziv, administratorul judiciar va verifica dacă debitoarea nu deţine bunuri mobile în patrimoniu care au fost preluate abuziv în perioada 1945-1989 şi care pot face obiectul unor cereri de restituire în natură formulate de cei îndreptăţiţi. În baza art. 7^1 din O.G. nr. 79/1999, ordonă organelor de poliţie, jandarmerie sau alţi agenţi ai forţei publice să acorde concursul lor la îndeplinirea efectivă a atribuţiilor administratorului judiciar.

După rămânerea irevocabilă a hotărârii de deschidere, toate actele şi corespondenţa emise de debitor şi administrator judiciar vor cuprinde în mod obligatoriu şi cu caractere vizibile, în limbile română, engleză şi franceză menţiunea „în insolvenţă", „in insolvency", „en procedure collective".

Tribunalul va obliga debitoarea să pună la dispoziţia administratorului judiciar toate informaţiile cu privire la activitatea şi averea sa, precum şi lista cuprinzând plăţile şi transferurile patrimoniale efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.

În temeiul art. 5 din H.G. nr. 460/2005 şi art. 2 anexa 2.4 din Ordinul 1692/C/2006 o copie de pe hotărârea de deschidere a procedurii se va comu-

nica ORCB şi se va publica în Buletinul procedurilor de insolvenţă. Va fixa termen pentru prima adunare a creditorilor la data 3.03.2008 prezidată de administratorul judiciar.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât respingerea contestaţiei formulate de debitoarea SC R. SRL şi admiterea cererii introductive formulate de creditoarea AFP Sector 5.

38. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Calitatea de creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii de insolvenţă. Existenţa unui titlu care să facă dovada unei creanţe certe, lichide şi exigibile, fără a fi în mod imperativ un titlu executoriu

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6 şi 12, art. 33

Potrivit prevederilor art. 3 pct. 6 şi pct. 12 din Legea nr. 85/2006, prin creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei se înţelege creditorul a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 90 de zile, iar cuantumul minim al creanţei, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, este de 45.000 lei. Anterior Legii nr. 169/2010 prin care a fost modificată şi completată Legea nr. 85/2006, termenul era de 30 de zile, iar cuantumul minim al creanţei era de 30.000 lei.

Pentru declanşarea procedurii insolvenţei nu se cere existenţa unui titlu executoriu, constatator al creanţei, ci doar a unui titlu ce face dovada unei creanţe certe, lichide şi exigibile.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, sent. com. nr. 216/S din 9 aprilie 2009

Prin sent. com. nr. 216/S, tribunalul a soluţionat cererea formulată de creditorul SC B.E. SRL Bucureşti pentru deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC B.P. SRL Iaşi.

Prin cererea înregistrată pe rolul tribunalului sub nr. 9.../05.02.2009, creditorul SC B.E. SRL Bucureşti a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitorul SC B.P. SRL Iaşi în vederea recuperării creanţei în sumă de 8.183,36 euro reprezentând contravaloarea bunurilor livrate acestuia şi a penalităţilor de întârziere, datorată în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 4738/30.04.2008 care este scadentă de mai mult de 30 de zile.

Cererea introductivă s-a comunicat debitorului la data de 10.02.2009 şi s-a dispus citarea acestuia la sediul social înscris la registrul comerţului fără ca acesta să conteste starea de insolvenţă, existenţa creanţei reclamate sau cuan-

tumul acesteia și nici împrejurarea încetării plăților pentru o perioadă mai mare de 30 de zile.

Întrucât o cerere introductivă întemeiată pe prevederile Legii nr. 85/2006 nu poate produce efecte juridice decât dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ în art. 3 referitoare la existența creanței și a stării de insolvență, independent de existența sau inexistența contestației prevăzute de art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, verificarea îndeplinirii lor se impune din oficiu judecătorului-sindic, sens în care se constată următoarele:

În conformitate cu prevederile art. 31 din Legea nr. 85/2006, orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate formula o cerere introductivă, prin creditor îndreptățit înțelegându-se, potrivit art. 3 pct. 6 din această lege, creditorul care are împotriva patrimoniului debitorului o creanță certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile și a cărei valoare este de cel puțin 10.000 lei.

Rezultă din aceste prevederi legale că pentru declanșarea procedurii insolvenței nu se cere existența unui titlu executoriu constatator al creanței, ci doar a unui titlu ce face dovada unei creanțe certe (a cărei existență și cuantum să nu fie discutabile din punct de vedere juridic), lichidă (determinată ca valoare) și exigibilă (care să fi ajuns la scadență de mai mult de 30 de zile).

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 379 C.proc.civ. creanță certă este și aceea a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte emanate de la debitor sau recunoscute de el, cerință satisfăcută de înscrisurile prezentate de creditor în justificarea creanței reclamate, respectiv convenția de vânzare și biletele la ordin emise de debitor cu pretenția de a plăti pe creditor și pe care acesta nu le-a putut valorifica întrucât în contul de disponibilități al debitorului nu exista provizia necesară.

În acest sens, se reține că între părțile în litigiu s-au derulat raporturi contractuale de vânzare-cumpărare materializate în contractul nr. 4738/30.04.2008 prin care creditorul se obliga să vândă debitorului produsele specificate în anexa 1, cu obligația pentru cel din urmă de a plăti prețul la termenele convenite, fiind de acord inclusiv cu sancționarea sa cu plata unei penalități de 0,1% pe zi de întârziere în cazul depășirii scadenței de plată.

În condițiile în care debitorul a primit marfa, nu a formulat obiecții privind cantitatea sau calitatea acesteia, era dator a plăti prețul la termenele de plată convenite, potrivit art. 969 C.civ., obligație executată doar parțial de debitor.

Cât privește cerința legală a insolvenței, debitorul trebuia să înlăture prezumția instituită prin art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, iar o dovadă contrară datorată putea fi făcută cu extrasul de cont care să evidențieze fluxul de numerar și care să ateste că posedă disponibilitățile necesare pentru plata datoriei reclamate.

Debitorul nu s-a prezentat în instanţă pentru a-şi formula apărări privind fondurile sale disponibile şi situaţia sa patrimonială şi nici nu a produs vreo dovadă că deţine lichidităţi şi face faţă obligaţiilor sale exigibile, concluzia fiind aceea că neplata este consecinţa lipsei fondurilor disponibile pentru plata datoriilor pe măsură ce acestea devin exigibile.

Aşa fiind, cererea introductivă va fi admisă cu consecinţa deschiderii procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului potrivit art. 33 din Legea nr. 85/2006.

Faţă de opţiunea manifestată de creditor cu privire la persoana administratorului judiciar, prevederile art. 11 lit. c) raportat la prevederile art. 34 din Legea nr. 85/2006, pentru supravegherea activităţii debitorului se va desemna provizoriu, până la confirmarea de către prima adunare a creditorilor, administratorul judiciar care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006. Se va dispune emiterea notificărilor la care se referă art. 61 din Legea nr. 85/2006, cu precizarea termenelor prevăzute de art. 62 din Lege.

Potrivit art.35 din Legea nr. 85/2006, se va învedera debitorului obligaţia ca, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, să depună la dosar actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din menţionata lege.

De asemenea, administratorul judiciar va depune lunar raport de activitate şi la data de 7 iunie 2009 raportul prevăzut de art. 59 din Legea nr. 85/2006.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul SC B.E. SRL, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC B.P. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC B.P. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte provizoriu, până la confirmarea sau înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deţine cel puţin 50% din valoarea creanţelor, în calitate de administrator judiciar pe BGNM E.C. SPRL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege şi care, în lipsa unei convenţii încheiată cu creditorii, va fi remunerat pe baza deconturilor aprobate de judecătorul-sindic, dar nu mai mult de 1.500 lei pentru întreaga perioadă de derulare a acestei proceduri.

În temeiul art. 42 din Legea privind procedura insolvenţei dispune indisponibilizarea părţilor sociale deţinute la debitor de administratorul acestuia.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii conform Codului de procedură civilă, debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi şi publicarea notificării, pe cheltuiala averii debitorului, într-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

Pune în vedere debitorului să predea administratorului judiciar până la data de 20 aprilie 2009 actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 3 iulie 2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 3 august 2009. Fixează termenul limită pentru înregistrarea contestaţiilor la tabelul preliminar întocmit de administratorul judiciar la 20 august 2009. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 3 septembrie 2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 4 septembrie 2009. Fixează termen pentru prima şedinţă a adunării creditorilor având pe ordinea de zi definitivarea desemnării administratorului judiciar şi stabilirea remuneraţiei acestuia, desemnarea comitetului creditorilor şi a preşedintelui comitetului la data de 7 septembrie 2009, ora 11:00, la sediul Tribunalului Iaşi, judecător-sindic, şi dispune convocarea creditorilor debitorului de către administratorul judiciar.

Dispune trimiterea de către administratorul judiciar a notificărilor către toţi creditorii debitorului, către instanţele judecătoreşti în a căror jurisdicţie se află sediul debitorului declarat la registrul comerţului.

Administratorul judiciar va întocmi şi va supune judecătorului-sindic până la data 7 iunie 2009 raportul prevăzut de art. 59 din lege asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia insolvenţei debitorului, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă şi asupra existenţei premiselor angajării răspunderii acestora în condiţiile art. 138 din lege precum şi asupra posibilităţii de reorganizare efectivă ori a motivelor care nu permit reorganizarea şi lunar raportul cuprinzând descrierea modului în care şi-a îndeplinit atribuţiile cu justificarea cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a acestei obligaţii, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

39. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile, superioare valorii prag. Contestaţie formulată de către debitor

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6 şi 12, art. 33

În susținerea cererii privind deschiderea procedurii de insolvență, creditorul trebuie să invoce și să demonstreze existența unei creanțe lichide, certe și exigibile, superioare valorii prag.

Faptul că debitoarea nu face dovada plății sumelor datorate creditoarei sau a unei cauze exoneratoare de răspundere, duce la prezumarea stării de insolvență, conform art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, cu consecința admiterii cererii introductive de către instanță și a deschiderii procedurii insolvenței față de debitoare.

Trib. Suceava, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, sent. com. nr. 18 din 15 ianuarie 2008

Prin sent. com. nr. 18 din 15 ianuarie 2008, tribunalul a soluționat cauza ce are ca obiect cererea creditorului SC R.L.I. SA, pentru deschiderea procedurii insolvenței (procedura generală) împotriva debitorului SC V.C. SRL.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava la data de 18.09.2007, creditoarea SC R.L.I. SA a solicitat deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei SC V.C. SRL, pentru plata sumei de 106.105,30 lei.

În motivarea cererii creditoarea arată că între părți s-a încheiat contractul de leasing nr. 182/2003 modificat prin actul adițional nr. 1/2003.

Din luna mai 2005 debitoarea nu și-a îndeplinit obligațiile, acumulând un debit de 97.938,6 lei și penalizări de 8.166 lei creanță lichidă, certă și exigibilă dovedită cu facturile depuse și copia contractului încheiat.

Debitoarea a formulat contestație susținând că creditoarea nu are calitate procesuală și că creanța nu este certă, întrucât conform art. 20 din contract, intervine rezilierea de drept a contractului în cazul neplății a două rate, prin urmare contractul a fost reziliat în luna august 2005 și debitul este de 5.751,04 lei.

De asemenea, în mod greșit a fost inclusă și valoarea reziduală întrucât aceasta urma să fie plătită la expirarea contractului în condițiile transferului dreptului de proprietate care nu s-a realizat.

Analizând actele și lucrările dosarului, judecătorul sindic reține următoarele:

Asupra calității procesuale active, creditoarea face dovada cu copia actului adițional și încheierea nr. 42353/2006 a Tribunalului București că la data de 27.07.2006 și-a schimbat denumirea în SC R.L.I. SA, fiind titulara contractului de leasing încheiat cu debitoarea, astfel că excepția invocată fiind nefondată, în baza art. 137 C.proc.civ. urmează a fi respinsă ca atare.

Asupra contestației debitorului, judecătorul sindic reține următoarele:

Invocarea clauzei prevăzute de art. 20 din contract privind rezilierea de drept reprezintă un beneficiu acordat părții care și-a executat obligațiile și reprezintă un drept și nu o obligație.

Prin urmare, în condiţiile în care creditoarea nu a uzat de această clauză, iar debitoarea nu a solicitat rezilierea ori încetarea contractului, acesta şi-a produs efectele asupra sumelor pretinse de creditoare.

Cât priveşte valoarea reziduală, includerea ei este corectă în condiţiile în care vehiculul nu a fost restituit de către debitoare, ci aşa cum rezultă din adresa nr. 588/2007 a executorului judecătoresc, autovehiculul a fost înstrăinat de debitoare rezultând cu certitudine intenţia de cumpărare.

Faţă de cele expuse, judecătorul sindic urmează să respingă, ca nefondată, contestaţia.

Văzând că sunt întrunite dispoziţiile art. 33 din Legea nr. 85/2006, creditoarea beneficiind de o creanţă lichidă, certă şi exigibilă în valoare de 106.105,3 lei, iar debitoarea nu face dovada plăţilor sau a unei cauze exoneratoare, fapt care duce la prezumarea stării de insolvenţă, conform art. 3 pct. 7 lit. a) din Legea nr. 85/2006, urmează a fi admisă cererea introductivă şi va fi deschisă procedura insolvenţei faţă de debitoare.

Apreciind asupra ofertelor practicienilor, faţă de numărul de dosare aflate în lucru conform evidenţei Tribunalului Suceava, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, urmează a se numi în cauză ca administrator judiciar Cabinetul Individual de Insolvenţă C.R.

Urmează a se dispune efectuarea notificărilor conform art. 61 din Legea nr. 85/2006 şi stabilirea termenelor pentru înregistrarea creanţelor conform dispozitivului.

Pentru aceste motive, în numele legii, judecătorul sindic a hotărât:

Respinge excepţia lipsei calităţii procesuale active invocată de debitoarea SC V.C. SRL.

Respinge contestaţia formulată de debitorul SC V.C. SRL.

Admite cererea formulată de creditorul SC R.L.I. SA, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC V.C. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (4) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC V.C. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar Cabinetul Individual de Insolvenţă C.R., care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege cu o retribuţie lunară de 1.500 lei.

Pune în vedere ca la prima adunare generală a creditorilor să supună confirmarea sa şi comisionul de administrare.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului SC V.C. SRL creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Suceava, în vederea efectuării menţiunii, prin publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă şi într-un ziar de largă circulaţie.

În temeiul art. 62 din Legea privind procedura insolvenţei, fixează termenul limită pentru înregistrarea cererilor pentru admiterea creanţelor la

12.02.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 26.02.2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 4.03.2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 18.03.2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 25.03.2008, ora 10:00, la sediul Tribunalului Suceava şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar.

Dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

40. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Existența unei creanțe certe, lichide şi exigibile, superioare valorii prag, constatată printr-un titlu executoriu. Contestație formulată de către debitor. Prezumția stării de insolvență a debitorului. Respingerea contestației debitorului şi deschiderea procedurii insolvenței față de aceasta

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 şi 12, art. 33

Potrivit prevederilor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadenţă, termen reglementat prin modificările aduse prin Legea nr. 169/2010 (anterior Legii nr. 169/2010 termenul era de 30 de zile), nu a plătit datoria sa faţă de creditor; prezumţia este relativă.

Creanţele invocate în cererea de deschidere a procedurii insolvenţei sunt creanţe bugetare, constatate prin titluri executorii conform Codului de procedură civilă, penalităţile de întârziere invocate de către debitoare în susţinerea faptului că nu se demonstrează caracterul cert al creanţei fiind calculate în perioada 2004-2006, în conformitate cu dispoziţiile legislaţiei fiscale în vigoare la momentul respectiv.

Trib. Maramureş, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, sent. civ. nr. 142 din 28 ianuarie 2008

Prin sent. civ. nr. 142 din 28 ianuarie 2008, instanţa a soluţionat cererea formulată de către creditoarea A.F.P. S.M., cu sediul în Sighetu Marmaţiei, judeţul Maramureş, împotriva debitoarei SC M.F. SRL, cu sediul în Sighetu

Marmaţiei, având ca obiect procedura insolvenţei – societăţi cu răspundere limitată.

Prin cererea înregistrată sub numărul de mai sus, creditoarea A.F.P. S. M. a solicitat deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitoarei SC M.F. SRL, motivat de neîncasarea unei creanţe în sumă de 18.834 lei.

În motivarea cererii se arată că debitoarea SC M.F. SRL datorează bugetului general consolidat suma de 18.834 lei.

Creditoarea şi-a întemeiat cererea pe dispoziţiile art. 31 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva cererii creditoarei A.F.P. S.M., debitoarea SC M.F. SRL a formulat contestaţie.

Prin contestaţia la faliment debitoarea a solicitat respingerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de creditoare.

În motivarea contestaţiei se arată că, prin cererea introductivă creditoarea a solicitat deschiderea procedurii de faliment împotriva debitoarei SC M.F. SRL, motivând că la data de 7.11.2007 datoria la bugetul general consolidat era în sumă de 18.834 lei, compusă din: 8.590 lei debit, 9.425 lei majorări de întârziere şi 819 lei penalităţi.

Se susţine că această creanţă nu se încadrează în prevederile art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, adică această creanţă nu este certă. În conformitate cu prevederile art. 21 alin. (2) lit. b) C.proc.fisc., creditorul are dreptul de a percepe doar majorări de întârziere, numite şi creanţe fiscale accesorii, nu şi penalităţi de întârziere cum aceasta a calculat.

De asemenea, se susţine că societatea a avut suspendată activitatea începând cu data de 1.01.2006, conform încheierii judecătorului delegat, iar această suspendare nu se putea face fără existenţa unui certificat de atestare fiscală din care să rezulte inexistenţa datoriilor faţă de stat.

Cererea a fost întemeiată pe dispoziţiilor art. 33 pct. 2 din Legea nr. 85/2006.

Examinând cererea, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Art. 31 alin. (1) coroborat cu art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 instituie o prezumţie de insolvenţă vădită pentru debitorul care după 30 de zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori; este suficient să nu se fi achitat, din lipsă de lichidităţi, creanţa creditorului care formulează cererea de deschidere a procedurii insolvenţei.

În situaţia de faţă, s-au depus la dosar mai multe titluri executorii care atestă existenţa creanţei.

Aspectele invocate de debitoare în cadrul contestaţiei, respectiv întreruperea activităţii societăţii în perioada 1.01.2006 – 31.12.2008, nu sunt de natură a înlătura caracterul cert şi exigibil al creanţei bugetare, iar în ceea ce priveşte modalitatea de calcul al penalităţilor de întârziere s-a reţinut că în

perioada 2004-2006 acestea ar fi fost calculate în conformitate cu dispoziţiile legislaţiei fiscale în vigoare la momentul respectiv.

Pentru considerentele sus-menţionate, judecătorul-sindic constată că debitoarea este în stare de insolvenţă, motiv pentru care va respinge contestaţia acesteia, va fi admisă cererea creditoarei potrivit dispozitivului, cu consecinţa deschiderii procedurii insolvenţei în temeiul art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Respinge contestaţia formulată de contestatoarea-debitoare SC M.F. SRL, cu sediul în Sighetu Marmaţiei, judeţul Maramureş.

Admite cererea formulată de creditoarea A.F.P. S.M., cu sediul în Sighetu Marmaţiei, pentru deschiderea procedurii insolvenţei (procedură generală) împotriva debitoarei SC M.F. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (4) din Legea privind procedura insolvenţei:

Dispune deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei SC M.F. SRL, cu sediul în Sighetu Marmaţiei.

Numeşte administrator judiciar pe C.T., cu sediul social în Baia Mare, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitoarei SC M.F. SRL, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Maramureş/registrului societăţilor agricole/registrului asociaţiilor şi fundaţiilor/altor registre, în vederea efectuării menţiunii, prin publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

În temeiul art. 62 din Legea privind procedura insolvenţei, fixează termenul limită pentru înregistrarea cererilor pentru admiterea creanţelor la 24.03.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 14.04.2008. Fixează termenul de depunere la tribunal a contestaţiilor la 1.05.2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la tabelul preliminar şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 12.05.2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 19.05.2008, ora 10:00, la sediul administratorului judiciar şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune ca în conformitate cu dispoziţiile art. 54, art. 58 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar să întocmească şi să depună la dosar un raport.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar.

41. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile, superioare valorii prag. Contestaţie formulată de către debitor împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6 şi 12, art. 33

În conformitate cu prevederile art. 33 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenţei, în termen de 10 zile de la primirea copiei cererii creditorului îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existenţa stării de insolvenţă.

Aşa cum este definită la art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide şi exigibile.

Interpretând prevederile sus-menţionate, cu ocazia contestaţiei, debitorul trebuie să răstoarne prezumţia stării de insolvenţă, invocarea de către debitor a unui refuz justificat la plată, determinat de neînţelegeri cu privire la preţul practicat şi la procentul de penalizare, precum şi necontestarea de către debitor a existenţei relaţiilor comerciale cu creditoarea şi nici a faptului că mărfurile au fost livrate nefiind de natură a demonstra faptul că debitorul nu este în stare de insolvenţă.

Cu privire la condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească creanţa invocată, necontestarea facturilor într-un termen rezonabil, respectiv până la scadenţă, înseamnă acceptarea lor tacită, iar odată ce au fost acceptate se constată o creanţă certă, lichidă şi exigibilă.

Trib. Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ,
sent. nr. 68 din 31 ianuarie 2008

Prin sentinţa nr. 68 din 31 ianuarie 2008, instanţa a soluţionat cererea creditorului SC E. SRL, pentru deschiderea procedurii insolvenţei (procedura generală) împotriva debitorului SC C.E. SRL şi a contestaţiei formulate de debitor, în contradictoriu cu creditorul SC E. SRL.

Prin cererea înregistrată la nr. 2.../2007, creditoarea SC E. SRL Craiova a formulat cerere de deschidere a procedurii de reorganizare judiciară şi a falimentului împotriva debitoarei SC C.E. SRL pentru suma de 106.712,10 lei reprezentând contravaloare facturi emise în baza produselor livrate către debitoare în cuantum de 18.974,98 lei şi penalităţi de întârziere în cuantum de 87.737,12 lei.

În motivarea cererii, creditoarea arată că a vândut pe bază de facturi fiscale produse alimentare către debitoare cu obligaţia plăţii facturilor în termen de 21 de zile, în caz contrar urmând să se perceapă penalităţi de 1% pe zi de întârziere.

Consideră creditoarea că deţine o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, iar de la data de când debitorul, în mod nejustificat, a încetat plăţile, au trecut mai mult de 30 de zile.

Au fost invocate în drept dispoziţiile art. 31 din Legea nr. 85/2006.

Creditoarea a anexat în copie un număr de 18 facturi emise în perioada 15.11.2005 – 20.12.2005, contractul de vânzare-cumpărare încheiat la 1 noiembrie 2004 şi somaţia nr. 715 din 26 martie 2007 adresată debitoarei.

Debitoarea SC C.E. SRL a formulat contestaţie în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, solicitând respingerea cererii de deschiderii a procedurii insolvenţei, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea contestaţiei, debitoarea arată că a avut relaţii comerciale cu societatea reclamantă, de fiecare dată achitând sumele datorate, dar pentru mărfurile livrate în sumă de 18.974,98 lei au existat anumite neînţelegeri cu privire la preţul practicat de creditoare, precum şi la clauza penală privind procentul de penalizare de 1% pe zi de întârziere înscrisă în mod unilateral în facturi şi neînsuşită de reprezentantul debitoarei, astfel că facturile nu au fost achitate în termen.

Debitoarea susţine că suma pe care creditoarea o pretinde nu se constituie într-o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, debitul constituind un refuz justificat la plată şi în consecinţă nu sunt îndeplinite condiţiile impuse de Legea nr. 85/2006.

Au fost invocate în drept prevederile art. 33 din Legea nr. 85/2006.

Examinând actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic reţine următoarele:

Potrivit art. 31 alin. (1) şi art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, orice creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă poate introduce o cerere introductivă, prin creditor îndreptăţit înţelegându-se creditorul a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile.

Insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori, potrivit prevederilor art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

În cauza de faţă, creditorul SC E. SRL deţine o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile potrivit facturilor emise în perioada 15.11.2005 – 20.12.2005, având menţionată data scadenţei, precum şi clauza penală privind perceperea unor penalităţi de 1% pe zi de întârziere în cazul nerespectării scadenţei.

Susţinerile debitorului din contestaţie în sensul că au existat neînţelegeri cu privire la preţul practicat şi la procentul de penalizare de 1%, iar facturile nu au fost însuşite, sunt nefondate, constatându-se că facturile nu au fost contestate într-un termen rezonabil, respectiv până la scadenţă, ceea ce înseamnă că au fost acceptate tacit, iar odată ce au fost acceptate constată o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, cu atât mai mult cu cât debitorul nu contestă existenţa relaţiilor comerciale cu creditoarea şi nici faptul că mărfurile au fost livrate.

Creanţa creditoarei se compune din valoarea mărfurilor neachitate în cuantum de 18.974,98 lei cât şi din valoarea penalităţilor de întârziere, urmând a se reţine că, potrivit prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 469/2002, modificată, privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei contractuale, totalul penalităţilor pentru întârziere în decontare nu poate depăşi cuantumul sumei asupra căreia sunt calculate, cu excepţia cazului în care prin contract s-a stipulat contrariul.

Cum, în cauza de faţă, nu există o clauză care să stipuleze contrariul, valoarea penalităţilor de întârziere va fi egală cu valoarea debitului de 18.974,98 lei.

Creanţa fiind certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile de la scadenţă, creditoarea făcând dovada că debitoarea se află în insolvenţă, fiind îndeplinită şi condiţia cu privire la cuantumul minim al creanţei pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, respectiv aceea de 10.000 lei conform art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, se va respinge contestaţia debitorului, se va admite cererea creditorului şi, în temeiul art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, se va constata că debitorul este în stare de insolvenţă şi se va deschide procedura insolvenţei împotriva acestuia.

În consecinţă, se vor dispune şi măsurile imediate prevăzute de lege.

Pentru aceste motive aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul SC E. SRL şi în baza art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC C.E. SRL.

Respinge contestaţia debitorului SC C.E. SRL împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, ca neîntemeiată.

În baza art. 34 din lege numeşte administrator judiciar pe A.S.I. SPRL cu o retribuţie lunară de 500 lei, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege.

În baza art. 61 din lege, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Olt în vederea efectuării menţiunii, prin publicare în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii şi fixarea termenelor prevăzute de art. 62 din lege, de către administratorul judiciar.

Notă: Legea nr. 469/2002 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei contractuale a fost abrogată prin Legea nr. 246/2009.

42. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Debitor dizolvat anterior formulării cererii introductive de deschidere a procedurii insolvenţei. Deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2) lit. e), art. 33, art. 107

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată de insolvenţă se aplică societăţilor comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive.

Din informaţiile comunicate de oficiul registrului comerţului rezultă faptul că societatea este în lichidare potrivit prevederilor din Legea nr. 31/1990 privind societăţile comerciale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Debitoarea nu a formulat contestaţie împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, astfel că nu a contestat existenţa creanţei, starea de insolvenţă şi încetarea de plăţi.

Urmare celor invocate, fiind îndeplinite condiţiile deschiderii procedurii insolvenţei, în temeiul prevederilor art. 33 alin. (6) şi art. 107 şi urm. din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, sent. com. nr. 214/S din 9 aprilie 2009

Prin sent. com. nr. 214/S din 9 aprilie 2009, instanţa a soluţionat cererea formulată de creditorul D.G.F.P. Iaşi împotriva debitorului SC C. şi N. SRL Iaşi, având ca obiect procedura insolvenţei.

Prin cererea înregistrată sub nr. 3.../28.05.2008, creditorul D.G.F.P. Iaşi a solicitat deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei împotriva debitorului SC C. şi N. SRL Iaşi pentru recuperarea unei creanţe în sumă de 622.018 lei reprezentând impozite, taxe şi accesorii aferente, datorată bugetului de stat, creanţă care este scadentă de mai mult de 30 de zile întrucât debitorul nu a efectuat niciodată plăţi la bugetul consolidat al statului.

Cererea introductivă s-a comunicat, în copie, debitorului şi s-a dispus citarea acestuia, la sediul înregistrat la registrul comerţului fără a se formula contestaţie potrivit art. 33 alin. (2) din Legea nr.85/2006.

Din informaţiile furnizate cu adresa nr. 12578/25.08.2008 de Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi, rezultă că societatea debitoare se află în lichidare, fiind anterior dizolvată.

Se constată din înscrisurile prezentate de creditor că împotriva debitorului acesta are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile, într-un cuantum de peste 10.000 lei, dovedită cu titlurile executorii anexate şi că, încetând plăţile faţă de creditorul său, debitorul este prezumat în insolvenţă în lipsa documentelor care să-i ateste posibilitatea de a achita creanţa reclamată cu sumele de bani disponibile.

Având în vedere starea actuală a firmei debitoare şi prevederile art. 1 alin. (2) lit. e) raportat la art. 3 pct. 25 din Legea nr. 85/2006, urmează a se dispune, prin procedură simplificată, intrarea debitorului direct în faliment.

În conformitate cu prevederile art. 107 din Legea nr. 85/2006, pentru administrarea procedurii, se va desemna provizoriu, până la confirmarea sau înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deţine cel puţin 50 din valoarea creanţelor, un lichidator judiciar care va avea atribuţiile prevăzute de art. 25 din lege, având în vedere ofertele depuse la dosar.

Se va dispune emiterea notificărilor la care se referă art. 108 din Legea nr. 85/2006, cu precizarea termenelor limită pentru depunerea creanţelor, întocmirea şi definitivarea tabelului creanţelor asupra averii debitorului.

Dată fiind forma simplificată a procedurii, se va face aplicarea prevederilor art. 44 şi art. 48 din Legea nr. 85/2006 privind indisponibilizarea părţilor sociale deţinute la debitor de administratorul acestuia şi obligarea băncilor la care debitorul are disponibil în conturi să nu dispună de acesta fără un ordin al lichidatorului.

În conformitate cu prevederile art. 44 şi art. 107 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, se va învedera debitorului obligaţia de a preda lichidatorului judiciar gestiunea împreună cu actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din lege.

De asemenea, lichidatorul judiciar va depune lunar raport de activitate şi la data de 2 iunie 2009 raportul prevăzut de art. 59 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul D.G.F.P. Iaşi, pentru deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitorul SC C. şi N. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) teza a II-a din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei şi intrarea în faliment a debitorului SC C. şi N. SRL.

În temeiul art. 42 din Legea privind procedura insolvenţei dispune indisponibilizarea părţilor sociale deţinute la debitor de administratorul acestuia.

În temeiul art. 107 din Legea privind procedura insolvenţei, constată dizolvarea societăţii debitoare şi ridică acesteia dreptul de administrare.

Numeşte provizoriu, până la confirmarea ori înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deţine cel puţin 50% din valoarea creanţelor, în calitate de lichidator judiciar pe C.E.L. IPURL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 25 din lege şi care, în lipsa unei convenţii înche-

iate cu creditorii majoritari, va fi retribuit pe baza deconturilor justificative aprobate de către judecătorul-sindic, dar nu mai mult de 1.000 lei pentru întreaga perioadă de derulare a procedurii.

În temeiul art. 109 din Legea privind procedura insolvenţei dispune notificarea intrării în procedura falimentului, ridicării dreptului de administrare şi constatării dizolvării debitorului, tuturor creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi, potrivit Codului de procedură civilă, în vederea efectuării menţiunii, şi publicarea notificării într-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

În temeiul art. 48 din Legea privind procedura insolvenţei dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitorul are disponibil în cont să nu dispună de acesta fără un ordin al lichidatorului judiciar. Dispune sigilarea bunurilor debitorului în condiţiile art. 113 din Legea privind procedura insolvenţei, inventarierea lor, în condiţiile art. 114 şi 115 şi îndeplinirea celorlalte operaţiuni de lichidare, în condiţiile art. 116-120 din Legea privind procedura insolvenţei.

Fixează termenul maxim pentru predarea gestiunii către lichidatorul judiciar, împreună cu actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 la 20 aprilie 2009. Fixează termenul limită pentru depunerea cererilor de admitere a creanţelor la 11 mai 2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 27 mai 2009. Fixează termenul pentru depunerea eventualelor contestaţii împotriva tabelului preliminar la 4 iunie 2009. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 11 iunie 2009, ora 11:00 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 12 iunie 2009. Fixează data primei şedinţe a adunării creditorilor la 15 iunie 2009, la sediul Tribunalului Iaşi, judecător-sindic şi dispune convocarea creditorilor debitorului pentru alegerea comitetului creditorilor, desemnarea preşedintelui acestuia, desemnarea lichidatorului judiciar şi stabilirea remuneraţiei lichidatorului judiciar, precum şi a oricăror alte aspecte necesare derulării procedurii.

Dispune trimiterea notificărilor de către lichidatorul judiciar către debitor, către toţi creditorii debitorului, către toate băncile şi toate instanţele judecătoreşti competente.

Lichidatorul judiciar va întocmi şi va depune până la data de 2 iunie 2009 raportul amănunţit prevăzut de art. 59 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la insolvenţă, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă şi a existenţei premiselor angajării răspunderii acestora în condiţiile art. 138 din lege, iar lunar, câte un raport privind descrierea modului în care şi-a îndeplinit atribuţiile, cuprinzând justificarea cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii, precum şi măsuri concrete privind desfăşurarea procedurii.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei dispune deschiderea de către lichidatorul judiciar a unui cont bancar la o unitate bancară de pe raza mun. Iaşi, în care se vor depune toate sumele de bani obţinute din lichidare şi din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la deschiderea procedurii.

43. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Debitor dizolvat anterior formulării cererii introductive de deschidere a procedurii insolvenței. Deschiderea procedurii de insolvență

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2) lit. e), art. 33

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată de insolvenţă se aplică societăţilor comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive.

Din informaţiile comunicate de oficiul registrului comerţului rezultă faptul că societatea este dizolvată potrivit prevederilor art. 237 din Legea nr. 31/1990 privind societăţile comerciale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Faptul că debitoarea este dizolvată nu îngrădeşte dreptul creditorului de a formula cerere întemeiată pe Legea nr. 85/2006, având în vedere caracterul special al acesteia.

Debitoarea nu a formulat contestaţie împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, astfel că nu a contestat existenţa creanţei, starea de insolvenţă şi încetarea de plăţi.

Urmare celor invocate, fiind îndeplinite condiţiile deschiderii procedurii insolvenţei, în temeiul prevederilor art. 33 alin. (6) şi art. 107 şi urm. din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă.

Trib. Sibiu, Secţia comercială şi de contencios administrativ,
sent. com. nr. 2686/C din 21 decembrie 2007

Prin sent. com. nr. 2686/C din 21 decembrie 2007, instanţa a soluţionat acţiunea comercială formulată de reclamanta creditoare SC U. SRL Şelimbăr împotriva pârâtei debitoare SC M.I. SRL Orlat pentru procedura insolvenţei.

Se constată că prin sentinţa nr. 2.../C/2006 pronunţată de judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Sibiu s-a admis cererea formulată de creditoarea SC U. SRL Şelimbăr împotriva debitoarei SC M.I. SRL şi în consecinţă s-a deschis procedura insolvenţei împotriva debitoarei, fiind numită ca administrator judiciar SC R.A. SRL.

Împotriva acestei sentinţe pârâta a declarat recurs care a fost admis de către Curtea de Apel Alba Iulia prin decizia nr. 131/2007.

S-a dispus totodată casarea cu trimiterea cauzei spre o nouă judecată, judecătorului sindic în cadrul Tribunalului Sibiu.

Pentru a pronunţa această hotărâre Curtea de Apel a reţinut faptul că judecătorul sindic are obligaţia, la pronunţarea hotărârii de deschidere a procedurii insolvenţei, de a verifica şi de a înlătura echivocul în ceea ce priveşte starea de insolvenţă în care s-ar afla debitoarea, precum şi posibilitatea redresării acesteia prin reorganizare.

Analizând probele administrate în cauză urmează a se constata că prin sent. civ. nr. 7.../C/2007 pronunţată de Tribunalul Sibiu s-a dispus admiterea cererii de chemare în judecată a reclamantului Oficiului Naţional al Registrului Comerţului împotriva SC M.I. SRL şi pe cale de consecinţă dizolvarea acestei societăţi în temeiul art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 ca urmare a faptului că pârâta nu a depus şi înregistrat la oficiul registrului comerţului situaţiile financiare anuale în termenele legale.

De asemenea, din fişa oficiului registrului comerţului a debitoarei rezultă că aceasta este în prezent dizolvată, cu sediul expirat şi bilanţul anual nedepus la Registrul Comerţului începând cu anul 2004.

Având în vedere aceste aspecte, precum şi împrejurarea că reclamanta creditoare are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă împotriva debitoarei, se consideră a fi îndeplinite dispoziţiile art. 31 din Legea nr. 85/2006, debitoarea neadministrând nicio probă la dosar pentru a răsturna prezumţia de insolvenţă în care se află.

Mai mult decât atât, nu a formulat contestaţie potrivit art. 33 alin. (6) din legea privind procedura insolvenţei.

Faţă de aceste considerente urmează a se dispune admiterea cererii privind deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei în condiţiile art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul SC U. SRL pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC M.I. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC M.I. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe R.A. SPRL care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie de 500 lei.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi oficiului registrului comerţului, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 25.02.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 11.03.2008. Fixează termenul pentru soluționarea eventualelor contestații la 25.03.2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 28.03.2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 25.03.2008 ora 11:30 la sediul Tribunalului Sibiu şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

44. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Prezumția stării de insolvență a debitoarei şi nerăsturnarea acestei prezumții de către aceasta. Respingerea contestației debitoarei şi deschiderea procedurii insolvenței împotriva acesteia

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 1, art. 33

Legea nr. 85/2006 nu impune condiţia constatării creanţelor prin titluri executorii, astfel că apărarea debitoarei contestatoare întemeiată pe lipsa unor titluri executorii nu poate fi primită.

În ceea ce priveşte starea de insolvenţă, art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 o defineşte ca fiind acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile.

Conform art. 3 pct. 1 lit. a), insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadenţă (30 de zile de la scadenţă în accepţiunea legii anterior modificării acesteia prin Legea nr. 169/2010), nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori.

Starea de insolvenţă a debitoarei este prezumată relativ, răsturnarea acestei prezumţii fiind în sarcina debitoarei. În lipsa probării existenţei de lichidităţi pentru acoperirea creanţelor, soluţia este de respingere a contestaţiei debitoarei şi deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, sent. civ. nr. 6453/COM din 27 decembrie 2007

Prin sent. civ. nr. 6453/COM din data de 27 decembrie 2007, instanţa a soluţionat cererile conexe privind aplicarea procedurii insolvenţei reglementată de Legea nr. 85/2006, formulate de creditoarele SC P. SRL, cu sediul procesual ales în Bucureşti şi SC B.S.I. SRL, cu sediul în judeţul Ilfov, faţă de debitoarea contestatoare SC O.B.O.S. SRL, cu sediul în Constanţa.

La data de 16.10.2006, creditoarea SC P. SRL a învestit Tribunalul Constanţa prin judecătorul sindic cu cererea de deschidere a procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC O.B.O.S. SRL.

În motivarea cererii, creditoarea a susţinut că are împotriva debitoarei o creanţă în valoare de 104.860,81 lei, izvorâtă din contract de vânzare-cumpărare, în componenţa căreia se regăsesc suma de 54.846,15 lei preţ; suma de 44.530,05 lei penalităţi de întârziere şi suma de 5.484,61 lei daune-interese.

A arătat creditoarea SC P. SRL că debitoarea nu a executat plata sumelor datorate conform contractului că aceasta se află în insolvenţă, stare dedusă din încetarea plăţilor pe o perioadă mai mare de 30 de zile.

În drept, au fost invocate prevederile art. 1 alin. (1) lit. a) şi ale art. 31 din Legea nr. 85/2006.

În dovedirea susţinerilor sale, creditoarea a depus înscrisurile invocate ca temei al creanţei.

La data de 26.02.2007, creditoarea SC B.S.I. SRL a învestit judecătorul sindic cu cererea de deschidere a procedurii insolvenţei faţă de aceeaşi debitoare.

Creditoarea a susţinut că este titulara unei creanţe în valoare de 62.382,46 lei certă, lichidă şi exigibilă, compusă din suma de 35.294,06 lei preţ şi suma de 27.088,40 lei penalităţi şi daune-interese.

Creditoarea SC B.S.I. SRL a mai arătat că debitoarea SC O.B.O.S. SRL a încetat plăţile la data de 12.04.2006, astfel că se impune deschiderea procedurii reglementate prin Legea nr. 85/2006 faţă de aceasta.

Au fost depuse, în dovedirea cererii, documentele justificative ale creanţei afirmate.

La data de 21.05.2007, instanţa a încuviinţat excepţia de conexitate dedusă din art. 31 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 şi a dispus conexarea dosarelor.

Pe calea contestaţiei formulate la data de 5.12.2006 împotriva cererii creditoarei SC P. SRL, debitoarea SC O.B.O.S. SRL a solicitat respingerea acesteia.

În motivarea contestaţiei, debitoarea a învederat, în esenţă, următoarele:

SC O.B.O.S. SRL nu se află în stare de insolvenţă, ci efectuează în mod constant plăţi către instituţiile bugetare, personalul angajat şi partenerii contractuali.

Prin înscrisurile înfăţişate instanţei, SC O.B.O.S. SRL este în măsură să răstoarne prezumţia de insolvenţă instituită prin art. 3 pct. 1 lit. a).

Creditoarea SC P. SRL nu are o creanță certă, lichidă și exigibilă. Aceasta nu a dedus, din cuantumul sumei afirmate, valoarea plăților parțiale efectuate, în timp, de SC O.B.O.S. SRL.

La suma de 54.846,15 lei, care nu reflectă realitatea plăților executate, creditoarea a calculat în mod abuziv penalități care nu au fost recunoscute de către debitoare.

Chiar creditoarea SC P. SRL afirmă că s-au făcut anumite plăți pe care însă le-a imputat asupra penalităților, pentru care nu exista titlu executoriu, iar nu asupra creanței principale.

Creditoarea nu a probat demersurile efectuate pentru recuperarea creanței pretinse, nu a dovedit punerea în întârziere a debitoarei ori promovarea unei acțiuni, în justiție, pentru obținerea unui titlu executoriu.

Creditoarea nu este în posesia unor titluri executorii pentru sumele solicitate cu titlul de penalități și daune-interese.

În dovedirea susținerilor din contestație, debitoarea a depus înscrisuri.

Contestația debitoarei SC O.B.O.S. SRL este nefondată.

Totodată, se constată fondate cererile conexe formulate de creditoarele SC P. SRL și SC B.S.I. SRL.

Creditoarea SC P. SRL are asupra patrimoniului debitoarei SC O.B.O.S. SRL o creanță certă, lichidă și exigibilă, în componența căreia se regăsesc următoarele sume: 54.846,15 lei reprezentând preț al mărfii; 44.530,05 lei reprezentând penalități de întârziere și 5.484,61 lei reprezentând daune-interese.

Creanța afirmată de creditoare este constatată prin contractul de vânzare-cumpărare încheiat de SC P. SRL în calitate de vânzătoare cu cumpărătoarea SC O.B.O.S. SRL și prin facturile fiscale emise în executarea acestuia.

Penalitățile de întârziere au fost calculate de creditoare în temeiul clauzei penale inserate în art. 3.4 din contract, iar daunele-interese sunt datorate de debitoare, în aplicarea normei art. 3.5.

Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței nu impune condiția constatării creanțelor prin titluri executorii, astfel că apărarea debitoarei contestatoare întemeiată pe lipsa unor titluri executorii nu poate fi primită.

Creditoarea nu era îndatorată să facă dovada punerii în întârziere a debitoarei contestatoare – în privința obligațiilor comerciale având ca obiect sume de bani, aceasta fiind de drept în întârziere – și nici dovada promovării unei acțiuni în justiție pe calea dreptului comun.

În ceea ce privește stingerea parțială, prin plățile executate, a penalităților de întârziere, instanța reține că SC P. SRL era în drept să facă imputația plăților, cât timp debitoarea însăși nu a decis asupra cărei obligații se impută plata efectuată.

La rândul său, creditoarea SC B.S.I. SRL este titulara unei creanțe în valoare de 62.382,46 lei reprezentând preț, penalități și daune-interese, izvo-

rătă din contractul de vânzare-cumpărare încheiat cu SC O.B.O.S. SRL în calitate de cumpărătoare.

Constatată prin contract şi prin facturile emise în derularea acestuia, creanţa afirmată de SC B.S.I. SRL nu a fost contestată de debitoare sub aspectul certitudinii, lichidităţii şi exigibilităţii ei.

În ceea ce priveşte starea de insolvenţă, instanţa reţine că norma art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 o defineşte ca fiind acea stare a patrimoniului debitorului, care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile.

Iar conform art. 3 pct. 1 lit. a), insolvenţa este prezumată ca fiind vădită, atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de unui sau mai mulţi creditori.

În cauză, debitoarea SC O.B.O.S. SRL a contestat starea de insolvenţă şi a depus, în acest sens, la dosar, înscrisuri care atestă plăţile făcute în perioada octombrie – noiembrie 2006.

Facturile fiscale şi chitanţele înfăţişate de contestatoare nu probează însă că aceasta are fonduri băneşti disponibile suficiente pentru plata tuturor datoriilor exigibile.

Constatând că debitoarea, căreia îi revenea sarcina probei, nu a răsturnat prezumţia de insolvenţă dedusă din neplata datoriilor sale, după 30 de zile de la scadenţă, instanţa va respinge contestaţia şi, în temeiul art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, va admite cererile conexe şi va deschide procedura insolvenţei.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Respinge contestaţia formulată de debitoarea SC O.B.O.S. SRL, ca nefondată.

Admite cererile formulate de creditoarele SC P. SRL şi SC B.S.I. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC O.B.O.S. SRL, cu sediul în Constanţa.

În baza art. 34 din Legea nr. 85/2006, desemnează pe C.R. – Cabinet Individual de Insolvenţă, cu sediul în Constanţa, în calitate de administrator judiciar al debitoarei, cu un onorariu stabilit provizoriu la suma de 2.000 lei (fără TV.A.).

Administratorul judiciar va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, precum şi orice alte atribuţii stabilite în sarcina sa de judecătorul sindic.

În condiţiile art. 61 alin. (1)-(3), administratorul judiciar va trimite notificarea prevăzută de art. 62 tuturor creditorilor, debitoarei şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Constanţa, pentru efectuarea menţiunilor şi o va publica totodată, pe cheltuiala averii debitoarei, într-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

În conformitate cu art. 47 alin. (1) din Legea nr. 85/2006:

Deschiderea procedurii ridică debitoarei dreptul de administrare – constând în dreptul de a-şi conduce activitatea, de a-şi administra bunurile din avere şi de a dispune de acestea, dacă aceasta nu îşi declară intenţia de reorganizare în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, în condiţiile art. 35.

Fixează termenul limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanţelor la 25.02.2008 şi termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 23.03.2008. Stabileşte termenul de depunere a contestaţiilor la 10.04.2008 şi termenul pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor, la 22.04.2008. Stabileşte data primei şedinţe a adunării creditorilor la 25.03.2008, ora 12:00, la sediul administratorului judiciar şi dispune convocarea creditorilor.

45. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Existența unor titluri executorii emise de organele fiscale necontestate de debitor prin căile legale speciale oferite de legislația fiscală. Existența unei creanțe certe, lichide, exigibile de mai mult de 30 de zile. Admiterea cererii creditorului. Numirea unui administrator judiciar prin tragere la sorți dintre ofertele depuse la dosar

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6 şi pct. 12, art. 33

Legal citat, debitorul nu a depus întâmpinare, nu şi-a trimis reprezentant în instanţă pentru a-şi exprima un punct de vedere asupra cererii şi nu a formulat contestaţie, potrivit dispoziţiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, prin care să conteste starea de insolvenţă, atitudine interpretată de către instanţă ca un început de dovadă scrisă în favoarea creditorului, potrivit dispoziţiilor art. 225 C.proc.civ.

Trib. Iaşi, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. com. nr. 58/S din 12 ianuarie 2008

Prin sent. com. nr. 58/S din 12 ianuarie 2008, s-a soluţionat cererea creditorului A.F.P. Iaşi, având ca obiect deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC I.S. SRL.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Iaşi, Secţia comercială şi de contencios administrativ, creditorul A.F.P. Iaşi a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC I.S. SRL.

În motivarea cererii, creditorul a arătat că debitorul SC I.S. SRL înregistrează datorii la bugetul de stat în sumă totală de 81.078 lei, reprezentând impozit pe profit, TVA, impozit pe venit din salarii, CAS angajator, CAS asi-

guraţi, fond accident, CASS unitate, CASS angajaţi, concedii şi indemnizaţii, fond de şomaj angajator, fond de şomaj asiguraţi, fond de garantare pentru plata creanţelor sociale (debite şi dobânzile aferente), potrivit înscrisurilor anexate.

Creanţa este certă, lichidă şi exigibilă.

În vederea recuperării acestor sume, organul fiscal a întreprins toate măsurile de executare silită prevăzute de O.G. nr. 92/2003, însă nu s-au găsit în patrimoniul firmei bunuri şi nu s-au depistat conturi care să fie valorificate pentru acoperirea creanţei bugetare.

Debitorul SC I.S. SRL se află în încetare de plăţi, întrucât în perioada 1.01.2007 – 18.10.2007 nu a mai achitat nicio sumă din obligaţiile înregistrate la bugetul consolidat de stat. Creditoarea a depus, în dovedirea cererii, o serie de înscrisuri în fotocopie.

Cererea este scutită de plata taxei de timbru, potrivit dispoziţiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, astfel cum a fost modificată, precum şi de plata timbrului judiciar, potrivit dispoziţiilor art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 32/1995 privind timbrul judiciar, astfel cum a fost modificată.

Cererea formulată de către creditorul A.F.P. Iaşi având ca obiect deschiderea procedurii insolvenţei a fost comunicată debitorului SC I.S. SRL la data de 18.12.2007.

Legal citat, debitorul SC I.S. SRL nu a depus întâmpinare, nu şi-a trimis reprezentant în instanţă pentru a-şi exprima un punct de vedere asupra cererii şi nu a formulat contestaţie, potrivit dispoziţiilor art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, atitudine interpretată de către instanţă ca un început de dovadă scrisă în favoarea creditorului, potrivit dispoziţiilor art. 225 C.proc.civ.

Analizând cererea formulată de către creditor, prin prisma materialului probator administrat şi constatând că împotriva debitorului, creditorul are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile şi într-un cuantum ce depăşeşte valoarea prag impusă de art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, dovedită cu titlurile executorii anexate, apreciază că debitorul este prezumat în insolvenţă, în lipsa documentelor care să-i ateste posibilitatea de a achita datoria cu sumele de bani disponibile.

Instanţa reţine că debitorul figurează ca parte într-un raport de drept fiscal, ramură a dreptului public, cu o reglementare specifică.

Dreptul public conţine totalitatea principiilor şi regulilor aplicabile în raporturile dintre stat şi supuşii săi, iar în sfera dreptului public este inclusă şi ramura dreptului financiar.

În ceea ce priveşte subiectele participante la raporturile de drept financiar, instanţa reţine că un prim subiect este întotdeauna statul reprezentat de orga-

nele sale de specialitate în activitatea financiară, iar cel de-al doilea subiect al acestor raporturi poate fi o persoană fizică sau juridică.

Subiectele de drept din prima categorie, respectiv organele financiare ale statului, au în cadrul raporturilor de drept financiar o situaţie juridică specifică, în sensul că fiind purtătoare ale puterii publice pot să pretindă celui de al doilea subiect să efectueze o anumită prestaţie, să se abţină de la a face ceva ori să îl controleze.

De aceea, între subiectele raportului juridic de drept financiar există un raport de subordonare al celui de-al doilea subiect faţă de primul, care e întotdeauna statul, reprezentat de organele sale de specialitate cu atribuţii în domeniul activităţii financiare.

Aşadar raporturile juridice de drept financiar se nasc, se modifică şi se sting pe baza manifestării unilaterale de voinţă a statului, prin modalităţile specifice prevăzute de dreptul financiar.

Raportul juridic de drept financiar ia naştere ca urmare a manifestării unilaterale de voinţă a statului, ceea ce presupune că celelalte subiecte participante la raportul juridic se supun voinţei statului.

Statul, reprezentat prin organele sale de specialitate cu atribuţii financiare are drepturi (de a preleva impozite şi taxe care se transformă în venituri la bugetul de stat), dar şi obligaţii (de a da curs cererilor privind formularea unor diferite obiecţiuni, plângeri sau contestaţii, de a analiza cererile de înlesnire de plată şi de a rezolva obiecţiunile formulate cu ocazia activităţii de control, sau a actului de impunere).

Cel de-al doilea subiect are în primul rând obligaţia de a respecta prevederile legale, dar are şi o serie de drepturi (de a contesta modul în care a fost impozitat, de a contesta modul în care se realizează executarea silită, de a cere anumite înlesniri, evidenţiind aspectele concrete care-i permit acest lucru etc.).

Cum debitorul nu a uzat de căile legale speciale oferite de legislaţia fiscală pentru a contesta creanţele fiscale şi nici de procedura de contestare specială prevăzută de Legea nr. 85/2006, instanţa, constatând că sunt îndeplinite condiţiile legii, va admite cererea creditorului şi va deschide procedura generală a insolvenţei faţă de debitor. În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, va numi administrator judiciar prin tragere la sorţi dintre ofertele depuse la dosar pe A.P.C. SPRL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, care în lipsa unei convenţii încheiate cu creditorii majoritari, va fi retribuit pe baza deconturilor aprobate de către judecătorul-sindic.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, va dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Instanţa va fixa termenul limită pentru depunerea creanţelor, termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor, termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor.

De asemenea, va fixa data şedinţei adunării creditorilor la sediul judecătorului-sindic din mun. Iaşi şi va convoca creditorii debitorului pentru alegerea comitetului creditorilor, a preşedintelui acestuia şi stabilirea remuneraţiei administratorului judiciar.

Va dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar, iar în temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, va dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar la o unitate bancară de pe raza municipiului Iaşi, din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

Pentru aceste motive, în numele legii, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul A.F.P. Iaşi, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC I.S. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC I.S. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe A.P.C. SPRL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege. În lipsa unei convenţii încheiate cu creditorii majoritari, administratorul va fi retribuit pe baza deconturilor aprobate de către judecătorul sindic.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 14 aprilie 2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 15 mai 2008. Fixează termen pentru depunerea eventualelor contestaţii 10 iunie 2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 17 iunie 2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 19 iunie 2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 20 iunie 2008 ora 11:00, la sediul Tribunalului Iaşi din mun. Iaşi şi convoacă creditorii debitorului pentru alegerea comitetului creditorilor, a preşedintelui acestuia şi stabilirea remuneraţiei administratorului judiciar.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar. În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei,

dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar la o unitate bancară de pe raza municipiului Iaşi, din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

46. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Comunicarea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei. Imposibilitatea debitorului de a formula contestaţie în lipsa comunicării cererii de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de către creditor

Legea nr. 85/2006, art. 7, art. 8, art. 33
C.proc.civ., art. 103 şi urm., art. 304

Potrivit dispoziţiilor art. 33 din Legea nr. 85/2006, cererea creditorului privind deschiderea procedurii insolvenţei împotriva unui debitor se comunică acestuia din urmă, în termen de 48 de ore, debitorul fiind îndreptăţit ca în 10 zile de la primirea copiei cererii să conteste sau să recunoască existenţa stării de insolvenţă.

În speţă, nu rezultă că recurentei-debitoare i-a fost comunicată cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată împotriva sa de intimata-creditoare, neexistând nicio dovadă la dosar că recurenta-debitoare ar fi avut cunoştinţă de această cerere.

Sentinţa prin care s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei împotriva sa a fost publicată în Buletinul procedurilor de insolvenţă, dar această modalitate de publicitate este prevăzută de art. 7 din Legea insolvenţei pentru actele de procedură ulterioare deschiderii procedurii. Pe de altă parte, art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 precizează expres că actele de procedură anterioare deschiderii procedurii şi notificarea deschiderii procedurii se realizează potrivit dreptului comun, respectiv conform Codului de procedură civilă.

Faţă de aceste împrejurări, Curtea apreciază că recurenta-debitoare a fost împiedicată dintr-o împrejurare mai presus de voinţa sa, în sensul art. 103 alin. (1) C.proc.civ., de a formula în termen recurs împotriva sentinţei de deschidere a procedurii insolvenţei, astfel că va admite cererea de repunere în termen formulată de recurenta-debitoare.

Constatând că recurentei-debitoare nu i s-a comunicat cererea de deschidere a procedurii formulată de intimata-creditoare, pentru a da posibilitatea recurentei să-şi formuleze apărări şi a i se asigura accesul la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenţia europeană a drepturilor omului,

Curtea urmează ca în temeiul prevederilor art. 304 pct. 5 coroborate cu art. 105 alin. (2) C.proc.civ. să admită recursul debitoarei, să caseze sentința atacată şi să trimită cauza spre rejudecare.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 704 din 5 mai 2009

Prin decizia nr. 704 din data de 5 mai 2009, instanţa a soluţionat recursul declarat de debitoarea SC A.A.S. SNC, prin reprezentant legal S.C.I., împotriva sentinţei nr. 1184 din data de 24 octombrie 2008 pronunţată de Tribunalul Prahova în contradictoriu cu lichidatorul SC L.C. IPURL, creditoarea DGFP Prahova, şi intimatul ORC de pe lângă Tribunalul Prahova.

Recurenta-debitoare SC A.A.S. SNC, prin reprezentant legal S.C.I., depune note scrise precum şi un set de înscrisuri cuprinzând: adresa nr. 10093/28.04.2009 către AFP Vălenii de Munte, răspunsul din data de 0.04.2009, somaţia şi titlul executoriu nr. 19/24.05.2005, somaţia şi titlul executoriu nr. 20/24.05.2005, somaţia şi titlul executoriu nr. 59/10.06.2005, copie plic returnat datat 30.06.2005, anunţ privind plicurile returnate prin poştă nr. 9682/26.10.2005, fişa sintetică totală la data de 30.04.2009. Depune, totodată, copie plic scrisoare recomandată din partea lichidatorului desemnat, purtând data de 28.11.2008.

Intimata-creditoare DGFP Prahova, prin consilier juridic D.B., depune un set de înscrisuri, conţinând: somaţie nr. 29/40/12/2008/256, titlu executoriu în dosarul de executare 28 nr. 267/20.05.2008, 3 somaţii nr. 59/10.06.2005, somaţie nr. 19/24.05.2005, somaţie nr. 20/24.05.2005, 6 somaţii f.n./ 9.03.2005, somaţie nr. 43/30.04.2004, copie plic returnat datat 30.06.2005, anunţ privind plicurile returnate prin poştă nr. 9682/26.10.2005, anunţ colectiv privind plicurile returnate nr. 11459/13.06.2007 şi răspunsul AFP Vălenii de Munte, nr. 21527/4.05.2009, pentru a dovedi neacoperirea creanţelor şi întreruperea cursului prescripţiei prin emiterea de somaţii şi acte de executare. Invocă, totodată, excepţia tardivităţii declarării recursului.

Recurenta-debitoare SC A.A.S. SNC, prin reprezentant legal S.C.I. solicită admiterea cererii de repunere în termenul de declarare a recursului, arătând că nu a fost niciodată citat în mod corect de către instanţa de fond şi nici nu i-a fost comunicat vreun act de procedură. Precizează că domiciliul său este acelaşi din anul 2002 (în oraşul Vălenii de Munte), că societatea are sediu declarat în com. Măneciu, dar din anul 2002 nu a mai funcţionat şi nu a primit în acest interval vreo somaţie sau înştiinţare de plată.

Mai mult, pe înscrisurile depuse la acest termen, se poate observa că toate somaţiile, titlurile executorii şi plicurile transmise au fost expediate pe adresa SC A.A.S. SNC în Vălenii de Munte, fără a se indica vreo stradă sau număr.

Prima înştiinţare privind existenţa acestui dosar de insolvenţă a fost primită din partea lichidatorului desemnat, la data de 28.11.2008. Întrucât 1.12.2008 a fost zi liberă, plicul a fost ridicat de la poştă în ziua de 2 sau 3.12.2008, iar urmare acestei notificări a declarat recurs la data de 12.12.2008.

Solicită admiterea cererii de repunere în termenul de declarare a recursului, admiterea recursului, casarea sentinţei recurate şi trimiterea cauzei spre rejudecare.

Intimata-creditoare DGFP Prahova, prin consilier juridic D.B., solicită respingerea cererii de repunere în termenul de declarare a recursului şi respingerea recursului, deoarece potrivit dispoziţiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, „citarea părţilor, precum şi comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor şi notificărilor se efectuează prin Buletinul procedurilor de insolvenţă".

Având în vedere că sentinţa recurată a fost publicată în Buletinul procedurilor de insolvenţă din data de 13.11.2008, recursul este tardiv declarat, cu mult peste termenul de 10 zile prevăzut de lege.

Curtea, deliberând asupra recursului de faţă reţine următoarele:

Prin sentinţa nr. 1184/24.10.2008 a Tribunalului Prahova s-a admis, în temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, cererea creditoarei DGFP Prahova de deschidere a procedurii simplificate a insolvenţei împotriva debitoarei SC A.A.S. SNC, considerându-se că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru a se dispune această măsură.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs debitoarea SC A.A.S. SNC, care a susţinut că nu a avut cunoştinţă de această cauză, deoarece nu a primit nici notificarea cererii creditoarei DGFP Prahova de deschidere a procedurii şi nici sentinţa atacată, despre care a luat cunoştinţă de la administratorul judiciar desemnat L.C. IPURL, prin adresa nr. 196/04.11.2008 care s-a primit la 28.11.2008 la Oficiul poştal Vălenii de Munte, administratorul societăţii fiind avizat şi ridicând-o de la poştă la data de 2.12.2008.

Recurenta a solicitat repunerea în termenul de recurs, precum şi admiterea recursului, casarea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare la instanţa de fond, unde procesul s-a soluţionat cu lipsă de procedură în privinţa sa, întrucât din anul 2002 de când a fost înfiinţată, nu şi-a schimbat sediul, însă toate somaţiile sau înştiinţările de plată şi plicurile care i-au fost transmise de diverse instituţii s-au expediat fără a se indica vreo stradă sau număr, această situaţie explicând motivul pentru care recurenta nu a primit nici notificare nici vreo altă înştiinţare în legătură cu prezenta cauză.

Recurenta a precizat că are motive întemeiate să formuleze contestaţie la deschiderea procedurii insolvenţei, deoarece nu a avut activitate comercială, iar creanţa pretinsă de intimata-creditoare DGFP Prahova s-a prescris.

Intimata-creditoare DGFP Prahova a invocat excepţia tardivităţii declarării recursului, solicitând şi respingerea cererii de repunere în termen for-

mulată de recurenta-debitoare, deoarece aceasta a fost citată potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea insolvenţei, prin Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Analizând sentinţa criticată, prin prisma motivelor de recurs, ţinând cont de actele şi lucrările dosarului, precum şi de dispoziţiile legale incidente, Curtea constată următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art. 33 din Legea nr. 85/2006, cererea creditorului privind deschiderea procedurii insolvenţei împotriva unui debitor se comunică acestuia din urmă în termen de 48 de ore, debitorul fiind îndreptăţit ca în 10 zile de la primirea copiei cererii să conteste sau să recunoască existenţa stării de insolvenţă, în situaţia în care nu se formulează o asemenea contestaţie judecătorul-sindic fiind îndreptăţit să procedeze la deschiderea procedurii insolvenţei.

În speţă, nu rezultă că recurentei-debitoare SC A.A.S. SNC i-a fost comunicată vreodată cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată împotriva sa de intimata-creditoare D.G.F.P. Prahova pentru un debit de 24.008 lei, neexistând nicio dovadă la dosar că recurenta-debitoare ar fi avut cunoştinţă de această cerere.

Sentinţa nr. 1184/24.10.2008 prin care s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei împotriva sa a fost publicată în Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 4377/12.11.2008, potrivit dovezii de la dosar fond, dar această modalitate de publicitate este prevăzută de art. 7 din Legea insolvenţei pentru actele de procedură ulterioare deschiderii procedurii, art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 precizând expres că actele de procedură anterioare deschiderii procedurii şi notificarea deschiderii procedurii se realizează potrivit dreptului comun, respectiv conform Codului de procedură civilă.

Este cert că neavând cunoştinţă de cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de intimata-creditoare DGFP Prahova, reprezentanţii legali ai recurentei-debitoare nu aveau niciun interes şi niciun motiv rezonabil de a verifica Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Faţă de aceste împrejurări, Curtea apreciază că recurenta-debitoare a fost împiedicată dintr-o împrejurare mai presus de voinţa sa, în sensul art. 103 alin. (1) C.proc.civ., de a formula în termen recurs împotriva sentinţei de deschidere a procedurii insolvenţei, astfel că va admite cererea de repunere în termen formulată de recurenta-debitoare şi va respinge excepţia de tardivitate a declarării recursului ridicată de intimata-creditoare DGFP Prahova.

Constatând că recurentei-debitoare nu i s-a notificat cererea de deschidere a procedurii formulată de intimata-creditoare, pentru a da posibilitatea recurentei să-şi formuleze apărări şi a i se asigura accesul la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenţia europeană a drepturilor omului, Curtea urmează ca în temeiul prevederilor art. 304 pct. 5 coroborate cu art. 105 alin. (2) C.proc.civ. să admită recursul debitoarei, să caseze sentinţa atacată şi să trimită cauza spre rejudecare Tribunalului Prahova.

Pentru aceste motive, Curtea a decis:

Admite cererea de repunere în termenul de declarare a recursului formulată de debitoarea SC A.A.S. SNC şi respinge excepţia tardivităţii cererii de recurs invocată de intimata-creditoare DGFP Prahova.

Admite recursul declarat de debitoarea SC A.A.S. SNC, prin reprezentant legal S.C.I., împotriva sentinţei nr. 1184 din data de 24 octombrie 2008 pronunţată de Tribunalul Prahova în contradictoriu cu lichidatorul SC L.C. IPURL, creditoarea DGFP Prahova şi intimatul ORC de pe lângă Tribunalul Prahova, casează sentinţa şi trimite cauza spre rejudecare.

47. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă. Perioada de observaţie. Faliment

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2), art. 3 pct. 25, art. 33, art. 107

În concepţia Legii nr. 85/2006, prin art. 3 pct. 25, procedura simplificată de insolvenţă reprezintă procedura prin care debitorul ce îndeplineşte condiţiile prevăzute la art. 1 alin.(2) intră direct în procedura falimentului fie odată cu deschiderea procedurii insolvenţei, fie după o perioadă de observaţie de maximum 60 de zile, timp în care vor fi analizate elementele arătate în art. 1 alin.(2) lit. b) din lege.

Coroborând dispoziţiile textelor legale menţionate, se observă că procedura simplificată se aplică comercianţilor persoane fizice autorizate, întreprinderilor individuale, întreprinderilor familiale, aşa cum sunt reglementate de O.U.G. nr. 44/2008, actualul cadru normativ în materia exercitării individuale a activităţilor economice, aflate în stare de insolvenţă, dar şi entităţilor prevăzute la alin. (1) care se află în situaţiile reglementate în mod expres de lege.

În cauză, debitoarea este o asociaţie familială, în accepţiunea vechiului cadru normativ în materia exercitării individuale a activităţilor economice, respectiv Legea nr. 300/2004, cu modificările şi completările ulterioare, judecătorul sindic apreciind că este îndeplinită ipoteza reglementată de art. 1 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 85/2006, sens în care va proceda la deschiderea procedurii simplificate.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, sent. civ. nr. 132/COM din 21 ianuarie 2008

Prin sent. civ. nr. 132 din 21 ianuarie 2008, instanţa a soluţionat cererea de repunere pe rol a cauzei având ca obiect aplicarea procedurii insolvenţei,

reglementată de Legea nr. 85/2006, formulată de creditoarea B.I.R. SA Sucursala Constanţa, prin lichidator R.V.A. I.S. SPRL, cu sediul în Constanţa, în contradictoriu cu debitoarea A.F.G., cu sediul în judeţul Constanţa.

Asupra prezentei cereri constată următoarele:

Creditoarea B.I.R. SA Sucursala Constanţa SA, prin lichidator R.V.A. I.S. SPRL în contradictoriu cu debitoarea A.F.G. a învestit judecătorul sindic cu soluţionarea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei reglementată de Legea nr. 85/2006.

În fapt relevă că debitoarea se află în stare de insolvenţă întrucât nu a plătit creanţa izvorâtă din contractul de împrumut nr. 39/1998 de mai mult de 30 de zile.

Totodată, se învederează că creanţa are un caracter cert, lichid şi exigibil.

Debitoarea nu şi-a exprimat poziţia procesuală.

Analizând cererea din perspectiva statutului juridic al entităţii debitoare (asociaţie familială) judecătorul sindic apreciază că se impune deschiderea procedurii simplificate pentru următoarele argumente:

În concepţia Legii nr. 85/2006 (art. 3 pct. 25) procedura simplificată reprezintă procedura prin care debitorul ce îndeplineşte condiţiile prevăzute la art. 1 alin. (2) intră direct în procedura falimentului fie odată cu deschiderea procedurii insolvenţei, fie după o perioadă de observaţie de maximum 60 de zile, timp în care vor fi analizate elementele arătate în art. 1 alin. (2) lit. b).

Coroborând dispoziţiile textelor legale menţionate, se observă că procedura simplificată se aplică comercianţilor persoane fizice şi asociaţiilor familiale aflate în stare de insolvenţă, dar şi entităţilor prevăzute la alin. (1) care se află în situaţiile reglementate în mod expres de lege.

Aşadar, alin. (2) cuprinde, pe de o parte, categoriile de comercianţi aflaţi în stare de insolvenţă cărora li se aplică procedura simplificată, aceştia fiind comercianţi persoane fizice acţionând individual ori constituite în asociaţii familiale şi, pe de altă parte, cauzele pentru care debitorii enumeraţi la alin. (1) pot fi supuşi procedurii simplificate.

În cauză, debitoarea este o asociaţie familială, judecătorul sindic apreciind că este îndeplinită ipoteza reglementată de art. 1 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 85/2006, sens în care va proceda la deschiderea procedurii simplificate.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditoarea B.I.R. SA Sucursala Constanţa SA, prin lichidator R.V.A. I.S. SPRL, cu sediul în Constanţa.

În temeiul art. 107 lit. A (a) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei:

Dispune intrarea în faliment în procedura simplificată a debitoarei A.F.G., cu sediul în judeţul Constanţa.

În temeiul art. 107 alin. (2) coroborat cu art. 34 din Legea nr. 85/2006:

Desemnează, provizoriu, în calitate de lichidator judiciar pe C.C. I. IPURL, cu sediul în Constanța, cu o retribuție de 2000 lei și 8% exclusiv TVA, care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 25.

În temeiul art. 32 alin. (2) din Legea nr. 85/2006:

Dispune ca lichidatorul să notifice intrarea în faliment a debitoarei creditorilor și Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Constanța pentru efectuarea mențiunii, precum și publicarea în Buletinul procedurilor de insolvență.

Fixează termenul limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor la 21.03.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afișarea și comunicarea tabelului preliminar al creanțelor la 4.04.2008. Fixează termenul pentru afișarea tabelului definitiv al creanțelor la 18.04.2008. Fixează data primei ședințe a adunării creditorilor la 10.04.2008 la sediul lichidatorului judiciar.

În temeiul art. 47 alin. (1) din Legea nr. 85/2006:

Deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare – constând în dreptul de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea.

În temeiul art. 113 și urm. din Legea 85/2006:

Dispune sigilarea bunurilor din averea debitoarei și îndeplinirea celorlalte operațiuni de lichidare.

48. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Prezumția stării de insolvență. Sarcina răsturnării prezumției stării de insolvență. Societate comercială în lichidare. Deschiderea procedurii simplificate de insolvență

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 1, art. 33, art. 107

Legea nr. 85/2006 nu impune condiția constatării creanței prin titluri executorii, însă creanța pretinsă de către creditoare trebuie să fie certă, lichidă și exigibilă.

Astfel, debitoarea nu a putut răsturna prezumția de insolvență, ceea ce a condus la deschiderea procedurii de insolvență.

Conform art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvența este prezumată ca fiind vădită, atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadență (30 de zile de la scadență în accepțiunea legii anterior modificării acesteia prin Legea nr. 169/2010), nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 24 din 9 ianuarie 2008

Prin sent. com. nr. 24 din 9 ianuarie 2008, instanţa a soluţionat cererea de declanşare a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC F.M. SRL, la solicitarea creditoarei A.F.P. Cluj, în conformitate cu prevederile Legii nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Comercial Cluj la data de 13 august 2007, creditoarea DGFP a judeţului Cluj, în calitate de reprezentantă a AFP a municipiului Cluj, a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC F.M. SRL, apreciind că această societate se află în stare de insolvenţă şi nu mai poate face faţă obligaţiilor sale comerciale, invocând existenţa unei creanţe bugetare datorate şi neachitate în cuantum de 15.222 lei, plus accesorii fiscale, calculate până la data de 2 iulie 2007, cu scadenţa depăşită de mai mult de 30 de zile. A solicitat judecarea cauzei şi în lipsa reprezentantului său la dezbateri.

În motivarea cererii, a arătat că debitoarea are creanţe fiscale neachitate în cuantum de 15.222 lei, astfel cum rezultă din nota de fundamentare a cererii de deschidere a procedurii de insolvenţă nr. 18085 din 3 iulie 2007 încheiată de AFP a municipiului Cluj-Napoca, Serviciul Colectare Executare Silită Persoane Juridice I, respectiv că structura creanţei sale rezultă din fişa sintetică totală editată de creditoare pe baza actelor de impunere şi a declaraţiilor fiscale depuse de debitoare, care, conform art. 83 şi art. 108 din O.G. nr. 92/2003, constituie titluri executorii.

A mai arătat că a emis somaţii şi că a întreprins măsuri de executare silită prin poprirea conturilor debitoarei.

A invocat şi caracterul prioritar şi garantat al creanţei fiscale de 15.222 lei, creanţa fiind înscrisă în AEGRM prin avizul de garanţie iniţial nr. 2409, 2410, 2411, 2412, 2413/26 iunie 2007.

A mai arătat că debitoarea nu a efectuat niciodată plăţi la buget.

A apreciat îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 3, pct. 1, pct. 6, pct. 12 şi art. 31 din Legea nr. 85/2006, pe care le-a şi invocat în drept, alături de art. 242 C.proc.civ.

Cererea este scutită de plata taxei judiciare de timbru, conform art. 17 din Legea nr. 146/1997 şi art. 1 din O.G. nr. 32/1995 coroborate cu art. 197 din O.G. nr. 92/2003.

Pentru dovedirea pretenţiilor sale, creditoarea a depus la dosar următoarele înscrisuri: nota de fundamentare a necesităţii deschiderii procedurii insolvenţei nr. 18085/3 iulie 2007, întocmită de AFP a municipiului Cluj-Napoca, Serviciul Colectare Executare Silită Persoane Juridice, referat nr. 18085/3 iulie 2007, proces-verbal de constatare a insolvabilităţii nr. 20805/2 iulie 2007. La solicitarea judecătorului sindic, bazată pe dispoziţiile art. 129 alin. (4)-(5) C.proc.civ., creditoarea a depus la dosar titlurile executorii emise pentru creanţa de care s-a prevalat faţă de debitoare şi dovezile de comunicare a titlurilor executorii către debitoare.

Desigur, dată fiind data de emitere a titlurilor executorii în formă scrisă, dovezile de comunicare nu se pot referi la aceste titluri executorii.

Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj a comunicat lista de control a societăţii debitoare, în care se specifică faptul că debitoarea este în lichidare, la data de 19 iulie 2007 fiind numit în temeiul Legii nr. 31/1990 lichidator practicianul în insolvenţă V.A.I.

Referitor la calitatea de lichidator a d-lui V.A.I. faţă de debitoare, judecătorul sindic reţine că, deşi acesta pretinde că este angajat cu contract de muncă pentru postul de contabil şef, fiind astfel incompatibil pentru exercitarea funcţiei de lichidator, d-l V.A.I. nu a notificat acest lucru Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj şi nu a fost înlocuit, astfel încât şi în prezent are calitatea de reprezentant legal al debitoarei, conform dispoziţiilor art. 252 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 31/1990.

Cererea creditoarei a fost comunicată debitoarei în condiţiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 şi notificată Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj, debitoarea neformulând contestaţie sau întâmpinare. Copiile titlurilor executorii şi ale dovezilor de comunicare au fost comunicate debitoarei în condiţiile art. 92 alin. (2) C.proc.civ., pentru a se asigura respectarea dreptului acesteia la apărare, astfel cum rezultă din încheierea pronunţată în şedinţa publică din 28 noiembrie 2007 şi din dovada de îndeplinire a procedurii de citare comunicată reprezentantului debitoarei.

Şi-au depus ofertele de preluare a poziţiei de administrator judiciar/ lichidator judiciar următorii practicieni în insolvenţă: E. IPURL, dna M.M.M., dna M.L.G.

Analizând ansamblul materialului probator aflat la dosar, judecătorul sindic reţine următoarele:

Potrivit art. 66 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, toate creanţele sunt supuse procedurii de verificare prevăzute de actul normativ respectiv, cu excepţia creanţelor constatate prin titluri executorii, nefiind supuse acestei proceduri nici creanţele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale.

Potrivit dispoziţiilor art. 108 alin. (3) din O.G. nr. 92/2003, titlul de creanţă este actul prin care se stabileşte şi se individualizează creanţa fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptăţite, potrivit legii, iar potrivit dispoziţiilor art. 137 alin. (1) şi (2) din acelaşi act normativ executarea silită a creanţelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu, iar titlul de creanţă devine titlu executoriu la data la care creanţa fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege.

Titlurile executorii fiscale au fost comunicate debitoarei de către instanță, conform dispozițiilor art. 92 alin. (2) C.proc.civ., la data de 5 decembrie 2007, nefiind contestate de către aceasta.

Aceste titluri executorii au fost emise pentru creanțe rezultate din obligațiile fiscale ale debitoarei, având o valoare cumulată de peste 10.000 lei. Toate aceste creanțe sunt certe, rezultând din titluri de creanță necontestate, sunt lichide, fiind stabilite în bani de organul fiscal și sunt exigibile, scadențele lor fiind cu mai mult de 30 de zile anterioare sesizării judecătorului sindic, astfel cum rezultă din mențiunile titlurilor executorii mai sus menționate. În consecință, aceste creanțe sunt certe, lichide și exigibile în sensul dispozițiilor art. 379 alin. (1), (3) și (4) C.proc.civ. coroborate cu cele ale art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 și depășesc valoarea prag pentru deschiderea procedurii insolvenței prevăzută de art. 3 pct. 12 din același act normativ.

În ceea ce privește nota de fundamentare a necesității deschiderii procedurii insolvenței nr. 18085/3 iulie 2007, întocmită de AFP a municipiului Cluj-Napoca, Serviciul Colectare Executare Silită Persoane Juridice I, referatul nr. 18085/3 iulie 2007 și procesul verbal de constatare a insolvabilității nr. 20805/2 iulie 2007, aceste acte nu prezintă nicio relevanță probatorie în cauză, fiind înscrisuri emise unilateral de către creditoare, inopozabile debitoarei, iar avizul de garanție inițial nr. 2409, 2410, 2411, 2412, 2413/26 iunie 2007 nu poate fi luat în considerare ca mijloc de probă, întrucât, deși creditoarea a alegat existența sa, nu a făcut dovada existenței acestui înscris.

Din actele aflate la dosar, coroborate cu poziția pasivă a debitoarei, judecătorul sindic concluzionează în sensul realității stării de insolvență vădită a debitoarei în sensul art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, necontestată de aceasta, la dosar neexistând probe din care să rezulte eventuale lichidități ale debitoarei care să acopere creanța invocată de creditoare.

În consecință, judecătorul sindic apreciază că creditoarea a făcut dovada îndreptățirii sale de a solicita deschiderea procedurii insolvenței față de debitoarea SC F.M. SRL în sensul dispozițiilor art. 31 coroborat cu art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006.

Ținând cont și de faptul că debitoarea a fost dizolvată anterior formulării cererii introductive, precum și de dispozițiile art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va admite cererea formulată de creditoarea DGFP pentru AFP a municipiului Cluj-Napoca împotriva debitoarei SC F.M. SRL și, în consecință, va dispune deschiderea procedurii insolvenței în formă simplificată împotriva debitoarei SC F.M. SRL și va desemna în calitate de lichidator judiciar pe dna M.L.G., care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 25 din Legea nr. 85/2006.

La desemnarea lichidatorului judiciar, judecătorul sindic are în vedere faptul că practicianul în insolvență desemnat oferă garanții profesionale excelente, iar practicianul numit de ORC de pe lângă Tribunalul Cluj în baza

Legii nr. 31/1990 ar putea fi incompatibil, existând posibilitatea de a avea calitatea de contabil şef angajat cu contract de muncă, fapt care nu i-ar permite continuarea prezentei proceduri.

În baza art. 35 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va stabili în sarcina debitoarei obligaţia de a depune la dosarul cauzei actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii.

Judecătorul sindic va stabili în sarcina lichidatorului judiciar obligaţia de a depune la dosar raportul prevăzut de art. 59 din Legea nr. 85/2006.

În temeiul art. 33 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va mai stabili în sarcina lichidatorului judiciar obligaţia de a efectua notificările prevăzute de art. 61 din Legea nr. 85/2006.

De asemenea, în temeiul art. 47 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, va dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei.

În baza art. 18 din Legea nr. 85/2006, va dispune desemnarea administratorului special în vederea reprezentării intereselor asociatului unic B.M.

În temeiul art. 42 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, se va dispune indisponibilizarea părţilor sociale ale asociaţilor societăţii debitoare şi înscrierea acestei menţiuni în registrele de evidenţă şi în conturile înregistrate electronic.

În baza art. 37 din Legea nr. 85/2006, va dispune comunicarea prezentei instanţelor judecătoreşti în a căror jurisdicţie se află sediul debitoarei, tuturor băncilor unde debitoarea are deschise conturi, această din urmă obligaţie fiind în sarcina lichidatorului judiciar.

În baza art. 44 din Legea nr. 85/2006, se va stabili în sarcina debitoarei obligaţia de a pune la dispoziţia lichidatorului judiciar, toate informaţiile cerute cu privire la activitatea debitoarei, precum şi lista cuprinzând plăţile şi transferurile patrimoniale efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.

Totodată, în temeiul prevederilor art. 48 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va da dispoziţie tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără ordinul judecătorului sindic sau al lichidatorului judiciar sub sancţiunea prevăzută de art. 48 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, obligaţia de notificare revenind lichidatorului judiciar.

În baza prevederilor art. 62 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va stabili termenul limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanţelor asupra averii debitoarei la data de 26 februarie 2008, respectiv în baza prevederilor art. 62 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 va stabili termenul de verificare a creanţelor, întocmire, afişare şi comunicare a tabelului preliminar al creanţelor la data de 4 martie 2008, respectiv în temeiul art. 62 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006 se va stabili termenul pentru definitivarea tabelului creanţelor la 19 martie 2008.

De asemenea, în temeiul prevederilor art. 113 şi urm. din Legea nr. 85/2006, va dispune sigilarea bunurilor din averea debitoarei şi îndeplinirea celorlalte operaţiuni de lichidare.

Va dispune în sarcina lichidatorului judiciar obligaţia de a depune rapoarte privind modul de îndeplinire a atribuţiilor sale, cu justificarea cheltuielilor, potrivit art. 21 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În temeiul art. 73 din Legea nr. 85/2006, va fixa termen în vederea verificării stadiului procedurii, soluţionării contestaţiilor împotriva tabelului preliminar şi depunerii raportului de activitate, la data de 19 martie 2008, ora 8:00.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditoarea DGFP pentru AFP a municipiului Cluj-Napoca, împotriva debitoarei SC F.M. SRL, reprezentată de lichidatorul numit de ORC de pe lângă Tribunalul Cluj, dl V.A.I., şi în consecinţă:

Dispune deschiderea procedurii insolvenţei în formă simplificată împotriva debitoarei SC F.M. SRL şi desemnează în calitate de lichidator judiciar pe dna M.L.G., care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 25 din Legea nr. 85/2006.

Stabileşte în sarcina debitoarei obligaţia de a depune la dosarul cauzei actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii.

Stabileşte în sarcina lichidatorului judiciar obligaţia de a depune la dosar un raport asupra cauzelor şi împrejurărilor ce au dus la apariţia stării de insolvenţă a debitoarei, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă conform prevederilor art. 59 din Legea nr. 85/2006.

Dispune în sarcina lichidatorului judiciar obligaţia de a efectua notificările prevăzute de art. 61 din Legea nr. 85/2006.

Dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei.

Dispune desemnarea administratorului special în vederea reprezentării intereselor asociatului unic B.M.

Dispune indisponibilizarea părţilor sociale în registrul special de evidenţă şi în conturile înregistrate electronic.

Dispune comunicarea prezentei instanţelor judecătoreşti în a căror jurisdicţie se află sediul debitoarei şi tuturor băncilor unde debitoarea are deschise conturi, această din urmă obligaţie fiind în sarcina lichidatorului judiciar.

Stabileşte în sarcina debitoarei obligaţia de a pune la dispoziţia lichidatorului judiciar toate informaţiile cerute cu privire la activitatea debitoarei precum şi lista cuprinzând plăţile şi transferurile patrimoniale efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.

Dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără ordinul judecătorului sindic sau al lichidatorului

judiciar sub sancţiunea prevăzută de art. 48 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, obligaţia de notificare revenind lichidatorului judiciar.

Stabileşte termenul limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanţelor asupra averii debitoarei la data de 26 februarie 2008, termenul pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la data de 4 martie 2008 precum şi termenul de definitivare a tabelului creanţelor la data de 19 martie 2008.

Dispune sigilarea bunurilor din averea debitoarei şi îndeplinirea celorlalte operaţiuni de lichidare.

Dispune în sarcina lichidatorului judiciar obligaţia de a depune rapoarte privind modul de îndeplinire a atribuţiilor sale, cu justificarea cheltuielilor.

49. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Societate comercială dizolvată anterior formulării cererii introductive. Deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2) lit. e), art. 33, art. 107
C.proc.civ., art. 60 alin. (1)

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată de insolvenţă se aplică societăţilor comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive.

Din informaţiile comunicate de oficiul registrului comerţului rezultă faptul că societatea este dizolvată potrivit prevederilor din Legea nr. 31/1990 privind societăţile comerciale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Formularea de către debitor a unei cereri de introducere în cauză, în calitate de chemat în garanţie, a Primarului Municipiului Bacău pentru a dovedi că întreruperea activităţii societăţii debitoare şi neplata impozitelor şi taxelor este independentă de voinţa sa, fiind consecinţa faptei acestuia de a nu elibera la timp autorizaţie de funcţionare, nu poate fi decât respinsă, fiind inadmisibilă o asemenea cerere de chemare în garanţie, nefiind îndeplinite cerinţele prevăzute de art. 60 alin. (1) C.proc.civ.

Trib. Bacău, Secţia comercială şi de contencios administrativ,
sent. civ. nr. 50 din 1 februarie 2008

Prin sent. civ. nr. 50 din 1 februarie 2008, instanţa a soluţionat cererea formulată de creditoarea AFP Bacău, împotriva debitoarei SC C.C.B. SRL Bacău, pentru deschiderea procedurii insolvenţei şi lichidării judiciare, prevăzută de Legea nr. 85/2006.

Judecătorul sindic constată că la dosar s-a depus cerere din partea debitoarei, prin care solicită citarea societăţii prin administrator M.V.

Reprezentantul creditoarei solicită respingerea excepţiei inadmisibilităţii acţiunii invocată de către debitoare, considerând că acţiunea este perfect admisibilă – creanţa fiind certă, lichidă şi exigibilă conform titlurilor executorii de la dosar care nu au fost contestate.

Cu privire la admisibilitatea cererii de chemare în garanţie, solicită de asemenea respingerea conform concluziilor expuse prin întâmpinare. Pe fondul cauzei, solicită admiterea cererii principale, deschiderea procedurii falimentului în formă simplificată împotriva debitoarei, desemnarea unui lichidator judiciar cu atribuţiile prevăzute de Legea nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Bacău sub nr. 4.../2007, AFP Bacău a solicitat deschiderea procedurii simplificate a falimentului împotriva debitoarei SC C.C.B. SRL Bacău. În motivarea cererii se arată că debitoarea are de achitat către bugetul de stat suma de 10.845 lei, obligaţie stabilită pe baza fişei de plătitor şi pentru care s-au emis somaţii conform titlurilor executorii.

Prin menţiunea nr. 7459/25.04.2007, oficiul registrului comerţului a înregistrat dizolvarea societăţii debitoare, care, conform dispoziţiilor art. 233 din Legea nr. 31/1990 modificată prin Legea 441/2006, a intrat în lichidare, de la data rămânerii irevocabile a hotărârii de dizolvare. În temeiul art. 237 alin. (8) din Legea nr. 31/1990 modificată prin Legea nr. 441/2006, sunt obligaţi ca în 3 luni de la rămânerea irevocabilă a hotărârii de dizolvare, să ceară numirea unui lichidator.

Creanţa este certă, lichidă şi exigibilă şi de o valoare mai mare de 10.000 lei, iar societatea debitoare se află în stare de insolvenţă prezumată, cererea sa încadrându-se în dispoziţiile art. 1 alin. (2) lit. e), motiv pentru care solicită admiterea cererii, cum a fost formulată. În dovedirea cererii, creditoarea a depus acte.

Debitoarea a formulat în termen legal contestaţie, legal timbrată, solicitând admiterea contestaţiei şi respingerea cererii creditoarei AFP Bacău.

În apărare, a invocat excepţia inadmisibilităţii cererii, întrucât creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă, nefiind constatată printr-un proces-verbal şi o decizie de impunere, iar societatea nu este în imposibilitatea de a plăti obligaţiile invocate de creditoare.

Totodată, arată că societatea se află în perioada de întrerupere a activităţii, deoarece nu i s-a eliberat autorizaţie de funcţionare de către Primăria Bacău, reluarea activităţii urmând să se facă la cererea administratorului unic, după obţinerea acestei autorizaţii, motiv pentru care solicită introducerea în cauză în calitate de chemat în garanţie a Primarului mun. Bacău.

În motivarea cererii de chemare în garanție, se arată că prin această cerere înțelege să dovedească că întreruperea activității societății debitoare și neplata impozitelor și taxelor sunt independente de voința sa.

La termenul din 29.10.2007, debitoarea a arătat că a formulat recurs împotriva deciziei civile nr. 558/16.04.2007, pronunțată în dosarul nr. 2055/110/2007 al Tribunalului Bacău, prin care s-a dispus dizolvarea societății.

La același termen, judecătorul sindic a dispus citarea chematului în garanție și a pus în discuția părților admisibilitatea cererii de chemare în garanție.

Din actele și lucrările dosarului, instanța constată că acțiunea este admisibilă și întemeiată pentru următoarele considerente:

Deși debitoarea a contestat starea de insolvență, totuși nu a făcut dovada că dispune de fonduri bănești disponibile pentru plata datoriilor către bugetul de stat.

Motivele invocate de debitoare pentru susținerea excepției inadmisibilității acțiunii țin de fondul cauzei și nu de admisibilitatea cererii.

Creanța solicitată de creditoarea AFP Bacău este certă, lichidă și exigibilă. Totodată, creditoarea a făcut dovada că s-a încercat recuperarea sumei prin executarea silită, prin poprire, a debitoarei, conform Codului de procedură fiscală, însă nu s-a putut recupera suma datorată din lipsă de disponibil, ceea ce dovedește starea de insolvență a debitoarei.

Totodată, valoarea acesteia este mai mare decât valoarea prag prevăzută de art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006.

Instanța mai reține că prin sent. civ. nr. 558/16.04.2007, pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 2.../2007, s-a dispus dizolvarea debitoarei, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 31/1990 modificată prin Legea nr. 441/2006. Hotărârea de dizolvare a rămas definitivă și irevocabilă, prin respingerea cererii de repunere în termen a debitoarei și a recursului promovat de aceasta, ca tardiv formulat (decizia civilă din 17.01.2008, pronunțată în dosarul 2.../2007 al Curții de Apel Bacău).

Constatând că sunt îndeplinite cerințele Legii nr. 85/2006, art. 107 alin. (1) lit. A) b) și art. 1 alin. (2) lit. e) cu art. 3 pct. 25, judecătorul sindic va respinge excepția inadmisibilității acțiunii și contestația debitoarei ca nefondate și va admite cererea creditoarei AFP Bacău, dispunând deschiderea procedurii falimentului în formă simplificată împotriva debitoarei. În temeiul art. 11 lit. c) și art. 107 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va stabili un lichidator judiciar dintre ofertele existente la dosarul cauzei, căruia îi va stabili atribuțiile și onorariul.

La desemnarea lichidatorului judiciar, judecătorul sindic a avut în vedere modul cum societățile de lichidare s-au achitat de sarcinile prevăzute de legea insolvenței în alte proceduri, experiența în domeniu, existența asigurării de răspundere civilă în cuantumul minim prevăzut de lege, echipa de lucru, oferta financiară.

De asemenea, judecătorul sindic va dispune notificarea de către lichidatorul judiciar desemnat, a deschiderii procedurii de faliment şi va indica termenele prevăzute de art. 109 alin. (2) din Legea nr. 85/2006. În ceea ce priveşte cererea de chemare în garanţie a Primarului mun. Bacău, instanţa o va respinge ca inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite cerinţele art. 60 alin. (1) C.proc.civ.

De altfel, debitoarea nici nu şi-a motivat această cerere, arătând doar că starea de insolvenţă nu-i este imputabilă ei, ci faptului că nu i s-a eliberat autorizaţia de funcţionare de către Primăria Bacău, fără a solicita în concret ceva, în raport de cererea de chemare în garanţie formulată.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Respinge excepţia inadmisibilităţii acţiunii. Respinge contestaţia debitoarei, ca nefondată. Respinge cererea de chemare în garanţie a Primarului Municipiului Bacău, de către debitoare, ca inadmisibilă. Admite cererea creditoarei AFP Bacău.

În temeiul art. 107 alin. (1) lit. A), b), coroborat cu art. 1 alin. (2) lit. e) şi art. 3 pct. 25 din Legea nr. 85/2006 deschide procedura falimentului, în formă simplificată, împotriva debitoarei SC C.C.B. SRL Bacău.

Desemnează lichidator judiciar al debitoarei pe C.I. IPURL, care va avea atribuţiile prevăzute de art. 25 din legea insolvenţei şi un onorariu lunar de 2.000 lei sau 10% din valoarea bunurilor vândute şi a creanţelor recuperate, ce va fi achitat din fondul de lichidare, în lipsa bunurilor debitoarei.

Constată dizolvată debitoarea şi ridică dreptul de administrare al acesteia.

Fixează termenul maxim de predare a gestiunii debitoarei la 10 zile de la comunicarea prezentei hotărâri şi obligă administratorul statutar al debitoarei să predea toate bunurile şi actele financiare contabile ale debitoarei, către lichidatorul judiciar.

Dispune ca lichidatorul judiciar să notifice creditorii debitoarei, cu privire la deschiderea procedurii şi posibilitatea formulării de declaraţii de creanţă, în termen de 5 zile de la data prezentei hotărâri.

Stabileşte termen pentru depunerea declaraţiilor de creanţă, la 10 zile de la primirea notificării. Stabileşte termen pentru depunerea, afişarea şi comunicarea tabelului suplimentar la 21.03.2008. Stabileşte termenul limită pentru depunerea contestaţiilor la tabelul suplimentar, cu cel puţin 10 zile înainte de termenul stabilit pentru depunerea tabelului definitiv consolidat (31.03.2008). Stabileşte termen pentru întocmirea şi depunerea tabelului definitiv consolidat la 11.04.2008 şi prima Adunare a Creditorilor la 15.04.2008, ora 10, la sediul lichidatorului judiciar.

Dispune sigilarea bunurilor debitoarei şi efectuarea celorlalte operaţiuni de lichidator. Dispune notificarea deschiderii procedurii debitoarei, creditoarei, DGFP, lichidatorului judiciar, Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Bacău pentru efectuarea menţiunilor şi publicarea în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

50. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile, peste valoarea prag, rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat. Respingerea contestaţiei formulate de către debitoare şi deschiderea procedurii de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6, pct. 12, art. 33

Potrivit art. 3 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile, iar insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadenţă (30 de zile anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2010), nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori.

Debitoarea nu a demonstrat, pe calea contestaţiei, că lichidităţile existente sunt superioare creanţei certe, lichide, exigibile pretinse.

În consecinţă, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 şi pct. 12 din Legea nr. 85/2006, creditoarea făcând dovada îndreptăţirii sale de a solicita deschiderea procedurii insolvenţei, instanţa va respinge contestaţia debitoarei şi va dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva acesteia.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 6023 din 12 decembrie 2007

Prin sent. com. nr. 6023/2007 din 12 decembrie 2007, instanţa a soluţionat cererea de deschidere a procedurii reglementată de Legea nr. 85/2006 faţă de debitoarea SC T.C. SA Cluj-Napoca formulată de către creditoarea A.F.P. M.B.

Reprezentanta debitoarei a depus la dosar dovada că s-a achitat o parte din debit şi un extras de cont. Arată că nu îşi mai susţine cererea de obligare a creditoarei la plata cauţiunii.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Comercial Cluj, creditoarea A.F.P. M.B. a chemat în judecată pe debitoarea SC T.C. SA„ solicitând deschiderea faţă de aceasta a procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006. A solicitat judecarea cauzei şi în lipsă.

În motivarea cererii, a arătat că, pe baza declaraţiilor privind obligaţiile la bugetul Fondului pentru Mediu depuse de debitoare şi a plăţilor efectuate, a stabilit în sarcina debitoarei o creanţă la Fondul de Mediu pentru perioada iunie 2002 – 20 septembrie 2007 în valoare totală de 96.614 lei.

A arătat că obligaţia debitoarei este aferentă cotei din preţul de adjudecare a masei lemnoase cumpărate de la Regia Naţională a Pădurilor, prevăzută de

art. 8 lit. g) din Legea nr. 73/2000 şi taxelor pentru emisii de poluanţi în atmosferă, prevăzute de art. 8 lit. b) din acelaşi act normativ.

A învederat structura creanţei: contribuţie datorată – 43.691 lei, dobânzi – 47.182 lei, penalităţi de întârziere – 5.741 lei, calculate până la data de 20 septembrie 2007.

A mai arătat că a luat măsuri de executare silită a creanţei, emiţând înştiinţarea de plată nr. 3739/22 martie 2007, somaţia nr. 8202/11 iunie 2007 şi titlul executoriu nr. 333/2007, trimiţând şi poprire asupra conturilor bancare ale debitoarei. A învederat că debitoarea nu a achitat până la data sesizării judecătorului sindic nicio sumă din debitul mai sus-menţionat.

A concluzionat în sensul că creanţa sa este certă, lichidă şi exigibilă, urmând să fie actualizată conform art. 41 din Legea nr. 85/2006, iar debitoarea nu a mai efectuat plăţi în contul acestei creanţe de cel puţin 30 de zile, fiind prezumată în stare de insolvenţă, iar cuantumul creanţei este superior valorii prag de 10.000 lei.

A mai arătat că nu s-au constituit garanţii reale şi nici nu s-au luat măsuri asigurătorii împotriva bunurilor debitoarei, iar creanţa sa se încadrează în rândul celor prevăzute de art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006.

În drept, a invocat dispoziţiile art. 8 lit. b) şi g) din Legea nr. 73/2000, art. 1 alin. (1), art. 31, art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006.

Cererea este scutită de plata taxei judiciare de timbru, conform art. 17 din Legea nr. 146/1997 şi art. 1 din O.G. nr. 32/1995 coroborate cu art. 197 şi art. 229 din O.G. nr. 92/2003.

Pentru dovedirea pretenţiilor sale, creditoarea a depus la dosar următoarele înscrisuri: certificatul constatator cuprinzând datele de identificare ale debitoarei, nota de constatare din 20 septembrie 2007 cu anexe, titlul executoriu nr. 333/11 iunie 2007, somaţia nr. 8702/11 iunie 2007, dovada de comunicare, proces-verbal pentru îndeplinirea procedurii de citare prin publicitate, anunţ colectiv, înştiinţarea de plată nr. 3739/22 martie 2007, adresele de înfiinţare a popririi nr. 11065/31 iulie 2007 comunicate unităţilor bancare, adresa de înfiinţare a popririi nr. 11064/31 iulie 2007 comunicată debitoarei.

ORC de pe lângă Tribunalul Cluj a comunicat lista de control a societăţii debitoare, în care se specifică faptul că debitoarea este în funcţiune.

Cererea creditoarei a fost comunicată debitoarei în condiţiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, iar debitoarea a formulat contestaţie, prin care a solicitat respingerea cererea creditoarei de deschidere a procedurii insolvenţei, ca nefondată, întrucât debitoarea nu se găseşte în stare de insolvenţă; obligarea creditoarei la consemnarea unei cauţiuni de 10% din valoarea creanţei, conform prevederilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 şi acordarea unui termen în vederea depunerii la dosar a actelor şi informaţiilor prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 precum şi pentru a contesta întinderea drepturilor creditoarei.

În fapt, a arătat că creditoarea A.F.P. M.B., după ce a aşteptat până la limita termenului de prescripţie prevăzut de Codul de procedură fiscală, a pornit împotriva sa o acţiune în executarea creanţei în cadrul căreia nu i s-a acordat efectiv dreptul de a îşi expune punctul de vedere, nici cu privire la cuantumul alegat al creanţei, nici cu privire la modul în care s-ar fi putut realiza plata respectivei creanţe.

Ulterior, pe fondul unei totale lipse de dialog, creditoarea a iniţiat cererea de deschidere a procedurii insolvenţei considerând-o, în mod neîntemeiat, ca singura cale de recuperare a creanţei sale.

A mai arătat că nu contestă existenţa unor debite în favoarea creditoarei, însă a învederat că acestea nu pot constitui, singure, temeiul deschiderii unei proceduri care putea avea consecinţe deosebit de grave asupra activităţii sale, iar faptul că nu a achitat datoriile pe care le are faţă de A.F.P. M.B. nu duce la concluzia că s-ar afla în încetare de plăţi, relaţiile cu alţi parteneri de afaceri desfăşurându-se de o altă manieră datorită atât beneficiilor imediate pe care relaţiile comerciale cu aceştia le aduc subscrisei, cât şi datorită necesităţii stabilirii şi promovării acestor relaţii în vederea menţinerii funcţionalităţii societăţii.

A învederat că existenţa unor dificultăţi de natură financiară a împiedicat-o să îşi achite la scadenţă unele datorii, însă acest fapt nu este de natură a justifica deschiderea procedurii insolvenţei faţă de ea. Dimpotrivă, a efectuat şi efectuează în continuare plăţi, atât în raporturile cu creditoarea (conform O.P. nr. 38/2007 - 15.000 lei), cât şi în raport cu ceilalţi creditori (ordine de plată din perioada 2005 – 2007).

A mai precizat că în data de 1 noiembrie 2007 a achitat către bugetul de stat şi către bugetul local, în cadrul unei executări silite în favoarea A.F.P. Cluj suma totală de 224.977 lei reprezentând contribuţii restante (O.P. nr. 28-37/1 noiembrie 2007).

A evidenţiat reaua-credinţă a creditoarei, care a susţinut că procedura prevăzută de Legea 85/2006 era singura modalitate prin care putea să-şi valorifice creanţa, fără a fi încercat să-şi îndrepte executarea împotriva bunurilor debitoarei. În acest context, a mai arătat că emiterea somaţiei şi a înştiinţării de plată, precum şi înfiinţarea popririi unor conturi bancare (în condiţiile în care aceleaşi conturi erau deja blocate de către A.F.P. Cluj, care beneficia astfel de prioritate la satisfacerea creanţelor) nu semnifică îndeplinirea unei executări silite adecvate şi corespunzătoare si care ar putea fi suplinită doar prin deschiderea procedurii insolvenţei, fapt care atrage şi incidenţa dispoziţiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Cu privire la obligarea creditoarei la depunerea cauţiunii prevăzute de lege, a arătat că această cerere este pe deplin justificată prin însuşi scopul adoptării acestei dispoziţii de către Legea 85/2006, deoarece efectele pe care introducerea unei astfel de cereri le are asupra activităţii unei societăţi comerciale prezintă o foarte mare gravitate.

A apreciat că chiar dacă cererea de deschidere a procedurii este respinsă, anumite prejudicii pot fi totuşi provocate subscrisei prin alarmarea altor creditori sau simpli parteneri de afaceri, în condiţiile în care aceştia şi-ar putea schimba atitudinea faţă de debitoare doar pe baza acestei cereri chiar dacă în realitate nu există pentru ei niciun temei de temere. A apreciat că documentele depuse sunt suficiente pentru a se constata faptul că subscrisa nu se află în încetare de plăţi şi a învederat că a înregistrat anumite operaţiuni financiare care, datorită datei lor recente, nu sunt încă suficient de bine evidenţiate în documentaţia societăţii.

A mai apreciat că are dreptul să se plângă de lipsa transparenţei modului în care debitele subscrisei au fost stabilite, rezervându-şi posibilitatea de a face propriul calcul pentru suma datorată, pe care să îl supună ulterior atenţiei instanţei, în cazul în care acest lucru se va dovedi necesar, însă pentru realizarea acestui calcul are nevoie de timp întrucât acesta nu se poate face decât prin intermediul unor verificări tehnice de specialitate de natură contabilă care n-au putut fi realizate în timp util. În acelaşi sens, a mai arătat că modul în care creditoarea a înţeles să gestioneze această problemă i-a creat serioase îndoieli în privinţa onestităţii sale, în condiţiile în care creditoarea a preferat să uzeze de poziţia privilegiată pe care i-o conferă statutul său şi să îi transmită direct decizia de începere a executării silite, în loc să o invite la o procedură de mediere care s-ar fi putut dovedi benefică pentru ambele părţi, în pofida dispoziţiilor art. 9 alin. (1) C.proc.fisc.

A mai învederat şi faptul că este chestionabil faptul că unele acte i-au fost comunicate prin poştă cu confirmare de primire. în timp ce în cazul altora se arată că a fost necesară procedura comunicării prin publicitate, dar fără a se indica motivele care au făcut imposibilă comunicarea prin alte mijloace prevăzute de lege.

A mai afirmat că statul are şi aşa destule privilegii, nemaifiind necesar să poată fi şi propriul său judecător „independent şi imparţial" în vederea luării măsurilor de executare, posibilitate pe care a calificat-o ca fiind un abuz din partea autorităţilor, normal fiind ca înainte de trecerea la executarea silită să i se acorde ocazia debitoarei de a contesta debitul şi a oferi explicaţii de natură a clarifica situaţia, nu abia ulterior pe calea contestaţiei în faţa instanţei, acest mod de acţiune din partea autorităţilor dovedind o atitudine ostilă faţă de contribuabil şi care l-ar îndreptăţi pe acesta să aibă o conduită asemănătoare

În drept, a invocat dispoziţiile Legii nr. 85/2006 şi ale Codului de procedură fiscală.

Contestaţia a fost legal timbrată cu suma de 39 lei taxă judiciară de timbru şi 0,3 lei timbru judiciar.

Pentru dovedirea apărărilor propuse, a depus la dosar ordine de plată, extrase de cont, copia bilanţului contabil depus la AFP Cluj-Napoca la 15

august 2007, raport al comisiei de cenzori, balanța de verificare pe luna septembrie 2007.

Și-au depus ofertele de preluare a poziției de administrator judiciar/lichidator judiciar următorii practicieni în insolvență: dna T.M.C., dna S.N., I.I. Zalău, H.&B.I. SPRL, C.I.T. SPRL.

Analizând ansamblul materialului probator aflat la dosar, judecătorul sindic reține următoarele:

Potrivit art. 66 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006, toate creanțele sunt supuse procedurii de verificare prevăzute de actul normativ respectiv, cu excepția creanțelor constatate prin titluri executorii, nefiind supuse acestei proceduri nici creanțele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale.

Potrivit dispozițiilor art. 108 alin. (3) din O.G. nr. 92/2003, titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii, iar potrivit dispozițiilor art. 137 alin. (1) și (2) din același act normativ, executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu, iar titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care creanța fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege.

Titlul executoriu fiscal de la dosar a fost comunicat debitoarei conform art. 44 alin. (2) lit. c) din O.G. nr. 92/2003 și a fost recomunicat debitoarei de către instanță, conform dispozițiilor art. 92 alin. (1) C.proc.civ., la data de 23 octombrie 2007, iar debitoarea nu a făcut dovada contestării acestuia conform dispozițiilor art. 169 alin. (3) din O.G. nr. 92/2003. Acest titlu executoriu a fost emis pentru creanțe rezultate din obligațiile debitoarei către A.F.P. M.B., având o valoare de peste 10.000 lei.

Această creanță este certă, rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat, este lichidă, fiind stabilită în bani de creditoare și este exigibilă, scadența sa fiind cu mai mult de 30 de zile anterioară sesizării judecătorului sindic, astfel cum rezultă din mențiunile titlului executoriu mai sus menționat.

În consecință, această creanță este certă, lichidă și exigibilă în sensul dispozițiilor art. 379 alin. (1), (3) și (4) C.proc.civ. coroborate cu cele ale art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 și depășește valoarea prag pentru deschiderea procedurii insolvenței prevăzută de art. 3 pct. 12 din același act normativ.

În ceea ce privește actele depuse de debitoare la dosar, mai sus enumerate, judecătorul sindic reține următoarele:

Potrivit art. 3 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile, iar insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori.

Relevanţa probatorie a următoarelor înscrisuri: ordine de plată emise în favoarea altor societăţi comerciale în perioada 21 februarie – 24 martie 2006, în valoare de 30231,77 lei, ordine de plată emise în favoarea bugetului local în perioada 11 iulie 2005 – 6 septembrie 2005 , în valoare de 1.408,31 lei, ordine de plată emise în favoarea altor societăţi comerciale în perioada 13 iulie – 20 octombrie 2006, în valoare de 13.375,53 lei, ordine de plată electronice emise în favoarea bugetului de stat în perioada 10 noiembrie 2006 – 21 mai 2007, în valoare de 37.552 lei, extras de cont atestând plata unei cotizaţii de 900 lei, ordine de plată emise în favoarea altor societăţi comerciale în perioada 8 mai – 27 august 2007, în valoare de 28.490,9 lei, bilanţul contabil depus la AFP Cluj-Napoca la 15 august 2007, raportul comisiei de cenzori şi balanţa de verificare pe luna septembrie 2007 - este extrem de scăzută în cauză, deoarece aspectul care trebuie dovedit de către debitoare pe calea contestaţiei este existenţa lichidităţilor necesare la data la care judecătorul sindic analizează propunerea de deschidere a procedurii. Referindu-se la o perioadă mult anterioară momentului dezbaterilor, aceste înscrisuri nu pot fi luate în considerare ca dovezi ale solvabilităţii debitoarei la acest moment.

În ceea ce priveşte ordinele de plată emise în favoarea bugetului de stat în perioada 1-2 noiembrie 2007, în valoare de 220.612 lei, ordinele de plată emise în favoarea C.L.C. în data de 1 noiembrie 2007, în valoare de 34.365 lei, ordinele de plată emise în favoarea altor societăţi comerciale în perioada 1-6 noiembrie 2007, în valoare de 11.578,26 lei, acestea atestă efectuarea unui volum relativ ridicat de plăţi, însă nu atestă şi existenţa vreunei eventuale încasări.

În fine, cele mai relevante probe în cauză sunt extrasul contului debitoarei deschis la A.B. la data de 6 decembrie 2007 şi ordinele de plată emise în favoarea bugetului de stat la 7 decembrie 2007, în valoare 281.936 lei.

Astfel, la data de 6 decembrie 2007, contul debitoarei deschis la A.B. a fost creditat cu suma de 198.017,48 lei prin punerea la dispoziţia debitoarei a liniei de credit oferită de A.B., respectiv a fost creditat cu suma de 150.000 lei prin încasarea OP nr. 882 emis de D.S. Cluj-Napoca, cu titlu de plată parţială referitoare la C.P.C., în total suma de 347.977,98.

La aceeaşi dată, debitoarea a rambursat suma de 200.000 lei către A.B. reprezentând credit acordat de A.B., rămânând cu un disponibil în cont de 147.977,98 lei.

La data de 7 decembrie 2007, debitoarea a efectuat următoarele plăţi: 69.369 lei către bugetul de stat, cu OP nr. 46, 30.000 către creditoare, cu OP

nr. 54, 110.000 lei către bugetul asigurărilor sociale de stat, cu OP nr. 52, 70.000 lei către bugetul asigurărilor de şomaj cu OP nr. 50, 619 lei către bugetul de stat cu OP nr. 47, 30.000 lei către bugetul asigurărilor sociale de stat şi fondurilor speciale, cu OP nr. 48, 1692 lei către bugetul asigurărilor sociale de sănătate, 256 lei către bugetul asigurărilor sociale de şomaj cu OP nr. 51, 870 lei către P. V. I. cu OP nr. 57 şi 130 lei către P.V. I. cu OP nr. 56, în total suma de 312.936 lei.

Având în vedere faptul că la data de 6 decembrie 2007 debitoarea mai avea disponibil în cont doar suma de 147.977,98 lei, plăţile efectuate de debitoare la data de 7 decembrie 2007 s-au efectuat atât din disponibilul respectiv, cât şi dintr-o altă sursă de finanţare. Singura altă sursă de finanţare pe care debitoarea a probat-o în prezenta cauză este linia de credit acordată de A.B., de 198.017,48 lei, care, cumulată cu disponibilul, genera un total de 345.995,46 lei.

Din acest total, debitoarea a efectuat la data de 7 decembrie 2007 plăţi în valoare de 312.936 lei, rezultând astfel un disponibil pentru data de 8 decembrie 2007 de 33.059,46 lei.

Debitoarea nu a mai probat dobândirea altor sume de bani; din contră, a probat utilizarea parţială a unei linii de credit de 198.017,48 lei, rămânându-i doar un rest de 33.059,46 lei.

Debitoarea a efectuat 3 plăţi în contul creditoarei în sumă globală de 50.000 lei, toate la mai mult de 30 de zile de la scadenţă – 22 martie 2007, rămânând un rest de plată de 96.614 - 50.000 = 46.614 lei.

Or, disponibilul probat de debitoare la data de 8 decembrie 2007 era insuficient pentru acoperirea restului de debit, chiar şi la această dată diferenţa dintre disponibil şi restul de debit fiind superioară plafonului de 10.000 lei prevăzut de art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, deşi această condiţie este imperativă doar la data formulării cererii : 46.614 – 33059,46 = 13.554,54 lei.

În consecinţă, judecătorul sindic apreciază îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 şi pct. 12 din Legea nr. 85/2006, creditoarea făcând dovada îndreptăţirii sale de a solicita deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC T. SA în sensul dispoziţiilor art. 31 coroborat cu art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, contestaţia debitoarei fiind lipsită de temeinicie.

Desigur, judecătorul sindic este ţinut să analizeze toate apărările debitoarei, însă aceasta a avansat atât susţineri pertinente unei astfel de cauze, cât şi alegaţii de ordin general.

Din prima categorie, judecătorul sindic are în vedere apărările debitoarei referitoare la lipsa de temeinicie a calculului datoriilor sale faţă de creditoare, însă această apărare nu este eficientă, în condiţiile în care titlul executoriu emis împotriva debitoarei nu a fost atacat de către aceasta conform art. 169 alin. (3) C.proc.fisc., fiind incidente dispoziţiile art. 66 din Legea nr. 85/2006.

În acelaşi sens pot fi reţinute, parţial, apărările debitoarei referitoare la nelegala comunicare către ea a titlului executoriu, care sunt infirmate de dovezile de comunicare de la dosar, care atestă legala comunicare către ea a titlului executoriu, conform art. 44 alin. (2) lit. c) şi d) şi alin. (3) C.proc.fisc.

În ceea ce priveşte nemulţumirile debitoarei de ordin legislativ sau fiscal, rezolvarea acestora excede competenţei instanţelor de judecată, intrând în sfera puterii legislative sau a celei executive, astfel încât nu vor fi analizate.

Referitor la diversele intenţii sau manifestări pretins răuvoitoare ale creditoarei, judecătorul sindic reţine că creditoarea este o autoritate publică centrală, care îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul întregului stat român, neputând avea o relaţie specială cu debitoarea, iar dreptul pozitiv român nu prevede obligativitatea concilierii în cazul în care un creditor urmăreşte deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006.

Fiind îndeplinite condiţiile legale mai sus enunţate, în temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 judecătorul sindic, reţinând caracterul neîntemeiat al contestaţiei, va admite cererea formulată de creditoarea împotriva debitoarei SC T. SA şi, în consecinţă, va dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC T. SA SRL.

În temeiul dispoziţiilor art. 34 din Legea nr. 85/2006, va numi administrator judiciar pe H.&B.I. SPRL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006. La desemnarea administratorului judiciar, judecătorul sindic are în vedere experienţa profesională îndelungată a acestei societăţi profesionale, precum şi flexibilitatea modului de stabilire a onorariului.

Totodată, judecătorul sindic va dispune, în temeiul art. 35 din Legea nr. 85/2006, ca debitoarea să depună la dosarul cauzei, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Potrivit dispoziţiilor art. 47 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei.

Potrivit dispoziţiilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 judecătorul sindic va dispune desemnarea administratorului special.

Totodată va stabili în sarcina administratorului judiciar obligaţia de a depune la dosar un raport asupra cauzelor şi împrejurărilor ce au dus la apariţia stării de insolvenţă a debitoarei, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă conform prevederilor art. 59 din Legea nr. 85/2006.

În temeiul dispoziţiilor art. 61 din Legea nr. 85/2006, va dispune notificarea de către administratorul judiciar a deschiderii procedurii insolvenţei debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj, în vederea efectuării menţiunii conform dispoziţiilor art. 61 din Legea nr. 85/2006, precum şi comunicarea tuturor instanţelor în a căror jurisdicţie se află sediul debitoarei şi tuturor băncilor unde debitoarea are

deschise conturi, potrivit dispozițiilor art. 37 din Legea nr. 85/2006, această din urmă obligație fiind în sarcina administratorului judiciar.

În condițiile art. 42 alin. (2) din aceeași lege se va dispune și indisponibilizarea părților sociale deținute de asociați la societatea debitoare.

Potrivit art. 44 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va stabili în sarcina debitoarei obligația de a pune la dispoziția administratorului judiciar, toate informațiile cerute cu privire la activitatea debitoarei, precum și lista cuprinzând plățile și transferurile patrimoniale efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.

În temeiul art. 48 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, se va dispune tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără ordinul judecătorului sindic sau al administratorului judiciar, sub sancțiunea prevăzută de art. 48 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, obligația de notificare revenind administratorului judiciar.

În temeiul art. 62 alin. (1) lit. b), c), d) și e) din Legea nr. 85/2006, se va fixa termenul limită pentru depunerea cererilor de admitere a creanțelor la data de 31 ianuarie 2008, termenul limită pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afișarea și comunicarea tabelului preliminar al creanțelor la data de 18 februarie 2008, termenul pentru soluționarea eventualelor contestații și pentru afișarea tabelului definitiv al creanțelor la 12 martie 2008.

În temeiul art. 21 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, va dispune în sarcina administratorului judiciar obligația de a depune rapoarte privind modul de îndeplinire a atribuțiilor sale, cu justificarea cheltuielilor, la fiecare termen de continuare a procedurii.

Fixează termenul limită pentru depunerea cererilor de admitere a creanțelor la data de 31 ianuarie 2008, termenul limită pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afișarea și comunicarea tabelului preliminar al creanțelor la data de 18 februarie 2008, termenul pentru soluționarea eventualelor contestații și pentru afișarea tabelului definitiv al creanțelor la 12 martie 2008.

Dispune în sarcina administratorului judiciar obligația de a depune rapoarte privind modul de îndeplinire a atribuțiilor sale, cu justificarea cheltuielilor, la fiecare termen de continuare a procedurii, potrivit art. 21 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

51. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Existența unor titluri executorii emise de organele fiscale. Admiterea cererii creditorului şi deschiderea procedurii generale de insolvență împotriva debitorului

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 1 lit. a), art. 33
C.proc.civ., art. 225

Potrivit art. 3 pct.1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile, iar insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadenţă (30 de zile anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2010), nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori.

Atitudinea pasivă a debitorului care nu depune întâmpinare şi nu formulează contestaţie este interpretată ca început de dovadă scrisă în favoarea creditorului, conform art. 225 C.proc.civ.

În lipsa documentelor care să ateste posibilitatea debitorului de a achita creanţele exigibile cu sumele de bani disponibile, prezumţia stării de insolvenţă nu poate fi răsturnată.

Trib. Iaşi, Secţia comercială şi de contencios administrativ,
sent. com. nr. 34/S din 29 ianuarie 2008

Prin sent. com. nr. 34/S din 29 ianuarie 2008, instanţa a soluţionat cererea creditorului A.F.P. Iaşi, având ca obiect deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC A. SRL.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Iaşi, Secţia comercială şi de contencios administrativ-faliment la data de 1.11.2007, creditorul A.F.P. Iaşi a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC A. SRL.

În motivarea cererii, creditorul a arătat că debitorul SC A. SRL înregistrează datorii la bugetul de stat în sumă totală de 104.714 lei, reprezentând impozit pe profit, TVA, impozit pe venit din salarii, impozit microîntreprinderi, CAS angajator, CAS asiguraţi, fond accident, CASS unitate, CASS angajaţi, concedii şi indemnizaţii, fond de şomaj angajator, fond de şomaj asiguraţi, fond de garantare pentru plata creanţelor sociale (debite şi dobânzile aferente), potrivit înscrisurilor anexate. Creanţa este certă, lichidă şi exigibilă.

În vederea recuperării acestor sume, organul fiscal a întreprins toate măsurile de executare silită prevăzute de O.G. nr. 92/2003, însă nu s-au găsit

în patrimoniul firmei bunuri şi nu s-au depistat conturi care să fie valorificate pentru acoperirea creanței bugetare.

Debitorul SC A. SRL se află în încetare de plăţi, întrucât din data de 13.02.2007 nu a mai achitat nicio sumă din obligaţiile înregistrate la bugetul consolidat de stat. Creditoarea a depus, în dovedirea cererii, o serie de înscrisuri în fotocopie.

Cererea este scutită de plata taxei de timbru, potrivit dispoziţiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, astfel cum a fost modificată, precum şi de plata timbrului judiciar, potrivit dispoziţiilor art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 32/1995 privind timbrul judiciar, astfel cum a fost modificată.

Cererea formulată de către creditorul A.F.P. Iaşi având ca obiect deschiderea procedurii insolvenţei a fost comunicată debitorului SC A. SRL la data de 9.11.2007, fiind primită de către C.A., funcţionar însărcinat cu primirea corespondenţei.

Legal citat, debitorul SC A. SRL nu a depus întâmpinare, nu şi-a trimis reprezentant în instanţă pentru a-şi exprima un punct de vedere asupra cererii şi nu a formulat contestaţie, potrivit dispoziţiilor art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, atitudine interpretată de către instanţă ca un început de dovadă scrisă în favoarea creditorului, potrivit dispoziţiilor art. 225 C.proc.civ.

Analizând cererea formulată de către creditor, prin prisma materialului probator administrat şi constatând că împotriva debitorului, creditorul are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile şi într-un cuantum ce depăşeşte valoarea prag impusă de art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, dovedită cu titlurile executorii anexate, apreciază că debitorul este prezumat în insolvenţă, în lipsa documentelor care să-i ateste posibilitatea de a achita datoria cu sumele de bani disponibile. Instanţa reţine că debitorul figurează ca parte într-un raport de drept fiscal, ramură a dreptului public, cu o reglementare specifică.

Dreptul public conţine totalitatea principiilor şi regulilor aplicabile în raporturile dintre stat şi supuşii săi, iar în sfera dreptului public este inclusă şi ramura dreptului financiar.

În ceea ce priveşte subiectele participante la raporturile de drept financiar, instanţa reţine că un prim subiect este întotdeauna statul reprezentat de organele sale de specialitate în activitatea financiară, iar cel de-al doilea subiect al acestor raporturi poate fi o persoană fizică sau juridică. Subiectele de drept din prima categorie, respectiv organele financiare ale statului, au în cadrul raporturilor de drept financiar o situaţie juridică specifică, în sensul că fiind purtătoare ale puterii publice pot să pretindă celui de al doilea subiect să efectueze o anumită prestaţie, să se abţină de la face ceva ori să îl controleze.

De aceea între subiectele raportului juridic de drept financiar există un raport de subordonare al celui de-al doilea subiect faţă de primul, care e întot-

deauna statul, reprezentat de organele sale de specialitate cu atribuţii în domeniul activităţii financiare.

Aşadar raporturile juridice de drept financiar se nasc, se modifică şi se sting pe baza manifestării unilaterale de voinţă a statului, prin modalităţile specifice prevăzute de dreptul financiar.

Raportul juridic de drept financiar ia naştere ca urmare a manifestării unilaterale de voinţă a statului, ceea ce presupune că celelalte subiecte participante la raportul juridic se supun voinţei statului.

Statul, reprezentat prin organele sale de specialitate cu atribuţii financiare are drepturi (de a preleva impozite şi taxe care se transformă în venituri la bugetul de stat), dar şi obligaţii (de a da curs cererilor privind formularea unor diferite obiecţiuni, plângeri sau contestaţii, de a analiza cererile de înlesnire de plată şi de a rezolva obiecţiunile formulate cu ocazia activităţii de control, sau a actului de impunere).

Cel de-al doilea subiect are în primul rând obligaţia de a respecta prevederile legale, dar are şi o serie de drepturi (de a contesta modul în care a fost impozitat, de a contesta modul în care se realizează executarea silită, de a cere anumite înlesniri, evidenţiind aspectele concrete care-i permit acest lucru etc.).

Cum debitorul nu a uzat de căile legale speciale oferite de legislaţia fiscală pentru a contesta creanţele fiscale şi nici de procedura de contestare specială prevăzută de Legea nr. 85/2006, instanţa, constatând că sunt îndeplinite condiţiile legii, va admite cererea creditorului şi va deschide procedura generală a insolvenţei faţă de debitor.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, va numi administrator judiciar prin tragere la sorţi dintre ofertele depuse la dosar pe A. IPURL Iaşi, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, care în lipsa unei convenţii încheiate cu creditorii majoritari, va fi retribuit pe baza deconturilor aprobate de către judecătorul sindic.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, va dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei. Instanţa va fixa termenul limită pentru depunerea creanţelor la 28 martie 2008, termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 25 aprilie 2008, termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 20 mai 2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 23 mai 2008.

De asemenea, va fixa data şedinţei adunării creditorilor la data de 2 mai 2008 ora 11:00, la sediul judecătorului-sindic din mun. Iaşi şi convoacă creditorii debitorului pentru alegerea comitetului creditorilor, al preşedintelui acestuia şi stabilirea remuneraţiei administratorului judiciar. Va dispune tri-

miterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar, iar în temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, va dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar la o unitate bancară de pe raza municipiului Iaşi, din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de creditorul A.F.P. Iaşi, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC A. SRL.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC A. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe A. IPURL Iaşi, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege.

În lipsa unei convenţii încheiate cu creditorii majoritari, administratorul va fi retribuit pe baza deconturilor aprobate de către judecătorul sindic. În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 28 martie 2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 25 aprilie 2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 20 mai 2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 23 mai 2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 2 mai 2008 ora 11:00, la sediul judecătorului-sindic din mun. Iaşi şi convoacă creditorii debitorului pentru alegerea comitetului creditorilor, a preşedintelui acestuia şi stabilirea remuneraţiei administratorului judiciar. Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar la o unitate bancară de pe raza municipiului Iaşi, din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

52. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Propunerea administratorului judiciar de intrare a debitorului în faliment prin procedura simplificată de insolvență. Admiterea propunerii administratorului judiciar. Deschiderea procedurii falimentului în formă simplificată împotriva debitorului

Legea nr. 85/2006, art. 28, art. 33, art. 35

Potrivit prevederilor art. 35 din Legea nr. 85/2006, „în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, potrivit prevederilor art. 33 alin. (4) sau, după caz, ale art. 33 alin. (6), debitorul este obligat să depună la dosarul cauzei actele și informațiile prevăzute la art. 28 alin. (1)".

Atitudinea procesuală și comercială pasivă a debitorului care nu depune toate actele prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006, ascunde informații vitale desfășurării procedurii insolvenței și nu desfășoară activitate la sediul declarat, sunt de natură a justifica admiterea propunerii formulate de administratorul judiciar de intrare a debitorului în faliment prin procedura simplificată.

Trib. Comercial Mureș, încheierea nr. 128 din 5 februarie 2008

Prin încheierea nr. 128 din 5 februarie 2008, instanța s-a pronunțat asupra propunerii administratorului judiciar R.V.A. M.I.S. SPPI, privind deschiderea procedurii simplificată a falimentului față de societatea debitoare SC N.P. SRL Tg. Mureș.

În esență, administratorul judiciar provizoriu a arătat că s-a conformat dispozițiilor date de judecătorul sindic prin sentința nr. 1235/15.08.2007 pronunțată în cadrul procedurii judiciare speciale avute în vedere, contactând administratorul statutar al insolventei în scopul predării-primirii documentelor contabile și a informațiilor cerute de dispozițiile art. 28 din Legea nr. 85/2006, înăuntrul termenului de 10 zile prevăzut de legiuitor și stabilit în concret de judecătorul sindic.

Acesta, deși a pus la îndemâna administratorului judiciar desemnat în beneficiul insolventei o serie de documente contabile, conținutul lor nu s-a corelat cu informațiile raportate Ministerului Finanțelor Publice.

De asemenea, a omis să înfățișeze documente contabile aferente anului 2005, dar a confirmat că își va îndeplini obligația legală stabilită în sarcina lui de legiuitor. Cu toate acestea, până la expirarea termenului procedural pus la îndemâna insolventei, administratorul judiciar provizoriu nu a fost solicitat în scopul preluării documentelor contabile ale acesteia și nici a informațiilor specificate.

Administratorul judiciar provizoriu a mai învederat că organele de conducere executivă ale debitoarei nu au declarat intenţia de reorganizare şi nici nu au propus vreun plan de reorganizare, dar şi că societatea debitoare nu îşi mai desfăşoară nicio activitate specifică declarată la sediul social.

În acest context procesual, apreciind incidenţa dispoziţiilor art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 4 şi lit. d) din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar provizoriu a opinat că se impune cu necesitate deschiderea în contra debitoarei a procedurii insolvenţei simplificată.

Primind raportul cu propunerea administratorului judiciar provizoriu de supunere a insolventei procedurii simplificate, judecătorul sindic a luat măsurile cerute de legiuitor prin dispoziţiile art. 54 din Legea nr. 85/2006, stabilind data ora şi locul şedinţei publice în cadrul căreia părţile împricinate să îşi expună susţinerile faţă de această propunere.

La dezbateri nu s-a înfăţişat decât administratorul judiciar provizoriu care a susţinut aceeaşi stare procesuală, nici până la acea dată debitoarea neîndeplinindu-şi obligaţia procesuală de a preda documentele şi informaţiile cerute de dispoziţiile art. 28 din Legea nr. 85/2006.

Pe de altă parte, creditorii bugetari Ministerul Finanţelor Publice prin subsidiara DGFP Mureş, respectiv Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului au achiesat propunerii administratorului judiciar, agreându-l şi pentru desemnarea lui în calitate de lichidator judiciar în situaţia declarării falimentului insolventei.

Asupra propunerii de deschidere a procedurii insolvenţei simplificată faţă de debitoare, prin prisma actelor procesuale şi de procedură îndeplinite, judecătorul sindic reţine următoarele:

Iniţial, a fost înregistrată la acest tribunal specializat cererea creditoarei SC A.L. IFN SA Bucureşti – succesoarea SC A.R. SA prin care a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea ei SC N.P. SRL Tg. Mureş.

După luarea tuturor măsurilor procesuale speciale cerute de legiuitor, cum înăuntrul termenului prevăzut în acest sens debitoarea nu a promovat contestaţia prin care să invoce lipsa stării de insolvabilitate în ce o priveşte şi să dovedească o astfel de susţinere, prin sentinţa nr. 1235/15.08.2007 judecătorul sindic a primit cererea creditoarei, a constatat starea de insolvenţă a debitoarei ei şi a deschis faţă de aceasta din urmă procedura insolvenţei.

În vederea îndeplinirii activităţilor specifice a desemnat motivat ca administrator judiciar provizoriu R.V.A. M.I.S. Tg. Mureş – practician în insolvenţă ce şi-a înfăţişat oferta de servicii alături de alţi practicieni în insolvenţă, fiind însă agreat de creditoare.

De asemenea, prin aceeaşi hotărâre judecătorească s-a stabilit în sarcina debitoarei obligaţia de a înfăţişa administratorului judiciar provizoriu documentele contabile şi informaţiile prevăzute de dispoziţiile art. 28 alin. (1) din

Legea nr. 85/2006, înăuntrul termenului de 10 zile de la pronunţarea respectivei hotărâri judecătoreşti.

În mod cert, până la data de 19.09.2007 debitoarea nu şi-a îndeplinit întocmai această obligaţie procesuală, menţinându-şi de altfel pasivitatea procesuală adoptată chiar de la promovarea cererii creditoarei în contra ei şi înfăţişând doar documente nerelevante procedurii judiciare speciale de faţă.

Potrivit dispoziţiilor art. 1 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 85/2006, „procedura simplificată prevăzută de prezenta lege se aplică debitorilor aflaţi în stare de insolvenţă, care se încadrează în una dintre următoarele categorii: (...) d) debitori care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1), care nu au prezentat documentele prevăzute de art. 28 alin. (1) lit. b), c), e) şi h) în termenul prevăzut de lege.

După cum a învederat şi administratorul judiciar provizoriu şi a constatat în mod direct şi nemijlocit şi judecătorul sindic, debitoarea SC N.P. SRL nu numai că nu a depus acele informaţii şi documente, ci a adoptat o atitudine procesuală şi comercială total pasivă, nemaidesfăşurând nicio activitate de acest fel la sediul sau declarat.

O asemenea pasivitate a fost apreciată de legiuitor ca o piedică în dezvoltarea firească a procedurii generale a insolvenţei şi, pentru a o înlătura, a instituit o adevărată sancţiune judiciară în contra debitoarei care, prin ascunderea unor informaţii vitale unei astfel de proceduri, împiedică desfăşurarea ei şi, implicit, creează atingeri importante drepturilor şi intereselor legitime creditorilor ei.

Faţă de aceste consideraţiuni, constatând că propunerea pendinte a administratorului judiciar provizoriu a fost corespunzător notificată potrivit exigenţelor impuse de legiuitor şi a dovezilor înfăţişate, judecătorul sindic o va primi, consecinţa imediată fiind aceea a intrării debitoarei-insolvent în faliment prin procedura simplificată a insolvenţei.

În vederea îndeplinirii activităţilor specifice va desemna în calitate de lichidator judiciar provizoriu tot R.V.A. M.I.S. Tg. Mureş, neexistând alte oferte ale unor practicieni în insolvenţă, precum şi remuneraţia provizorie. Totodată va stabili termenele procedurale înăuntrul cărora să fie îndeplinite actele de procedură cerute de legiuitor într-o asemenea situaţie procesuală, pentru data de 16 aprilie 2008, orele 12:30, sala 84 a Tribunalului Comercial Mureş stabilind şedinţa în vederea soluţionării eventualelor contestaţii faţă de tabelul suplimentar al obligaţiilor falitei.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite propunerea administratorului judiciar R.V.A. M.I.S. – practician în insolvenţă cu sediul profesional în mun. Tg. Mureş şi, în consecinţă:

Deschide procedura generală a insolvenţei prin faliment faţă de debitoarea SC N.P. SRL.

Indisponibilizează părţile sociale în procent de 100% deţinute de asociatul unic şi administrator statutar unic al debitoarei dl. A.I.V.

În termen de 10 zile de la deschiderea procedurii debitoarea este obligată să depună la dosarul cauzei actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei în parte, în limitele indicate de dispoziţiile art. 47 şi ale art. 49 alin. (1) lit. b) şi alin. (2)-(3) din Legea nr. 85/2006.

Dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitoarea are deschise conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al lichidatorului judiciar provizoriu.

În temeiul art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 desemnează în calitate de lichidator judiciar provizoriu R.V.A. M.I.S. – practician în insolvenţă având atribuţiile generale prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006.

Stabileşte remuneraţia provizorie a lichidatorului judiciar provizoriu la suma de 2.000 lei/lună fără T.V.A., dar şi a spezelor avansate de el în beneficiul debitoarei-insolvent, pe toată perioada lichidării judiciare, precum şi a unei remuneraţii de succes în procent de 5% din sumele aduse la masa credală şi efectiv distribuite creditorilor insolventei.

Stabileşte în sarcina debitoarei/fostului administrator statutar obligaţia de a preda lichidatorului judiciar provizoriu gestiunea averii împreună cu lista actelor şi operaţiunilor efectuate după deschiderea procedurii în termen de 10 de zile de la primirea prezentei hotărâri judecătoreşti.

Stabileşte în sarcina debitoarei/fostului administrator statutar obligaţia de a întocmi şi preda către lichidatorul judiciar provizoriu în termen de maxim 10 zile de la data prezentei hotărâri judecătoreşti, lista cuprinzând numele şi adresele creditorilor şi toate creanţele acestora la data intrării în insolvenţă, cu indicarea celor născute după deschiderea procedurii.

Lichidatorul judiciar provizoriu îndeplineşte toate atribuţiile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006, acordând atenţie deosebită următoarelor obligaţii:

- supravegherea actelor şi operaţiunilor inclusiv utilizarea, închirierea şi vânzarea bunurilor, efectuarea plăţilor care se încadrează în condiţiile obişnuite de exercitare a activităţii curente, cu obligaţia de a informa judecătorul sindic despre aceste operaţiuni în cadrul raportului lunar ce se va întocmi în conformitate cu prevederile art. 21 din Legea nr. 85/2006 – art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006;
- să convoace comitetul creditorilor pentru autorizarea efectuării actelor şi operaţiunilor care depăşesc condiţiile de exercitare a activităţii curente – art. 49 alin. (2) din Legea nr. 85/2006;
- lichidatorul judiciar provizoriu întocmeşte şi păstrează în mod regulat o listă cuprinzând toate actele şi operaţiunile încheiate după deschiderea procedurii, cu precizarea naturii şi valorii acestora şi a elementelor de identificare a contractanţilor – art. 46 alin. (2) din Legea nr. 85/2006;

- în situaţia în care constată, din verificarea activităţii debitorului, existenţa unor transferuri frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor să formuleze acţiuni pentru anularea lor – art. 20 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 85/2006;
- să denunţe sau să menţină contractele în derulare, în vederea creşterii la maximum a averii debitorului – art. 20 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 85/2006;
- să notifice hotărârea de deschidere a procedurii generale a insolvenţei prin faliment, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (7) şi art. 61-62 din Legea nr. 85/2006 tuturor creditorilor, către ORC de pe lângă Tribunalul Mureş şi să publice o notificare privind deschiderea aceleiaşi proceduri într-un ziar de largă circulaţie, pe cheltuiala averii debitorului. Notificarea către creditori va cuprinde termenele stabilite prin hotărâre, precum şi cerinţele pentru ca o creanţă să fie admisibilă potrivit prevederilor art. 61-62 din Legea nr. 85/2006.

Stabileşte termenul limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanţelor asupra averii debitoarei la data de 13 martie 2008 – data poştei.

Stabileşte termen de verificare a creanţelor, întocmire, afişare şi comunicarea tabelului definitiv suplimentar al creanţelor debitoarei la data de 28 martie 2008 – data poştei. Contestaţiile împotriva tabelului preliminar al obligaţiilor debitoarei se vor depune la tribunalul comercial cu cel puţin 10 zile înainte de data stabilită pentru definitivarea tabelului de creanţe, adică până la data de 7 aprilie 2008/data poştei.

Stabileşte termen pentru definitivarea tabloului de creanţe la data de 16 aprilie 2008, orele 12:30, termen la care judecătorul sindic va soluţiona şi eventualele contestaţii formulate împotriva tabelului definitiv suplimentar al obligaţiilor societăţii debitoare şi pe care creditorii, debitoarea şi administratorul judiciar provizoriu îl au în cunoştinţă.

Stabileşte termen la data de 3 martie 2008 în vederea verificării de către lichidatorul judiciar provizoriu desemnat a faptului dacă debitoarea a depus toate actele prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006 sau este necesară completarea acestora.

Dispune notificarea prezentei hotărâri de către administratorul judiciar provizoriu debitoarei, creditoarei şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Mureş, potrivit dispoziţiilor art. 61 din Legea nr. 85/2006, pe seama averii debitoarei.

53. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile. Titlu de creanţă fiscală, necontestat în procedura administrativă prevăzută de Codul de procedură fiscală. Prezumţia stării de insolvenţă. Deschiderea procedurii generale a insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 33
C.proc.fisc., art. 82-86

Titlurile de creanţă deţinute împotriva debitoarei, reprezentând taxe şi impozite datorate la bugetul de stat, constituie titluri de creanţă în sensul art. 82-86 C.proc.fisc., reprezentând atât declaraţii de creanţă ale contribuabilului debitor cât şi decizii de stabilire a creanţelor accesorii, comunicate debitorului potrivit legii.

Niciun text din Legea nr. 85/2006 nu condiţionează deschiderea procedurii de epuizarea executării silite de drept comun împotriva unui debitor aflat în stare de încetare de plăţi şi cu privire la care sunt îndeplinite condiţiile declanşării împotriva sa a procedurii prevăzute de această lege, astfel că instanţa a admis recursul, a modificat în tot sentinţa atacată şi a admis cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de către creditoare.

C.A. Alba Iulia, Secţia comercială, dec. com. nr. 477 din 29 mai 2009

Prin dec. com. nr. 477 din 29 mai 2009, instanţa a soluţionat recursul declarat de creditoarea D.G.F.P. Hunedoara împotriva sentinţei nr. 419/F/2009 pronunţată de judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Hunedoara în dosarul nr. 9.../2008.

Prin sentinţa nr. 419/F/2009 pronunţată de judecătorul sindic al Tribunalului Hunedoara, s-a respins cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de reclamanta DGFP Hunedoara împotriva debitoarei SC M. SRL Petroşani.

Pentru a pronunţa această soluţie judecătorul sindic a reţinut că titlurile de creanţă ale reclamantei reprezentând taxe şi impozite datorate bugetului de stat, nu constituie titluri executorii în condiţiile în care nu sunt constatate prin decizii de impunere comunicate debitorului în condiţiile art. 42 şi art. 44 C.proc.civ., sub sancţiunea nulităţii, iar pe de altă parte nu a făcut dovada că a eşuat în procedura executării silite împotriva debitoarei.

Împotriva acestei soluţii a declarat recurs creditoarea DGFP Hunedoara solicitând modificarea sentinţei în sensul admiterii cererii de deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

În motivarea recursului se arată că titlurile de creanţă deţinute împotriva debitoarei, reprezentând taxe şi impozite datorate la bugetul de stat, constituie titluri de creanţă în sensul art. 82-86 C.proc.fisc., reprezentând atât declaraţii de creanţă ale contribuabilului debitor cât şi decizii de stabilire a creanţelor accesorii, comunicate debitorului potrivit legii.

Verificând legalitatea şi temeinicia sentinţei atacate se constată următoarele:

Niciun text din Legea nr. 85/2006 nu condiţionează deschiderea procedurii de epuizarea executării silite de drept comun împotriva unui debitor aflat în stare de încetare de plăţi şi cu privire la care sunt îndeplinite condiţiile declanşării împotriva sa a procedurii prevăzute de această lege.

Această concluzie este înlăturată inclusiv de textul art. 36 din Legea nr. 85/2006 unde se prevede că de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţei asupra debitorului sau bunurilor sale.

Prin urmare, chiar dacă o atare procedură, de realizare a creanţelor împotriva debitorului sau a bunurilor sale există (în categoria cărora se includ, evident, şi cererile de executare silită) şi este în curs de desfăşurare, ea nu se va continua ci, aşa cum prevede textul menţionat se va suspenda pentru a da prioritate procedurii concursuale a executării silite din procedura insolvenţei. Cu alte cuvinte, raporturile dintre cele două proceduri sunt invers decât cele considerate de către judecătorul sindic: procedura concursuală a insolvenţei înaintea oricărei alte proceduri de executare silită împotriva debitorului sau a bunurilor sale.

De altfel, din adresele ANF Petroşani nr. 114/25.01.2008 şi a DGFP Hunedoara nr. 8293/11.12.2007 rezultă cu evidenţă că reclamanta a început procedura de executare silită împotriva debitoarei.

Cât priveşte chestiunile relative la titlurile de creanţă ale creditoarei, se constată că potrivit art. 85-89 din O.G. nr. 92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală, stabilirea obligaţiilor fiscale, ce constituie titlu de creanţă potrivit art. 110 din acelaşi act normativ şi totodată titlu executoriu potrivit art. 141 din Ordonanţă, se face atât prin propria declaraţie a contribuabilului, cât şi pe baza unor decizii de impunere ori alte astfel de decizii, asimilate deciziilor de impunere, emise de organul fiscal. Numai în ce priveşte aceste din urmă obligaţii fiscale există obligaţia comunicării lor în conformitate cu dispoziţiile art. 44 C.proc.fisc., într-adevăr sub sancţiunea nulităţii în conformitate cu art. 46 din acelaşi act normativ, declaraţiile fiscale ale contribuabilului fiind prezumate în cunoştinţă prin însuşi faptul declarării lor.

La dosar există atât dovada declaraţiilor fiscale depuse de debitoare, cât şi a deciziilor referitoare la obligaţiile de plată accesorii împreună cu dovada comunicării lor debitoarei.

În aceste condiţii, în care obligaţiile fiscale ale debitoarei sunt dovedite, în condiţiile legii, inclusiv din perspectiva comunicării lor cu debitoarea, dobândind astfel calitatea de a fi certe, lichide şi exigibile în contextul art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic era obligat să procedeze la deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

Aşa fiind, se va admite recursul de faţă, cu consecinţa modificării sentinţei în sensul deschiderii procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

Urmare a acestei soluţii, judecătorul sindic va proceda la îndeplinirea tuturor actelor şi măsurilor imediat ulterioare deschiderii procedurii insolvenţei prevăzute în sarcina sa de Legea nr. 85/2006, cum ar fi cele de numire a administratorului judiciar în condiţiile art. 34 sau de luare a primelor măsuri în condiţiile art. 32 alin. (2) raportat la art. 61 şi urm. din lege.

Pentru aceste motive, Curtea a decis:

Admite recursul declarat de creditoarea D.G.F.P. Hunedoara împotriva sentinţei nr. 419/F/2009 pronunţată de judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Hunedoara şi în consecinţă modifică în tot sentinţa atacată în sensul că admite cererea formulată de creditoarea D.G.F.P. Hunedoara şi în consecinţă:

Constată că debitoarea SC M. SRL Petroşani se află în încetare de plăţi. Dispune deschiderea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006 împotriva debitoarei SC M. SRL Petroşani. Dispune judecătorului sindic să procedeze la îndeplinirea actelor, măsurilor, procedurilor şi a notificărilor ulterioare momentului deschiderii procedurii insolvenţei prevăzute de Legea nr. 85/2006.

54. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile, superioare valorii prag. Prezumţia stării de insolvenţă. Recunoaşterea de către debitoare a stării de insolvenţă. Deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă împotriva debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 1 lit. a), art. 33

Potrivit art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile, iar insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadenţă (30 de zile anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2010), nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori.

Calea legală a debitorului prin care contestă starea de insolvență este aceea de a formula contestație, în termen de 10 zile de la primirea copiei cererii introductive formulate de către creditor, în condițiile art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în caz contrar, fiind îndeplinite și condițiile cu privire la existența unei creanțe certe, lichide și exigibile, judecătorul sindic va admite cererea și va dispune deschiderea procedurii simplificate de insolvență.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 5749 din 10 decembrie 2007

Prin sent. com. nr. 5749/C/200 din 10 decembrie 2007, instanța a soluționat cererea de deschidere a procedurii insolvenței față de debitoarea SC T. SRL Cluj-Napoca, formulată de către creditoarea D.G.F.P. Cluj, în reprezentarea intereselor A.F.P. a Cluj-Napoca, în conformitate cu prevederile Legii nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată la data de 27 septembrie 2007 la Tribunalul Comercial Cluj, creditoarea D.G.F.P. Cluj a solicitat deschiderea procedurii insolvenței față de debitoarea SC T. SRL cu sediul în Cluj-Napoca, apreciind că această societate se află în stare de insolvență și nu mai poate face față obligațiilor sale comerciale, invocând existența unei creanțe certe, lichide și exigibile în cuantum de 187.294 lei, cererea fiind întemeiată pe dispozițiile art. 31 din Legea nr. 85/2006.

Cererea creditoarei a fost comunicată debitoarei în condițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, dar aceasta din urmă nu a depus contestație, pretențiile creditoarei fiind mai mari decât valoarea prag, respectiv 10.000 lei, potrivit dispozițiilor Legii nr. 85/2006. Mai mult, prin întâmpinarea depusă la dosar la data de 10 decembrie 2007, debitoarea a recunoscut că nu deține fonduri bănești care să acopere datoriile sale.

Analizând cererea formulată de creditoare, judecătorul sindic observă că cererea acesteia întrunește cerințele prevăzute de art. 31 coroborate cu prevederile art. 3, pct. 1, 6 și 12 și art. 1 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 85/2006, aceasta întrucât creditoarea a făcut dovada faptului că deține împotriva debitorului o creanță certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile, iar această creanță depășește valoarea prag, respectiv cuantumul minim de 10.000 lei prevăzut de lege.

Debitoarea nu a contestat în termenul reglementat de art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 starea de insolvență și nu a formulat nicio declarație în sensul de a solicita reorganizarea judiciară.

Față de lipsa contestației din partea debitoarei și ținând cont de actele depuse la dosar de către creditoare, judecătorul sindic apreciază că debitoarea se află în stare de insolvență, întrucât nu este în măsură cu fondurile bănești

disponibile să achite datorii mai vechi de 30 de zile de la data scadenţei, existând prezumţia că aceasta a încetat plăţile.

Aşa fiind, în temeiul dispoziţiilor art. 31 coroborate cu prevederile art. 33 din Legea nr. 85/2006, se va dispune deschiderea procedurii insolvenţei în formă simplificată împotriva debitoarei SC T. SRL, în speţă fiind incidente prevederile art. 1 alin. (2) lit. f) din actul normativ menţionat.

În temeiul art. 34 din Legea nr. 85/2006, va fi desemnat în calitate de lichidator provizoriu S.N., care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 25 din lege şi orice alte atribuţii care vor fi stabilite în sarcina sa.

În baza art. 35 din lege, se va stabili în sarcina debitoarei obligaţia de a depune la dosarul cauzei actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1), din aceeaşi lege, în termen de 10 zile de la comunicarea sentinţei de deschidere a procedurii.

Se va stabili în sarcina lichidatorului judiciar provizoriu obligaţia de a depune la dosar un raport asupra cauzelor şi împrejurărilor ce au dus la apariţia insolvenţei debitorului cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă conform prevederilor art. 59.

Se va dispune în sarcina lichidatorului judiciar provizoriu efectuarea notificărilor prevăzute de art. 61 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

În temeiul art. 47 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, se va dispune dizolvarea societăţii debitoare şi ridicarea dreptului de administrare al reprezentaţilor săi.

În temeiul art. 42 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, se va dispune indisponibilizarea părţilor sociale ale asociaţilor debitoarei în registrul special de evidenţă şi în conturile înregistrate electronic.

Se va dispune notificarea de către administratorul judiciar provizoriu a intrării în procedura simplificată a creditorilor notificaţi conform prevederilor art. 61 alin. (3), debitorului şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj pentru efectuarea menţiunii.

Se va dispune comunicarea hotărârii instanţelor judecătoreşti de pe raza judeţului Cluj şi ORC Cluj, conform art. 37 din Legea nr. 85/2006.

Pentru aceste motive, în numele legii, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de către creditoarea D.G.A.F.P. Cluj, având sediul în Cluj-Napoca, împotriva debitoarei SC T. SRL, cu sediul în Cluj-Napoca.

Dispune deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei faţă de debitoare şi dizolvarea debitoarei.

Numeşte ca lichidator judiciar provizoriu pe S.N.

Ridică debitoarei dreptul de a-şi mai conduce activitatea.

Indisponibilizează părţile sociale ale asociaţilor societăţii debitoare.

Pune în vedere administratorului debitoarei să depună la dosar, în termen de 10 zile de la comunicarea hotărârii, toate actele societăţii.

Dispune ca lichidatorul judiciar provizoriu să efectueze notificările prevăzute de art. 61 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Dispune comunicarea hotărârii Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj şi instanţelor judecătoreşti de pe raza judeţului Cluj.

55. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Invocarea de către debitor a excepţiei necompetenţei materiale a judecătorului sindic faţă de existenţa unei clauze atributive de competenţă în contract. Respingerea excepţiei necompetenţei materiale invocate

Legea nr. 85/2006, art. 6, art. 33

Potrivit prevederilor art. 6 din Legea nr. 85/2006, competenţa exclusivă şi absolută de soluţionare a cererii introductive formulate de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă împotriva debitorului aparţine tribunalului în a cărui rază teritorială îşi are sediul debitorul.

Schimbarea denumirii unei persoane juridice nu atrage crearea unei persoane juridice noi.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, sent. com. nr. 32/S din 24 ianuarie 2008

Prin sent. com. nr. 32/S din 24 ianuarie 2008, instanţa a soluţionat cererea formulată de creditorul SC A.L. IFN SA Bucureşti (fosta A. România SA) împotriva debitorului SC O. SRL Iaşi având ca obiect procedura insolvenţei.

Prin cererea înregistrată pe rolul acestui tribunal, creditorul SC A.L. IFN SA (fostă SC A. România SA) a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC O. SRL Iaşi pentru recuperarea unei creanţe în sumă de 16.953 euro reprezentând rata de leasing nr. 7 neplătită, primă de asigurare, penalităţi de întârziere (suma de 6.010 euro) şi taxă de reziliere (10.943 euro), datorate în baza contractului de leasing nr. 030624 MR01/ 24.06.2003 încheiat cu debitorul.

Fără a contesta existenţa stării de insolvenţă şi evitând să ia în discuţie situaţia sa patrimonială, debitorul se apără prin întâmpinare, susţinând în principal că titularul cererii introductive nu a făcut dovada calităţii de reprezentant a persoanei juridice parte în contractul de leasing încheiat, că fiind vorba de o acţiune în pretenţii competenţa de a o soluţiona aparţine Curţii de Arbitraj Comercial Internaţional de pe lângă Camera de Comerţ şi Industrie a României şi că pe fond, acţiunea nu este întemeiată întrucât a plătit în avans furnizorului suma de 47.000 lei reprezentând 46,42 % din valoarea autovehiculului, că la sfârşitul lunii august 2005 nu a mai putut plăti ratele trimes-

triale şi furnizorul notificându-i rezilierea contractului, a restituit camionul în perfectă stare de funcţionare, astfel încât, potrivit prevederilor contractului, orice obligaţie contractuală a încetat.

Apărările formulate de debitor sunt neîntemeiate şi urmează a fi înlăturate în care sens; se reţin următoarele:

Excepţia privind necompetenţa tribunalului, prin judecătorul-sindic, de a rezolva în fond cererea introductivă întemeiată pe prevederile art. 31 din Legea nr. 85/2006, nu poate fi reţinută faţă de prevederile art. 6 din această lege care, în materia insolvenţei, consacră expres competenţa exclusivă şi absolută a tribunalului în a cărui rază teritorială îşi are sediul debitorul.

Cât priveşte lipsa dovezii calităţii de reprezentant, se reţine că cererea prin care s-a solicitat declanşarea procedurii insolvenţei este formulată, prin avocat, de creditorul SC A.L. IFN SA Bucureşti, în nume propriu, cu arătarea elementelor de identificare prevăzute de art. 29 din Legea nr. 26/1990 şi nu a fost formulată prin mandatar, cum eronat susţine debitorul, astfel că nici această excepţie nu poate fi reţinută.

Faptul că SC A. România SA Bucureşti, parte a contractului de leasing nr. 030624MR01/2003 şi-a schimbat denumirea în SC A.L. IFN SA Bucureşti, nu atrage crearea unei persoane juridice noi dacă se observă prevederile art. 205 din Legea nr. 31/1990.

Pe fond, se constată că sunt întrunite condiţiile prevăzute cumulativ de lege pentru declanşarea procedurii insolvenţei faţă de debitor.

Astfel, chiar în cuprinsul întâmpinării sale debitorul recunoaşte imposibilitatea plăţii ratelor de leasing la un moment dat, cât şi faptul că a restituit finanţatorului-creditor bunul în leasing urmare a rezilierii contractului încheiat, deci imposibilitatea de respectare a contractului din partea sa.

În această situaţie, restituirea bunului în leasing ca şi suma de 47.000 lei pretins plătită în avans de debitor şi care în realitate reprezintă avansul contractual şi ratele de leasing convenite a se rambursa progresiv în perioada de utilizare a bunului sunt fără relevanţă asupra obligaţiilor asumate de debitorul-utilizator conform art. 4.8 şi 9.8 din contractul de leasing – condiţii generale ale contractului, şi anume aceea de a plăti creditorului-finanţator toate sumele restante inclusiv o taxă de reziliere stabilită la 10% din valoare de bază a bunului şi respectiv, de a suporta, la cererea finanţatorului, toate consecinţele legate de onorarea plăţilor restante, penalităţi şi reposesie.

În condiţiile mai sus expuse, înlăturând ca neîntemeiate apărările debitorului, se va admite cererea creditorului cu consecinţa deschiderii procedurii generale a insolvenţei potrivit art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, dispunându-se totodată şi celelalte măsuri prevăzute de lege pentru aceasta referitoare la desemnarea administratorului judiciar, emiterea notificărilor la care se referă art. 61 din lege, cu precizarea termenelor prevăzute de art. 62 din lege.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Respinge excepţia necompetenţei materiale invocată de debitorul SC O. SRL Iaşi. Admite cererea formulată de creditorul SC A.L. IFN SA Bucureşti (fostă SC A. România SA Bucureşti), cu sediul procesual ales pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC O. SRL Iaşi.

În temeiul art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC O. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe A.P.C. SPRL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege şi care, în lipsa unei convenţii încheiate cu creditorii, va fi remunerat în baza deconturilor aprobate de judecătorul-sindic.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 14.03.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 11.04.2008. Fixează termenul limită pentru depunerea contestaţiilor la tabelul preliminar la 25.04.2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 8.05.2008 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 9.05.2008. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 12.05.2008, ora 11:00 la sediul Tribunalului Iaşi, judecător-sindic, şi dispune convocarea creditorilor debitorului de către administratorul judiciar.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar. În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii în caz de neîndeplinire a acestei obligaţii, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

56. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Deschiderea procedurii insolvenţei. Formulare recurs de către debitoare. Formulare cerere de suspendare provizorie a executării sentinţei de deschidere a procedurii până la soluţionarea cererii de suspendare din cadrul recursului

Legea nr. 85/2006, art. 8 alin.(5)
C.proc.civ., art. 300, art. 403 alin. (3)-(4)

Potrivit art. 8 alin. (5) din Legea nr. 85/2006 şi art. 300, art. 403 alin. (3)-(4) C.proc.civ., în cazuri de urgenţe, dacă s-a plătit cauţiunea, instanţa poate dispune suspendarea provizorie a executării sentinţei până la soluţionarea cererii de suspendare de către instanţa de recurs.

Având în vedere că reclamanta a făcut dovada că desfăşoară activitate comercială, îşi achită obligaţiile de natură fiscală şi are un număr de angajaţi care impune asigurarea acordării drepturilor acestora, instanţa de recurs reţine că executarea hotărârii de deschidere a procedurii insolvenţei este de natură a-i cauza prejudicii care nu ar putea fi recuperate şi astfel apreciază că în cauză s-a făcut dovada realizării condiţiilor impuse de art. 403 alin. (4) C.proc.civ. şi în consecinţă va admite cererea de suspendare provizorie a executării sentinţei de fond până la soluţionarea de către instanţa de recurs a cererii de suspendare.

C.A. Bacău, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, încheierea din 18 decembrie 2009

Prin încheierea din 18 decembrie 2009, instanţa a soluţionat cererea de suspendare provizorie a executării sentinţei civile nr. 1337 din 2.12.2009, pronunţată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 3823/110/2009, cerere formulată de reclamanta SC P.C. SRL Bacău, reprezentată prin administrator T.C., în calitate de debitoare în dosarul de faliment nr. 3823/110/2009 al Tribunalului Bacău.

Prin cererea înregistrată sub nr. 738/32 din 16 decembrie 2009, pe rolul Curţii de Apel Bacău, reclamanta SC P.C. SRL Bacău, în contradictoriu cu SC I. SA Roman a solicitat suspendarea provizorie a dispoziţiilor sentinţei comerciale nr. 1337/02.12.2009.

Cererea a fost legal timbrată cu suma de 10 lei, taxă judiciară de timbru şi 0,30 lei timbru judiciar.

În motivarea cererii reclamanta arată că prin sent. com. nr. 1337/2009 s-a deschis procedura insolvenţei, iar împotriva acesteia a declarat recurs în care a solicitat şi suspendarea executării sentinţei.

Arată reclamantă că prin recurs a criticat sentința pronunțată de judecătorul sindic arătând că nu se află în stare de insolvență având rulaje de 34.014.286 lei, că societatea are un număr de 50 de angajați, desfășoară activitate comercială dovedite cu contractele anexate cererii, are achitate toate debitele la bugetul de stat.

Susține că pârâta nu are o creanță certă și exigibilă, că obligațiile contractuale ale părților nu ar fi fost respectate de pârâtă, produsele livrate având lipsuri calitative și cantitative.

Susține în continuare reclamanta că urgența cererii rezultă din faptul că societatea desfășoară activități comerciale, iar ridicarea dreptului de administrare o pune în situația de a suferi consecințe grave, imaginea societății fiind serios afectată.

În drept cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 8 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 85/2006, art. 300 alin. (3), art. 403 alin. (3) și (4) C.proc.civ.

În dovedirea cererii s-au depus înscrisuri și recipisa nr. 0487171/1/17.12.2009 prin care a consemnat cauțiunea în cuantum de 500 lei.

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului, instanța reține următoarele:

Prin sent. com. nr. 1337/2009, pronunțată de judecătorul sindic în dosarul nr. 3823/110/2009, s-a respins contestația debitoarei și s-a deschis procedura insolvenței față de aceasta.

Împotriva acestei hotărâri debitoarea a formulat recurs prin care a solicitat suspendarea dispozițiilor sentinței 1337/2009.

Cu recipisa nr. 0487171/1/17.12.2009 reclamanta face dovada depunerii cauțiunii în cuantum de 500 lei.

Potrivit art. 8 alin. (5) din Legea nr. 85/2006 și art. 300, art. 403 alin. (3), (4) C.proc.civ., în cazuri de urgențe, dacă s-a plătit cauțiunea, instanța poate dispune suspendarea provizorie a executării sentinței până la soluționarea cererii de suspendare de către instanța de recurs.

Așa cum rezultă din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, între părți au existat relații comerciale în care executarea prestațiilor de către părți au constituit obiectul unor discuții.

Din certificatul de atestare fiscală emis de Direcția de taxe și impozite locale din cadrul Municipiului Bacău rezultă că reclamanta nu figurează cu obligații de plată la data de 2.12.2009 și din certificatul de atestare fiscală emis de A.F.P. pentru contribuabili mijlocii din cadrul DGFP Bacău rezultă că nu figurează, la data de 23.11.2009 cu obligații de plată către bugetul de stat.

De asemenea, reclamanta are rulaje importante în luna decembrie 2009, precum și contracte de lucrări, ultimul fiind încheiat în condițiile O.U.G. nr. 34/2006 la 12.11.2009.

Având în vedere că reclamanta desfășoară activitate comercială, își achită obligațiile de natură fiscală și are un număr de angajați care impune asigura-

rea acordării drepturilor acestora în această perioadă a anului, instanţa reţine că executarea hotărârii de deschidere a procedurii insolvenţei este de natură a-i cauza prejudicii care nu ar putea fi recuperate şi astfel apreciază că în cauză s-a făcut dovada realizării condiţiilor impuse de art. 403 alin. (4) C.proc.civ. şi în consecinţă va admite cererea de suspendare provizorie a executării sentinţei nr. 1337/2009 până la soluţionarea de către instanţa de recurs a cererii de suspendare.

Pentru aceste motive, instanţa a decis:

Admite cererea de suspendare provizorie a executării sentinţei civile nr. 1337 din 2.12.2009, pronunţată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 3823/110/2009, cerere formulată de reclamanta SC P.C. SRL, cu sediul în Bacău, judeţul Bacău, în contradictoriu cu pârâta SC I. SA, cu sediul în Roman, judeţul Neamţ.

Dispune suspendarea provizorie a executării sentinţei comerciale nr. 1337/2009 până la soluţionarea cererii de suspendare de către instanţa de recurs. Constată achitată cauţiunea de 500 lei cu chitanţa nr. 2638484/2009 şi consemnată cu recipisa de consemnare nr. 0487171/1/17.12.2009.

57. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Deschiderea procedurii insolvenţei. Formulare recurs de către debitoare. Suspendarea executării sentinţei de deschidere a procedurii insolvenţei până la soluţionarea recursului

Legea nr. 85/2006, art. 8 alin.(5)
C.proc.civ., art. 300, art. 403 alin. (3)-(4)

Potrivit art. 8 alin. (5) din Legea nr. 85/2006 şi art. 300, art. 403 alin. (3)-(4) C.proc.civ., în cazuri de urgenţe, dacă s-a plătit cauţiunea, instanţa poate dispune suspendarea provizorie a executării sentinţei până la soluţionarea cererii de suspendare de către instanţa de recurs.

Recurenta debitoare a formulat cererea de suspendare a executării hotărârii recurate odată cu cererea de recurs, iar pe calea ordonanţei preşedinţiale a obţinut prin ordonanţa preşedinţială nr. 6/17.02.2009 a Curţii de Apel Oradea, suspendarea provizorie a executării sentinţei până la soluţionarea cererii de suspendare a executării.

C.A. Oradea, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, încheierea din 7 mai 2009

Prin încheierea din 7 mai 2009, instanţa a soluţionat cererea de suspendare a executării sentinţei nr. 208/F din 29 ianuarie 2009, pronunţată de Tribunalul Bihor, în dosar nr. 4.../2008, până la soluţionarea recursului, formulată de debitoarea SC I.O. SRL – prin administrator N.I. – în contradictoriu cu intimata creditoare SC C.O. SRL cu sediul ales în Bucureşti, la SC U.A. SRL, intimat lichidator C.I.C.R. – şi intimat ORC de pe lângă Tribunalul Bihor.

Prin recursul formulat de debitoarea SC I.O. SRL împotriva sentinţei nr. 208/F/29.01.2009, pronunţată de Tribunalul Bihor, s-a solicitat suspendarea executării sentinţei mai sus indicate, până la soluţionarea recursului.

Recurenta îşi motivează cererea de suspendare cu aceea că SC C.O. SRL nu deţine calitatea de creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii de insolvenţă, deoarece nu se află în stare de insolvenţă, în sensul dispoziţiilor legale.

Deşi creditoarea pretinde că deţine o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, rezultând din emiterea unor acte de natură comercială, caracterul creanţei respective nu permite deschiderea procedurii de insolvenţă împotriva debitoarei, în condiţiile în care aceasta nu datorează suma pretinsă de către creditoare.

Instanţa de recurs analizând cererea de suspendare formulată prin prisma motivelor invocate, reţine că ea este fondată, urmând a fi admisă pentru următoarele considerente:

Conform prevederilor art. 300 alin. (2) şi (3) C.proc.civ., instanţa sesizată cu judecarea recursului poate dispune, la cerere, suspendarea executării hotărârii recurate numai după depunerea unei cauţiuni ce se va stabili prin încheiere cu ascultarea părţilor în camera de consiliu.

Recurenta debitoare a formulat cererea de suspendare a executării hotărârii recurate odată cu cererea de recurs, iar pe calea ordonanţei preşedinţiale a obţinut suspendarea executării sentinţei până la soluţionarea cererii de suspendare a executării.

Prin încheierea dată în camera de consiliu din data de 23.04.2009, s-a stabilit în sarcina petentei obligaţia depunerii unei cauţiuni în cuantum de 16.200 lei.

Deoarece în dosarul nr. 1.../2009 al Curţii de Apel Oradea în care s-a pronunţat ordonanţa preşedinţială, petenta a depus o cauţiune în cuantum de 16.257 lei, instanţa în temeiul prevederilor art. 403 alin. (4) C.proc.civ. a constatat ca fiind depusă cauţiunea stabilită în sarcina petentei.

Având în vedere obiectul cauzei deduse judecăţii şi consecinţele produse ca urmare a deschiderii procedurii insolvenţei debitoarei, prejudiciile care s-ar putea crea în patrimoniul acestei societăţi, instanţa reţine că cererea debitoarei de suspendare a executării hotărârii prin care s-a deschis procedura insolvenţei împotriva sa este fondată, urmând ca în baza prevederilor art. 300 C.proc.civ., art. 8 alin. (4) şi (5) din Legea nr. 85/2006 să dispună admiterea

cererii şi suspendarea executării sentinţei nr. 208/F/29.01.2009, până la soluţionarea recursului declarat împotriva acestei hotărâri.

Instanţa nu va acorda cheltuieli de judecată, deoarece acestea nu s-au solicitat.

Pentru aceste motive, instanţa a decis:

Admite cererea formulată de recurenta SC I.O. SRL, în contradictoriu cu intimaţii ORC de pe lângă Tribunalul Bihor, SC C.O. SRL şi lichidator C.I.C.R. Dispune suspendarea executării sentinţei nr. 208/F/29.01.2009, pronunţată de Tribunalul Bihor, până la soluţionarea recursului declarat împotriva acestei hotărâri.

Secţiunea a 2-a. Respingerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de către creditor

58. Cererea creditorului privind deschiderea procedurii insolvenţei. Cerinţa existenţei unei creanţe certe, lichide, exigibile de mai mult de 30 de zile. Invocarea de către creditor a unor facturi fiscale, întocmite unilateral de creditor, numai cu semnătura acestuia, neacceptate la plată de către debitor. Inexistenţa unei creanţe certe. Respingerea cererii creditorului

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6 şi pct. 12, art. 33
C.com., art. 43
C.proc.civ., art. 379

Potrivit art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile, iar insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadenţă (30 de zile anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2010), nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori.

Existenţa creanţei reclamate este discutabilă din punct de vedere juridic atâta timp cât facturile fiscale, documente întocmite unilateral de creditor şi care poartă doar semnătura acestuia, nu îndeplinesc condiţia impusă de art. 43 C.com., respectiv aceea de a fi acceptate la plată de pretinsul utilizator, astfel că sumele înscrise în respectivele documente nu reprezintă o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în sensul art. 379 alin. (3) C.proc.civ.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 23 din 14 ianuarie 2008

Prin decizia nr. 23 din 14 ianuarie 2008, instanţa a soluţionat cauza privind pe recurentul SC A.L. IFN SA şi pe intimatul SC E.N. SRL, având ca obiect procedura insolvenţei, împotriva sentinţei comerciale nr.... din 16.10.2007 a Tribunalului Iaşi, judecător-sindic.

Prin sent. com. nr. .../S/16.10.2007 a Tribunalului Iaşi, judecător-sindic, s-a respins cererea formulată de creditorul SC A.L. IFN SA Bucureşti, având ca obiect deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitorului SC E.N. SRL, jud. Iaşi.

S-a reţinut că prin cererea înregistrată pe rolul tribunalului, creditorul SC A.L. IFN SA Bucureşti a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitorul SC E.N. SRL pentru recuperarea unei creanţe în sumă de 4.679 euro reprezentând rata de leasing nr. 10 (792 euro), servicii conform contractului încheiat de părţi (104 euro) şi taxa de reziliere (3.783,01 euro), apreciind că debitorul se află în insolvenţă.

În conformitate cu prevederile art. 38 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cererea creditorului s-a comunicat debitorului şi s-a dispus citarea acestuia la sediul social înscris la registrul comerţului, fără a se formula contestaţie.

Verificând, din oficiu, cererea introductivă, se constată că aceasta nu îndeplineşte cerinţa existenţei unei creanţe certe, lichide şi exigibile într-un cuantum minim de 10.000 lei, condiţie obligatorie pentru declanşarea procedurii insolvenţei.

Chiar dacă Legea nr. 85/2006 nu cere un titlu executoriu, prevederile art. 3 pct. 6 impun ca insolvenţa să privească o datorie certă, lichidă şi exigibilă, fiind deci obligatoriu a se proba caracterul cert al creanţei respective.

În cauză, existenţa creanţei reclamate este discutabilă din punct de vedere juridic întrucât facturile anexate, documente întocmite unilateral de creditor şi care poartă doar semnătura acestuia, nu îndeplinesc condiţia impusă de art. 43 C.com. – aceea de a fi acceptate la plată de pretinsul utilizator, astfel că sumele înscrise în respectivele documente nu reprezintă o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în sensul art. 379 alin. (3) C.proc.civ.

Pe de altă parte, nu s-a probat faptul material al predării vehiculului şi nici sancţiunea rezilierii contractului ce ar fi intervenit pentru neexecutare, astfel încât nu există îndreptăţirea pentru creditorul-finanţator de a încasa taxa de reziliere în sumă de 3.783,01 euro.

Dimpotrivă, aşa cum rezultă din înscrisurile anexate de creditor cererii introductive, contractul de leasing încheiat de părţile în litigiu a încetat prin expirarea perioadei de utilizare de 38 de luni de la livrarea vehiculului.

Prin urmare, în lipsa unei creanţe certe, nu se justifică începerea procedurii, motiv pentru care cererea creditorului urmează a fi respinsă.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs SC A.L. IFN SA Bucureşti, arătând din ce se compune creanţa 4.679 euro datorată de debitorul SC E.N. şi anume: factura nr. 139087 scadentă în 24.03.2005 în valoare de 10155,34

RON (2.752 euro) achitată parţial, existând un rest de plată de 792 euro; factura reprezintă rata de leasing nr. 10; factura este achitată parţial, prin urmare, nu se poate pune sub semnul întrebării acceptarea sa (chiar dacă pe factură nu există semnătura de acceptare); factura nr. 147299 scadentă în 11.05.2005 în valoare de 99.96 RON (27 euro) neachitată; suma cuprinsă în această factură reprezintă impozit auto care trebuie plătit în mod indiscutabil şi care este suportat de către Utilizator conform Secţiunii 10 din Condiţiile generale ale contractului; impozitul este plătit în numele Utilizatorului de către Finanţator (A.L. IFN), dar ulterior este solicitat de la utilizator întrucât acesta este realul beneficiar al bunului.

Plata către autorităţile care percep aceste impozite se face de către A.L. pentru a se asigura că impozitul este plătit la termen şi a se evita situaţiile în care datorită unei lipse de lichidităţi a debitorului acesta ar întârzia plata, ceea ce ar atrage alte consecinţe mult mai prejudiciante (penalităţi, amenzi, alte interdicţii etc.) pentru nerespectarea acestor obligaţii; factura nr. 157073 scadentă în 30.06.2005 în valoare de 308,44 RON (77 euro) neachitată, reprezentând servicii conform contract (RCA 2005 – rata a II-a); şi în acest caz se refacturează către Utilizator valoarea poliţei RCA care este plătită în mod obligatoriu de către A.L. IFN (proprietarul vehiculelor) care, fiind cu certitudine solvabil, poate şi are interesul să achite poliţele RCA la valoarea stabilită prin normele impuse de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor; nu este permis să se lase la latitudinea utilizatorului plata acestei asigurări direct către Asigurator, existând riscul (real după cum se poate vedea, dat fiind că nici în prezent prima RCA nu a fost plătită) ca utilizatorul să nu plătească la timp şi astfel poliţa RCA nu ar fi în vigoare la producerea riscului asigurat; factura nr. 312151/17.05.2007 reprezentând taxa de reziliere în cuantum de 3.783,01 euro calculată în baza prevederilor contractuale – art. 4.8 din Condiţiile Generale ale Contractului: „utilizatorul va fi eliberat de orice obligaţie odată cu restituirea amiabilă a vehiculelor către locator şi cu achitarea către locator a tuturor sumelor restante, a cheltuielilor de reposesie, dacă există, şi cu plata la termenul solicitat de locator a 10% din valoarea de bază a contractului (taxa de reziliere)"; taxa de reziliere reprezintă 10% + TVA din valoarea de bază a contractului şi reprezintă o clauză penală pentru rezilierea anticipată a contractului din vina utilizatorului: astfel, în baza contractului taxa de reziliere reprezintă 3.783,01 euro.

Totodată, instanţa mai arată că „nu s-a probat faptul material al predării vehiculului şi nici sancţiunea rezilierii contractului ce ar fi intervenit pentru neexecutare, astfel încât nu există îndreptăţirea pentru creditorul-finanţator de a încasa taxa de reziliere în sumă de 3.783,01 euro. Nu este necesar a se proba „faptul material al predării vehiculului" întrucât creditorul însuşi (care avea interesul să recupereze bunul) a recunoscut că i-a fost restituit bunul.

Contractul a fost reziliat în data de 2.06.2005 în temeiul Secţiunii 4 din Condiţiile generale ale contractului în care părţile au agreat inserarea unui pact comisoriu de gradul 3, fiind necesară şi suficientă pentru rezilierea contractului expedierea scrisorii de reziliere. Potrivit art. 4.8, pentru încetarea anticipată a contractului de leasing debitorul a acceptat plata unei taxe de reziliere reprezentând 10% + TVA din valoarea de bază a contractului.

De asemenea, se arată că „Dimpotrivă, aşa cum rezultă din înscrisurile anexate de creditor cererii introductive, contractul de leasing încheiat de părţile în litigiu a încetat prin expirarea perioadei de utilizare de 38 de luni de la livrarea vehiculului".

Este greşită opinia instanţei potrivit căreia contractul a încetat prin „expirarea perioadei de utilizare de 38 de luni", întrucât ne-am fi aflat în acest caz dacă debitoarea ar fi achitat toate cele 12 rate de leasing eşalonate pe parcursul a 36 de luni, dar şi valoarea reziduală de 6.357 euro + TVA scadentă în cea de-a 37-a lună (după cum se observă din art. 10 din Condiţiile speciale ale contractului).

Analizând global criticile în raport de dispoziţiile legale şi de probele administrate, se constată că recursul nu este întemeiat.

Corect instanţa de fond a reţinut că cererea creditorului nu îndeplineşte condiţia unei creanţe, certe, lichide şi exigibile în cuantum minim de 10.000 lei, obligatorie în declanşarea procedurii insolvenţei.

Prin urmare, insolvenţa trebuie să se refere la o creanţă care să îndeplinească condiţiile arătate mai sus, care să fie conturată de probe.

Or, facturile anexate, întocmite unilateral de creditor, numai cu semnătura acestuia, nu sunt în consonanţă cu prevederile art. 43 C.com.

Acest text cere, printre altele, acceptarea la plată de debitor.

Sumele înscrise în aceste documente nu demonstrează că datoria este certă, lichidă şi exigibilă.

În speţă nu s-a făcut dovada predării autovehiculului, ori sancţiunea rezilierii contractului pentru neexecutare, astfel că nu este îndreptăţit creditorul-finanţator de încasare a taxei de reziliere în sumă de 3.783,01 euro.

Înscrisurile anexate fac dovada că a încetat contractul de leasing încheiat între părţi prin expirarea perioadei de utilizare de 38 luni de la livrare.

În consecinţă, curtea respinge recursul şi menţine sentinţa instanţei de fond ca temeinică şi legală.

Pentru aceste motive, curtea a decis:

Respingerea recursului formulat de SC A.L. IFN SA Bucureşti împotriva sentinţei comerciale nr. .../S/16.10.2007 a Tribunalului Iaşi, judecător-sindic.

59. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Citarea creditorului şi a debitorului potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă. Respingerea cererii introductive. Admiterea recursului declarat de către recurenta creditoare, casarea sentinţei de fond şi trimiterea cauzei spre rejudecare la instanţa de fond

Legea nr. 85/2006, art. 7, art. 8, art. 33
C.proc.civ., art. 89 şi urm.

Potrivit art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, prin excepţie de la prevederile alin. (1), se va realiza potrivit Codului de procedura civilă comunicarea actelor de procedură civilă anterioare deschiderii procedurii şi notificarea deschiderii procedurii.

Citarea recurentei creditoare ce a formulat cererea cu care a fost învestită prima instanţă şi prin care a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de intimata debitoare, pentru primul termen de judecată, când s-a pronunţat sentinţa recurată, reprezintă un act de procedură şi potrivit dispoziţiilor art. 89 alin. (1) C.proc.civ., citaţia se înmânează părţii cu 5 zile înainte de termenul de judecată, sub pedeapsa nulităţii.

În speţă, din verificarea actelor şi lucrărilor dosarului de fond, rezultă că pentru termenul de judecată când a fost pronunţată sentinţa primei instanţe şi s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de creditoare pentru deschiderea procedurii insolvenţei faţă de intimată, recurenta creditoare nu a fost citată, neexistând dovada de îndeplinire a procedurii de citare, astfel încât sentinţa primei instanţe este lovită de nulitate potrivit dispoziţiilor art. 89 C.proc.civ., pricina fiind judecată de prima instanţă cu încălcarea dispoziţiilor imperative privind citarea recurentei creditoare.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 832 din 27 mai 2009

Prin decizia nr. 832 din data de 27 mai 2009, instanţa a soluţionat recursul declarat de creditoarea SC A.I.G. SRL Buzău, prin reprezentanţii săi legali, împotriva sentinţei nr. 128 din 19 ianuarie 2009, pronunţată de Tribunalul Prahova, Secţia comercială şi de contencios administrativ, în contradictoriu cu intimata debitoare SC A.C.G SRL, intimatul ORC de pe lângă Tribunalul Prahova.

Prin sentinţa nr. 128/19.01.2009, Tribunalul Prahova a respins ca neîntemeiată cererea formulată de creditoarea SC A.I.G. SRL în contradictoriu cu debitoarea SC A.C.G SRL, privind deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoare.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut că, potrivit art. 31 alin.(2) din Legea nr. 85/2006, creditorul va anexa cererii sale documentele justificative ale creanţei şi ale actelor de constituire de garanţii şi deşi în acţiunea sa creditorul face referire la un contract comercial încheiat între cele două părţi, nu indică numărul şi data acestuia şi nici nu depune o copie la dosar, nefiind indicate facturile emise în baza contractului şi nici biletul la ordin refuzat la plată, nedepunând aceste documente în copie certificată la dosar, creditorul depunând doar două notificări din care doar una este adresată societăţii debitoare şi nu a fost înaintată printr-un executor judecătoresc, mai mult, nici nu se face dovada că ar fi fost, în vreo modalitate prevăzută de lege, primită de destinatarul ei.

Împotriva sentinţei a declarat recurs creditoarea SC A.I.G. SRL Buzău, criticând hotărârea pentru nelegalitate şi netemeinicie, arătând în esenţă că, în mod greşit i-a fost respinsă cererea privind deschiderea procedurii insolvenţei faţă de intimata debitoare, sentinţa pronunţată de judecătorul-sindic fiind dată cu încălcarea dispoziţiilor legale privind citarea şi a art. 105 alin. (2) C.proc.civ., întrucât la termenul când s-a judecat cauza, recurenta nu a fost citată sub nicio formă, prin aceasta ea a fost lipsită de posibilitatea legală de a solicita şi administra probatorii.

Se solicită admiterea recursului, casarea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare.

Potrivit art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, prin excepţie de la prevederile alin. (1), se va realiza potrivit Codului de procedură civilă comunicarea actelor de procedură civilă, anterioare deschiderii procedurii şi notificarea deschiderii procedurii.

Citarea recurentei creditoare ce a formulat cererea cu care a fost învestită prima instanţă şi prin care a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de intimata debitoare, pentru primul termen de judecată fixat, 19.01.2009, când s-a pronunţat sentinţa recurată, reprezintă un act de procedură şi potrivit dispoziţiilor art. 89 alin. (1) C.proc.civ., citaţia se înmânează părţii cu 5 zile înainte de termenul de judecată, sub pedeapsa nulităţii.

În speţă, din verificarea actelor şi lucrărilor dosarului de fond, rezultă că pentru termenul de judecată din 19.01.2009 când a fost pronunţată sentinţa primei instanţe şi s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de creditoare pentru deschiderea procedurii insolvenţei faţă de intimată, recurenta creditoare nu a fost citată, neexistând dovada de îndeplinire a procedurii de citare, astfel încât sentinţa primei instanţe este lovită de nulitate potrivit art. 89 C.proc.civ., pricina fiind judecată de prima instanţă cu încălcarea dispoziţiilor imperative privind citarea recurentei creditoare.

Aşa fiind, recursul formulat se priveşte ca fondat şi în temeiul art. 312 alin. (1), (2) şi (5) C.proc.civ., va fi admis ca atare şi pe cale de consecinţă se

va casa sentința recurată cu trimitere spre rejudecare primei instanțe – Tribunalul Prahova.

Pentru aceste motive, curtea a decis:

Admite recursul declarat de creditoarea SC A.I.G. SRL Buzău, prin reprezentanții săi legali, împotriva sentinței nr. 128 din 19 ianuarie 2009, pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimata debitoare SC A.C.G SRL, intimatul ORC de pe lângă Tribunalul Prahova și în consecință casează sentința nr. 128/19.01.2009, pronunțată de Tribunalul Prahova și trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

60. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Respingerea cererii introductive. Admiterea recursului formulat de către recurenta-creditoare, modificarea în tot a sentinței recurate și admiterea cererii de deschidere a procedurii insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6, pct. 12, art. 33

Niciun text din Legea nr. 85/2006 nu condiționează deschiderea procedurii de epuizarea executării silite de drept comun împotriva unui debitor aflat în stare de încetare de plăți și cu privire la care sunt îndeplinite condițiile declanșării împotriva sa a procedurii prevăzute de această lege.

Această concluzie este înlăturată inclusiv de textul art. 36 din Legea nr. 85/2006, unde se prevede că, de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanței asupra debitorului sau bunurilor sale.

Prin urmare, chiar dacă o atare procedură, de realizare a creanțelor împotriva debitorului sau a bunurilor sale există (în categoria cărora se includ, evident, și cererile de executare silită) și este în curs de desfășurare, ea nu se va continua, ci, așa cum prevede textul menționat, se va suspenda pentru a da prioritate procedurii concursuale a executării silite din procedura insolvenței.

Cu alte cuvinte, raporturile dintre cele două proceduri sunt invers decât cele considerate de către judecătorul sindic: procedura concursuală a insolvenței înaintea oricărei alte proceduri de executare silită împotriva debitorului sau a bunurilor sale.

C.A. Alba Iulia, Secția comercială, dec. com. nr. 477 din 29 mai 2009

Prin dec. com. nr. 477/2009 din 29 mai 2009, instanţa a soluţionat recursul declarat de creditoarea DGFP Hunedoara împotriva sentinţei nr. 419/F/2009 pronunţată de judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Hunedoara.

Prin sentinţa nr. 419/F/2009, pronunţată de judecătorul sindic al Tribunalului Hunedoara, s-a respins cererea de deschidere a procedurii insolvenţei formulată de reclamanta DGFP Hunedoara împotriva debitoarei SC M. SRL Petroşani.

Pentru a pronunţa această soluţie judecătorul sindic a reţinut că titlurile de creanţă ale reclamantei reprezentând taxe şi impozite datorate bugetului de stat, nu constituie titluri executorii în condiţiile în care nu sunt constatate prin decizii de impunere comunicate debitorului în condiţiile art. 42 şi 44 C.proc.civ., sub sancţiunea nulităţii, iar pe de altă parte nu a făcut dovada că a eşuat în procedura executării silite împotriva debitoarei.

Împotriva acestei soluţii a declarat recurs creditoarea DGFP Hunedoara solicitând modificarea sentinţei în sensul admiterii cererii de deschidere a procedurii insolvenţei prevăzute de Legea nr. 85/2006 împotriva debitoarei.

În motivarea recursului se arată că titlurile de creanţă deţinute împotriva debitoarei, reprezentând taxe şi impozite datorate la bugetul de stat, constituie titluri de creanţă în sensul art. 82-86 C.proc.fisc. reprezentând atât declaraţii de creanţă ale contribuabilului debitor, cât şi decizii de stabilire a creanţelor accesorii, comunicate debitorului potrivit legii.

Verificând legalitatea şi temeinicia sentinţei atacate se constată următoarele:

Niciun text din Legea nr. 85/2006 nu condiţionează deschiderea procedurii de epuizarea executării silite de drept comun împotriva unui debitor aflat în stare de încetare de plăţi şi cu privire la care sunt îndeplinite condiţiile declanşării împotriva sa a procedurii prevăzute de această lege.

Această concluzie este înlăturată inclusiv de textul art. 36 din Legea nr. 85/2006 unde se prevede că de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţei asupra debitorului sau bunurilor sale.

Prin urmare, chiar dacă o atare procedură, de realizare a creanţelor împotriva debitorului sau a bunurilor sale există (în categoria cărora se includ, evident, şi cererile de executare silită) şi este în curs de desfăşurare, ea nu se va continua, ci, aşa cum prevede textul menţionat, se va suspenda pentru a da prioritate procedurii concursuale a executării silite din procedura insolvenţei.

Cu alte cuvinte, raporturile dintre cele două proceduri sunt invers decât cele considerate de către judecătorul sindic: procedura concursuală a insolvenţei înaintea oricărei alte proceduri de executare silită împotriva debitorului sau a bunurilor sale.

De altfel, din adresele ANF Petroşani nr. 114/25.01.2008 şi a DGFP Hunedoara nr. 8293/11.12.2007 rezultă cu evidenţă că reclamanta a început procedura de executare silită împotriva debitoarei.

Cât priveşte chestiunile relative la titlurile de creanţă ale creditoarei se constată că potrivit art. 85-89 din O.G. nr. 92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală, stabilirea obligaţiilor fiscale, ce constituie titlu de creanţă potrivit art. 110 din acelaşi act normativ şi totodată titlu executoriu potrivit art. 141 din Ordonanţă, se face atât prin propria declaraţie a contribuabilului, cât şi pe baza unor decizii de impunere ori alte astfel de decizii, asimilate deciziilor de impunere, emise de organul fiscal.

Numai în ce priveşte aceste din urmă obligaţii fiscale există obligaţia comunicării lor în conformitate cu dispoziţiile art. 44 C.proc.fisc., într-adevăr sub sancţiunea nulităţii în conformitate cu art. 46 din acelaşi act normativ, declaraţiile fiscale ale contribuabilului fiind prezumate în cunoştinţă prin însuşi faptul declarării lor.

La dosar există atât dovada declaraţiilor fiscale depuse de debitoare, cât şi a deciziilor referitoare la obligaţiile de plată accesorii împreună cu dovada comunicării lor debitoarei.

În aceste condiţii, în care obligaţiile fiscale ale debitoarei sunt dovedite, în condiţiile legii, inclusiv din perspectiva comunicării lor cu debitoarea, dobândind astfel calitatea de a fi certe, lichide şi exigibile în contextul art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic era obligat să procedeze la deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

Aşa fiind, se va admite recursul de faţă, cu consecinţa modificării sentinţei în sensul deschiderii procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

Urmare a acestei soluţii, judecătorul sindic va proceda la îndeplinirea tuturor actelor şi măsurilor imediat ulterioare deschiderii procedurii insolvenţei prevăzute în sarcina sa de Legea nr. 85/2006, cum ar fi cele de numire a administratorului judiciar în condiţiile art. 34 sau de luare a primelor măsuri în condiţiile art. 32 alin. (2) raportat la art. 61 şi urm. din lege.

Pentru aceste motive, curtea a decis:

Admite recursul declarat de creditoarea D.G.F.P. Hunedoara împotriva sentinţei nr.419/F/2009 pronunţată de judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Hunedoara.

Modifică în tot sentinţa atacată în sensul că:

Admite cererea formulată de creditoarea D.G.F.P. Hunedoara.

Constată că debitoarea SC M. SRL Petroşani se află în încetare de plăţi.

Dispune deschiderea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006 împotriva debitoarei SC M. SRL Petroşani.

Dispune judecătorului sindic să procedeze la îndeplinirea actelor, măsurilor, procedurilor şi a notificărilor ulterioare momentului deschiderii procedurii insolvenţei prevăzute de Legea nr. 85/2006.

61. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Admiterea cererii introductive. Admiterea recursului formulat de către recurenta-debitoare, modificarea în tot a sentinţei recurate şi respingerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6, pct. 12, art. 8, art. 33
C.proc.civ., art. 304 pct. 9, art. 312 alin. (2)

Instanţa de recurs apreciază că o hotărâre judecătorească nu poate constitui prin ea însăşi, fără a se depune şi alte înscrisuri privitoare la creanţa invocată, temei pentru constatarea caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei şi pentru admiterea cererii de deschidere a procedurii de insolvenţă, cu atât mai mult cu cât această hotărâre nu este irevocabilă, situaţie în care instanţa apreciază că nu este dovedit în cauză caracterul cert, lichid şi exigibil al creanţei invocate de către creditoare.

C.A. Oradea, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 325/C din 22 octombrie 2009

Prin decizia nr. 325/C/2009 din 22 octombrie 2009, instanţa s-a pronunţat asupra recursului comercial formulat de recurenta-debitoare SC T.C. SRL cu sediul în Oradea, în contradictoriu cu intimata creditoare SC A. SRL cu sediul procesual ales în Cluj-Napoca, intimatul lichidator C.I. A.C.M. cu sediul în Cluj-Napoca şi intimatul ORC de pe lângă Tribunalul Bihor cu sediul în Oradea, împotriva sentinţei 184/F/28.01.2009 pronunţată în dosarul cu nr. de mai sus, având ca obiect procedura insolvenţei - SRL.

Prin sentinţa nr. 184/2009, Tribunalul Bihor a admis cererea formulată de creditoarea SC A. SRL cu sediul în Cluj-Napoca, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC T.C. SRL, cu sediul în Oradea, judeţul Bihor.

A dispus deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitoarei SC T.C. SRL.

A numit administrator judiciar C.I. A.C.M. cu sediul în Cluj-Napoca, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege.

A dispus notificarea deschiderii procedurii debitoarei SC T.C. SRL, asociaţilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Bihor, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura de insolvenţă, precum şi tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi.

Pune în vedere administratorului judiciar prevederile art. 252 din Legea nr. 31/1990 republicată şi dispune menţionarea la registrul comerţului a reprezentanţilor permanenţi ai administratorului judiciar.

A fixat termen pentru depunerea de către administratorul judiciar a raportului prevăzut de art. 54 din Legea nr. 85/2006 la data de 24.02.2009, termenul limită pentru depunerea creanţelor la 25.03.2009, termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 8.04.2009, termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 22.04.2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 24.04.2009.

A dispus trimiterea notificărilor către toţi creditorii debitorului, de către administratorul judiciar, deschiderea de către debitor a unui cont la o unitate bancară, din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii; în caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar. Eventualele disponibilităţile băneşti vor fi păstrate într-un cont special de depozit bancar.

Pentru a pronunţa astfel, instanţa de fond a reţinut că cererea formulată la data de 2.10.2008 de creditorul SC A. SRL, având ca obiect deschiderea procedurii insolvenţei, a fost comunicată debitorului la data de 8.10.2008 şi că nu s-a formulat contestaţie, potrivit art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, că debitorul se află în încetare de plăţi, stare de fapt dovedită cu aceea că debitorul, după 30 de zile de la scadenţă nu a plătit datoria sa faţă de creditor, că creditorul are o creanţă comercială, certă, lichidă şi exigibilă împotriva debitorului în cuantum de 52.987,59 lei reflectată prin ordonanţa civilă nr. 9968/2008, pronunţată de Judecătoria Oradea în dosarul nr. 11757/2008.

Constatând că asupra caracterului acestei creanţe s-a făcut deja o analiză cu prilejul soluţionării cererii, stabilindu-se că sunt incidente prevederile art. 10 alin. (1) din O.U.G. nr. 119/2007, în temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 se va dispune deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitoarei.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs debitoarea SC T.C. SRL, solicitând admiterea acestei căi de atac, modificarea sentinţei atacate şi respingerea cererii de deschidere a procedurii de faliment.

În motivarea recursului se arată că prin hotărârea recurată s-a dispus deschiderea procedurii de faliment împotriva recurentei, instanţa reţinând că creditorul are o creanţă certă lichidă şi exigibilă împotriva debitorului reflectată prin ordonanţa civilă 9968/2008, pronunţată de Judecătoria Cluj-Napoca în dosarul nr. 11757/2008, singura probă pe care a avut-o în vedere instanţa la soluţionarea cererii de deschidere a procedurii fiind această ordonanţă.

Recurenta mai arată că această hotărâre judecătorească era şi singura probă din dosar, creditoarea nedepunând nici măcar facturile fiscale.

Împotriva ordonanţei nr. 9968/2008, pronunţată de judecătoria Cluj-Napoca, în dosarul nr. 11757/2008, recurenta arată că a formulat acţiune în anulare, cauză care a fost suspendată la data de 29.09.2008 ca urmare a invocării de către creditoare a excepţiei de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 13 din O.U.G. nr. 119/2007.

Această hotărâre judecătorească nu are autoritate de lucru judecat cu privire la caracterul creanţei, deoarece nu este irevocabilă, situaţie în care nu poate constitui temei pentru admiterea cererii de deschidere a procedurii de faliment.

Recursul nu este motivat în drept cu referire la dispoziţiile art. 304 C.proc.civ.

Prin întâmpinarea formulată în cauză de către lichidator se solicită respingerea recursului în principal ca inadmisibil şi, în subsidiar, ca nefondat, intimata arată că recursul este inadmisibil, deoarece prin sent. com. nr. 184 /F/2009 s-a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitoarei şi nu s-a dispus deschiderea procedurii de faliment, cum se susţine în recurs.

De asemenea recursul este nefondat, deoarece recurenta nu ia în considerare dispoziţiile art. 13 alin. (3) din O.U.G. nr. 119/2007, conform cărora cererea în anulare nu suspendă executarea, debitoarea nu contestă starea de insolvenţă şi nici nu aduce vreo probă pentru a dovedi că dispune de lichidităţi pentru a-şi achita datoriile.

Prin întâmpinarea formulată în cauză de către creditoare se solicită respingerea recursului fie ca inadmisibil, întrucât prin sentinţa comercială recurată s-a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenţei şi nu deschiderea procedurii de faliment, fie ca nefondat, deoarece judecătorul sindic în mod temeinic şi legal a avut în vedere caracterul creanţei creditoarei în baza ordonanţei civile nr. 9968/2008, ca fiind o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de peste 10.000 lei.

Referitor la excepta lipsei calităţii de reprezentant legal a administratorului statutar pentru realizarea de acte de administrare, precum acela de a da mandat avocatului redactor al recursului, instanţa de recurs constată că această excepţie este neîntemeiată, debitoarea putând formula recurs împotriva sentinţei de deschidere a procedurii insolvenţei, prin administratorul statutar, căruia nu i-a fost ridicat dreptul de reprezentare prin hotărârea de deschidere a procedurii.

Examinând excepţia inadmisibilităţii recursului, instanţa constată că aceasta este neîntemeiată.

Chiar dacă prin sent. com. nr. 184/2009 judecătorul sindic a admis cererea formulată de creditoare şi a dispus deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitoarei, iar recurenta arată prin recursul declarat că solicită respingerea cererii de deschidere a „procedurii de faliment", aceasta nu

înseamnă că recursul este inadmisibil, întrucât nu s-a deschis procedura de faliment, fiind doar o greşeală de exprimare din partea recurentei care prin recursul declarat împotriva sentinţei comerciale nr. 184/2009 nu putea să atace decât dispozitivul acestei sentinţe şi nicidecum deschiderea procedurii de faliment întrucât nu s-a dispus intrarea în faliment a debitoarei.

Recurenta prin exprimarea folosită a făcut referire la procedura de faliment în sensul larg al acesteia şi nu strict la etapa de intrare în faliment a societăţii.

Examinând recursul prin prisma motivelor invocate şi în baza art. 304 C.proc.civ., instanţa constată că acesta este întemeiat.

Prin sentinţa recurată judecătorul sindic a admis cererea de deschidere a procedurii de insolvenţă faţă de recurenta debitoare, constatând că creditoarea SC A. SRL are faţă de aceasta o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, creanţă care rezultă din ordonanţa civilă nr. 9968/2008 prin care s-a admis cererea formulată de creditoare împotriva debitoarei în temeiul dispoziţiilor cuprinse în O.U.G. nr. 119/2007.

Această hotărâre judecătorească reprezintă singurul înscris prin care creditoarea a înţeles să-şi dovedească existenţa acestei creanţe, fără însă a depune şi alte înscrisuri justificative în acest sens.

Instanţa de recurs apreciază că această hotărâre judecătorească nu poate constitui prin ea însăşi, fără a se depune şi alte înscrisuri privitoare la creanţa invocată, temei pentru constatarea caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei şi pentru admiterea cererii de deschidere a procedurii de insolvenţă, cu atât mai mult cu cât această hotărâre nu este irevocabilă, situaţie în care instanţa apreciază că nu este dovedit în cauză caracterul cert, lichid şi exigibil al creanţei invocate de creditoarea SC A. SRL.

Pentru aceste considerente instanţa constată că recursul declarat în cauză este întemeiat şi în baza art. 304 pct. 9 şi art. 312 alin. (1) C.proc.civ. va fi admis, modificată sentinţa atacată şi respinsă cererea de deschidere a procedurii de insolvenţă.

Pentru aceste motive, curtea a decis:

Respinge excepţia inadmisibilităţii recursului.

Admite ca fondat recursul declarat de recurenta debitoare SC T.C. SRL cu sediul în Oradea, jud. Bihor în contradictoriu cu intimata creditoare SC A. SRL, cu sediul procesual ales în Cluj-Napoca, intimatul lichidator C.I. A.C.M. cu sediul în Cluj-Napoca şi intimatul ORC de pe lângă Tribunalul Bihor cu sediul în Oradea, împotriva sentinţei 184/F/28.01.2009, pe care o modifică în totalitate în sensul că respinge cererea formulată de creditoarea SC A. SRL cu sediul în Cluj-Napoca, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC T.C. SRL cu sediul în Oradea, jud. Bihor.

62. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Cerere de renunțare la judecarea cauzei formulată de către creditor. Admiterea cererii introductive. Admiterea recursurilor formulate de către recurenta-creditoare şi recurenta-debitoare, modificarea în tot a sentinței recurate în sensul că se ia act de renunțarea creditoarei la judecarea cererii de deschidere a procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 8, art. 33
C.proc.civ., art. 246 alin. (1), art. 304 pct. 9

În soluționarea cauzei, instanța de fond nu a luat act de desistarea reclamantei creditoare de la judecată, potrivit dispozițiilor art. 246 alin. (1) C.proc.civ. (care a formulat şi depus cerere de renunțare la judecarea cererii de deschidere a procedurii insolvenței) şi a înțeles să continue procedura, hotărând deschiderea procedurii generale de insolvență, în condițiile în care creditoarea înțelesese să considere stins litigiul ca efect al aplicării art. 246 alin. (1) C.proc.civ.

Cum renunțarea la judecată reprezintă un act personal, unilateral şi de dispoziție, prin care reclamantul îşi manifestă expres voința de a se desista de la judecată, intervenția judecătorului şi continuarea procesului este considerată de către Curte un act grav de încălcare a principului disponibilității, a dreptului reclamantului conferit de lege de a se desista de la judecată oricând doreşte, în mod liber şi necondiționat.

C.A. Bucureşti, Secția a V-a comercială, dec. com. nr. 1628 din 23 noiembrie 2009

Prin dec. com. nr. 1628 din 23 noiembrie 2009, instanța a soluționat recursurilor formulate de recurenta-creditoare SC M.M. SRL şi recurenta-debitoare SC C.R. SRL, în contradictoriu cu intimata-administrator judiciar I.I. SPRL, împotriva sentinței comerciale nr. 3286/10.06.2009, pronunțată de Tribunalul Bucureşti, Secția a VII-a comercială, în dosarul nr. 16525/3/2009.

Prin sent. com. nr. 3286/10.06.2009 pronunțată de Tribunalul Bucureşti, Secția a VII-a comercială, judecătorul-sindic a admis cererea formulată de reclamanta-creditoare SC M.M. SRL în contradictoriu cu debitoarea SC C.R. SRL şi în baza art. 26 alin. (1), art. 33 alin. (6) si art. 31 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenței.

Împotriva acestei sentințe comerciale, atât creditoarea cât şi debitoarea, în termenul legal prevăzut de dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 au declarat separat recurs înregistrat la C.A. Bucureşti.

Ambele recurente consideră că sentința atacată este nelegală deoarece instanța de fond a ignorat voința reclamantei creditoare exprimată în scris, în

sensul renunţării la judecarea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei şi a dispus totuşi continuarea judecăţii, deşi acordul părţilor se referea strict la aplicarea dispoziţiilor art. 246 C.proc.civ.

În consecinţă, recurentele solicită admiterea recursurilor, schimbarea sentinţei atacate şi respingerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei.

Curtea, verificând legalitatea lucrărilor dosarului de fond potrivit criticilor formulate, constată că recursurile sunt fondate pentru următoarele motive:

Anterior termenului de judecată din 3.06.2009, creditoarea a depus la dosar o cerere de renunţare la judecarea cauzei potrivit dispoziţiilor art. 246 alin. (1) C.proc.civ., precum şi acordul debitoarei în acest sens.

Deşi la data de 3.06.2009 judecătorul-sindic a luat act de depunerea unor astfel de înscrisuri, astfel cum atestă şi practicaua încheierii din şedinţă de la data menţionată, acesta a încălcat voinţa reclamantei-creditoare exprimată în mod clar, expres, necondiţionat şi fără echivoc în sensul desistării instanţei de soluţionarea cererii de declanşare a procedurii insolvenţei împotriva pârâtei-debitoare.

Judecătorul-sindic nu numai că nu a luat pur şi simplu act de desistarea reclamantei creditoare de la judecată, aşa cum ar fi fost legal şi firesc potrivit art. 246 alin. (1) C.proc.civ., dar a înţeles să continue procedura, hotărând deschiderea procedurii generale de insolvenţă, în condiţiile în care, aşa cum s-a arătat, creditoarea înţelesese să considere stins litigiul ca efect al aplicării art. 246 alin. (1) C.proc.civ.

Cum renunţarea la judecată reprezintă un act personal, unilateral şi de dispoziţie, prin care reclamantul îşi manifestă expres voinţa de a se desista de la judecată, intervenţia judecătorului şi continuarea procesului este considerată de către Curte un act grav de încălcare a principului disponibilităţii, a dreptului reclamantului conferit de lege de a se desista de la judecată oricând doreşte, în mod liber şi necondiţionat.

În consecinţă, Curtea constatând că în cauză judecătorul sindic a încălcat dispoziţiile art. 246 alin. (1) C.proc.civ., în baza art. 312 alin. (1)-(3) C.proc.civ. raportat la art. 304 pct. 9 C.proc.civ., va admite recursurile, va modifica în tot sentinţa recurată, iar pe fond în baza art. 246 alin. (1) C.proc.civ. va lua act de renunţarea creditoarei SC M.M. SRL la judecarea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC C.R. SRL.

Pentru aceste motive, curtea a decis:

Admite recursurile declarate de recurenta-creditoare SC M.M. SRL şi recurenta-debitoare SC C.R. SRL, în contradictoriu cu intimata-administrator judiciar I.I. SPRL, împotriva sentinţei comerciale nr. 3286/10.06.2009, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, în dosarul nr. 16525/3/2009.

Modifica în tot sentinţa comercială atacată în sensul că ia act de renunţarea creditoarei la judecarea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC C.R. SRL.

63. Cerere formulată de către lichidator pentru deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă. Societate dizolvată anterior formulării cererii introductive. Procedură de citare şi comunicare neîndeplinită cu debitoarea. Repunere în termenul de recurs. Admiterea recursului formulat de către recurenta-debitoare, casarea sentinţei recurate şi trimiterea cauzei spre rejudecare la instanţa de fond

Legea nr. 85/2006, art. 8, art. 33
C.proc.civ., art. 85 şi urm., art. 304 pct. 5

Prin citarea şi comunicarea actelor de procedură la o adresă la care recurenta-pârâtă nu mai locuieşte, se poate considera că procedura de citare şi de comunicare a actelor de procedură nu a fost legal îndeplinită.

Recurenta-pârâtă, locuind la altă adresă decât adresa la care s-au comunicat actele de procedură, inclusiv hotărârea recurată, s-a aflat într-o împrejurare care a pus-o în imposibilitatea de a exercita calea de atac a recursului în termenul de 10 zile de la data comunicării hotărârii la o altă adresă decât cea la care locuieşte.

Practic, recurentei nu i s-a comunicat hotărârea la domiciliul său, astfel că cererea pentru repunerea în dreptul de a exercita recursul este întemeiată, urmând a fi admisă, în temeiul art. 103 alin. (1) teza finală C.proc.civ.

În contextul celor expuse, este întemeiat motivul de recurs referitor la pronunţarea hotărârii cu încălcarea normelor de procedură referitoare la citarea părţilor, prevăzută sub sancţiunea nulităţii de art. 105 alin. (2) C.proc.civ., fiind incidente prevederile art. 304 pct. 5 C.proc.civ., astfel că instanţa de recurs a admis recursul, în temeiul art. 312 alin. (1)-(2) C.proc.civ., a casat hotărârea recurată şi a trimis cauza spre rejudecare la instanţa de fond.

C.A. Galaţi, Secţia comercială, maritimă şi fluvială,
dec. civ. nr. 664/R din 7 decembrie 2009

Prin dec. civ. nr. 664/R din 7 decembrie 2009, instanţa a soluţionat recursul declarat de debitoarea SC P.M. SRL Adjud, prin reprezentant legal D.E., cu sediul în Adjud, judeţul Vrancea şi D.E., administrator şi reprezentant

legal al debitoarei, cu domiciliul la aceeaşi adresă, împotriva sentinţei comerciale nr. 1285/17.12.2009, pronunţată de Tribunalul Vrancea, în contradictoriu cu intimat lichidator E. I.P.U.R.L. Focşani, intimata creditoare D.G.F.P. Vrancea, ORC de pe lângă Tribunalul Vrancea, având ca obiect procedura insolvenţei.

Prin sent. com. nr. 1285/17.12.2008, pronunţată de judecătorul-sindic în dosarul nr. 4369/91/2008 al Tribunalului Vrancea, s-a admis cererea lichidatorului E. I.P.U.R.L. pentru intrarea debitoarei SC P.M. SRL în procedura simplificată a falimentului.

În temeiul art. 270^1 şi art. 270^2 din Legea nr. 31/1990, republicată, în referire la art. 1 alin. (2) pct. 1 lit. e) raportat la art. 3 pct. 25 în referire la art. 32 alin. (1) din Legea privind procedura insolvenţei s-a dispus începerea procedurii simplificate a insolvenţei debitorului SC P.M. SRL Adjud.

În temeiul art. 107 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenţei, s-a desemnat lichidator pe E. I.P.U.R.L. Focşani, cu atribuţiile prevăzute de art. 25 din Lege.

S-a pus în vedere debitoarei ca, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, să predea lichidatorului actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din Lege.

S-a constatat dizolvată societatea debitoare şi s-a dispus ridicarea dreptului de administrare al debitorului. S-a dispus luarea primelor măsuri, precum şi notificarea deschiderii procedurii de faliment debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Vrancea pentru efectuarea menţiunii, precum şi publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul-sindic a reţinut că societatea debitoare a fost dizolvată de drept prin încheierea judecătorului delegat la ORC de pe lângă Tribunalul Vrancea, iar lichidatorul desemnat la cererea creditorului D.G.F.P. Vrancea nu a reuşit să identifice în averea debitoarei bunuri a căror valorificare să acopere creanţele la bugetul de stat.

S-a motivat că societatea este în stare de insolvenţă, aşa cum este aceasta definită de art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 şi, datorită faptului că este deja dizolvată, s-a făcut aplicarea art. 270^2 din Legea nr. 31/1990 raportat la art. 1 alin. (2) pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs şi cerere de repunere în termenul de recurs reprezentantul legal al debitoarei SC P.M. SRL Adjud, înregistrat sub nr. 4369/91/2008 pe rolul Curţii de Apel Galaţi.

A criticat hotărârea pentru nelegalitate şi netemeinicie, motivând următoarele:

Asociatul unic şi administratorul societăţii debitoare, D.G., a decedat, iar potrivit certificatului de moştenitor emis, D.E. este unicul moştenitor legal al defunctului D.G.

Arată că, în temeiul art. 49 din Statutul societăţii, autentificat sub nr. 674/08.05.1991 de Notariatul de Stat local Panciu, „în caz de deces sau alte interdicţii prevăzute de lege pentru asociatul unic, drepturile şi obligaţiile societăţii trec asupra moştenitorilor legali". Susţine că, la data decesului asociatului unic şi administratorului D.G., a preluat toate drepturile şi obligaţiile decurgând din aceste calităţi şi că, la data de 8 decembrie 2003, a decis dizolvarea societăţii mai înainte de expirarea duratei de funcţionare, ca urmare a imposibilităţii realizării obiectului de activitate.

Hotărârea şi actul adiţional au fost depuse la Oficiul Registrului în aceeaşi zi, primind dată certă nr. 1101/08.12.2003, dată de către avocatul colaborator al Oficiului Registrului Comerţului, iar împotriva acestei hotărâri nu s-a făcut opoziţie în termenul prevăzut de lege.

În baza actului adiţional din 8.12.2003 prin care s-a decis dizolvarea coroborat cu art. 231 din Legea nr. 31/1990, în forma în vigoare la data adoptării hotărârii, recurenta D.E. a dobândit patrimoniul societăţii, iar toate drepturile şi obligaţiile au trecut asupra recurentei.

Recurenta-pârâtă consideră că, în condiţiile în care societatea s-a dizolvat, iar patrimoniul acesteia a trecut fără lichidare asupra sa din decembrie 2003, societatea nu mai putea face şi obiectul procedurii insolvenţei.

Chiar şi în această situaţie era necesară citarea recurentei D.E. în calitatea sa de dobânditor al drepturilor şi obligaţiilor societăţii, ca urmare a dizolvării fără lichidare, indicând faptul că adresa sa este în localitatea Adjud.

Sentinţa recurată a fost pronunţată în urma unui proces care s-a judecat cu lipsă de procedură în raport cu recurenta.

A menţionat că a aflat despre existenţa acestui dosar la data de 3.07.2009, când a fost sunată de către reprezentantul lichidatorului judiciar care i-a spus că urmează să scoată la vânzare casa în care locuieşte deoarece este proprietatea societăţii debitoare şi că această vânzare a fost încuviinţată de judecător.

Despre existenţa dosarului nr. 4369/91/2008 al Tribunalului Vrancea a aflat pe data de 6.07.2009 de la info-chioşcul aflat la sediul acestei instanţe.

A mai precizat faptul că debitoarea SC P.M. SRL nu mai avea sediul în imobilul din Adjud, judeţul Vrancea, deoarece casa fusese vândută încă din anul 2000 de către D.G..

Pentru aceste motive, a solicitat admiterea cererii de repunere în termenul de recurs, admiterea recursului, casarea sentinţei comerciale nr. 1285/ 17.12.2008 şi trimiterea cauzei la Tribunalul Vrancea pentru a se judeca cu citarea recurentei.

În drept, a invocat art. 8 din Legea nr. 85/2006. S-au citat legal părţile implicate în procedură.

Lichidatorul judiciar E. I.P.U.R.L. Focşani a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de repunere în termen şi a cererii de recurs şi menţinerea hotărârii instanţei de fond.

În ceea ce privește cererea de repunere în termen, a invocat faptul că recurenta nu a dovedit modificarea adresei sediului debitoarei și nu a realizat demersurile legale pentru a face publică această modificare, situație în care viciul de procedură este datorat uneia dintre părți.

Lichidatorul judiciar a mai arătat că recurenta a luat cunoștință de existența dosarului în insolvență în luna aprilie 2009, când a fost contactată de lichidatorul judiciar, ceea ce înseamnă, în opinia lichidatorului judiciar, că acesta este momentul de la care începe să curgă și termenul de recurs împotriva hotărârii recurate.

Prin formularea recursului, la data de 9.10.2009, peste termenul procedural prevăzut de art. 8 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, recurenta este decăzută din dreptul de a exercita calea de atac a recursului.

În ceea ce privește fondul cauzei, lichidatorul judiciar a susținut că recurenta interpretează greșit art. 231 din Legea nr. 31/1990, în vigoare la data când a hotărât dizolvarea, deoarece la data dizolvării societății a intervenit o confuziune de patrimonii între cel al societății și cel al asociatului unic, astfel că răspunderea asociatului unic pentru obligațiile societății este nelimitată.

În vederea soluționării recursului, s-a administrat proba cu înscrisuri.

Recurenta a depus la dosarul cauzei, în copie, contractul de vânzare-cumpărare autentificat, copie de pe actul de identitate, statutul societății debitoare, certificatul de deces al fostului asociat și administrator, certificatul de moștenitor, hotărârea din 8.12.2003 referitoare la dizolvarea societății, cerere de depunere și menționare acte la O.R.C. de pe lângă Tribunalul Vrancea nr. 16110/08.12.2003.

Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma motivelor invocate și a apărărilor formulate, reține următoarele:

Asociatul unic și administratorul societății debitoare, D.G., a decedat la data de 31.01.2003, iar unicul moștenitor al acestuia este soția supraviețuitoare D.E.

La data de 8.12.2003, doamna D.E., moștenitoarea defunctului asociat, a hotărât, în temeiul art. 199 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990, modificată și republicată, dizolvarea SC P.M. SRL mai înainte de expirarea duratei de funcționare a societății ca urmare a imposibilității realizării obiectului de activitate propus și transmiterea universală a patrimoniului societății către asociatul unic.

Actul adițional conținând hotărârea de dizolvare a societății și transmiterea universală a patrimoniului societății către asociatul unic a fost depus la O.R.C. de pe lângă Tribunalul Vrancea cu cererea nr. 16110/08.12.2003.

Cu toate acestea, din fișa de furnizare informații emisă de O.R.C. de pe lângă Tribunalul Vrancea nr. 42208/09.12.2008 aflată la dosarul de fond, rezultă că nu s-au efectuat înregistrări în baza hotărârii de dizolvare a societății, hotărâre adoptată de moștenitorul fostului asociat unic, decedat.

Comunicarea cererii pentru deschiderea procedurii insolvenţei s-a realizat la sediul debitoarei, astfel cum apare acesta menţionat la O.R.C., respectiv în localitatea Adjud, judeţul Vrancea.

Moştenitoarea asociatului unic, D.E., a prezentat în recurs contractul de vânzare-cumpărare autentificat, din care rezultă că imobilul de la adresa sediului debitoarei a fost vândut.

Prin citarea şi comunicarea actelor de procedură la o adresă la care recurenta pârâtă nu mai locuieşte se poate considera că procedura de citare şi de comunicare a actelor de procedură nu a fost legal îndeplinită.

Recurenta-pârâtă, locuind la altă adresă decât adresa la care s-au comunicat actele de procedură, inclusiv hotărârea recurată, s-a aflat într-o împrejurare care a pus-o în imposibilitatea de a exercita calea de atac a recursului în termenul de 10 zile de la data comunicării hotărârii la o altă adresă decât cea la care locuieşte.

Practic, recurentei nu i s-a comunicat hotărârea la domiciliul său, astfel că cererea pentru repunerea în dreptul de a exercita recursul este întemeiată, urmând a fi admisă, în temeiul art. 103 alin. (1) teza finală C.proc.civ.

Nu pot fi primite susţinerile lichidatorului judiciar conform cărora recurenta pârâtă a cunoscut de existenţa dosarului privind insolvenţa debitoarei încă din luna aprilie 2009, când s-a deplasat la domiciliul său pentru a viziona imobilul în care locuieşte şi care ar fi proprietatea debitoarei în procedură, ocazie cu care a întocmit un proces-verbal semnat şi de recurenta-pârâtă.

Acest proces-verbal nu poate înlocui comunicarea hotărârii către recurenta debitoare.

Principiul echipolenţei se aplică în anumite situaţii expres prevăzute de lege şi care nu au fost dovedite în cauză.

În contextul celor mai sus expuse, este întemeiat motivul de recurs referitor la pronunţarea hotărârii cu încălcarea normelor de procedură referitoare la citarea părţilor, prevăzută sub sancţiunea nulităţii de art. 105 alin. (2) C.proc.civ., fiind incidente prevederile art. 304 pct. 5 C.proc.civ.

Pe cale de consecinţă, va admite recursul, în temeiul art. 312 alin. (1), (2) C.proc.civ., cu consecinţa casării hotărârii recurate şi a trimiterii cauzei spre rejudecare la aceeaşi instanţă, urmând a fi citată pârâta la adresa domiciliului său.

Celelalte aspecte invocate prin cererea de recurs referitoare la dizolvarea societăţii şi transmiterea patrimoniului acesteia către unicul moştenitor al asociatului decedat urmează a fi analizate cu ocazia rejudecării cauzei.

Pentru aceste motive, curtea a decis:

Admite cererea de repunere în termen formulată de recurenta D.E., în calitate de reprezentant al debitoarei SC P.M. SRL.

Dispune repunerea în termenul pentru exercitarea recursului împotriva sentinţei comerciale nr. 1285/17.12.2008, pronunţată de Tribunalul Vrancea, în dosarul nr. 4369/91/2008.

Admite recursul declarat de recurenta D.E. împotriva sentinţei comerciale nr. 1285/17.12.2008, pronunţată de Tribunalul Vrancea. Casează sentinţa nr. 1285/17.12.2008 a Tribunalului Vrancea şi dispune trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeaşi instanţă.

64. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Procedură de citare şi comunicare neîndeplinită cu debitoarea. Admiterea recursului formulat de către recurenta-debitoare, casarea sentinţei recurate şi trimiterea cauzei spre rejudecare la instanţa de fond

Legea nr. 85/2006, art. 8, art. 33
C.proc.civ., art. 85 şi urm., art. 304 pct. 5, art. 304^1

În conformitate cu dispoziţiile art. 85 C.proc.civ., instanţa de judecată nu poate să hotărască asupra unei cereri decât după citarea sau înfăţişarea părţilor, afară numai dacă legea nu dispune altfel.

În speţă, actele de procedură au fost îndeplinite cu neobservarea formelor legale privind citarea recurentului-pârât şi care i-a pricinuit acestuia o vătămare, ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea acestora, sancţiune prevăzută de dispoziţiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ.

Prin urmare, în condiţiile în care instanţa a pronunţat o hotărâre cu încălcarea normelor procedurale prevăzute sub sancţiunea nulităţii de dispoziţiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ., recursul este fondat, întrucât sunt îndeplinite cerinţele prevăzute de dispoziţiile art. 304 pct. 5 C.proc.civ., cu casarea sentinţei recurate şi trimiterea cauzei la instanţa de fond pentru rejudecarea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei în privinţa debitoarei.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 924 din 25 iunie 2009

Prin decizia nr. 924 din 25 iunie 2009, instanţa a soluţionat recursul declarat de debitoarea SC U.W.C.C. SRL, împotriva sentinţei nr. 241 din 13 februarie 2009, pronunţată de Tribunalul Gorj, Secţia comercială, în dosarul nr. 410/95/2009. în contradictoriu cu intimata creditoare SC B. SRL şi intimatul administrator judiciar T. SPRL, având ca obiect procedura insolvenţei – deschidere procedură insolvenţă.

Prin sent. com. nr. 241 din 13 februarie 2009, pronunţată de judecătorul-sindic de la Tribunalul Gorj, Secţia comercială, în dosarul nr. 410/95/2009, s-a admis cererea formulată de creditoarea SC B. SRL, împotriva debitoarei SC U.W.C.C. SRL şi, în temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, s-a

deschis procedura insolvenţei în privinţa debitoarei, fiind numit administrator judiciar T. SPRL, dispunându-se şi efectuarea notificărilor prevăzute de art. 61 din Legea nr. 85/2006.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul-sindic a reţinut că sunt îndeplinite cerinţele prevăzute de art. 31 din Legea nr. 85/2006, întrucât creanţa este certă, lichidă şi exigibilă, superioară valorii prag, iar debitoarea este prezumată în stare de insolvenţă, neformulând nici contestaţie împotriva cererii de deschidere a procedurii insolvenţei.

Astfel, a apreciat judecătorul-sindic, creanţa îşi are izvorul în contractul din 9 noiembrie 2005, debitoarea obligându-se să achite eşalonat debitul, potrivit angajamentului de plată, însă biletele la ordin emise de aceasta au fost refuzate de bancă din lipsă de disponibil în contul debitoarei.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs, în termen legal, debitoarea SC U.W.C.C. SRL, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, invocând dispoziţiile art. 304 pct. 5 şi 9 şi art. 304^1 C.proc.civ.

În motivele de recurs, recurenta debitoare SC U.W.C.C. SRL a invocat ca motiv de nelegalitate, faptul că prin hotărârea atacată au fost încălcate formele de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii de dispoziţiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ., întrucât procedura de citare a fost îndeplinită prin afişare la vechiul sediu, unde nu se mai află nicio persoană, contractul de comodat fiind expirat, iar administratorul social fiind stabilit în S.U.A., a solicitat oficiului poştal nr. 4, ca întreaga corespondenţă să-i fie depusă la cutia poştală.

Acest fapt nu s-a îndeplinit de către oficiul poştal şi nu a putut să ia cunoştinţă de cererea de deschidere a procedurii insolvenţei, formulată de creditoarea SC B. SRL.

În ceea ce priveşte fondul cauzei, recurenta pârâtă a criticat sentinţa pronunţată de judecătorul-sindic şi prin prisma faptului că în cauză nu sunt îndeplinite cerinţele prevăzute de dispoziţiile art. 31 din Legea nr. 85/2006.

Astfel, creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă, o parte din marfă fiind restituită creditoarei întrucât nu a corespuns din punct de vedere calitativ, creditoarea solicitându-i confirmarea pentru valorificarea de către alte societăţi a respectivelor produse, iar biletele la ordin au fost completate la rubrica „scadenţă", în mod îndeplini fraudulos de către creditoare, care dimpotrivă la rândul ei figurează înregistrată în evidenţele sale cu debit, reprezentând marfa achitată în avans şi neridicată.

Referitor la starea de insolvenţă, recurenta debitoare a invocat faptul că aceasta nu a fost dovedită şi în condiţiile în care nu a fost legal citată nu a putut formula contestaţie.

În cauză, la data de 23 iunie 2009 a formulat întâmpinare creditoarea SC B. SRL, solicitând respingerea recursului, invocând tardivitatea acestuia.

În ceea ce priveşte fondul cauzei, intimata creditoarea a solicitat respingerea recursului ca nefondat, motivat de faptul că debitoarea se află în stare de insolvenţă întrucât biletele la ordin emise de aceasta, în temeiul angajamentului de plată, au fost refuzate de bancă din lipsă de lichidităţi în cont, iar creanţa este certă, lichidă şi exigibilă, fiind întemeiată pe contractul încheiat între părţi la data de 9.04.2005, şi recunoscută chiar de către debitoare prin emiterea biletelor la ordin.

Analizând sentinţa pronunţată de Tribunalul Gorj, Secţia comercială, prin prisma motivelor de recurs invocate şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea constată că recursul este fondat pentru următoarele considerente:

Prin cererea introductivă promovată la data de 16 ianuarie 2009, creditoarea SC B. SRL a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei SC U.W.C.C. SRL, invocând existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile şi starea de insolvenţă a societăţii debitoare.

Cererea a fost comunicată debitoarei la sediul din Târgu-Jiu, fără ca pe procedura de citare să fie menţionate alte elemente de individualizare ale sediului referitoare la numărul străzii, al blocului, ori al scării, etajului, apartamentului, astfel cum reiese din examinarea dovezii de îndeplinire a procedurii de citare, aflată la dosarul de fond.

De asemenea, din examinarea cererii adresate diligentului oficiului poştal Târgu-Jiu la data de 3.09.2007, aflată la dosarul de recurs, Curtea constată că administratorul social al societăţii debitoare a solicitat ca toată corespondenţa parvenită la sediul din Tg. Jiu să-i fie înaintată şi depusă la Oficiul Poştal nr. 4 Târgu-Jiu, căsuţa poştală nr. ..., iar acesta a confirmat luarea la cunoştinţă la data de 5.09.2007.

În conformitate cu dispoziţiile art. 85 C.proc.civ., instanţa de judecata nu poate să hotărască asupra unei cereri decât după citarea sau înfăţişarea pârâţilor, afară numai dacă legea nu dispune altfel.

Or, în speţă, Curtea constată că actele de procedură au fost îndeplinite de judecătorul-sindic cu neobservarea formelor legale privind citarea recurentului pârât şi care i-a pricinuit acestuia o vătămare, ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea acestuia, sancţiune prevăzută de dispoziţiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ.

Prin urmare, în condiţiile în care instanţa a pronunţat o hotărâre cu încălcarea normelor procedurale prevăzute sub sancţiunea nulităţii de dispoziţiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ., Curtea constată că recursul este fondat, întrucât sunt îndeplinite cerinţele prevăzute de dispoziţiile art. 304 pct. 5 C.proc.civ. şi îl va admite, va casa sentinţa tribunalului Gorj şi va trimite cauza judecătorului-sindic pentru rejudecarea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei în privinţa debitoarei.

În ceea ce priveşte criticile referitoare la fondul cauzei, respectiv la îndeplinirea cerinţelor prevăzute de dispoziţiile art. 31 şi art. 3 pct. 6 şi 12 din Legea nr. 85/2006, Curtea apreciază că nu se mai impune analizarea acestora, având în vederea soluţia pronunţată în recurs, urmând a fi avute în vedere şi examinate cu ocazia rejudecării cererii de deschidere a procedurii insolvenţei.

Pentru aceste motive, curtea a decis:

Admite recursul declarat de debitoarea SC U.W.C.C. SRL, cu sediul în Târgu-Jiu, împotriva sentinţei nr. 241 din 13 februarie 2009, pronunţată de Tribunalul Gorj, Secţia comercială, în dosarul nr. 410/95/2009, în contradictoriu cu intimata editoare SC B. SRL, cu sediul în Bucureşti şi intimatul administrator judiciar T. SPRL, cu sediul în Tg. Jiu.

Casează sentinţa nr. 241 din 13 februarie 2009 şi trimite cauza pentru rejudecarea cererii introductive.

65. Cerere formulată de către creditor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Admiterea cererii introductive la instanţa de fond. Admiterea recursului formulat de către recurenta-debitoare, modificarea în tot a sentinţei recurate şi respingerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei. Creanţă neexigibilă

Legea nr. 85/2006, art. 8, art. 33
C.proc.civ., art. 304 pct. 9

Potrivit prevederilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, orice creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza: cuantumul şi temeiul creanţei; existenţa unei garanţii reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii; existenţa unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului; declaraţia privind eventuala intenţie de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puţin la nivel de principiu, modalitatea în care înţelege să participe la reorganizare.

Textul legal mai sus menţionat se referă la deschiderea procedurii de insolvenţă la cererea creditorului, dacă din conţinutul ei rezultă, între alte condiţii, că neplata datoriei este consecinţa stării de insolvenţă a debitorului, or, în cauză, recurenta a făcut dovada că patrimoniul său nu este caracterizat de o lipsă de disponibil, fapt confirmat de extrasele de cont depuse în probaţiune.

Debitoarea a invocat faptul că produsele livrate nu corespund calitativ, astfel că nu a procedat la achitarea contravalorii acestora, drept pentru care

nu este îndeplinită condiţia exigibilităţii creanţei în cauză, iar neachitarea în asemenea condiţii nu poate fi interpretată ca fiind din lipsa disponibilului bănesc.

C.A. Oradea, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 329/C din 29 octombrie 2009

Pe rol fiind soluţionarea recursului comercial declarat de recurenta debitoare SC T. SRL cu sediul în judeţul Bihor, în contradictoriu cu intimat creditor SC T.C. SRL cu sediul în Bucureşti, intimatul lichidator E. IPURL cu sediul în Beiuş, judeţ Bihor şi intimatul ORC de pe lângă Tribunalului Bihor cu sediul în Oradea, judeţ Bihor, împotriva sentinţei nr. 1201/F/ 23.12.2008, pronunţată de Tribunalul Bihor în dosar nr.2552/111/2008, având ca obiect procedura insolvenţei - societăţi cu răspundere limitată.

Prin sentinţa nr. 1201/F/23.12.2008, pronunţată în dosar nr. 2552/111/2008, Tribunalul Bihor a admis cererea formulată de creditoarea SC T.C. SRL, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC T. SRL.

A dispus deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitoarei SC T. SRL. A numit administrator judiciar pe E: IPURL, care urma a îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie conform decontului ce urma a se depune la dosar.

A dispus notificarea deschiderii procedurii debitoarei, asociaţilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Bihor, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii în temeiul art. 61 din Legea privind procedura de insolvenţă, precum şi tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi.

A fixat termen pentru depunerea de către administratorul judiciar a raportului prevăzut de art. 54 din Legea nr. 85/2006 la data de 20.01.2009, termenul limită pentru depunerea creanţelor la 20.02.2009, termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 20.03.2009.

A fixat termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 31.03.2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 17.04.2009.

A dispus trimiterea notificărilor către toţi creditorii debitorului, de către lichidatorul judiciar.

A dispus deschiderea de către debitor a unui cont la o unitate bancară, din care urmau a fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii, în caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul urma a fi deschis de către administratorul judiciar. Eventualele disponibilităţile băneşti vor fi păstrate într-un cont special de depozit bancar.

Pentru a pronunţa astfel, instanţa de fond a avut în vedere următoarele:

Cererea formulată la 3.06.2008 de creditorul SC T.C. SRL, cu sediul în Bucureşti având ca obiect deschiderea procedurii insolvenţei, a fost comunicată debitorului în data de 20.06.2008 şi că nu s-a formulat contestaţie, potrivit art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei.

Debitorul se afla în încetare de plăţi, stare de fapt dovedită cu actele depuse la dosar. Creditorul avea o creanţă comercială, certă, lichidă şi exigibilă împotriva debitorului, dovedită cu titlurile executorii depuse la dosar.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal, corespunzător timbrat, a declarat recurs recurenta SC T. SRL solicitând admiterea recursului, schimbarea în totalitate a sentinţei în sensul respingerii cererii creditoarei pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

În dezvoltarea motivelor de recurs întemeiat pe prevederile art. 304 C.proc.civ. recurenta critică sentinţa pentru motive de nelegalitate constând în greşita aplicare a dispoziţiilor art. 31 din Legea insolvenţei.

Astfel, arată recurenta, judecătorul sindic a procedat la deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva SC T. SRL, reţinând în mod greşit că aceasta s-ar afla în încetare de plăţi pentru singurul fapt că nu s-a achitat debitul faţă de creditoare.

În fapt, acest debit nu a fost achitat datorită lipsurilor calitative ale produselor livrate de acesta, astfel că formularea cererii s-a făcut din rea-credinţă.

Pe de altă parte, arată recurenta, creditoarea nu era îndreptăţită să uzeze de procedura specială a insolvenţei, ci să obţină titlu executoriu pe calea dreptului comun. Achitarea unei părţi substanţiale din datorie după formularea cererii introductive confirmă faptul că starea patrimoniului recurentei nu este una caracterizată prin insuficienţa fondurilor disponibile.

Intimata nu a formulat întâmpinare.

Analizând recursul declarat prin prisma motivelor de recurs mai sus arătate şi ţinând seama de art. 304 C.proc.civ., a fost apreciat ca fondat, astfel că a fost admis.

Critica recurentei referitoare la nelegalitatea sentinţei constând în greşita aplicare a art. 31 din Legea nr. 85/2006 este întemeiată.

În consecinţă, în temeiul art. 304 pct. 9 C.proc.civ. urmează a fi admis recursul, modificată în totalitate sentinţa şi respinsă cererea creditoarei SC T.C. SRL împotriva debitoarei pentru deschiderea procedurii insolvenţei.

Textul legal mai sus arătat se referă la deschiderea procedurii la cererea creditorului dacă din conţinutul ei rezultă, între alte condiţii, că neplata datoriei este consecinţa stării de insolvenţă a debitorului.

În cauză recurenta a făcut dovada că patrimoniul său nu este caracterizat de o lipsă de disponibil, fapt confirmat de extrasele de cont depuse în probaţiune.

Pe de altă parte, în recurs s-a făcut dovada achitării integrale a creanţei – astfel că nu mai subzistă nici temeiul prevăzut la art. 31 lit. a), care să o

definească pe intimată ca şi creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii împotriva debitoarei.

În lipsa creanţei la care se referă şi art. 3 din aceeaşi lege se justifică admiterea recursului şi respingerea cererii introductive formulate de creditoare.

Pentru aceste motive, curtea a decis:

Admite ca fondat recursul declarat de recurenta debitoare SC T. SRL cu sediul în judeţ Bihor, în contradictoriu cu intimatul creditor SC T.C. SRL cu sediul în Bucureşti, intimatul lichidator E. IPURL cu sediul în Beiuş, judeţ Bihor şi intimatul ORC de pe lângă Tribunalului Bihor cu sediul în Oradea, judeţ Bihor, împotriva sentinţei nr. 1201/F/23.12.2008, pronunţată de Tribunalul Bihor, pe care o modifică în întregime în sensul că respinge cererea formulată de SC T.C. SRL cu sediul în Bucureşti, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC T. SRL.

Capitolul II
Cererea de deschidere a procedurii insolvenței formulată de către debitor

1. Cerere formulată de către debitor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Admiterea cererii introductive şi deschiderea procedurii de insolvență

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 1 lit. a), art. 33

Se constată din probele administrate că debitoarea figurează, conform situației activelor, datoriilor şi capitalurilor proprii, cu datorii, iar disponibilitățile băneşti sunt insuficiente pentru plata datoriilor exigibile.

Cum, conform art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvența este prezumată ca vădită atunci când debitorul după 90 zile de la scadență (30 de zile de la scadență anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2010 prin care a fost modificată şi completată Legea nr. 85/2006), nu a plătit datoria față de unul sau mai mulți creditori.

În speță, se constată că situația creditorilor în sold relevă existența unor datorii de peste 30 zile, în reglementarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 160/2010, în cuantum superior valorii prag prevăzute de Legea nr. 85/2006, neexistând fonduri băneşti suficiente pentru plata acestora.

Față de prevederile art. 27, 28 şi 32 din Legea nr. 85/2006, instanța va admite cererea debitoarei, urmând a constata că aceasta este în stare de insolvență, cu consecința deschiderii procedurii generale a insolvenței şi numirii, în temeiul art. 19 şi art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006, ca administrator judiciar a practicianului în insolvență propus de debitoare prin cererea introductivă.

Trib. Bistrița-Năsăud, Secția comercială, de contencios administrativ şi fiscal, încheierea comercială nr. 360 din 6 noiembrie 2009

Prin încheierea comercială nr. 360/CC/2009 din data de 6 noiembrie 2009, instanța s-a pronunțat în soluționarea acțiunii civile formulată de debitoarea SC A. SRL, având ca obiect procedura insolvenței – societăți cu răspundere limitată.

Prin cererea înregistrată la această instanță, debitoarea SC A. SRL a solicitat instanței să dispună deschiderea procedurii generale a insolvenței, cu desemnarea în calitate de administrator judiciar a SCP U. IPURL.

În motivare s-a arătat că debitoarea este în incapacitate de plată având datorii în cuantum total de 65.638,18 lei, activitatea desfășurată fiind aceea de „intermedieri în comerțul cu produse diverse". Societatea nu a mai reușit să facă plăți curente de 3-4 luni, iar pentru sumele de încasat de la diverși datornici în cuantum de cca 1.946,77 lei sunt slabe speranțe de a fi plătite. Mai mult, s-au contractat credite bancare la BCR și BRD, dar ratele nu au mai putut fi achitate la timp.

În drept s-au invocat dispozițiile art. 27 și 28 din Legea nr. 85/2006.

În probațiune s-au depus înscrisurile prevăzute de art. 28 alin. (1) lit. a)-f), j)-k) din Legea nr. 85/2006.

Analizând actele și lucrările dosarului, se rețin următoarele:

Debitoarea SC A. SRL figurează, conform situației activelor, datoriilor și capitalurilor proprii la 30.06.2009, cu datorii în cuantum de 348.411 lei, în perioada 1.01.2009 – 30.06.2009 reliefându-se înregistrarea unei pierderi de 47.173 lei - cont 121, debitele provenind din credite bancare interne pe termen scurt și lung, datorii comerciale către furnizori, bugetul de stat, disponibilitățile bănești, fiind insuficiente pentru plata datoriilor exigibile.

Cum, conform art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, insolvența este prezumată ca vădită atunci când debitorul după 30 zile de la scadență nu a plătit datoria față de unul sau mai mulți creditori, iar situația creditorilor în sold pentru luna septembrie 2009 relevă existența unor datorii de peste 30 zile în cuantum de 65.638,18 lei, neexistând fondurile bănești suficiente pentru plata acestora, față de prevederile art. 27, 28 și 32 din Legea nr. 85/2006, instanța va admite cererea debitoarei, urmând a constata că aceasta este în stare de insolvență, cu consecința deschiderii procedurii generale a insolvenței și numirii, în temeiul art. 19 combinat art. 11 lit. c) din Legea 85/2006, ca administrator judiciar a SCP U. IPURL, față de aspectul că cea care a introdus cererea de deschidere a procedurii insolvenței a fost debitoarea.

În consecință, se vor dispune și măsurile imediate prevăzute de lege.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de debitorul SC A. SRL, pentru deschiderea procedurii generale a insolvenței și, în consecință:

În temeiul art. 32 alin. (1) din Legea privind procedura insolvenței, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenței împotriva debitorului SC A. SRL.

În temeiul art. 34 din Legea nr. 85/2006, numește administrator judiciar pe SCP U. IPURL, care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 și 21 alin. (1) din lege, cu o retribuție pe bază de decont supus aprobării, cu obligația de a prezenta în termen de 30 zile de la data pronunțării un raport conform art. 54 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În temeiul art. 61 alin. (1)-(3) şi art. 37 din lege, dispune comunicarea prezentei încheieri Judecătoriei Bistriţa în a cărei jurisdicţie se află sediul debitorului, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului SC A. SRL, creditorilor, Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Bistriţa Năsăud, în vederea efectuării menţiunilor, precum şi tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi.

Pune în vedere administratorului judiciar prevederile art. 252 din Legea nr. 31/1990 republicată şi dispune menţionarea la registrul comerţului a reprezentanţilor permanenţi ai administratorului judiciar.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 4 ianuarie 2010. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 1 februarie 2010. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 15 februarie 2010 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 19 februarie 2010. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 8 februarie 2010, ora 10:00, la sediul Tribunalului Bistriţa Năsăud şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii debitorului, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont la o unitate bancară din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii, în caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar. Eventualele disponibilităţi băneşti vor fi păstrate într-un cont special de depozit bancar.

2. Cerere formulată de către debitor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Admiterea cererii introductive şi deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă. Intrarea debitoarei direct în procedura falimentului

Legea nr. 85/2006, art. 28 alin.(2), art. 33

Potrivit art. 28 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, dacă debitorul nu dispune, la momentul înregistrării cererii, de vreuna dintre informaţiile prevăzute la alin. (1) lit. a)-f) şi h), va putea înregistra acea informaţie la tribunal în termen de 10 zile, dacă nu o va face, cererea sa va fi considerată o recunoaştere a stării de insolvenţă a patrimoniului său, caz în care judecătorul-sindic va pronunţa o sentinţă de intrare în procedură simplificată, conform art. 1 alin. (2) lit. c) sau d) din Legea nr. 85/2006.

Trib. Arad, Secţia comercială şi de contencios administrativ,
sent. com. nr. 62 din 21 ianuarie 2008

Prin sent. com. nr. 62 din data de 21 ianuarie 2008, instanța a soluționat cererea formulată de debitoarea SC K.&K.I. SRL Arad pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Arad, la data de 6.12.2007, debitoarea SC K.&K.I. SRL Arad, prin coasociat K.C.M., a cerut declanşarea procedurii insolvenței prevăzută de Legea nr. 85/2006, prin intrarea direct în faliment, cu motivarea în fapt că de la înființarea societății și până în prezent a fost condusă şi administrată de soțul ei K.Z.A., acesta având calitatea de director şi luând toate măsurile care se impuneau pentru funcționarea acesteia.

La data de 9 noiembrie 2007, acesta a decedat, iar succesorii acestuia – asociații K.C. şi K.S. fiind nevoiți să preia din mers activitatea societății.

După moartea administratorului a aflat că societatea are mari datorii şi nu au reuşit să intre în posesia documentelor contabile, singurele documente pe care le au în posesie fiind ordonanța din 11.07.2007, pronunțată de Judecătoria Hațeg, precum şi o fişă ROL a societății, din care rezultă că SC K.& K.I. are datorii față de bugetul statului în cuantum de 39.834 lei.

Se mai arată că debitoarea a contractat şi un împrumut bancar de la creditoarea B. din care ar mai fi de rambursat suma de 240.000 lei, necunoscând împrejurarea că debitoarea are sau nu bunuri mobile sau imobile, în drept invocându-se art. 1 alin. (2) lit. c) şi art. 27 şi urm. din Legea nr. 85/2006.

Din probele aflate în dosarul cauzei, judecătorul sindic reține în fapt următoarele:

Prin ordonanța din 11.07.2007, pronunțată de Judecătoria Hațeg, se reține că debitoarea a fost somată să plătească către creditoarea SC A. SRL Hațeg suma de 18.810,97 lei reprezentând debit neachitat, iar din fişa ROL a societății, emisă de AFP Arad, rezultă că SC K.&K.I. are datorii față de bugetul statului în cuantum de 39.834 lei.

Față de starea de fapt expusă, raportat la art. 28 alin. (2) din Legea insolvenței care prevede că, dacă debitorul nu dispune, la momentul înregistrării cererii, de vreuna dintre informațiile prevăzute la alin. (1) lit. a)-f) şi h), va putea înregistra acea informație la tribunal în termen de 10 zile; dacă nu o va face, cererea sa va fi considerată o recunoaştere a stării de insolvență a patrimoniului său, caz în care judecătorul-sindic va pronunța o sentință de intrare în procedură simplificată, conform art. 1 alin. (2) lit. c) sau d) din Legea nr. 85/2006 va fi admisă cererea debitoarei şi va fi deschisă procedura simplificată de insolvență, prin intrarea acesteia direct în procedura falimentului.

Văzând prevederile art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006, va desemna S.P.A.G. IPURL, cu sediul în Arad, lichidator provizoriu al debitoarei, stabilind obligația acestuia de a conduce „în tot” activitatea debitoarei.

În baza art. 107 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, va constata dizolvarea debitoarei SC K.&K.I. SRL.

În temeiul art. 35 din Legea nr. 85/2006, va obliga debitoarea ca în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii să depună la dosarul cauzei actele și informațiile prevăzute la art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În baza art. 37 din Legea nr. 85/2006 va dispune comunicarea prezentei hotărâri, debitoarei, Judecătoriei Arad în a cărei jurisdicție se află sediul debitoarei, precum și Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Arad pentru efectuarea mențiunii de deschidere a procedurii simplificate de insolvență.

În temeiul art. 47 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 va ordona ridicarea în tot a dreptului de administrare a debitoarei.

În baza art. 48 din aceeași lege, va dispune tuturor băncilor la care debitoarea deține disponibilități bănești să nu dispună de acestea fără un ordin al lichidatorului, obligația de înștiințare a băncilor în acest sens revenind lichidatorului.

În baza art. 42 din aceeași lege, va atrage atenția asociaților societății debitoare, asupra prevederilor art. 42 din Legea nr. 85/2006 și va dispune indisponibilizarea părților sociale deținute de aceștia la societatea debitoare, în registrele speciale de evidență sau în conturile înregistrate electronic.

În baza art. 33 alin. (7) din aceeași lege, va dispune lichidatorului provizoriu al debitoarei, comunicarea notificării prevăzute de art. 109 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, raportat la art. 61 din Legea nr. 85/2006, creditorilor existenți în evidențele debitoarei, Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Arad, debitoarei, precum și publicarea ei într-un ziar de largă circulație și în Buletinul procedurilor de insolvență, cu următoarele termene: termenul limită pentru depunerea declarațiilor de creanță la data de 21 martie 2008, termenul de verificare a creanțelor, întocmire și afișare a tabelului preliminar al creanțelor la data de 5 martie 2008, termenul de definitivare a tabelului creanțelor la data de 20 martie 2008, iar data primei ședințe Adunării generale a creditorilor la data de 7 martie 2008.

Pentru aceste motive judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de debitoarea SC K.&K.I. SRL cu sediul procesual ales în localitatea Arad, pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 85/2006, și în consecință:

Deschide procedura simplificată de insolvență, prin intrarea direct în procedura falimentului prevăzută de Legea nr. 85/2006, împotriva debitoarei SC K.&K.I. SRL, cu sediul social în localitatea Arad.

Desemnează ca lichidator provizoriu al debitoarei S.P.A.G. IPURL, cu sediul în Arad, stabilind obligația acesteia de a îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006 cu mențiunea de a conduce „în tot" activitatea debitoarei.

Constată dizolvarea SC K.&K.I. SRL, cu sediul social în localitatea Arad.

Obligă debitoarea ca în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii să depună la dosarul cauzei actele şi informaţiile prevăzute la art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Dispune comunicarea prezentei hotărâri, debitoarei, Judecătoriei Arad în a cărei jurisdicţie se află sediul debitoarei,precum şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Arad pentru efectuarea menţiunii de deschidere a procedurii simplificate de insolvenţă.

Ordonă ridicarea în tot a dreptului de administrare a debitoarei.

Dispune tuturor băncilor la care debitoarea deţine disponibilităţi băneşti să nu dispună de acestea fără un ordin al judecătorului sindic sau al lichidatorului, obligaţia de înştiinţare a băncilor în acest sens revenind lichidatorului.

Atrage atenţia asociaţilor societăţii debitoare asupra prevederilor art. 42 din Legea nr. 85/2006 şi dispune indisponibilizarea părţilor sociale deţinute de aceştia la societatea debitoare, în registrele speciale de evidenţă sau în conturile înregistrate electronic.

Dispune lichidatorului provizoriu al debitoarei, comunicarea notificării prevăzute de art. 109 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, raportat la art. 61 din Legea nr. 85/2006, creditorilor existenţi în evidenţele debitoarei, Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Arad, debitoarei, precum şi publicarea ei într-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul procedurilor de insolvenţă, cu următoarele termene: termenul limită pentru depunerea declaraţiilor de creanţă la data de 21 martie 2008, termenul de verificare a creanţelor, întocmire şi afişare a tabelului preliminar al creanţelor la data de 5 martie 2008, termenul de definitivare a tabelului creanţelor la data de 20 martie 2008, iar data primei şedinţe adunării generale a creditorilor la data de 7 martie 2008.

3. Cerere formulată de către debitor, altă persoană juridică de drept privat decât comercianții, pentru deschiderea procedurii de insolvență. Respingerea cererii introductive. Debitor care nu face parte din categoria altor persoane juridice de drept privat care desfăşoară activități economice

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (1), art. 33

Prima condiţie pentru aplicarea procedurii insolvenţei este aceea ca debitorul să facă parte dintre categoriile de subiecte enumerate la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Printre categoriile de debitori cărora li se aplică legea se numără şi persoanele juridice de drept privat care desfăşoară şi activităţi economice.

Această condiţie nu este îndeplinită de către reclamanta asociaţie, întrucât nu a făcut dovada că săvârşeşte fapte de comerţ.

Asociaţia reclamantă este o persoană juridică de drept privat, fără scop lucrativ, constituită în scopul dobândirii de acţiuni emise de societatea comercială în vederea privatizării.

Întrucât nu s-a făcut dovada desfăşurării de activităţi economice, reclamantei nu-i poate fi aplicată procedura insolvenţei, nefiind îndeplinite condiţiile prevăzute de lege în acest sens.

Activităţile desfăşurate de asociaţia reclamantă sunt cele specifice domeniului de activitate şi satisfacerii scopului constituirii acesteia, respectiv, dobândirea de acţiuni.

Pentru dizolvarea, lichidarea şi radierea asociaţiei, trebuie să urmeze procedura de drept comun şi nu procedura insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 1413 din 25 noiembrie 2008

Prin decizia nr. 1413 din data de 25 noiembrie 2008, instanţa a soluţionat recursul declarat de debitorul Asociaţia S.C.A.P. Sinaia, împotriva sentinţei nr. 1127 pronunţată în data de 10 octombrie 2008 de către Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimatul ORC de pe lângă Tribunalul Prahova.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Prahova debitoarea Asociaţia S.C.A.P. Sinaia a solicitat, în temeiul art. 26 din Legea nr. 85/2006, deschiderea procedurii şi numirea ca lichidator judiciar a practicianului în insolvenţă P. SPRL Ploieşti.

În motivarea cererii s-a arătat că se află în imposibilitatea de a-şi plăti datoriile exigibile, iar în baza art. 27 alin. (1) coroborat cu art. 1 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 a fost obligată să se adreseze tribunalului cu o cerere prin care să fie supus dispoziţiilor legii, întrucât asociaţia şi-a încetat plăţile către creditori şi se află în imposibilitatea de a-şi achita datoriile către AVAS Bucureşti.

A mai menţionat debitoarea că şi-a încetat existenţa propriu-zisă de foarte multă vreme, nemaiavând membri activi, organele de conducere nu mai funcţionează, iar în patrimoniu nu se mai află decât 112 acţiuni cu o valoare de tranzacţionare de 0,48 lei fiecare, 53,76 lei în total, în condiţiile în care datoriile asociaţiei au ajuns la suma de 3371.498,23 lei, reprezentând daune interese solicitate de AVAS, motiv pentru care se solicită deschiderea procedurii insolvenţei.

Prin sentinţa nr. 1127 pronunţată în data de 10 octombrie 2008, Tribunalul Prahova a admis excepţia inadmisibilităţii cererii invocată din oficiu de către instanţă şi a respins cererea debitoarei ca inadmisibilă.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul-sindic a reţinut că debitoarea nu a făcut dovada că se încadrează printre entităţile juridice cărora li se aplică procedura insolvenţei şi care sunt reglementate de dispoziţiile art. 1 din Legea nr. 85/2006, întrucât dispoziţiile acestei legi leagă aplicarea procedurii insolvenţei de desfăşurarea unei activităţi economice de către persoana juridică în cauză, iar O.G. nr. 26/2000 condiţionează această activitate de întrebuinţarea beneficiilor obţinute exclusiv scopului pentru care s-a constituit, or, prin contractul de vânzare-cumpărare acţiuni nr. DPH/26/28.06.1999, debitoarea nu a făcut această dovadă.

Împotriva sentinţei a declarat recurs debitoarea Asociaţia S.C.A.P. Sinaia criticând-o pentru nelegalitate, susţinând că se încadrează în prevederile art. 1 alin. (1) pct. 6 referitoare la orice altă persoană juridică de drept privat care desfăşoară şi activităţi economice.

A mai susţinut recurenta că, în speţă, asociaţia desfăşoară exclusiv activităţi economice, conform art. 3 alin. (1) pct. 4 C.com., deoarece acesta este singurul scop pentru care a fost înfiinţată, respectiv cumpărarea-vânzarea de acţiuni şi părţi sociale ale societăţii P. SA.

S-a precizat că Asociaţia S.C.A.P. Sinaia şi-au încetat existenţa propriu-zisă de foarte multă vreme nemaiavând membri activi, organe de conducere, iar în patrimoniul nu se mai află decât 112 acţiuni cu o valoare de tranzacţionare de 0,48 lei fiecare, 53,76 lei în total, în condiţiile în care datoriile asociaţiei au ajuns la suma de 3371.498,23 lei, reprezentând daune interese solicitate de AVAS ca urmare a rezilierii contractului de vânzare-cumpărare acţiuni nr. DPH/26/28.06.1999.

Se solicită admiterea recursului, modificarea în tot a sentinţei, admiterea acţiunii şi deschiderea procedurii de insolvenţă.

Recurenta şi-a precizat recursul arătând că temeiul juridic al recursului este reprezentat de art. 1 alin. (1) pct. 6 din Legea nr. 85/2006, conform căruia procedura generală a insolvenţei se aplică şi pentru „orice altă persoană juridică de drept privat care desfăşoară şi activităţi economice".

Examinând sentinţa recurată prin prisma criticilor formulate şi a temeiurilor prevăzute de art. 304 C.proc.civ., precum şi sub toate aspectele potrivit art. 304[1] C.proc.civ., Curtea reţine că recursul este nefondat, potrivit considerentelor ce urmează:

Prima condiţie pentru aplicarea procedurii insolvenţei este aceea ca debitorul să facă parte dintre categoriile de subiecte enumerate la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Printre categoriile de debitori cărora li se aplică legea se numără şi persoanele juridice de drept privat care desfăşoară şi activităţi economice. Această condiţie nu este îndeplinită de Asociaţia S.C.A.P. Sinaia, întrucât nu a făcut dovada că săvârşeşte fapte de comerţ fie prin desfăşurarea de activităţi economice directe, fie prin înfiinţarea unei societăţi comerciale.

În cauză reclamanta nu a dovedit că a desfăşurat activităţi economice directe, cu caracter accesoriu în strânsă legătură cu scopul principal al persoanei juridice.

Asociaţia reclamantă este o persoană juridică de drept privat, fără scop lucrativ, constituită în scopul dobândirii de acţiuni emise de societatea comercială în vederea privatizării.

Întrucât nu s-a făcut dovada desfăşurării de activităţi economice, reclamantei nu-i poate fi aplicată procedura insolvenţei, nefiind îndeplinite condiţiile prevăzute de lege în acest sens.

Activităţile desfăşurate de asociaţia reclamantă sunt cele specifice domeniului de activitate şi satisfacerii scopului constituirii acesteia, respectiv dobândirea de acţiuni.

Pentru dizolvarea, lichidarea şi radierea asociaţiei, trebuie să urmeze procedura de drept comun şi nu procedura insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006.

Faţă de cele precizate, în mod corect judecătorul-sindic a respins acţiunea ca inadmisibilă, reclamanta nefăcând parte dintre categoriile de debitori cărora li se aplică procedura.

Reţinând că sentinţa recurată este temeinică şi legală sub aspectul tuturor criticilor formulate, Curtea, în baza dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., va respinge recursul ca nefondat, în cauză nefiind incident niciunul din motivele prevăzute de art. 304 C.proc.civ.

Pentru aceste motive, în numele legii, decide:

Respinge ca nefondat recursul declarat de debitorul Asociaţia S.C.A.P. Sinaia, împotriva sentinţei nr. 1127 pronunţată în data de 10 octombrie 2008 de către Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimatul ORC de pe lângă Tribunalul Prahova.

4. Cerere formulată de către debitor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Societate dizolvată anterior formulării cererii introductive. Admiterea cererii şi deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă. Numire lichidator judiciar

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2) lit. e), art. 33, art. 107

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată de insolvenţă se aplică societăţilor comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive.

Societatea comercială în cauză este dizolvată potrivit prevederilor art. 237 din Legea nr. 31/1990 privind societăţile comerciale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Urmare celor invocate, fiind îndeplinite condiţiile deschiderii procedurii insolvenţei, în temeiul prevederilor art. 33 alin. (6) şi art. 107 şi urm. din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, încheierea din 8 ianuarie 2009

Prin încheierea din data de 8 ianuarie 2009, instanţa a soluţionat cauza comercială având ca obiect cerere întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 85/2006 formulată de debitoarea SC C.I. 2000 SRL prin lichidator V.I.

Prin cererea înregistrată la data 19.11.2008, debitoarea SC C.I. 2000 SRL prin lichidator V.I. a solicitat deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei.

Prin încheierea nr. 4582/28.12.2005, la cererea creditoarei DGFP ILFOV a fost numit lichidator al societăţii debitoare cu îndeplinirea atribuţiilor prevăzute Legea nr. 31/1990, republicată.

În drept, au fost invocate art. 26 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006 şi art. 270^1 din Legea nr. 31/1990.

Analizând cererea formulată de către societatea debitoare prin lichidator, instanţa de judecată constată că aceasta este întemeiată, motiv pentru care o va admite şi în baza art. 1 alin. (2) lit. e), raportat la art. 107 cu trimitere la art. 2 pct. 4 din Legea nr. 85/2006 va deschide procedura de insolvenţă simplificată împotriva debitorului şi va dispune trecerea la faliment.

Va desemna lichidator judiciar pe V.I. cu atribuţii prevăzute de art. 25 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei.

Va constata că debitorul este dizolvat de drept.

Va ridica dreptul de administrare al debitoarei conform art. 107 din lege.

Va obliga debitoarea să depună actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din lege, în termen de 10 zile.

Se interzice administratorilor societăţii debitoare înstrăinarea părţilor sociale/acţiuni şi dispune indisponibilizarea părţilor sociale/acţiunilor aparţinând administratorului debitoarei în registrele speciale de evidenţă sau conturile înregistrate electronic.

Va da dispoziţie tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în cont să nu dispună de acesta fără un ordin al judecătorului sindic sau al administratorului judiciar, obligaţia de înştiinţare a băncilor respective revenindu-i administratorului judiciar.

În temeiul art. 3 pct. 26 din lege administratorul judiciar va convoca adunarea generală în termen de maxim 20 de zile de la data deschiderii procedurii pentru desemnarea administratorului special.

În baza art. 33 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, va pune în vedere administratorului judiciar să efectueze notificările prevăzute la art. 61 din lege.

În baza art. 61 din Legea nr. 85/2006 va pune în vedere lichidatorului judiciar să notifice deschiderea procedurii către toţi creditorii din lista depusă de debitoare, precum şi către debitoare şi ORC de pe lângă Tribunalul Bucureşti.

Va dispune publicarea notificării într-un ziar de largă circulaţie pe cheltuiala averii debitorului.

Va stabili termenul limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanţelor la 5.03.2009, termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 19.03.2009, termenul limită pentru întocmirea şi afişarea tabelului definitiv la 2.04.2009, termen contestaţii 26.03.2009. Va fixa termen pentru continuarea procedurii,

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a dispus:

Admite cererea debitorului SC C.I. 2000 SRL prin lichidator V.I.

În baza art. 1 alin. (1) lit. e), raportat la art. 107 cu trimitere la alin. (2) pct. 4 din Legea nr. 85/2006 deschide procedura de insolvenţă simplificată împotriva debitorului şi dispune trecerea la faliment.

Constată că debitorul este dizolvat de drept.

Ridică dreptul de administrare al debitoarei conform art. 107 din lege.

Obligă debitoarea să depună actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din lege, în termen de 10 zile.

Se interzice administratorilor societăţii debitoare înstrăinarea părţilor sociale/acţiuni şi dispune indisponibilizarea părţilor sociale/acţiunilor aparţinând administratorului debitoarei în registrele speciale de evidenţă sau conturile înregistrate electronic.

Dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în cont să nu dispună de acesta fără un ordin al judecătorului sindic sau al administratorului judiciar, obligaţia de înştiinţare a băncilor respective revenindu-i administratorului judiciar.

Desemnează lichidator judiciar provizoriu pe V.I. cu conducerea în tot a activităţii debitoarei şi cu atribuţiile prevăzute de art. 25 din Legea nr. 85/2006 şi cu o retribuţie de procentuală de 10% din valoarea bunurilor lichidate şi 2.000 RON.

În temeiul art. 3 pct. 26 din lege administratorul judiciar va convoca adunarea generală în termen de maxim 20 de zile de la data deschiderii procedurii pentru desemnarea administratorului special.

În baza art. 33 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, pune în vedere administratorului judiciar să efectueze notificările prevăzute la art. 61 din lege.

În baza art. 61 din Legea nr. 85/2006 pune în vedere administratorului judiciar să notifice deschiderea procedurii către toţi creditorii din lista depusă de debitoare, precum şi către debitoare şi ORC de pe lângă Tribunalul Bucureşti.

Dispune publicarea notificării într-un ziar de largă circulaţie pe cheltuiala averii debitorului.

Stabileşte termenul limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanţelor la 5.03.2009

Stabileşte termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 19.03.2009.

Stabileşte termenul limită pentru întocmirea şi afişarea tabelului definitiv la 2.04.2009.

În baza art. 59 din Legea nr. 85/2006 pune în vedere administratorului judiciar să întocmească raport de activitate.

5. Cerere formulată de către debitor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Admiterea cererii şi deschiderea procedurii generale de insolvenţă. Desemnarea motivată, prin încheierea de deschidere a procedurii insolvenței, a administratorului judiciar provizoriu solicitat de către debitor

Legea nr. 85/2006, art. 33, art. 48 alin. (1)

Potrivit art. 47 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare, constând în dreptul de a-şi conduce activitatea, de a-şi administra bunurile din avere şi de a dispune de acestea, dacă acesta nu şi-a declarat, în condiţiile art. 28 alin. (1) lit. h) din aceeaşi lege, intenţia de reorganizare.

Având în vedere că această intenţie rezultă din însăşi cererea debitoarei privind deschiderea procedurii insolvenţei, instanţa nu va dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei.

Trib. Arad, Secţia comercială, încheierea nr. 83 din 10 noiembrie 2009

Prin încheierea nr. 83 din data de 10 noiembrie 2009, instanţa a soluţionat cererea formulată de debitoarea SC A.D. SRL, pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Arad, la data de 20.07.2009, debitoarea SC A.D. SRL, prin administrator C.M., a cerut declanşarea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006, manifestându-şi intenţia de intrare în procedura reorganizării prin lichidarea unor bunuri din averea societăţii.

În motivarea în fapt, debitoarea arată că este în stare iminentă de insolvenţă, datorită crizei economice actuale, în drept invocându-se art. 27 şi art. 28 lit. a)-l) din Legea nr. 85/2006.

Din probele aflate în dosarul cauzei, judecătorul sindic reţine în fapt că debitoarea a depus la dosar conform art. 28 din Legea insolvenţei, contul de profit şi pierderi la 31.12.2008, bilanţ prescurtat la 31.12.2008, situaţia activelor imobilizate la 31.12.2008, lista cu bunuri, a conturilor bancare ale societăţii, lista cu numele şi adresele creditorilor, inclusiv declaraţiile pe propria răspundere ale reprezentantului debitoarei, în condiţiile art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de aceste înscrisuri, având în vedere că debitoarea a depus informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea insolvenţei, în temeiul art. 28-30 şi art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 va fi admisă cererea şi va fi deschisă procedura generală de insolvenţă.

Văzând prevederile art. 11 lit. c) şi art. 34 din aceeaşi lege, întrucât prin cererea de la dosar, debitoarea a solicitat numirea în cauză în calitate de practician a P.I.M. IPURL Arad, va desemna ca administrator judiciar provizoriu al debitoarei, pe acest practician, până la confirmarea sa ori după caz, înlocuirea sa de către Adunarea creditorilor.

Raportat la art. 47 alin. (1) din aceeaşi lege, întrucât deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare – constând în dreptul de a-şi conduce activitatea, de a-şi administra bunurile din avere şi de a dispune de acestea –, dacă acesta nu şi-a declarat, în condiţiile art. 28 alin. (1) lit. h) din aceeaşi lege intenţia de reorganizare, această intenţie rezultând din însăşi acţiunea de faţă, nu va dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei.

În baza art. 37 din Legea nr. 85/2006, va dispune comunicarea prezentei hotărâri, debitoarei, Judecătoriei Arad în a cărei jurisdicţie se află sediul debitoarei, precum şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Arad pentru efectuarea menţiunii de deschidere a procedurii insolvenţei.

În baza art. 48 din aceeaşi lege, va dispune tuturor băncilor la care debitoarea deţine disponibilităţi băneşti, să nu dispună de acestea fără un ordin al administratorului, obligaţia de înştiinţare a băncilor în acest sens revenind administratorului judiciar.

În baza art. 33 alin. (7), raportat la art. 61 alin. (1) va dispune administratorului provizoriu al debitoarei, comunicarea notificării creditorilor existenţi în evidenţele debitoarei, Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Arad, debitoarei, precum şi publicarea ei într-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul procedurilor de insolvenţă, cu următoarele termene: termenul limită pentru depunerea declaraţiilor de creanţă la data de 10.01.2010, termenul de verificare a creanţelor, întocmire şi afişare a tabelului preliminar al creanţelor la data de 5.02.2010, termenul de definitivare a tabelului creanţelor la data de 1.03.2010, iar data primei şedinţe a Adunării generale a creditorilor la data de 8.02.2010.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de debitoarea SC A.D. SRL şi în consecinţă:

Deschide procedura generală prevăzută de Legea nr. 85/2006 împotriva debitoarei.

Desemnează ca administrator judiciar provizoriu al debitoarei P.I.M. IPURL, cu sediul procesual ales, stabilind obligaţia acestuia de a îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006.

Dispune comunicarea prezentei hotărâri, debitoarei, Judecătoriei Arad în a cărei jurisdicţie se află sediul debitoarei, precum şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Arad pentru efectuarea menţiunii de deschidere a procedurii generale de insolvenţă.

Dispune tuturor băncilor la care debitoarea deţine disponibilităţi băneşti să nu dispună de acestea fără un ordin al judecătorului sindic sau al administratorului judiciar, obligaţia de înştiinţare a băncilor în acest sens revenind administratorului judiciar.

Stabileşte termenul limită pentru depunerea declaraţiilor de creanţă la data de 10.01.2010, termenul de verificare a creanţelor, întocmire şi afişare a tabelului preliminar al creanţelor la data de 5.02.2010, termenul de definitivare a tabelului creanţelor la data de 1.03.2010, iar data primei şedinţe a Adunării generale a creditorilor la data de 8.02.2010.

6. Cerere formulată de către debitor pentru deschiderea procedurii de insolvență. Societate dizolvată anterior formulării cererii introductive. Creanță certă lichidă și exigibilă. Admiterea cererii și deschiderea procedurii simplificate de insolvență

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6, pct. 12, art. 33
C.proc.civ., art. 379

Cererea reclamantului trebuie să fie întemeiată pe o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, care să fie superioară valorii prag, conform prevederilor art. 379 C.proc.civ. şi art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, altfel reclamantul nu poate face parte din categoria creditorilor îndreptăţiţi la formularea unei cereri de deschidere a procedurii insolvenţei prevăzută de art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 şi, prin urmare, instanţa va reţine excepţia lipsei calităţii procesual active ca fiind fondată şi o va admite, iar cererea reclamantului va fi respinsă.

Instanţa constată cererea debitorului prin lichidator voluntar ca fiind fondată şi, în temeiul art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, o va admite, dispunând intrarea debitoarei în procedura simplificată, în speţă fiind incidente

prevederile art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1 şi art. 1 alin. (2) lit. e), debitorul fiind anterior dizolvat şi nu mai deţine bunuri în patrimoniul său.

În urma deschiderii procedurii, instanţa va desemna lichidator judiciar în baza art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006, dintre cei cu oferta de prestări servicii depuse la dosar, deşi cererea a fost formulată de debitoare prin lichidator judiciar, pe considerentul că aceasta nu are nicio incidenţă sau efect juridic cu atât mai mult cu cât procedura de lichidare voluntară nu a fost finalizată cu succes şi la dosar nu există ofertă de prestări servicii din partea lichidatorului voluntar.

Trib. Braşov, Secţia comercială, sent. civ. nr. 973 din 20 decembrie 2007

Prin sent. civ. nr. 973 din data de 20 decembrie 2007, instanţa s-a pronunţat în soluţionarea cererii debitorului SC T.U. SA Braşov prin lichidator C.I. T. SPRL, având ca obiect procedura insolvenţei.

Prin cererea înregistrată la grefa instanţei la data de 31.08.2007, debitoarea SC T.U. SA, prin lichidator voluntar C.I. T. SPRL, a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei.

Debitoarea a arătat că la data de 23.02.2007 a intrat în procedură de dizolvare şi lichidare voluntară prin hotărârea adunării generale extraordinare a acţionarilor nr. 2, care conform art. 32^{15} din O.U.G. nr. 88/1997 a fost depusă pentru publicare în registrul comerţului. Lichidatorul voluntar arată că a fost desemnat în urma unei licitaţii organizată de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului Bucureşti, iar procedura desfăşurată la debitor se circumscrie prevederilor Legii nr. 137/2002.

Lichidatorul voluntar arată că în prezent debitoarea are disponibilităţi băneşti în valoare de 162.720.496,69 lei, fiind înstrăinate în prezent toate bunurile mobile şi imobile ale debitoarei.

În prezent debitoarea deţine în patrimoniu bunuri mobile incorporale şi creanţe de recuperat.

O parte din sumele obţinute din valorificarea activelor debitoarei au fost distribuite creditorilor debitoarei înscrişi în tabelul creanţelor, rămânând în conturile bancare ale debitoarei suma menţionată mai sus.

Se arată că mai sunt creanţe înscrise în tabel în valoare de 814.042.697,97 lei care nu au fost îndestulate.

Raportând disponibilităţile băneşti ale debitoarei la totalul datoriilor acesteia se constată că debitoarea se află în insolvenţă şi, fiind dizolvată, faţă de aceasta trebuie deschisă procedura simplificată de faliment, conform art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006.

Reclamanta a arătat că faţă debitor sunt incidente prevederile art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, iar lichidatorul voluntar este obligat să formuleze o astfel de cerere în baza art. 270^1 din Legea nr. 31/1990.

Lichidatorul voluntar a solicitat să fie desemnat şi lichidator judiciar provizoriu, o parte din creditorii debitoarei fiind de acord cu o astfel de desemnare.

La dosarul cauzei reclamanta a depus înscrisuri, în sensul art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, precum şi alte înscrisuri.

Practicienii în insolvenţă au depus la dosar oferte de prestări servicii.

La termenul de judecată din 12.12.2007 judecătorul sindic a dispus reunirea dosarului nr. 7.../2007 ca o consecinţă a admiterii excepţiei de conexitate, conform art. 31 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 şi art. 164 C.proc.civ.

Prin cererea înregistrată iniţial sub nr. 5.../2007, devenită ulterior nr. 7.../2007, reclamantul Ş.V.O. a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitorul SC T.U. SA şi a chemat în judecată pârâţii SC T.U. SA, AVAS şi C.I. T. SPRL.

În motivare reclamantul a arătat că are calitatea de acţionar al debitoarei şi solicită contravaloarea drepturilor sale cuvenite pentru cele 87.131 acţiuni pe care le deţine din capitalul social al debitoarei.

Pârâta C.I. T. SPRL a formulat întâmpinare prin care a invocat mai multe excepţii şi anume: excepţia inadmisibilităţii acţiunii, pe care judecătorul sindic o califică o apărare de fond, excepţia lipsei calităţii procesuale active a reclamantului, excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a pârâtei, excepţia prematurităţii acţiunii, excepţia lipsei de interes la promovarea acţiunii. Pe fondul cauzei pârâta a solicitat respingerea cererii.

Pârâta AVAS a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acţiunii.

La acelaşi termen de judecată pârâta AVAS a invocat lipsa calităţii procesuale active a reclamantului.

Judecătorul sindic a apreciat că referitor la acţiunea promovată de reclamantul S.V.O. urmează a fi puse în discuţia părţilor şi soluţionate excepţiile de procedură invocate prin întâmpinare şi oral la dezbateri, conform art. 137 C.proc.civ.

Astfel, calificând prioritară excepţia lipsei calităţii procesuale active a reclamantului invocată de pârâţii AVAS şi C.I. T. SPRL judecătorul sindic a pus-o în discuţia părţilor şi, cauzele fiind în stare de judecată, s-a pronunţat odată cu fondul, conform art. 137 alin. (2) C.proc.civ.

Analizând actele şi lucrările dosarului instanţa reţine următoarele:

Asupra excepţiei lipsei calităţii procesuale active a reclamantului Ş.V.O. judecătorul sindic apreciază că aceasta este fondată, cât timp reclamantul nu invocă o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, superioară valorii prag, conform art. 379 C.proc.civ. şi art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006. Reclamantul solicită contravaloarea drepturilor care i s-ar cuveni din valorificarea acţiunilor pe care le deţine la debitor.

Potrivit art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 prin creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei se înţelege creditorul a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 zile.

După deschiderea procedurii insolvenţei asociaţii ori acţionarii debitorului beneficiază de prevederile art. 123 pct. 9, respectiv art. 133 din Legea nr. 85/2006.

În consecinţă, calitatea de acţionar a debitoarei a reclamantului nu îi conferă acestuia calitatea de creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei debitorului, iar o astfel de procedură poate fi deschisă numai la cererea debitorului, potrivit art. 27 şi urm. din Legea nr. 85/2006, ori la cererea creditorilor, potrivit art. 31 şi urm. din Legea nr. 85/2006.

Faţă de cele prezentate reclamantul nu poate solicita deschiderea procedurii insolvenţei debitorului şi în consecinţă acesta nu justifică calitate procesuală activă.

În consecinţă excepţia va fi admisă, iar cererea reclamantului va fi respinsă.

Asupra cererii debitorului, formulată prin lichidatorul voluntar, judecătorul sindic apreciază că aceasta este fondată.

Debitorul-reclamant a formulat o cerere în condiţiile art. 27, art. 28 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 3 alin. (1) pct. 1 lit. a) şi b) din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile.

Insolvenţa este vădită atunci când debitorul, după 30 zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori.

Se constată că reclamantul-debitor are datorii superioare ca valoare fondurilor băneşti de care dispune.

Creanţele care constituie datoriile debitorului au fost înscrise într-un tabel de creanţe, în urma unei proceduri speciale desfăşurate faţă de debitor în baza Legii nr. 137/2002. În consecinţă, acestea îndeplinesc cerinţa de a fi certe, lichide şi exigibile, conform art. 379 C.proc.civ., fiind verificate de lichidatorul voluntar desemnat.

În consecinţă judecătorul sindic constată că debitorul se află în insolvenţă vădită.

Valoarea creanţelor debitoarei este superioară valorii prag, conform art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006.

Se constată din înscrisurile depuse la dosar conform art. 32 alin. (1) coroborat cu art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, că debitorul solicită intrarea în procedură simplificată, având în vedere că acesta este dizolvat.

De asemenea, lichidatorul voluntar a menţionat că în averea debitorului nu există bunuri supuse valorificării. În consecinţă faţă de debitor sunt

incidente dispoziţiile art. 1 alin. (2) lit. c) pct. 1 şi art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de cele prezentate, în temeiul art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 se va admite cererea debitorului şi se va deschide procedura simplificată a insolvenţei acestuia, cu toate consecinţele care decurg de aici.

În consecinţă, se vor dispune şi măsurile imediate prevăzute de lege, respectiv stabilirea termenelor prevăzute de art. 62 şi art. 108 din Legea nr. 85/2006 şi impunerea unor interdicţii şi obligaţii prevăzute de lege.

În speţă urmează a fi incidente prevederile art. 32 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, referitoare la dreptul de opoziţie al creditorilor la deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitor.

În ceea ce priveşte desemnarea lichidatorului judiciar provizoriu judecătorul sindic constată că potrivit art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006 acesta va fi ales dintre practicienii în insolvenţă care au depus oferte de prestări servicii la dosarul cauzei.

Se constată că la dosarul cauzei s-au depus oferte din partea următorilor practicieni în insolvenţă: R. IPURL, P.L.K., T.E. SPRL, I.D.I. SPRL şi R. SPRL.

Dintre aceşti practicieni în insolvenţă, judecătorul sindic califică, faţă de experienţa acumulată, seriozitatea desfăşurării activităţii de practician în insolvenţă manifestată în timp, atât sub imperiul Legii nr. 85/2006, dar şi sub imperiul Legii nr. 64/1995, vechimea şi stabilitatea în profesie, capacitatea prin resurse umane, organizatorice şi financiare de a desfăşura o activitate de lichidare la un astfel de agent economic şi nu în ultimul rând faţă de oferta financiară, că se impune desemnarea în calitate de lichidator provizoriu a I. D.I. SPRL.

Judecătorul sindic nu va analiza solicitarea lichidatorului voluntar pentru desemnarea în calitate de lichidator judiciar provizoriu având în vedere că nu s-a depus o ofertă de presări servicii la dosar, procedura insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006 este una judiciară, care se desfăşoară potrivit dispoziţiilor acestei legi, desemnarea pe cale de licitaţie organizată de AVAS în calitate de lichidator voluntar, pentru desfăşurarea procedurii în baza Legii nr. 137/2002, *nu are nicio incidenţă ori efect juridic asupra procedurii insolvenţei, mai ales* că procedura de lichidare voluntară nu a putut fi finalizată cu succes, aşa cum s-ar fi impus conform prevederilor legii anterior evocate.

După data deschiderii procedurii simplificate de insolvenţă faţă de debitor, funcţia lichidatorului voluntar încetează, având în vedere caracterul executoriu al prezentei, urmând ca acesta să îndeplinească obligaţiile impuse de art. 44 şi 46 din Legea nr. 85/2006.

De la data deschiderii procedurii dreptul de administrare al debitorului este ridicat de drept potrivit art. 47 din Legea nr. 85/2006.

Conform art. 42 din Legea nr. 85/2006 toate acţiunile debitoarei sunt indisponibilizate de la data pronunţării prezentei.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de către debitorul SC T.U. SA – în lichidare voluntară, prin lichidator C.I. T. SPRL, având ca obiect deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă faţă de debitor.

Constată ca debitorul este în stare vădită de insolvenţă.

În temeiul art. 32 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, dispune deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei împotriva debitorului SC T.U. SA – în lichidare voluntară şi intrarea debitorului în faliment.

Constată dizolvarea de drept a societăţii comerciale debitoare.

Desemnează provizoriu în funcţia de lichidator pe I.D.I. SPRL care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20, respectiv art. 25 din lege, cu o retribuţie provizorie lunară de 500 lei + TVA.

În temeiul art. 61 alin. (1) şi (3) combinat cu art. 7 alin. (3), cu aplicarea art. 32 din Legea nr. 85/2006, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Braşov, în vederea efectuării cuvenitei menţiuni, conform Codului de procedură civilă, printr-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către lichidator.

În temeiul art. 42 din Legea nr. 85/2006, dispune indisponibilizarea acţiunilor debitorului.

Pune în vedere debitorului, prin lichidatorul voluntar obligaţiile prevăzute de art. 44 şi art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În baza art. 47 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 ridică dreptul de administrare al debitorului şi constată încetată funcţia lichidatorului voluntar.

În temeiul art. 62 din Legea nr. 85/2006, fixează termenul limită pentru depunerea cererilor de creanţe la data de 30.01.2008. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, înregistrarea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la data de 27.02.2008. Fixează termenul limită pentru formularea eventualelor contestaţii împotriva tabelului preliminar al creanţelor debitoarei data de 17.03.2008. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii împotriva tabelului preliminar şi pentru întocmirea, înregistrarea şi afişarea tabelului definitiv al creanţelor la data de 26.03.2008. Fixează data primei şedinţe a adunării creditorilor la data de 4.03.2008 şi dispune ca administratorul judiciar să convoace creditorii debitorului.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii.

Fixează primul termen de judecată la data de 27.02.2008, ora 11:00.

Cu drept de opoziţie pentru creditorii debitorului în termen de 15 zile de la notificarea acestora de către lichidator.

Cu drept de recurs pentru debitor în termen 10 zile de la comunicare.

Admite excepţia lipsei calităţii procesuale active a reclamantului S.V.O. şi în consecinţă:

Respinge acţiunea conexă înregistrată sub nr. 5.../2007, respectiv nr. 7.../2007 formulată de reclamantul S.V.O. în contradictoriu cu pârâţii AVAS, SC T.U. SA şi C.I. T. SPRL, aşa cum a fost precizată.

7. Cerere formulată de către debitor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Creanţă certă, lichidă şi exigibilă. Admiterea cererii şi deschiderea procedurii generale de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 27 alin.(1), art. 28, art. 33

Potrivit art. 27 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 debitorul aflat în stare de insolvenţă este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispoziţiilor acestei legi, în termen de maxim 30 zile de la apariţia stării de insolvenţă.

În speţă, societatea debitoare a depus la dosarul cauzei înscrisurile menţionate la art. 28 din lege şi şi-a declarat intenţia de deschidere a procedurii reorganizării judiciare, motivat de existenţa datoriilor comerciale şi a posibilităţii achitării acestora numai pe baza unui plan.

Constatând că sunt îndeplinite cerinţele art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va admite cererea debitoarei şi va deschide procedura generală a insolvenţei.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, încheierea din 24 noiembrie 2008

Prin încheierea din data de 24 noiembrie 2008, instanţa a soluţionat cauza comercială, având ca obiect cererea întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 85/2006 formulată de debitoarea SC C.D.B. SRL.

Prin cererea înregistrată la data de 16.10.2008 sub nr. 38857, debitoarea SC C.D.B. SRL a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei întrucât este în incapacitate de plată, iar sumele de bani aparţinând societăţii debitoare nu pot acoperi datoriile şi numirea ca administrator judiciar a I.E. SPRL.

De asemenea, debitoarea şi-a declarat intenţia de reorganizare în condiţiile art. 28 lit. h) din Legea nr. 85/2006 şi a precizat că nu a mai făcut obiectul unei astfel de cereri.

În dovedirea cererii sale debitoarea a depus la dosarul cauzei înscrisuri.

Analizând materialul probator existent în cauză, judecătorul sindic reține următoarele:

În conformitate cu art. 27 alin. (1) din lege debitorul aflat în stare de insolvență este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispozițiilor acestei legi, în termen de maxim 30 zile de la apariția stării de insolvență.

În conformitate cu art. 28 din Legea nr. 85/2006, cererea debitorului va trebui să fie însoțită de următoarele acte:

a) bilanțul certificat de către administrator și cenzor/auditor, balanța de verificare pentru luna precedentă datei înregistrării cererii de deschidere a procedurii;

b) o listă completă a tuturor bunurilor debitorului, incluzând toate conturile și băncile prin care debitorul își rulează fondurile; pentru bunurile grevate se vor menționa datele din registrele de publicitate;

c) o listă a numelor și a adreselor creditorilor, oricum ar fi creanțele acestora: certe sau sub condiție, lichide ori nelichide, scadente sau nescadente, necontestate ori contestate, arătându-se suma, cauza și drepturile de preferință;

d) o listă cuprinzând plățile și transferurile patrimoniale efectuate de debitor în cele 120 de zile anterioare înregistrării cererii introductive;

e) o listă a activităților curente pe care intenționează să le desfășoare în perioada de observație;

f) contul de profit și pierdere pe anul anterior depunerii cererii;

g) o listă a membrilor grupului de interes economic sau, după caz, a asociaților cu răspundere nelimitată, pentru societățile în nume colectiv și cele în comandită;

h) o declarație prin care debitorul își arată intenția de intrare în procedura simplificată sau de reorganizare, conform unui plan, prin restructurarea activității ori prin lichidarea, în tot sau în parte, a averii, în vederea stingerii datoriilor sale; dacă această declarație nu va fi depusă până la expirarea termenului stabilit la alin. (2), se prezumă că debitorul este de acord cu inițierea procedurii simplificate;

i) o descriere sumară a modalităților pe care le are în vedere pentru reorganizarea activității;

j) o declarație pe propria răspundere, autentificată la notar ori certificată de un avocat, sau un certificat de la registrul societăților agricole ori, după caz, oficiul registrului comerțului în a cărui rază teritorială se află domiciliul profesional/sediul social, din care să rezulte dacă a mai fost supus procedurii prevăzute de prezenta lege într-un interval de 5 ani anterior formulării cererii introductive;

k) o declaraţie pe propria răspundere autentificată de notar sau certificată de avocat, din care să rezulte că nu a fost condamnat definitiv pentru fals ori pentru infracţiuni prevăzute în Legea concurenţei nr. 21/1996 şi că administratorii, directorii şi/sau asociaţii nu au fost condamnaţi definitiv pentru bancrută frauduloasă, gestiune frauduloasă, abuz de încredere, înşelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, infracţiuni de fals ori infracţiuni prevăzute în Legea nr. 21/1996, în ultimii 5 ani anteriori deschiderii procedurii;

l) un certificat de admitere la tranzacţionare pe o piaţă reglementată a valorilor mobiliare sau a altor instrumente financiare emise.

În speţă, societatea debitoare a depus la dosarul cauzei înscrisurile menţionate şi şi-a declarat intenţia de deschidere a procedurii reorganizării judiciare motivat de existenţa datoriilor comerciale şi a posibilităţii achitării acestora numai pe baza unui plan.

În consecinţă, constatând că sunt îndeplinite cerinţele art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va admite cererea debitoarei şi va deschide procedura reorganizării judiciare.

De asemenea, în raport de solicitarea debitoarei şi ofertele de preluare a poziţiei de administrator judiciar depuse la dosarul cauzei şi înscrisurile ataşate care dovedesc disponibilitatea de timp şi de resurse umane, experienţa generală necesară preluării dosarului şi bunei administrări a cauzei, judecătorul sindic va desemna administrator judiciar pe I.E. SPRL conform art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege şi conducerea în parte a activităţii debitoarei.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a dispus:

Admite cererea debitoarei SC C.D.B. SRL.

În baza art. 27 raportat la art. 32 alin. (1) teza I din Legea nr. 85/2006 deschide procedura generală a insolvenţei împotriva debitoarei.

Atrage atenţia debitoarei asupra dispoziţiilor art. 44 şi art. 47 din lege.

Se interzice administratorilor societăţii debitoare înstrăinarea părţilor sociale sau de interes deţinute la acesta şi dispune indisponibilizarea acestora în registrele speciale de evidenţă sau în conturile înregistrate electronic.

Dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al judecătorului sindic sau al administratorului /lichidatorului judiciar, obligaţia de înştiinţare a băncilor revenindu-i administratorului/lichidatorului judiciar.

În temeiul art. 34 din lege şi la solicitarea debitoarei numeşte administrator judiciar pe I.E. SPRL cu atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege şi conducerea în tot a activităţii debitoarei şi cu o remuneraţie de 2.500 lei.

Pune în vedere administratorului judiciar să întocmească un raport prin care să propună fie intrarea în procedura simplificată, fie continuarea perioadei de observaţie în cadrul procedurii generale într-un termen de maximum 30 zile de la desemnarea sa, conform art. 20 alin. (1) lit. a) din lege.

Pune în vedere administratorului judiciar să întocmească raportul asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la insolvenţă, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabile şi asupra existenţei premiselor angajării răspunderii acestora, precum şi asupra posibilităţii reale de reorganizare a activităţii debitoarei ori a motivelor care nu permit reorganizarea într-un termen de maximum 60 zile de la desemnarea sa conform art. 20 alin. (1) lit. b) din lege.

Pune în vedere administratorului judiciar îndeplinirea formalităţilor privind menţionarea la registrul comerţului a reprezentanţilor permanenţi ai săi.

Pune în vedere adunării generale a acţionarilor/asociaţilor debitoarei să desemneze un reprezentant – administrator special.

Fixează următoarele termene: termenul limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanţelor la 19.01.2009, termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 2.02.2009, termenul de definitivare a tabelului creanţelor la 16.02.2009, data primei şedinţe a adunării creditorilor la 5.02.2009.

În temeiul art. 33 alin. (7) din lege dispune ca administratorul judiciar să trimită a notificare, în condiţiile art. 61 din lege, privind deschiderea procedurii generale împotriva tuturor creditorilor menţionaţi în lista depusă de debitor în conformitate cu art. 35 raportat la art. 28 alin. (1) lit. c), debitorului şi Oficiului Registrului Comerţului/Registrului Societăţilor Agricole/Registrului Asociaţiilor şi Fundaţiilor/altor registre, pentru efectuarea menţiunii, publicarea într-un ziar de largă circulaţie, precum şi publicarea în buletinul procedurilor de insolvenţă.

Pune în vedere administratorului judiciar să ia măsuri de arhivare a documentelor contabile ale societăţii debitoare în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 16/1996, respectiv gruparea pe unităţi arhivistice, păstrarea şi inventarierea pe durata procedurii reorganizării şi lichidării judiciare, iar ulterior de selecţionare şi întocmire a procesului verbal prevăzut de art. 11 din lege, predarea documentelor conform art. 18 şi 18^1 cu încunoştinţarea direcţiilor judeţene ale Arhivelor Naţionale asupra măsurilor dispuse.

Dispune ca administratorul judiciar să înainteze instanţelor, autorităţilor ori instituţiilor prevăzute de art. 37 şi art. 63 din lege o copie de pe sentinţa de deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitor a unui cont bancar la o unitate bancară din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

8. Cerere formulată de către debitor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Creanţă certă lichidă şi exigibilă. Formularea intenţiei de reorganizare. Admiterea cererii şi deschiderea procedurii generale de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 27-30, art. 33

Potrivit prevederilor art. 27 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, debitorul aflat în stare de insolvenţă este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispoziţiilor prezentei legi, în termen de maximum 30 de zile de la apariţia stării de insolvenţă.

Cererea debitorului trebuie să îndeplinească condiţiile prevăzute de art. 28-30 din Legea nr. 85/2006, sub aspectul documentelor care trebuie anexate la aceasta, precum şi manifestarea intenţiei de reorganizare a activităţii.

Astfel, potrivit art. 30 din Legea nr. 85/2006, nu pot formula o cerere de reorganizare judiciară debitorii, persoane juridice, care în ultimii 5 ani, precedenţi hotărârii de deschidere a procedurii, au mai fost supuşi unei astfel de proceduri.

Trib. Bistriţa-Năsăud, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, încheierea nr. 194 din 27 martie 2009

Prin încheierea nr. 194/2009 din data de 27 martie 2009, instanţa a soluţionat cererea formulată de debitorul SC D.M. SRL Bistriţa pentru deschiderea procedurii generale de insolvenţă.

La data de 25.02.2009, debitorul SC D.M. SRL Bistriţa a solicitat a fi supus procedurii generale de insolvenţă, manifestându-şi intenţia de a-şi reorganiza activitatea.

Constatând că debitorul se află în încetare de plăţi la data de 31.01.2009 şi că pasivul său exigibil este de 306.339,90 lei;

Constatând că sunt îndeplinite condiţiile art. 27-30 din Legea nr. 85/2006, se va admite cererea debitorului şi, în temeiul art. 32 alin. (1) din Legea privind procedura de insolvenţă, se va constata că debitorul este în încetare de plăţi şi se va deschide procedura generală/simplificată de insolvenţă împotriva sa. În consecinţă, se vor dispune şi măsurile imediate prevăzute de lege.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de debitorul SC D.M. SRL Bistriţa, pentru deschiderea procedurii generale de insolvenţă.

În temeiul art. 32 alin. (1) din Legea privind procedura de insolvenţă, dispune deschiderea procedurii generale/simplificate de insolvenţă împotriva debitorului SC D.M. SRL Bistriţa.

În temeiul art. 34 din Legea nr. 85/2006 numeşte administrator judiciar pe SCP C.M.U.V. IPURL, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie pe bază de decont.

În temeiul art. 61din Legea nr. 85/2006 privind procedura de insolvenţă, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului SC D.M. SRL Bistriţa, asociaţilor, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Bistriţa Năsăud prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii, în temeiul art. 61 din Legea privind procedura de insolvenţă, precum şi tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi.

Pune în vedere administratorului judiciar prevederile art. 252 din Legea nr. 31/1990 republicată şi dispune menţionarea la registrul comerţului a reprezentanţilor permanenţi ai administratorului judiciar.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 19.05.2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 16.06.2009. Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la 7.07.2009 şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 7.07.2009. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 7.07.2009, ora 10:00, la sediul Tribunalului Bistriţa-Năsăud şi convoacă creditorii debitorului.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii debitorului, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura de insolvenţă, dispune deschiderea de către debitor a unui cont la o unitate bancară din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii, în caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar. Eventualele disponibilităţile băneşti vor fi păstrate într-un cont special de depozit bancar.

9. Cerere formulată de către debitor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Creanţă certă lichidă şi exigibilă. Admiterea cererii şi deschiderea procedurii generale de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin.(1), art. 3 pct. 1 lit. a), art. 27, art. 33

Din probele administrate se reţine că disponibilităţile băneşti existente în conturile şi casieria societăţii nu pot acoperi datoriile a căror scadenţă a depăşit 30 de zile.

În această situaţie, debitoarea este prezumată a fi în insolvenţă, conform art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 lit. a), art. 27 şi art. 32 din Legea nr. 85/2006, impunându-se, în consecinţă, deschiderea faţă de aceasta a procedurii insolvenţei.

Pentru aceste considerente, urmează a se admite cererea și a se dispune deschiderea procedurii de insolvență în forma generală față de reclamanta-debitoare.

Cum în cauză reclamanta-debitoare solicită desemnarea administratorului judiciar, instanța va desemna în calitate de administrator judiciar provizoriu practicianul în insolvență propus de debitoare, care va exercita atribuțiile prevăzute de art. 19 și urm. din Legea nr. 85/2006 și pe cele care îi vor fi stabilite de judecătorul sindic, precum și orice alte atribuții care îi revin, cu o remunerație fixă stabilită de instanță.

Trib. Tulcea, Secția civilă, comercială și de contencios administrativ, încheierea nr. 2182 din 6 noiembrie 2009

Prin încheierea nr. 2182 din data de 6 noiembrie 2009, instanța a soluționat cauza comercială, în primă instanță, privind deschiderea procedurii insolvenței în temeiul Legii nr. 85/2006, la cererea reclamantei-debitoare SC A. SRL.

Prin cererea adresată acestei instanțe la data de 15 septembrie 2009, reclamanta-debitoare SC A. SRL a solicitat deschiderea procedurii insolvenței în formă generală în temeiul Legii nr. 85/2006 și desemnarea în calitate de administrator judiciar pe C.I. IPURL Constanța.

În motivarea cererii s-a arătat că prin Hotărârea nr. 1/26.08.2009 adunarea generală a asociaților SC A. SRL a hotărât inițierea procedurii de insolvență în formă generală conform Legii nr. 85/2006, dată fiind starea de insolvență a societății.

Totodată a hotărât reorganizarea judiciară a societății prin structurarea în parte a activității.

Prin aceeași hotărâre, s-a desemnat în calitate de administrator judiciar C.I. IPURL.

S-a mai arătat că datorită evoluției pieței, societatea a intrat în criză financiară în sensul că deține active și creanțe de recuperat, însă lichiditățile disponibile nu sunt suficiente pentru a achita datoriile exigibile.

S-a concluzionat că, analizând activitatea de până în prezent a SC A. SRL, precum și activele acesteia, se poate observa faptul că aceasta își poate continua activitatea, dispune de mijloacele necesare pentru aceasta și va putea depăși criza financiară în măsura în care s-ar reorganiza sub protecția Legii nr. 85/2006.

În susținere, s-au depus la dosar, în copie, următoarele documente: hotărârea nr. 1/26.08.2009 a adunării generale a asociaților, oferta C.I. IPURL, situația financiară la 30.06.2009 și balanța la 31.07.2009, lista bunurilor societății și lista conturilor prin care societatea își rulează fondurile, lista activităților curente pe care societatea intenționează să le desfășoare în perioada

de observaţie, contul de profit şi pierdere pe anul 2008, declaraţia prin care societatea îşi arată intenţia de reorganizare conform unui plan de restructurare parţială a activităţii, descrierea sumară a modalităţilor pe care societatea le are în vedere pentru reorganizarea societăţii, declaraţie pe proprie răspundere certificată din care rezultă că societatea nu a mai fost supusă procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006, în cei 5 ani anterior formulării cererii introductive, declaraţie pe proprie răspundere certificată din care rezultă că asociatul unic şi administratorii nu au fost condamnaţi definitiv pentru fals ori pentru infracţiuni prevăzute de Legea nr. 21/1996 şi nu au fost condamnaţi definitiv pentru bancrută frauduloasă, gestiune frauduloasă, abuz de încredere, înşelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, infracţiuni de fals ori infracţiuni prevăzute de Legea nr. 21/1996, în ultimii 5 ani deschiderii procedurii, actul constitutiv şi certificatul de înmatriculare.

S-au depus relaţii de la ORC Tulcea şi oferte financiare.

Examinând cererea, în raport cu probele administrate, judecătorul sindic reţine că debitoarea SC A. SRL Tulcea a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei în ceea ce o priveşte în conformitate cu art. 27 alin. (2), art. 28, art. 1 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 cu trimitere la art. 3 alin. (1) pct. 1 lit. a) din aceleaşi act normativ, deoarece disponibilităţile băneşti existente în prezent în conturile şi casieria societăţii nu pot acoperi datoriile a căror scadenţă a depăşit 30 de zile.

În această situaţie, debitoarea este prezumată a fi în insolvenţă, conform art. 1 alin. (1), art. 24, art. 27 şi art. 32 din Legea nr. 85/2006, impunându-se, în consecinţă, deschiderea faţă de aceasta a procedurii insolvenţei.

Aşa fiind, urmează a se admite cererea şi a se dispune deschiderea procedurii de insolvenţă în forma generală faţă de reclamanta-debitoarea SC A. SRL Tulcea.

Cum, în cauză, reclamanta-debitoare solicită desemnarea în calitate de administrator judiciar a lui C.I. IPURL Constanţa şi având în vedere faptul că acesta a depus la dosar oferta financiară, instanţa va desemna în calitate de administrator judiciar pe C.I. IPURL Constanţa, care va exercita atribuţiile prevăzute de art. 19 şi urm. din Legea nr. 85/2006 şi pe cele care îi vor fi stabilite de judecătorul sindic, precum şi orice alte atribuţii care îi revin, cu o remuneraţie fixă în cuantum de 3.000 lei.

În temeiul art. 47 alin. (3) din lege, se va ridica în tot dreptul de administrare al debitoarei, conducerea se va exercita de administratorul judiciar, urmând a se dispune obligarea debitoarei să pună la dispoziţia administratorului judiciar toate informaţiile cerute de acesta, precum şi toate informaţiile apreciate ca necesare cu privire la activitatea şi averea sa, precum şi lista cuprinzând plăţile şi transferurile patrimoniale făcute în cele 120 zile anterioare deschiderii procedurii, sub sancţiunea prevăzută la art. 108^1 alin. (1) pct. 2 lit. d) şi e) C.proc.civ.

În temeiul art. 48 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 se va dispune ca toate băncile la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al administratorului judiciar. Urmează a dispune ca administratorul judiciar să întocmească şi să prezinte până la data de 6 decembrie 2009, un raport prin care să propună fie intrarea în procedura simplificată, fie continuarea perioadei de observaţie din procedura generală.

Urmează a stabili termen pentru depunerea de către administratorul judiciar a raportului asupra cauzelor şi împrejurărilor care au condus la apariţia insolvenței debitoarei, prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b) şi art. 59 alin. (1) din lege, la data de 6 ianuarie 2010.

Se va dispune ca administratorul judiciar să notifice, conform Codului de procedură civilă, intrarea în procedura insolvenței, în forma generală, tuturor creditorilor, debitoarei şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Tulcea, pentru efectuarea menţiunii, notificare ce va cuprinde şi următoarele termene: termenul limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanţelor asupra averii debitoarei la 6 ianuarie 2010, termenul de verificare a creanţelor, întocmire, afişare şi comunicare a tabelului preliminar de creanțe la 6 februarie 2010, termenul de depunere a contestaţiilor la 12 februarie 2010, termenul de definitivare a tabelului creanţelor la 22 februarie 2010, locul, data şi ora primei şedinţe adunării generale a creditorilor.

Se va dispune ca administratorul judiciar să publice notificarea într-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul procedurilor de insolvenţă, conform art. 61 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Se va fixa termen pentru continuarea procedurii la data de 12 martie 2010.

Pentru aceste motive, în numele legii, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de reclamanta-debitoare SC A. SRL.

În temeiul art. 1 alin. (1), art. 24, art. 27 şi art. 32 din Legea nr. 85/2006, dispune deschiderea procedurii de insolvenţă în forma generală faţă de debitoarea SC A. SRL cu sediul în mun. Tulcea.

Desemnează în calitate de administrator judiciar pe C.I. IPURL Constanța care va exercita atribuţiile prevăzute de art. 19 şi urm. din Legea nr. 85/2006 şi pe cele care îi vor fi stabilite de judecătorul sindic, precum şi orice alte atribuţii care îi revin,

Stabileşte pentru administratorul judiciar remuneraţie fixă în cuantum de 3.000 lei.

În temeiul art. 47 alin. (3) din lege, ridică în tot dreptul de administrare al debitoarei, conducerea fiind exercitată de administratorul judiciar.

În temeiul art. 44 din Legea nr. 85/2006, obligă debitoarea să pună la dispoziţia administratorului judiciar toate informaţiile cerute de acesta, precum şi toate informaţiile apreciate ca necesare cu privire la activitatea şi averea sa, precum şi lista cuprinzând plăţile şi transferurile patrimoniale făcute în cele

120 zile anterioare deschiderii procedurii, sub sancţiunea prevăzută la art. 108[1] alin. (1) pct. 2 lit. d) şi e) C.proc.civ.

În temeiul art. 48 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, dispune ca toate băncile la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al administratorului judiciar.

În temeiul art. 54 şi art. 20 alin. (1) lit. l) din Legea nr. 85/2006, dispune ca administratorul judiciar să întocmească şi să prezinte până la data de 6 decembrie 2009, un raport prin care să propună fie intrarea în procedura simplificată, fie continuarea perioadei de observaţie din procedura generală.

Stabileşte termen pentru depunerea de către administratorul judiciar a raportului asupra cauzelor şi împrejurărilor care au condus la apariţia insolvenţei debitoarei, prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b) şi art. 59 alin. (1) din lege la data de 6 ianuarie 2010.

În temeiul art. 61 şi art. 62 din Legea nr. 85/2006, dispune ca administratorul judiciar să notifice, conform Codului de procedură civilă, intrarea în procedura insolvenţei, în formă generală, tuturor creditorilor, debitoarei şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Tulcea, pentru efectuarea menţiunii, notificare ce va cuprinde şi următoarele termene: fixează termen limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanţelor asupra averii debitoarei la data de 6 ianuarie 2010; fixează termen de verificare a creanţelor, întocmire, afişare şi comunicare a tabelului preliminar de creanţe la data de 6 februarie 2010; fixează termen de depunere a contestaţiilor la data de 12 februarie 2010; fixează termen de definitivare tabelului creanţelor la data de 22 februarie 2010; locul, data şi ora primei şedinţe adunării generale a creditorilor. Administratorul judiciar va publica notificarea într-un ziar de largă circulaţie şi în Buletinul procedurilor de insolvenţă, conform art. 61 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

10. Cerere formulată de către debitor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Creanţă certă, lichidă şi exigibilă. Admiterea cererii şi deschiderea procedurii generale de insolvenţă. Desemnarea administratorului judiciar provizoriu propus de debitor. Stabilirea atribuţiilor administratorului judiciar

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. c), art. 33

Potrivit art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, judecătorul are, printre alte atribuţii principale, şi atribuţia de desemnare motivată, prin sentinţa de deschidere a procedurii, dintre practicienii în insolvenţă compatibili care au depus ofertă de servicii în acest sens la dosarul cauzei, a admi-

nistratorului judiciar provizoriu sau, după caz, a lichidatorului care va administra procedura până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deţine cel puţin 50% din valoarea creanţelor, fixarea remuneraţiei în conformitate cu criteriile stabilite de legea de organizare a activităţii practicienilor în insolvenţă, precum şi a atribuţiilor acestuia pentru această perioadă.

Judecătorul-sindic va desemna administratorul judiciar provizoriu sau lichidatorul provizoriu solicitat de către creditorul care a solicitat deschiderea procedurii sau de către debitor, dacă cererea îi aparţine.

În situaţia în care cel care a introdus cererea de deschidere a procedurii nu solicită numirea unui administrator judiciar sau lichidator, numirea se va face de către judecătorul-sindic din rândul practicienilor care au depus oferte la dosarul cauzei.

În caz de conexare se va ţine seama de cererile creditorilor în ordinea mărimii creanţelor sau de cererea debitoarei, dacă nu există o cerere din partea unui creditor.

Trib. Harghita, Secţia civilă, încheierea civilă nr. 2941 din 22 decembrie 2008

Prin încheierea civilă nr. 2941 din data de 22 decembrie 2008, instanţa a soluţionat cererea debitoarei SC C. SA, persoană juridică, pentru deschiderea procedurii insolvenţei.

Prin cererea înregistrată la data de 25.11.2008, debitoarea SC C. SA., persoană juridică, a solicitat declanşarea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006.

În motivare se arată că firma debitoare nu îşi mai poate desfăşura activitatea din lipsa fondurilor băneşti, din acest motiv fiind în imposibilitate de a plăti datoriilor sale exigibile.

Totodată, precizează că îşi manifestă intenţia de reorganizare a activităţii pe baza unui plan de reorganizare judiciară.

De asemenea, menţionează că societatea debitoare deţine în patrimoniu bunuri care pot fi valorificate, nu are alte datorii atât faţă de bugetul consolidat al statului cât şi faţă de alţi creditori, nu a efectuat transferuri patrimoniale în cei trei ani anteriori prezentei cereri, societatea debitoare nu a mai fost supusă procedurii insolvenţei, administratorul debitoarei nu a fost condamnat potrivit prevederilor Legii concurenţei nr. 21/1996.

Societatea debitoare solicită declanşarea procedurii generale a insolvenţei şi numirea în calitate de administrator judiciar a domnului J.C.

Firma debitoare a anexat cererii de deschidere a procedurii insolvenţei: lista conturilor bancare şi declaraţia domnului T.N., în calitate de director al debitoarei prin care declară că nu a fost condamnat definitiv pentru fals ori pentru infracţiuni prevăzute de Legea concurenţei nr. 21/1996 şi că adminis-

tratorii, directorii nu au fost condamnaţi definitiv pentru bancrută frauduloasă, gestiune frauduloasă, abuz de încredere, înşelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, infracţiuni de fals ori infracţiuni prevăzute de Legea nr. 21/1996, în ultimii 5 ani anteriori datei introducerii cererii privind declanşarea procedurii insolvenţei, precum şi faptul că debitoarea nu a fost supusă procedurii insolvenţei într-un interval de 5 ani anteriori datei introducerii cererii privind declanşarea procedurii insolvenţei.

Debitoarea mai are anexate la cererea de deschidere a procedurii insolvenţei: certificatul constatator al debitoarei eliberat de către ORC de pe lângă Tribunalul Harghita, situaţia activelor, datoriilor şi capitalurilor proprii, contul de profit şi pierdere, date informative, raportul de gestiune, balanţa de verificare; lista mijloacelor fixe pe subunităţi - gestiuni - grupe, lista înregistrărilor contabile, extrasul de carte funciară pentru informare, fişă clienţi debitori, fişă furnizori creditori şi xerocopia atestatului practicianului în insolvenţă J.C.

La data de 3 decembrie 2008, firma debitoare a depus la dosarul cauzei: lista cu numele şi adresa creditorilor, lista plăţilor efectuate anterior, lista activităţilor curente ce urmează să se desfăşoare în perioada de observaţie, contul de profit şi pierdere pe anul 2007, declaraţia cu intenţia de restructurare a activităţii prin lichidare parţială a averii, precum şi cu privire la modalităţile de realizare, declaraţie pe proprie răspundere, declaraţia pe proprie răspundere a domnului O.L., în calitate de director al debitoarei, prin care declară că nu a fost condamnat definitiv pentru fals ori pentru infracţiuni prevăzute de Legea concurenţei nr. 21/1996 şi că administratorii, directorii nu au fost condamnaţi definitiv pentru bancrută frauduloasă, gestiune frauduloasă, abuz de încredere, înşelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, infracţiuni de fals ori infracţiuni prevăzute de Legea nr. 21/1006, în ultimii 5 ani anteriori datei introducerii cererii privind declanşarea procedurii insolvenţei, precum şi faptul că debitoarea nu a fost supusă procedurii insolvenţei într-un interval de 5 ani anteriori datei introducerii cererii privind declanşarea procedurii insolvenţei.

Împotriva debitoarei la data de 19.11.2008, creditoarea D.G.F.P. a judeţului Harghita a formulat cerere de deschidere a procedurii generale a insolvenţei, cerere ce a format obiectul dosarului nr. 3110/96/2008, cu termen de judecată la data de 8 decembrie 2008, dosar care, în temeiul art. 31 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 a fost conexat la prezentul dosar, întrucât pe rolul acestei instanţe s-a aflat prezentul dosar, în care debitoarea a solicitat deschiderea procedurii generale a insolvenţei.

Examinând cererea formulată, judecătorul sindic reţine următoarele:

Examinând documentele anexate cererii de deschidere a procedurii, se constată că societatea a depus la dosar în conformitate cu dispoziţiile art. 28

din Legea nr. 85/2006 actele ce trebuie însoţite cererii formulate de către debitoare.

În aceste condiţii judecătorul sindic apreciază că societatea debitoare este în stare de insolvenţă şi în baza art. 32 alin. (1) teza I din Legea nr. 85/2006, va admite cererea debitoarei şi va dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei cu toate consecinţele legii.

Având în vedere solicitarea debitoarei de a fi desemnat în calitate de administrator judiciar, practicianul în insolvenţă J.C., în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic urmează a desemna în calitate de administrator judiciar provizoriu, pe domnul J.C., cu o remuneraţie de 2.000 lei/lună şi un coeficient de succes de 10%, conform ofertei depuse.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea formulată de debitoarea SC C. SA, persoană juridică.

În temeiul art. 32 alin. (1) teza I din Legea nr. 85/2006, dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitoarei SC C. SA persoană juridică.

În temeiul art. 34 din Legea privind procedura insolvenţei, numeşte administrator judiciar pe J.C., membru UNPIR, care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuţie de 2.000 lei/lună şi un coeficient de succes de 10%.

În baza art. 35 din Legea nr. 85/2006 obligă pe administratorul debitoarei să depună la dosarul cauzei, actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) lit. a)-f) şi h), în 10 zile de la primirea notificării.

În baza art. 42 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, dispune indisponibilizarea acţiunilor ori a părţilor sociale sau de interes, în registrele speciale de evidenţă ori în conturile înregistrate electronic. În baza art. 54 din Legea nr. 85/2006 dispune administratorului judiciar să întocmească un raport prin care să propună fie intrarea în procedura simplificată, fie continuarea perioadei de observaţie din procedura generală la data 15.01.2009.

În temeiul art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 11.02.2009.

Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 13.03.2009.

În baza art. 73 din lege, debitorul, creditorii şi orice altă parte interesată pot formula contestaţii cu privire la creanţele şi drepturile de preferinţă, trecute de administratorul judiciar în tabelul preliminar de creanţe, până la data de 6.04.2009.

Fixează termenul pentru soluţionarea eventualelor contestaţii asupra tabelului preliminar la 27.04.2009; termenul limită pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 14.04.2009. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 17.03.2009, ora 11:00 la sediul Tribunalului Harghita, cu următoarea ordine de zi:

a) prezentarea situaţiei debitorului de către administratorul judiciar;

b) punerea în discuţie a confirmării administratorului judiciar, desemnat de către judecătorul sindic;

c) punerea în discuţie a eventualelor propuneri de reorganizare a activităţii debitoarei pe bază de plan;

d) desemnarea comitetului creditorilor, conform art. 16 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Dispune trimiterea notificărilor către toţi creditorii, de către administratorul judiciar.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune deschiderea de către debitoare a unui cont bancar din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii. În caz de neîndeplinire a atribuţiei, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

În baza art. 37 din Legea nr. 85/2006, dispune comunicarea prezentei hotărâri instanţelor judecătoreşti din raza judeţului Harghita.

11. Cerere formulată de către debitor pentru deschiderea procedurii de insolvenţă. Depunerea înscrisurilor prevăzute la art. 28 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei. Lipsa semnăturii administratorului şi a cenzorului ori a auditorului de pe bilanţul contabil anexat cererii introductive formulate de debitor. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 28, art. 33

Neconformitatea bilanţului contabil depus de către debitoare în susţinerea cererii introductive pentru lipsa semnării acestuia de către administrator şi cenzor/auditor şi nedispunerea de către judecătorul sindic a prezentării administratorului debitoarei, în vederea înlăturării acestui viciu, sunt motive întemeiate pentru ca instanţa de recurs să admită recursul formulat, să caseze hotărârea recurată şi să trimită cauza spre rejudecare la instanţa de fond.

C.A. Alba Iulia, Secţia comercială, dec. com. nr. 644 din 12 decembrie 2007

Prin dec. com. nr. 644/2007 din data de 12 decembrie 2007, instanţa a soluţionat recursul formulat de debitoarea SC P. SRL Blaj împotriva sentinţei nr. 256/F/17.10.2007, pronunţată de judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Alba.

Prin sent. civ. nr. 256/F/2007, pronunţată de judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Alba, s-a admis cererea formulată de debitoarea SC P. SRL şi s-a deschis procedura simplificată de insolvenţă împotriva acesteia.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul sindic a reţinut că debitoarea a înregistrat în cursul anului financiar 2006 pierderi în cuantum de 754.710 lei, aşa cum rezultă din bilanţurile contabile, din contul de profit şi pierdere întocmit la 31.12.2006, iar la data de 31.05.2007 potrivit contului de profit şi pierdere a înregistrat o pierdere în cuantum de 842.192 lei. În prezent debitoarea are datorii în cuantum de 7.599.044 lei din care 3.843.355 lei faţă de BC (..) Blaj, iar 3.755.689 lei faţă de furnizori şi bugetul de stat.

Din balanţa de verificare la data de 31.05.2007 a rezultat că debitoarea dispune de sume foarte reduse în comparaţie cu datoriile, disponibilul fiind de 723,9 în lei şi de 3.033,3 în euro, iar din extrasele de cont la data de 3.07.2007 a rezultat că încasările sunt de regulă sub limita plăţilor, soldul fiind foarte scăzut, respectiv de la 0,03 lei până la maxim 21.359 lei.

Din registrul de casă pe luna mai 2007 a reieşit că debitoarea a efectuat foarte multe plăţi în numerar, însă disponibilul rămas în casă este foarte mic, respectiv 1.150 lei la data de 31.05.2007. Raportat la cele de mai sus şi în condiţiile în care imobilele acesteia au fost ipotecate în favoarea BC (...) Blaj pentru garantarea unui credit acordat în anul 2005, iar veniturile realizate sunt foarte scăzute, era evident că debitoarea nu dispune de suficiente recurse pentru achitarea datoriilor pe care le are, astfel că starea de insolvenţă a acesteia era iminentă.

Conform dispoziţiilor art. 28 alin. (2) din Legea nr. 85/2006: dacă debitorul nu dispune la momentul înregistrării cererii de vreuna din informaţiile prevăzute la alin. (1) lit. a), f) şi h) va putea înregistra acea informaţie la tribunal în termen de 10 zile, iar dacă nu o face, cererea se va fi considerată o recunoaştere a stării de insolvenţă a patrimoniului său, caz în care judecătorul sindic va pronunţa o sentinţă de intrare în procedura simplificată conform art. 1 alin. (2) lit. c) sau d).

Contrar dispoziţiilor legale mai sus menţionate debitoarea nu a depus odată cu cererea şi nici în termenul de 10 zile prevăzut de art. 28 alin. (2) din lege actele menţionate la art. 28 alin. (1) lit. a), respectiv: bilanţul certificat de către administrator sau cenzor şi nici balanţa de verificare pentru luna precedentă datei înregistrării cererii de deschidere a procedurii.

Debitoarea a depus doar balanţa de verificare pe luna mai 2007 şi cererea a fost înregistrată la data de 5.07.2007, astfel că trebuia să depună balanţa pe luna iunie 2007.

În ceea ce priveşte bilanţul contabil la data de 31.05.2007 aceasta nu a fost certificat de către administrator şi cenzor, nefiind nici măcar semnat de aceste persoane astfel că nu au fost îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) lit. a) din lege.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs debitoarea, care a solicitat modificarea în parte a sentinţei şi deschiderea procedurii generale a insolvenţei, întrucât şi-a manifestat intenţia de reorganizare.

În drept s-au invocat dispoziţiile art. 304 pct. 8, 9, şi 312 C.proc.civ., precum şi dispoziţiile art. 28 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 85/2006.

Recursul a fost legal timbrat cu 20 lei taxă judiciară de timbru şi 0,15 lei timbru judiciar.

Verificând recursul debitoarei SC P. SRL, Curtea de Apel constată că aceasta este fondat pentru următoarele considerente:

Debitoarea a solicitat deschiderea procedurii generale a insolvenţei, arătând că intenţionează să-şi reorganizeze activitatea pe baza unui plan; la cerere au fost depuse într-adevăr copii ale bilanţului prescurtat de la 31.05.2007, nesemnat.

Prin încheierea de şedinţă din 12.09.2007, nu s-a reţinut de judecătorul sindic neconformitatea bilanţului pentru lipsa semnării şi nu s-a dispus prezentarea administratorului debitoarei, în vederea înlăturării acestui viciu.

S-a constatat că debitoarea a depus declaraţie pe propria răspundere şi lista activităţilor pe care intenţionează să le desfăşoare.

În aceste condiţii se constată că debitoarea a îndeplinit toate sarcinile stabilite în sarcina sa de judecătorul sindic, astfel că nu se poate aprecia că aceasta nu a depus actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de cele reţinute, Curtea de Apel constată că recursul debitoarei este fondat, urmând ca în temeiul art. 312 C.proc.civ. să-l admită şi să caseze sentinţa atacată.

Întrucât doar judecătorul sindic se poate pronunţa asupra deschiderii procedurii insolvenţei, cauza va fi trimisă spre rejudecare aceluiaşi judecător sindic.

Cu ocazia rejudecării se va verifica dacă debitoarea a depus toate actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 şi se va pune în vedere acesteia să complinească lipsa semnăturii de pe bilanţul menţionat.

Pentru aceste motive, curtea a decis:

Admite recursul declarat de debitoarea SC P. SRL împotriva sentinţei nr. 256/F/2007 pronunţată de Tribunalul Alba prin judecător sindic şi în consecinţă casează în tot sentinţa atacată şi trimite cauza spre rejudecare aceluiaşi judecător sindic.

Titlul II
Participanții la procedura insolvenței

Capitolul I
Instanțele judecătorești. Judecătorul-sindic

Secțiunea 1. Instanțele judecătorești

1. Recurs promovat împotriva unei încheieri ce nu se circumscrie hotărârilor pronunțate în temeiul art. 11 din Legea nr. 85/2006. Inadmisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 8 cu referire la art. 11

Potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, „Curtea de apel va fi instanța de recurs pentru hotărârile pronunțate de judecătorul sindic în temeiul art. 11".

Între atribuțiile judecătorului sindic, art. 11 alin. (1) lit. d) prevede confirmarea administratorului judiciar desemnat de adunarea creditorilor sau de creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor.

Încheierea recurată nu se circumscrie cadrului hotărârilor reglementate punctual în cuprinsul art. 11, singurele care pot fi supuse cenzurii instanței de recurs conform art. 8 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, și ea vizează o operațiune de gestiune curentă a dosarului față de particularitățile pe care le implică derularea procedurilor în fața judecătorului sindic.

O astfel de încheiere excede cadrului hotărârilor prevăzute de art. 11 din Legea nr. 85/2006 pentru a putea fi atacată separat cu recurs, iar, pe de altă parte, nu se înscrie nici în categoria încheierilor care ar întrerupe cursul judecății, prevăzute de art. 299 alin. (1) teza a II-a raportat la art. 282 alin. (2) C.proc.civ., astfel încât împotriva ei se poate declara recurs doar odată cu fondul.

C.A. Iași, Secția comercială, dec. nr. 1061 – supliment 4/2009

Prin încheierea nr. 18/CC/03.03.2009 pronunțată de Tribunalul Iași, judecător sindic, a fost admisă cererea formulată de administratorul judiciar al debitorului SC L. SA, cu sediul în mun. Iași, jud. Iași, C.I.M. SPRL, care a preluat atribuțiile administratorului judiciar desemnat provizoriu prin sentința de deschidere a procedurii, S. IPURL, căruia i-au încetat atribuțiile.

A fost obligat fostul administrator judiciar S. IPURL să predea întreaga gestiune a debitorului SC L. SA, către actualul administrator judiciar, C.I.M. SPRL, în termen de 3 zile lucrătoare.

Pentru a se pronunța în acest sens, tribunalul a reținut:

Prin sentința comercială nr. 475/S/13.11.2007, irevocabilă ca urmare a respingerii recursului prin dec. com. nr. 201/14.04.2008 a Curții de Apel Iași, a fost deschisă procedura generală a insolvenței față de debitorul SC L. SA, constatându-se că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, fiind numit în calitate de administrator judiciar provizoriu practicianul în insolvență S. IPURL.

Prin sent. com. nr. 330/S, pronunțată de Tribunalul Iași, judecător-sindic, la data de 1 iulie 2008, a fost admisă cererea creditorului bugetar majoritar D. Iași – A. Iași și a fost confirmat administratorul judiciar propus de către creditorul bugetar majoritar, C.I.M. SPRL, dispunându-se preluarea atribuțiilor administratorului judiciar desemnat provizoriu prin sentința de deschidere a procedurii, S. IPURL, ca urmare a încetării atribuțiilor acestuia.

Prin încheierea dată în camera de consiliu de către Curtea de Apel Iași la data de 10 iulie 2008, în dosarul nr. 565/45/2008, s-a dispus suspendarea executării sentinței comerciale nr. 330/S, pronunțată de Tribunalul Iași, judecător-sindic, la data de 1 iulie 2008, în dosarul nr. 4021/99/2007, până la soluționarea recursului declarat de către administratorul judiciar S. IPURL Iași.

În baza acestei încheieri, administratorul judiciar desemnat inițial în mod provizoriu, S. IPURL Iași, a continuat desfășurarea activității specifice stadiului procedurii insolvenței.

Cum prin decizia nr. 437, pronunțată de către Curtea de Apel Iași la data de 9 februarie 2009, în dosarul nr. 4021/99/2007, a fost respins recursul promovat de fostul administrator judiciar împotriva sentinței nr. 330/S din 1 iulie 2008, aceasta rămânând irevocabilă, au încetat și efectele suspendării dispuse prin încheierea dată în camera de consiliu de către Curtea de Apel Iași la data de 10 iulie 2008, în dosarul nr. 565/45/2008, de la această dată – 9 februarie 2009 – administratorul judiciar C.I.M. SPRL fiind practicianul în insolvență cu atribuții de administrare a procedurii insolvenței debitorului, îndreptățit și obligat să preia gestiunea debitorului pentru a putea răspunde cerințelor procedurii și pentru a asigura celeritatea soluționării oricăror aspecte litigioase, îndeplinirea atribuțiilor manageriale, analizarea măsurilor ce se impun a fi luate și îndeplinirii tuturor atribuțiilor prevăzute de dispozițiile art. 20 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, astfel cum a fost modificată.

Atitudinea fostului administrator judiciar de a refuza predarea gestiunii apare cu atât mai nejustificată cu cât are calitate de practician în insolvenţă şi cunoaşte cerinţele procedurii şi obligaţiile ce revin administratorului judiciar.

De asemenea, susţinerile sale referitoare la promovarea căii extraordinare de atac a contestaţiei în anulare, în condiţiile în care deţine asistenţă juridică de specialitate, fiind asistat de avocaţi, apare ca manifestare a unui abuz de drept procesual, în condiţiile în care promovarea unei căi de atac extraordinare nu este suspensivă de executare, iar formularea unei cereri de suspendare a executării deciziei nr. 437/09.02.2009 în calea extraordinară de atac nu justifică împiedicarea derulării procedurii insolvenţei, deja extrem de complexă faţă de un debitor care are un număr foarte mare de creditori înscrişi la masa credală şi un număr substanţial de creditori acceptaţi ale căror creanţe sunt contestate şi a căror situaţie juridică nu poate fi definitivată din cauza confruntării juridice dintre cei doi practicieni în insolvenţă asupra poziţiei de administrator judiciar.

Mai mult, fostul administrator judiciar face abstracţie de dispoziţiile art. 8 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, astfel cum a fost modificată, potrivit cărora *„Prin derogare de la prevederile art. 300 alin. (2) şi (3) C.proc.civ., cu modificările şi completările ulterioare, hotărârile judecătorului-sindic nu vor putea fi suspendate de instanţa de recurs"*, astfel încât oricare ar fi soluţia ce ar urma să fie dispusă în cererea de suspendare a executării deciziei atacate cu contestaţia în anulare, prin această soluţie nu va putea fi afectat caracterul executoriu al sentinţei nr. 330/S din 1 iulie 2008, dată de judecătorul-sindic.

Susţinerile fostului administrator judiciar referitoare la inadmisibilitatea cererii promovate nu pot fi reţinute, întrucât refuzul său de predare a gestiunii este o piedică în cadrul derulării procedurii insolvenţei cu care judecătorul-sindic este învestit, piedică ce impune controlul judecătoresc asupra activităţii fostului administrator judiciar, iar judecătorul-sindic nu poate refuza să soluţioneze o astfel de cerere cu caracter jurisdicţional în baza principiului general ce decurge din dispoziţiile art. 3 C.civ., care sunt perfect compatibile cu dispoziţiile Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, astfel cum a fost modificată, potrivit dispoziţiilor art. 149 din aceeaşi lege.

Referitor la cadrul procesual stabilit, judecătorul-sindic apreciază că, potrivit dispoziţiilor art. 7 din Legea nr. 85/2006, astfel cum a fost modificată, contradictorialitatea este necesară numai între cei doi practicieni în insolvenţă, astfel încât nu se impunea citarea altor persoane pentru soluţionarea prezentei cereri, cu atât mai puţin citarea creditorilor, care sunt prezumaţi a avea termen în cunoştinţă, potrivit dispoziţiilor alin. (7) al art. 7 din lege.

De asemenea, soluţionarea cererii în camera de consiliu este o măsură firească ce decurge din aplicarea dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea

nr. 85/2006, care stabilesc că măsura confirmării se face în camera de consiliu, iar predarea gestiunii decurge firesc din măsura anterioară a confirmării actualului administrator, însă şi a principiului general prevăzut pentru soluționarea cauzelor în materie comercială de dispozițiile art. 720[6] alin. (2) C.proc.civ., care permit judecarea chiar şi asupra fondului în camera de consiliu în situația în care procedura de citare este legal îndeplinită, în aplicarea principiului general al soluționării cauzelor în materie comercială cu celeritate afirmat şi de alin. (1) al aceluiaşi articol.

Mai mult, fostul administrator judiciar nu poate justifica nicio vătămare care i s-ar fi putut aduce prin soluționarea cererii sale în camera de consiliu sau prin necitarea altor participanți la procedura insolvenței, pentru a putea fi anulabilă măsura ce urmează a fi dispusă de către judecătorul-sindic, în condițiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ.

Pentru considerentele expuse, a fost admisă cererea promovată de actualul administrator judiciar C.I.M. SPRL şi s-a dispus ca fostul administrator judiciar S. IPURL să predea întreaga gestiune a debitorului SC L. SA, către actualul administrator judiciar în termen de 3 zile lucrătoare, susținerile acestuia referitoare la impedimentele de ordin practic referitoare la imposibilitatea de a accede la arhiva debitorului care se află în birourile angajaților, în prezent aflați în concediu de odihnă, potrivit înscrisurilor aflate la dosar, nefiind o piedică insurmontabilă, administratorul judiciar având la îndemână instituția rechemării din concediu şi oricum măsura aprobării concediului de odihnă tuturor deținătorilor arhivei debitorului fără păstrarea accesului la aceasta fiind o măsură inadmisibilă.

Măsura de predare a gestiunii în termen de 3 zile lucrătoare are în vedere caracterul executoriu al dispoziției judecătorului-sindic ce urmează a se dispune, măsură care, potrivit dispozițiilor art. 299 alin. (1) teza a II-a raportat la art. 282 alin. (2) C.proc.civ., este supusă căii de atac a recursului numai odată cu fondul, prin această măsură nefiind întrerupt cursul judecății.

Împotriva încheierii a declarat recurs SC S. IPURL criticând-o pentru nelegalitate, susținând că este lovită de nulitate întrucât judecarea cererii şi pronunțarea au avut loc în cameră de consiliu şi nu în şedință publică, astfel cum impun dispozițiile procedurale. Mai mult, nu intră în atribuțiile judecătorului sindic să pronunțe o încheiere prin care să oblige un practician în insolvență să predea unui alt practician în insolvență gestiunea debitoarei. În recurs a fost administrată proba cu înscrisuri. La termenul de judecată din data de 18 mai 2009 instanța din oficiu a pus în discuția părților excepția inadmisibilității recursului prin raportare la hotărârea atacată.

Analizând actele şi lucrările dosarului prin prisma criticilor formulate cât şi a excepției invocate din oficiu de instanță, Curtea urmează să examineze prioritar, în respectarea exigențelor art. 137 alin. (1) C.proc.civ., excepția inadmisibilității recursului.

Prezentul recurs este declarat împotriva încheierii din 3.03.2009, pronunţată de judecătorul sindic, prin care a fost obligat fostul administrator judiciar al debitoarei SC L. SA, S. IPURL, să predea gestiunea debitoarei către actualul administrator C.I.M. SPLR, care a preluat atribuţiile lui S. IPURL, conform sentinţei comerciale nr. 330/S/01.07.2008, rămasă irevocabilă prin decizia nr. 437/09.02.2009, pronunţată de Curtea de Apel Iaşi ca urmare a respingerii recursului promovat de fostul administrator.

Potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, Curtea de apel va fi instanţa de recurs pentru hotărârile pronunţate de judecătorul sindic în temeiul art. 11. Între atribuţiile judecătorului sindic, art. 11 alin. (1) lit. d) prevede confirmarea administratorului judiciar desemnat de adunarea creditorilor sau de creditorul care deţine cel puţin 50% din valoarea creanţelor.

Încheierea recurată nu se circumscrie cadrului hotărârilor reglementate punctual în cuprinsul art. 11, singurele care pot fi supuse cenzurii instanţei de recurs conform art. 8 alin. (1) din Legea 85/2006 şi ea vizează o operaţiune de gestiune curentă a dosarului faţă de particularităţile pe care le implică derularea procedurilor în faţa judecătorului sindic.

În pricina dedusă judecăţii, sentinţa nr. 330/S/01.07.2008 a rămas irevocabilă la data de 9.02.2009, încheierea supusă analizei în prezentul recurs fiind pronunţată ulterior acestui moment, respectiv la data de 3.03.2000.

Faţă de cele expuse anterior, Curtea reţine că încheierea în discuţie excede cadrului hotărârilor prevăzute de art. 11 din Legea nr. 85/2006 pentru a putea fi atacată separat cu recurs, iar, pe de altă parte, nu se înscrie nici în categoria încheierilor care ar întrerupe cursul judecăţii, prevăzut de art. 299 alin. (1) teza a II-a raportat la 282 alin. (2) C.proc.civ., astfel încât împotriva ei se poate declara recurs doar odată cu fondul.

Faţă de cele expuse anterior urmează ca, în baza dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ., să fie respins ca inadmisibil recursul împotriva încheierii de şedinţă din 3.03.2009 a Tribunalului Iaşi.

2. Excepţie de neconstituţionalitate a prevederilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006. Cerere de suspendare a cauzei

Legea nr. 85/2006, art. 8 alin. (7)
Legea nr. 47/1992, art. 29

Prin derogare de la dispoziţiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora pe perioada soluţionării excepţiei de neconstituţionalitate judecarea cauzei se suspendă, prevederile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006

dau posibilitatea judecătorului-sindic să aprecieze asupra măsurii suspendării cauzei.

Având în vedere că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 a mai făcut obiectul cercetării Curții Constituționale, care a respins-o prin Decizia nr. 1067/20.11.2007, judecătorul sindic are posibilitatea de a nu dispune suspendarea cauzei, în temeiul prevederilor art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006.

Dat fiind că aceste dispoziții legale nu disting între motivele pentru care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate și, respectiv, argumentele pentru care Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra acesteia, întemeierea excepției de neconstituționalitate pe alte motive decât cele reținute prin decizia Curții Constituționale de respingere a excepției ridicate nu poate fi un argument fondat pentru a se admite o cerere de suspendare a cauzei, deoarece acolo unde legea nu distinge, nici noi nu trebuie să distingem („ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus").

Totodată, la aprecierea măsurii suspendării cauzei, judecătorul-sindic trebuie să aibă în vedere împrejurările concrete ale cauzei deduse judecății, în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate. În speță, prin Legea nr. 85/2006, cauzele de insolvență sunt considerate urgente, stabilindu-se termene concrete de soluționare a recursurilor formulate împotriva hotărârilor judecătorului-sindic, de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel, respectiv art. 8 alin. (3) din lege, iar prin dispozițiile alin. (4) ale aceluiași articol menționându-se expres că nu se suspendă de către instanța de recurs hotărârile judecătorului-sindic (termen care trebuie interpretat lato sensu, acesta incluzând și încheierile prin care se dispun de către judecătorul-sindic măsuri în legătură cu derularea procedurii insolvenței).

C.A. Ploiești, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal,
dec. nr. 700 din 5 mai 2009

Prin încheierea de ședință din data de 23.02.2009, judecătorul-sindic desemnat să instrumenteze procedura falimentului debitoarei SC V. SA, ce formează obiectul dosarului de insolvență 10828/105/2006 al Tribunalului Prahova, a dispus în temeiul art. 29 din Legea nr. 47/1992, sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, ridicată de debitoare.

Prin aceeași încheiere s-a respins cererea de suspendare a soluționării cauzei, conform art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a constatat că sunt îndeplinite condițiile legale pentru sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea excepției invocate de debitoare.

A apreciat judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Prahova că prin derogare de la dispoziţiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, există posibilitatea de a nu se dispune suspendarea cauzei, până la soluţionarea excepţiei, în cazul în care prevederile a căror neconstituţionalitate se invocă au făcut obiectul cel puţin al unei decizii pronunţate de Curtea Constituţională, astfel că în temeiul art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, s-a respins cererea de suspendare a soluţionării cauzei formulată de debitoarea SC V. SA.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs debitoarea SC V. SA, care a criticat-o pentru nelegalitate şi netemeinicie cu privire la măsura respingerii cererii de suspendare a cauzei, învederând faptul că prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, a căror neconstituţionalitate a invocat-o, au format obiectul unei excepţii de neconstituţionalitate soluţionată prin decizia nr. 1067/2007, întemeiată însă pe alte motive decât cele invocate de debitoare, aşa încât nu erau aplicabile prevederile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, prin care judecătorul-sindic şi-a justificat măsura adoptată prin încheierea atacată.

S-a solicitat admiterea recursului şi modificarea în parte a încheierii atacate în sensul admiterii cererii de suspendare a cauzei, până la soluţionarea excepţiei de neconstituţionalitate de către Curtea Constituţională.

În dovedirea criticilor formulate, recurenta a anexat Decizia nr. 1067/2007 a Curţii Constituţionale.

Analizând încheierea atacată, prin prisma motivelor de recurs, ţinând cont de actele şi lucrările dosarului, precum şi de dispoziţiile legale incidente, Curtea constată că nu este afectată legalitatea şi temeinicia acesteia, după cum se va arăta în continuare:

Aşa cum recunoaşte recurenta-debitoare, excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, invocată de ea, a mai făcut obiectul cercetării Curţii Constituţionale, care a respins-o prin Decizia nr. 1067/20.11.2007.

Prevederile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 care dau posibilitatea judecătorului-sindic să aprecieze asupra măsurii suspendării soluţionării cauzei, în situaţia în care excepţia de neconstituţionalitate invocată de una din părţile din proces, s-a soluţionat deja de Curtea Constituţională, printr-o decizie, nu disting între motivele pentru care s-a ridicat excepţia de neconstituţionalitate şi, respectiv, argumentele pentru care Curtea Constituţională s-a pronunţat asupra acesteia, astfel că unde legea nu distinge, nici magistraţii nu pot face acest lucru *(ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus)*.

Pe de altă parte, la aprecierea acestei măsuri, judecătorul-sindic trebuie să aibă în vedere împrejurările concrete ale cauzei deduse judecăţii, în care s-a invocat excepţia de neconstituţionalitate, în speţă prin legea specială a procedurii insolvenţei nr. 85/2006, cauzele de insolvenţă sunt considerate urgente, stabilindu-se termene concrete de soluţionare a recursurilor formu-

late împotriva hotărârilor judecătorului-sindic, de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel – art. 8 alin. (3) din lege, prin dispozițiile alin. (4) al aceluiași articol menționându-se expres că nu se suspendă de către instanța de recurs hotărârile judecătorului-sindic (termen care trebuie interpretat *lato sensu*, acesta incluzând și încheierile prin care se dispun de către judecătorul-sindic măsuri în legătură cu derularea procedurii insolvenței).

De la acest principiu general, prin art. 8 alin. (5) sunt instituite excepții precis determinate: sentința de respingere a contestației debitorului formulată în temeiul art. 33 alin. (4) din lege, sentința prin care se decide intrarea în procedura simplificată sau intrarea în faliment, sentința de soluționare a contestației la planul de distribuire a fondurilor obținute din lichidare.

Față de restricțiile instituite prin legea specială, se constată că s-a făcut o aplicare corectă a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 de către judecătorul-sindic.

Încheierea atacată nefiind afectată de niciunul din motivele de casare sau modificare prevăzute de art. 304 C.proc.civ., urmează a se respinge ca nefondat recursul debitoarei, în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

3. Cerere de repunere în termen pentru formularea unei cereri de admitere a creanței. Cadru procesual și temei juridic

Legea nr. 85/2006, art. 7 alin. (3), art. 73 alin. (2)

O cerere de repunere în termen pentru formularea unei cereri de admitere a creanței, depusă peste termenul limită fixat de judecătorul sindic prin hotărârea de deschidere a procedurii insolvenței, poate fi analizată doar în cadrul contestației depuse în temeiul art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, situație în care instanța era în măsură să examineze prescripția dreptului la acțiune.

Așa fiind, cererea de repunere în termen trebuie analizată de judecătorul sindic din perspectiva Legii nr. 85/2006, nefiind incidente în cauză dispozițiile Decretului nr. 167/1958.

Având în vedere că cererea dedusă judecății reprezintă o cerere de admitere a creanței, nu se impune a se verifica dacă reclamanta a fost înștiințată de administratorul judiciar, ci numai dacă citarea părților, precum și comunicarea actelor de procedură, a convocărilor și notificărilor au fost efectuate în baza și cu respectarea dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 85/2006, iar în cazul reclamantei, cu respectarea dispozițiilor alin. (3) din acest articol referitoare la faptul că, pentru toți creditorii care nu au putut fi identificați în lista prevăzută la art. 28 alin. (1) lit. c), procedura notificării

prevăzută la art. 61 va fi considerată îndeplinită dacă a fost efectuată prin Buletinul procedurilor de insolvență.

C.A. Constanța, Secția comercială, maritimă și fluvială, dec. civ. nr. 629/COM/2008

SC P.M.H. SRL a formulat la data de 14.03.2008, cerere de repunere în termen pentru exercitarea dreptului la acțiune împotriva pârâtei SC C.C. SRL.

În motivarea cererii, reclamanta a susținut că a încheiat cu debitoarea contractul nr. 7570/20.01.2003, în temeiul căruia i-a prestat servicii în valoare de 230,80 lei, în perioada octombrie 2004 – februarie 2005, pe care aceasta nu le-a achitat.

A învederat reclamanta că, pentru fiecare factură în parte, era îndreptățită să cheme în judecată pe debitoare în termenul de 3 ani, prevăzut de Decretul nr. 167/1958, și că a fost împiedicată de un caz de forță majoră să-și exercite acest drept, motiv pentru care curgerea termenului de 3 ani a fost suspendată.

Reclamanta a solicitat ca, în cazul admiterii prezentei cereri să fie admisă și cererea de admitere a creanței nr. 3275/13.03.2008 și înregistrată la 14.03.2008.

În drept, au fost invocate art. 13 lit. a), art. 15 alin. (1) și art. 19 din Decretul nr. 167/1958 și art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

La data de 9 aprilie 2008, SC P.M.H. SRL a învederat instanței că, anterior formulării prezentei cereri a efectuat demersuri în vederea identificării debitoarei pentru încercarea soluționării litigiului prin conciliere directă, iar la 22 mai 2008, reclamanta a susținut că dreptul său la acțiune nu s-a stins ca urmare a împlinirii termenului de prescripție, astfel că se impune înscrierea creanței sale în tabelul creditorilor.

C.T. IPURL, în calitate de administrator judiciar al debitoarei SC C.C. SRL, a solicitat respingerea cererii ca nefondată, reclamanta nefăcând dovada existenței cazului de forță majoră care a făcut imposibilă exercitarea în termen a dreptului la acțiune.

Prin încheierea nr. 1427/2008, pronunțată de judecătorul sindic în dosarul nr. 6766/118/2007, s-a respins cererea formulată de reclamantă.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că la 14.03.2008, reclamanta-creditoare a formulat cerere de admitere a creanței izvorâte din contractul nr. 7570/20.01.2003.

Administratorul debitoarei, prin adresa nr. 418/03.04.2008, a comunicat reclamantei că nu i-a înscris creanța în tabelul creanțelor asupra averii debitoarei SC C.C. SRL, motivat de faptul că cererea de admitere a creanței a fost formulată peste termenul limită fixat de judecătorul sindic prin sentința civilă nr. 6179 /26.11.2007.

Creditoarea nu a înțeles să conteste măsura administratorului judiciar de înlăturare a creanței pentru formularea tardivă a cererii, ci a solicitat repunerea în termenul de prescripție de trei ani prevăzut de Decretul nr. 167/1958 pentru exercitarea dreptului la acțiune.

Cererea de repunere în termen putea fi analizată doar în cadrul contestației în conformitate cu art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, situație în care instanța era în măsură să examineze prescripția dreptului la acțiune.

Împotriva acestei soluții a declarat recurs reclamanta-creditoare pentru următoarele motive:

- prin încheierea pronunțată s-a omis să se precizeze că pârâta a fost reprezentată de administratorul judiciar C.T. care, în aceste condiții, a devenit parte în litigiu, în calitate de debitor alături de cel pe care l-a reprezentat;
- cererea de admitere a creanței trebuia soluționată după judecarea cererii de repunere în termen;
- instanța nu i-a pus în vedere intimatului debitor prin administrator judiciar să depună întâmpinare;
- administratorului judiciar i s-a conferit un privilegiu procesual față de reclamant;
- intimata debitoare nu a notificat-o despre deschiderea procedurii conform art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, fiind încălcate dispozițiile art. 76 din Legea nr. 85/2006;
- cererea de repunere în termen trebuia soluționată cu prioritate, după care se trecea la analizarea cererii de admitere a creanței;
- nu i s-a comunicat adresa de neînscriere a creanței;
- art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 prevede dreptul oricărui creditor de a formula contestație doar când sunt întrunite condițiile impuse de art. 21 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Verificând legalitatea și temeinicia încheierii recurate, recursul este nefondat din următoarele considerente:

Conform art. 3 pct. 27 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar este persoana fizică sau juridică, practician în insolvență, autorizat în condițiile legii, desemnat să exercite atribuțiile prevăzute de art. 20 în perioada de observație și pe durata procedurii de reorganizare.

Din interpretarea dispozițiilor legale sus-menționate, raportat la cele ale art. 20 din Legea nr. 85/2006, rezultă că administratorul judiciar nu are calitatea de parte, ci de reprezentant al debitoarei față de care s-a deschis procedura insolvenței și căreia i s-a ridicat dreptul de administrare.

În atare condiții, administratorul judiciar nu are calitatea de parte în prezenta cauză, ci de reprezentant al debitoarei aflate în insolvență.

Prin cererea formulată, recurenta-creditoare a solicitat înscrierea creanței de 230,8 lei în tabelul creditorilor, rezultată din contractul de prestări servicii nr. 75/2003.

De asemenea, a formulat şi cerere de repunere în termen în conformitate cu Decretul nr. 167/1958 şi art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, susţinând că nu a formulat cerere în termen deoarece SC C.C. S.R.L. se afla în lichidare, ceea ce reprezintă un caz de forţă majoră.

Prin încheierea recurată, judecătorul sindic a respins atât cererea formulată de reclamantă în ceea ce priveşte admiterea creanţei, cât şi cererea de repunere în termen, astfel cum rezultă din motivarea acesteia.

Astfel, s-a arătat că cererea de admitere a creanţei a fost formulată după termenul limită fixat de judecătorul sindic şi nici nu s-a contestat măsura dispusă de administratorul judiciar de neînscriere a acesteia.

Cererea de repunere în termen a fost analizată corect după soluţionarea cererii de înscriere a creanţei şi numai după aceea se putea analiza dacă motivele invocate de recurentă sunt întemeiate.

În atare condiţii, corect a reţinut judecătorul sindic că, în speţă, pentru soluţionarea cererii de admitere a creanţei sunt incidente dispoziţiile art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Cu privire la susţinerea recurentei în sensul că administratorului judiciar i s-a creat o situaţie privilegiată faţă de părţile în cauză, se reţine că această susţinere este neîntemeiată, întrucât administratorul judiciar are calitatea de organ care aplică procedura alături de judecătorul sindic.

Citarea părţilor precum şi comunicarea actelor de procedură, a convocărilor şi notificărilor au fost efectuate cu respectarea dispoziţiilor art. 7 din Legea nr. 85/2006.

Recurenta, aşa cum s-a mai arătat, nu a contestat măsura dispusă de administratorul judiciar de a nu-i înscrie creanţa, astfel că citarea s-a realizat prin Buletinul procedurilor de insolvenţă şi au fost notificaţi creditorii debitoarei.

Cererea de repunere în termen a fost analizată corect de judecătorul sindic din perspectiva Legii nr. 85/2006, nefiind incidente în cauză până la admiterea cererii de înscriere a creanţei dispoziţiile Decretului nr. 167/1958.

Cererea dedusă judecăţii nu vizează neînscrierea creanţei de către administratorul judiciar, ci reprezintă o cerere de înscriere a creanţei, astfel că nu se impunea a se verifica dacă recurenta a fost înştiinţată de administratorul judiciar.

În ceea ce priveşte ultimul motiv, se reţine că, în speţă, nu sunt incidente dispoziţiile art. 76 raportat la art. 21 din Legea nr. 85/2006, întrucât nu se contestă o măsură dispusă de administratorul judiciar (neînscrierea creanţei), ci se formulează o cerere de înscriere a creanţei adresată judecătorului sindic.

Ca atare, având în vedere considerentele sus-expuse, în baza art. 312 C.proc.civ., va respinge recursul ca nefondat.

4. Decizie pronunţată în soluţionarea unei contestaţii la titlu executoriu. Acţiune întemeiată pe dispoziţiile art. 80 din Legea nr. 85/2006. Citarea terţului dobânditor al unui bun al debitorului prin Buletinul procedurilor de insolvenţă. Contestaţie în anulare – admisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 7
H.G. nr. 1881/2006, art. I pct. 21 cu referire la art. 19 din H.G. nr. 460/2005
C.proc.civ., art. 85, art. 317 alin. (1), art. 320

În cadrul unei acţiuni promovate în cursul procedurii insolvenţei, întemeiată pe dispoziţiile art. 80 din Legea nr. 85/2006 şi având ca obiect anularea unui contract de vânzare-cumpărare prin care un terţ a dobândit un bun al debitorului, citarea terţului se va face potrivit art. I pct. 21 din H.G. nr. 1881/2006 cu referire la art. 19 din H.G. nr. 460/2005 coroborat cu art. 85 C.proc.civ.

Astfel, hotărârile judecătoreşti pronunţate în cadrul soluţionării unor astfel de acţiuni, inclusiv în căile ordinare şi extraordinare de atac, în care procedura de citare cu terţul dobânditor al bunului a fost îndeplinită numai prin Buletinul procedurilor de insolvenţă (BPI), sunt nelegale.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 1523/2008

La data de 30.09.2008 petentul M.A. în contradictoriu cu intimaţii SC D. SRL Băileşti, prin lichidator SC N.I. SRL Craiova, SC O. SA Craiova, D.E.N., a formulat contestaţie în anularea deciziei nr. 777/17.09.2008, pronunţată de Curtea de Apel Craiova, în dosarul nr. 5467/54/2005, prin care a fost respinsă contestaţia în anularea deciziei nr. 478/14.05.2008 a Curţii de Apel Craiova.

În motivare a arătat că, la data soluţionării contestaţiei în anulare nu a fost legal citat, potrivit dispoziţiilor dreptului comun, art. 85 C.proc.civ., în speţa dedusă judecăţii nefiind aplicabile dispoziţiile art. 7 din Legea nr. 85/2006, nefiind participant la procedura insolvenţei debitoarei SC D. SRL Băileşti, fiind un terţ al cărui act de vânzare-cumpărare a fost anulat prin decizia nr. 541/19.04.2005 a Curţii de Apel Craiova.

Cum citarea s-a făcut prin Buletinul procedurilor de insolvenţă şi nu pe calea dreptului comun, sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 317 alin. (1) C.proc.civ., pentru admiterea contestaţiei în anulare.

A invocat Decizia nr. 1137/2007 a Curţii Constituţionale, care se referă la categoria de persoane terţi dobânditori de bunuri în timpul insolvenţei şi a căror citare se face potrivit Codului de procedură civilă.

Curtea va admite contestaţia ca fiind fondată pentru următoarele considerente:

Prin decizia nr. 478/14.05.2008 a Curţii de Apel Craiova, dată în dosarul nr. 5467/54/2005, s-a admis contestaţia la titlu, respectiv decizia nr. 541/19.04.2005 a Curţii de Apel Craiova, formulată de contestator SC N.I. SRL Craiova, lichidator judiciar al SC D. SRL Băileşti, în contradictoriu cu intimaţii SC O. SA Craiova, M.A, D.E.N. şi s-a lămurit înţelesul, întinderea şi aplicarea titlului în sensul că valoarea bunului la data transferului este de 5.495 dolari SUA.

Împotriva acestei decizii a formulat contestaţia în anulare intimatul M.A, invocând dispoziţiile art. 317 alin. (1) şi (2) C.proc.civ., care a fost respinsă prin decizia nr. 777/17.09.2008 a Curţii de Apel Craiova, pronunţată în dosarul nr. 5467/54/2005.

La data soluţionării contestaţiei în anulare, procedura de citare a fost îndeplinită numai prin BPI, încălcându-se astfel dispoziţiile Deciziei Curţii Constituţionale nr. 1137/2007, cât şi H.G. nr. 1881/2006, publicată în M.Of. nr. 17/10.01.2007, care prevede că publicitatea actelor de procedură se efectuează conform dreptului comun, în cazul soluţionării de către instanţele judecătoreşti a acţiunilor privind situaţia juridică a unor acte ale debitorului şi a acţiunilor privind atragerea răspunderii patrimoniale a administratorului debitorului, introduse de administratorul judiciar sau, după caz, de lichidator.

Cum decizia nr. 777/17.09.2008 a fost dată cu încălcarea legii, contestatorul nefiind legal citat, se va dispune anularea acesteia în conformitate cu dispoziţiile art. 320 C.proc.civ.

Rejudecând contestaţia în anularea deciziei nr. 478/2008 a Curţii de Apel Craiova, se reţine că şi aceasta este întemeiată, pentru considerentele mai sus menţionate, procedura de citare cu contestatorul nefiind îndeplinită la data soluţionării pricinii conform dispoziţiilor art. 85 C.proc.civ., ci numai prin BPI, motiv pentru care se va anula şi această decizie şi se va dispune rejudecarea contestaţiei la titlu, fixându-se termen la data de 10.12.2008, termen pentru care părţilor vor fi citate atât potrivit Codului de procedură civilă, cât şi prin BPI, impunându-se citarea şi prin procedura specială instituită de Legea nr. 85/2006, pentru ca toţi creditorii implicaţi în această procedură să ia cunoştinţă de modul de soluţionare a contestaţiei la titlu care priveşte aducerea contravalorii unui bun la masa credală.

5. Citarea administratorilor statutari în calitate de pârâți în acțiunea în răspundere întemeiată pe dispozițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, la sediul debitoarei indicat la registrul comerțului. Nelegalitate

Legea nr. 85/2006, art. 7
C.proc.civ., art. 85, art. 105 alin. (2)

Având în vedere că, în cadrul acțiunii în răspundere reglementată de dispozițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, administratorii statutari sunt chemați în judecată în calitate de pârâți pentru a răspunde personal cu averea lor pentru pasivul societății debitoare ajunsă în stare de faliment, se impune citarea acestora la domiciliul lor și nu la sediul societății debitoare.

Astfel, citarea administratorilor statutari la sediul societății debitoarei echivalează cu o lipsă a procedurii de citare cu aceștia, ceea ce a condus la o încălcare a dreptului lor la apărare, precum și la anulabilitatea actelor de procedură întocmite cu nerespectarea dispozițiilor imperative ale art. 85 C.proc.civ. referitoare la obligativitatea citării părților.

C.A. Iași, Secția comercială, dec. nr. 227/2008

Prin sentința civilă nr. 431/S/30.10.2007, pronunțată de Tribunalul Iași, judecător-sindic, s-a hotărât respingerea excepției tardivității introducerii contestației în anulare invocată de intimatul-creditor Administrația Finanțelor Publice a mun. Iași; respingerea contestației în anulare, formulată de contestatorii-pârâți D.D. și D.R.C. împotriva sentinței civile nr. 210/COM/07.06.2005, pronunțată de Tribunalul Iași, judecător-sindic.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că:

Examinând prioritar excepția invocată, se constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi înlăturată având în vedere data de 25.05.2007, când contestatorii au primit somația nr. 22300100049165 din 22.03.2007, emisă de creditorul A.F.P. a mun. Iași și prevederile art. 319 alin. (2) C.proc.civ., raportat la art. 401 alin. (1) lit. c) C.proc.civ., potrivit cărora, în timpul executării, contestația se poate face până la împlinirea termenului de 15 zile de la data când debitorul a primit somația sau a luat cunoștință de primul act de executare, în speță 11.06.2007, care este și data când contestația a fost înregistrată pe rolul tribunalului.

Analizând actele și lucrările dosarului, se reține că atât societatea debitoare cât și contestatorii, administratori statutari ai acesteia, în cadrul procedurii au fost citați și notificați la adresa din Iași, jud. Iași, adresă unde, conform informațiilor furnizate de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă

Tribunalul Iaşi, figurează şi în prezent ca fiind existent sediul social şi domiciliul acestora.

În conformitate cu revederile art. 1 şi art. 22 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerţului, în calitate de reprezentanţi legali ai debitorului, contestatorii aveau obligaţia de a solicita înregistrarea în registrul comerţului a menţiunii privind încetarea activităţii societăţii şi schimbarea domiciliului lor, sub sancţiunea inopozabilităţii faţă de terţi a respectivelor modificări, inclusiv a plăţii de amenzi potrivit art. 5 şi art. 41 din menţionata lege.

Prin urmare, procedura de citare realizându-se potrivit art. 87 alin. (1) pct. 2 C.proc.civ., la sediul social şi respectiv domiciliul înscrise în registrul comerţului, contestatorii nu pot invoca nelegala citare, prevalându-se de propria culpă în îndeplinirea obligaţiei de informare impusă de prevederile legale sus-indicate.

Totodată, se reţine că cei doi contestatori nu au exercitat calea de atac a recursului împotriva sentinţei civile nr. 210/COM/07.06.2005, situaţie în care contestaţia de faţă este inadmisibilă dacă se observă prevederile art. 317 alin. (1) C.proc.civ. care, consacrând caracterul subsidiar al acestei căi extraordinare de atac, prevăd că este admisibilă contestaţia în anulare numai dacă motivarea nu s-a putut itera la instanţă pe calea ordinară de atac (în speţă calea recursului pe care contestatorii o puteau folosi cu formularea unei cereri de repunere în termenul de recurs).

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs D.R. şi D.D., considerând-o nelegală şi netemeinică.

În motivarea recursului se susţine că motivarea instanţei de fond este lipsită de temei legal şi ignoră atât dispoziţiile legale aplicabile speţei, cât şi probele administrate la dosar.

Astfel, încă din petitul acţiunii pe care o formulează creditoarea şi cu care este învestită instanţa, se cere citarea recurenţilor, în calitate de administratori, „*la domiciliu*”, dar se indică adresa de la sediul societăţii şi nu adresa la care figurează cu domiciliul stabilit în evidenţele SEIP Iaşi.

Deşi nu a fost niciodată îndeplinită procedura de citare cu recurenţii şi a fost dispusă chiar şi citarea recurenţilor la interogatoriu, instanţa nu a cerut niciodată pe parcursul judecăţii să se depună dovezi scrise cu privire la adresa lor de domiciliu.

După cum au arătat mai sus, la început au locuit la aceeaşi adresă cu sediul social al societăţii C.M., dar din anul 1997 s-au mutat în alt cartier.

De altfel, la sediul societăţii nu s-a mai desfăşurat niciun fel de activitate din anul 1999 când, pentru o presupusă operaţiune comercială nelegală şi o presupusă infracţiune de fals în înscrisuri oficiale, au fost ridicate de către Garda Financiară Iaşi şi ulterior de către I.P.J. Iaşi, toate actele şi documentele societăţii.

Din 1999 și până în prezent s-au efectuat și încă se mai fac cercetări penale, astfel încât societatea nu a mai funcționat și nu a mai desfășurat niciun fel de activitate.

Dacă recurenții ar fi fost corect citați pentru judecarea cererii de atragere a răspunderii lor patrimoniale, respectiv la domiciliul lor așa cum este el stabilit și apare consemnat în evidențele SEIP Iași din anul 1997, atunci ar fi putut face toate dovezile și apărările necesare pe care procedura, legea specială, Constituția și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale le consacră și pune la dispoziție și soluția instanței de judecată ar fi fost indiscutabil alta.

Judecarea cererii de atragere a răspunderii lor patrimoniale fără legala lor citare și fără ca instanța de judecată să fi cerut reclamantei creditoare a face verificări și a depune dovezi certe cu privire la domiciliul lor constituie, potrivit prevederilor art. 105 alin. (2) și art. 317 alin. (1) pct. 1 C.proc.civ., motive de nulitate a tuturor actelor de procedură întocmite în dosar și, pe cale de consecință, un motiv de anulare a sentinței judecătorești care a fost pronunțată pe baza acestor acte de procedură nule.

Apreciază că vătămarea cauzată recurenților prin judecată fără legala citare este mai mult decât evidentă și ea nu poate fi înlăturată decât prin anularea sentinței în cauză.

Nu se poate reține ca legal motivul dat de instanță pentru respingerea acțiunii recurenților, respectiv acela că au fost citați la sediul social așa cum apare el înscris la Registrul comerțului, deoarece cererea de atragere a răspunderii patrimoniale este o acțiune patrimonială personală, îndreptată împotriva lor în calitate de persoane fizice și nu de reprezentanți ai societății debitoare.

Așa după cum au arătat în cele de mai sus, pe parcursul judecării dosarului de faliment și a cererii de atragere a răspunderii patrimoniale au fost întocmite mai multe rapoarte de către lichidatorul desemnat în cauză și a fost cerută chemarea lor la interogatoriu.

Din rapoartele lichidatorului judiciar rezultă că *„la sediul societății"* nu a găsit pe nimeni din partea societății și că acolo locuiesc alte persoane străine de societatea debitoare.

În atare situație citarea recurenților la interogatoriu la adresa de sediu a societății constituie o încălcare flagrantă a regulilor de procedură în materia citării legale și a drepturilor lor la apărare și la un proces echitabil.

Deși procedurile de citare aflate la dosar sunt viciate cu recurenții, judecătorul sindic soluționează cauza, închide procedura și dispune atragerea răspunderii lor.

Fiind însă vorba de operațiuni și mențiuni care se îndeplinesc din oficiu după *„rămânerea definitivă și irevocabilă a sentinței"*, apreciază că numai printr-o contestație în anulare puteau fi puși în situația de a le fructifica

drepturile procesuale şi de a îndrepta nelegalităţile şi abuzurile instanţei de fond.

În drept, se invocă dispoziţiile art. 12 din Legea nr. 85/2006 şi art. 304[1] C.proc.civ., art. 317 alin. (1) C.proc.civ. şi art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Faţă de motivele invocate se solicită admiterea recursului.

Legal citată, intimata A.F.P. a mun. Iaşi a depus întâmpinare prin care solicită respingerea recursului ca nefondat.

Instanţa de recurs, analizând motivele de recurs în contextul probelor administrate în cauză la instanţa de fond şi al dispoziţiilor legale invocate, constată că recursul este fondat.

În motivarea acestei soluţii instanţa de recurs a reţinut că, în cadrul judecării contestaţiei în anulare de către prima instanţă, Tribunalul Iaşi, recurenţii-contestatori nu au fost legal citaţi, în sensul că în primul rând au fost citaţi eronat la sediul SC C.M. SRL Iaşi, sediul acesteia fiind necunoscut, la vechiul sediu figurând alte persoane, iar foştii administratori-recurenţi din cauză fiind chemaţi în judecată pentru a răspunde personal cu averea lor pentru pasivul societăţii debitoare, de mai sus, ajunsă în stare de faliment, nu au fost citaţi legal la domiciliul lor, fiind greşit citaţi la fostul sediu al societăţii debitoare, aceasta reprezentând de fapt şi de drept o lipsă a procedurii de citare cu recurenţii-contestatori, ceea ce a condus la o încălcare a dreptului la apărare a acestora prin soluţionarea cauzei cu proceduri de citare lipsă şi implicit fiind îndeplinită condiţia prevăzută de art. 317 alin. (1) pct. 1 C.proc.civ., drept pentru care se impune admiterea recursului, casarea în parte a sentinţei nr. 431/S/30.10.2007, admiterea contestaţiei în anulare şi anularea sentinţei civile nr. 210/COM/07.06.2005 şi trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanţe.

Se va menţine dispoziţia din sentinţa recurată cu referire la respingerea excepţiei tardivităţii introducerii contestaţiei în anulare invocată de A.F.P. Iaşi.

6. Măsuri întreprinse de lichidator în cursul procedurii insolvenţei. Cerere de constatare a nulităţii absolute a acestora întemeiată pe dispoziţiile art. 111 C.proc.civ. Inaplicabilitatea în speţă a temeiului de drept invocat

Legea nr. 85/2006, art. 21 alin. (2)
C.proc.civ., art. 111

Articolul 111 C.proc.civ. consacră principiul subsidiarităţii acţiunii în constatare, în raport cu acţiunea în realizare, aşa încât pentru exercitarea acestei acţiuni trebuie întrunite cumulativ următoarele condiţii: a) partea să

nu poată cere realizarea dreptului; b) partea să justifice un interes; c) prin acţiune să nu se urmărească constatarea existenţei sau inexistenţei unei stări de fapt.

Aşa fiind, cererea creditorului de constatare a nulităţii absolute a tuturor măsurilor întreprinse de lichidator, după data unei anumite adunări generale a creditorilor despre care creditorul-reclamant susţine că s-a ţinut cu nerespectarea dispoziţiilor art. 14 din Legea nr. 85/2006, nu poate fi circumscrisă, în ceea ce priveşte motivarea sa în drept, dispoziţiilor art. 111 C.proc.civ.

Pe de o parte, se are în vedere că acest din urmă text de lege este aplicabil numai situaţiilor în care partea poate cere constatarea existenţei sau inexistenţei unui drept, ceea ce nu este cazul în speţă, iar, pe de altă parte, Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei conţine, în art. 21, reglementări speciale şi exprese în ceea ce priveşte contestarea măsurilor luate de lichidator, iar orice motive de nelegalitate care ar viza modul în care lichidatorul judiciar şi-a îndeplinit atribuţiile trebuie raportate la dispoziţiile legale anterior menţionate.

Totodată, în ceea ce priveşte hotărârea adunării creditorilor, un creditor poate solicita desfiinţarea acesteia pentru nelegalitate numai cu respectarea cadrului juridic reglementat de dispoziţiile art. 14 alin. (7) şi (8) din Legea nr. 85/2006, referitoare la legitimarea procesuală activă doar a creditorilor care au votat împotriva hotărârii respective şi au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal, precum şi a creditorilor care au lipsit motivat de la adunare şi, de asemenea, la termenul de depunere la dosarul cauzei a unei asemenea cereri, care este de 5 zile de la data adunării creditorilor.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 568/2008

Prin sentinţa nr. 54 din 7 februarie 2008, pronunţată de Tribunalul Buzău, Secţia comercială şi de contencios administrativ, a fost respinsă cererea formulată de creditoarea A. de constatare a nulităţii absolute a tuturor măsurilor întreprinse de lichidatorul judiciar al debitoarei după data adunării generale a creditorilor din data de 18.07.2007.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut că cererea formulată de către creditoare este neîntemeiată, deoarece cererea este formulată la modul general, fără a se specifica în concret măsura întreprinsă de lichidatorul judiciar şi actul în care a fost consemnat în funcţie de care instanţa putea verifica dacă s-a respectat termenul de contestare a acesteia.

În primul rând, creditoarea îşi întemeiază cererea pe dispoziţiile art. 111 C.proc.civ., potrivit cărora partea are posibilitatea să solicite constatarea existenţei sau inexistenţei vreunui drept, dar în niciun caz constatarea nulităţii absolute.

În al doilea rând, se arată în sentinţă, creditoarea nu invocă motive de nulitate absolută, iar, în al treilea rând, în speţă există o procedură specială, cea a insolvenţei şi în ceea ce priveşte pretinsele încălcări ale acesteia trebuie avute în vedere art. 21 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, care prevăd formularea de contestaţii împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar şi termenul de soluţionare a contestaţiei, or, creditoarea nu a formulat contestaţie şi potrivit dispoziţiilor art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, hotărârea adunării creditorilor poate fi desfiinţată pentru nelegalitate la cererea creditorilor care au votat împotriva hotărârii respective şi au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal, precum şi la cererea creditorilor ce au lipsit de la adunare, dispoziţii care nu sunt îndeplinite în speţă.

Cu privire la pretinsele critici formulate de creditoare la pretinsele încălcări ale Legii nr. 85/2006, se reţine prin hotărâre că acestea sunt neîntemeiate, deoarece creditoarea A. Bucureşti nu a respectat dispoziţiile art. 14 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, privind votul prin corespondenţă în adunarea generală a creditorilor, prin conţinutul adreselor invocate de creditoare aceasta nu şi-a exprimat un vot în sensul admiterii sau respingerii punctelor înscrise pe ordinea de zi a adunării generale a creditorilor, exprimându-şi doar un punct de vedere fără a se solicita ca acesta să fie consemnat în procesul-verbal al adunării şi totodată creditoarea nu şi-a motivat absenţa de la adunările generale ale creditorilor, astfel încât nu poate fi considerat un creditor îndreptăţit să solicite desfiinţarea hotărârii pentru nelegalitate.

Pentru toate aceste considerente, prima instanţă a respins cererea creditoarei de constatare a nulităţii absolute a tuturor măsurilor întreprinse de către lichidatorul judiciar al debitoarei după data adunării generale a creditorilor din data de 18.07.2007.

Împotriva sentinţei a declarat recurs A., criticând hotărârea pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Curtea, examinând sentinţa prin prisma criticilor formulate în raport de actele şi lucrările dosarului şi de dispoziţiile legale ce au incidenţă în cauză, constată următoarele:

Prin procesul-verbal din 18.07.2007, al adunării generale al creditorilor debitoarei SC S. SA Buzău, la care au fost prezenţi lichidatorul judiciar al debitoarei SPPI R.S., creditorii U.T., AFP Buzău, PAS S. şi recurenta creditoare A., prin reprezentanţi legali, s-a aprobat raportul de evaluare şi valorificarea bunurilor perisabile şi cu vânzare sezonieră prin negociere directă la preţul pieţei, creditorii prezenţi fiind de acord cu aceste măsuri, printre care şi recurenta creditoare, din cuprinsul procesului-verbal al adunării nerezultând că recurenta nu ar fi fost de acord cu aceste măsuri şi că a solicitat menţionarea punctului de vedere în sensul că nu este de acord cu măsurile dispuse, dimpotrivă în cuprinsul procesul-verbal consemnându-se punctul de vedere al recurentei.

Constatarea nulității absolute a măsurilor întreprinse de lichidatorul judiciar după data adunării generale a creditorilor din 18.07.2007, solicitată de recurentă, fără a arăta în concret pentru care măsuri solicită constatarea nulității absolute, care sunt motivele de nulitate absolută, în mod corect și legal a fost respinsă ca neîntemeiată de către prima instanță, recurenta întemeindu-și cererea pe dispozițiile art. 111 C.proc.civ., dispoziții în temeiul cărora nu se poate constata nulitatea absolută.

Potrivit dispozițiilor art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, hotărârea adunării creditorilor poate fi desființată la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au cerut să se consemneze în procesul-verbal al adunării și la cererea creditorilor care au lipsit la ședința adunării creditorilor, recurenta creditoare neaflându-se în niciuna din aceste două situații, din procesul-verbal din 18.07.2007 nerezultând că recurenta care deține 85,51% din masa credală a votat împotriva luării măsurilor supuse aprobării adunării și nici nu a lipsit de la adunare.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 14 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, la care se face referire în sentință, critica recurentei că motivarea instanței este neîntemeiată, este nefondată deoarece, într-adevăr recurenta nu a respectat aceste dispoziții care prevăd votarea prin corespondență, prin scrisoare semnată de creditor, semnătura trebuind a fi legalizată de notarul public, ori certificată sau atestată de un avocat, sau printr-un înscris în format electronic, recurenta nerespectând aceste dispoziții deoarece în adresele invocate aceasta și-a exprimat doar un punct de vedere asupra ordinii de zi a adunării creditorilor, nu un vot în sensul admiterii sau respingerii punctelor înscrise pe ordinea de zi, vot exprimat printr-un înscris prevăzut de aceste dispoziții.

Recurenta a fost reprezentată prin împuternicit, cu delegație semnată de către conducătorul unității, potrivit art. 14 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, la adunarea creditorilor din 18.07.2007 și din procesul-verbal al adunării creditorilor încheiat cu acea ocazie, nu rezultă că reprezentantul recurentei a votat împotriva măsurilor supuse aprobării adunării.

Referitor la măsurile întreprinse de lichidatorul judiciar după data adunării generale a creditorilor din 18.07.2007, judecătorul-sindic s-a pronunțat printr-o serie de hotărâri și anume, sentința nr. 11 din 6 noiembrie 2007, a respins contestația formulată de creditoarea A. la raportul de activitate al lichidatorului judiciar din 4 septembrie 2007, iar prin sentința nr. 320 din 4 decembrie 2007, a respins contestația formulată de aceeași creditoare la planul de distribuire între creditori depus de către lichidatorul judiciar la data de 19 noiembrie 2007, de asemenea a respins cererea de înlocuire a lichidatorului judiciar, hotărâri care nu au fost modificate sau casate prin vreo decizie a curții de apel, ca urmare a exercitării recursului de către creditoare împotriva acestor hotărâri.

În ce priveşte adunarea creditorilor din 29 octombrie 2007, la care face referire recurenta în recursul declarat, aceasta nu a dovedit că a fost imposibilitate de a-şi exprima un punct de vedere în condiţiile art. 14 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Şi ultima critică adusă sentinţei, că este inadmisibil ca lichidatorul judiciar să întreprindă măsuri cu nerespectarea prevederilor legale, privind constituirea cvorumului adunării creditorilor, nu este fondată, nu s-a dovedit că lichidatorul judiciar a întreprins măsuri cu nerespectarea vreunei prevederi legale, la adunarea creditorilor din 18.07.2007 a fost prezentă recurenta prin reprezentant, ea deţinând 85,51% din masa credală şi nu a votat împotriva luării măsurilor supuse aprobării adunării şi nici ulterior acestei adunări nu s-a dovedit că s-au încălcat dispoziţiile legale privind constituirea cvorumului adunării creditorilor.

Aşa fiind, pentru considerentele arătate, recursul se priveşte ca nefondat şi în temeiul dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ., va fi respins ca atare, în cauză neevidenţiindu-se niciun motiv de casare sau modificare din cele prevăzute de art. 304 C.proc.civ.

7. Recurs formulat de debitor prin administratorul social. Citarea acestuia în recurs. Contestație în anulare

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 5, art. 7 alin. (1), art. 8 alin. (3)
C.proc.civ., art. 317 alin. (1) pct. 1

Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 1137 din 4.12.2007, s-a admis excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 şi s-a constatat că acestea sunt contrare art. 24 şi art. 53 din Constituţie, în măsura în care se interpretează că prima comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se promovează o acţiune în temeiul dispoziţiilor Legii nr. 85/2006, ulterior deschiderii procedurii de insolvenţă, se realizează numai prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, iar nu şi potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă.

Această decizie nu îşi găseşte aplicarea în speţă, deoarece contestatoarea este chiar debitoarea supusă procedurii legii insolvenţei, faţă de care, potrivit art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, comunicarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii şi notificării acestei măsuri s-au făcut conform Codului de procedură civilă.

După deschiderea procedurii, citarea, precum şi comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor şi notificărilor, se efectuează faţă de debitor exclusiv prin Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Curtea Constituţională a găsit neconstituţională dispoziţia art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, referitoare la citarea exclusiv prin Buletinul pro-

cedurilor de insolvență, doar în privința terților ce sunt acționați în judecată ulterior deschiderii procedurii insolvenței și pentru care se impune ca prima citare să se realizeze potrivit dreptului comun, reținându-se că aceste persoane pot să nu aibă calitatea de comerciant, astfel încât nu se poate justifica obligația de a urmări Buletinul procedurilor de insolvență doar pentru simplul motiv că au încheiat un act juridic cu o persoană care poate fi supusă procedurii insolvenței, cerința textului de lege fiind excesivă în acest caz.

Totodată, se reține că, potrivit art. 3 pct. 5 din Legea nr. 85/2006, debitorul este persoana fizică sau juridică prevăzută de art. 1, în speță societatea comercială al cărei patrimoniu este în stare de insolvență.

Administratorul social al persoanei juridice supuse procedurii nu este participant distinct la procedura insolvenței, decât în măsura în care, după deschiderea procedurii, este desemnat administrator special, potrivit prevederilor art. 18 din Legea nr. 85/2006, și numai în această din urmă calitate.

C.A. Craiova, Secția comercială, dec. nr. 97/2008

Prin decizia nr. 1645 din 1 noiembrie 2007, pronunțată de Curtea de Apel Craiova, Secția comercială, în dosarul nr. 11405/63/2007, s-a anulat ca netimbrat recursul formulat de debitoarea SC R.P. SRL Craiova, prin administratorul social L.M. împotriva sentinței nr. 363 din 6.09.2007, pronunțată de judecătorul sindic de la Tribunalul Dolj, în contradictoriu cu creditoarea SC G. SRL Slatina și cu administratorul judiciar A.M.T.S.I. SPRL Craiova.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că recurenta a fost citată cu mențiunea de a satisface cerințele fiscale prin Buletinul procedurilor de insolvență, așa cum rezultă din citația aflată la dosar și, întrucât nu s-a conformat acestor cerințe, s-a aplicat sancțiunea anulării cererii, potrivit dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 și art. 9 din O.G. nr. 32/1995.

Împotriva acestei decizii, recurenta debitoare SC R.P. SRL Craiova, prin administratorul social L.M., a formulat contestație în anulare, invocând în drept dispozițiile art. 317 și art. 318 C.proc.civ. și susținând că recursul s-a soluționat cu lipsă de procedură, nefiind citați nici recurenta SC R.P. SRL Craiova și nici recurentul L.M., astfel încât nu s-a pus în vedere acestora să timbreze recursul.

La data de 11.02.2008, contestatoarea SC R.P. SRL Craiova a formulat o dezvoltare a motivelor contestației în anulare și a susținut că citarea sa trebuia să fie efectuată direct, atât cu SC R.P. SRL Craiova, cât și cu L.M., așa cum s-a reținut în decizia nr. 1137 din 4.12.2007, pronunțată de Curtea Constituțională cu privire la dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997, instanța trebuia să pună în vedere părților să achite taxa de timbru până la primul termen de judecată.

Contestaţia promovată în cauză vizează motivul de nulitate prevăzut de art. 317 alin. (1) C.proc.civ. şi se găseşte nefondată pentru următoarele considerente:

Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 1137 din 4.12.2007, s-a admis excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 şi s-a constatat că acestea sunt contrare art. 24 şi art. 53 din Constituţie, în măsura în care se interpretează că prima comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se promovează o acţiune în temeiul dispoziţiilor Legii nr. 85/2006, ulterior deschiderii procedurii de insolvenţă, se realizează numai prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, iar nu şi potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă.

Această decizie nu îşi găseşte aplicarea în speţă, deoarece contestatoarea este chiar debitoarea supusă procedurii legii insolvenţei, faţă de care, potrivit art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, comunicarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii şi notificării acestei măsuri s-a făcut conform Codului de procedură civilă.

După deschiderea procedurii, citarea, precum şi comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor şi notificărilor, se efectuează faţă de debitor exclusiv prin Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Curtea Constituţională a găsit neconstituţională dispoziţia art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, referitoare la citarea exclusiv prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, doar în privinţa terţilor ce sunt acţionaţi în judecată ulterior deschiderii procedurii insolvenţei şi pentru care se impune ca prima citare să se realizeze potrivit dreptului comun, reţinându-se că aceste persoane pot să nu aibă calitatea de comerciant, astfel încât nu se poate justifica obligaţia de a urmări Buletinul procedurilor de insolvenţă doar pentru simplul motiv că au încheiat un act juridic cu o persoană care poate fi supusă procedurii insolvenţei, cerinţa textului de lege fiind excesivă în acest caz .

Totodată, se reţine că, potrivit art. 3 pct. 5 din Legea nr. 85/2006, debitorul este persoana fizică sau juridică prevăzută de art. 1, în speţă societatea comercială, al cărei patrimoniu este în stare de insolvenţă.

Administratorul social al persoanei juridice supuse procedurii nu este participant distinct la procedura insolvenţei, decât în măsura în care, după deschiderea procedurii, este desemnat administrator special, potrivit prevederilor art. 18 din Legea nr. 85/2006, şi numai în această din urmă calitate.

Ca urmare, nu există două persoane distincte supuse procedurii.

De altfel, atât recursul, cât şi contestaţia în anulare au fost promovate de o singură persoană, debitoarea SC R.P. SRL Craiova, L.M. nepromovând cererile în nume personal, ci în calitatea sa de reprezentant al societăţii comerciale aflate în insolvenţă.

În aceste condiţii, nu se impunea citarea distinctă a administratorului social L.M., citarea persoanei juridice îndeplinind cerinţele prevăzute de art. 85 C.proc.civ., respectiv art. 7 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

În dosarul de recurs există dovada privind îndeplinirea procedurii de publicare în Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 2519 din 19.10.2007 a citaţiei emise la data de 16.10.2007, prin care a fost chemat recurentul debitor SC R.P. SRL Craiova pentru ziua de 1.11.2007, cu menţiunea că până la termen este obligat a depune taxă judiciară de timbru, în sumă de 19,5 lei şi timbru judiciar de 0,15 lei, sub sancţiunea anulării cererii.

Faţă de considerentele expuse, Curtea constată că nu se justifică în cauză anularea deciziei atacate pentru motivul reglementat de art. 317 alin. (1) C.proc.civ., astfel încât contestaţia va fi respinsă ca nefondată.

Notă: Considerăm că, în speţă, fiind vorba de judecarea unui recurs formulat de administratorul social al debitoarei împotriva unei sentinţe pronunţate de judecătorul sindic, dispoziţiile legale care reglementează citarea părţilor în recurs sunt cele ale art. 8 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

În formularea în vigoare la data judecării recursului în care s-a pronunţat decizia a cărei anulare se solicită în speţă, dispoziţiile art. 8 alin. (3) din lege prevedeau că citarea părţilor se face prin Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Alineatul (3) al art. 8 a fost modificat de pct. 4 al art. I din O.U.G. nr. 173/2008, publicată în M.Of. nr. 792 din 26 noiembrie 2008, în sensul că citarea părţilor în recurs se face potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă.

Prin urmare, în prezent, avându-se în vedere dispoziţiile legale mai sus menţionate, citarea părţilor în recurs se face potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă.

8. Lipsa calităţii de participant în procedura insolvenţei a persoanei care nu are calitatea de creditor în accepţiunea dispoziţiilor art. 3 pct. 7 din Legea nr. 85/2006

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7 raportat la art. 64 şi urm.

Cererile introduse, în cadrul procedurii insolvenţei, de către persoane care nu au calitatea de creditori în accepţiunea dispoziţiilor art. 3 pct. 7 din Legea nr. 85/2006 şi a dispoziţiilor art. 64 şi urm. din aceeaşi lege, apar ca fiind promovate de persoane care nu au calitatea de participanţi în procedura insolvenţei, urmând a fi respinse ca atare.

Susţinerea în sensul incidenţei prevederilor art. 75 din Legea nr. 85/2006, în justificarea calităţii procesuale de participanţi la procedură, nu poate fi

primită, norma legală reglementând formularea contestației numai pentru „orice parte interesată", adică parte în cadrul procedurii insolvenței, iar nu pentru orice persoană interesată în genere.

C.A. Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, dec. com. nr. 1799/R/2007

Prin sentința comercială nr. 2624/28.06.2007, pronunțată în dosarul nr. 1506/3/2004, Tribunalul Bucureşti, Secția a VII-a comercială, a admis excepția de decădere şi din dreptul de repunere în termen, invocată de creditoarea B. şi administratorul special al debitoarei, respingând ca tardiv formulată cererea aparținând SC I. SA privind înscrierea la masa credală cu un număr de 5.440.034 acțiuni, cu o valoare nominală de 25.000 ROL şi repunerea în termenul de a depune declarație de creanță.

Prin aceeaşi sentință a fost admisă şi excepția lipsei calității procesuale de participanți în cadrul procedurii falimentului privind pe debitoarea SC S.A.V. SA, a SC I. SA şi a petenților P.M., V.G.L., U.G.M., B.F.M, P.I.P., P.C., C.G., P.T., R.A., B.M.E., M.A.M., cu referire la cererile privind obligarea lichidatorului judiciar la provizionarea sumelor datorate societății F.S.L.L. într-un cont special de depozit şi aducerea sumelor de bani din contul de escrow în contul de lichidare; a obiecțiunilor la raportul final de activitate privind închiderea procedurii împotriva debitoarei formulate de SC I. SA şi a contestației aceleiaşi societăți la creanța distribuită către F.S.L.L. în cuantum de 17.072.272,45 RON.

Prin hotărâre au fost admise cererile creditorilor şi a lichidatorului judiciar şi s-a dispus închiderea procedurii împotriva debitoarei SC S.A.V. SA, în temeiul dispozițiilor art. 133 lit. a) din Legea nr. 85/2006, precum şi comunicarea sentinței conform art. 135 din lege.

Pentru a pronunța soluția respingerii ca tardiv formulată a cererii de declarație de creanță şi a excepției decăderii din dreptul de repunere în termen, cu privire la cererea de înscriere la masa credală a SC I. SA, instanța fondului a reținut, în esență, că petenta nu a dovedit îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 103 alin. (1) şi (2) C.proc.civ., privind *„împrejurările exterioare voinței părților"*, care au împiedicat formularea cererii, în termenul de 15 zile de la încetarea împiedicării, fiind avute în vedere şi prevederile art. 76 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În adoptarea hotărârii cu privire la admiterea excepției lipsei calității procesuale de participanți în cadrul procedurii falimentului debitoarei, a SC I. SA şi a petenților persoane fizice indicați în dispozitiv, prima instanță a reținut în esență că petiționarii, prin cererile formulate, nu au învestit judecătorul sindic cu un incident procedural privind lichidarea averii falitului în scopul satisfacerii masei credale, ele referindu-se la litigiul purtat de aceştia cu F.S.L.L. într-un proces de drept comun, care excede procedura falimentului,

precum şi faptul că iniţiatorii cererilor nu au calitatea de creditori pentru a fi părţi în procedura falimentului, conform dispoziţiilor art. 3 pct. 7 din Legea nr. 85/2006 şi că, din relaţiile comunicate de Registrul Comerţului de pe lângă Tribunalul Bucureşti nu rezultă calitatea acestora de acţionari, iar sintagma folosită de *persoană interesată de a formula cereri în cauză*, uzitată de SC I. SA, nu se regăseşte în dispoziţiile Legii nr. 85/2006.

Pentru a hotărî închiderea procedurii, instanţa fondului a constatat, urmare analizării raportului final depus de către lichidatorul judiciar, că, în urma distribuirilor efectuate au fost achitate integral creanţele înscrise în tabelul definitiv consolidat al obligaţiilor debitorului, rămânând în contul de lichidare suma de 70.805,91 RON, reprezentând rezerva de provizionare conform art. 127 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, fiind aplicabile prevederile art. 133 lit. a) din aceeaşi lege, în baza cărora s-a dispus ca bunurile lichidate din averea debitorului să treacă în proprietatea indiviză a asociaţilor, corespunzător cotelor de participări.

Împotriva sentinţei în termenul legal au formulat recurs SC I. SA şi petenţii U.G.M. în nume propriu, precum şi în calitate de procurist al numiţilor P.M., V.G.L., B.F.V, P.I.P., P.C., C.G., P.T., R.A., B.M.E şi M.A.M., pe care au criticat-o pentru netemeinicie şi nelegalitate.

Prin motivele înscrise în conţinutul cererilor de recurs înregistrate de SC. I. SA la grefa primei instanţe la data de 5.07.2007, iar de către recurenţii persoane fizice la data de 9.07.2007, au fost invocate aceleaşi critici, constând în esenţă în următoarele susţineri:

1) în mod greşit au fost admise excepţiile decăderii şi tardivităţii precum şi a lipsei calităţii procesuale active, dispunându-se închiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006, fără participarea recurenţilor la distribuirea preţului, deşi aceştia au dobândit calitatea de acţionari ai debitoarei SC S.A.V. SA, deţinând acţiuni la purtător din valoarea capitalului societăţii, conform contractelor de cesiune anexate cauzei;

2) administratorul special al debitoarei a tăinuit cu rea-credinţă instanţei de judecată şi lichidatorului, calitatea recurenţilor de acţionari, astfel încât aceştia nu au fost notificaţi cu privire la deschiderea procedurii;

3) a fost pronunţată soluţia admiterii excepţiilor, deşi acestea au fost ridicate tocmai de administratorul special, care şi-a invocat astfel propria turpitudine, admisă de instanţă şi care a încasat sumele care în realitate reveneau recurenţilor;

4) instanţa fondului nu s-a mai pronunţat în niciun fel asupra obiecţiunilor la raportul final al lichidatorului, deşi unele priveau încălcări ale legii sancţionate cu nulitatea absolută, care trebuiau a fi analizate şi din oficiu;

5) de aceeaşi manieră părtinitoare a fost tratată şi cererea de conexare a dosarului înregistrat la aceeaşi instanţă sub nr. 2362/3/2004 având ca obiect lichidarea judiciară a SC P.T. SA şi care a fost respinsă ca fiind formulată de

o persoană fără calitate procesuală, cu toate că respectiva cerere a fost însuşită în şedinţă publică şi de către creditorul S.M.;

6) cererea de conexare trebuia admisă de instanţă în temeiul dispoziţiilor art. 164 alin. (2) C.proc.civ., chiar şi fără solicitarea părţilor, întrucât cele două societăţi debitoare proveneau din divizarea aceleiaşi societăţi comerciale, cea mai mare parte a creditorilor erau comuni în ambele dosare şi probabil, cel mai important argument, a fost vândut un singur bun, care a satisfăcut creanţele în ambele dosare.

Examinând sentinţa comercială atacată prin prisma criticilor formulate, Curtea urmează a respinge recursurile pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

Motivele de recurs privind admiterea neîntemeiată a excepţiilor privind decăderea din termen şi a tardivităţii depunerii declaraţiei de creanţă, sunt nefondate, în condiţiile în care, nici în timpul fazelor procesuale parcurse şi nici prin cererea de repunere în termen, nu au fost indicate şi nici dovedite împrejurările mai presus de voinţa părţii, care au condus la împiedicarea depunerii în termenul reglementat prin art. 64 şi urm. din Legea nr. 85/2006 a cererii de admitere a creanţei asupra averii debitoarei, conform condiţiilor reglementate prin prevederile art. 103 alin. (1) C.proc.civ. şi nici a îndeplinirii respectivului act de procedură în 15 zile de la încetarea împiedicării, astfel cum în mod justificat a constatat şi prima instanţă.

Din relaţiile comunicate prin certificatul constatator nr. 118782/27.06.2007, emis de O.R.C., existent la dosarul tribunalului, nu rezultă calitatea recurentei persoană juridică şi nici a recurenţilor persoane fizice, de acţionari ai societăţii debitoare, derivată din contractele de cesiune acţiuni evocate de aceştia, recurenţii neprocedând la înscrierea în Registrul acţionarilor, conform clauzei înscrise la pct. 3 din contractele respective şi nici în evidenţa Registrului O.R.C., a menţiunii respectivei calităţi, astfel încât este neîntemeiată critica privind lipsa notificării recurenţilor, în legătură cu deschiderea procedurii din partea lichidatorului/administratorului judiciar, această notificare trebuind a fi emisă creditorilor specificaţi prin art. 61 şi art. 62 din Legea nr. 85/2006.

Pe acelaşi aspect, Curtea constată potrivit practicalei şi a considerentelor şi dispozitivului sentinţei comerciale recurate, că excepţiile privind decăderea din dreptul de repunere în termen şi a tardivităţii cererii de înscriere la masa credală, formulate de recurenta SC I. SA, au fost invocate nu numai de către administratorul special al debitoarei, cum se susţine prin motivele de recurs, ci şi de către intimata-creditoare B. – parte în procedură, fiind deci nefondată şi critica evocată în acest sens.

Tot astfel, Curtea constată că excepţia lipsei calităţii procesuale de participant la procedura insolvenţei a fost evocată de lichidatorul judiciar, creditoarea B. prin avocat, iar nu numai de administratorul special, cum susţin

nejustificat recurenții, astfel cum rezultă din practicaua sentinței comerciale pronunțate de instanța fondului.

Admiterea acestei ultime excepții cu consecința respingerii celorlalte cereri depuse de către SC I. SA și de petenții persoane fizice, cu referire la obiecțiunile la raportul final, provizionarea sumelor într-un cont special de depozit, contestația la creanța distribuită către F.S.L.L. și la creanța B., este întemeiată, atât timp cât inițiatorii cererilor nu au probat calitatea lor de participanți la procedura falimentului, în condițiile instituite prin dispozițiile speciale ale Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, art. 64 și urm. din lege.

Susținerea evocată de petenți, în sensul incidenței prevederilor art. 75 din Legea nr. 85/2006, în justificarea calității procesuale de participanți la procedură, nu poate fi primită, norma legală reglementând formularea contestației numai pentru „*orice parte interesată*", adică parte în cadrul procedurii insolvenței, iar nu pentru orice persoană interesată, conform opiniei neîntemeiate a petenților.

Nu poate fi primită de Curte nici critica referitoare la nepronunțarea asupra obiecțiunilor la raportul final al lichidatorului judiciar, în condițiile admiterii excepției lipsei calității de participant la procedură a SC I. SA, care a formulat respectivele obiecțiuni, situație în raport de care nu trebuiau analizate pe fond obiecțiunile, cu atât mai mult cu cât prin motivele de recurs, nu sunt indicate expres de recurenți „*încălcările sancționate de lege cu nulitatea absolută*", care trebuiau a fi analizate și din oficiu de prima instanță.

Apar nefondate și motivele privind respingerea cererii de conexare la dosarul instanței fondului a cauzei înregistrate sub nr. 2362/3/2004 privind procedura deschisă împotriva altei societăți debitoare, din conținutul hotărârii atacate nerezultând achiesarea la această petiție a unui alt creditor înscris în tabelul creanțelor.

Pe acest ultim aspect, Curtea constată că și în situația însușirii unei astfel de solicitări și din partea unui creditor – participant la procedură, admiterea conexării reprezenta numai o posibilitate, facultate, reglementată prin prevederile art. 164 C.proc.civ., iar nu o obligație, în cauză nefiind dovedite nici condițiile care ar fi putut permite întrunirea celor două dosare, a strânsei legături între acestea, așa cum au fost ele menționate prin motivele de recurs.

În considerarea celor expuse, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ., Curtea va respinge ca nefondate recursurile formulate.

9. Ordonanţă preşedinţială introdusă de administratorul judiciar în cursul procedurii insolvenţei. Competenţă materială

C.proc.civ., art. 581
Legea nr. 85/2006, art. 6

Potrivit art. 6 din Legea nr. 85/2006, „toate procedurile prevăzute de prezenta lege, cu excepţia recursului prevăzut de art. 8, sunt de competenţa tribunalului în a cărui rază teritorială îşi are sediul debitorul, astfel cum figurează în registrul comerţului, respectiv registrul societăţilor agricole sau în registrul asociaţiilor şi fundaţiilor, şi sunt exercitate de un judecător-sindic".

Conform art. 581 alin. (2) C.proc.civ., „Cererea de ordonanţă preşedinţială se va introduce la instanţa competentă să se pronunţe asupra fondului dreptului".

În speţă, conform obiectului dedus judecăţii (predarea actelor societăţii, furnizarea informaţiilor conform art. 28 şi art. 44 din Legea nr. 85/2006) sunt de competenţa judecătorului sindic, potrivit art. 6 din Legea nr. 85/2006.

În atare condiţii, ordonanţa preşedinţială formulată de administratorul judiciar conform art. 581 alin. (2) C.proc.civ., raportat la art. 6 din Legea nr. 85/2006, este de competenţa judecătorului sindic.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială,
dec. civ. nr. 2290/COM/2007

Prin sentinţa civilă nr. 748/2007, pronunţată în dosarul nr. 74/2006 al Tribunalului Tulcea, s-a admis cererea formulată de R.N. SPRL Tulcea, în calitate de administrator judiciar al debitoarei SC C.T. SRL Tulcea, împotriva pârâţilor P.L., S.D., V.V., a obligat pârâţii să predea administratorului judiciar toate actele societăţii debitoare SC C.T. SRL Tulcea şi să pună la dispoziţia administratorului judiciar toate informaţiile prevăzute de art. 28 şi art. 44 din Legea nr. 85/2006, a obligat SC C. SRL Tulcea să permită accesul administratorului judiciar R.N. SPRL Tulcea în spaţiul din Tulcea, în vederea identificării, inventarierii bunurilor mobile proprietatea debitoarei ce au fost depozitate în urma evacuării din spaţiul comercial din Tulcea, M.R., precum şi să pună la dispoziţia administratorului judiciar bunurile mobile cuprinse în listele de inventariere din 16 februarie 2007, a obligat pârâta SC C. SRL, prin administrator, să predea documentele în baza cărora a intrat în posesia bunurilor proprietatea debitoarei SC C.T. SRL Tulcea în anii 2004, 2005, 2006, 2007.

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţa a reţinut că, în cauză, sunt îndeplinite condiţiile art. 581 C.proc.civ., respectiv urgenţa; se reţine că, deşi

s-a dispus deschiderea procedurii conform Legii nr. 85/2006 din data de 16.02.2007, iar hotărârea a rămas irevocabilă, administratorul judiciar nu poate întocmi raportul prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b) și art. 59 din lege și nici nu poate respecta obligațiile și termenele stabilite prin lege și de către judecătorul sindic datorită lipsei actelor societății debitoare care se află încă în posesia administratorului asociat.

Prin dispunerea acestor măsuri nu se urmărește decât parcurgerea unei anumite etape din procedura Legii nr. 85/2006, măsuri cu caracter temporar.

De asemenea, nu se soluționează cauza pe fond.

În legătură cu cererea privind obligarea pârâtei SC C. SRL Tulcea să permită accesul lichidatorului ori a persoanei împuternicite de lichidator în vederea identificării și inventarierii bunurilor mobile, se constată că cererea este întemeiată întrucât bunurile debitoarei au fost transportate în spațiul propriu al pârâtei, ceea ce poate determina o confuziune între cele două categorii de bunuri, ascunderea unor bunuri etc.

Împotriva acestei soluții au declarat recurs pârâții.

Verificând legalitatea și temeinicia sentinței recurate în raport cu criticile aduse, se constată că recursurile sunt nefondate din următoarele considerente:

Potrivit art. 581 pct. 3 C.proc.civ., *„ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului"*.

În speță, conform vizei judecătorului-sindic, s-a fixat termenul de judecată de urgență fără citarea părților.

Întrucât textul legal sus-menționat prevede soluționarea cauzei fără citarea părților, nu poate fi reținută susținerea recurentului în sensul că i-a fost încălcat dreptul la apărare.

Apărările recurentului pot fi valorificate în recurs, cum s-a întâmplat în cauza de față.

Conform art. 581 C.proc.civ., *„instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări"*.

În speță, așa cum corect a reținut și instanța de fond, conform art. 20 alin. (1) lit. b) și art. 59 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar (organ care aplică procedura) are de îndeplinit obligațiile prevăzute de lege, dar și cele stabilite de judecătorul-sindic, dar în lipsa actelor societății debitoare această obligație nu poate fi îndeplinită.

Prin măsurile solicitate de administratorul judiciar, ce urmează a fi luate față de pârâtul-recurent, se urmărește identificarea și inventarierea bunurilor debitoarei necesare acoperirii creanțelor creditorilor și împiedicării înstrăinărilor frauduloase, astfel că susținerea recurentului este neîntemeiată.

În legătură cu vremelnicia măsurii dispuse, se reţine că măsura dispusă faţă de această recurentă este în limita dispoziţiilor art. 581 C.proc.civ., întrucât nu se urmăreşte decât parcurgerea unei etape din procedura Legii nr. 85/2006, respectiv, identificarea şi inventarierea unor bunuri care pot fi ale debitoarei, dar care pot fi depozitate de SC C. SRL, măsura dispusă faţă de această recurentă urmând a înceta cu ocazia soluţionării cauzei în temeiul Legii nr. 85/2006.

Potrivit art. 6 din Legea nr. 85/2006, *„toate procedurile prevăzute de prezenta lege, cu excepţia recursului prevăzut de art. 8, sunt de competenţa tribunalului în a cărui rază teritorială îşi are sediul debitorul, astfel cum figurează în registrul comerţului, respectiv registrul societăţilor agricole sau în registrul asociaţilor şi fundaţiilor, şi sunt exercitate de un judecător-sindic"*.

Conform art. 581 pct. 2 C.proc.civ., *„cererea de ordonanţă preşedinţială se va introduce la instanţa competentă să se pronunţe asupra fondului dreptului"*.

În speţă, conform obiectului dedus judecăţii (predarea actelor societăţii, furnizarea informaţiilor conform art. 28 şi art. 44 din Legea nr. 85/2006), cauza este de competenţa judecătorului sindic, conform art. 6 din Legea nr. 85/2006.

În atare condiţii, ordonanţa preşedinţială formulată de administratorul judiciar conform art. 581 pct. 2 C.proc.civ., raportat la art. 6 din Legea nr. 85/2006, este de competenţa judecătorului sindic, cum corect s-a stabilit şi în cazul de faţă, prin soluţionarea cererii de către acesta.

Ca atare, având în vedere considerentele sus-expuse, în baza art. 312 C.proc.civ., se vor respinge toate recursurile, ca nefondate.

10. Judecată în fond făcută în lipsa debitoarei, care nu a fost legal citată. Hotărâre lovită de nulitate

Legea nr. 85/2006, art. 7 alin. (2)
C.proc.civ., art. 105 alin. (2), art. 85, art. 107
Legea nr. 85/2006, art. 149

Întrucât judecata în fond s-a făcut în lipsa debitoarei, care nu a fost legal citată, judecătorul sindic a încălcat atât dispoziţiile art. 7 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, care stabilesc obligaţia citării în calitate de părţi a persoanelor ale căror drepturi sau interese sunt supuse spre soluţionare judecătorului sindic, cât şi ale art. 85 C.proc.civ., cu raportare la art. 149 din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfăţişarea părţilor.

Având în vedere dispozițiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ., coroborate cu cele ale art. 107 C.proc.civ., hotărârea astfel pronunțată este lovită de nulitate, deoarece vătămarea pricinuită părții nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului îndeplinit cu nerespectarea dispozițiilor legale referitoare la citare.

C.A. București, Secția a VI-a comercială, dec. com. nr. 1309/R/2007

Prin încheierea din data de 26.04.2007, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului București, Secția a VII-a comercială, a numit administratorul judiciar pentru debitoarea SC R.I. SA, având în vedere că, prin dec. com. nr. 218R/14.02.2007 a Curții de Apel București a fost admis recursul declarat de recurenta SC A.A. SA împotriva sentinței comerciale nr. 2170/21.09.2006, pronunțată de Trib. București, Secția a VII-a comercială, s-a modificat sentința comercială menționată în sensul că s-a respins contestația debitoarei și s-a dispus deschiderea procedurii insolvenței.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs debitoarea, recurs înregistrat pe rolul Curții de Apel București, Secția a VI-a comercială, la data de 16.05.2007.

În motivarea recursului declarat, recurenta a arătat că hotărârea atacată a fost pronunțată cu încălcarea formelor de procedură prevăzute de lege, respectiv, judecătorul sindic a încălcat dispozițiile art. 7 alin. (2) teza I din Legea nr. 85/2006 care stabilesc obligația citării în calitate de părți a persoanelor ale căror drepturi sau interese sunt supuse spre soluționare judecătorului sindic.

Recurenta a arătat că la termenul din 26.04.2007, deși prin încheierea atacată s-au dispus măsuri, de către judecătorul sindic, împotriva debitoarei, aceasta nu a fost legal citată conform prevederilor legale în materie. Ca atare, a arătat recurenta, hotărârea atacată este nelegală, conform art. 105 C.proc.civ. care completează dispozițiile Legii nr. 85/2006, conform art. 149 din această lege.

Examinând actele și lucrările dosarului prin prisma motivelor de recurs formulate, văzând și dispozițiile art. 304[1] C.proc.civ., Curtea reține că recursul declarat este întemeiat pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 105 alin. (2) C.proc.civ.: *„Actele îndeplinite cu neobservarea formelor legale sau de un funcționar necompetent se vor declara nule numai dacă prin aceasta s-a pricinuit părții o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea lor. În cazul nulităților prevăzute anume de lege, vătămarea se presupune până la dovada contrarie".*

Din raportarea acestui text de lege la dispozițiile art. 107 C.proc.civ. conform căruia: *„Președintele va amâna judecarea pricinii ori de câte ori constată că partea care lipsește nu a fost citată cu respectarea cerințelor*

prevăzute de lege sub pedeapsa nulităţii", Curtea reţine că, în speţă, întrucât judecata în fond s-a făcut în lipsa debitoarei care nu a fost legal citată, hotărârea atacată este lovită de nulitate, întrucât *„vătămarea"* la care face referire art. 105 alin. (2) C.proc.civ. nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului îndeplinit cu nerespectarea dispoziţiilor relative la citare, art. 107 C.proc.civ. instituind *expressis verbis* sancţiunea nulităţii absolute.

Susţinerile administratorului judiciar în sensul că nu i s-a provocat debitoarei nicio vătămare întrucât dispoziţiile instanţei de fond sunt simple reproduceri ale prevederilor legale, nu poate fi primită de Curte, întrucât o atare interpretare a dispoziţiei legale menţionate ar înfrânge principiul contradictorialităţii şi egalităţii armelor aplicabil în procesul civil, pe de o parte, iar pe de altă parte, practic, toate măsurile dispuse de judecătorul sindic pe parcursul procedurii insolvenţei pot fi interpretate drept *„reproduceri"* ale prevederilor legii, atâta timp cât legiuitorul a înţeles să enumere măsurile dispuse de judecătorul sindic în diferite faze ale acestei proceduri.

Pentru considerentele mai sus invocate, în baza art. 105 alin. (2) coroborat cu art. 85 şi art. 107 C.proc.civ., raportat la art. 312 C.proc.civ., Curtea va admite recursul declarat, va casa încheierea recurată şi va trimite cauza spre rejudecare aceleiaşi instanţe.

11. Anularea unui act administrativ emis în vederea încetării unor contracte de concesiune în care debitorul este parte. Competenţă materială

Legea nr. 554/2004, art. 1 alin. (1)
Legea nr. 85/2006, art. 11

Având în vedere că obiectul cererii de chemare în judecată îl constituie anularea unei decizii luate de consiliul judeţean, ca autoritate publică, competenţa de soluţionare a unei asemenea cereri revine instanţei de contencios administrativ.

Astfel, împrejurarea că actul administrativ a cărui anulare se solicită a fost emis în vederea încetării unor contracte de concesiune, în care parte este debitorul intrat în procedura insolvenţei, nu atrage competenţa judecătorului sindic în soluţionarea acestei cereri, deoarece atribuţiile judecătorului sindic sunt limitate la procesele şi cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenţei, potrivit dispoziţiilor art. 11 din Legea nr. 85/2006.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 575/COM/2007

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Tulcea, reclamanta S. a chemat în judecată pe pârâtul C., solicitând instanței să dispună anularea deciziei privind încetarea contractelor de concesiune nr. 61/1998 și 165/1999 și în subsidiar suspendarea acestei decizii și a procedurilor de reconcesionare prin licitație promovate de pârât până la soluționarea litigiului.

În drept au fost invocate dispozițiile Legii nr. 554/2004.

Prin sentința civilă nr. 1949, Trib. Tulcea a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului, prevăzută de Legea nr. 64/1995, față de reclamantă, desemnând administrator judiciar.

Acesta a invocat excepția necompetenței materiale a Tribunalului, susținând că speței nu îi este aplicabilă procedura contenciosului administrativ, competent să se pronunțe în cauză fiind judecătorul sindic, potrivit dispozițiilor Legii nr. 64/1995.

Prin încheierea din 20 ianuarie 2006, Trib. Tulcea a admis excepția și a trimis dosarul judecătorului sindic, spre competentă soluționare.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că potrivit art. 6 din Legea nr. 64/1995 toate procedurile prevăzute de lege sunt exercitate de judecătorul sindic desemnat de președintele Tribunalului.

Verificarea valabilității actelor emise în vederea rezilierii oricărui contract în care parte este o societate față de care s-a deschis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 se realizează de judecătorul sindic.

Instanța a mai reținut că, în temeiul art. 67 din lege, administratorul judiciar a luat măsura menținerii celor două contracte de concesiune.

Învestit cu soluționarea cererii, judecătorul sindic, prin încheierea din 10.11.2006 a trimis cauza completului inițial învestit, reținând în esență că acțiunea promovată este în contencios administrativ întrucât se solicită anularea unui act administrativ emis de C. Tulcea, iar atribuțiile judecătorului sindic sunt limitate la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și la procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței, printre ele neregăsindu-se acțiunile în contencios administrativ.

A mai arătat judecătorul sindic că, în speță, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 86 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 pentru că textul reglementează ipoteza în care administratorul judiciar/lichidatorul decide prelungirea sau denunțarea unui contract în curs și nu situația în care se invocă încetarea contractului de concesiune ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor de către însăși debitoarea.

Împotriva încheierii pronunțate de judecătorul sindic a declarat recurs debitoarea prin administrator judiciar, solicitând modificarea acesteia.

A arătat recurenta că, în speță, nu sunt aplicabile dispozițiile legii contenciosului administrativ, întrucât potrivit art. 6 și art. 67 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, aparține în exclusivitate administratorului judiciar opțiunea cu privire la menținerea ori denunțarea contractelor de acest gen.

În subsidiar, a solicitat trimiterea dosarului spre soluționare Secției comerciale a Tribunalului Tulcea, întrucât drepturile rezultând din calitatea

de concesionar a reclamantei nu sunt consecinţa unui act administrativ sau a refuzului nejustificat al unei autorităţi de rezolvare a cererii referitoare la un drept recunoscut de lege, ci priveşte un drept care a fost prevăzut în contractul de concesiune.

Examinând cauza în raport de prevederile art. 304[1] C.proc.civ. şi de motivele invocate în cererea de recurs ce pot fi încadrate în prevederile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Curtea constată că recursul nu este fondat.

Obiectul cererii de chemare în judecată îl reprezintă anularea unei decizii luate de Consiliul Judeţean Constanţa, ca autoritate publică, însăşi reclamanta indicând ca temei juridic al acţiunii sale Legea nr. 554/2004.

Nu are relevanţă că faţă de reclamantă s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei, întrucât obiectul cererii nu îl constituie menţinerea sau denunţarea contractelor de concesiune, ci, după cum am arătat, anularea unui act administrativ emis în executarea acestor contracte.

Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanţei de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoaşterea dreptului pretins sau a interesului legitim şi repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Având în vedere că atribuţiile judecătorului sindic sunt limitate de dispoziţiile art. 11 din Legea nr. 85/2006, Curtea constată că în mod corect acesta a dispus trimiterea cauzei la completul iniţial învestit, competent să se pronunţe potrivit Legii nr. 554/2004.

Pentru aceleaşi considerente, va fi înlăturată şi solicitarea recurentei de a se trimite cauza spre soluţionare Secţiei comerciale a Tribunalului Tulcea.

Pe cale de consecinţă, neexistând motive de nelegalitate a hotărârii atacate, Curtea apreciază că recursul este nefondat, urmând ca în temeiul art. 312 C.proc.civ. să fie respins.

Secţiunea a 2-a. Judecătorul sindic

12. Judecător sindic: atribuţii, desemnarea administratorului judiciar provizoriu

Legea nr. 85/2006, art. 11 lit. c)

Potrivit dispoziţiilor art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic poate proceda la desemnarea unui administrator judiciar provizoriu din rândul practicienilor care au depus oferte în dosarul cauzei numai în

situaţia în care creditorul care a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei nu a solicitat numirea unui administrator judiciar.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 543/COM/2009

Reclamantul T.G.P.F., în calitate de creditor, a formulat la data de 5.08.2008, cerere de deschidere a procedurii insolvenţei, conform Legii nr. 85/2006, a debitoarei SC M. SRL.

În motivarea cererii reclamantul a arătat, în esenţă, că pârâta îi datorează suma de 35.542 lei la care se adaugă şi dobânda legală, suma fiind de 46.610 lei, întrucât a efectuat în favoarea acesteia mai multe transporturi de muncitori la şi de la locul de muncă, sumă neplătită de mai mult de 400 de zile, cu toate intervenţiile.

La data de 17.10.2008, creditorul şi-a micşorat pretenţiile la suma de 41.767,02 lei.

Prin sent. civ. nr. 2798/22.12,2008, Trib. Tulcea – judecător sindic – a admis cererea formulată de creditorul T.G.P.F. în contradictoriu cu debitoarea SC M. SRL, a dispus deschiderea procedurii de insolvenţă în formă generală faţă de debitoarea SC M. SRL şi în temeiul art. 34 din Legea nr. 85/2006 a fost desemnat în calitate de administrator judiciar SC C.I. IPURL Constanţa, dispunându-se şi aplicarea art. 47 alin. (3), art. 42 alin. (1), art. 44, art. 35, art. 41, art. 54 şi art. 20 alin. (1) lit. a) şi urm. din lege.

Pentru a pronunţa această sentinţă, instanţa a reţinut că cererea reclamantului este întemeiată, având în vedere dispoziţiile art. 3 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 şi având în vedere că, deşi au trecut mai mult de 30 de zile de la scadenţă, societatea pârâtă nu a achitat debitele, fiind prezumată a fi în insolvenţă.

Totodată, având în vedere ofertele depuse la dosar şi oferta cea mai avantajoasă, în cauză a fost desemnat ca administrator judiciar C.I. IPURL Constanţa.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs reclamantul creditor T.G.P.F., arătând că nu este de acord cu desemnarea prin hotărârea recurată, a administratorului judiciar C.I. IPURL Constanţa, datorită incompatibilităţii sale judiciare.

Mai mult decât atât, conform Legii nr. 85/2006, modificată prin O.U.G. nr. 173/2008, judecătorul sindic avea obligaţia legală de a desemna ca administrator judiciar C.I.I.I., pe care l-a solicitat prin cererea sa depusă la dosar.

Recursul este fondat.

În considerarea art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006, se constată că greşit judecătorul sindic a desemnat ca administrator judiciar al SC M. SRL pe C.I.

IPURL, întrucât judecătorul sindic poate proceda la desemnarea acestuia numai în situaţia în care creditorul care a solicitat deschiderea procedurii insolvenței nu a solicitat numirea unui administrator.

Or, în cauză, se constată că cel care a formulat cerere de deschidere a procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006, creditorul recurent T.G.P.F., a depus la dosarul cauzei o cerere prin care a solicitat desemnarea în cauză a C.I.I.I.

Pentru aceste considerente şi în aplicarea art. 312 alin. (1) C.proc.civ., recursul va fi admis şi modificată în parte hotărârea atacată în sensul că se desemnează în calitate de administrator judiciar C.I.I.I.

13. Judecător sindic. Sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006. Respingerea cererii de suspendare a soluționării cauzei

Legea nr. 85/2006, art. 8 alin. (5) şi (7)
Legea nr. 47/1992, art. 29 alin. (5)

Potrivit art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, prin derogare de la prevederile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, judecătorul sindic poate să nu dispună suspendarea cauzei, în situaţia în care dispoziţiile a căror neconstituţionalitate este invocată au făcut obiectul cel puţin al unei decizii pronunţate de Curtea Constituţională. În raport cu această reglementare şi cu restrângerea posibilităţii instanţei de recurs de a suspenda măsurile hotărâte de judecătorul sindic, soluţia de respingere de către judecătorul sindic a cererii de suspendare a soluţionării cauzei, în care a fost sesizată Curtea Constituţională cu excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 formulată de debitoare, corespunde cerinţelor legii.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 700 din 5 mai 2009

Prin încheierea din 23.02.2009, judecătorul sindic desemnat să instrumenteze procedura falimentului debitoarei SC V. SA, ce formează obiectul dosarului de insolvenţă nr. 10828/105/2006 al Tribunalului Prahova, a dispus în temeiul art. 29 din Legea nr. 47/1992 sesizarea Curţii Constituţionale cu excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, ridicată de debitoare.

Prin aceeaşi încheiere, a fost respinsă cererea de suspendare a soluţionării cauzei, conform art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006.

Pentru a se pronunţa această soluţie, s-a constatat că sunt îndeplinite condiţiile cerute de lege pentru sesizarea Curţii Constituţionale cu soluţionarea excepţiei invocate de debitoare.

S-a apreciat însă de judecătorul sindic că prin derogare de la dispoziţiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în temeiul art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, există posibilitatea de a nu se dispune suspendarea cauzei, până la soluţionarea excepţiei, atunci când prevederile a căror neconstituţionalitate se invocă au făcut obiectul cel puţin al unei decizii pronunţate de Curtea Constituţională, astfel că s-a respins cererea de suspendare a soluţionării cauzei formulată de debitoarea SC V. SA.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs SC V. SA, pe care a criticat-o pentru nelegalitate şi netemeinicie cu privire la măsura respingerii cererii de suspendare a cauzei, învederând că prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, a căror neconstituţionalitate a invocat-o, au format obiectul unei excepţii de neconstituţionalitate soluţionată prin Decizia nr. 1067/2007, întemeiată însă pe alte motive decât cele invocate în cauză, aşa încât nu erau aplicabile prevederile art. 8 alin. (7) din Legea insolvenţei, prin care judecătorul sindic şi-a justificat măsura adoptată.

În concluzie, s-a solicitat admiterea recursului şi modificarea încheierii atacate în sensul admiterii cererii de suspendare a cauzei până la soluţionarea excepţiei de neconstituţionalitate.

În sprijinul criticilor formulate, recurenta a depus Decizia nr. 1067/2007 a Curţii Constituţionale.

Analizând încheierea atacată, prin prisma motivelor de recurs, Curtea a constatat că nu este afectată legalitatea şi temeinicia acesteia, învederând următoarele:

Aşa cum s-a relevat de însăşi recurenta-debitoare, excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, invocată de ea, a mai făcut obiectul sesizării Curţii Constituţionale, fiind respinsă de aceasta prin decizia nr. 1067 din 20.11.2007.

S-a subliniat că prevederile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 care dau posibilitatea judecătorului sindic să aprecieze asupra măsurii suspendării soluţionării cauzei, în situaţia în care excepţia de neconstituţionalitate invocată de una din părţile din proces s-a soluţionat deja de Curtea Constituţională, printr-o decizie, nu disting între motivele pentru care s-a ridicat excepţia de neconstituţionalitate şi, respectiv, argumentele pentru care Curtea Constituţională s-a pronunţat asupra acesteia, astfel că unde legea nu distinge, nici judecătorii nu pot face acest lucru, potrivit principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

Pe de altă parte, s-a arătat că, la aprecierea acestei măsuri, judecătorul sindic trebuie să aibă în vedere împrejurările concrete ale cauzei în care s-a invocat excepţia de neconstituţionalitate, în raport cu cerinţele specifice ce decurg din Legea specială a procedurii insolvenţei nr. 85/2006. S-a învederat în acest sens că în cauzele de insolvenţă, considerate urgente, termenele concrete de soluţionare a recursurilor formulate împotriva hotărârilor judecătorului sindic sunt de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel potrivit art. 8 alin. (3) din lege.

S-a mai relevat că în alin. 4 al aceluiaşi articol s-a menţionat expres că nu se suspendă de către instanţa de recurs hotărârile judecătorului sindic, termen ce trebuie interpretat *lato sensu*, adică incluzând şi încheierile prin care judecătorul sindic ia măsuri în legătură cu derularea procedurii insolvenţei.

S-a subliniat că, de la principiul menţionat, prin art. 8 alin. (5) din Legea nr. 85/2006 au fost instituite excepţii precis determinate, cum sunt: sentinţa de respingere a contestaţiei debitorului introdusă în temeiul art. 33 alin. (4), sentinţa prin care se decide intrarea în procedura simplificată sau intrarea în faliment, sentinţa de soluţionare a contestaţiei la planul de distribuire a fondurilor obţinute din lichidare, însă cauza de faţă nu se referă la niciuna din aceste situaţii.

Concluzionându-se, s-a apreciat că, faţă de restricţiile instituite prin legea specială, se impune să se considere că s-a făcut o aplicare corectă a dispoziţiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 de către judecătorul sindic.

În consecinţă, s-a constatat că încheierea atacată nu este afectată de niciunul din motivele de casare sau modificare prevăzute în art. 304 C.proc.civ., astfel că recursul debitoarei a fost respins ca nefondat.

14. Judecător-sindic. Atribuţii. Controlul activităţii lichidatorului. Raportul lichidatorului asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (2) cu referire la art. 25 lit. a), art. 59 alin. (1) şi art. 138 alin. (1)

În exercitarea atribuţiilor sale, judecătorul-sindic asigură controlul judecătoresc al activităţii lichidatorului. Ca urmare, judecătorul sindic învestit cu soluţionarea obiecţiunilor formulate prin contestaţiile la raportul întocmit de lichidator, asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la insolvenţă, trebuie să se limiteze la verificarea dacă prin acest raport s-a analizat şi opinat asupra incidenţei dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, fără a face

constatări de natura celor care revin instanței investite cu soluționarea unei acțiuni privind antrenarea răspunderii patrimoniale.

C.A. Oradea, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 194/R din 21 mai 2009

Prin sentința nr. 973/F din 13 noiembrie 2008, Tribunalul Bihor – judecător sindic a respins obiecțiunile formulate de creditorul A.V.A.S. București, la raportul asupra cauzelor și împrejurărilor ce au condus la starea de insolvență a debitorului SC C.B. SA - societate în faliment, reprezentată de lichidator judiciar C.V.A. IPURL.

Pentru a pronunța această hotărâre, judecătorul sindic a reținut că, în realitate, obiecțiunile formulate reprezintă o contestație la raportul asupra cauzelor și împrejurărilor ce au condus la starea de insolvență, legea neprevăzând o cale de atac a obiecțiunilor în astfel de situații.

Pe de altă parte, cu privire la „votul negativ" exprimat de creditorul AVAS București prin intermediul acestei cereri adresate instanței, judecătorul sindic a constatat că respectivul creditor, ca și oricare dintre ceilalți creditori, este îndreptățit să participe la adunările creditorilor, cadru în care legea a stabilit modalitatea de aprobare a măsurilor propuse de administratorul judiciar.

Dar s-a subliniat că exprimarea acestui vot ulterior și în afara cadrului legal apare ca lipsită de efecte juridice.

Sub aspectul criticilor aduse raportului asupra stabilirii cauzelor și împrejurărilor care au condus la apariția stării de insolvență, judecătorul sindic a constatat că acele critici apar neîntemeiate atâta vreme cât acest raport cuprinde informațiile legate de ținerea evidenței contabile, analiza documentelor contabile și evidențierea cauzelor ce au generat încetarea de plăți, analiza situației patrimoniului și analiza indicatorilor de stare bilanțieri.

S-a mai avut în vedere că lichidatorul a arătat că în opinia sa, ca urmare a analizei efectuate, nu sunt incidente elemente de antrenare a răspunderii patrimoniale în condițiile art. 138 din Legea insolvenței.

În ceea ce privește solicitarea de autorizare a creditorului AVAS București de a formula o astfel de cerere de antrenare a răspunderii, judecătorul sindic a constatat că prin sentința nr. 577 din 12.06.2008 a fost constituit comitetul creditorilor format din DGFP Bihor, care are și calitatea de președinte, BCR SA Sucursala Oradea și Primăria Beiuș, comitet abilitat, potrivit art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, să solicite autorizarea pentru a promova o cerere de antrenare a răspunderii, ce nu a fost formulată însă până în prezent.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal a declarat recurs A.V.A.S. București, solicitând modificarea hotărârii atacate în sensul admiterii obiec-

ţiunilor formulate şi, pe cale de consecinţă, admiterea contestaţiei împotriva raportului privind cauzele care au dus la falimentul debitoarei.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că judecătorul sindic a apreciat eronat asupra pricinii supusă judecăţii, în raport cu dispoziţiile legale aplicabile în speţă, subliniind că a fost înscrisă în tabelul creditorilor cu creanţa pe care a preluat-o de la Casa de Asigurări de Sănătate Caraş-Severin, care constă din suma ce reprezintă contribuţia personală a angajaţilor societăţii, în calitate de asiguraţi pe care, potrivit prevederilor art. 55 din O.U.G. nr. 150/2002 modificată, pârâta avea obligaţia să o reţină din salariile acestora şi să o vireze lunar către Fondul naţional unic de asigurări sociale de sănătate.

Or, s-a arătat că această sumă de bani nu aparţinea societăţii, fiind contribuţia personală a asiguraţilor la Fondul naţional unic de asigurări sociale, iar potrivit prevederilor art. 94 din O.U.G. nr. 150/2002 modificată, utilizarea în alte scopuri sau nevirarea la fond a contribuţiei reţinute de la asiguraţi constituie infracţiunea de deturnare de fonduri şi se pedepseşte conform prevederilor art. 302[1] C.pen. şi art. 280 C.muncii.

S-a mai subliniat că, pentru nevirarea la timp a acestor contribuţii la bugetul asigurărilor sociale de sănătate, în conformitate cu prevederile art. 55 alin. (1) din O.U.G. nr. 150/2002 modificată, s-au calculat dobânzi, penalităţi de întârziere şi penalităţi pentru stopaj la sursă, de asemenea neachitate de către societate şi care au contribuit la intrarea societăţii în incapacitate de plată.

S-a apreciat că, prin neplata la termen a contribuţiei la Casa de Asigurări de Sănătate şi folosirea sumelor de bani reţinute din salariul angajaţilor pentru susţinerea activităţii curente a societăţii, fostul administrator se face vinovat de utilizarea de mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri în scopul întârzierii încetării de plăţi, faptă prevăzută de art. 138 lit. f) din Legea nr. 85/2006, care a fost comisă prin neîndeplinirea obligaţiei stabilite în art. 27 alin. (1), potrivit căruia „debitorul aflat în stare de insolvenţă este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispoziţiilor prezentei legi, în termen de maximum 30 de zile de la apariţia stării de insolvenţă".

Legea nr. 85/2006, la art. 138 lit. f) stabileşte o prezumţie legală în ceea ce priveşte legătura de cauzalitate între fapta cauzatoare de prejudicii, respectiv utilizarea de mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, şi prejudiciu, respectiv intrarea în încetare de plăţi în dauna creditorilor societăţii.

Fapta culpabilă a administratorului, în interpretarea strictă a normelor legale referitoare la răspunderea patrimonială, arată recurenta, este evidentă în acest caz, fiind îndeplinite toate condiţiile răspunderii civile delictuale: fapta, prejudiciu şi legătura de cauzalitate.

S-a subliniat că, potrivit reglementării prevăzute în art. 138 din Legea nr. 85/2006, răspunderea membrilor organelor de conducere ale societăţilor ajunse în încetare de plăţi, este o răspundere specială care pune la îndemâna creditorilor şi a instanţei mijloacele juridice cele mai adecvate pentru a se asigura acoperirea în tot sau în parte a pasivului debitorului.

Aceste prevederi legale nu conţin, în mod explicit, cerinţa culpei sau a greşelii membrilor organelor de conducere ale societăţii comerciale ajunsă în încetare de plăţi, o atare omisiune nefiind întâmplătoare – aşa cum este apreciată de literatura de specialitate, ci vine să sublinieze regimul agravat al răspunderii acestor membri ai organelor de conducere.

Având în vedere că, potrivit art. 72 din Legea nr. 31/1990, republicată, obligaţiile şi răspunderea administratorului sunt reglementate în dispoziţiile referitoare la mandat, s-a relevat că instanţa trebuie să ţină seama şi de prevederile art. 1540 C.civ., conform cărora mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar şi de culpa comisă în executarea mandatului.

S-a scos în evidenţă că, potrivit alin. (2) din acelaşi articol, în cazul în care mandatul are caracter oneros, răspunderea mandatarului (administratorului) se apreciază cu mai multă rigurozitate, iar din moment ce prin art. 374 C.com. s-a reglementat că mandatul comercial este prezumat a fi cu titlu oneros, rezultă că simpla culpă a administratorului în conducerea societăţii, care a dus la intrarea ei în faliment, trebuie sancţionată deoarece prin aceasta s-a cauzat un prejudiciu creditorilor societăţii debitoare.

S-a considerat, pe cale de consecinţă, că judecătorul sindic s-a antepronunţat cu privire la o eventuală cerere de chemare în judecată având ca obiect solicitarea atragerii răspunderii patrimoniale a persoanelor care au făcut parte din conducerea societăţii debitoare.

Concluzionându-se, s-a subliniat că judecătorul sindic, în loc să abordeze existenţa sau inexistenţa cauzelor care au condus la falimentul societăţii şi în raport cu specificul creanţei AVAS, a reţinut în mod nejustificat că din cercetarea documentelor puse la dispoziţia lichidatorului nu a rezultat niciun motiv de antrenare a răspunderii administratorilor, deşi obiectul cauzei, cu care a fost învestit, nu a fost o cerere formulată în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Intimaţii, deşi legal citaţi, nu au formulat întâmpinare în cauză.

Instanţa de recurs, analizând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, reţine că acesta este nefondat, urmând ca în baza prevederilor art. 312 C.proc.civ. să dispună respingerea lui şi menţinerea în totalitate a sentinţei atacate, pentru următoarele considerente:

Prin obiecţiunile înregistrate la data de 20.06.2008, recurenta creditoare a contestat raportul asupra cauzelor şi împrejurărilor ce au dus la insolvenţa debitoarei SC C.B. SA, întocmit de lichidatorul desemnat în cauză, referindu-se la unele aspecte care, în opinia sa, ar fi necesitat o completare a raportului

respectiv, pentru ca prin motivele de recurs doar să reitereze aspectele invocate anterior prin prisma incidenţei în cauză a prevederilor art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Aceste aspecte, privind incidenţa sau neincidenţa în cauză a dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 şi a existenţei sau inexistenţei faptelor expres menţionate în textul invocat, nu pot face obiectul analizei instanţei învestite cu soluţionarea obiecţiunilor la raportul cuprinzând cauzele şi împrejurările ce au dus la insolvenţă, ci numai a instanţei care ar fi învestită cu o acţiune în antrenarea răspunderii patrimoniale.

S-a subliniat că, în cuprinsul raportului privind cauzele şi împrejurările ce au dus la insolvenţă, administratorul judiciar/lichidatorul are obligaţia de a analiza activitatea debitoarei şi a fostei conduceri a societăţii şi prin prisma prevederilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, exprimându-şi opinia cu privire la existenţa sau inexistenţa vreuneia dintre faptele menţionate expres în lege, judecătorul sindic învestit cu soluţionarea obiecţiunilor la acest raport putând doar să verifice dacă administratorul judiciar/lichidatorul şi-a îndeplinit atribuţiile sub aspectul incidenţei în cauză a prevederilor art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Or, în speţă, judecătorul sindic a verificat sub acest aspect raportul întocmit, reţinând că lichidatorul, în urma analizei efectuate, a opinat că în cauză nu sunt incidente dispoziţiile art. 138 din lege, precum şi că a fost constituit un comitet al creditorilor care în anumite situaţii, expres prevăzute în lege, are legitimare procesuală de a promova o cerere în antrenarea răspunderii patrimoniale.

S-a statuat că, în acest fel, judecătorul sindic nu s-a antepronunţat asupra incidenţei în cauză a prevederilor art. 138 din lege, cum invocă nefondat recurenta, deoarece prin ceea ce a reţinut nu a analizat şi nici nu s-a pronunţat asupra vreunei acţiuni în antrenarea răspunderii patrimoniale, ci doar a verificat dacă lichidatorul şi-a îndeplinit obligaţiile prin prisma obiecţiunilor formulate la raportul întocmit de lichidator.

Ca urmare, constatându-se că motivele invocate sunt neîntemeiate, s-a dispus respingerea recursului ca nefondat şi menţinerea în totalitate a sentinţei atacate.

15. Judecător-sindic. Atribuţii. Plata cheltuielilor necesare arhivării documentelor societăţii debitoare după închiderea procedurii de faliment

Legea nr. 85/2006, art. 4 alin. (1), (4) şi (5), art. 21 alin. (1)

Judecătorul-sindic, hotărând închiderea procedurii de faliment, în cazul când cheltuielile necesitate de arhivarea documentelor societăţii debitoare

nu au suficientă acoperire în bugetul previzionat să se realizeze, din sumele obținute în urma vânzării bunurilor, poate dispune ca plata acestor cheltuieli să se facă din fondul de lichidare.

C.A. Ploiești, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 577 din 9 aprilie 2009

Prin sentința nr. 133 din 23 ianuarie 2009, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Prahova a hotărât închiderea procedurii de faliment privind pe debitoarea SC C. SA Breaza, radierea acesteia din registrul comerțului și descărcarea lichidatorului de orice îndatorire și responsabilitate.

Prin aceeași sentință, judecătorul sindic a respins cererea lichidatorului de acordare a cheltuielilor de arhivare, în suma de 91.134 lei, din fondul de lichidare.

Pronunțând această soluție, judecătorul sindic a avut în vedere cererea lichidatorului din raportul final depus la data de 24.10.2008, prin care a solicitat închiderea procedurii de faliment față de societatea debitoare, motivând că toate bunurile din patrimoniul acesteia au fost valorificate, iar sumele obținute s-au distribuit.

Cu privire la cererea lichidatorului de a se aproba ca plata cheltuielilor de arhivare să se facă din fondul de lichidare, s-a apreciat că este nefondată, relevându-se că astfel de cheltuieli nu intră în sfera celor prevăzute în art. 4 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva sentinței a declarat recurs lichidatorul, solicitând modificarea acesteia și admiterea cererii sale privind achitarea cheltuielilor de arhivare.

În susținerea recursului, s-a arătat că judecătorul sindic a dat o interpretare greșită dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 85/2006, relevându-se că nu există impedimente care să împiedice acoperirea cheltuielilor de arhivare din fondul de lichidare.

S-a subliniat că, din moment ce conservarea arhivei este obligatorie a fi făcută în cadrul structurilor specializate ale arhivei naționale și cum aceste structuri nu s-au înființat încă, predarea spre conservare a arhivei societății radiate în urma falimentului nu se poate realiza decât către o societate specializată, cu plata serviciilor asigurate.

S-a mai învederat că, în faza de soluționare a recursului, SC I.A. SRL, societate specializată care a preluat arhiva societății debitoare, a depus la dosar o cerere prin care a redus oferta inițială de preț la suma de 50.000 RON.

Curtea, analizând sentința pronunțată prin prisma criticilor formulate de lichidator, a constatat că recursul este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Din verificarea actelor dosarului rezultă că, prin raportul final depus la dosar, lichidatorul a solicitat predarea arhivei care a aparținut societății debi-

toare, spre conservare, către o societate specializată, cu plata sumei de 97.134 RON, propunând ca această sumă să fie achitată din fondul de lichidare întrucât ceea ce s-a obținut din valorificarea bunurilor care au aparținut societății nu este suficient pentru acoperirea plății.

În acest sens, s-a subliniat că, potrivit art. 4 alin. (5) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic poate autoriza, pe baza documentelor justificative atașate la raportul lunar al administratorului judiciar/lichidatorului, elaborat în baza art. 21 alin. (1) din aceeași lege, ca plata cheltuielilor ce au depășit bugetul previzionat să se facă din fondul de lichidare.

Or, în cauză au incidență și dispozițiile art. 18 din Legea nr. 16/1996 privind arhivele naționale, în raport cu care, în cazul desființării, în condițiile legii, a unui creator de documente, persoană juridică, fără ca activitatea acestuia să fie continuată de un altul, documentele cu valoare istorică, în sensul art. 2 din lege, sunt preluate de către Arhivele Naționale sau de direcțiile județene ale Arhivelor Naționale, iar cele cu valoare practică, în baza cărora se eliberează copii, certificate și extrase privind drepturile individuale ale cetățenilor trebuie depuse la Ministerul Muncii și Protecției Sociale sau la direcțiile județene ale acestuia.

Cum, în cauză, societatea debitoare, fostă societate pe acțiuni cu un număr mare de salariați și activitate de construcții și gospodărire apă – canal în localitatea Breaza, deține un volum mare de arhivă cu valoare practică iar direcțiile județene ale MMPS nu dispun de spațiu de preluare, revine lichidatorului obligația legală de a lua măsuri de conservare și predare a acestei arhive către o societate specializată.

În asemenea condiții, plata acestor servicii poate fi făcută din fondul de lichidare prevăzut în art. 4 alin. (5) din Legea nr. 85/2006 în măsura în care astfel de cheltuieli depășesc bugetul previzionat a se realiza din sumele obținute în urma vânzării bunurilor societății.

Ca urmare, Curtea, în raport cu prevederile art. 312 alin. (3) coroborat cu art. 304 pct. 9 C.proc.civ., a admis recursul și a modificat în parte sentința, în sensul că a admis cererea lichidatorului și a dispus plata către SC I.A. SRL, cu titlu de cheltuieli de arhivare, a sumei de 50.000 RON, la cât a fost redusă oferta inițială, din fondul de lichidare.

16. Judecător-sindic. Închiderea procedurii de faliment. Raport final al lichidatorului, situații financiare finale. Consecințele necomunicării

Legea nr. 85/2006, art. 122, art. 129 și art. 132 alin. (2)

Închiderea procedurii de faliment, prin aprobarea de către judecătorul sindic a raportului final al lichidatorului și a situațiilor financiare finale ce-l

însoțesc, fără ca aceste acte să fi fost comunicate în prealabil creditorilor, atrage nulitatea hotărârii şi reluarea procedurii insolvenței.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 1389 din 9 octombrie 2007

La data de 24.05.2007, lichidatorul judiciar P.E., desemnat să administreze procedura falimentului debitorului SC T.A. SA Strehaia, a solicitat să se dispună închiderea procedurii de faliment, ca urmare a aprobării raportului final de lichidare şi a distribuirii sumelor obţinute.

Prin sentinţa nr. 135 din 31 mai 2007, pronunţată în dosarul nr. 118/F/2005 al Tribunalului Mehedinţi – Secţia comercială, judecătorul sindic a admis cererea lichidatorului P.E. şi în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, a dispus închiderea procedurii falimentului debitorului SC T.A. SA Strehaia şi radierea acestui debitor din registrul comerţului, iar în baza art. 136 din aceeaşi lege a descărcat lichidatorul de orice îndatoriri şi responsabilităţi.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a constatat că au fost întocmite rapoarte finale de lichidare şi bilanţul general, fiind aprobate la 31 mai 2007, cu respectarea art. 129 din Legea nr. 85/2006, precum şi că toate bunurile din averea debitorului au fost lichidate, sumele realizate s-au distribuit conform raportului asupra fondurilor obţinute şi a tabelului de distribuire final aprobat, iar dovada plăţilor s-a făcut cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei.

Împotriva sentinţei a declarat recurs creditoarea AVAS, susţinând că sentinţa este nelegală deoarece judecătorul sindic a dispus închiderea procedurii cu încălcarea dispoziţiilor art. 132 alin. (2) şi art. 129 din Legea nr. 85/2006.

În acest sens, s-a relevat că nu au fost comunicate recurentei creditoare copii ale raportului final, precum şi că judecătorul sindic nu a dispus, aşa cum se prevede în art. 129 din Legea nr. 85/2006, convocarea Adunării creditorilor în maximum 30 de zile de la afişarea raportului final, pentru ca aceştia să poată formula obiecţii la acel raport, cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării.

S-a mai învederat că raportul final nu evidenţiază aspectele importante care au caracterizat procedura, cum ar fi stabilirea persoanelor răspunzătoare pentru ajungerea debitoarei în insolvenţă, în care scop judecătorul sindic trebuia să ordone, în baza art. 129 C.proc.civ., efectuarea unei expertize contabile care să suplinească această lacună a raportului final.

Analizând recursul prin prisma motivelor invocate şi în raport de dispoziţiile art. 304 şi ale art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a constatat că acesta este fondat pentru următoarele considerente:

Prin art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 s-a prevăzut că „După ce bunurile din averea debitorului au fost lichidate, lichidatorul va supune jude-

cătorului sindic un raport final însoţit de situaţiile financiare finale", iar „copii de pe acestea vor fi comunicate tuturor creditorilor şi debitorului şi vor fi afişate la uşa tribunalului", precum şi că „judecătorul sindic va convoca adunarea creditorilor în termen de maximum 30 de zile, de la afişarea raportului final", creditorii putând „formula obiecţii la raportul final cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării".

Totodată, în alin. (2) al aceluiaşi articol s-a mai prevăzut că „La data şedinţei, judecătorul sindic va soluţiona, prin încheiere, toate obiecţiile la raportul final, îl va aproba sau va dispune, dacă este cazul, modificarea corespunzătoare a acestuia".

Din analiza actelor aflate în dosar, Curtea a constatat însă că această etapă procedurală a insolvenţei, referitoare la aprobarea raportului final, nu a fost parcursă cu respectarea cerinţelor legii. În acest sens, s-a relevat că prin încheierea din 24.05.2007, judecătorul sindic a pus în vedere lichidatorului P.E. să depună raportul asupra fondurilor obţinute din lichidare şi planul de distribuire între creditori, cu respectarea cerinţelor prevăzute în art. 122 şi 123 din Legea nr.85/2006, motiv pentru care a amânat soluţionarea cauzei la 31.05.2007.

Or, la această dată de 31 mai 2007, fără să fi fost parcursă procedura de afişare şi comunicare a raportului final, s-a dispus închiderea procedurii insolvenţei.

În această privinţă s-a observat că la dosar se află raportul asupra fondurilor obţinute din lichidare şi din încasarea creanţelor, planul de distribuire a sumelor, precum şi raportul final însoţit de facturi fiscale, act de adjudecare, extrase de cont, dar fără ca acestea să aibă menţionată data primirii sau să existe dovezi că actele respective au fost comunicate şi afişate la uşa tribunalului.

Ca urmare, deşi recurenta nu a invocat, Curtea a reţinut că judecătorul sindic a dispus închiderea procedurii cu încălcarea dispoziţiilor art. 122 din Legea nr. 85/2006, deoarece nu s-au prezentat comitetului creditorilor raportul asupra fondurilor obţinute din lichidare şi din încasarea de creanţe şi planul de distribuire între creditori, astfel că aceştia nu au avut posibilitatea, prevăzută în alin.3 al aceluiaşi articol, de a formula eventuale contestaţii la raport şi planul de distribuire a sumelor.

În consecinţă, apreciindu-se că recursul este fondat, a fost admis şi s-a dispus casarea sentinţei cu trimiterea cauzei la judecătorul sindic, pentru examinarea şi a oportunităţii promovării unei acţiuni întemeiată pe dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 cu privire la răspunderea membrilor organelor de conducere sau supraveghere a societăţii debitoare ori a altor persoane.

17. Judecător-sindic. Atribuţii. Necompensarea creanţelor prezentate de debitor cu cele invocate de creditor în procedura insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 3 alin. (1) pct. 6, art. 31 şi art. 33 alin. (4)

În cadrul procedurii insolvenţei, reglementată de dispoziţiile Legii nr. 85/2006, judecătorul-sindic constată dacă este certă, lichidă şi exigibilă creanţa creditorului şi dacă debitorul se află în stare de insolvenţă de mai mult de 30 de zile, în vederea deschiderii procedurii insolvenţei, nefiind abilitat să examineze şi creanţa debitorului împotriva creditorului, pentru a proceda la compensarea celor două creanţe. Creanţa debitorului împotriva creditorului poate fi valorificată pe calea acţiunii adresată instanţei împotriva creditorului, pentru obţinerea unui titlu executor, sau prin formularea de către debitor a unei cereri de deschidere a procedurii insolvenţei faţă de creditor, ori prin solicitarea compensării datoriilor, de către organele abilitate, în cadrul concilierii prealabile a litigiului.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 788 din 20 mai 2009

Prin încheierea din 23 februarie 2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Dâmboviţa – Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal a dispus, în temeiul art. 156 alin. (2) C.proc.civ., amânarea pronunţării sentinţei, pentru studierea actelor şi lucrărilor dosarului.

Ulterior, prin sentinţa nr. 520 din 2 martie 2009, judecătorul-sindic a respins excepţia tardivităţii formulării contestaţiei, invocată de societatea creditoare SC P. SA, respingând totodată, ca neîntemeiată, contestaţia debitoarei SC L. SRL, a admis cererea formulată de creditoare împotriva acestei debitoare şi, în temeiul art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, a dispus deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitoarei SC L. SRL.

Prin această sentinţă, în temeiul art. 34 din Legea nr. 85/2006, a fost numit administrator judiciar R. SPRL, iar potrivit art. 61 din aceeaşi lege s-a dispus notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunii, fixându-se termen limită pentru depunerea creanţelor la 4 mai 2009, termen limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 4 iunie 2009, termen pentru soluţionarea eventualelor contestaţii la tabelul preliminar la 23 iunie 2009, termen pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 3 iulie 2009, precum şi data şedinţei adunării creditorilor la 10 iunie 2009.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că, la data de 2.07.2008, creditorul a formulat cerere de deschidere a procedurii împotriva debitoarei SC L. SRL, învederând că are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în sumă de 100.981,84 RON, neachitată de mai mult de 30 zile anterioare formulării cererii, iar această cerere a fost comunicată la data de 9.07.2008 debitoarei, care a formulat contestaţie, în baza art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006.

S-a mai relevat că, prin contestaţie, s-a susţinut de debitoare că între părţi s-au desfăşurat raporturi juridice generatoare de obligaţii pecuniare reciproce, iar până la data depunerii cererii de insolvenţă a efectuat plăţi şi livrări retururi, precum şi servicii de montaj, încât creanţa invocată nu are un caracter cert, lichid şi exigibil, astfel că nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de Legea nr. 85/2006 pentru deschiderea procedurii insolvenţei.

S-a motivat, prin sentinţă, că excepţia tardivităţii formulării contestaţiei este neîntemeiată, deoarece procedura de comunicare a cererii de deschidere a procedurii a fost viciată, aşa cum s-a constatat şi prin decizia nr. 1501 din 10 decembrie 2008 a Curţii de Apel Ploieşti, prin care s-a casat sentinţa nr. 1129 din 10 octombrie 2008 a Tribunalului Prahova, iar creanţa la care se referă cererea creditoarei este certă, între părţi derulându-se relaţii comerciale în baza cărora creditoarea a livrat debitoarei mărfuri în valoare de 80.517, 38 lei, pentru care s-au emis facturi fiscale neachitate de debitoare.

Ca urmare, a fost admisă cererea, dispunându-se deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC L. SRL Ploieşti.

Împotriva încheierii din 23.02.2008 şi a sentinţei nr. 520 din 2.03.2009, pronunţată de judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Prahova, a declarat recurs debitoarea SC L. SRL Ploieşti, susţinând că sunt nelegale şi netemeinice deoarece nu s-a respectat decizia nr. 2508 din 20.03.2007 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă şi de proprietate intelectuală prin care s-a statuat că, în procesul civil, părţile au posibilitatea legală de a participa în mod activ la desfăşurarea judecăţii prin dovedirea drepturilor proprii şi combaterea susţinerilor părţii potrivnice, încălcându-se totodată şi Hotărârea din 27 septembrie 2007 a Curţii Europene a Drepturilor Omului privind cauza *Grozescu împotriva României*.

S-a susţinut că, faţă de înscrisurile ce constau în contractul de depozit nr. 52 din 30.05.2006, contractul de vânzare-cumpărare nr. 26/DS din 10.01.2007 şi contractul de garanţie reală mobiliară nr. 27/DS din 10.01.2007 şi în comenzi ferme de montaj anvelope, debitoarea recurentă are o creanţă certă faţă de creditoarea intimată, în raport cu care trebuia să se dispună compensarea debitului datorat cu creanţa sa.

S-a mai relevat că, la momentul în care cauza s-a aflat spre rejudecare la prima instanţă, cererea formulată de către creditoarea intimată era inadmisibilă, precum şi că instanţa de fond nu a acordat cuvântul pe probe, nu s-a pronunţat asupra capătului de cerere privind obligarea intimatei la o cauţiune

de 10% din creanța pretinsă și nici nu a analizat condițiile admisibilității cererii de deschidere a procedurii.

În sprijinul recursului, recurenta a depus înscrisuri, constând în notificare și convocare la conciliere directă pentru pretenții în sumă de 23.174 lei, proces-verbal de conciliere, confirmare sold debitor de către intimată, fișa clientului și plăți dispuse de debitoarea recurentă către creditoarea intimată.

În concluzie, s-a solicitat casarea hotărârilor recurate, reținerea cauzei spre rejudecare și, pe fond, respingerea cererii intimatei reclamante.

Curtea, examinând sentința prin prisma motivelor de recurs, a constatat următoarele:

Cu privire la criticile referitoare la încălcarea deciziei nr. 2508 din 20.03.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția civilă și de proprietate intelectuală, precum și a Hotărârii din 27.09.2007 a Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a apreciat că sunt nefondate, cu motivarea că drepturile procesuale ale recurentei au fost respectate, sentința recurată fiind pronunțată în al doilea ciclu procesual, după sentința nr. 1129 din 10 octombrie 2008 a Tribunalului Prahova, casată prin decizia nr. 1501 din 10.12.2008 a Curții de Apel Ploiești, astfel că recurenta a avut timp material suficient pentru a-și exercita dreptul la apărare și a depune înscrisuri prin care să dovedească dacă a achitat creanța invocată de către creditoare.

S-a mai motivat că susținerea formulată de recurentă în sensul că are o creanță împotriva intimatei creditoare, dovedită cu cele 3 contracte pe care le-a invocat, și că ar fi trebuit să se dispună compensarea datoriilor, este neîntemeiată deoarece instanța de fond a fost sesizată cu o cerere din partea SC P. SA, pentru declanșarea procedurii insolvenței față de recurenta debitoare SC L. SRL Ploiești, încât, constatându-se că i s-a prezentat o creanță în cuantum de 80.517,38 lei, certă, lichidă și exigibilă, dovedită cu facturile fiscale emise din care rezultă livrarea de mărfuri către societatea debitoare, s-a dispus în mod corect, în temeiul art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, respingerea contestației debitoarei și admiterea cererii creditoarei, cu consecința deschiderii procedurii generale de insolvență față de debitoarea SC L. SRL Ploiești.

Susținerea debitoarei recurente că, la rândul său, are o creanță împotriva societății creditoare și că ar fi trebuit să se efectueze o compensare, nu este fondată, în procedura insolvenței, reglementată de dispozițiile Legii nr. 85/2006, judecătorul sindic neputând dispune compensarea unor pretinse creanțe invocate de debitoare cu creanța creditoarei, ci doar să constate dacă este certă, lichidă și exigibilă creanța creditoarei, dacă debitoarea se află în stare de insolvență de mai mult de 30 de zile, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) pct. 6 din Legea nr. 85/2006 și să dispună, în temeiul art. 31 și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, deschiderea procedurii insolvenței.

Făcându-se referire la creanţa debitoarei, s-a arătat că debitoarea ar putea, pe cale separată, să formuleze acţiune împotriva intimatei creditoare pentru obţinerea unui titlu executor sau să formuleze, la rândul său, cerere de deschidere a procedurii insolvenţei faţă de intimată, în condiţiile în care consideră că şi creanţa sa este certă, lichidă şi exigibilă, iar intimata s-ar afla în stare de insolvenţă de mai mult de 30 de zile ori să solicite, în cadrul concilierii prealabile a litigiului, compensarea datoriilor de către organele abilitate.

S-a motivat că sunt nefondate criticile formulate de recurentă în sensul că instanţa de fond nu a acordat cuvântul pe probe şi nu s-a pronunţat pe capătul de cerere privind consemnarea cauţiunii de 10% din creanţă, învederându-se că din probatoriile administrate în cauză şi din încheierile de şedinţă nu rezultă că recurenta ar fi solicitat probe în apărare şi că instanţa nu le-ar fi admis, iar cererea de consemnare a unei cauţiuni de 10% din creanţă a fost invocată abia la termenul de judecare în fond a cauzei, după rămânerea în pronunţare, aşa cum rezultă din încheierea de la 23.02.2009 şi nu în termenul prevăzut de art. 33 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 85/2006, adică în 10 zile de la primirea cererii de deschidere a procedurii.

S-a subliniat că, prin înscrisurile depuse la instanţa de recurs, invocate ca reprezentând viramente bancare, recurenta nu a făcut dovada că a achitat intimatei creditoare creanţa acesteia de 80.517,38 lei, pentru care judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenţei.

În consecinţă, a fost respins ca nefondat recursul declarat de debitoarea SC L. SRL.

18. Judecător-sindic. Examinarea cererii de înscriere a creanţei la masa credală. Motivarea soluţiei

Legea nr. 85/2006, art. 123 alin. (1) pct. 3
C.proc.civ., art. 261 alin. (1) pct. 5

Hotărârea judecătorului-sindic, privind soluţionarea cererii creditorului de înscriere la masa credală, trebuie să cuprindă motivele de fapt şi de drept care i-au format convingerea să pronunţe soluţia de admitere sau de respingere a cererii. Lipsa considerentelor privind motivele ce au determinat adoptarea soluţiei echivalează cu nepronunţarea asupra fondului cauzei, nedând posibilitate instanţei de control judiciar să verifice legalitatea şi temeinicia hotărârii.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 823 din 25 septembrie 2008

Prin sentința nr. 388 din 19 martie 2008, pronunțată în dosarul nr. 283/95/2005 al Tribunalului Gorj – Secția comercială, judecătorul-sindic a respins cererea Primăriei Rovinari pentru înscrierea la masa credală cu suma de 82. 469,29 lei reprezentând contravaloare penalități de întârziere, datorate de debitoarea SC R. SA Rovinari.

Prin aceeaşi sentință, a fost admisă cererea Primăriei Rovinari de compensare a sumei de 17.471,04 lei cu creanța pe care debitoarea o avea de recuperat de la creditoare, precum şi cererea aceleiaşi primării de achitare a sumei de 35.286,29 lei în baza art. 123 alin. (1) pct. 3 din Legea nr. 85/2006, fără modificarea tabelului definitiv consolidat.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul sindic a reținut următoarele:

La data de 31.10.2007, Primăria oraşului Rovinari a adresat judecătoruluisindic trei cereri, prin una solicitând, în temeiul art. 123 alin. (1) pct. 3 din Legea nr. 85/2006, achitarea sumei de 35.286,29 lei reprezentând energie electrică, prin a doua cerere pretinzând, in temeiul art. 52 din Legea nr. 85/2006, compensarea creanței Primăriei Rovinari, în sumă de 17.471,04 lei, cu aceea pe care societatea debitoare o avea asupra creditoarei, iar prin ultima cerere solicitând repunerea în termenul de înscriere la masa credală a SC R. SA, cu consecința înscrierii la această masă credală a Primăriei Rovinari cu suma de 82.469,29 lei, reprezentând penalități de întârziere conform unei facturi din 20 decembrie 2004.

Judecătorul-sindic, examinând materialul probator din dosar, a apreciat că sunt întemeiate cererile privind compensarea sumei de 17.741,04 lei cu creanța pe care societatea debitoare o are de recuperat de la creditoare, precum şi cererea de achitare a sumei de 35.286,29 lei, fără modificarea tabelului definitiv consolidat. Totodată, judecătorul-sindic a ajuns la concluzia că nu este întemeiată cererea privind înscrierea la masa credală cu suma de 82.469,29 lei, reprezentând penalități de întârziere, considerând că această creanță nu este certă întrucât factura la care se referă această sumă a fost returnată si refuzată la plată, prin mai multe adrese, pe motiv că penalitățile trebuiau calculate de la data de 10 februarie 2004, respectiv data emiterii facturii de concesiune.

Împotriva sentinței a declarat recurs creditoarea Primăria oraşului Rovinari, susținând că în mod nelegal i-a fost respinsă cererea de înscriere la masa credală cu suma de 82.469,29 lei, reprezentând penalități de întârziere.

S-a învederat, în acest sens, că între debitoarea SC R. SA Rovinari şi recurenta creditoare a fost încheiat contractul de concesiune nr. 111 din 11.05.2000 pe o durată de 5 ani, care a avut ca obiect concesionarea serviciului public de distribuire a apei potabile, canalizare, salubritate, precum şi folosința bunurilor imobile aferente contra unei redevențe lunare, iar ca urmare a întârzierilor din partea debitoarei în achitarea acestei redevențe, în

temeiul art. 15 din contract s-au calculat penalități de întârziere în sumă de 82.469, 29 lei.

S-a mai subliniat că, la data intrării debitoarei în procedura reorganizării şi, apoi, a falimentului, Primăria Rovinari era, la rândul său, debitoare către SC R. SA Rovinari cu suma de 107.016,99 lei, ceea ce a determinat-o să considere că sumele respective pot fi compensate şi, deci, nu ar mai fi cazul înscrierii sale la masa credală.

S-a scos în evidență că, numai datorită debitoarei care, prin lichidator, a chemat totuşi în judecată Primăria Rovinari pentru recuperarea sumei de 107.016,99 lei, fiind pronunțată de Tribunalul Gorj sentința nr. 5 din 2.02.2007, rămasă definitivă şi irevocabilă, recurenta creditoare a fost pusă în situația ca suma de 82469,29 lei, ce i se datora, să nu fie compensată şi nici înscrisă în tabelul creditorilor.

Curtea, analizând motivele invocate, a constatat că recursul este fondat, relevând următoarele:

Din examinarea considerentelor sentinței, rezultă că judecătorul-sindic a apreciat că nu este întemeiată cererea privind înscrierea la masa credală a Primăriei Rovinari, cu creanța în valoare de 84.469,29 lei, afirmând doar că această creanță nu este certă, ceea ce echivalează cu nemotivarea soluției cu privire la acest capăt de cerere.

Subliniindu-se că nemotivarea hotărârii echivalează cu nepronunțarea asupra fondului cauzei, s-a ajuns la concluzia că se impune admiterea recursului şi casarea în parte a sentinței, cu trimiterea cauzei în vederea rejudecării cererii formulate de Primăria Rovinari privind înscrierea la masa credală cu suma de 82469, 29 lei.

Ca urmare, recursul creditoarei Primăria Rovinari a fost admis, dispunându-se trimiterea cererii sale de înscriere la masa credală cu suma de 84.469,29 lei, spre rejudecare, la judecătorul-sindic, pentru a se aprecia asupra existenței sau inexistenței acestei creanțe ce s-a solicitat să fie înscrisă în tabloul creanțelor.

19. Judecător-sindic. Deschiderea procedurii falimentului. Stare de insolvență cauzată de neplata sumelor datorate societății debitoare pentru serviciile prestate unei autorități. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. a), art. 33 alin. (6), art. 94 alin. (1) lit. a)

Deschiderea procedurii falimentului, în condițiile în care societatea debitoare nu şi-a exprimat intenția de reorganizare a propriei activități, nu poate fi contestată de creditorul acesteia pe motiv că starea de insolvență a

fost cauzată de neîncasarea de către acea societate a sumelor ce i se datorau pentru serviciile prestate unei autorităţi.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 962 din 4 septembrie 2008

Prin sentinţa nr. 162 din 15 aprilie 2008, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Dâmboviţa a aprobat raportul administratorului judiciar Cabinetul de insolvenţă C.I. şi, admiţând cererea de intrare în faliment a debitoarei SC S.P. SA şi de dizolvare a acesteia, a confirmat în calitate de lichidator acelaşi cabinet de insolvenţă, pentru a îndeplini atribuţiile prevăzute în art. 25 din Legea nr. 85/2006.

În motivarea soluţiei, judecătorul-sindic a relevat că a avut în vedere propunerea făcută de administratorul judiciar în raportul de activitate, prin care a solicitat intrarea în faliment a societăţii debitoare deoarece nu şi-a manifestat intenţia de reorganizare şi nici nu a propus un plan de reorganizare în condiţiile prevăzute la art. 94 din Legea nr. 85/2006, iar creditorii prezenţi au fost de acord cu intrarea în faliment a acestei societăţi. Totodată, judecătorul-sindic a desemnat lichidator, pentru îndeplinirea atribuţiilor prevăzute în art. 25 din Legea nr. 85/2006, Cabinetul de insolvenţă C.I.

Reprezentantul creditorului S.L. din cadrul SC S.P. SA a declarat recurs, susţinând că sentinţa este nelegală şi netemeinică datorită interpretării greşite a legii, a Hotărârii AGEA nr. 5/29.01.2007 şi a contractului de concesiune nr. 4792/2003 dintre Primăria Găeşti şi SC S.P. SA Găeşti, precum şi a sentinţei nr.1147/2004 a Tribunalului Dâmboviţa, prin care s-a anulat hotărârea AGEA nr. 5/29.02.2007 de numire ilegală a lichidatorului.

S-a învederat că lichidatorul trebuia să execute Primăria Găeşti şi nu să ceară intrarea societăţii SC S.P. SA în procedura insolvenţei, din moment ce din propriul său raport rezultă că acea autoritate este vinovată de neplata facturilor către societatea ajunsă în stare de insolvenţă.

Considerând că nu sunt îndeplinite condiţiile pentru dizolvarea societăţii şi ca este necesar să fie întocmit un plan de reorganizare a acesteia, S.L. din cadrul S.P. SA a solicitat să se dispună înlocuirea lichidatorului, întrucât nu şi-a îndeplinit obligaţiile prevăzute de lege, cu un alt lichidator, care să întocmească un plan de reorganizare a societăţii.

Referindu-se la motivul de recurs invocat, Curtea a reţinut următoarele:

Prin raportul nr. 178 din 14.03.2008, lichidatorul a învederat că nerespectarea de către clientul Primăria Găeşti a obligaţiilor sale de plată a serviciilor efectuate de debitoare în favoarea sa a determinat intrarea în insolvenţă a SC S.P. SA, menţionând că nu au fost identificate aspecte de atragere a răspunderii patrimoniale a administratorului statutar al societăţii în conformitate

cu prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006, iar în cadrul concluziei finale a cerut intrarea societăţii în procedura falimentului.

S-a subliniat că atât Hotărârea AGEA nr. 5/29.01.2007, cât şi contractul de concesiune nr. 4792/2004, care a fost reziliat, invocate de recurent, sunt lipsite de relevanţă, ca de altfel şi nemulţumirile privind activitatea administratorului judiciar, acestea neavând legătură cu cauza, din moment ce pretinsele datorii ale Primăriei Găeşti fac obiectul altor dosare de pe rolul instanţelor.

S-a relevat că măsura dispusă de judecătorul-sindic, de deschidere a procedurii falimentului societăţii debitoare, este unica soluţie ce se justifică în raport cu necesitatea satisfacerii creanţelor creditorilor.

S-a mai subliniat că o atare măsură este necesară şi datorită atitudinii societăţii debitoare, care nu şi-a manifestat intenţia de a se reorganiza şi nici nu a propus un plan de reorganizare, aşa cum prevăd dispoziţiile art. 94 din Legea nr. 85/2006.

În ceea ce priveşte referirea recurentului la neîndeplinirea corespunzătoare a atribuţiilor ce i-au revenit lichidatorului, s-a învederat că invocarea unei atare împrejurări nu mai are relevanţă din moment ce s-a constatat că lichidatorul numit iniţial a fost înlocuit la data de 13 mai 2008, astfel că nici sub acest aspect recursul nu este întemeiat.

Ca urmare, recursul a fost respins ca nefondat.

20. Judecător-sindic. Cerere de modificare a cuantumului creanţei. Admisibilitate. Motivarea soluţiei

Legea nr. 85/2006, art. 41
C.proc.civ., art. 261 alin. (1) pct. 5

Cererea creditoarei de modificare a cuantumului creanţei, prin luarea în considerare a majorărilor şi impozitelor datorate de debitoare până la data deschiderii procedurii, nu poate fi respinsă pe motiv că ar fi incidente dispoziţiile art. 41 din Legea nr. 85/2006. Motivarea soluţiei date cu privire la această cerere este obligatorie, judecătorul sindic trebuind să se conformeze dispoziţiilor art. 261 alin. (1) pct. 5 C.proc.civ.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 875 din 25 iunie 2008

Prin cererea înregistrată la data de 26.03.2008, creditoarea Primăria Târgovişte a solicitat modificarea cuantumului creanţei deţinute împotriva debitoarei SC W.T.S. SA de la 127.355 la 1.324.849 lei.

În motivarea cererii creditoarea a precizat că în urma punctajului efectuat, conform dispoziţiilor judecătorului sindic, între organul fiscal şi debitoare reprezentată prin lichidator judiciar, punctaj în baza căruia au fost determinate bunurile din averea debitoarei supuse impozitării, precum şi valoarea impozabilă a acestora, îşi modifica pretenţiile în sensul că la data de 26.10.2007 cuantumul creanţei Primăriei municipiului Târgovişte era de 1.324.849 lei, constând în: impozit clădiri – 1.293.373 lei, impozit teren – 25.890 lei, taxa auto 12 tone – 1.905 lei, taxa auto 12 t – 2.711 lei, taxă firmă – 465 lei, taxa vehicule lente – 505 lei.

Ceilalţi creditori, fie s-au opus majorării cuantumului creanţei susţinând că sunt incidente dispoziţiile art. 41 din lege, deoarece adăugirile pretinse constituie accesorii ale creanţei, fie au solicitat ca judecătorul sindic să stabilească procentul la care se vor calcula impozitele datorate de societatea debitoare.

Prin încheierea din 27.03.2008, pronunţată în dosarul nr.9F/2004 al Tribunalului Dâmboviţa, judecătorul-sindic a admis în parte cererea creditoarei Primăria Târgovişte privind impozitul datorat de SC W.T.S. SA pentru activele aflate în evidenţă, calculat cu aplicarea cotei de 1,50%, apreciind că odată cu intrarea în faliment societatea debitoare mai există doar pentru procurarea fondurilor în vederea acoperirii creanţelor înscrise la masa credală.

Prin încheierea menţionată, judecătorul-sindic nu a motivat soluţia de admitere în parte a cererii creditoarei Primăria municipiului Târgovişte, ci a luat numai act de cererea formulată.

Împotriva încheierii judecătorului-sindic au declarat recurs creditoarele Primăria municipiului Târgovişte – prin Primar şi AVAS Bucureşti, criticând-o pentru nelegalitate.

Prin motivele de recurs, creditoarea Primăria municipiului Târgovişte a susţinut că impozitul pe clădiri solicitat, în suma de 1.293.373 lei, a fost determinat de organul fiscal conform dispoziţiilor art. 253 alin. (6) C.fisc., potrivit căruia „în cazul unei clădiri care nu a fost reevaluată în ultimii 3 ani anteriori anului fiscal de referinţă, cota impozitului pe clădiri se stabileşte de consiliul local între 5% şi 10% şi se aplică la valoarea de inventar a clădirii înregistrată în contabilitatea persoanelor juridice, până la sfârşitul lunii în care s-a efectuat prima reevaluare".

S-a învederat că aprecierea din încheiere că, după deschiderea procedurii, societatea debitoare mai există doar pentru procurarea fondurilor în vederea acoperirii creanţelor înscrise la masa credală, nu justifică admiterea doar în parte a cererii de modificare a creanţei constând în impozitul pe clădiri, calculat cu cota de impozit prevăzuta de lege pentru clădirile nereevaluate.

S-a mai subliniat că, stabilind modul de determinare a impozitului pe clădiri, dispoziţiile din Codul fiscal nu fac distincţie între diversele categorii de agenţi economici, starea de faliment nefiind un criteriu în funcţie de care

să se stabilească obligaţia bugetară, încât impozitarea clădirilor din patrimoniul debitoarei cu cota de impozit cuprinsă între 5% şi 10%, prevăzută la art. 253 alin. (6) C.fisc., este legal efectuată.

În fine, s-a susţinut că, admiţând cererea doar în ceea ce priveşte creanţa constând în impozit pe clădiri, nu şi pentru celelalte categorii de obligaţii bugetare, respectiv impozit pe teren, taxa auto, taxa vehicule lente şi taxa de firmă, judecătorul sindic a pronunţat o soluţie cu încălcarea legii.

La rândul său, creditoarea AVAS a susţinut că prin încheierea din 27.03.2008, fără să se motiveze nici în drept şi nici în fapt, s-a admis în parte cererea Primăriei Târgovişte cu privire la impozitul datorat de SC W.T.S. SA pentru activele aflate în evidenţă, calculat cu aplicarea cotei de 1,5 %, apreciindu-se că, odată cu intrarea în faliment, societatea debitoare mai exista doar pentru procurarea fondurilor în vederea acoperirii creanţelor înscrise la masa credală.

S-a mai susţinut de această recurentă că, după data deschiderii procedurii de insolvenţă, nu mai pot să apară creanţe noi, o atare situaţie fiind posibilă doar în cazul reorganizării judiciare, care nu a fost instituită în speţă, deoarece SC W.T.S. SA Târgovişte nu s-a aflat în procedura de reorganizare judiciară ci direct în cea de faliment, astfel că Primăria Târgovişte nu mai avea dreptul să perceapă în continuare taxe şi impozite, pentru că această operaţiune este pe de o parte nelegală şi pe de altă parte prejudiciază pe ceilalţi creditori, prin apariţia unor noi creanţe, neacceptate de aceştia, care măresc masa pasivă a lichidării.

Examinând sentinţa prin prisma criticilor formulate, Curtea a ajuns la concluzia că recursurile sunt fondate, relevând următoarele:

Judecătorul-sindic a admis în parte cererea creditoarei Primăria municipiului Târgovişte numai pentru activele aflate în evidenţă, calculate cu aplicarea cotei de 1,50%, apreciind că odată cu intrarea în faliment societatea debitoare mai există doar pentru procurarea fondurilor în vederea acoperirii creanţelor înscrise la masa credală.

Or, s-a subliniat, acest considerent reprezintă motivarea doar cu privire la cererea unuia dintre creditori, ceea ce justifică susţinerea creditoarei AVAS în sensul că încheierea nu este motivată în fapt şi în drept.

S-a apreciat că, atât timp cât încheierea nu este motivată, instanţa de recurs nu poate realiza un control judiciar efectiv, pentru că lipsesc argumentele care l-au determinat pe judecătorul sindic să admită numai în parte cererea formulată, respectiv parţial pentru impozitul pe clădiri, cu toate că prin cerere s-a solicitat modificarea creanţei ţinându-se seama şi de impozitul pe teren, taxe auto, taxa firmă, taxa vehicule.

Precizându-se că Primăria municipiului Târgovişte nu a solicitat majorări şi penalităţi care să facă incidente dispoziţiile art. 41 din Legea nr. 85/2006, aşa cum au susţinut anumiţi creditori, ci numai impozit şi taxe pe perioada

30.09.2004 – 26.10.2007, s-a arătat că judecătorul-sindic trebuia să aibă în vedere toate aceste solicitări ale creditoarei şi să evidenţieze, prin considerente, motivele pentru care a admis numai în parte cererea, încălcând astfel prevederile art. 261 alin. (1) pct. 5 C.proc.civ., care se referă la necesitatea redactării motivelor de fapt şi de drept ce au format convingerea instanţei şi a celor „pentru care s-au înlăturat cererile părţilor".

În concluzie, apreciindu-se că unele din motivele invocate de recurente atrag modificarea hotărârii iar altele casarea, precum şi că judecătorul-sindic nu a intrat în cercetarea fondului cererii formulate, Curtea a admis ambele recursuri şi, casând încheierea atacată, a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeaşi instanţă.

21. Judecător-sindic. Deschiderea procedurii insolvenței la cererea debitorului. Opoziția creditorului. Invocarea relei-credințe a debitorului. Efecte

Legea nr. 85/2006, art. 27, art. 32

Invocarea de către creditor a relei-credinţe din partea debitorului care solicită deschiderea procedurii insolvenţei nu constituie suficient temei pentru împiedicarea declanşării acestei proceduri dacă starea de insolvenţă este vădită, împrejurările ce fac obiectul suspiciunilor, relevate prin opoziţia formulată de creditor, putând fi verificate în cadrul derulării procedurii reglementate în Legea nr. 85/2006.

C.A. Oradea, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 185 din 21 mai 2008

Prin sentinţa comercială nr. 507/F din 12.10.2007, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Bihor a respins opoziţiile formulate de creditoarele MKB R.B. SA Târgu Mureş şi B.C.R. SA Sucursala Judeţeană Bihor-Oradea la deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei SC P.C. SRL Oradea.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că, în raport cu cuantumul disponibilităţilor băneşti ale debitoarei şi valoarea datoriilor sale, astfel cum rezultă din balanţa de verificare, precum şi de situaţia datoriilor scadente, rezultate din tabelul preliminar al creanţelor, în care s-au înscris creanţe acceptate în valoare totală de 30.176.992 lei, starea ei de insolvenţă este vădită şi incontestabilă, încât potrivit dispoziţiilor art. 27 din Legea nr. 85/2006 era obligată să solicite tribunalului deschiderea procedurii.

Împotriva aceleiaşi debitoare, a mai formulat cerere de deschidere a procedurii insolvenţei şi creditoarea BRD G.S.G. SA prin Sucursala Bihor, în temeiul art. 31 din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul sindic, constatând existența creanței certe, lichide și exigibile a creditoarei față de debitoare, în sumă de 372.209 lei, dovedită cu contract de credit și acte adiționale la el, contract de ipotecă și extras de cont bancar, a deschis procedura insolvenței împotriva debitoarei și la cererea acestei creditoare, formulată în dosarul nr. 2531/RL/111/2007 al Tribunalului Bihor, cele două dosare fiind conexate.

S-a considerat că, în raport cu prevederile art. 27 din Legea nr. 85/2006, împrejurarea că băncile creditoare au inițiat declanșarea procedurilor execuționale prin executori proprii împotriva debitoarei, ca și schimbarea denumirii societății, a sediului social, a obiectului principal de activitate, utilizarea activelor debitoarei de către alte societăți comerciale, amânarea procedurilor execuționale împotriva societății sunt nerelevante.

Împotriva sentinței a declarat recurs creditoarea MKB R.B. SA Târgu Mureș, prin Sucursala Oradea, solicitând modificarea acesteia în sensul admiterii opoziției și respingerii cererii introductive, în temeiul prevederilor art. 304 pct. 7 și 9 și art. 304^{1} C.proc.civ.

În motivarea recursului, această creditoare a relevat că judecătorul sindic nu s-a pronunțat asupra apărărilor sale, reținând doar aspectele menționate de BCR.

S-a învederat că, din actele contabile prezentate băncii, rezultă că debitoarea a acordat împrumuturi pe termen lung în sumă de 1.942.417.41 RON către două societăți din același grup cu ea și anume SC G.I. SRL și SC T.G.L. SRL, ceea ce demonstrează reaua-credință în solicitarea deschiderii procedurii insolvenței.

De asemenea, s-a arătat că planul de afaceri al societății SC T.G.R. SRL din luna februarie 2007 relevă transferul patrimonial și de personal la această societate, de la societatea a cărei insolvență se presupune că ar exista, iar sediul societății se află în una din locațiile fostei T.G.E. SRL, actuala debitoare, a cărei cifră de afaceri și număr de salariați au crescut în anul 2006 față de 2005, cea mai mare parte a salariaților, în număr de 135, regăsindu-se în noua societate. S-a scos în evidență că, după deschiderea procedurii, au intervenit modificări în structura unor societăți comerciale, constând în introducerea debitoarei în structura acționariatului SC S.I. SRL și SC F. SRL, precum și că administratorul judiciar, în lipsa unei hotărâri de validare, a înțeles să susțină pe debitoare.

În fine, recurenta creditoare a subliniat că judecătorul sindic a respins cererea sa de preschimbare a termenului de judecată a opoziției, dar a dat curs favorabil unei cereri similare a debitoarei, precum și că, pe ansamblu, din aspectele invocate rezultă reaua-credință a debitoarei în formularea cererii de deschidere a procedurii insolvenței.

În drept, recurenta a invocat prevederile art. 27 și urm., precum și pe cele ale art. 32 din Legea nr. 85/2006.

Intimaţii nu au formulat întâmpinare.

Administratorul judiciar C.V.A. IPURL Oradea, prin concluziile scrise, a solicitat respingerea recursului cu motivarea că debitoarea se află în stare de insolvenţă, precizând că prin sentinţa prin care s-a deschis procedura insolvenţei s-au admis atât cererea debitoarei cât şi cererea creditoarei BRD GSG SA, fără să fi fost recurată şi ultima dispoziţie din sentinţă, încât soluţia de admitere a cererii creditoarei BRD a rămas definitivă şi irevocabilă.

Verificând sentinţa recurată prin prisma motivelor invocate, Curtea a constatat că aceasta este temeinică şi legală.

S-a învederat, în acest sens, că susţinerea recurentei că instanţa de fond nu s-a pronunţat asupra apărărilor sale este infirmată de considerentele hotărârii, în care sunt analizate aspectele la care se referă motivele de recurs invocate de băncile creditoare.

În legătură cu motivele de recurs privind acordarea unor împrumuturi pe termen lung de către debitoare în favoarea a două societăţi din acelaşi grup şi efectuarea unor transferuri patrimoniale, s-a apreciat că acestea nu sunt de natură să atragă modificarea sentinţei, câtă vreme nu a fost atacată cu recurs sentinţa de deschidere a procedurii insolvenţei, prin care s-a admis şi cererea creditoarei BRD GSG SA Sucursala Oradea, aşa încât legalitatea transferurilor sub aspectul fraudării creditorilor poate fi verificată în condiţiile reglementate de Legea nr. 85/2006, în cadrul derulării procedurii insolvenţei.

S-a relevat, prin considerentele deciziei, că nici celelalte motive de recurs, privind schimbarea sediului, cifra de afaceri, introducerea debitoarei în structura acţionariatului unor societăţi, respingerea cererii de preschimbare a termenului fixat pentru judecarea opoziţiei formulată de recurentă, nu atrag modificarea sau casarea sentinţei, raportat la cuantumul disponibilităţilor băneşti, la datoriile debitoarei, precum şi la prevederile art. 31 din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora „insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitoarei care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile", coroborate cu prevederile de la lit. a) din acelaşi articol, în sensul că insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori.

Ca urmare, recursul creditoarei MKB R.B. SA Târgu Mureş a fost respins ca nefondat.

Fiind declarat recurs şi de creditoarea BCR SA Sucursala Judeţeană Bihor, acest recurs a fost anulat ca netimbrat, deoarece recurenta, deşi a fost citată la două termene consecutive cu indicaţia de a-şi timbra recursul, nu s-a conformat recomandării ce i s-a făcut.

22. Judecător-sindic. Aprobare raport final. Necomunicarea acestui act creditorului pentru formularea de obiecţiuni. Nulitatea hotărârii de închidere a procedurii de faliment

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. n), art. 129 alin. (1), art. 132 alin. (2)

Nerespectarea prevederilor art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 referitoare la comunicarea de copii de pe raportul final însoţit de situaţiile financiare finale, pentru a se da posibilitate creditorilor să formuleze obiecţiuni, atrage nulitatea hotărârii judecătorului-sindic de închidere a procedurii de faliment şi reluarea acestei proceduri.

C.A. Oradea, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 107/R din 1 martie 2007

Prin sentinţa nr. 456/F din 31.08.2006, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Bihor a aprobat raportul final şi a dispus închiderea procedurii falimentului debitorului SC L. SA Oradea şi radierea acestuia din Registrul Comerţului, descărcând lichidatorul SC R.V.A. Filiala Oradea SRL de orice îndatoriri şi responsabilităţi.

S-a reţinut că, la data de 29.06.2006, lichidatorul SC R.V.A. Oradea SRL, desemnat să administreze procedura falimentului debitorului SC L. SRL, a solicitat să se dispună închiderea procedurii.

Constatând că s-a întocmit şi aprobat raportul final de lichidare, conform art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, că toate bunurile din averea debitorului sunt valorificate iar sumele obţinute au fost distribuite, în temeiul art. 132 alin. (2) din aceeaşi lege, judecătorul-sindic a dispus închiderea procedurii şi radierea debitorului din registrul comerţului.

Împotriva sentinţei a declarat recurs creditoarea AVAS, solicitând casarea sentinţei şi continuarea procedurii prevăzută în Legea nr. 85/2006.

În dezvoltarea motivelor invocate, s-a învederat că judecătorul-sindic nu a respectat normele de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii, hotărârea fiind dată astfel cu încălcarea şi aplicarea greşită a legii.

S-a învederat în acest sens că nu a fost comunicat către creditori, în condiţiile reglementate în art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, raportul final privind lichidarea SC L. SRL, astfel că AVAS a fost privată de dreptul de a exercita calea de atac prevăzută de legiuitor şi anume de a formula obiecţiuni la acest raport.

S-a mai relevat că închiderea procedurii fără comunicarea raportului final, în conformitate cu prevederile legii, a obstrucţionat şi dreptul creditorilor de

control asupra activității lichidatorului, eliminându-se astfel o etapă importantă din cadrul procedurii în care creditorii puteau formula cereri, inclusiv pentru atragerea răspunderii administratorului societății creditoare.

Recursul este fondat, pentru următoarele considerente relevate prin decizie:

Prin sentința nr. 555 din 23.12.2003 s-a deschis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 privind pe debitoarea SC L. SRL Oradea, fiind numit lichidator în cauză P.N., ulterior înlocuit cu SC R.V.A. Filiala Oradea.

În îndeplinirea atribuțiilor sale, lichidatorul a depus la dosarul cauzei raportul privind analiza şi prezentarea cauzelor care au condus la încetarea de plăți, rapoarte de activitate privind demersurile întreprinse pentru identificarea bunurilor şi vânzarea activelor societății, a procedat la întocmirea tabelului de creanțe şi a planului de distribuire, iar la termenul din 26.09.2006 a depus la dosar raportul final de activitate şi bilanțul general al lichidării, solicitând închiderea procedurii de faliment, radierea societății de la Oficiul Registrului Comerțului, precum si descărcarea lichidatorului de sarcini.

Prin încheierea din 29.06.2006 judecătorul sindic a pus în vedere lichidatorului să facă dovada comunicării raportului final la toți creditorii, pentru a se conforma prevederilor art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora raportul final, însoțit de situațiile financiare, se comunică tuturor creditorilor, debitorului şi se afişează la uşa instanței, pentru a putea fi formulate obiecții de către creditori cu cel puțin 5 zile înainte de data convocării adunării creditorilor, când judecătorul sindic trebuie să soluționeze, prin încheiere, toate obiecțiunile la raportul final, în vederea aprobării sau modificării acestuia.

Or, s-a arătat că, în cauză, nu s-a făcut dovada comunicării raportului final creditoarei AVAS, încât aceasta s-a aflat în imposibilitate de a formula obiecțiuni înăuntrul termenului prevăzut de lege.

S-a relevat că reprezentantul societății debitoare, care şi-a asumat obligația de a depune acte privind îndeplinirea cerinței comunicării raportului final, a depus un borderou de expediere a corespondenței din care nu rezultă că s-ar fi transmis copie de pe raport creditoarei AVAS.

În consecință, constatându-se că în cauză s-a dispus închiderea procedurii falimentului societății debitoare cu nerespectarea dispozițiilor legale privind obligativitatea comunicării raportului final creditorilor, a fost admis recursul şi s-a dispus casarea sentinței, cu trimiterea cauzei la aceeaşi instanță – judecător sindic, pentru continuarea procedurii insolvenței față de societatea debitoare.

23. Judecător-sindic. Atribuţii. Stabilirea răspunderii administratorului societăţii debitoare care a contribuit la ajungerea acesteia în insolvenţă. Verificarea apărărilor administratorului

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. g), art. 138 alin. (1) lit. a) şi d)

La soluţionarea cererii de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere, judecătorul-sindic are îndatorirea să asigure o verificare temeinică a unei astfel de cereri în raport cu apărările formulate de organul de conducere vizat. Neconformarea judecătorului-sindic la această cerinţă de ordin procedural atrage nulitatea sentinţei de stabilire a obligaţiei organului de conducere de a plăti pasivul debitorului şi reluarea procedurii, pentru a se ţine seama de toate susţinerile şi mijloacele de apărare ale părţilor.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1335 din 30 noiembrie 2009

Prin sentinţa civilă nr. 393/F din 3.09.2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vaslui a admis cererea formulată de lichidatorul S. SPRL Vaslui împotriva pârâtului M.V., obligându-l să plătească pasivul debitorului SC A. SRL, în valoare totală de 26.694,96 lei.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut că, potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, în cazul în care în raportul întocmit, în conformitate cu dispoziţiile art. 59 alin. (1), sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariţia stării de insolvenţă a debitorului, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de conducere şi/sau supraveghere din cadrul societăţii, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una din faptele prevăzute la literele a)-g).

S-a considerat că pârâtul a săvârşit:

- Fapta prevăzută în art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, de folosire a bunurilor sau banilor societăţii în interesul său ori al altei persoane, constând în aceea că din raportul privind cauzele şi împrejurările care au condus la insolvenţa societăţii rezultă că pârâtul figurează în evidenţa contabilă cu bunuri şi creanţe de recuperat în valoare totală de 15.822,68 lei, care nu au fost găsite în gestiunea societăţii.
- Fapta prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, sub aspectul ţinerii unei contabilităţi fictive, al facerii să dispară a unor documente contabile sau al neţinerii contabilităţii în conformitate cu legea, constând în nepredarea către lichidator a întregii documentaţii contabile, ceea ce duce la prezumţia săvârşirii faptei menţionate în această dispoziţie legală.

Apreciindu-se că ambele fapte sunt dovedite cu rapoartele administratorului judiciar şi evidenţele contabile, judecătorul-sindic a admis acţiunea lichidatorului şi a obligat pârâtul la plată.

Împotriva sentinţei a declarat recurs pârâtul M.V., criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

În motivarea recursului, pârâtul a arătat că judecătorul-sindic nu a luat în considerare apărările pe care le-a formulat în întâmpinare şi nici înscrisurile depuse, din care rezultă că debitul, în special cel faţă de A.F.P. Huşi, este mult mai mic. S-a susţinut că greşit s-a reţinut de judecătorul-sindic că pârâtul se face vinovat de faptele prevăzute la art. 138 alin. (1) lit. a) şi b) din Legea nr. 85/2006, învederându-se că el a predat – cu proces-verbal – documentele financiar-contabile aferente perioadei 2005-2009, iar din raportul de verificare fiscală din februarie 2009 nu rezultă să fi avut lipsă documente financiar-contabile.

Prin precizările la propriul recurs, pârâtul M.V. a mai susţinut că judecătorul-sindic nu a motivat soluţia pronunţată, ci s-a limitat doar la indicarea textelor de lege considerate incidente în cauză.

În concluziile sale scrise, lichidatorul S. SPRL a solicitat respingerea recursului, învederând că - aşa cum rezultă din sentinţa civilă nr. 433/F/ 12.11.2008 - A.F.P. Huşi are faţă de SC A. SRL o creanţă în sumă totală de 22.101 lei, reprezentând creanţe bugetare, dobânzi şi penalităţi de întârziere.

S-a mai relevat de lichidator că ordinele de plată şi chitanţele la care se referă recurentul sunt cu mult anterioare datei de 8 octombrie 2008, când cererea a fost înregistrată la Tribunalul Vaslui.

Totodată, intimatul lichidator a contestat susţinerea pârâtului că ar fi fost achitată creanţa faţă de Primăria Huşi, învederând că, potrivit declaraţiei de creanţe înregistrată sub nr. 31335 din 5.12.2008, Primăria Huşi a solicitat înscrierea la masa credală a debitoarei cu suma de 3.572,45 lei.

Lichidatorul a mai arătat că, în baza declaraţiilor de creanţe de la dosarul cauzei, au fost întocmite şi înregistrate tabelul preliminar şi tabelul definitiv, cuprinzând obligaţiile debitorului SC A. SRL, cu o valoare totală a creanţelor de 26.694,69 lei, la masa credală fiind înscrişi următorii creditori:

- A.F.P. Huşi cu o creanţă în valoare de 22.101,00 lei;
- A.V.A.S. Bucureşti cu o creanţă în valoare de 204,40 lei;
- Primăria municipiului Huşi cu o creanţă în valoare de 3.572,45 lei;
- I.T.M. Vaslui cu o creanţă în valoare de 261 lei;
- R.B. Huşi cu o creanţă în valoare de 556,11 lei,

S-a învederat că aceste tabele nu au fost contestate de administratorul statutar, precum şi că susţinerea pârâtului că nu s-ar face vinovat de săvârşirea faptei prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 este neîntemeiată întrucât, aşa cum s-a menţionat şi în cererea introductivă, conform raportului cauzei, înregistrat sub nr. 82/02.03.2009, la data de

30.09.2008 SC A. SRL înregistra în evidenţele contabile: bunuri în valoare totală de 9.078,68 lei, reprezentând mobilier, aparatură şi mărfuri nepredate lichidatorului, creanţe de recuperat în valoare de 6.710 lei şi datorii în sumă totală de 111.248,60 lei.

S-a conchis că suma de 15.788,68 lei, care nu se regăseşte în patrimoniul societăţii, a fost folosită de administratorul societăţii, în interes propriu sau în interesul altei persoane şi nu în interesul SC A. SRL, fiind săvârşită astfel fapta prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006. În sprijinul acestei concluzii s-a învederat de intimatul lichidator că nici contabilitatea nu s-a ţinut în conformitate cu legea, pentru că dacă s-ar fi practicat o contabilitate analitică lichidatorul ar fi avut posibilitate să facă demersurile legale pentru recuperarea acelor sume, dacă ele nu au fost cumva deja încasate şi necontabilizate, ceea ce constituie fapta prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

În recurs, pârâtul M.V. a depus înscrisuri, conform art. 305 C.proc.civ.

Examinând actele şi lucrările dosarului, Curtea a constatat că recursul este fondat, pentru considerentele următoare:

Pârâtul M.V. a depus întâmpinare la cererea formulată de lichidator pentru angajarea răspunderii sale potrivit art. 138 alin.(1) din Legea nr. 85/2006.

În cuprinsul întâmpinării, pârâtul şi-a expus punctul de vedere privind acţiunea lichidatorului, considerând că nu sunt întrunite cerinţele legale pentru a fi incidente dispoziţiile cuprinse la literele a) şi d) ale art. 138 alin. (1).

În motivarea deciziei sale, Curtea a apreciat că, admiţând cererea lichidatorului S. SPRL Vaslui şi obligându-l pe pârât la plata pasivului debitoarei SC A. SRL, judecătorul-sindic nu a răspuns niciuneia dintre apărările formulate de M.V. în întâmpinarea sa, ceea ce – din punct de vedere procedural – echivalează cu nesoluţionarea fondului pricinii, atrăgând casarea sentinţei pronunţate pentru încălcarea formelor de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii, potrivit art. 105 alin. (2) C.proc.civ.

Ca urmare, în aplicarea dispoziţiilor art. 304 pct. 5 şi ale art. 312 alin. (5) C.proc.civ., a fost admis recursul şi, casându-se sentinţa, a fost trimisă cauza aceleiaşi instanţe, pentru rejudecare, în vederea luării în considerare a tuturor susţinerilor şi mijloacelor de apărare ale părţilor.

24. Judecător-sindic. Atribuţii. Autorizarea creditorului majoritar de a introduce acţiunea prevăzută la art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. g), art. 138 alin. (3)

În soluţionarea cererii de autorizare a creditorului majoritar să introducă acţiunea prevăzută la art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, jude-

cătorul-sindic are îndatorirea să examineze măsura în care cazul concret de insolvență vizat întrunește condițiile expres și limitativ instituite în acest text de lege, în absența cărora o atare autorizare nu poate fi încuviințată.

C.A. Iași, Secția comercială, dec. nr. 1279 din 9 noiembrie 2009

Prin sentința nr. 362/S din 4.06.2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Iași a respins cererea de autorizare a introducerii acțiunii prevăzută de art. 138 alin. (1) din Legea nr.85/2006, formulată de creditorul A.F.P. Iași, a aprobat raportul întocmit de lichidatorul L.M.C. IPURL Iași, iar în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006 a închis procedura simplificată a insolvenței debitorului SC B.-A. SRL, dispunând radierea acestui debitor din evidențele Oficiului registrului comerțului de pe lângă Tribunalul Iași și din cele ale D.G.F.P.J. Iași, descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri și responsabilități privind procedura, precum și aprobarea decontului prezentat de lichidatorul L.M.C. IPURL Iași privind plata către acesta, din fondul de lichidare, a sumei de 1.822,60 lei din care 772,60 lei cheltuieli de procedură și 1.050 lei remunerație.

Pentru a dispune astfel, judecătorul-sindic a reținut că această cerere de autorizare nu întrunește condițiile impuse de prevederile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 pentru a fi admisă.

S-a subliniat în acest sens că, în conformitate cu prevederile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în cazul în care în raportul asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția insolvenței debitorului,sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență, judecătorul-sindic, la cererea administratorului judiciar sau lichidatorului, poate dispune ca o parte din pasivul debitorului persoană juridică,ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de conducere sau supraveghere din cadrul societății iar, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat pentru introducerea acțiunii în răspunderea personală a organelor de conducere ale debitorului numai dacă administratorul judiciar sau lichidatorul omit să indice, în raportul lor asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de aceasta sau omit să formuleze o astfel de acțiune iar răspunderea persoanelor culpabile este pe cale să se prescrie.

Este de observat deci că, în primul rând, prevederile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 nu conferă fiecărui creditor drept individual de a promova acțiunea în răspundere, ci acordă acest drept administratorului judiciar /lichidatorului, iar doar în subsidiar și cu îndeplinirea anumitor condiții, comitetului creditorilor.

Pe de altă parte, în cauză nici nu se poate vorbi de o omisiune în sensul prevederilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, care să îndreptățească o

eventuală autorizare pentru promovarea unei acţiuni în răspundere, câtă vreme lichidatorul a precizat expres în rapoartele sale că nu deţine elemente care să susţină o cerere întemeiată pe prevederile alineatului 1 din acelaşi articol.

S-a relevat, în această privinţă, că lichidatorul nu are obligaţia de a solicita atragerea răspunderii personale a administratorilor debitorului, ci doar posibilitatea de a face aceasta în măsura în care apreciază că printr-o anumită activitate, de natura celor enumerate în art. 138 alin. (1) lit. a)-g) din Legea nr. 85/2006, s-a cauzat starea de insolvenţă a societăţii.

S-a subliniat că, în rapoartele pe care le întocmeşte în cursul procedurii, lichidatorul poate face menţiuni în sensul prevederilor art. 20 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006 doar prin raportare la dispoziţiile art. 138 din aceeaşi lege, fără a putea atesta fapte şi responsabilităţi a căror săvârşire nu a putut să o constate şi, respectiv, nici autori pe care nu a reuşit să-i identifice, cum se pretinde de către creditor.

De aceea, în condiţiile în care aşa cum s-a constatat, şi în speţă, debitorul nu are în patrimoniu bunuri ori disponibilităţi care să justifice continuarea procedurii în chip util, în vederea plăţii creanţelor reclamate, nu se poate dispune decât închiderea procedurii şi radierea debitorului din registrul comerţului şi evidenţele fiscale, în conformitate cu art. 131 din Legea nr. 85/2006, cu descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri şi responsabilităţi privind procedura.

Prevederile art. 131 din Legea nr. 85/2006 condiţionează închiderea procedurii doar de inexistenţa bunurilor sau a altor elemente de activ în patrimoniul debitorului aşa încât, independent de orice alte împrejurări şi de stadiul în care s-ar afla procedura insolvenţei, aceasta poate fi închisă atunci când, lipsind obiectul lichidării, scopul declarat al acelei operaţiuni nu poate fi realizat.

Împotriva sentinţei a declarat recurs A.F.P. Iaşi, solicitând casarea acesteia şi trimiterea cauzei spre rejudecare, în vederea autorizării de a formula acţiune împotriva organelor de conducere ale societăţii.

S-a susţinut că soluţia judecătorului-sindic nu este legală şi nici temeinică, pentru că acesta a îngrădit dreptul A.F.P. Iaşi de a formula acţiunea în contradictoriu cu persoanele vinovate de aducerea debitoarei în insolvenţă, care au creat un prejudiciu considerabil bugetului de stat, doar pe motiv că lichidatorul a precizat în rapoartele sale că nu deţine elemente care să susţină o cerere întemeiată pe prevederile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

S-a relevat că judecătorul-sindic nu a luat în considerare că lichidatorul, în analiza prezentată în raportul asupra cauzelor şi împrejurărilor producerii stării de insolvenţă, a menţionat că debitoarea a dispus de active imobilizate, a încheiat anul 2001 cu profit, datoriile fiind mai mici decât profitul obţinut,

astfel că starea de insolvenţă se datorează exclusiv modului defectuos în care au fost administrate interesele societăţii şi potenţialul ei economic.

S-a învederat că din moment ce legea prevede că titularul principal al acţiunii în răspundere patrimonială este administratorul judiciar/lichidatorul, fără să-l oblige de a iniţia o astfel de acţiune, în condiţiile în care în prezenta cauză nu poate fi constituit comitetul creditorilor, instituţia recurentă, în calitate de creditor-majoritar, a înaintat cerere de autorizare, îndeplinind condiţia prealabilă pentru a promova acţiunea în răspundere împotriva administratorilor debitoarei.

Prin urmare, s-a subliniat că netemeinicia hotărârii rezultă din aceea că, deşi existau premisele angajării răspunderii persoanelor din organele de conducere ale debitoarei, judecătorul-sindic nu a apreciat corect asupra raportului lichidatorului care, prezentând opinia asupra cauzelor ajungerii debitoarei în insolvenţă, a omis să formuleze acţiunea, ceea ce conferă creditorilor, în subsidiar, dreptul de a interveni ca titulari ai acestei acţiuni, pentru a se recupera prejudiciul suferit.

S-a arătat că, prin cererea de autorizare, recurenta a demonstrat care erau elementele probatorii, iar în accepţiunea dispoziţiilor Legii nr. 85/2006, instituirea răspunderii personale a organelor de conducere a societăţii reprezintă atât o sancţiune pentru persoanele care au contribuit la ajungerea debitoarei în stare de incapacitate de plată, dar şi o garanţie pentru terţii aflaţi în raporturi juridice comerciale cu debitoarea în ceea ce priveşte posibilitatea recuperării creanţelor în caz de insolvenţă.

S-a menţionat că, în acest cadru, răspunderea administratorului este atrasă chiar şi pentru culpa sa cea mai uşoară, fapt admis în doctrină şi în jurisprudenţă pe considerentul că administratorul este un mandatar al falitei şi are obligaţia de a administra patrimoniul societăţii cu mai multă diligenţă şi grijă chiar decât propriile sale bunuri.

Analizând recursul prin prisma motivelor invocate şi a dispoziţiilor art. 304^{1} C.proc.civ., Curtea a constatat că este nefondat pentru următoarele considerente:

Obiectul prezentului recurs îl constituie respingerea cererii de autorizare a formulării acţiunii de atragere a răspunderii personale a organelor de conducere. În esenţă, creditorul-recurent s-a declarat nemulţumit că lichidatorul nu a formulat cerere de atragere a răspunderii personale a organelor de conducere ale debitoarei, iar judecătorul-sindic nu l-a autorizat să introducă o astfel de acţiune, deşi existau elemente care justificau o asemenea cerere.

Or, lichidatorul, în cuprinsul raportului asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia stării de insolvenţă a societăţii debitoare, a precizat că nu deţine elemente care să contureze răspunderea administratorilor statutari ai debitorului, motiv pentru care nu este cazul promovării unei cereri conform prevederilor art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Astfel, conform art. 138 alin. (1) din această lege, legiuitorul recunoaşte calitate procesuală activă în formularea acţiunii mai sus menţionate în principal administratorului judiciar sau lichidatorului, care trebuie să se adreseze cu cerere judecătorului-sindic.

Or, în speţă, lichidatorul a arătat expres că nu se impune formularea unei astfel de cereri, deoarece nu sunt întrunite condiţiile angajării răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere.

Este adevărat că dreptul la acţiune în răspundere, întemeiată pe dispoziţiile legale menţionate mai este recunoscut şi altor persoane decât administratorul judiciar şi lichidatorul. În acest sens, prin art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 este recunoscută legitimitate procesuală activă comitetului creditorilor dar numai în cazurile expres şi limitativ prevăzute de acest text de lege, adică atunci când administratorul judiciar sau lichidatorul au omis să indice în raportul întocmit în conformitate cu prevederile art. 59 din aceeaşi lege, persoanele vinovate de provocarea stării de insolvenţă a debitorului ori dacă s-a omis să se formuleze acţiunea prevăzută la alin. (1) din acelaşi articol şi răspunderea persoanelor la care el se referă este pe cale să se prescrie.

S-a subliniat că, în speţă, aceste condiţii nu sunt întrunite deoarece prin însuşi raportul întocmit de lichidator s-a arătat că nu sunt îndeplinite condiţiile impuse de art. 138 din Legea nr. 85/2006, ca urmare a neidentificării de fapte care să ducă la instituirea răspunderii organelor de conducere.

Faţă de aceste considerente, Curtea a constatat că judecătorul-sindic a respins în mod întemeiat cererea recurentei, iar criticile formulate de creditorul A.F.P. Iaşi, vizând doar aplicabilitatea dispoziţiilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, sunt nefondate, încât recursul declarat în cauză a fost respins.

25. Judecător-sindic. Atribuţii. Autorizarea introducerii acţiunii prevăzute la art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006. Impedimente

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2) lit. e), art. 11 alin. (1) lit. g), art. 138 alin. (3)

Creditorul care deţine mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanţelor poate cere judecătorului sindic să fie autorizat să introducă acţiunea prevăzută la art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, dacă lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a patrimoniului debitorului persoană juridică. În cazul în care, însă, lichidatorul a arătat, prin raportul întocmit în cursul procedurii, că nu i-au fost accesibile documentele contabile ale societăţii debitoare şi că, din acest motiv, nu deţine elementele necesare susţinerii unei

cereri de stabilire a răspunderii personale a celor ce s-ar putea face culpabili de starea de insolvență, nu se poate considera că ar exista temeiuri pentru a se reține existența unei omisiuni de a se indica, în acel raport, persoanele cărora le-ar reveni răspunderea, pentru starea de insolvență, în accepțiunea prevederilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

C.A. Iași, Secția comercială, dec. nr. 1278 din 9 noiembrie 2009

Prin sentința comercială nr.380/S din 11 iunie 2009, pronunțată de Tribunalul Iași, judecător-sindic, a fost respinsă cererea de autorizare a introducerii acțiunii prevăzute de art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, formulată de creditorul D.G.F.P. a jud. Iași și s-a aprobat raportul final întocmit de lichidator, dispunându-se închiderea procedurii simplificate a insolvenței debitorului SC A.T. SRL.

Judecătorul-sindic a constatat că prin sentința nr. 620/S din 6.11.2008 s-a deschis procedura simplificată a insolvenței împotriva debitorului SC A.T. SRL Iași, reținând că acesta, fiind anterior dizolvat, face parte din categoria debitorilor prevăzuți în art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006. Prin aceeași hotărâre a fost desemnat lichidatorul care să administreze procedura și s-au fixat termenele limită pentru stabilirea masei pasive.

Lichidatorul desemnat a procedat la notificarea deschiderii procedurii în condițiile art. 61 din Legea nr. 85/2006, iar în baza cererilor depuse de creditori a întocmit și înregistrat tabelul preliminar al creanțelor. Tabloul obligațiilor debitorului, astfel cum a fost definitivat prin încheierea nr. 115 din 12.02.2009, cuprinde doar pe creditorul D.G.F.P. a jud. Iași cu o creanță în sumă de 16.010 lei.

Pentru că demersurile sale de a intra în posesia actelor contabile au rămas fără rezultat, iar din informațiile furnizate de organele fiscale a reieșit că în patrimoniul debitorului nu există bunuri care să poată fi supuse operațiunilor de valorificare pentru plata creditorilor, lichidatorul a depus la data de 18.05.2009 raport cu propunere de închidere a procedurii în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006. Raportul a fost comunicat părților și supus dezbaterii adunării creditorilor în ședința din 16.02.2009, iar împotriva lui nu s-au formulat obiecțiuni.

Luând act de întocmirea raportului cu propunerea de închidere a procedurii, creditorul D.G.F.P. a jud. Iași a formulat cerere pentru a fi autorizată să promoveze acțiunea prevăzută de art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, apreciind că anterior închiderii procedurii se impunea introducerea unei astfel de acțiuni, deoarece existau suficiente dovezi care justificau aprecierea că erau aplicabile dispozițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 față de administratorul societății debitoare.

Această cerere de autorizare a fost respinsă pentru următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în cazul când, în raportul asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia insolvenţei debitorului, sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariţia stării de insolvenţă, judecătorul-sindic, la cererea administratorului judiciar sau lichidatorului, poate dispune ca o parte din pasivul debitorului persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de conducere sau supraveghere din cadrul societăţii iar, potrivit alin. (3) al aceluiaşi articol, comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat pentru introducerea acţiunii în răspunderea personală a organelor de conducere ale debitorului numai dacă administratorul judiciar sau lichidatorul omit să indice, în raportul lor asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de aceasta sau omit să formuleze o astfel de acţiune, iar răspunderea persoanelor culpabile este pe cale să se prescrie.

Or, din conţinutul acestor prevederi legale rezultă că legitimarea procesuală activă pentru un astfel de demers aparţine în primul rând administratorului judiciar sau lichidatorului şi doar în subsidiar, cu îndeplinirea anumitor cerinţe, comitetului creditorilor. Cum aceste prevederi legale nu conferă fiecărui creditor drept individual de a promova acţiune în răspundere personală, ci consacră acest drept numai comitetului creditorilor, instituind totodată şi anumite restrângeri în exercitarea lui, exprimarea intenţiei de către creditorul bugetar de a formula o cerere de atragere a răspunderii personale, justificată doar de existenţa unei obligaţii bugetare, nu este suficientă pentru a se acorda autorizarea prevăzută de art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006. În această privinţă, este de observat că lichidatorul nu are obligaţia de a solicita atragerea răspunderii personale a administratorilor debitorului, ci doar posibilitatea de a o propune, în măsura în care apreciază că printr-o anumită activitate, de natura celor enumerate în art. 138 alin. (1) lit. a)-g) din Legea nr. 85/2006, s-a cauzat starea de insolvenţă a societăţii. În rapoartele pe care le întocmeşte în cursul procedurii, lichidatorul poate face menţiuni în sensul prevederilor art. 20 alin. (1) lit. b) doar prin raportare la dispoziţiile art. 138 din aceeaşi lege, fără să indice fapte şi responsabilităţi a căror săvârşire nu a reuşit să o constate şi nici autori pe care nu i-a putut identifica după cum pretinde creditorul.

În acest sens, prin rapoartele întocmite în cursul procedurii, lichidatorul a arătat că nu i-au fost accesibile documentele contabile ale societăţii şi din acest motiv nu deţine elemente ce ar putea susţine o cerere în stabilirea răspunderii personale a celor aflaţi în conducerea societăţii, astfel că, în cauză, nu se poate vorbi de o omisiune în sensul art.138 alin.3 din Legea nr. 85/2006, care să îndreptăţească o eventuală autorizare pentru promovarea unei acţiuni în răspundere.

În condiţiile în care, după cum s-a constatat, debitorul nu are în patrimoniu bunuri ori disponibilităţi care să justifice continuarea procedurii în sens util, în vederea plăţii creanţelor reclamate, se impune închiderea procedurii şi radierea debitorului din registrul comerţului şi evidenţele fiscale, în conformitate cu art. 131 din Legea nr. 85/2006, cu descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri şi responsabilităţi privind procedura.

S-a considerat că prevederile art. 131 din Legea nr. 85/2006 condiţionează închiderea procedurii doar de inexistenţa bunurilor sau a altor elemente de activ în patrimoniul debitorului aşa încât, independent de orice alte împrejurări şi de stadiul în care s-ar afla procedura insolvenţei, aceasta poate fi închisă atunci când, lipsind obiectul lichidării, scopul ei declarat nu mai poate fi realizat.

Ca urmare, cererea de autorizare a fost respinsă şi s-a aprobat raportul cuprinzând propunerea de închidere a procedurii prezentat de lichidator, considerându-se că, în lipsa bunurilor în patrimoniul debitorului, continuarea procedurii a rămas fără obiect şi, în acelaşi timp, costisitoare întrucât ar genera cheltuieli administrative inutile.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs D.G.F.P. a jud. Iaşi, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

S-a susţinut, în acest sens, că soluţia judecătorului sindic nu este temeinică faţă de aspectele consemnate de către lichidator în rapoartele întocmite, cu privire la persoana culpabilă de aducerea debitoarei în stare de insolvenţă şi la prejudiciul considerabil adus bugetului de stat. S-a arătat că, aşa cum rezultă din fişa sintetică totală a agentului economic şi a titlurilor executorii întocmite de către organul fiscal, se poate observa că debitoarea nu şi-a îndeplinit obligaţia de a achita creanţele înregistrate la bugetul de stat în anii anteriori pronunţării hotărârii prin care s-a dispus deschiderea procedurii falimentului, ceea ce justifică incidenţa dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006. Deşi s-au luat măsuri de executare silită în conformitate cu prevederile Codului de procedură fiscală, debitorul nu a înţeles să efectueze plăţi la bugetul de stat, determinând majorarea creanţei prin aplicarea de accesorii calculate pentru neplata acesteia la termen, responsabilitatea pentru neachitarea lor şi pentru starea de insolvenţă revenind administratorului societăţii – A.M.

S-a subliniat că, după ce a luat toate măsurile de executare prevăzute de legislaţia fiscală, creditorul D.G.F.P. a jud. Iaşi a recurs la introducerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, considerând că aceasta oferă mai multe pârghii legale pentru recuperarea creanţelor fiscale.

S-a mai arătat că netemeinicia celor dispuse de judecătorul-sindic rezultă din aceea că, deşi existau premisele angajării răspunderii persoanelor din organele de conducere ale debitorului, instanţa nu le-a apreciat corect, considerând greşit că o acţiune în stabilirea răspunderii personale ar putea fi primită doar dacă există omisiunea lichidatorului de a indica persoanele

culpabile ori omisiunea sa de a formula acţiunea în răspundere şi numai dacă acţiunea în răspundere personală este promovată de comitetul creditorilor, iar nu de fiecare creditor în mod individual.

Or, s-a relevat că din constatările lichidatorului rezultă că ajungerea debitorului în stare de insolvenţă s-a datorat administrării frauduloase a averii debitorului, motiv pentru care administratorul nu a prezentat documentele contabile, precum şi că s-a manifestat lipsa unor eforturi pozitive în redresarea societăţii, nu s-a urmărit încasarea la timp a creanţelor de către debitoare, iar resursele existente au fost utilizate neeficient, ceea ce a condus la acumularea de datorii faţă de bugetul de stat, fiind incidente astfel dispoziţiile art. 138 alin. (1) lit. c) şi d) din Legea nr. 85/2006.

S-a conchis că neidentificarea de către lichidator a elementelor răspunderii şi a persoanelor culpabile de starea de insolvenţă poate fi considerată ca o omisiune din partea sa, iar iniţierea deschiderii procedurii insolvenţei de către un singur creditor, deoarece constituirea comitetului creditorilor nu a fost posibilă, nu îndreptăţeşte interpretarea instanţei în sensul că unicul creditor nu poate avea dreptul de a-l învesti pe judecătorul-sindic cu cererea pentru aplicarea art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cât timp acesta îşi asumă nu numai rolul de adunare a creditorilor ci şi pe cel de comitet al creditorilor.

S-a cerut să se aibă în vedere că răspunderea administratorilor este atrasă chiar şi pentru culpa cea mai uşoară, câtă vreme aceştia au obligaţia de a administra patrimoniul societăţii cu mai multă diligenţă şi grijă decât chiar propriile lor bunuri.

Curtea a considerat că recursul este nefondat, reţinând următoarele:

Judecătorul sindic nu poate aprecia asupra oportunităţii autorizării, ci numai asupra legalităţii acesteia, respectiv dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute în art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

În adevăr, în conformitate cu dispoziţiile legale aplicabile, nu sunt îndeplinite condiţiile referitoare la existenţa omisiunii lichidatorului de a indica, în raportul întocmit potrivit art. 59 din Legea nr. 85/2006, persoanele vinovate de producerea stării de insolvenţă a debitoarei.

Or, aşa cum a reţinut şi judecătorul-sindic, prin rapoartele întocmite în cursul procedurii, lichidatorul a arătat că nu i-au fost accesibile documentele contabile ale societăţii şi că, din acest motiv, nu deţine elementele care ar putea susţine o cerere în stabilirea răspunderii personale a celor culpabili de starea de insolvenţă.

Ca urmare, s-a considerat că nu există temeiuri pentru a se reţine omisiunea lichidatorului de a indica, în raportul asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a patrimoniului debitoarei persoană juridică, în sensul dispoziţiilor art. 138 alin. (3) din menţionata lege.

În consecinţă, faţă de neîndeplinirea condiţiilor expres prevăzute în art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, Curtea a apreciat că nu mai este necesar să fie analizate criticile referitoare la faptele presupus culpabile ce ar fi de natură a antrena răspunderea organelor de conducere ale debitoarei SC A.T. SRL, încât a dispus respingerea recursului şi menţinerea sentinţei ca legală şi temeinică.

26. Judecător-sindic. Cererea creditorului de deschidere a procedurii. Verificarea prezumţiei de insolvenţă a debitorului

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. a) şi b)

În soluţionarea cererii creditorului pentru începerea procedurii şi, respectiv, a contestaţiei debitorului împotriva acestei cereri, judecătorul-sindic are îndatorirea ca, în exercitarea rolului său activ, să verifice şi să aprecieze asupra stării de încetare de plăţi a debitorului în mod global, ţinând seama de întreaga lui activitate, iar nu doar în raport cu situaţia existentă faţă de un anumit creditor la un moment dat. O atare verificare trebuie să dea posibilitate debitorului ca, prin dovezile propuse, să răstoarne prezumţia de insolvenţă creată prin cererea creditorului de deschidere a procedurii, pentru că numai în acest fel se asigură aflarea adevărului.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 1128 din 7 octombrie 2009

Prin sentinţa nr. 591 din 5 mai 2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Gorj a respins contestaţia formulată de debitoarea SC T.S. SA Tg. Jiu şi, admiţând cererea formulată de creditoarea R.L. IFN SA Bucureşti, a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenţei debitoarei, desemnând administratorul judiciar.

Judecătorul-sindic a reţinut că este nefondată contestaţia debitoarei, deoarece aceasta are datorii restante către societatea creditoare, a cărei creanţă este certă, lichidă şi exigibilă. S-a relevat că debitoarea a achitat, după data introducerii cererii, o singură rată, însă aceasta nu este din cele scadente.

Împotriva sentinţei a declarat recurs debitoarea, susţinând că judecătorul-sindic a pronunţat o soluţie netemeinică, bazată pe aprecierea eronată a condiţiilor pe care trebuie să le îndeplinească creanţa precum şi starea de insolvenţă.

S-a învederat că nu este certă creanţa invocată, în cuantum de 238.158 lei, întrucât reclamanta nu este consecventă în a indica ce reprezintă această sumă, iar pe de altă parte s-a omis a se observa că ratele de leasing sunt acoperite prin biletele la ordin emise şi avalizate de acţionarul majoritar, pe

care însă creditorul nu le-a încasat, neemiţând ordinul de plată la scadenţă. S-a arătat că, procedând astfel, creditorul se află în culpă pentru neîncasarea ratelor şi, deci, nu poate pretinde nici penalităţi. Totodată, a fost invocat faptul că R.L. IFN SA Bucureşti nu este creditorul obligaţiei de plată a primelor de asigurare, astfel că şi sub acest aspect nu are caracter cert creanţa pentru care se solicită deschiderea procedurii.

În fine, s-a susţinut că această creanţă nu are nici caracter exigibil, cât timp s-a solicitat deschiderea procedurii pentru rate neajunse la scadenţă.

S-a arătat că a fost apreciată eronat starea de încetare de plăţi, susţinându-se că nu s-a constatat lipsa disponibilului în contul debitorului la scadenţa biletelor la ordin, în condiţiile în care acesta a făcut dovada că are suficiente disponibilităţi pentru a face plăţile către toţi creditorii săi.

Intimata creditoare a depus întâmpinare, susţinând că recursul este nefondat din moment ce creanţa sa împotriva debitoarei este certă, lichidă şi exigibilă, iar debitoarea a încetat plăţile faţă de ea de mai mult de 30 de zile.

La cererea recurentei debitoare, s-a dispus suspendarea provizorie a executării sentinţei, iar, ulterior, suspendarea executării până la judecata recursului.

S-a apreciat că recursul este fondat pentru cele ce se vor arăta în continuare:

Din probele administrate în cauză, la fond şi în recurs, Curtea a constatat că nu sunt îndeplinite condiţiile pentru deschiderea procedurii, creanţa invocată de creditoare nefiind certă şi, în plus, debitoarea neaflându-se în încetare de plăţi.

În ce priveşte creanţa invocată de creditoare, Curtea a constatat că aceasta a fost contestată atât în cadrul procedurii de insolvenţă, cât şi în cadrul contestaţiei la executarea silită individuală pornită de creditoare. Mai mult decât atât, în cadrul contestaţiei la executare s-a constatat, prin sentinţa nr. 4650 din 24 iunie 2009, pronunţată de Judecătoria Tg. Jiu, că la data începerii executării singura datorie restantă era rata nr. 23 şi că plata ratelor a fost garantată cu biletele la ordin emise în luna august 2008, care nu au fost introduse la plată de către creditor, deşi în contul bancar al debitoarei existau suficiente disponibilităţi băneşti care să permită decontarea lor.

Ca urmare, Curtea a apreciat că, în cauză, creditoarea nu avea la data introducerii cererii o creanţă certă.

În ce priveşte caracterul exigibil al creanţei, Curtea a constatat că societatea creditoare nu a depus centralizatorul facturilor pe care instanţa l-a considerat necesar la termenul din 16 septembrie 2009, pentru a se verifica existenţa şi caracterul creanţei invocate, astfel că nu se poate stabili caracterul ei exigibil.

Curtea a mai constatat că din probele administrate rezultă că debitoarea nu se află în stare de încetare de plăţi. S-a subliniat, în această privinţă, că

prin extrasele de cont şi ordinele de plată depuse la dosar se face dovada că debitoarea desfăşoară o activitate economică normală şi susţinută, că face plăţi în mod constant către diverşi creditori, plăţi al căror cuantum este chiar foarte mare, depăşind uneori ordinul a sute de mii de lei. Sub acest aspect, s-a scos în evidenţă că starea de încetare de plăţi se apreciază în mod global, în raport cu întreaga activitate şi nu doar ţinându-se seama de situaţia existentă faţă de un singur creditor, încât prezumţia de insolvenţă a fost răsturnată de debitoare.

Ca urmare, Curtea a conchis că judecătorul-sindic a pronunţat o soluţie netemeinică, bazată pe aprecierea eronată a situaţiei debitoarei, astfel că, în temeiul art. 304[1] C.proc.civ., a admis recursul debitoarei şi a modificat sentinţa, în sensul admiterii contestaţiei debitoarei şi respingerii cererii de deschidere a procedurii formulată de creditoarea R.S.L. IFN SA.

27. Judecător sindic. Atribuţii. Închiderea procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 3, art. 11 alin. (1) lit. n)

Achitarea de către debitor, în faza judecării recursului împotriva sentinţei prin care judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenţei, a cuantumului creanţei pe baza căreia s-a luat această măsură, nu atrage închiderea procedurii de către însăşi instanţa de recurs, căreia nu-i revine o asemenea competenţă. În acest caz, instanţa de recurs poate dispune doar admiterea recursului şi trimiterea cauzei spre rejudecare la judecătorul sindic, singurul abilitat să pronunţe hotărârea de închidere a procedurii în temeiul art. 11 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 85/2006.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1080 din 29 iunie 2009

Prin sentinţa nr. 221/F din 29.04.2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vaslui a admis cererea formulată de creditorul SC N. SRL Bârlad, iar în temeiul art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 a dispus deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitorului SC A.L.T. SRL Găgeşti, numind administrator judiciar provizoriu pe M.R.L. SPRL Iaşi.

Au fost fixate: termen limită pentru depunerea creanţelor la 29 iunie 2009, termen pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 29 iunie 2009, termen pentru soluţionarea eventualelor contestaţii şi pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 28 august 2009, precum şi data şedinţei adunării creditorilor la 7 august 2009, ora 12:00, la sediul debitorului, cu convocarea creditorilor debitorului.

S-a dispus trimiterea notificărilor la toţi creditorii debitorului, de către administratorul judiciar.

Pentru a se pronunța în acest sens, judecătorul-sindic a reținut că, prin cererea înregistrată la data de 17 martie 2009, creditoarea SC N. SRL Bârlad a solicitat deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului SC A.L. – T. SRL Găgești.

S-a relevat că, în motivarea cererii, s-a menționat că debitorul se află în încetare de plăți, de mai mult de 30 de zile, pentru suma de 17.808 lei reprezentând contravaloare marfă și dobânzi bancare, precum și că această cerere a fost notificată debitorului și s-a afișat la ușa instanței, fiind totodată pusă în discuția părților.

S-a învederat că debitorul, fiind legal citat la sediul declarat, nu a contestat că nu ar fi în insolvență și nici nu a făcut dovada plății.

S-a motivat că actele depuse la dosar de către creditorul reclamant – somații, titluri executorii, facturi, extrase de cont etc., demonstrează că debitorul SC A.L.T. SRL Găgești este în insolvență, dispunându-se, în baza art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, admiterea cererii creditoarei și deschiderea procedurii generale a insolvenței împotriva debitorului, urmând a fi desemnat un administrator judiciar din rândul practicienilor UNPIR care au depus oferte de servicii.

Au fost stabilite termene pentru efectuarea de lucrări și îndeplinirea procedurilor.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, în termen legal, debitoarea SC A.L.T. prin reprezentant legal, invocând împrejurarea că, ulterior pronunțării, societatea a achitat o parte din datorie, respectiv 10.395 lei debit și 2.505 lei dobânzi, urmând ca diferența să fie achitată conform înțelegerii realizate cu societatea creditoare până la data de 28.06.2009, astfel că litigiul a rămas fără obiect.

Nu a fost formulată întâmpinare.

În recurs, a fost administrată proba cu înscrisuri la solicitarea recurentei – debitoare.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului prin prisma motivului de recurs invocat, încadrabil în dispozițiile art. 304^1 C.proc.civ., a reținut următoarele:

Față de debitoarea recurentă S.C. A. L.–T. a fost deschisă procedura generală a insolvenței la cererea creditorului S.C. N. S.R.L. Bârlad, prin sentința recurată fixându-se termene limită pentru depunerea creanțelor, pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afișarea și comunicarea tabelului preliminar al creanțelor, pentru soluționarea eventualelor contestații și afișarea tabelului definitiv al creanțelor, precum și pentru prima ședință a adunării creditorilor.

S-a subliniat că unul din principiile fundamentale care guvernează această procedură este cel al colectivității, degajat din art. 3 pct. 3 din Legea nr. 85/2006, care definește procedura colectivă ca fiind acea procedură în

care creditorii cunoscuţi participă împreună la urmărirea şi recuperarea creanţelor lor, în modalităţile prevăzute de lege.

S-a mai scos în evidenţă că, în recurs, debitoarea a depus acte care atestă achitarea debitului pe care îl avea faţă de creditorul care a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei.

S-a relevat însă că, în această cale de atac, instanţa de recurs nu poate dispune închiderea procedurii la cererea debitorului ce invocă argumentul că s-a stins prin plată creanţa pentru care a solicitat deschiderea procedurii întrucât, pe de o parte, obiectul recursului este circumscris legalităţii şi temeinicei sentinţei recurate, iar, pe de altă parte, pronunţarea hotărârii de închidere a procedurii este de competenţa judecătorului sindic, conform dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 85/1006.

Motivându-se că debitul a fost integral achitat în recurs, iar creditorul a declarat că nu mai are nicio pretenţie referitoare la debitul pentru care a solicitat deschiderea procedurii, s-a conchis, în baza dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., că se impune să fie admis recursul formulat de debitoarea SC A.L.T. SRL şi să fie casată sentinţa, cu trimiterea cauzei aceleiaşi instanţe pentru rejudecare.

28. Judecător-sindic. Atribuţii. Deschiderea procedurii generale a insolvenţei. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 33 alin. (6), art. 1 alin. (2)

Depunerea de către societatea debitoare, odată cu formularea recursului, a ordinului de plată din care rezultă că a achitat suma de bani ce face obiectul creanţei pe baza căreia s-a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva sa, în condiţiile în care, înainte de deschiderea procedurii, judecătorul-sindic nu i-a acordat termenul solicitat în acest scop, are ca efect stingerea creanţei invocate de creditoare, care nu mai este certă, lichidă şi exigibilă, cu consecinţa admiterii recursului şi respingerii cererii de deschidere a procedurii.

C.A. Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, dec. nr. 983/R din 22 iunie 2009

Prin sentinţa nr. 42/F din 30.01.2009, pronunţată de judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Ialomiţa, s-a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului SC P.P. SRL Urziceni, iar în temeiul art. 47 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 a fost ridicat dreptul de administrare al debitorului, fiind numit administrator judiciar Cabinetul Individual de Insolvenţă A.I.

Pentru a pronunţa această hotărâre, judecătorul-sindic a învederat că, prin cererea înregistrată sub nr. 3387/98 din 3.12.2008, creditoarea SC N.C.D. SRL Bucureşti a solicitat deschiderea procedurii de insolvenţă reglementată de Legea nr. 85/2006 faţă de debitoarea SC P.P. SRL Urziceni, în vederea recuperării creanţei sale în valoare de 10.133,52 lei, cu motivarea că debitoarea se află în stare de încetare de plăţi de mai mult de 30 de zile.

S-a reţinut că, fiind legal notificată cu copia cererii de deschidere a procedurii, debitoarea nu a contestat starea de insolvenţă, iar reprezentantul acesteia, administratorul statutar H.Z., a solicitat acordarea unui termen pentru achitarea datoriei.

Judecătorul sindic, constatând că debitorul se află în stare de încetare de plăţi, aşa cum a recunoscut şi administratorul social, precum şi că nu a făcut dovada achitării pretenţiilor creditoarei, a apreciat că sunt îndeplinite condiţiile legale pentru admiterea cererii de deschidere a procedurii.

Ca urmare, în temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 s-a deschis procedura generală a insolvenţei împotriva debitoarei SC P.P. SRL şi i s-a ridicat dreptul de administrare, numindu-se administrator judiciar.

Împotriva sentinţei menţionate a declarat recurs debitoarea SC P.P. SRL, susţinând că a achitat datoria avută faţă de creditoare cu ordinul de plată ataşat cererii de recurs.

Analizându-se recursul prin prisma motivului invocat şi în raport cu dispoziţiile art. 304[1] C.proc.civ., s-a constatat că este fondat.

În acest sens, s-a relevat că din ordinul de plată nr. 19 din 1.06.2009, depus în copie, rezultă că a fost achitat creditoarei SC N.C.D. SRL întregul debit în sumă de 10.133,52 lei, care a fost invocat cu titlu de creanţă.

S-a subliniat că, în urma acestei plăţi, creanţa invocată de creditoare nu mai este certă, lichidă şi exigibilă, pentru a justifica declanşarea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC P.P. SRL.

În fine, s-a mai arătat că şi din analiza actelor contabile depuse la dosarul cauzei reiese că recurenta-debitoare dispune de suficiente lichidităţi pentru achitarea debitului invocat, astfel că nu se află în stare de insolvenţă, cum s-a apreciat de către judecătorul sindic.

În consecinţă, constatându-se că nu sunt întrunite condiţiile reglementate de lege pentru a se dispune deschiderea procedurii generale a insolvenţei, în temeiul art. 312 alin. (1)-(3) C.proc.civ. s-a admis recursul şi a fost modificată în tot sentinţa, în sensul respingerii ca neîntemeiată a cererii de deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC P.P. SRL.

29. Judecător-sindic. Examinarea cererii creditorului de atragere a răspunderii celor care au contribuit la ajungerea debitorului în insolvenţă. Închiderea procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. g), art. 131, art. 138

În exercitarea atribuţiilor sale, judecătorul-sindic are datoria să examineze admisibilitatea cererii de atragere a răspunderii organelor de conducere şi oricărei alte persoane pentru faptul de a fi contribuit la ajungerea debitorului în insolvenţă şi în raport cu posibila abilitare legală a creditorului majoritar, care a formulat cererea, de a fi autorizat să introducă acţiunea prevăzută la art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Ca atare, devine prematură soluţia judecătorului-sindic, de închidere a procedurii, dată înainte de examinarea unei astfel de cereri sub toate aspectele de admisibilitate sau în cazul când lichidatorul nu a întreprins suficiente investigaţii, în vederea identificării administratorului social, pentru a intra în posesia actelor necesare întocmirii raportului asupra cauzelor insolvenţei.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 699 din 29 aprilie 2009

La data de 4.02.2009, lichidatorul C.C. IPURL Tg.-Jiu, desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei SC I. SRL, a formulat cerere pentru închiderea procedurii falimentului, în temeiul dispoziţiilor art. 131 din Legea nr. 85/2006.

S-a arătat că, prin sentinţa nr. 1831 din 26.11.2008, a fost deschisă procedura simplificată a falimentului debitoarei, care a fost notificată în acest sens, pentru a pune la dispoziţia lichidatorului documentele prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006, însă corespondenţa a fost restituită cu menţiunea că destinatarul este necunoscut la adresa indicată. Au fost notificate instituţiile bugetare cu privire la deschiderea procedurii şi la termenele stabilite pentru înregistrarea creanţelor şi, fiind solicitate relaţii în legătura cu averea debitoarei, Consiliul Local Tg.-Jiu a comunicat că debitoarea nu figurează în evidenţele fiscale cu bunuri mobile şi imobile declarate.

La data de 18.02.2009, creditorul AVAS Bucureşti a formulat obiecţiuni, solicitând respingerea cererii de închiderea procedurii pe motiv că lichidatorul nu a făcut altceva decât să-i notifice închiderea procedurii.Ca urmare, acest creditor a mai solicitat să se dispună autorizarea comitetului creditorilor în vederea formulării cererii de antrenare a răspunderii materiale a persoanelor prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006, precum şi convocarea Comitetului creditorilor în vederea desemnării creditorului care să formuleze cererea în numele creditorilor.

Prin sentinţa nr. 252 din 18 februarie 2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Gorj a respins obiecţiunile formulate de AVAS Bucureşti şi, admiţând cererea formulată de lichidator, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, a dispus închiderea procedurii falimentului debitoarei, radierea acesteia din registrul comerţului şi descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri şi responsabilităţi cu privire la procedură, debitoare şi creditor.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că împotriva debitoarei a fost deschisă procedura simplificată de faliment în temeiul art. 32 alin. (1) raportat la art. 107 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, precum şi a art. 270^1 din Legea nr. 31/1990, debitoarea fiind dizolvată de drept în temeiul art. 30 din Legea nr. 359/2004 completată prin O.U.G. nr. 75/2007.

S-a reţinut că societatea debitoare nu figurează cu bunuri mobile sau imobile declarate la Consiliul Local Tg-Jiu, iar datorită nedepunerii documentelor contabile prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006, nu au putut fi identificate bunuri în alte localităţi, operaţiuni bancare sau alte tranzacţii anterioare deschiderii procedurii şi nici nu a putut fi găsit administratorul social.

S-a subliniat că, în aceste condiţii, informaţiile precare, ce au putut fi obţinute în lipsa documentelor contabile ale debitoarei, nu pot determina concluzia că există elemente pentru antrenarea răspunderii administratorului social, în condiţiile strict prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006, atât timp cât acesta nu a fost găsit.

S-a învederat că, din moment ce creditorul AVAS Bucureşti este, potrivit tabelului definitiv întocmit de lichidator, singurul creditor al debitoarei, solicitările sale de autorizare a comitetului creditorilor pentru promovarea acţiunii în răspundere pentru starea de insolvenţă sunt nefondate, în condiţiile în care, potrivit art. 16 din Legea nr. 85/2006, un comitet al creditorilor este format din 3-7 creditori, în raport cu proporţiile cazului.

Cu privire la aplicabilitatea, în speţă, a prevederilor art. 138 alin. (1) lit. c) şi d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a apreciat că nu s-a făcut dovada faptului că administratorul ar fi dispus în interes personal continuarea unei activităţi care a dus persoana juridică la încetarea de plăţi şi nici că a ţinut o contabilitate fictivă sau că ar fi făcut să dispară unele documente contabile ori că nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea.

S-a mai relevat că, în această privinţă, creditorul confundă elementele răspunderii civile delictuale reglementate în art. 998-1003 C.civ. cu cele ale răspunderii delictuale de tip special, în limitele prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006, asociindu-le cu regulile de la mandatul comercial, în temeiul cărora acţionează administratorul social al debitoarei din perspectiva Legii nr. 31/1990, unde răspunderea civilă delictuală operează în principiu pentru cea mai uşoară culpă.

Or, s-a scos în evidenţă că, în condiţiile săvârşirii uneia dintre faptele prevăzute în mod expres de dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, trebuie

dovedită intenţia autorului, ca formă de vinovăţie, faptele respective excluzând culpa. S-a subliniat că din examinarea cazurilor la care se referă dispoziţiile de la literele a)-g) ale art. 138 din Legea nr. 85/2006 reiese că faptele respective presupun din partea autorului un raţionament anterior, în scopul realizării unui profit personal, în detrimentul societăţii persoană juridică.

În legătură cu situaţia prevăzută la art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, care se referă la neţinerea unei contabilităţi în conformitate cu legea, s-a apreciat că nu se poate reţine răspunderea autorului doar pentru neglijenţă, decât în condiţiile dovedirii intenţiei de a ascunde în acest mod bunuri ale societăţii de care să profite ulterior. S-a relevat că, spre deosebire de răspunderea în materie comercială, unde culpa este prezumată, în situaţia specială, prevăzută de legea insolvenţei, vinovăţia trebuie dovedită.

S-a arătat că, deşi administratorul unei societăţi răspunde faţă de aceasta în temeiul unui contract de mandat comercial (uneori chiar civil sau de muncă), potrivit dispoziţiilor Legii nr. 31/1990, după ce societatea a fost supusă legii insolvenţei, răspunderea administratorului poate fi antrenată numai în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006.

S-a învederat că pentru restul faptelor, care pot deriva din contractul de mandat, numai debitoarea, prin ceilalţi asociaţi, care i-au încredinţat mandatul, poate trage la răspundere pe administrator sau pe administratori. Un astfel de demers poate avea loc separat de dosarul de faliment, chiar şi după închiderea procedurii, pe calea dreptului comun, ceea ce nu este însă admisibil pe calea antrenării răspunderii administratorului pentru cazurile reglementate la art. 138 din Legea nr. 85/2006, când cererea de atragere a răspunderii se soluţionează numai în cadrul strict al procedurii insolvenţei.

Ca urmare, obiecţiunile AVAS Bucureşti au fost respinse, ca neîntemeiate, de judecătorul-sindic.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal, a declarat recurs creditoarea AVAS Bucureşti, criticând soluţia ca netemeinică şi nelegală.

S-a susţinut că în mod greşit au fost aplicate dispoziţiile art. 131 din Legea nr. 85/2006 privind închiderea procedurii, în condiţiile în care lichidatorul nu a formulat cerere de atragere a răspunderii administratorului în temeiul art. 138 din aceeaşi lege şi nici nu a convocat comitetul creditorilor înainte de a fi epuizate toate modalităţile legale de recuperare a creanţelor înscrise.

S-a mai arătat că au fost respinse în mod nejustificat obiecţiunile AVAS Bucureşti la raportul final cu propunerea de închidere a procedurii, deşi se impunea atragerea răspunderii fostului administrator social pentru săvârşirea faptelor prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Curtea a constatat că recursul este fondat, pentru următoarele considerente:

La cererea de închidere a procedurii, a formulat obiecţiuni AVAS Bucureşti, în calitate de singur creditor al debitoarei, care a solicitat să fie autorizat

comitetul creditorilor în vederea introducerii cererii de antrenare a răspunderii administratorului social pentru săvârşirea faptelor prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. c) şi d) din Legea nr. 85/2006, inclusiv în sarcina lichidatorului, precum şi convocarea Comitetului creditorilor în scopul desemnării creditorului care să formuleze cererea de antrenare a răspunderii.

S-a motivat, în acest sens, că din tabelul definitiv al creanţelor rezultă că recurenta este singurul creditor înscris la masa credală, care putea, deci, să ceară autorizarea judecătorului sindic în vederea formulării cererii prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Or, s-a relevat că judecătorul-sindic, fără a pune în discuţie această situaţie, interpretând restrictiv dispoziţiile textului de lege menţionat, a respins cererea ca nefondată cu motivarea că nu se poate constitui un comitet al creditorilor, cu toate că avea obligaţia de a încadra corect cererea recurentei creditoare ca fiind de autorizare pentru promovarea acţiunii prevăzute la art. 138 din Legea nr. 85/2006, deoarece era singurul creditor şi se impunea să analizeze admisibilitatea cererii în raport cu dispoziţiile alineatului 3 din acelaşi articol.

S-a subliniat că, aşa cum rezultă din dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, titularul unei asemenea acţiuni este administratorul judiciar/lichidatorul şi, pe cale de excepţie, comitetul creditorilor (creditorul/creditorii când nu se poate constitui un asemenea comitet, din motive obiective), acesta din urmă putând promova o asemenea acţiune numai după obţinerea autorizării din partea judecătorului-sindic, în conformitate cu dispoziţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

S-a arătat că, în speţă, judecătorul sindic a analizat condiţiile antrenării răspunderii materiale prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. c) şi d) din legea menţionată, fără ca în prealabil să fi examinat admisibilitatea cererii de autorizare a creditoarei în promovarea unei asemenea acţiuni, considerând-o implicit ca inadmisibilă pe motiv că nu a fost formulată de comitetul creditorilor.

Critica apare fondată cât timp instanţa, procedând în acest fel, nu s-a pronunţat asupra cererii de autorizare a creditoarei pentru promovarea acţiunii prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006, după care, în măsura în care ar fi apreciat că sunt îndeplinite condiţiile pentru admiterea unei asemenea cereri, să fi trecut la cercetarea pe fond a pricinii.

S-a apreciat, de asemenea, că închiderea procedurii este şi prematură, câtă vreme lichidatorul nu a identificat pe administratorul social, pentru a intra în posesia actelor contabile necesare întocmirii raportului asupra cauzelor insolvenţei societăţii.

În consecinţă, recursul a fost admis şi, constatându-se că obiecţiunile AVAS Bucureşti sunt întemeiate, a fost respinsă cererea lichidatorului pentru închiderea procedurii, dispunându-se restituirea cauzei judecătorului-sindic, în vederea continuării procedurii.

30. Judecător-sindic. Atribuții. Închiderea procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. n), art. 131

Continuarea procedurii, în vederea descoperirii de bunuri în averea debitorului, nu se justifică decât în măsura în care sunt invocate motive temeinice, de natură a infirma propunerile formulate de lichidator pentru închiderea procedurii. Dacă niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, în cazurile în care bunurile sau creanțele susceptibile a fi găsite nu ar fi îndestulătoare pentru acoperirea cheltuielilor administrative, judecătorului-sindic nu-i rămâne decât alternativa de a dispune închiderea procedurii.

C.A. Galați, Secția comercială, maritimă și fluvială,
dec. nr. 477/R din 2 octombrie 2009

Prin sentința nr. 517 din 18 iunie 2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vrancea a dispus închiderea procedurii insolvenței pentru debitoarea SC F.C. SRL și radierea acesteia din evidențele ORC.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul-sindic a reținut următoarele:

Prin sentința nr. 747 din 11.09.2008 s-a deschis procedura insolvenței în formă simplificată față de debitoarea SC F.C. SRL Focșani, desemnându-i-se lichidator pe K. IPURL Focșani.

La 18.12.2009, lichidatorul a depus tabelul definitiv al creditorilor, din care rezultă că suma totală a creanțelor datorate de către debitoare este de 12.878,93 lei, iar la 15 ianuarie 2009 a depus raportul asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la insolvența debitoarei, precum și raportul final și bilanțul general.

În raportul final, s-a menționat că din adresa nr. 64579 din 27.10.2008, emisă de Primăria Focșani, reiese că debitoarea nu figurează înregistrată cu bunuri mobile sau imobile, iar din analiza documentelor contabile ale societății nu rezultă că aceasta are bunuri sau creanțe de încasat, solicitându-se închiderea procedurii.

Împotriva raportului final a formulat obiecțiuni creditoarea AVAS, care au fost respinse prin încheierea din 26.03.2009.

S-a motivat că, din moment ce debitoarea nu are bunuri și nici creanțe de încasat, iar niciunul dintre creditori nu a fost de acord să avanseze sumele necesare continuării procedurii, sunt incidente în cauză dispozițiile art. 131 din Legea nr. 85/2006 referitoare la închiderea procedurii.

Împotriva sentinței, în termen legal, a declarat recurs creditoarea A.V.A.S., criticând soluția de respingere a obiecțiunilor formulate la raportul final. În acest sens, recurenta a învederat că nu i s-a comunicat încheierea

prin care i-au fost respinse obiecţiunile, fiind astfel lipsită de posibilitatea de a o ataca pe calea recursului.

Conchizând, recurenta a susţinut că soluţia de închidere a procedurii este nelegală, o atare măsură putând fi dispusă numai după rămânerea irevocabilă a încheierii de încuviinţare a raportului final al lichidatorului.

În drept, creditoarea A.V.A.S. şi-a încadrat criticile formulate în motivele de recurs prevăzute de art. 304 pct. 5 şi 9 C.proc.civ.

Verificând sentinţa criticată prin prisma motivelor de recurs invocate şi a celor susceptibile a fi luate în considerare din oficiu, Curtea a constatat că prima instanţă a făcut o analiză completă a probelor administrate în cauză, precum şi că a reţinut corect că sunt întrunite condiţiile privind închiderea procedurii.

S-a subliniat că, atâta timp cât încheierea de respingere a obiecţiunilor creditoarei recurente este interlocutorie, fiind atacabilă doar odată cu fondul, nu se impunea comunicarea/publicarea acesteia.

Ca urmare, apreciindu-se că prin criticile aduse de recurentă nu au fost semnalate temeiuri pentru continuarea procedurii, precum şi că soluţia adoptată de prima instanţă este temeinică şi legală în raport de circumstanţele de fapt şi de drept ale cauzei, Curtea a conchis că temporizarea procedurii de insolvenţă, solicitată de recurenta-creditoare, ar fi nelegală în condiţiile în care nu s-au identificat resursele financiare necesare.

În consecinţă, constatându-se că nici din oficiu nu s-a evidenţiat existenţa vreunui motiv de casare susceptibil de a fi luat în considerare, Curtea a respins recursul ca nefondat.

31. Judecător-sindic. Închiderea procedurii insolvenţei. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. n), art. 131

Pentru închiderea procedurii insolvenţei, în orice stadiu de derulare a acesteia, este suficient ca judecătorul-sindic să constate că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru acoperirea cheltuielilor administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare. Ca urmare, în cazurile în care sunt întrunite aceste două condiţii cumulative, neregularităţile privind întocmirea tabelului creditorilor, nedepunerea raportului final sau necomunicarea acestuia, ca şi nestabilirea persoanelor vinovate de ajungerea debitorului în stare de insolvenţă nu pot împiedica pe judecătorul-sindic să dea o sentinţă de închidere a procedurii.

C.A. Galaţi, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. nr. 425/R din 19 august 2009

Prin sentinţa nr. 313 din 23.04.2009, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Vrancea a dispus, în baza art.131 din Legea nr. 85/2006, închiderea procedurii insolvenţei debitoarei SC N. SRL Goleşti şi radierea acestei debitoare din registrul comerţului.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că, prin cererea înregistrată sub nr. 3937/91/2008, debitoarea SC N. SRL. a solicitat deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei, în temeiul art. 270^1 din Legea nr. 31/1990, republicată.

Prin încheierea din 27.11.2008, judecătorul-sindic a dispus intrarea debitoarei în procedura simplificată a falimentului, desemnând în calitate de lichidator pe MBV I. I.P.U.R.L. Ulterior, prin cererea depusă la data de 26.03.2009, lichidatorul a solicitat închiderea procedurii simplificate.

Judecătorul sindic, prin sentinţa nr. 313 din 23.04.2009, a reţinut că debitoarea nu deţine bunuri sau lichidităţi, iar creditorii nu au fost de acord să avanseze sumele necesare continuării procedurii. Ca urmare, s-a constatat că sunt întrunite condiţiile prevăzute în art. 131 din Legea nr. 85/2006 pentru a se dispune închiderea procedurii.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal, a declarat recurs creditoarea A.V.A.S.

Sentinţa a fost criticată sub aspectul nelegalităţii şi netemeiniciei, pentru următoarele motive:

Instanţa a încălcat formele de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii potrivit art. 105 alin. (2) C.proc.civ. (art. 304 pct. 5 C.proc.civ.), hotărârea a fost pronunţată cu încălcarea şi aplicarea greşită a legii (art. 304 pct. 9 C.proc.civ.), instanţa de fond a dispus închiderea procedurii considerând în mod greşit că nu se găsesc bunuri în vederea valorificării sau creanţe de încasat, iar în cauză nu au fost parcurse toate etapele procedurale reglementate de dispoziţiile Legii nr. 85/2006, situaţie în care A.V.A.S. şi ceilalţi creditori au fost prejudiciaţi, întrucât li s-au restrâns drepturile conferite de lege.

În acest sens, recurenta a arătat că nu i-au fost comunicate, prin publicarea în B.P.I., actele procedurale efectuate de lichidator, că nu i-a fost comunicat tabelul creditorilor întocmit de lichidator şi nu a fost prezentată situaţia bunurilor din patrimoniul societăţii, nefiind analizate nici eventualele transferuri patrimoniale intervenite în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, că nu a fost prezentată situaţia creanţelor deţinute de societatea debitoare faţă de diverşi debitori şi nu a fost întocmit raportul prevăzut de art. 59 din Legea nr. 85/2006.

S-a mai susţinut că, neconformându-se prevederilor art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, lichidatorul nu a comunicat creditoarei A.V.A.S. raportul final, împreună cu bilanţul general, prin necomunicarea raportului final creditoarea recurentă fiind privată de dreptul de a exercita calea de atac prevăzută de lege (obiecţiuni împotriva raportului final).

În fine, printr-un alt motiv s-a vizat omisiunea lichidatorului de a indica toate cauzele intrării debitoarei în insolvenţă şi persoanele din conducerea societăţii vinovate de ajungerea debitoarei în insolvenţă.

Conchizându-se, s-a subliniat că, în aceste condiţii, nu a fost posibilă recuperarea creanţei prin promovarea unei acţiuni reglementate de dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Curtea a constatat că recursul este nefondat, pentru considerentele ce urmează:

Potrivit art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, după ce bunurile din averea debitorului au fost lichidate, lichidatorul supune judecătorului-sindic un raport final însoţit de situaţii financiare finale, copii de pe acest raport comunicându-se, intr-adevăr, tuturor creditorilor si debitorului.

Or, s-a învederat că, în speţă, procedura insolvenţei s-a închis în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, potrivit căruia, în orice stadiu al procedurii,dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic poate da o sentinţă de închidere a procedurii.

S-a subliniat că textul de lege nu prevede, în această situaţie, decât întrunirea a două condiţii cumulative şi anume: insuficienţa bunurilor din averea debitorului pentru acoperirea cheltuielilor administrative şi inexistenţa unei oferte a creditorilor de a avansa sumele corespunzătoare.

Ca urmare, s-a apreciat că în mod corect a reţinut judecătorul sindic că sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege pentru închiderea procedurii, de vreme ce nu a fost identificat niciun bun în averea debitoarei, iar creditorilor li s-a adus la cunoştinţă această situaţie, solicitându-li-se avansarea de sume de bani, fără ca demersul lichidatorului să dea rezultate.

S-a relevat că susţinerile referitoare la neregularităţile privind tabelul creditorilor nu pot fi primite cât timp acesta a fost întocmit şi afişat la uşa instanţei conform art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2006. S-a arătat că, din moment ce textul art. 131 din aceeaşi lege stipulează posibilitatea închiderii procedurii, în orice stadiu, este evident că nu era necesară întocmirea şi comunicarea raportului final.

Totodată, s-a scos în evidenţă că, în mod asemănător, nu era necesară nici stabilirea eventualelor persoane vinovate de ajungerea debitoarei, persoană juridică, în stare de insolvenţă, spre a face aplicabile dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, întrucât textul art. 131 din această lege nu condiţionează închiderea procedurii de analizarea posibilităţii atragerii răspunderii membrilor organelor de conducere şi control, ci se referă, în mod explicit, numai la situaţia în care niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare. Necesitatea închiderii procedurii,într-o asemenea eventualitate, rezidă în scopul legii, reglementat de art. 2 şi anume acela al instituirii unei

proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvenţă. Or, în cazul în care nu pot fi acoperite nici cheltuielile procedurale, continuarea acestei proceduri este lipsită de raţiune.

În consecinţă, recursul creditoarei AVAS a fost respins ca nefondat.

32. Judecător-sindic. Cerere de deschidere a procedurii. Verificarea prezumţiei de insolvenţă a debitorului

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. a) şi b)

La soluţionarea cererii creditorului pentru începerea procedurii şi, respectiv, a contestaţiei debitorului împotriva acestei cereri, judecătorul-sindic are îndatorirea să-şi exercite rolul activ în verificarea şi aprecierea stării de încetare de plăţi a debitorului în ansamblu, în raport cu volumul întregii sale activităţi economice, iar nu doar pe baza situaţiei existente la un moment dat faţă de un anumit creditor.

C.A. Galaţi, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. nr. 280/R din 13 mai 2009

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Vrancea sub nr. 2681/91/2008, creditoarea D.G.F.P. Vrancea a solicitat deschiderea procedurii generale faţă de debitoarea SC M. SRL, arătând că această societate datorează la bugetul consolidat al statului suma de 54.947 lei, creanţă care întruneşte cerinţele Legii nr. 85/2006, în sensul că este certă, lichidă şi exigibilă şi îndeplineşte cerinţa de prag valoric.

S-a relevat că s-a încercat executarea silită a acestei creanţe, în condiţiile Codului de procedură fiscală, dar fără rezultat, deoarece debitoarea nu dispune de bunuri care să poată fi executate silit.

În dovedirea cererii sale, creditoarea a depus la dosar copia titlurilor executorii ale creanţei şi dovada lipsei de bunuri în patrimoniul debitoarei.

În cauză, s-a dispus comunicarea cererii de deschidere a procedurii către debitoare.

Prin sentinţa nr. 1183 din 27.11.2008, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vrancea a dispus deschiderea procedurii generale împotriva debitoarei SC M. SRL, numind, totodată, ca administrator judiciar pe K. IPURL Focşani.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că debitoarea datorează bugetului consolidat al statului suma de 54.947 lei, creanţă care este certă, lichidă, exigibilă şi îndeplineşte cerinţa prevăzută în art. 3 pct. 2 din Legea nr. 85/2006, fiind superioară valorii prag minime impuse de această lege.

Creditoarea a solicitat numirea ca administrator judiciar a practicianului în insolvenţă MBV I. IPURL, însă judecătorul-sindic a acceptat oferta depusă de K. IPURL.

Împotriva sentinţei, în termen legal, a declarat recurs debitoarea prin administratorul social, susţinând că prima instanţă a reţinut eronat îndeplinirea cerinţelor legale pentru deschiderea procedurii.

S-a învederat, în acest sens, că prin înscrisurile ataşate contestaţiei, debitoarea a dovedit că D.G.F.P. Vrancea nu a invocat o creanţă certă, nici exigibilă, iar ultima plată făcută către DGFP Vrancea nu datează de la 19.09.2007, ci din 11.01.2008, conform chitanţelor de la dosar.

S-a mai arătat de recurentă că la data de 14.12.2007 a plătit la bugetul asigurărilor sociale suma de 11.040 lei, primind ulterior de la DGFP şi înştiinţare privind stingerea creanţelor.

Conchizându-se, s-a subliniat că SC M. SRL nu se află în insolvenţă, ci desfăşoară activitate în continuare şi are fonduri suficiente pentru a putea face faţă obligaţiilor.

În concluzie, recurenta a solicitat, în principal, casarea hotărârii cu trimiterea cauzei spre rejudecare, iar în subsidiar modificarea hotărârii în tot, în sensul respingerii cererii formulate de DGFP Vrancea.

La rândul ei, creditoarea-intimată DGFP Vrancea, formulând întâmpinare, a invocat excepţia de nulitate a căii de atac, susţinând că declaraţia de recurs nu cuprinde motivele de nelegalitate pe care se întemeiază şi nici dezvoltarea acestora. Pe fond, această intimată a solicitat respingerea recursului, considerând că sentinţa criticată este legala şi temeinică.

Analizând cu prioritate, conform dispoziţiilor art. 137 alin. (1) C.proc.civ., excepţia nulităţii recursului,Curtea a apreciat ca aceasta este nefondată, urmând a o respinge ca atare, pentru următoarele considerente:

Fiind vorba de o materie în care dreptul de apel este suprimat, sunt aplicabile în cauză dispoziţiile art. 304^1 C.proc.civ, astfel că motivele de recurs în cauză nu sunt limitate la cele prevăzute de art. 304 C.proc.civ, cauza putând fi examinată sub toate aspectele.

S-a subliniat că, în speţă, deşi recurenta nu şi-a subsumat criticile vreunui temei de recurs, dintre cele expres enumerate în art. 304 C.proc.civ., nu se poate conchide că recursul nu a fost motivat, deoarece dispoziţiile art. 304^1 C.proc.civ. impun examinarea cauzei sub toate aspectele, cu atât mai mult a celor semnalate de recurentă dar insuficient explicate, o atare obligaţie fiind impusă şi de principiul rolului activ al judecătorului, conform căruia instanţa are îndatorirea să stăruie prin toate mijloacele legale pentru a adopta o soluţie legală şi temeinică, în deplină concordanţă cu adevărul.

Pe fond, recursul a fost apreciat ca întemeiat, pentru următoarele considerente:

Conform dispoziţiilor art. 3 din Legea nr. 85/2006, debitorul este persoana fizică sau persoana juridică de drept privat, care face parte din una dintre categoriile prevăzute la art. 1, al cărei patrimoniu este în stare de insolvenţă, insolvenţa fiind definită ca stare a patrimoniului debitorului caracterizată prin incapacitatea vădită de plată a datoriilor exigibile cu sumele de bani disponibile.

S-a subliniat că în cadrul punctului 6, al aceluiaşi articol 3 din Lege, se stabileşte ce se înţelege prin creditor îndreptăţit să solicite procedura deschiderii insolvenţei, precizându-se că acesta este creditorul a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă şi de mai mult de 30 de zile, condiţii ce trebuie îndeplinite cumulativ pentru a se putea pronunţa admiterea cererii şi, respectiv, declanşarea procedurii insolvenţei.

Or, s-a arătat că, în speţă, condiţia existenţei stării de insolvenţă privind patrimoniul debitoarei nu este îndeplinită, deoarece o parte din debitul datorat este stins prin plată, în recurs, debitoarea depunând înscrisuri din care rezultă că a efectuat plăţi către DGFP, precum şi către alte instituţii bugetare.

S-a relevat, de asemenea, că debitoarea a făcut dovada derulării unor contracte, a existenţei unui rulaj de capital prin conturile sale bancare, iar mai mult decât atât, din actele dosarului rezultă că o parte considerabilă din sumele invocate de creditoare cu titlu de creanţă sunt în continuare incerte datorită faptului că fac obiectul unor contestaţii încă nesoluţionate pe fond. De aceea, s-a subliniat că, în condiţiile achitării parţiale a creanţei şi a contestării unei alte părţi din creanţa datorată recurentei, care are şi calitatea de creditor îndreptăţit să participe la procedură, se impune să se aprecieze că nu subzistă nicio raţiune pentru care soluţia pronunţată de instanţa de fond să fie menţinută.

S-a apreciat de Curte că, chiar dacă a fost respinsă contestaţia debitoarei de judecătorul fondului, acest fapt nu o poate împiedica pe debitoare ca, în conformitate cu art. 6 din Convenţia europeană a drepturilor omului şi cu art. 305 C.proc.civ., să producă probe în apărarea sa în faza de recurs, mai ales că respingerea contestaţiei nu a fost precedată de analizarea apărărilor debitoarei.

S-a conchis că, indiferent de soluţia dată contestaţiei, rolul instanţei de recurs este de a aprecia dacă starea de insolvenţă a fost corect stabilită faţă de debitoare de către judecătorul sindic, astfel că, în speţă, în raport cu probele efectuate în recurs, se impune să se constate că societatea debitoare este un agent economic care funcţionează în mod normal, încasând şi achitând debite.

S-a scos în evidenţă că instituirea prin art. 33 din Legea nr. 85/2006 a termenului de 30 de zile în care debitoarea să nu fi făcut plăţi, pentru a atrage prezumţia de insolvenţă a patrimoniului debitoarei, trebuie coroborată cu îndeplinirea tuturor condiţiilor privind creanţa pentru a se putea admite cererea introductivă şi menţine debitoarea în procedură, o atare interpretare fiind

dictată de însuşi scopul Legii nr. 85/2006, care a fost gândită ca un instrument ce se doreşte echidistant între debitorul insolvent şi creditorii săi, menit să dea cea mai bună soluţie stării de insolvenţă a debitorului.

Ca urmare, a fost respinsă, ca nefondată, excepţia privind nulitatea recursului şi, admiţându-se recursul declarat de către debitoarea SC M. SRL, a fost modificată sentinţa, s-a admis contestaţia formulată de aceeaşi debitoare împotriva cererii creditoarei DGFP Vrancea, fiind respinsă, ca nefondată, cererea de deschidere a procedurii de insolvenţă formulată împotriva debitoarei SC M. SRL.

33. Judecător-sindic. Atribuţii. Închiderea procedurii. Punerea în discuţia comitetului creditorilor a necesităţii demersurilor pentru aflarea domiciliului fiecărui administrator al societăţii debitoare

Legea nr. 85/2006, art. 131, art. 138 alin. (3)

Judecătorul-sindic nu poate da sentinţă de închidere a procedurii, în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, înainte de a pune în discuţia comitetului creditorilor necesitatea întreprinderii de demersuri în vederea aflării domiciliului persoanei care a avut calitatea de administrator al societăţii debitoare, spre a da posibilitate să fie cerută autorizare pentru introducerea acţiunii prevăzute la art. 138 alin. (1) din aceeaşi lege. Nerespectarea acestei cerinţe procedurale, necesară aflării adevărului şi stabilirii răspunderii persoanelor culpabile de starea de insolvenţă, atrage nulitatea sentinţei judecătorului sindic de închidere a procedurii şi reluarea judecăţii.

C.A. Bucureşti, Secţia a V-a comercială, dec. nr. 210 din 6 februarie 2009

La data de 15.02.2008, SC C.I. SRL a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC T.S. SRL, arătând că are faţă de aceasta o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în cuantum de 74.807,13 RON, la care se adaugă penalităţile de întârziere, conform contractului de transport nr. 2150 din 29.04.2002.

Prin sentinţa nr. 2431 din 27.05.2008, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Bucureşti - Secţia a VII-a comercială a admis cererea creditoarei SC C.I. SRL, iar în baza art. 107 alin. (1) raportat la art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 a deschis procedura prevăzută de aceasta lege împotriva debitoarei SC T.S. SRL, desemnând lichidator.

Lichidatorul desemnat, în îndeplinirea atribuţiilor sale, a întocmit tabelul creditorilor, învederând că debitoarea nu are bunuri în patrimoniu, astfel ca se

impune închiderea procedurii în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, potrivit căruia în orice stadiu al procedurii, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, prin care se dispune şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

Ulterior, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Bucureşti - Secţia a VII-a comercială, prin sentinţa nr. 4086 din 7.10.2008, a dispus închiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC T.S. SRL, în contradictoriu cu creditorii SC C.I. SRL, Direcţia Impozite şi Taxe Locale Sector 3, Inspectoratul Teritorial de Muncă Bucureşti şi Administraţia Finanţelor Publice Sector 3, precum şi radierea societăţii debitoare din registrul comerţului.

Prin considerentele acestei sentinţe, s-a învederat că din moment ce, din rapoartele lichidatorului şi din înscrisurile depuse la dosar, rezultă că debitoarea nu deţine bunuri mobile şi imobile în patrimoniu, din a căror valorificare să poată fi acoperite creanţele înscrise în tabelul creditorilor, se impune ca, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, să fie închisă procedura prevăzută de legea menţionată şi să se dispună radierea societăţii debitoare din registrul comerţului.

Au declarat recurs C.E.I. IFN SA şi A.F.P. Sector 3 Bucureşti, considerând sentinţa netemeinică şi nelegală.

În motivarea recursului său, recurenta C.E.I. SA a arătat că, în baza contractelor încheiate, debitoarea SC T.S. SRL s-a obligat să colecteze şi să transfere, către F.S.F. IFN SA, toate sumele datorate şi plătite de împrumutaţi, conform contractelor de credit încheiate între împrumutaţi şi F.S.F. IFN SA prin intermediul debitoarei SC T.S. SRL, în maximum 3 zile lucrătoare de la data încasării.

S-a învederat că intimata debitoare nu şi-a îndeplinit în totalitate obligaţia de transfer a sumelor încasate, figurând la data deschiderii procedurii falimentului cu o datorie de 30.205,68 lei.

Ca urmare, s-a solicitat înscrierea acestei recurente în tabloul creditorilor debitoarei SC T.S. SRL, cu o creanţă în valoare de 30.205,68 lei, conform art. 121 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 85/2006.

Printr-o cerere completatoare a recursului, C.E.I. IFN SA a solicitat casarea sentinţei nr. 4086 din 7.10.2008 şi continuarea procedurii prevăzute de Legea nr.85/2006, în vederea atragerii răspunderii personale a administratorului debitoarei SC T.S. SRL.

În motivarea acestei solicitări, s-a arătat că prin sentinţa atacată s-au încălcat dispoziţiile procedurale sancţionate cu nulitate, întrucât nu s-a dat posibilitate comitetului creditorilor să formuleze cerere de autorizare în vederea

atragerii răspunderii personale a membrilor organelor de conducere ale debitoarei.

A.F.P. Sector 3 București a criticat aceeași sentință ca nelegală și netemeinică, susținând că în mod greșit s-a procedat la închiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei SC T.S. SRL, întrucât comitetul creditorilor nu a avut posibilitate să formuleze cerere de autorizare în vederea atragerii răspunderii personale a membrilor organelor de conducere ale debitoarei.

La rândul său, lichidatorul R. SPRL a formulat întâmpinare, solicitând să se constate, pe cale de excepție, lipsa calității sale procesuale pasive, iar pe fond respingerea recursurilor.

Curtea, invocând excepția lipsei calității procesuale active a C.E.I. IFN SA, a constatat că aceasta este o excepție absolută și peremptorie care privește lipsurile referitoare la exercițiul dreptului la acțiune. S-a relevat că, din moment ce recurenta C.E.I. IFN SA nu a fost parte la fondul cauzei, când s-a pronunțat sentința de închidere a procedurii, ea nu mai poate interveni direct în recurs, pentru a critica o sentință la care nu a luat parte la dezbateri.

Ca urmare, Curtea a admis excepția, respingând recursul formulat de C.E.I. IFN SA ca fiind declarat de o persoană fără legitimare procesuală în recurs.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de lichidatorul R. SPRL, s-a apreciat că este neîntemeiată întrucât acesta păstrează calitatea de lichidator al debitoarei SC T.S. SRL până la rămânerea irevocabilă a sentinței nr. 4086 din 7.10.2008, care este supusă recursului.

S-a motivat că recursul declarat de A.F.P. Sector 3 București este întemeiat întrucât în ședința din 23.09.2008 s-a acordat termen pentru desemnarea comitetului creditorilor, iar la termenul următor, din 7.10.2008, s-a procedat la închiderea procedurii fără a se da posibilitate comitetului creditorilor ca, în condițiile reglementate în art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, să formuleze cerere de autorizare în vederea atragerii răspunderii personale a membrilor organelor de conducere ale debitoarei.

În acest sens, s-a relevat că în raportul depus de lichidator la 23.09.2008 s-a arătat că, în ipoteza în care procedura de citare cu administratorul debitoarei a fost îndeplinită, solicită soluționarea cererii de atragere a răspunderii personale a administratorului debitoarei conform art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Așadar, s-a concluzionat că, din moment ce la termenul următor s-a procedat la închiderea procedurii fără să se întreprindă demersurile necesare la I.N.E.P., în scopul obținerii informațiilor necesare aflării domiciliului persoanei ce a deținut calitatea de administrator al societății debitoare, iar eventualitatea acestor demersuri nu a fost pusă în discuția lichidatorului sau a comitetului creditorilor, se impune admiterea recursului creditoarei A.F.P. Sector 3 București în temeiul art. 304 pct. 5 C.proc.civ. și casarea sentinței atacate, cu trimiterea cauzei, spre rejudecare, la aceeași instanță.

Capitolul II
Adunarea creditorilor. Comitetul creditorilor

Secțiunea 1. Adunarea creditorilor

1. Contestație formulată de administratorul judiciar împotriva hotărârii adunării creditorilor. Lipsa calității procesuale active

Legea nr. 85/2006, art. 14 alin. (7)

Față de dispozițiile art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, persoanele care pot ataca hotărârile luate în cadrul adunărilor creditorilor sunt exclusiv creditorii și numai în condițiile specificate în textul de lege arătat, așa încât orice altă persoană fizică sau juridică, care nu are calitatea de creditor, apare – de plano – ca fiind lipsită de calitate procesuală activă.

Trib. Iași, Secția comercială și de contencios administrativ, sent. com. nr. 465/S/2008

Prin sent. com. nr. 465/S din 7 octombrie 2008 a Tribunalului Iași – judecător-sindic, s-a admis excepția lipsei calității procesuale active a contestatoarei C.I.M. SPRL și s-a respins contestația formulată de aceasta împotriva hotărârilor adunării creditorilor debitoarei SC L. SA din data de 1 octombrie 2009, ca fiind formulată de o persoană lipsită de calitate procesuală.

Pentru a se pronunța astfel, judecătorul-sindic a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, *„Hotărârea adunării creditorilor poate fi desființată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor îndreptățiți să participe la procedura insolvenței, care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor".*

Astfel, judecătorul-sindic a apreciat că legiuitorul a înțeles să circumscrie sferei persoanelor care pot ataca hotărârile luate în cadrul adunărilor creditorilor exclusiv creditorii, și numai în condițiile specificate, astfel încât orice altă persoană fizică sau juridică, care nu are calitatea de creditor, apare – *de plano* – ca fiind lipsită de calitate procesuală activă.

Nu are relevanţă susţinerea administratorului judiciar desemnat, S. IPURL Iaşi, referitoare la suspendarea efectelor sentinţei prin care C.I.M. SPRL a fost confirmată în calitate de administrator judiciar, întrucât – chiar în lipsa acestui incident – administratorul judiciar nu are legitimitate procesuală pentru a ataca hotărârile creditorilor.

Pentru aceste considerente, a fost admisă excepţia lipsei calităţii procesuale a contestatoarei C.I.M. SPRL şi a fost respinsă contestaţia.

2. Contestaţie împotriva deciziei comitetului creditorilor. Lipsa contestării prealabile a acesteia în faţa adunării creditorilor. Cerere adresată judecătorului sindic de către creditorul bugetar majoritar de confirmare a administratorului judiciar propus de acesta

Legea nr. 85/2006, art. 14 alin. (7), art. 15, art. 17 alin. (6), art. 19 alin. (2) coroborat cu art. 17 alin. (1) lit. b), art. 11 alin. (1) lit. d)

Potrivit dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorului-sindic îi revine obligaţia de confirmare, prin încheiere, a administratorului judiciar sau a lichidatorului desemnat de adunarea creditorilor, confirmarea onorariului negociat cu adunarea creditorilor, iar, potrivit dispoziţiilor art. 14 alin. (7), hotărârea adunării creditorilor poate fi desfiinţată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective şi au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum şi la cererea creditorilor îndreptăţiţi să participe la procedura insolvenţei, care au lipsit motivat de la şedinţa adunării creditorilor.

Astfel, judecătorul-sindic poate verifica hotărârea adunării creditorilor numai sub aspect de legalitate, nu şi de oportunitate, aspect ce vizează în mod strict aspectele procedurale contestate referitoare la cvorumul minim necesar.

Potrivit dispoziţiilor art. 15 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, „Cu excepţia cazurilor în care legea cere o majoritate specială, şedinţele adunării creditorilor vor avea loc în prezenţa titularilor de creanţe însumând cel puţin 30% din valoarea totală a creanţelor împotriva averii debitorului şi un număr de membri ai comitetului creditorilor care reprezintă majoritatea simplă a acestora, iar deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul titularilor unei majorităţi, prin valoare, a creanţelor prezente".

Aşa fiind, condiţia referitoare la numărul minim al membrilor comitetului creditorilor nu îi exclude pe aceştia de la a participa la realizarea cvo-

rumului valoric, o altfel de interpretare contravenind scopului dispoziției legale.

Criticile referitoare la modalitatea de desfăşurare şi decizia adoptată în şedinţa comitetului creditorilor nu pot face obiectul cenzurii judecătorului-sindic, în condiţiile în care acestea nu au fost contestate mai întâi în faţa adunării creditorilor debitoarei, astfel cum impun dispoziţiile art. 17 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 potrivit cărora: „Împotriva acţiunilor, măsurilor şi deciziilor luate de comitetul creditorilor orice creditor poate formula contestaţie la adunarea creditorilor".

Creditorul bugetar majoritar are calitate procesuală activă în formularea cererii adresate judecătorului sindic de confirmare a administratorului desemnat în urma şedinţei organizate de A.N.A.F., avându-se în vedere incidenţa dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, cu raportare la dispoziţiile art. 19 alin. (2) şi art. 17 alin. (1) lit. b) din aceeaşi lege, potrivit cărora comitetul creditorilor are ca atribuţii şi negocierea cu administratorul judiciar sau cu lichidatorul care doreşte să fie desemnat de către creditori în dosar condiţiile numirii şi să recomande adunării creditorilor astfel de numiri.

Aceste dispoziţii legale trebuie coroborate şi cu prevederile art. 177 alin. (4) din O.G. nr. 92/2003.

Astfel, având în vedere dispoziţiile art. 177 alin. (4) din O.G. nr.92/2003 şi faptul că creditorul bugetar are peste 50% din valoarea creanţelor, A.N.A.F. a decis desemnarea unui administrator judiciar.

Se are în vedere că O.U.G. nr. 19/2008, prin care a fost introdus alin. (4) al art. 177 din O.G. nr. 92/2003 are, ca efect al delegării legislative, acelaşi rang ca şi actul normativ pe care îl completează.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 437/2009

Prin sentinţa comercială nr. 330/S din 1 iulie 2008, pronunţată de Tribunalul Iaşi, judecător-sindic, s-au respins contestaţiile formulate de către creditorul SC A. SRL Tomeşti, cu sediul în jud. Iaşi şi de către administratorul judiciar desemnat, S. IPURL Iaşi, împotriva hotărârii adunării creditorilor debitoarei SC L. SA din data de 23.05.2008 de confirmare a deciziei comitetului creditorilor din data de 22.05.2008, ca neîntemeiate.

S-a admis cererea formulată de către creditorul bugetar majoritar D.G.F.P. a judeţului Iaşi, A.F.P. a municipiului Iaşi.

În baza dispoziţiilor art. 19 din Legea nr. 85/2006, s-a confirmat administratorul judiciar propus de către creditorul bugetar majoritar, C.I.M. SPRL, cu sediul profesional în mun. Iaşi, care va prelua atribuţiile administratorului judiciar desemnat provizoriu prin sentinţa de deschidere a procedurii, S. IPURL, căruia îi încetează atribuţiile.

Plata remuneraţiei fostului administrator judiciar se va face pe bază de decont ce va fi supus aprobării judecătorului-sindic.

S-a acordat termen pentru continuarea procedurii la data de 7 octombrie 2008, când se va relua procedura de citare cu părţile prin BPI.

S-a dispus ca noul administrator judiciar să procedeze la întocmirea şi înregistrarea la acest tribunal a tabelului definitiv şi să depună raport amănunţit asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia stării de insolvenţă, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă, şi asupra existenţei premiselor angajării răspunderii acestora, în condiţiile art. 138, precum şi asupra posibilităţii reale de reorganizare efectivă a activităţii debitorului ori a motivelor care nu permit reorganizarea, potrivit dispoziţiilor art. 20 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006.

Pentru a se pronunţa astfel, prima instanţă a reţinut următoarele:

Prin sent. com. nr. 475/S/13.11.2007, irevocabilă ca urmare a respingerii recursului prin dec. com. nr. 201/14.04.2008 a Curţii de Apel Iaşi, a fost deschisă procedura generală a insolvenţei faţă de debitorul SC L. SA, cu sediul în mun. Iaşi, jud. Iaşi, constatându-se că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, fiind numit în calitate de administrator judiciar S. IPURL, cu sediul în mun. Iaşi, jud. Iaşi.

A fost stabilit termenul limită pentru depunerea creanţelor la data de 7.01.2008, pentru depunerea contestaţiilor la tabelul preliminar – 15.02.2008, iar data şedinţei adunării creditorilor la 29.02.2008, ora 11:00.

La data de 7.04.2008, creditorul bugetar majoritar D.G.F.P. a judeţului Iaşi, A.F.P. a municipiului Iaşi, a depus o cerere de confirmare a administratorului judiciar desemnat în cadrul procedurii de selecţie realizată, C.I.M. SPRL.

În motivarea cererii, creditorul a arătat că în conformitate cu prevederile Ordinului Preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 1009/2007 privind procedurile de selecţie a practicienilor în insolvenţă agreaţi de ANAF, Comisia pentru desemnarea practicienilor în insolvenţă din cadrul ANAF a efectuat selecţia de oferte pentru desemnarea administratorului judiciar al debitoarei SC L. SA, fiind declarată câştigătoare oferta aparţinând C.I.M. SPRL.

Arată că deţine un procent de peste 90% din valoarea totală a creanţelor din tabelul preliminar, iar în baza dispoziţiilor art. 177 alin. (4) C.proc.fisc., astfel cum a fost modificat prin O.U.G. nr. 19/2008, confirmarea administratorului judiciar desemnat de ANAF de către judecătorul-sindic se va face în cadrul primei şedinţe, conform art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, cu modificările ulterioare.

Totodată, arată că rezultatul selecţiei organizate de ANAF a fost luat în discuţie în cadrul şedinţei comitetului creditorilor din data de 14.03.2008,

când patru membri au votat pentru desemnarea în calitate de administrator judiciar pe C.I.M. SPRL, negociindu-se şi onorariul acestuia.

Faţă de această cerere, administratorul judiciar desemnat, S. IPURL, a formulat întâmpinare solicitând respingerea cererii ca neîntemeiată, pe motiv că potrivit dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, adunarea creditorilor este competentă să decidă desemnarea administratorului judiciar, comitetul creditorilor având doar calitatea de a face recomandări adunării, aspect confirmat şi de dispoziţiile art. 11 lit. d) din Legea nr. 85/2006, care prevăd confirmarea administratorului judiciar desemnat de adunarea creditorilor, de către judecătorul-sindic.

Astfel, apreciază că prezenta cerere de confirmare nu poate avea la bază decât o hotărâre a adunării creditorilor şi nu o recomandare a comitetului creditorilor sau o selecţie organizată de A.N.A.F.

Consideră că dispoziţiile art. 177 alin. (4) din O.G. nr. 92/2003 au fost interpretate în mod eronat de către creditorul majoritar, O.U.G. nr. 19/2008 dispunând în mod expres că vor fi respectate dispoziţiile art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Subliniază că dispoziţiile legale invocate au fost introduse în Codul de procedură fiscală pe calea ordonanţei de urgenţă, act normativ inferior unei legi, conform ierarhiei stabilite prin Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă, o lege neputând fi considerată ca fiind modificată pe calea unei ordonanţei de urgenţă decât după ce aceasta din urmă este aprobată printr-o lege, altfel încălcându-se principiul separaţiei puterilor în stat.

Susţine, totodată, că prin interpretarea dată, creditorul majoritar îşi arogă dreptul exclusiv de a desemna administratorul judiciar într-un dosar de insolvenţă, omiţând însă să respecte dispoziţiile art. 17 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, care arată în mod expres că în cadrul comitetului creditorilor deciziile se iau conform criteriului numeric şi nu valoric.

Dacă s-ar interpreta dispoziţiile Legii nr. 85/2006 aşa cum solicită creditorul majoritar, comitetul creditorilor şi adunarea creditorilor ar rămâne simple noţiuni, fără a avea niciun rol în procedură, în majoritatea cauzelor de insolvenţă creditorul bugetar fiind majoritar.

Susţine că se impune să se constate că formularea cererii la data de 7.04.2008, anterior adunării creditorilor, a fost prematură şi denotă reaua-credinţă a creditorului majoritar şi ignorarea atribuţiilor adunării creditorilor.

Apreciază, de asemenea, că analizarea cererii de confirmare se impune a fi analizată după soluţionarea contestaţiei formulate de către creditorul SC A. SRL Tomeşti împotriva hotărârii adunării creditorilor debitoarei SC L. SA din data de 23.05.2008 de confirmare a deciziei comitetului creditorilor din data de 22.05.2008.

La data de 10.06.2008 a fost înregistrată pe rolul instanţei contestaţia creditorului SC A. SRL Tomeşti, formulată împotriva hotărârii adunării cre-

ditorilor debitoarei SC L. SA din data de 23.05.2008 de confirmare a deciziei comitetului creditorilor din data de 22.05.2008.

În motivarea contestaţiei, creditorul a arătat că din motive obiective nu s-a putut prezenta la ora stabilită pentru a putea participa la şedinţa din data de 23.05.2008.

Apreciază că au fost încălcate dispoziţiile art. 15 din Legea nr. 85/2006 cu privire la cvorumul necesar pentru legalitatea şedinţei adunării creditorilor, întrucât la şedinţă au participat numai membrii comitetului creditorilor, nefiind reprezentaţi alţi creditori, ale căror creanţe cumulate să însumeze 30%, cum impune textul de lege.

Arată că în cadrul şedinţelor adunării creditorilor, membrii din comitet nu pot avea dubla calitate de reprezentanţi ai creditorilor şi ai comitetului creditorilor, ei putând reprezenta strict doar comitetul creditorilor, cei patru membri prezenţi asigurând îndeplinirea condiţiei de cvorum doar în ceea ce priveşte menţiunea expresă a reprezentării comitetului (cel puţin un număr de membri care să reprezinte majoritatea simplă a acestora).

Apreciază că în lipsa altor creditori care să cumuleze procentul de reprezentare de 30% a creditorilor, a lipsit cvorumul minim prevăzut de lege şi se impune desfiinţarea hotărârii luate pentru nelegalitate.

Pur şi simplu, aceiaşi membri ai comitetului creditorilor care participaseră cu o zi înainte la şedinţa de desemnare a administratorului judiciar, s-au întrunit la data de 23.05.2008 şi sub titulatura de *adunarea creditorilor* şi au validat propria alegere.

Apreciază ca fiind nelegală şi participarea la şedinţa adunării creditorilor a reprezentantului C.I.M. SPRL, care a influenţat prin prezenţa sa decizia finală, deşi legea nu permitea susţinerea ofertei de numire în cadrul şedinţei adunării creditorilor.

La data de 10.06.2008 a fost înregistrată şi contestaţia administratorului judiciar desemnat, S. IPURL Iaşi, formulată împotriva hotărârii adunării creditorilor debitoarei SC L. SA din data de 23.05.2008 şi a deciziei comitetului creditorilor din data de 22.05.2008.

În motivarea contestaţiei, administratorul judiciar a solicitat constatarea nelegalităţii celor două şedinţe din data de 22.05.2008 şi, respectiv, 23.05.2008, şi a hotărârilor luate şi să se impună adunării creditorilor desemnarea unui alt administrator judiciar.

Arată că au fost încălcate dispoziţiile art. 15 din Legea nr. 85/2006 cu privire la cvorumul necesar pentru legalitatea şedinţei adunării creditorilor, întrucât la şedinţă au participat numai membrii comitetului creditorilor, nefiind reprezentaţi alţi creditori, ale căror creanţe cumulate să însumeze 30%, cum impune textul de lege, nefiind astfel respectate condiţiile referitoare la cvorumul minim necesar. În aceste condiţii, creditorii ar fi trebuit să solicite

administratorului judiciar convocarea unei noi şedinţe a creditorilor, dispoziţiile legii fiind imperative.

Arată că s-a ajuns ca hotărârea luată în cadrul şedinţei adunării creditorilor din data de 23.05.2008 să redea decizia luată în şedinţa comitetului creditorilor din data de 22.05.2008, or, recomandarea acestuia nu putea fi menţinută pe motiv de nelegalitate, întrucât ea trebuia materializată într-un protocol încheiat cu practicianul în insolvenţă. Întrucât administratorul judiciar asigură doar secretariatul şedinţelor, fără a avea calitatea de a stabili persoanele care au dreptul de a participa la aceste şedinţe, apreciază că a fost neprocedurală susţinerea ofertei în cadrul şedinţei adunării creditorilor de către C.I.M. SPRL.

Susţine că, din compararea proceselor-verbale ale şedinţelor din data de 29.02.2008, 14.03.2008 şi 22.03.2008, rezultă că reprezentanţii creditorilor au adoptat poziţii diferite fără a exista o justificare logică, la ultima şedinţă unul dintre ei chiar abţinându-se, deşi numirea administratorului judiciar ar trebui să intereseze orice creditor diligent.

Faţă de conţinutul contestaţiei, instanţa a pus în vedere contestatorilor să facă dovada contestării prealabile a deciziei comitetului creditorilor în faţa adunării creditorilor, fără să fie făcută această dovadă.

Analizând cererea creditorului bugetar majoritar în raport de actele şi lucrările dosarului, precum şi contestaţiile creditorului SC A. SRL Tomeşti şi administratorului judiciar S. IPURL, judecătorul-sindic reţine următoarele aspecte:

În conformitate cu prevederile Ordinului Preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 1009/2007 privind procedurile de selecţie a practicienilor în insolvenţă agreaţi de A.N.A.F., Comisia pentru desemnarea practicienilor în insolvenţă din cadrul A.N.A.F. a efectuat selecţia de oferte pentru desemnarea administratorului judiciar al debitoarei SC L. SA, fiind declarată câştigătoare oferta aparţinând C.I.M. SPRL, ca urmare a acestei selecţii solicitând la data de 7.04.2008 judecătorului-sindic confirmarea noului administrator judiciar astfel desemnat.

De asemenea, în şedinţa comitetului creditorilor din data de 22.05.2008, la care au participat 4 din cei 5 membri desemnaţi, respectiv A.F.P. a municipiului Iaşi, D.E.F.P.L. Iaşi, S.C.D.A. Podu Iloaiei şi SC A. SRL, potrivit procesului-verbal nr. 242/22.05.2008, supunându-se la vot confirmarea administratorului judiciar, noul administrator judiciar C.I.M. SPRL a obţinut două voturi, din partea creditorilor bugetari A.F.P. a municipiului Iaşi şi D.E.F.P.L. Iaşi, iar administratorul judiciar desemnat S. IPURL un singur vot, din partea creditorului S.C.D.A. Podu Iloaiei.

În baza acestor voturi, în data de 23.05.2008, în cadrul şedinţei adunării creditorilor debitoarei SC L. SA, s-a supus aprobării creditorilor confirmarea administratorului judiciar al debitoarei, fiind desemnat în calitate de adminis-

trator judiciar practicianul în insolvență C.I.M. SPRL, cu 98,0474% din totalul creanțelor (prin voturile reprezentanților creditorilor bugetari A.F.P. a municipiului Iași și D.E.F.P.L. Iași, ulterior și reprezentantul creditorului S.C.C.B. Dancu exprimându-se în favoarea aceluiași administrator judiciar, cu 0,2952%, potrivit procesului-verbal nr. 250/232.05.2008).

Decizia comitetului creditorilor din data de 22.05.2008 nu a fost contestată în fața adunării creditorilor debitoarei SC L. SA, potrivit susținerilor părților.

În drept, judecătorul-sindic reține că, potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorului-sindic îi revine obligația de *„d) confirmare, prin încheiere, a administratorului judiciar sau a lichidatorului desemnat de adunarea creditorilor, confirmarea onorariului negociat cu adunarea creditorilor"*, iar potrivit dispozițiilor art. 14 alin. (7), *„hotărârea adunării creditorilor poate fi desființată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor îndreptățiți să participe la procedura insolvenței, care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor"*.

Astfel, judecătorul-sindic apreciază că poate verifica hotărârea adunării creditorilor debitoarei SC L. SA din data de 23.05.2008 de confirmare a deciziei comitetului creditorilor din data de 22.05.2008 numai sub aspect de legalitate, nu și de oportunitate, aspect ce vizează în mod strict aspectele procedurale contestate referitoare la cvorumul minim necesar.

Potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, *„Cu excepția cazurilor în care legea cere o majoritate specială, ședințele adunării creditorilor vor avea loc în prezența titularilor de creanțe însumând cel puțin 30% din valoarea totală a creanțelor împotriva averii debitorului și un număr de membri ai comitetului creditorilor care reprezintă majoritatea simplă a acestora, iar deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul titularilor unei majorități, prin valoare, a creanțelor prezente"*.

Judecătorul-sindic apreciază că în cauză au fost întrunite cerințele de cvorum legal, cele două condiții referitoare la numărul minim al membrilor comitetului creditorilor neexcluzându-i pe aceștia de la a participa la realizarea cvorumului valoric, astfel cum susțin contestatorii, o astfel de interpretare contravenind scopului dispoziției legale, în condițiile în care în această modalitate s-ar ajunge la o imposibilitate de realizare a cvorumului valoric, restul creditorilor în afara membrilor comitetului creditorilor neavând cum să însumeze un minimum de 30% în condițiile în care numai creditorii bugetari A.F.P. a municipiului Iași și D.E.F.P.L. Iași dețin 98,0474% din totalul creanțelor.

Cum judecătorul este dator să interpreteze legea astfel încât aceasta să poată fi aplicată, potrivit principiului *actus interpretandus est potius ut valeat*

quam ut pereat, reflectat în dispoziţiile art. 978 C.civ., instanţa apreciază că, prin prezenţa celor patru membri ai comitetului creditorilor debitoarei, însumând 98,3426% din totalul creanţelor, au fost îndeplinite cerinţele de cvorum pentru adoptarea în condiţii legale a hotărârii adunării creditorilor debitoarei SC L. SA din data de 23.05.2008 de confirmare a deciziei comitetului creditorilor din data de 22.05.2008.

Aspectele referitoare la modalitatea de desfăşurare şi decizia adoptată în şedinţa comitetului creditorilor din data de 22.05.2008 nu pot face obiectul cenzurii judecătorului-sindic în condiţiile în care acestea nu au fost contestate mai întâi în faţa adunării creditorilor debitoarei, astfel cum impun dispoziţiile art. 17 alin. (6): *„împotriva acţiunilor, măsurilor şi deciziilor luate de comitetul creditorilor orice creditor poate formula contestaţie la adunarea creditorilor, după ce, în prealabil, a sesizat comitetul creditorilor cu privire la măsurile contestate, iar soluţia adoptată de acesta nu răspunde intereselor creditorului"*.

Întrucât dispoziţiile art. 17 alin. (1) lit. b) conferă comitetului creditorilor dreptul *„să negocieze cu administratorul judiciar sau cu lichidatorul care doreşte să fie desemnat de către creditori în dosar condiţiile numirii şi să recomande adunării creditorilor astfel de numiri"*, fără a impune alte condiţii de formă, judecătorul-sindic apreciază că nici modalitatea de sesizare a adunării creditorilor de către comitet nu a fost viciată, susţinerile contestatorilor fiind neîntemeiate.

Mai mult, criticarea dispoziţiilor art. 177 alin. (4) din O.G. nr. 92/2003, care conferă dreptul creditorului bugetar majoritar să desemneze administratorul judiciar, nu pot fi primite, pe de o parte întrucât susţinerile referitoare la rangul inferior legii pe care l-ar avea ordonanţa nu sunt întemeiate, aceasta având acelaşi rang ca şi actul normativ pe care îl modifică sau completează pe calea delegării legislative, iar pe de altă parte întrucât acest drept decurge, cu prioritate pentru procedura insolvenţei, din chiar dispoziţiile Legii nr. 85/2006.

Pentru toate aceste motive, vor fi respinse contestaţiile formulate de către creditorul SC A. SRL Tomeşti, cu sediul în jud. Iaşi şi de către administratorul judiciar desemnat, S. IPURL Iaşi, împotriva hotărârii adunării creditorilor debitoarei SC L. SA din data de 23.05.2008 de confirmare a deciziei comitetului creditorilor din data de 22.05.2008, ca neîntemeiate.

Va fi admisă cererea formulată de către creditorul bugetar majoritar D.G.F.P. a judeţului Iaşi, A.F.P. a municipiului Iaşi şi în baza dispoziţiilor art. 19 Legea nr. 85/2006 va fi confirmat administratorul judiciar propus de către creditorul bugetar majoritar, C.I.M. SPRL, care va prelua atribuţiile administratorului judiciar desemnat provizoriu prin sentinţa de deschidere a procedurii, S. IPURL, căruia îi încetează atribuţiile.

Plata remunerației fostului administrator judiciar se va face pe bază de decont ce va fi supus aprobării judecătorului-sindic.

Se va acorda termen pentru continuarea procedurii la data de 7 octombrie 2008 pentru când se va relua procedura de citare cu părțile prin BPI și se va dispune ca noul administrator judiciar să procedeze la întocmirea și înregistrarea la acest tribunal a tabelului definitiv și să depună raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția stării de insolvență, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă și asupra existenței premiselor angajării răspunderii acestora, în condițiile art. 138, precum și asupra posibilității reale de reorganizare efectivă a activității debitorului ori a motivelor care nu permit reorganizarea, potrivit dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs S. IPURL, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinice cu următoarea motivare:

În fapt, prin încheierea recurată s-a admis cererea formulată de către debitorul bugetar de confirmare a administratorului judiciar SC C.I., dispunându-se încetarea atribuțiilor fostului administrator și preluarea acestora de către administratorul desemnat ca urmare a selecției organizate la data de 28 februarie 2008 de către A.N.A.F.

Apreciază recurenta soluția primei instanțe ca nelegală și netemeinică și solicită desființarea acesteia motivat de următoarele aspecte:

Procedura citării și a comunicării actelor de procedură este o instituție fundamentală a procesului civil, fiind menită să contribuie la asigurarea înfăptuirii principiului dreptului la apărare, precum și a principiului contradictorialității.

Dispozițiile referitoare la citarea părților litigante sunt imperative, nepuțându-se soluționa nicio cerere fără a se acorda posibilitatea părților să-și susțină în mod nemijlocit apărările.

Față de aceste aspecte, soluționarea la data de 1 iulie 2008 a cererii de confirmare a noului administrator, fără a exista dovada îndeplinirii procedurii de citare cu recurenta, constituie o încălcare gravă a dreptului la apărare, impunându-se aplicarea sancțiunii nulității încheierii, casarea acesteia și trimiterea cauzei spre rejudecare.

În subsidiar, dacă se va aprecia că această soluție ar tergiversa soluționarea cauzei încălcându-se principiul celerității procedurii insolvenței, solicită recurenta desființarea încheierii și reținând cauza spre rejudecare să se dispună respingerea cererii formulate de către creditorul bugetar, motivat de următoarele considerente:

Invocă lipsa calității procesuale active a creditorului bugetar D.G.F.P. Iași în formularea cererii de confirmare a administratorului desemnat în urma selecției organizate de A.N.A.F., dispozițiile art. 19 alin. (4) și 22 alin. (2) din

Legea nr. 85/2006 recunoscând doar comitetului creditorilor calitatea de a solicita confirmarea/înlocuirea administratorului judiciar.

Procedura insolvenţei fiind concursuală, participanţii la procedură trebuie să aibă în vedere interesul tuturor creditorilor, urmând să înlăture orice posibilitate de favorizare a unui creditor în afara cadrului stabilit de prevederile Legii nr. 85/2006.

Temeinicia excepţiei este evidentă prin analizarea temeiului legal indicat de către creditorul bugetar D.G.F.P.J. Iaşi, acesta invocând doar dispoziţiile art. 177 C.proc.fisc.

Raportând solicitările creditoarei, aşa cum au fost motivate, la dispoziţiile Legii nr. 85/2006, se constată netemeinicia acţiunii.

Conform dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, adunarea creditorilor este competentă să decidă desemnarea administratorului judiciar, comitetul creditorilor având doar calitatea de a face recomandări adunării.

În virtutea atribuţiilor conferite prin dispoziţiile art. 11 lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va confirma administratorul judiciar/lichidatorul desemnat de adunarea creditorilor, temei legal la care fac trimitere şi dispoziţiile art. 177 alin. (4) din O.G. nr. 92/2003.

Ca atare, confirmarea judecătorului sindic nu poate avea la bază decât o hotărâre a adunării creditorilor şi în niciun caz o recomandare a comitetului creditorilor sau o selecţie organizată de către A.N.A.F.

Consideră recurenta că dispoziţiile art. 177 alin. (4) din O.G. nr. 92/2003 au fost interpretate în mod eronat de către creditorul majoritar, O.U.G. nr. 19/2008 dispunând în mod expres că vor fi respectate dispoziţiile art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006. Subliniază recurenta că dispoziţiile legale invocate au fost introduse în Codul de procedură fiscală pe calea ordonanţei de urgenţă, act normativ inferior unei legi, conform ierarhiei stabilite prin Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă.

Ca atare, o lege nu poate fi considerată modificată pe calea unei ordonanţe de urgenţă, decât după ce aceasta din urmă este aprobată de Parlament printr-o lege.

Altfel s-ar admite ingerinţa executivului – care este abilitat să emită ordonanţe de urgenţă în cadrul puterii legislative –, încălcându-se principiul separaţiei puterilor în stat.

Prin interpretarea dată de către creditorul majoritar dispoziţiilor Codului de procedură fiscală, acesta a omis să respecte dispoziţiile art. 17 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 care arată în mod expres că în cadrul comitetului deciziile se iau conform criteriului numeric şi nu valoric.

Dacă s-ar interpreta dispoziţiile Legii nr. 85/2006 aşa cum solicită creditorul bugetar, comitetul creditorilor şi adunarea creditorilor ar rămâne simple noţiuni, fără a avea niciun rol în procedură, în majoritatea cauzelor de insolvenţă creditorul bugetar fiind majoritar.

Dar Legea nr. 85/2006 a urmărit instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvenţă cu respectarea interesului concursual al creditorilor, împrejurare care exclude admiterea existenţei unor reglementări speciale care să favorizeze o anumită categorie de creditori.

Instanţa nu putea dispune asupra cererii de confirmare a noului administrator fără ca la dosarul cauzei să fie depusă soluţia adoptată de adunarea creditorilor cu privire la contestaţia formulată de către creditorul SC A. SRL împotriva celor două decizii adoptate în cadrul şedinţelor comitetului creditorilor din data de 14.03.2008 şi 22.05.2008. SC A. SRL a depus la dosarul cauzei dovada că împotriva deciziilor comitetului creditorilor a formulat contestaţie şi a solicitat în temeiul art. 244 pct. 1 C.proc.civ. suspendarea analizării contestaţiei până la analizarea contestaţiilor depuse la adunarea creditorilor.

Importanţa pronunţării cu prioritate a adunării creditorilor asupra contestaţiilor formulate împotriva deciziilor comitetului a fost apreciată şi de către instanţă ca o condiţie de admisibilitate a cererii, aceasta omiţând să constate că dovada există în dosar, punând în vedere contestatorilor prin încheierea din data de 10 iunie 2008 să se facă dovada contestării prealabile a deciziei comitetului creditorilor în faţa adunării generale a creditorilor.

Deşi urma să se facă această dovadă până la termenul acordat – 1 iulie 2008 – la această dată, fără a exista procedura de citare, se soluţionează cauza pe fond. Subliniază recurenta că nici pentru termenul din data de 10 iunie 2008 şi nici pentru cel din data de 1 iulie 2008 aceasta nu a fost citată, cauza fiind soluţionată prin încălcarea dreptului la apărare şi a principiului contradictorialităţii.

Analizând motivele de recurs formulate şi raportându-le la actele dosarului şi la dispoziţiile legale aplicabile în cauză, Curtea constată că recursul de faţă este nefondat pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Este nefondată critica recurentei referitoare la faptul că nu există dovada îndeplinirii procedurii de citare cu aceasta pentru termenul de judecată la care s-a soluţionat cererea de confirmare a noului administrator judiciar.

Potrivit dispoziţiilor art. 7 alin. (8) din Legea nr. 85/2006, citaţiile în cauzele de insolvenţă se publică în Buletinul procedurilor de insolvenţă, iar recurenta SC L. SA a fost citată prin Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 1575/2008.

Şi critica privind lipsa calităţii procesuale active a creditorului bugetar D.G.F.P. Iaşi în formularea cererii de confirmare a administratorului desemnat în urma şedinţei organizate de A.N.A.F. este nefondată, avându-se în vedere că, în cauză, în mod corect judecătorul sindic a reţinut incidenţa dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Față de dispozițiile art. 14 alin. (7) din aceeași lege, se reține în această privință că hotărârea adunării creditorilor poate fi desființată de judecătorul sindic numai pentru nelegalitate, numai la cererea creditorilor.

Totodată, așa cum corect a reținut prima instanță, Comitetul creditorilor are ca atribuții să negocieze cu administratorul judiciar sau cu lichidatorul care dorește să fie desemnat de către creditori în dosar condițiile numirii și să recomande adunării creditorilor astfel de numiri.

Această dispoziție legală prevăzută de art. 17 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006 trebuie coroborată și cu dispozițiile art. 177 alin. (4) din O.G. nr. 92/2003 cu raportare la dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Astfel, având în vedere dispozițiile art. 177 alin. (4) din O.G. nr. 92/2003 și faptul că D.G.F.P.J. Iași are peste 50% din valoarea creanțelor, în mod legal A.N.A.F. a decis desemnarea administratorului judiciar C.I.M. SPRL, confirmarea acestuia fiind posibil a fi făcută de judecătorul sindic în temeiul dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Așa fiind, dispozițiile legale mai sus-enunțate se completează, interpretarea dată de prima instanță acestor texte fiind cea corectă, criticile formulate în acest sens fiind neîntemeiate.

Se reține că O.U.G. nr. 19/2008, prin care a fost introdus alin. (4) al art. 177 din O.G. nr. 92/2003 are, ca efect al delegării legislative, același rang ca și actul normativ pe care îl completează, astfel încât toate criticile recurentei care vizează greșita interpretare de către prima instanță a dispozițiilor Legii nr. 85/2006 și ale O.G. nr. 92/2003 sunt nefondate.

Pentru considerentele anterior expuse, pe baza dispozițiilor art. 312 C.proc.civ., Curtea va respinge recursul comercial de față și va menține ca legală și temeinică sentința recurată.

3. Procedura notificării prin Buletinul procedurilor de insolvență

Legea nr. 85/2006, art. 7

Potrivit art. 7 din Legea nr. 85/2006, citarea părților și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor după deschiderea procedurii insolvenței se realizează prin Buletinul procedurilor de insolvență, inclusiv față de creditorii care nu au fost identificați în lista prevăzută de art. 28 alin. (1) lit. c) din lege.

În speță, încunoștințarea asupra posibilității privind depunerea creanțelor s-a realizat conform art. 7 din lege, sentința privind deschiderea procedurii și notificarea deschiderii procedurii au fost publicate în Buletinul

procedurilor de insolvenţă, fiind notificat, de asemenea, şi termenul în care creditorii trebuiau să depună cererile de admitere a creanţelor.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, creditorii ale căror creanţe sunt anterioare datei deschiderii procedurii vor depune cererea de admitere a creanţei în termenul fixat prin hotărârea de deschidere a procedurii, iar nedepunerea cererii în termenul menţionat are drept consecinţă decăderea, aşa cum prevăd dispoziţiile imperative ale art. 76 din lege.

Având-se în vedere că notificarea deschiderii procedurii s-a făcut cu respectarea dispoziţiilor art. 7 din Legea nr. 85/2006 şi depunerea cererii de admitere a creanţei de către un creditor s-a făcut cu depăşirea termenului limită fixat prin sentinţa de deschidere a procedurii pentru depunerea creanţelor, în mod corect, administratorul judiciar a reţinut ca fiind tardiv formulată declaraţia de creanţă depusă de recurentul creditor, acesta fiind decăzut din dreptul de a-şi valorifica respectiva creanţă în cursul procedurii.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 363/2009

Prin sent. com. nr. 530/S/29.11.2007 s-a deschis procedura insolvenţei împotriva debitorului SC B.V. SRL Iaşi a fost desemnat administratorul judiciar şi s-au stabilit termenele pentru depunerea declaraţiilor de creanţă şi definitivarea tabelului creanţelor.

Administratorul judiciar a înregistrat tabelul preliminar al creanţelor la data de 11.02.2008, acesta fiind definitivat la data de 6.03.2008, prin încheierea nr. 79 fiind înregistrate creanţele şi rangul de prioritate al acestora.

Creditorul SC T. SRL Suceava, prin cererea înregistrată la data de 9.06.2008 a solicitat înscrierea sa în tabelul obligaţiilor debitorului cu o creanţă în sumă de 4.038,13 lei, precizând că nu a fost notificat cu privire la deschiderea procedurii.

Administratorul judiciar a considerat ca fiind formulată tardiv cererea şi a înscris creanţa într-un tabel suplimentar, cu aplicarea sancţiunii decăderii, conform art. 76 din Legea nr. 85/2006. Contestaţia formulată de creditorul SC T. SRL Suceava a fost respinsă de Tribunalul Iaşi, judecător-sindic, prin sent. com. nr. 421/S/18.09.2008, reţinându-se că administratorul judiciar a apreciat corect ca fiind tardiv formulată declaraţia de creanţă depusă de creditorul contestator, cu consecinţa decăderii acestuia din dreptul de a valorifica respectiva creanţă, în cursul procedurii.

Împotriva sentinţei a formulat recurs creditorul SC T. SRL Bucureşti susţinând că nu a fost notificat de către administratorul judiciar cu privire la deschiderea procedurii insolvenţei, motiv pentru care a solicitat repunerea în termenul de înregistrare a declaraţiei de creanţă.

Susţine creditorul că în mod netemeinic i s-a respins cererea de creanţă, motivat de faptul că procedura notificării a fost îndeplinită prin publicarea acesteia în Buletinul procedurilor de insolvenţă, însă, nu s-a putut identifica societatea deoarece reprezentanţii debitorului nu au depus o listă a creditorilor.

Arată creditorul că, deşi a depus cererea de înscriere creanţă după expirarea termenului, lichidatorul ar fi trebuit să-l repună în termen.

Recursul este nefondat.

Potrivit art. 7 din Legea nr. 85/2006, citarea părţilor şi comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor şi notificărilor după deschiderea procedurii insolvenţei se realizează prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, inclusiv faţă de creditorii care nu au fost identificaţi în lista prevăzută de art. 28 lit. c) din lege.

În speţă, încunoştinţarea asupra posibilităţii privind depunerea creanţelor s-a realizat conform art. 7 din lege, prima instanţă reţinând corect că sentinţa privind deschiderea procedurii a fost publicată în Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 3222/17.12.2007, notificarea deschiderii procedurii s-a publicat în Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 3198/14.12.2007, fiind notificat, de asemenea, şi termenul în care creditorii trebuiau să depună cererile de admitere a creanţelor.

În mod justificat s-a apreciat că, în conformitate cu prevederile art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, creditorii ale căror creanţe sunt anterioare datei deschiderii procedurii, vor depune cererea de admitere a creanţei în termenul fixat prin hotărârea de deschidere a procedurii, iar nedepunerea cererii în termenul menţionat are drept consecinţă decăderea, aşa cum prevăd dispoziţiile imperative ale art. 76 din lege.

Urmează a se reţine că notificarea deschiderii procedurii s-a făcut cu respectarea dispoziţiilor art. 7 din Legea nr. 85/2006, astfel încât depunerea la data de 9.06.2008 a cererii de admitere a creanţei de către recurentul creditor s-a făcut cu depăşirea termenului limită din 14.01.2008 fixat prin sentinţa de deschidere a procedurii pentru depunerea creanţelor şi a termenului din 6.03.2008, fixat pentru definitivarea tabelului creanţelor.

Raportat la aceste considerente, în mod corect administratorul judiciar a reţinut ca fiind tardiv formulată declaraţia de creanţă depusă de recurentul creditor, acesta fiind decăzut din dreptul de a-şi valorifica respectiva creanţă în cursul procedurii.

Reţinându-se tardivitatea cererii de înscriere la masa credală, în mod corect s-a respins contestaţia formulată de creditorul recurent. Faţă de aceste considerente, urmează a se respinge recursul formulat, menţinând sentinţa recurată.

4. Contestaţie formulată de unii creditori de desfiinţare a hotărârii adunării creditorilor privind confirmarea lichidatorului. Tardivitate. Singurele aspecte ce pot fi examinate de judecătorul sindic, în acest cadru procesual, sunt cele referitoare la motive de nelegalitate

Legea nr. 85/2006, art. 15, art. 24 raportat la art. 19 alin. (2), art. 19 alin. (3)

Potrivit dispoziţiilor art. 24 raportate la dispoziţiile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, la recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot desemna un lichidator sau îl pot confirma pe cel provizoriu, iar potrivit dispoziţiilor alin. (3) al aceluiaşi articol, creditorii pot contesta la judecătorul sindic, pentru motive de nelegalitate, această decizie, termenul de formulare a contestaţiei fiind de 3 zile.

În condiţiile în care contestaţia creditoarei a fost depusă cu depăşirea termenului de 3 zile calculat pe zile libere, contestaţia astfel formulată va fi respinsă ca tardivă.

Având în vedere dispoziţiile legii procedurii insolvenţei, prin care atributul desemnării administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, revine creditorilor şi, în mod excepţional, judecătorului-sindic, singurele aspecte ce pot fi examinate de judecător în cadrul contestaţiei sunt cele cu privire la motivele de nelegalitate, cu referire la cvorumul şi la majoritatea şedinţei adunării, precum şi la cazurile de incompatibilitate a lichidatorului.

Luând în considerare că, în speţă, adunarea generală a creditorilor s-a organizat după deschiderea procedurii falimentului şi înainte de afişarea unui tabel definitiv consolidat, lichidatorul trebuie să aibă în vedere la stabilirea votului, calculul valorii totale a creanţelor astfel cum reiese din cuprinsul tabelului definitiv, conform art. 15 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 85/2006.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 782/2007

Prin cererea înregistrată la data de 29.01.2007, pe rolul Tribunalului Prahova, sub nr. 8868/105/2005, creditoarea D.G.F.P. Prahova a contestat procesul-verbal încheiat la sediul debitoarei SC I.C. SRL, cu ocazia adunării creditorilor din data de 26.01.2007, respectiv pct. 2 privind confirmarea lichidatorului judiciar.

În motivarea cererii arată că lichidatorul SC E. SRL nu a ţinut seama de adresa creditoarei comunicată prin fax, prin care solicita desemnarea ca lichidator a SC C.C. SPRL.

Creditoarea arată că a solicitat înlocuirea lichidatorului, deoarece SC E. SRL nu se afla pe lista practicienilor în insolvenţă agreaţi de Ministerul Finanţelor – A.N.A.F., iar potrivit O.M.F.P. nr. 1186/11.07.2006 şi nr. 1342/11.08.2006, creditoarea trebuie să solicite desemnarea în cauză a unui practician în insolvenţă aflat pe această listă.

În adunarea creditorilor SC E. SRL nu a ţinut seama de întreaga creanţă solicitată în cererea de înscriere, odată cu trecerea la procedura falimentului, luând în calcul doar suma validată şi înscrisă în tabelul definitiv, respectiv suma de 286.157 RON.

Creditoarea precizează că a formulat contestaţie la tabelul preliminar suplimentar al creanţelor pentru înscrierea cu suma de 1.508.308 lei.

De asemenea, creditoarea SC C. SRL a contestat procesul-verbal al adunării creditorilor din data de 26.01.2007, cererea fiind înregistrată la data de 8.02.2007 la Tribunalul Prahova.

În motivarea cererii se arată că D.G.F.P. Prahova avea validată în momentul votului o creanţă de 12 miliarde lei, însă lichidatorul a negat această creanţă şi a calculat ponderea votului acestui creditor doar la 2 miliarde lei.

De asemenea, lichidatorul a invocat excepţia tardivităţii formulării contestaţiei de către a doua contestatoare, aceasta fiind promovată la data de 7.02.2007, după expirarea termenului de 3 zile prevăzut de art. 19 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Pe fond, lichidatorul arată faptul că nu s-a ţinut cont de întreaga creanţă a acestei creditoare, nu a fost invocat cu ocazia desfăşurării adunării creditorilor, iar calculul creanţelor s-a făcut după tabelul definitiv, în conformitate cu dispoziţiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, mai mult reprezentanţii contestatoarelor au efectuat calculele cu privire la voturile exprimate, pe de altă parte, lichidatorul nu are decât rolul de a convoca şi prezida adunarea creditorilor, cărora le aparţine hotărârea cu privire la punctele de pe ordinea de zi.

După analizarea actelor şi lucrărilor dosarului, judecătorul-sindic a pronunţat încheierea din 27 aprilie 2007, prin care a admis excepţia tardivităţii invocate de lichidatorul P.V. SPPI, a respins cererea creditoarei SC C. SRL Câmpina, a respins contestaţia creditoarei D.G.F.P. Prahova la procesul-verbal din 26.01.2007, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunţa aceasta încheiere, Tribunalul Prahova, judecător-sindic, a reţinut că la 31.03.2006, a fost afişat la uşa instanţei tabelul preliminar al creanţelor împotriva averii debitoarei, în care creditoarele D.G.F.P. Prahova şi SC C. SRL au fost înscrise cu creanţe de 286.157 lei garantată, respectiv 165.000 lei chirografară, corespunzător cererilor acestora de admitere a creanţelor, fiind deci validate în întregime; sumele au fost astfel reluate în tabelul definitiv, creditoarele neformulând contestaţii la tabelul preliminar.

Prin sentinţa nr. 510/03.11.2006, judecătorul sindic a dispus intrarea în faliment a debitoarei, dizolvarea acesteia şi a fixat termenele limită pentru trimiterea notificărilor către creditori, fiind desemnat lichidator SC E. SRL.

Prima şedinţă a adunării creditorilor a fost convocată de lichidatorul judiciar la data de 26.01.2007, având ca ordine de zi desemnarea comitetului creditorilor, confirmarea lichidatorului judiciar şi stabilirea onorariului acestuia, precum şi modalitatea de valorificare a bunurilor cu aprobarea regulamentului de licitaţie.

Din procesul-verbal reiese că valoarea totală a creanţelor prezente a fost de 4.022.177,1 lei, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 15 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, privind cvorumul; la pct. 2 al ordinii de zi au fost puse în discuţia adunării creditorilor două propuneri de lichidatori, şi anume P.V. SPPI şi C.C. SRL.

Se mai arată că, după exprimarea votului de către creditorii prezenţi, se consemnează că în favoarea primului lichidator propus au votat creditorii deţinând creanţe în valoare totală de 2.305.650,38 lei, iar în favoarea celui de al doilea lichidator, creditorii cu creanţe în valoare de 1.716.525 lei, printre care şi contestatoarele; se mai consemnează că s-a hotărât cu majoritatea creditorilor prezenţi, confirmarea lichidatorului P.V. SPPI. De asemenea, procesul-verbal cuprinde semnăturile tuturor creditorilor prezenţi, inclusiv ale contestatoarelor, fără ca să se formuleze obiecţiuni.

În privinţa desemnării sau confirmării administratorului judiciar sau lichidatorului, judecătorul sindic a reţinut că există dispoziţii speciale care se completează cu celelalte dispoziţii ale Legii nr. 85/2006, în măsura în care nu sunt incompatibile.

Astfel, analizând excepţia tardivităţii contestaţiei creditoarei SC C. SRL, în baza art. 19 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a constatat că această contestaţie a fost formulată la data de 8.02.2007, fiind expediată prin fax, depăşind termenul de 3 zile, calculat pe zile libere, de la data ţinerii adunării creditorilor, termen la care de altfel şi contestatoarea se referă în cuprinsul contestaţiei prin care se solicită anularea hotărârii, prin care s-a desemnat ca lichidator P.V. SPPI, cu referire numai la acest aspect, al desemnării lichidatorului. Pe cale de consecinţă, contestaţia creditoarei SC C. SRL a fost respinsă ca tardivă.

La data ţinerii şedinţei adunării creditorilor, potrivit dispoziţiilor art. 15 din Legea nr. 85/2006, calculul valorii totale a creanţelor care se consideră pentru întrunirea cvorumului era prin raportare la tabelul definitiv, respectiv calculul valorii totale a creanţelor ulterior afişării tabelului definitiv şi până la confirmarea unui plan de reorganizare, astfel cum reiese din cuprinsul tabelului definitiv [alin. (2) lit. b)].

Împotriva încheierii din data de 27 aprilie 2007, pronunţată de Tribunalul Prahova, judecător sindic, a formulat recurs creditoarea D.G.F.P. Prahova

considerând-o neîntemeiată şi arătând că instanţa de fond, în mod greşit, a respins contestaţia formulată, motivându-se că la stabilirea cvorumului, creanţele trebuie să fie cuprinse, după caz, în tabelul preliminar, tabelul definitiv, în planul de organizare sau în tabelul definitiv consolidat.

Menţionează recurenta că tabelul definitiv consolidat nu era întocmit la data stabilită pentru adunarea creditorilor.

Consideră că organizarea adunării creditorilor exact la data de 26.01.2007, când prin sentinţa 510/03.11.2006, instanţa a stabilit această dată ca termen de soluţionare a eventualelor contestaţii la creanţele născute în cursul procedurii, este nelegală.

Arată faptul că ea, recurenta, a formulat o asemenea contestaţie împotriva tabelului preliminar al creanţelor născute în cursul procedurii, deoarece lichidatorul judiciar a validat parţial creanţa în cuantum de 1.508.156 lei, în sensul că a fost validată doar 1.005.208 lei din totalul creanţei solicitate.

În condiţiile în care există o asemenea contestaţie împotriva tabelului preliminar suplimentar, consideră că organizarea şedinţei adunării creditorilor exact la data la care instanţa a acordat termen în vederea soluţionării acesteia, este nelegală, deoarece lichidatorul judiciar trebuia să convoace creditorii la şedinţa adunării, numai după soluţionarea tuturor contestaţiilor formulate la tabelul preliminar al creanţelor suplimentare.

Consideră că adunarea creditorilor ar fi trebuit să fie organizată după întocmirea tabelului definitiv consolidat al creanţelor, având în vedere stadiul procedurii, respectiv falimentul debitoarei SC I.C. SRL, precum şi prevederile art. 15 alin. (2) din legea insolvenţei care precizează modalitatea de calcul a valorii totale a creanţelor împotriva averii debitorului prin raportare la 4 criterii precizate la lit. a)-d).

Din analiza acestora, reiese că în acest stadiu al procedurii, cuprins între întocmirea tabelului preliminar al creanţelor suplimentare, contestarea nevalidării întregii creanţe şi până la întocmirea tabelului definitiv consolidat, legea nu prevede modalitatea de calcul a valorii totale a creanţelor.

Analizând sentinţa recurată prin prisma criticilor formulate, a probelor administrate, a actelor normative ce au incidenţă în cauză, precum şi sub toate aspectele conform art. 304[1] C.proc.civ., Curtea reţine următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din legea insolvenţei, la care se face trimitere în art. 24 din acelaşi act normativ, la recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia. Creditorii pot decide sa confirme administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic.

Aşa cum se poate observa legiuitorul nu a prevăzut expres care este momentul exact la care se poate ţine o adunare generală a creditorilor, de

unde rezultă că această adunare se poate organiza în orice moment al desfăşurării procedurii.

Ceea ce s-a prevăzut expres în legea insolvenţei este modalitatea în care se exprimă votul şi ponderea acestuia în funcţie de momentul desfăşurării procedurii.

Astfel, potrivit dispoziţiilor art. 15 din Legea nr. 85/2006, cu excepţia cazurilor în care legea cere o majoritate specială, şedinţele adunării creditorilor vor avea loc în prezenţa titularilor de creanţe însumând cel puţin 30% din valoarea totală a creanţelor împotriva averii debitorului şi un număr de membri ai comitetului creditorilor care reprezintă majoritatea simplă a acestora, iar deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul titularilor unei majorităţi, prin valoare, a creanţelor prezente.

În alin. (2) se arată: calculul valorii totale a creanţelor prevăzute la alin. (1) împotriva averii debitorului se va determina prin raportare la următoarele criterii:

a) ulterior afişării tabelului preliminar şi pana la afişarea tabelului definitiv, valoarea creanţelor verificate şi acceptate de administratorul judiciar, astfel cum reiese din cuprinsul tabelului preliminar;

b) ulterior afişării tabelului definitiv şi până la confirmarea unui plan de reorganizare, astfel cum reiese din cuprinsul tabelului definitiv;

c) ulterior confirmării planului de reorganizare şi pana la afişarea tabelului definitiv consolidat, astfel cum reiese din planul de reorganizare confirmat;

d) ulterior afişării tabelului definitiv consolidat, astfel cum reiese din cuprinsul acestuia.

În cauza de faţă se constată că adunarea generală a creditorilor s-a organizat după trecerea la procedura falimentului şi înainte de afişarea unui tabel definitiv consolidat, astfel că în mod corect, cum a reţinut şi judecătorul sindic, lichidatorul a avut în vedere la stabilirea votului calculul valorii totale a creanţelor astfel cum reieşea din cuprinsul tabelului definitiv, conform art. 15 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 85/2006.

Susţinerea recurentei cum că momentul organizării adunării generale a fost ales special pentru a fi defavorizată la vot, este nefondată, având în vedere, aşa cum am mai arătat, că legea nu impune o anumită dată de organizare, iar celelalte dispoziţii legale au fost respectate.

Desemnarea unui lichidator de pe lista cu practicienii în insolvenţă agreaţi de MFP-ANAF se putea face doar în condiţiile unei majorităţi a creditoarei bugetare.

Pe de altă parte, oricând în cursul procedurii creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia, conform art. 19 alin. (2) din Lege. În aceste condiţii, dacă situaţia iniţială s-a modificat, nimic nu o împiedică pe recurentă

să solicite, în condiţiile legii, organizarea unei noi adunări generale a creditorilor.

Pentru aceste considerente şi în temeiul art. 304[1] şi art. 312 C.proc.civ., Curtea va respinge recursul ca nefondat.

5. Hotărâre a adunării creditorilor prin care se încalcă puterea de lucru judecat. Nelegalitate

Legea nr. 85/2006, art. 14 alin. (7)

Este nelegală o hotărâre a adunării creditorilor prin care se consfinţeşte înstrăinarea tuturor bunurilor debitorului printr-o modalitate de vânzare diferită de cea consemnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă şi care fusese deja înscrisă în planul de reorganizare admis tot printr-o sentinţă irevocabilă.

Or, atâta timp cât judecătorul sindic a statuat în mod explicit asupra modalităţii vânzării prin licitaţie publică, adoptarea ulterioară de către adunarea creditorilor a unei hotărâri, prin care se aprobă o altă modalitate de vânzare a bunurilor debitorului, în bloc, prin negociere directă, încalcă dispoziţiile instanţei cu caracter obligatoriu.

Aşa fiind, se impune desfiinţarea hotărârii adunării creditorilor pentru nelegalitate, în temeiul dispoziţiilor art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006.

Împrejurarea că noul act normativ, respectiv Legea nr. 85/2006, a abrogat Legea nr. 64/1995 şi, implicit, dispoziţiile art. 114 în temeiul cărora judecătorul sindic a adoptat hotărârea prin care a statuat asupra modalităţii vânzării, nu este de natură să înfrângă caracterul irevocabil al acesteia şi, implicit, puterea de lucru judecat.

Aşa fiind, nu se poate ca, în considerarea unui act normativ ulterior, să fie lipsită de efecte o hotărâre judecătorească irevocabilă, cu autoritate de lucru judecat.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială,
dec. civ. nr. 1077/COM/2007

Prin sentinţa civilă nr. 7307/06.11.2006 Tribunalul Constanţa, prin judecător sindic, a admis în parte contestaţiile principale formulate de către creditorul SC S. SA.

A fost desfiinţată hotărârea adunării creditorilor debitoarei SC P. SA adoptată la data de 29.09.2006 referitoare la aprobarea raportului privind vânzarea în bloc, prin negociere directă, către un cumpărător identificat, a tuturor bunurilor din averea debitorului.

A fost respinsă ca nefondată cererea creditorului contestator de desemnare a unui lichidator judiciar pentru înfăptuirea planului de reorganizare a activităţii debitorului.

A fost admisă contestaţia conexă formulată de către creditorul SC P.M.H. SRL Constanţa dispunându-se anularea raportului întocmit de către administratorul judiciar F.F.I.C. IPURL privind vânzarea în bloc, prin negociere directă, către un cumpărător identificat, a tuturor bunurilor din averea debitorului, precum şi a convocatorului realizat pentru şedinţa adunării creditorilor din 29.09.2006.

S-a dispus anularea tuturor măsurilor luate de administratorul judiciar F.F.I.C. IPURL în vederea punerii în executare a hotărârii adunării creditorilor SC P. SA adoptată la data de 29.09.2006 referitoare la aprobarea raportului privind vânzarea în bloc, prin negociere directă, către un cumpărător identificat, a tuturor bunurilor din averea debitorului.

Pentru a pronunţa această hotărâre, tribunalul a reţinut că prin sentinţa civilă nr. 9536/COM/17.12.2003, judecătorul sindic al Tribunalului Constanţa a dispus declanşarea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului în condiţiile Legii nr. 64/1995 împotriva debitorului SC P. SA Constanţa; în temeiul art. III din O.G. nr. 38/2002, procedura amintită a fost suspendată timp de un an, în intervalul 22.03.2004 – 22.03.2005; odată repusă cauza pe rol, termenele prevăzute de art. 76 din lege au fost majorate prin încheierea nr. 1185/18.04.2005 stabilindu-se ca dată limită de întocmire a tabelului preliminar 16.06.2005, iar ca termen de definitivare a acestuia 17.07.2005.

În baza hotărârii judecătorului sindic din 21.07.2006, a fost aprobat planul de reorganizare a activităţii debitorului, în considerentele sentinţei, rămasă irevocabilă, consemnându-se că administratorul judiciar are obligaţia, potrivit art. 114 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, să recurgă la negocierea directă doar ca o modalitate alternativă, subsidiară valorificării bunurilor prin licitaţie publică.

În fine, conform sentinţei civile nr. 5256/COM/5.09.2006 s-a dispus confirmarea aceluiaşi plan, în urma votului exprimat de creditorii SC P. SA.

Lichidatorul F.F.I.C. IPURL a întocmit şi depus la Tribunalul Constanţa la 25.09.2006 raportul privind vânzarea în bloc, prin negociere directă, către un cumpărător identificat, a tuturor bunurilor din averea debitorului, subliniind că apreciază, faţă de dispoziţiile art. 95 alin. (6) lit. f) coroborate cu cele ale art. 116-120, că se impune convocarea şedinţei adunării creditorilor pentru stabilirea metodei de vânzare a bunurilor; comitetul creditorilor, întrunit la 14.09.2006, a încuviinţat acest raport, fiind convocată, la 29.09.2006, şedinţa adunării creditorilor, care a aprobat de asemenea propunerea administratorului judiciar de vânzare în bloc, prin negociere directă, către un cumpărător identificat, a tuturor bunurilor.

Contestaţiile reunite valorifică dispoziţiile art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, care stipulează: hotărârea adunării creditorilor poate fi desfiinţată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective şi au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum şi la cererea creditorilor îndreptăţiţi să participe la procedura insolvenţei, care au lipsit motivat de la şedinţa adunării creditorilor.

În concret, hotărârea adunării creditorilor din 29.09.2006 consfinţeşte înstrăinarea tuturor bunurilor debitorului printr-o modalitate de vânzare diferită de cea consemnată prin hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă şi care fusese înscrisă în planul de reorganizare – admis prin sentinţa din 21.07.2006; or, atât timp cât autoritatea judiciară a statuat în mod explicit asupra împrejurării vânzării prin licitaţie publică – tocmai datorită faptului că această modalitate este în interesul tuturor părţilor participante la procedură, fiind menită a maximiza veniturile debitorului, se constată că hotărârea adunării creditorilor înfrânge dispoziţiile instanţei cu caracter executoriu.

În ce priveşte cererea creditoarei SC S. SA de desemnare a unui lichidator judiciar pentru îndeplinirea planului, ea este nefondată întrucât prin ipoteză planul de reorganizare nu poate fi încuviinţat şi executat decât anterior declanşării procedurii falimentului şi numirii unui lichidator judiciar în acest scop.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs în termen S.E. şi SC E.I. SRL pentru următoarele motive:

În ceea ce priveşte modalitatea de lichidare a bunurilor, legiuitorul prevedea o ordine de prioritate, respectiv licitaţia publică ca primă modalitate obligatoriu de adoptat, iar în caz de imposibilitate negocierea directă ca metodă subsidiară, însă după intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006 a fost necesară stabilirea modalităţii de valorificare a bunurilor cu respectarea dispoziţiilor art. 95 alin. (6) lit. f) şi art. 116 alin. (2) din lege.

Examinând recursurile curtea constată că sunt nefondate pentru următoarele considerente:

Prin hotărârea din 21.07.2006, judecătorul sindic a aprobat planul de reorganizare a activităţii debitorului, în considerentele sentinţei, rămasă irevocabilă, consemnându-se că administratorul judiciar are obligaţia, potrivit art. 114 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, să recurgă la negocierea directă doar ca o modalitate alternativă, subsidiară valorificării bunurilor prin licitaţie publică.

Împrejurarea că noul act normativ, Legea nr. 85/2006, a abrogat Legea nr. 64/1995 şi implicit dispoziţiile art. 114 în temeiul cărora judecătorul sindic a adoptat hotărârea din 21.07.2006, nu este de natură să înfrângă caracterul irevocabil al hotărârii judecătoreşti şi implicit puterea lucrului judecat.

În condiţiile în care s-a dispus irevocabil modalitatea de vânzare a patrimoniului debitoarei nu se poate ca în considerarea unui act normativ ulterior să fie lipsită de efecte o hotărâre judecătorească obligatorie.

Pe cale de consecinţă, cele două recursuri vor fi respinse ca nefondate.

6. Hotărâre a adunării creditorilor. Desfiinţare numai pentru motive de nelegalitate

Legea nr. 85/2006, art. 14 alin. (7), art. 18

Judecătorul sindic poate desfiinţa hotărârea adunării creditorilor numai pentru motive de nelegalitate, verificarea oportunităţii hotărârilor luate în cadrul acestei adunări neintrând în cadrul atribuţiilor instanţei, conform dispoziţiilor art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006.

Administratorul special al debitoarei are calitate procesuală pasivă pentru a figura ca parte în judecarea cererilor de desfiinţare a hotărârilor adunării creditorilor, introduse la judecătorul sindic în baza dispoziţiilor anterior menţionate, în virtutea atribuţiilor administrative conferite de art. 18 din lege.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială,
dec. civ. nr. 963/COM/2007

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanţa, creditoarea reclamantă S. a solicitat judecătorului sindic să dispună, în contradictoriu cu debitoarea C., desfiinţarea hotărârii adunării creditorilor din data de 25.10.2006 pentru nelegalitate.

Reclamanta a arătat că, la data sus-menţionată a participat la această adunare, votând împotriva punctului 1 al ordinei de zi, aprobarea metodei de vânzare a bunurilor proprietatea debitoarei, solicitând expres ca terenul situat în localitatea A. să fie valorificat în condiţiile şi la preţul arătat în planul de reorganizare.

Acest punct de vedere a fost exprimat în considerarea calităţii de creditor chirografar a reclamantei, îndreptăţită a-şi recupera creanţa în întregime.

Debitoarea C., prin administrator special, a înţeles a invoca excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a administratorului special, susţinându-se că, la momentul adoptării hotărârii contestate, acesta nu avea o astfel de calitate.

Pe fondul cauzei, s-a solicitat de către debitoare, prin administratorul special, respingerea contestaţiei ca nefondată, cu motivaţia în esenţă că hotărârea adoptată la 25.10.2006 a fost în consens cu planul de reorganizare confirmat de judecătorul sindic şi metoda prevăzută de lege (art. 116-120 din Legea nr. 85/2006).

Prin încheiere, judecătorul sindic a respins această excepţie, fără însă a motiva încheierea, pentru ca, motivarea respingerii să fie prezentată în considerentele hotărârii pronunţate, respectiv sentinţa civilă nr. 865/COM/12.02.2007, de Tribunalul Constanţa, Secţia comercială, şi prin care se admite cererea formulată de reclamanta S., cu consecinţa anulării hotărârii adunării creditorilor din data de 25.10.2006.

Pentru a aprecia de această manieră, instanţa reţine în esenţă următoarele:

Asupra excepţiei lipsei calităţii procesuale pasive a administratorului special, se reţine de către instanţă că dovada împrejurării că administratorul special a înţeles care este rolul său în această etapă a procedurii o constituie participarea sa la adunarea creditorilor din 25.10.2006.

Pe fond, s-a apreciat asupra încălcării evidente a intereselor creditorilor ce nu deţin creanţe garantate şi aplicabilităţii în cauză a dispoziţiilor art. 116 şi urm. din Legea nr. 85/2006.

Împotriva încheierii prin care s-a respins excepţia lipsei calităţii procesuale pasive, precum şi a sentinţei civile nr.865/COM/12.02.2007, pronunţată de Tribunalul Constanţa, Secţia comercială, a declarat recurs debitoarea C., prin administrator special, criticându-le pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Recursul este fondat, urmând a fi admis conform art. 312 C.proc.civ., pentru următoarele considerente în esenţă:

Instanţa a fost învestită cu soluţionarea unei contestaţii având ca obiect desfiinţarea hotărârii adunării creditorilor din 25.10.2006, convocată de administratorul judiciar al debitoarei C., indicându-se ca temei de drept dispoziţiile art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, conform cu care *„Hotărârea adunării creditorilor poate fi desfiinţată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective şi au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum şi la cererea creditorilor îndreptăţiţi să participe la procedura insolvenţei care au lipsit motivat de la şedinţa adunării creditorilor"*.

Faţă de conţinutul textului de lege sus-citat, care stabileşte regimul juridic al desfiinţării hotărârii adunării creditorilor, este cert că judecătorul sindic poate desfiinţa hotărârea adunării creditorilor doar pentru motive de nelegalitate, oportunitatea acestora neintrând în atribuţiile instanţei.

Creditorul care a fost prezent sau reprezentat la şedinţă pentru a formula cerere de anulare a hotărârii, nu este suficient să se fi împotrivit luării hotărâre a cărei desfiinţare o solicită, ci este necesar să fi depus diligenţe pentru a consemna poziţia lui în procesul-verbal al şedinţei.

Condiţiile fiind cumulative, lipsa oricăreia va conduce la respingerea cererii deduse judecăţii.

Pornind de la temeiul de drept avut în vedere de creditoarea reclamantă pentru a solicita desfiinţarea hotărârii adunării creditorilor şi procedând la

examinarea procesului-verbal al şedinţei adunării creditorilor încheiat la Biroul administratorului judiciar al debitoarei, Curtea reţine:

- convocarea adunării generale a creditorilor a fost făcută de administratorul judiciar în temeiul art. 13 alin. (2) cu referire la art. 116 alin. (2) din Legea nr. 85/2006;
- la momentul ţinerii şedinţei au fost îndeplinite condiţiile de cvorum şi majoritate privind desfăşurarea şedinţei, fiind respectate dispoziţiile art. 15 din Legea nr. 85/2006;
- administratorul special desemnat de către adunarea generală a acţionarilor/asociaţilor debitoarei, în temeiul art. 18 din Legea nr. 85/2006, a participat la adunarea creditorilor convocată de administratorul judiciar la data de 25.10.2006;
- respectând dispoziţiile legale cuprinse în art. 14 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar a comunicat ordinea de zi a şedinţei şi s-a preocupat de secretariatul acesteia, neabordându-se cu prilejul ţinerii sale alte chestiuni necuprinse în convocare şi care ar fi fost de natură a atrage nulitatea deliberării.

Aceasta este situaţia de fapt a modului în care a fost convocată şi ulterior ţinută adunarea creditorilor a cărei desfiinţare se solicită pentru nelegalitate, în condiţiile în care debitoarea C. se află în timpul desfăşurării planului de reorganizare care a fost votat favorabil de creditori şi confirmat de instanţă, astfel cum rezultă din încheierea pronunţată de judecătorul sindic la 11.09.2006, în dosar nr. 1729/COM/2005, a Tribunalului Constanţa, şi care trebuie respectat.

Participarea administratorului special la şedinţa adunării creditorilor nu apare ca fiind un aspect ce ar determina o nelegalitate, atât timp cât atribuţiile sale expres precizate în conţinutul art. 18 din Legea nr. 85/2006 sunt, între altele, referitoare şi la, conform lit. e) din text, *administrarea activităţii „debitorului, sub supravegherea administratorului judiciar, după confirmarea planului"*.

În atare condiţii, în mod corect instanţa de fond a dispus asupra excepţiei deduse judecăţii, deoarece administratorul special al debitoarei avea calitate procesuală pasivă, deoarece avea atribuţii administrative conferite prin art. 18 din lege, sub directa supraveghere a administratorului judiciar a cărui atribuţii sunt cuprinse în art. 20 din Legea nr. 85/2006.

Pe fondul contestaţiei, examinând probatoriul administrat în cauză, se constată că hotărârea este dată cu aplicarea greşită a legii, atât timp cât nu au fost examinate conform dispoziţiilor art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, motivele de nelegalitate ce ar fi putut atrage desfiinţarea hotărârii adunării.

Având în vedere că judecătorul sindic poate desfiinţa hotărârea adunării creditorilor doar pentru motive de nelegalitate, oportunitatea acestora neintrând în atribuţiile instanţei, conform art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006,

precum şi împrejurarea că 85% dintre creditorii cu creanţe garantate au agreat modalitatea de vânzare a bunului către un cumpărător cunoscut cu precizarea condiţiilor minime pentru efectuarea operaţiunii, Curtea reţine că în mod nelegal instanţa de fond a apreciat în sensul *„încălcării evidente a intereselor creditorilor"*.

Se reţine că, prin contestaţie, creditorul nu a indicat motive de nelegalitate ce ar conduce la desfiinţarea hotărârii adunării creditorilor, astfel că, admiţând recursul conform art. 312 C.proc.civ., Curtea dispune modificarea în tot a hotărârii recurate în sensul că respinge acţiunea dedusă judecăţii ca nefondată.

7. Creditor. Cerere de autorizare a introducerii acţiunii prevăzute în art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006. Inadmisibilitatea formulării acestei cereri în recurs

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (3), art. 18 C.proc.civ., art. 316 cu referire la art. 294 alin. (1)

Potrivit art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, numai creditorul care deţine mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanţelor poate cere judecătorului sindic să-l autorizeze să introducă acţiunea prevăzută la alin. (1) din acelaşi articol. În cazul când creditorul îndreptăţit să ceară autorizarea de a exercita acţiunea nu a uzat de acest drept în faza derulării procedurii în faţa judecătorului sindic, el nu mai poate formula o atare cerere, nouă, în calea de atac a recursului.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1049 din 15 iunie 2009

Prin sent. com. nr. 78/F din 17 februarie 2009, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Vaslui a dispus, în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, închiderea procedurii insolvenţei debitorului SC A.P. SRL Vaslui şi radierea acestui debitor din Registrul comerţului, lichidatorul fiind descărcat de orice îndatoriri şi responsabilităţi.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

Cabinetul individual de insolvenţă C.J. din Vaslui, în calitate de lichidator al debitoarei SC A.P. SRL Vaslui, a întocmit la 9 ianuarie 2009 raport de activitate, prin care a solicitat să se dispună închiderea procedurii pentru insuficienţă bunuri şi radierea acestei debitoare de la ORC Vaslui, aprobarea decontului de cheltuieli ocazionate de efectuarea lucrărilor de administrare judiciară anexat la raport, descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri sau responsabilităţi cu privire la procedură, debitor şi averea lui, creditori, titularii de garanţii, acţionari sau asociaţi.

S-a relevat că din raportul întocmit de lichidator rezultă că, în urma activităţii desfăşurate în cadrul procedurii de lichidare, s-a constatat că bunurile aflate în patrimoniul debitoarei au fost executate silit şi nu au putut fi recuperate sumele ce trebuiau încasate de la persoana fizică A.M., în cuantum de 55.251 lei, acţiunea promovată în acest sens în instanţă de lichidator fiind respinsă irevocabil.

Creditoarea AFP Vaslui, prin reprezentant legal, nu a formulat obiecţiuni la raportul depus, fiind de acord cu închiderea procedurii şi radierea debitorului de la ORC Vaslui, în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, pentru insuficienţă bunuri în patrimoniu.

Cererea lichidatorului a fost admisă cu motivarea că, din verificările efectuate şi relaţiile primite de la serviciul financiar al municipiului Vaslui, a rezultat că debitorul nu are niciun fel de avere.

Ca urmare, constatând că procedura concursuală a fost deschisă prin sentinţa civilă nr. 219/F din data de 27 iulie 2006 şi s-a numit lichidator Cabinetul individual de insolvenţă C.J. Vaslui, că s-au întocmit şi comunicat notificările în condiţiile art. 61 din Legea nr. 85/2006, precum şi că notificarea a fost publicată în Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, judecătorul sindic a dispus, în temeiul art. 131 din aceeaşi lege, închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului, precum şi descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri şi responsabilităţi.

Sentinţa a fost notificată conform art. 135 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs SC C.V. SRL Vaslui, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

S-a susţinut prin motivele invocate, că soluţia de închidere a procedurii de insolvenţă a debitoarei SC A.P. SRL Vaslui, pe motiv că bunurile aflate în patrimoniul acestei societăţi au fost executate silit, iar acţiunea în justiţie promovată de lichidator împotriva altor debitori ai acesteia a fost respinsă irevocabil de către instanţele de judecată, este netemeinică şi nelegală în condiţiile în care lichidatorul nu şi-a îndeplinit atribuţiile sale, care îl obligau să introducă acţiune în justiţie, pentru atragerea răspunderii materiale a administratorului societăţii, potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Analizând susţinerile din motivele de recurs formulate şi, raportându-le la actele dosarului, precum şi la dispoziţiile legale aplicabile în cauză, Curtea a constatat că recursul este nefondat.

S-a subliniat, prin considerentele deciziei, că recurenta SC C.V. SRL Vaslui are calitate de creditoare a debitoarei intimate SC A.P. SRL Vaslui, în privinţa căreia s-a dispus închiderea procedurii insolvenţei, însă în cauză nu sunt incidente dispoziţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 întrucât această creditoare recurentă nu a făcut o astfel de cerere în faţa primei instanţe şi nici nu o mai poate face direct în faţa instanţei de recurs, în raport

cu limitele ce le are calea de atac faţă de dispoziţiile art. 294 alin. (1) C.proc.civ.

Ca urmare, în baza dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., Curtea de Apel a respins ca nefondat recursul, menţinând ca legală şi temeinică hotărârea atacată.

8. Creditori. Cerere de ridicare a dreptului de administrare al debitorului. Temeinicia cererii

Legea nr. 85/2006, art. 47 alin. (5),art. 17 alin. (1) lit. a), art. 18

Solicitarea creditorului de ridicare a dreptului de administrare al debitorului este întemeiată numai în măsura în care se demonstrează, pe bază de probe, fie producerea de pierderi continue din averea debitorului, fie lipsa probabilităţii de realizare a unui plan raţional de activitate a acestuia.

C.A. Târgu Mureş, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 4/R din 9 ianuarie 2007

Prin sentinţa nr. 2421 din 12 octombrie 2006, pronunţată în dosarul nr. 955/2006 al Tribunalului Comercial Mureş, judecătorul sindic a respins cererea de ridicare integrală a dreptului de administrare al debitoarei SC C. FGV. SA., formulată de creditoarea SC T.G.I. SRL, menţinând modul de exercitare, de către administratorul judiciar desemnat în cauză, a atribuţiei stabilite în baza art. 24 lit. e) din Legea nr. 64/1995 [ce corespunde art. 20 lit. f) din Legea nr. 85/2006].

S-a reţinut că, nefiind îndeplinite condiţiile prevăzute în art. 47 alin. (5) din Legea nr. 85/2006, cererea formulată de creditoarea SC T.G.I. SRL, pentru ridicarea integrală a dreptului de administrare a debitoarei SC C. F. SA., apare nefondată.

S-a relevat că prin cererea creditoarei s-au formulat critici şi obiecţiuni cu privire la modalitatea de deschidere a procedurii şi de întocmire a tabelului de obligaţii a debitoarei, în condiţiile în care dezbaterea unei astfel de cereri trebuie să aibă ca justificare pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilităţii de realizare a unui plan raţional de activitate.

În continuarea motivării s-a învederat că nici administratorul judiciar desemnat iniţial şi nici administratorul judiciar care l-a înlocuit nu au relevat producerea de eventuale pierderi în perioada de observaţie în care se află procedura, iar analiza evoluţiei contului de profit şi pierdere în intervalul mai-iulie 2006 a scos în evidenţă un rezultat brut pozitiv egal, veniturile totale din exploatare ridicându-se la suma de 18.630.073 RON în timp ce cheltuielile au fost de 18.332.777 RON.

S-a subliniat, de asemenea, că poziţia unanimă a membrilor comitetului creditorilor a fost formulată în sensul de a nu fi ridicat dreptul de administrare al debitoarei.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea SC T.G.I. SRL, solicitând rejudecarea cauzei în vederea admiterii cererii de ridicare integrală a dreptului de administrare.

Prin motivele de casare formulate s-a susţinut, în esenţă, că judecătorul sindic nu a administrat toate probele necesare soluţionării cauzei, arătându-se că trebuia să se stabilească situaţia executării plăţilor efectuate de la data deschiderii procedurii, cu indicarea debitelor achitate şi a beneficiarilor, şi să fie asigurată prezentarea rapoartelor lunare sau trimestriale.

S-a susţinut, în argumentarea motivelor invocate, că ar exista indicii privind plăţi curente în contul unor datorii anterioare deschiderii procedurii, astfel că examinarea documentelor menţionate ar fi necesară pentru a se putea verifica dacă debitoarea-pârâtă a efectuat plăţi numai pentru datorii curente şi în limitele stabilite prin încheierea de deschidere a procedurii.

De asemenea, s-a relevat că în raportul administratorului judiciar privind cauzele care au condus la situaţia de insolvenţă sunt prezentate date contradictorii iar debitoarei i se permite să îşi continue activitatea deşi înregistrează pierderi.

S-a mai arătat că din tabelul preliminar de creanţe, depus de administratorul judiciar, reiese o diferenţă mare, inexplicabilă, între soldul conturilor de debitori precum şi între numărul creditorilor prezentaţi de debitoare la data deschiderii procedurii şi numărul creditorilor care au depus declaraţii de creanţă, în condiţiile în care s-a omis prezentarea de datorii certe.

În fine, s-a susţinut că, făcându-se o greşită aplicare a legii, cauza nu a fost soluţionată sub toate aspectele sesizate prin acţiunea introductivă şi completarea de acţiune. În acest sens, s-a evidenţiat că instanţa a reţinut şi s-a pronunţat numai asupra aspectelor privind înregistrarea de pierderi continue din averea debitoarei si lipsa posibilităţii întocmirii unui plan de reorganizare în sensul prevederilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 85/2006 şi a invocat, în considerente, opinii subiective ale unor persoane, ignorând temeiurile de fapt şi de drept în raport cu incidenţa dispoziţiilor Legii nr. 64/1995.

Analizând hotărârea atacată prin prisma motivelor invocate şi în raport cu prevederile art. 304[1] C.proc.civ., Curtea a ajuns la concluzia că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

Ridicarea dreptului de administrare se poate face în condiţiile reglementate în art. 47 din Legea nr. 85/2006, prin care se prevede că „deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare – constând în dreptul de a-şi conduce activitatea, de a-şi administra bunurile din avere şi de a dispune de acestea – dacă acesta nu şi-a declarat, în condiţiile art. 28 alin. (1) lit. h) sau, după caz, art. 33 alin. (6), intenţia de reorganizare”.

Or, în cauză, debitoarea şi-a exprimat intenţia de reorganizare, administratorul judiciar împreună cu societatea propunând în baza art. 98 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 un plan de reorganizare care a fost votat de Comitetul Creditorilor SC C.F. SA la data de 29.11.2006 şi admis de judecătorul sindic prin sentinţa nr. 3078 din 30.11.2006.

Anterior, prin încheierea nr. 521 din 3 mai 2006, dreptul de administrare a fost ridicat parţial de judecătorul sindic, în temeiul art. 47 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, stabilindu-se că atribuţia prevăzută pentru administratorul judiciar în art. 24 lit. e) din Legea nr. 64/1995 constă în administrarea societăţii împreună cu reprezentanţii statutari ai debitoarei, iar plăţile din conturile bancare ale debitoarei se vor face numai pe baza semnăturii reprezentantului legal confirmate de administratorul judiciar desemnat.

Este adevărat că, potrivit art. 47 alin. (5) din Legea nr. 85/2006, „Creditorii, comitetul creditorilor ori administratorul judiciar pot oricând adresa judecătorului-sindic o cerere de a se ridica debitorului dreptul de administrare, având ca justificare pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilităţii de realizare a unui plan raţional de activitate".

Întemeindu-se pe această dispoziţie, creditoarea petiţionară a pretins că societatea debitoare continuă să înregistreze pierderi, că face plăţi şi livrări de marfă preferenţial, la preţuri necompetitive, în dauna creditorilor şi în special a creditoarei SC T.G.I. SRL.

Prin considerentele deciziei, subliniindu-se că la data de 6 septembrie 2006, când a fost înregistrată cererea de ridicare a dreptului de administrare, intrase în vigoare Legea nr. 85/2006, s-a apreciat că în mod corect judecătorul sindic a analizat cererea în temeiul acestei legi, iar nu potrivit Legii nr. 64 /1995 care fusese abrogată.

S-a motivat că, în raport cu spiritul legii aplicabile, justificat s-a considerat că, în speţă, se impunea a fi verificate doar susţinerile ce vizează „pierderi continue din averea debitoarei sau lipsa posibilităţii întocmirii unui plan de reorganizare".

Or, s-a subliniat că din actele dosarului rezultă că, împreună cu administratorul judiciar, societatea debitoare a prezentat, în faţa instanţei de fond, o situaţie privind „evoluţia contului de profit şi pierderi în perioada mai – iulie 2006", care confirmă că acea societate a înregistrat un profit în această perioadă, iar nu pierderi cum a pretins creditoarea recurentă.

S-a relevat că situaţia debitoarei a fost prezentată şi în rapoartele întocmite de cei doi administratori judiciari numiţi în cauză, fără ca aceste rapoarte să fi fost contestate de creditoare.

În ceea ce priveşte invocarea de către recurentă a lipsei probabilităţii de realizare a unui plan raţional de activitate, s-a scos în evidenţă că, dimpotrivă, din actele dosarului reiese că un asemenea plan există sub forma unui plan de

reorganizare votat de comitetul creditorilor şi admis de judecătorul sindic, urmând a fi supus şi votului creditorilor, care deja l-au acceptat în principiu.

Ca urmare, s-a considerat ca din moment ce atât judecătorul sindic, cât şi creditorii în ansamblu şi administratorul judiciar au apreciat că există probabilitatea realizării unui plan raţional de activitate, se impune să se reţină că, la momentul verificării cererii creditoarei, cele două condiţii prevăzute în Legea nr. 85/2006 pentru ridicarea dreptului de administrare nu erau îndeplinite.

În continuarea argumentării deciziei, s-a demonstrat că nu era necesară depunerea situaţiei plăţilor câtă vreme ambii administratori judiciari au menţionat în rapoartele ce le-au întocmit că societatea nu are pierderi, iar aceste rapoarte nu au fost contestate.

S-a învederat că, pe lângă că verificarea împrejurării dacă plăţile s-au efectuat cu încălcarea dispoziţiilor legale constituia o obligaţie a organelor fiscale, la dosar nici nu există vreo dovada în sensul că s-au comis asemenea încălcări.

Totodată, s-a relevat că invocarea de către creditoarea recurentă a situaţiei declaraţiilor de creanţă este irelevantă în condiţiile existenţei libertăţii de voinţă, în raport cu care creditorii nu au obligaţia, ci posibilitatea de a depune astfel de declaraţii.

În consecinţă, constatându-se că motivele invocate sunt netemeinice, s-a dispus respingerea recursului ca nefondat.

9. Adunarea creditorilor. Desemnarea lichidatorului. Calculul valorii totale a creanţelor necesare desemnării lichidatorului de către adunarea creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 15 alin. (2), art. 19 alin. (2)

Potrivit art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea lichidatorului, judecătorul sindic fiind obligat să dea eficienţă voinţei acestora. Calculul valorii totale a creanţelor necesare desemnării lichidatorului este determinat de criteriile prevăzute în art. 15 alin. (2) din aceeaşi lege.

În cazul când lichidatorul provizoriu nu ia în considerare, la calculul voturilor, cuantumul total al creanţelor deţinute de fiecare creditor, în raport cu etapa procedurală în care a avut loc adunarea generală, lucrările acesteia, respectiv procesul-verbal privind desfăşurarea ei, sunt lovite de nulitate, impunându-se să fie refăcute cu respectarea cerinţelor legii.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 1230 din 6 noiembrie 2007

Prin cererea înregistrată la data de 29.01.2007, pe rolul Tribunalului Prahova, creditoarea DGFP Prahova a contestat procesul verbal încheiat la sediul debitoarei SC I.C. SRL, cu ocazia adunării creditorilor din data de 26.01.2007, referitor la pct. 2 privind confirmarea lichidatorului.

În motivarea cererii sale, contestatoarea a arătat că lichidatorul SC E. SRL nu a ţinut seama de comunicarea ce i-a adresat-o prin fax, în care a solicitat desemnarea ca lichidator a SC C.C. SPRL.

Creditoarea contestatoare a precizat că a solicitat înlocuirea lichidatorului, SC E. SRL, deoarece acesta nu se afla pe lista practicienilor în insolvenţă agreaţi de Ministerul Finanţelor – Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, iar potrivit OMFP nr. 1186 din 11.07.2006 şi nr. 1342 din 11.08.2006, creditoarea trebuie să solicite desemnarea în cauză a unui practician în insolvenţă aflat pe această listă.

S-a subliniat de creditoare că, în adunarea creditorilor, SC E. SRL nu a ţinut seama de întreaga creanţă solicitată în cererea de înscriere, odată cu trecerea la procedura falimentului, luând în calcul doar suma validată şi înscrisă în tabelul definitiv, respectiv suma de 286.157 lei RON. Or, s-a arătat că în însuşi raportul nr. 10, depus la dosar de lichidator, s-a menţionat că poate fi validată şi înscrisă în tabelul preliminar al creanţelor şi suma de 1.005.308 lei, care trebuie adăugată la suma înscrisă în tabelul definitiv, astfel că totalul creanţei DGFP Prahova se ridică la suma de 1.291.465 lei.

Creditoarea DGFP Prahova a mai precizat că a formulat contestaţie la tabelul preliminar suplimentar al creanţelor pentru înscrierea cu suma de 1.508.308 lei, subliniind totodată că, potrivit art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea lichidatorului şi că, în speţă, creditorii care au optat pentru desemnarea ca lichidator a C.C. SPRL deţin 64 % din valoarea creanţelor.

În concluzie, s-a solicitat admiterea contestaţiei şi desemnarea ca lichidator a C.C. SPRL în temeiul art. 14 alin. (7) şi art. 19 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 85/2006.

Procesul-verbal al adunării creditorilor din data de 26.01.2007 a fost contestat şi de creditoarea SC C. SRL, cererea acesteia fiind înregistrată la data de 8.02.2007 la Tribunalul Prahova. În motivarea acestei cereri, s-a arătat că DGFP Prahova avea validată în momentul votului o creanţă de 12 miliarde lei, însă lichidatorul a negat cuantumul ei şi a calculat ponderea votului creditorului respectiv doar în raport cu suma de 2 miliarde lei.

S-a mai precizat că lichidatorul nu a consemnat ceea ce s-a susţinut în şedinţa adunării creditorilor, iar procesul verbal a fost întocmit într-un singur exemplar, fără a fi comunicat, precum şi că nu s-a menţionat în cuprinsul lui susţinerea creditoarei DGFP Prahova şi nici faptul că s-a votat de două ori, la prima numărătoare fiind desemnat lichidator C.C. SRL.

În concluzie, s-a solicitat şi de către creditoarea SC C. SRL anularea procesului verbal şi a hotărârii prin care s-a desemnat lichidator P. şi V. SPPI, cu consecinţa desemnării ca lichidator a C.C. SPRL, iar în subsidiar, reluarea adunării generale după depunerea tabelului consolidat al creanţelor.

La rândul său, lichidatorul P. şi V. SPPI a depus întâmpinare la contestaţiile formulate de cei doi creditori, invocând excepţia lipsei calităţii procesuale active a acestora. S-a susţinut că din dispoziţiile art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 rezultă că au legitimare procesuală activă, în formularea cererii de anulare a hotărârilor adunării creditorilor, doar creditorii care fie au lipsit motivat de la şedinţă, fie au fost prezenţi, dar au votat împotriva adoptării hotărârii şi au cerut să se consemneze aceasta în procesul-verbal.

S-a solicitat să se aibă în vedere că ambele contestatoare au semnat prin reprezentant procesul verbal, fără să formuleze obiecţiuni.

Au mai fost invocate excepţia tardivităţii formulării contestaţiei, precum şi excepţia de nelegalitate a OMFP nr. 1186 din 11.07.2006 şi nr. 1342 din 11.08.2006, în temeiul art. 4 din Legea nr. 554/2004, subliniindu-se că ambele ordine încalcă principiul exercitării libere a profesiei de practician în insolvenţă, prin impunerea unor condiţii care exced cadrului instituit de O.G. nr. 86/2006 şi O.G. nr. 79/1999.

Ca urmare, s-a solicitat de către acest lichidator sesizarea instanţei de contencios administrativ competentă, iar până la soluţionarea irevocabilă a celei de a doua excepţii, suspendarea judecării contestaţiei formulată de creditoarea DGFP Prahova la procesul verbal al adunării creditorilor.

Pe fond, s-a arătat prin întâmpinare că faptul de a nu se fi ţinut cont de întreaga creanţă a creditoarei DGFP Prahova nu a fost invocat cu ocazia desfăşurării adunării creditorilor, iar calculul valorii creanţelor s-a făcut după tabelul definitiv, în conformitate cu dispoziţiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, precum şi că reprezentanţii celor două contestatoare au efectuat calculele cu privire la voturile exprimate, în condiţiile în care lichidatorul nu are decât rolul de a convoca şi prezida adunarea creditorilor, cărora le aparţine hotărârea cu privire la punctele de pe ordinea de zi.

S-a mai învederat prin întâmpinare că desemnarea ca lichidator a C.C. SPRL nu poate fi pusă în aplicare, deoarece unul dintre membrii acestei societăţi profesionale este incompatibil, aflându-se în conflict de interese cu asociaţii debitoarei.

Pe baza actelor şi lucrărilor dosarului, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Prahova a pronunţat încheierea din 27 aprilie 2007, prin care a respins excepţia lipsei calităţii procesuale active a contestatoarelor invocată de lichidatorul P. şi V SPPI, a admis excepţia tardivităţii invocată de acelaşi lichidator şi a respins cererea creditoarei SC C. SRL Câmpina, cererea lichidatorului de sesizare a instanţei de contencios administrativ şi de suspendare a

judecării contestaţiei formulată de DGFP Prahova, precum şi contestaţia creditoarei DGFP Prahova la procesul verbal din 26.01.2007, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunţa aceasta încheiere, judecătorul-sindic a reţinut că, la data de 31.03.2006, a fost afişat la uşa instanţei tabelul preliminar al creanţelor împotriva averii debitoarei, în care creditoarele DGFP Prahova şi SC C. SRL au fost înscrise cu creanţe de 286.157 lei garantată, respectiv de 165.000 lei chirografară, corespunzător cererilor acestora de admitere a creanţelor, considerându-se validate în întregime sumele ce au fost astfel preluate în tabelul definitiv.

S-a relevat, în continuare, că prin sentinţa nr. 510 din 3.11.2006, judecătorul-sindic a dispus intrarea în faliment a debitoarei SC I.C. SRL, dizolvarea acesteia şi a fixat termenele limită pentru trimiterea notificărilor către creditori, fiind desemnat provizoriu ca lichidator SC E. SRL.

S-a arătat că prima şedinţă a adunării creditorilor a fost convocată de lichidator la data de 26.01.2007, având ca ordine de zi, la primul punct, desemnarea comitetului creditorilor, confirmarea lichidatorului judiciar şi stabilirea onorariului acestuia, precum şi modalitatea de valorificare a bunurilor cu aprobarea regulamentului de licitaţie, din procesul verbal reieşind că valoarea totală a creanţelor prezente a fost de 4.022.177 lei şi că erau îndeplinite condiţiile prevăzute în art. 15 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, referitoare la cvorum , iar la pct. 2 al ordinii de zi au fost puse în discuţia adunării creditorilor două propuneri de lichidatori, respectiv P. şi V. SPPI şi C.C. SRL.

S-a mai reţinut că, după exprimarea votului de către creditorii prezenţi, s-a consemnat în procesul-verbal că în favoarea primului lichidator propus au votat creditorii deţinând creanţe în valoare totală de 2.305.650,38 lei, iar în favoarea celui de al doilea lichidator creditori cu creanţe în valoare de 1.716.525 lei, între care şi creditoarele contestatoare, pentru ca, în final, să se consemneze că s-a hotărât, cu majoritatea voturilor creditorilor prezenţi, confirmarea lichidatorului P. şi V. SPPI, procesul-verbal cuprinzând semnăturile tuturor creditorilor prezenţi, inclusiv ale contestatoarelor, fără să se fi formulat obiecţiuni.

Examinând excepţia lipsei calităţii procesuale active a contestatoarelor, judecătorul-sindic a reţinut că, potrivit dispoziţiilor art. 19 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 85/2006, privind procedura insolvenţei, creditorii pot contesta, pentru motive de nelegalitate, decizia prin care, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor au desemnat un lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia.

S-a învederat că lichidatorul a invocat, în susţinerea excepţiei, dispoziţiile art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, care prevăd că hotărârea adunării creditorilor poate fi desfiinţată de judecătorul sindic pentru nelegalitate, la

cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective şi au făcut să se consemneze aceasta în procesul verbal al adunării.

Or, s-a subliniat că, atât timp cât cele două creditoare-contestatoare au fost prezente la şedinţă şi au votat împotriva desemnării ca lichidator a P. şi V. SPPI, situaţie ce s-a consemnat în cuprinsul procesului verbal, aceste creditoare îşi justifică în speţă calitatea procesuală.

Cu privire la invocarea excepţiei tardivităţii contestaţiei creditoarei SC C. SRL, în baza art. 19 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a constatat că această contestaţie s-a formulat abia la data de 8.02.2007, când a fost expediată prin fax, depăşindu-se astfel termenul de 3 zile, calculat pe zile libere, de la data ţinerii adunării creditorilor, ceea ce a impus respingerea ei ca tardivă.

Referitor la excepţia de nelegalitate invocată de lichidator, iar pe cale de consecinţă şi în ce priveşte cererea de suspendare a soluţionării contestaţiei formulate de DGFP Prahova, s-a scos în evidenţă că potrivit dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, la recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator, stabilindu-i remuneraţia.

În legătură cu aceste dispoziţii ale Legii privind procedura insolvenţei, potrivit cărora atributul desemnării administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, revine creditorilor şi în mod excepţional judecătorului-sindic, s-a subliniat că singurele cerinţe ce pot fi examinate de judecător în cadrul contestaţiei se referă la cvorum şi majoritate, precum şi la cazurile de incompatibilitate a lichidatorului, încât nu sunt întrunite cerinţele legale prevăzute în art. 4 din Legea nr. 554/2004, pentru sesizarea instanţei de contencios administrativ şi în vederea suspendării judecării contestaţiei, deoarece soluţionarea contestaţiei creditoarei DGFP Prahova nu depinde de ordinele a căror legalitate se contestă.

Ca urmare, a fost respinsă cererea formulată în acest sens de lichidator.

În fine, s-a mai motivat că trebuie avut în vedere că, la data ţinerii şedinţei adunării creditorilor, potrivit dispoziţiilor art. 15 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 85/2006 calculul valorii totale a creanţelor ce se însumează pentru întrunirea cvorumului se realizează prin raportare la tabelul definitiv, constând în totalul valorii creanţelor ulterior afişării tabelului definitiv şi până la confirmarea unui plan de reorganizare, astfel cum reiese din cuprinsul tabelului definitiv.

Împotriva încheierii din 27 aprilie 2007, pronunţată de Tribunalul Prahova, a declarat recurs creditoarea DGFP Prahova, susţinând că judecătorul sindic în mod greşit a respins contestaţia formulată deoarece, la stabilirea cvorumului, creanţele ce se iau în considerare trebuie să fie cuprinse, după caz, în tabelul preliminar, sau în tabelul definitiv, ori în planul de reorganizare, respectiv, în tabelul definitiv consolidat.

S-a relevat că tabelul definitiv consolidat nu era întocmit la data stabilită pentru adunarea creditorilor, iar în condiţiile în care creditoarea a formulat contestaţie împotriva tabelului preliminar al creanţelor născute în cursul procedurii, deoarece lichidatorul a validat doar parţial creanţa în cuantum de 1.508.156 lei, organizarea şedinţei adunării creditorilor, exact la data pentru care instanţa a stabilit termen în vederea soluţionării acesteia, este nelegală, din moment ce lichidatorul avea obligaţia să convoace creditorii la şedinţa adunării numai după soluţionarea tuturor contestaţiilor formulate la tabelul preliminar al creanţelor suplimentare.

S-a susţinut că judecătorul sindic a apreciat în mod greşit că maniera de lucru a lichidatorului a fost corectă, ignorând faptul că, la data organizării adunării creditorilor, creanţa validată a DGFP Prahova era în sumă de 1.291.465 lei, evidenţiată în tabelul definitiv în care figura cu 286.157 lei şi în tabelul suplimentar pentru 1.005.308 lei, iar, contrar acestei situaţii evidente, lichidatorul a considerat că recurenta DGFP Prahova ar deţine o creanţă de doar 286.157 lei, în raport cu care a calculat ponderea votului.

În fine, s-a arătat că adunarea creditorilor ar fi trebuit organizată după întocmirea tabelului definitiv consolidat al creanţelor, ţinându-se seama atât de falimentul debitoarei SC I.C. SRL, cât şi de prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Concluzionându-se, s-a învederat că judecătorul sindic nu a observat că lichidatorul a făcut o practică din nevalidarea creanţei creditoarei recurente şi organizarea adunării creditorilor înainte de soluţionarea contestaţiilor, în scopul de a o lipsi pe aceasta de participarea la vot, ignorând totodată că lichidatorul respectiv nici nu figura pe lista practicienilor agreaţi de DGFP Prahova, datorită unor criterii de selecţie pe care nu le-a îndeplinit.

Examinând încheierea prin prisma criticilor formulate, Curtea a reţinut că recursul este fondat, potrivit următoarelor considerente:

Adunarea creditorilor este constituită din toţi creditorii debitorului ale căror creanţe au fost validate şi înregistrate în tabelul creanţelor.

Conform art. 19 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, creditorii au dreptul să conteste hotărârea, invocând motive de legalitate. În această privinţă, s-a reţinut corect de către judecătorul-sindic că recurenta are o atare calitate întrucât a votat împotriva luării hotărârii respective, aşa cum s-a consemnat în procesul-verbal din data de 26.01.2007.

S-a relevat că, potrivit art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care deţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui lichidator, cu stabilirea renumeraţiei, subliniindu-se că legiuitorul a creat posibilitatea ca acea parte dintre creditori, care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor, să decidă desemnarea unui alt lichidator, în care situaţie judecătorul-sindic este obligat să dea eficienţă voinţei acestora.

S-a învederat că posibilitatea de a decide în adunarea creditorilor desemnarea unui alt lichidator se stabileşte numai în baza deţinerii unui anumit procent din valoarea creanţelor înregistrate împotriva averii debitorului, respectiv de peste 50%, iar condiţiile de cvorum prevăzute în art. 15 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 se aplică ori de câte ori legea nu cere o majoritate specială, ca în cazul de faţă.

S-a precizat că raportarea trebuia să se facă la tabelul definitiv consolidat al creanţelor, având-se în vedere etapa de desfăşurare a procedurii după intrarea în faliment, perioadă în care au fost validate şi creanţele născute după deschiderea procedurii, iar la data de 26.01.2007, când a avut loc adunarea creditorilor, era întocmit şi tabelul preliminar al creanţelor suplimentare, ca efect al trecerii la faliment, fiind stabilit şi termenul de soluţionare a eventualelor contestaţii la creanţele respective, de care lichidatorul trebuia să ţină cont.

S-a subliniat că procentul de 50% se raportează la valoarea totală a creanţelor validate până la momentul adunării, o altă interpretare dând posibilitate practicianului în insolvenţă să aleagă momentul favorabil pentru confirmarea sa, prin eludarea dispoziţiei legale care dă dreptul de decizie creditorilor ce îndeplinesc condiţiile prevăzute de lege.

Or, aşa cum rezultă din procesul verbal încheiat la data de 26.01.2007, creditorii care deţineau peste 50% din valoarea totală a creanţelor au votat pentru desemnarea altui lichidator, respectiv a SC C.C. SPRL, însă lichidatorul desemnat provizoriu nu a ţinut cont de cuantumul total al creanţelor recurentei, raportându-se numai la creanţele înregistrate în tabelul definitiv, deşi cunoştea că recurenta figura şi în tabelul preliminar suplimentar al creanţelor, în baza căruia urma să întocmească tabelul definitiv consolidat.

S-a arătat că, din moment ce raportarea nu s-a făcut la tabelul definitiv consolidat al creanţelor, iar data adunării creditorilor s-a stabilit anterior afişării acestui tabel, au fost prejudiciaţi creditorii ale căror creanţe s-au înregistrat ulterior în tabel.

De aceea, cât timp legea oferă posibilitatea ca, oricând, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor să poată decide desemnarea unui lichidator, pentru a da eficienţă voinţei acestor creditori, peste care judecătorul-sindic nu poate trece, se impune admiterea contestaţiei formulate de creditoarea DGFP Prahova şi anularea hotărârii adunării creditorilor, respectiv a procesului verbal din 26.01.2007, urmând a se convoca din nou adunarea creditorilor în vederea desemnării lichidatorului cu respectarea proporţiei cerută de lege.

S-a scos în evidenţă că voturile trebuie recalculate, având-se în vedere totalitatea creanţelor deţinute de creditorii ce le-au înregistrat în tabelul definitiv consolidat, chiar dacă în acest fel sunt favorizaţi creditorii care deţin

creanţele cele mai mari, întrucât procentul ce trebuie avut în vedere nu se referă la categoriile de creanţe, ci la valoarea lor.

Ca urmare, recursul creditoarei DGFP Prahova a fost admis, modificându-se în parte încheierea din 27.04.2007, în sensul admiterii contestaţiei formulate de creditoarea recurentă şi anulării hotărârii adunării creditorilor, respectiv a procesului verbal din 26.01.2007, cu privire la confirmarea lichidatorului, cu consecinţa convocării din nou a adunării creditorilor în vederea desemnării lichidatorului.

10. Creditor. Exercitarea posibilităţilor de recuperare a creanţelor prin invocarea răspunderii patrimoniale a administratorului societăţii debitoare. Temeinicia elementelor de culpabilitate

Legea nr. 85/2006, art. 138

Culpa administratorului, care atrage răspunderea sa patrimonială pentru ajungerea societăţii debitoare în stare de insolvenţă, poate fi invocată numai dacă este sprijinită pe probe temeinice, nefiind suficiente doar aprecierile făcute de administratorul judiciar sau de lichidator, prin rapoartele depuse, în sensul că la această stare ar fi contribuit şi modul defectuos în care administratorul şi-a îndeplinit atribuţiile.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 944 din 26 august 2008

Împotriva sentinţei nr. 155 din data de 13 februarie 2008, prin care judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Prahova a respins excepţia lipsei calităţii procesuale active a creditoarei BCR – Sucursala Prahova, invocată de pârâta S.A.I. şi, pe fond, a respins acţiunea privind atragerea răspunderii administratorului ca neîntemeiată, au declarat recurs creditoarele A.F.P. Ploieşti si A.V.A.S.

În motivarea recursului creditoarei A.F.P. Ploieşti s-a susţinut că s-a reţinut în mod eronat că nu s-ar fi constatat încălcări în exercitarea atribuţiilor administratorului S.A.I., de natură a atrage răspunderea acestuia în conformitate cu prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006. S-a relevat că această apreciere a judecătorului sindic este contrazisă de raportul întocmit de administratorul judiciar, din care rezultă că administrarea societăţii debitoare s-a făcut în mod neglijent, cu săvârşirea faptelor prevăzute în art. 138 lit. a), c), d), e), f), g) din Legea nr. 85/2006, precum şi de lichidatorul care a scos în evidenţă că starea de insolvenţă a societăţii debitoare a fost cauzată de culpa administratorului S.A.I.

La rândul ei, creditoarea A.V.A.S a învederat că s-au încălcat normele de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii, precum şi că hotărârea este dată cu aplicarea greşită a legii, deoarece în mod eronat au fost respinse de judecătorul sindic obiecţiunile la raportul de expertiză, în condiţiile în care experţii desemnaţi în cauză au evidenţiat că lipsa disponibilităţilor băneşti ale SC S.C. SRL a condus la imposibilitatea societăţii de a achita obligaţiile financiare angajate cu BCR şi a impozitelor şi datoriilor către AFP si AVAS.

S-a mai relevat că, deşi potrivit contractului încheiat între debitoare şi SC P. SA, aceasta din urmă avea obligaţia achitării facturilor în 30 de zile de la primirea mărfurilor, plata s-a făcut cu mari întârzieri, datorită administratorului S.A.I., care nu a luat nicio măsură în vederea recuperării acelor creanţe, astfel că în mod greşit se menţionează în raport că administratorul societăţii S.A.I. nu ar fi încălcat prevederile art. 138 lit. a) şi g) din Legea nr. 85/2006.

În ceea ce priveşte recursul declarat de A.F.P. Ploieşti, Curtea a apreciat că susţinerile formulate în sprijinul acestuia sunt nefondate întrucât nu îşi găsesc corespondent în materialul probator administrat în cauză.

S-a subliniat, în acest sens, că menţiunea lichidatorului, din primul său raport, că administrarea societăţii s-a făcut în mod neglijent, este infirmată de experţii desemnaţi ulterior să verifice situaţia economico-financiară a societăţii debitoare, care au concluzionat că nu se conturează culpa intimatei S.A.I. în producerea stării de insolvenţă.

Cu privire la recursul creditoarei AVAS, s-a relevat că susţinerea referitoare la soluţionarea cauzei cu încălcarea normelor procedurale este nefondată, întrucât la dosar există dovada că această creditoare a avut cunoştinţă de proces, a participat la şedinţele de judecată şi a urmărit procedura efectuată prin Buletinul procedurilor de insolvenţă.

S-a mai motivat că obiecţiunile la raportul de expertiză, formulate de AVAS, depăşind cadrul procesual, deoarece nu au legătură cu obiectivul stabilit de judecătorul-sindic pentru raportul de expertiză, în mod justificat au fost respinse ca nepertinente cauzei. S-a subliniat că, de altfel, AVAS nici nu a formulat cerere de atragere a răspunderii administratorului, încât obiecţiunile sale nu au suport legal.

În fine, s-a arătat că invocarea culpei administratorului societăţii, pentru atragerea răspunderii sale patrimoniale, nu a fost dovedită atâta timp cât experţii au concluzionat în lucrarea depusă la dosar că nu există elemente convergente pentru aplicarea dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, precizând că nu se poate reţine că administratorul societăţii ar fi folosit bunurile sau creditele societăţii debitoare în scop personal, ori că ar fi făcut acte de comerţ în interes propriu şi nici că ar fi dispus continuarea activităţii pentru a determina în mod vădit starea de insolvenţă.

Totodată, s-a conchis că invocarea de către recurente a presupuselor contradicţii dintre primul raport al lichidatorului si concluziile raportului de expertiză nu este justificată din moment ce susţinerile lichidatorului nu au suport probatoriu, iar experţii au prezentat în lucrarea lor, în mod detaliat, felul în care a fost gestionat activul societăţii debitoare şi au demonstrat lipsa culpei administratorului în aducerea societăţii la încetare de plăţi.

Ca urmare, recursurile ambelor creditoare au fost respinse ca nefondate.

11. Creditor. Recurs. Lipsa calităţii procesuale active

Legea nr. 85/2006, art. 138

Creditorul care nu deţine mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanţelor, neavând calitate procesuală activă în introducerea acţiunii prevăzute de art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, nu poate exercita calea de atac a recursului împotriva hotărârii prin care a fost respinsă cererea de autorizare a acţiunii împotriva persoanelor care au cauzat starea de insolvenţă a debitorului.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 933 din 5 august 2008

Creditoarea AVAS Bucureşti a declarat recurs împotriva sentinţei nr. 203 din 22 februarie 2008 a Tribunalului Prahova, prin care a fost admisă excepţia prescripţiei dreptului la acţiune şi respinsă cererea formulată de lichidator în contradictoriu cu intimaţii T.N., G.V., B.C., D.M., J.I. şi M.N., ca fiind prescrisă.

În motivarea recursului s-a arătat că, prin sentinţa atacată, au fost încălcate normele de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii de art. 105 alin. (2) C.proc.civ.

În acest sens s-a relevat că, potrivit art. 139 din Legea nr. 85/2006, acţiunea prevăzută la art. 138 din aceeaşi lege se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă, iar în speţă, sub acest aspect, persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă era cunoscută de la 8 mai 2006, când a fost întocmit raportul amănunţit privind cauzele şi împrejurările care au produs starea de insolvenţă.

Intimaţii au invocat, prin întâmpinările depuse la dosar, lipsa calităţii procesuale active a recurentei, referindu-se la dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, prin care s-a reglementat că, în cadrul procedurii privind acţiunea în răspundere îndreptată împotriva membrilor organelor de conducere,

are calitate procesuală activă numai administratorul judiciar sau lichidatorul, ori comitetul creditorilor sau creditorul ce deţine mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanţelor, pentru cazurile la care se referă acest text de lege.

Examinându-se recursul, Curtea a constatat că, în speţă, AVAS este creditor care nu deţine mai mult de jumătate din valoarea creanţelor, astfel că nu are posibilitatea legală de a ataca cu recurs hotărârea pronunţată de judecătorul sindic, sub aspectul cererii sale de atragere a răspunderii patrimoniale a organelor de conducere a societăţii debitoare, întrucât potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006 nu poate avea calitate procesuală activă în această privinţă.

În consecinţă, a fost admisă excepţia lipsei calităţii procesuale active a creditoarei AVAS, dispunându-se respingerea recursului ca fiind promovat de o persoană fără calitate procesuală activă.

12. Creditor. Înscrierea creanţei în tabelul preliminar sau definitiv. Penalităţi de întârziere

Legea nr. 85/2006, art. 3 alin. (6) şi (7), art. 67, art. 72, art. 74

Pentru a fi înscrisă în tabelul preliminar sau în cel definitiv, creanţa trebuie să fie certă, lichidă şi exigibilă. Nu pot fi înscrise în aceste tabele creanţele constând în penalităţi pentru neexecutarea contractului, inclusiv taxele de timbru aferente pentru stabilirea lor în cadrul procedurii contencioase, decât în măsura în care au fost acordate prin hotărâre definitivă ce constituie titlu executoriu.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 805 din 12 iunie 2008

La termenul de judecată din data de 24.10.2007, creditoarea C.J.P. a formulat contestaţie împotriva măsurii administratorului judiciar de înlăturare a creanţei sale din tabelul creditorilor debitoarei SC C.B. SA Ploieşti.

Subliniind că motivele invocate de administratorul judiciar sunt neîntemeiate, contestatoarea a învederat că, potrivit dispoziţiilor art. 64 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, cererea de admitere a înscrierii creanţelor poate fi făcută chiar dacă acestea nu sunt stabilite prin titlu, iar administratorul judiciar nu s-a conformat prevederilor art. 67 din aceeaşi lege, deoarece nu a solicitat explicaţii şi documente suplimentare în cadrul îndeplinirii atribuţiilor sale.

S-a arătat de contestatoare că, potrivit art. 45 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, societatea debitoare avea obligaţia de a comunica starea sa de insolvenţă în vederea stingerii litigiului existent între părţi pe cale amiabilă,

precum şi că nerespectarea acestei obligaţii i-a creat un prejudiciu în valoare de 5.671 lei, reprezentând contravaloarea taxei de timbru achitată în dosarul nr. 2948/2007, aflat pe rolul Tribunalului Prahova, solicitând să se dispună obligarea reprezentanţilor legali ai debitoarei la restituirea acestei sume, prin validarea creanţei şi înscrierea ei în tabelul creditorilor.

Prin sentinţa nr. 602 din 21.11.2007, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Prahova a respins contestaţia formulată de creditoarea C.J.P. ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul-sindic a reţinut că, potrivit art. 3 alin. (6) şi (7) din Legea nr. 85/2006, prin creditor se înţelege persoana fizică sau juridică ce deţine un drept de creanţă asupra averii debitorului, care a solicitat instanţei să-i fie înregistrată creanţa în tabelul definitiv şi poate face dovada creanţei sale faţă de patrimoniul debitorului, în condiţiile legii.

S-a relevat că susţinerile contestatoarei că, prin nerespectarea obligaţiei prevăzute în art. 45 din Legea nr. 85/2006, debitoarea i-a cauzat un prejudiciu în sumă de 5.671 lei, reprezentând taxă de timbru pe care a achitat-o în dosarul nr. 2948/2007, aflat pe rolul Tribunalului Prahova, sunt lipsite de suport legal în condiţiile în care această sumă nu este certă, lichidă şi exigibilă, potrivit art. 379 C.proc.civ.

Ca urmare, constatând că nu s-a făcut dovada existenţei creanţei, judecătorul-sindic a respins contestaţia ca neîntemeiată.

Împotriva sentinţei a declarat recurs creditorul C.J.P., arătând că judecătorul-sindic nu s-a pronunţat asupra cererii sale privind penalităţile de întârziere, care au caracterul unei creanţe certe, lichide şi exigibile ce totalizează suma de 248.519,60 lei, reprezentând penalităţile de 0,15% pe zi de întârziere din valoarea lucrărilor rămase de executat, calculate conform contractului de execuţie nr.53/2003 intervenit între părţi, iar diferenţa de creanţă de 5.671,76 lei constituie taxa de timbru achitată în dosarul nr. 2948/2007 având ca obiect rezilierea acelui contract.

Curtea, analizând sentinţa prin prisma motivelor invocate, a constatat că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

Critica formulată în sensul că judecătorul-sindic nu s-a pronunţat asupra cererii privind înscrierea în tabelul preliminar de creanţe cu cuantumul penalităţilor rezultate din neexecutarea contractului nr. 53/2003, încheiat cu debitoarea, este neîntemeiată, deoarece din verificarea contestaţiei nu rezultă că recurenta creditoare ar fi vizat tabelul definitiv de creanţe pe motivul neînscrierii în acesta a creanţei reprezentând penalităţi rezultate din neexecutarea acelui contract.

S-a învederat că, prin contestaţie, recurenta s-a referit doar la un prejudiciu în cuantum de 5.671 lei, reprezentând taxe judiciare de timbru plătite în cauza ce constituie obiectul dosarului nr.2948/2007 al Tribunalului Prahova, având ca obiect solicitarea penalităţilor de întârziere în sumă de 248.519 lei.

Dar, s-a relevat că, din moment ce recurenta nu a depus nicio dovadă din care să reiasă că această creanţă este certă, lichidă şi exigibilă, corect nu s-au înscris în tabelul preliminar de creanţe nici suma reprezentând penalităţi de întârziere şi nici suma de 5.671,76 lei cu care a fost achitată taxa judiciară de timbru.

S-a subliniat că şi în ipoteza în care recurenta ar fi solicitat înscrierea în tabelul preliminar de creanţă a sumei reprezentând penalităţile aferente neexecutării contractului încheiat între părţi, totalizând 248.519 lei, o atare cerere nu putea fi soluţionată de lichidator, în sensul de a stabili valabilitatea şi cuantumul ei, deoarece potrivit art. 67 din Legea nr. 85/2006 administratorul judiciar procedează la verificarea creanţelor şi a documentelor depuse, în cadrul unei proceduri necontencioase, în care nu poate admite decât creanţele ce rezultă din documente însuşite şi necontestate de debitor.

Or, în cazul stabilirii cuantumului unor penalităţi determinate de neexecutarea unor contracte, pentru a se calcula valoarea penalităţilor este necesar să fie urmată mai întâi procedura contencioasă, în cadrul căreia să se reţină cuantumul lor printr-o hotărâre definitivă, care să constituie titlu în vederea înscrierii creanţei în tabelul preliminar sau definitiv de creanţe.

S-a arătat că, atâta timp cât recurenta nu deţine un astfel de titlu, creanţa la care se referă nu putea fi înscrisă în tabelul de creanţe, dacă ar fi solicitat acest lucru.

În consecinţă, recursul contestatoarei C.J.P. a fost respins ca nefondat.

13. Creditori. Societate comercială în procedură de lichidare. Restrângerea personalităţii juridice. Efecte pentru creditori

Legea nr. 85/2006, art. 2, art. 36
Legea nr. 31/1990, art. 233 alin. (4)

Societatea comercială aflată în procedură de lichidare, având potrivit art. 233 alin. (4) din Legea nr. 31/1990 personalitate juridică restrânsă la păstrarea acesteia pentru operaţiunile specifice până la terminarea lichidării, nu îşi mai poate desfăşura activitatea necesară compensării creanţelor deţinute la alte societăţi. Ca urmare, cererea creditorului ca societatea debitoare să aducă în patrimoniul său, prin lichidator, acţiuni din patrimoniul altor societăţi comerciale, în temeiul prevederilor Legii nr. 243/2005, nu mai este posibilă, deoarece ar contraveni prevederilor art. 2 şi art. 36 din Legea nr. 85/2006.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 282 din 25 martie 2008

Prin sentinţa nr. 1313 din 30.11.2007, pronunţată în dosarul nr. 4581/95/2006 al Tribunalului Gorj, judecătorul sindic a respins cererea formulată de creditoarea AVAS Bucureşti în contradictoriu cu lichidatorul BNP C. SPRL desemnat în procedura privind pe debitoarea SC I.C.M. SA Tg Jiu.

Pentru a se hotărî astfel, s-a reţinut că prin HG nr.103/2004 nu s-a reglementat cu rigurozitate statutul, obiectul de activitate şi nici capitalul social al SC I.C.M. SA Tg. Jiu, iar procedura de majorare a capitalului social al societăţilor comerciale cu capital majoritar de stat prin emiterea unor noi acţiuni şi compensarea acestora cu creanţele SC I.C.M. SA Tg. Jiu, astfel cum este prevăzută în Legea nr.243/2005, nu îşi mai găseşte aplicarea după intrarea societăţii respective în procedura insolvenţei, fiind supusă procedurii colective, reglementate în Legea nr. 85/2006, deoarece orice alte proceduri sunt suspendate de drept potrivit art. 36 din această din urmă lege.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea AVAS Bucureşti care, invocând motivele prevăzute în art. 304 pct. 7 şi 9 şi art. 304^1 C.proc.civ., a susţinut că judecătorul sindic a considerat în mod nejustificat că nu ar fi aplicabile dispoziţiile Legii nr. 243/2005, în condiţiile în care Legea nr. 85/2006 nu conţine prevederi contrare şi fără să ţină seamă că, dacă lichidatorul ar fi autorizat să întreprindă procedurile prevăzute în Legea nr. 243/2005, sumele rezultate din valorificarea acţiunilor ar intra în patrimoniul societăţii debitoare.

Criticile formulate nu se încadrează în motivul de recurs prevăzut în art. 304 pct. 7 C.proc.civ, argumentarea prezentată fiind susceptibilă să fie analizată numai în raport cu dispoziţiile art. 304 pct. 9 şi art. 304^1 din acelaşi cod, critici care sunt însă nefondate pentru următoarele considerente:

Potrivit normei generale, prevăzute în art. 233 alin. (4) din Legea nr. 31/1990, personalitatea juridică a unei societăţi comerciale dizolvate se restrânge la operaţiunile lichidării şi încetează la terminarea acestor operaţiuni.

Ca urmare, societatea comercială aflată într-o procedură de lichidare nu mai desfăşoară activităţile corespunzătoare atingerii scopului pentru care a fost înfiinţată, ci exclusiv doar operaţiuni de lichidare.

În aceste condiţii, SC I.C.M. SA Tg. Jiu, înfiinţată pentru încasarea creanţelor şi plata datoriilor preluate de la exploatările miniere care au fuzionat cu centralele producătoare de energie electrică şi termică, odată intrată în procedura insolvenţei, nu îşi mai poate desfăşura activitatea necesară compensării creanţelor deţinute împotriva complexelor energetice R.T. şi C. cu acţiuni la aceste societăţi, respectiv sub forma transferării acţiunilor astfel dobândite către Ministerul Economiei şi Finanţelor, prin AVAS Bucureşti, în vederea administrării şi valorificării.

De altfel, operaţiunea considerată realizabilă de recurenta AVAS Bucureşti nici nu este de natură să aducă în averea societăţii debitoare sume de bani care să poată fi distribuite creditorilor înscrişi în procedură, deoarece

prin art. 3 din Legea nr. 243/2005 s-a stabilit că acţiunile rezultate în urma compensărilor se transferă de către SC I.C.M. SA Tg. Jiu, în termen de 30 de zile de la data aprobării fiecărei compensări, pe bază de protocol, la Ministerul Economiei şi Finanţelor, prin AVAS Bucureşti, în vederea administrării şi valorificării.

În consecinţă, se constată că judecătorul sindic a apreciat în mod corect că, după deschiderea procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006, personalitatea juridică a debitoarei SC I.C.M. SA Tg. Jiu este limitată la operaţiunile desfăşurate de lichidator în scopul prevăzut de art. 2 din această lege, adică de acoperire a pasivului, încât cererea creditoarei AVAS Bucureşti, de autorizare a desfăşurării procedurii prevăzute în Legea nr.243/2005 de către lichidatorul desemnat pentru societatea debitoare, nu poate fi primită.

În consecinţă, recursul a fost respins ca nefondat.

14. Adunarea creditorilor. Procesul-verbal privind deliberările şi hotărârile adunării creditorilor. Cerere de anulare a acestui proces-verbal formulată de debitor. Inadmisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 14 alin. (6) şi (7)

Potrivit art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, hotărârea adunării creditorilor poate fi desfiinţată de judecătorul sindic, pentru nelegalitate, numai la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective şi au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării sau la cererea creditorilor îndreptăţiţi să participe la procedura insolvenţei, care au lipsit de la şedinţa adunării creditorilor.

Ca urmare, procesul-verbal privind deliberările şi hotărârile adunării creditorilor, întocmit în conformitate cu prevederile din alin. (6) al aceluiaşi articol, nu pot fi contestate de societatea debitoare, prin administratorul special, deoarece legea nu-i conferă legitimare procesuală.

Trib. Suceava, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, sent. nr. 143 din 18 iunie 2009

Examinând contestaţiile formulate, judecătorul sindic constată:

Prin contestaţia depusă la 28.04.2009, debitoarea SC S. Fălticeni SRL, prin administrator special D.G., a solicitat anularea procesului verbal al adunării creditorilor din 27.04.2009 pe motiv că nu a fost respectat termenul pentru convocare stabilit de judecătorul sindic şi nici nu s-au respectat dispoziţiile art. 86 alin. (1) şi art. 116 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Creditorul E.G.L. G.&P. România SRL a invocat excepţia inadmisibilităţii cererii, învederând că hotărârea adunării creditorilor poate fi desfiinţată de judecătorul sindic, pentru nelegalitate, numai la cererea creditorilor, care au votat împotriva luării hotărârii respective şi au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal, precum şi la cererea creditorilor îndreptăţiţi să participe la procedura insolvenţei care au lipsit motivat de la şedinţă, conform dispoziţiilor art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006.

Analizând, cu prioritate, excepţia inadmisibilităţii invocată de creditor, judecătorul sindic o găseşte fondată pentru următoarele considerente:

În cuprinsul procesului-verbal a cărui anulare a fost solicitată de debitor sunt consemnate deliberările adunării creditorilor din 27.04.2009, însă, aşa cum se prevede în art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, hotărârile adunării creditorilor pot fi desfiinţate de judecătorul sindic pentru nelegalitate numai la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective şi care au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării sau şi la cererea creditorilor care au lipsit motivat de la şedinţă.

Or, în speţă, procesul-verbal al adunării creditorilor este contestat de debitoare, deşi legea nu-i oferă legitimare procesuală pentru a solicita anularea acestuia, astfel că se impune ca judecătorul sindic să respingă contestaţia ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

La aceeaşi dată, debitoarea a cerut anularea raportului întocmit de administratorul judiciar la 27.04.2009, pe motiv că a fost solicitată ridicarea dreptului de administrare al administratorului de către creditorul E.G.L. G.&P. România SRL, iar această solicitare a rămas nesoluţionată de judecătorul sindic, precum şi datorită nerespectării termenului de convocare a adunării creditorilor, în vederea supunerii la vot a planului de reorganizare în sensul stabilit de instanţă.

Analizând raportul de activitate contestat de debitoare, judecătorul sindic a relevat că acesta nu cuprinde menţiuni susceptibile de anulare, subliniind că administratorul judiciar nu a prezentat decât o sinteză a operaţiunilor privind procedura insolvenţei, fără să dispună măsuri ce pot face obiectul analizei judecătorului sindic.

Ca urmare, s-a considerat că este cazul să fie respinsă ca nefondată contestaţia formulată de debitoare împotriva raportului de activitate al administratorului judiciar din 27.04.2009.

În consecinţă, admiţându-se excepţia inadmisibilităţii cererii de anulare a procesului-verbal al adunării creditorilor din 27.04.2008, a fost respinsă această cerere a SC S. Fălticeni, prin administrator special D.Gh., ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

Totodată, a fost respinsă ca nefondată contestaţia formulată de aceeaşi debitoare, prin administratorul special, în vederea anulării raportului administratorului judiciar din 27.04.2009.

15. Adunarea creditorilor. Convocarea acesteia. Termen. Nulitate

Legea nr. 85/2006, art. 13, art. 14

Publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă a convocării adunării creditorilor, de către administratorul judiciar sau lichidator, cu mai puţin de 5 zile înainte de data fixată pentru ţinerea acesteia, nu constituie caz de nelegalitate în baza căruia să se poată anula hotărârea adoptată la şedinţa acelei adunări.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 849 din 19 iunie 2008

Prin sentinţa nr. 61 din 28 ianuarie 2008, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Prahova a respins ca neîntemeiată contestaţia formulată de creditoarea AVAS Bucureşti împotriva procesului-verbal al Adunării creditorilor din data de 4.12.2007, întocmit de lichidatorul R. SPRL în cauza privind pe debitoarea SC D. SA.

În motivarea soluţiei, judecătorul-sindic a relevat că prin art. 14 din Legea nr. 85/2006 au fost stabilite reguli referitoare la convocarea, reprezentarea, modalitatea de vot şi deliberările în adunările creditorilor, fără a se indica, însă, un termen limită până la care lichidatorul să publice convocatorul, putându-se doar aprecia, în raport cu alte dispoziţii, că este necesară convocarea cu cel puţin 5 zile înainte de ţinerea adunării. Dar, s-a subliniat că reglementarea de la alin. (4) al aceluiaşi articol, potrivit căreia „creditorii vor putea vota şi prin corespondenţă", impune interpretarea că, în lipsa unei dispoziţii imperative, nerespectarea termenului de 5 zile nu este de natură a atrage nulitatea absolută a actului ce s-a efectuat cu încălcarea lui, ci eventual nulitatea relativă, cu condiţia ca partea ce invocă o astfel de încălcare să justifice o vătămare.

S-a considerat că, atât timp cât creditoarea AVAS nu a invocat alte motive de nelegalitate privind alegerea comitetului creditorilor sau îndeplinirea celorlalte puncte aflate pe ordinea de zi la şedinţa în care acesta a fost ales, contestaţia apare neîntemeiată.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea AVAS Bucureşti, susţinând că procedura de convocare trebuia îndeplinită de lichidator cu cel puţin 5 zile înainte de data fixată, termen ce nu a fost respectat pentru adunarea creditorilor debitoarei din data de 4.12.2007.

S-a considerat că, din moment ce legea dă posibilitate părţilor să-şi exprime punctul de vedere în scris, condiţionat de transmiterea acestui punct de vedere către administratorul judiciar/lichidator, cu cel puţin 5 zile înainte

de data fixată pentru exprimarea votului, este evident că procedura de convocare trebuie îndeplinită de către lichidator cu cel puţin 5 zile înainte de data fixată pentru şedinţa adunării creditorilor.

Or, s-a arătat că termenul de 5 zile nu a fost respectat pentru adunarea creditorilor debitoarei din data de 4.12.2007, cât timp convocarea acestei adunări a fost publicată în Buletinul procedurilor de insolvenţă abia la 30.11.2007.

Curtea, analizând sentinţa prin prisma criticilor formulate, a ajuns la concluzia că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

Prin cererea depusă la 12 decembrie 2007 în dosarul de faliment nr. 10839/105/2006, creditoarea AVAS a formulat contestaţie împotriva procesului-verbal al adunării creditorilor din data de 4.12.2007, susţinând că s-a hotărât numirea comitetului creditorilor fără îndeplinirea condiţiilor de cvorum şi legalitate cerute pentru numirea acestui organism.

S-a motivat, în continuare, că publicarea convocării în Buletinul procedurilor de insolvenţă într-un termen mai scurt decât cel de 5 zile nu poate constitui un motiv de nelegalitate în baza căruia să fie anulată hotărârea adunării creditorilor.

S-a subliniat, în această privinţă, că prin art. 13 şi 14 din Legea nr. 85/2006, în care este reglementată procedura convocării adunării creditorilor, nu s-a stabilit un asemenea termen pentru convocarea creditorilor, neexistând de altfel o astfel de prevedere nici în alte dispoziţii, din legea insolvenţei, referitoare la obligaţiile ce revin administratorului judiciar şi lichidatorului.

Ca urmare, convocarea de către administratorul judiciar sau lichidator publicată în Buletinul procedurilor de insolvenţă într-un termen mai scurt decât cel de 5 zile nu constituie caz de nelegalitate în baza căruia să se poată anula hotărârea adunării creditorilor.

Făcându-se referire la susţinerea recurentei că a fost privată de posibilitatea de a-şi exprima oferta de a face parte din comitetul creditorilor, s-a motivat că acestei susţineri nu i se poate da relevanţa ce i se atribuie cât timp are aceleaşi drepturi în calitate de creditor, ca şi în eventualitatea în care ar fi avut şansa să devină membru al comitetului creditorilor, în condiţiile în care creditorul majoritar este DGFP Prahova, care a fost de acord cu hotărârea adunării creditorilor.

În consecinţă, recursul creditoarei AVAS a fost respins ca nefondat.

16. Creditori. Creanţe. Acţiuni la purtător. Înscrierea acestor creanţe în tabelul preliminar

Legea nr. 85/2006, art. 64, art. 72, art. 123 pct. 8

Acţiunile la purtător, fiind creanţe chirografare în accepţiunea prevederilor art. 123 pct. 8 din Legea nr. 85/2006, conferă deţinătorilor lor legali calitatea de creditori ai societăţii aflate în insolvenţă şi dreptul de a le înscrie în tabelul preliminar, în vederea plăţii acestora în cadrul procedurii falimentului.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 1410 din 24 noiembrie 2008

Prin sentinţa comercială nr. 182 din 14 februarie 2007, pronunţată de Tribunalul Comercial Argeş – judecător sindic, s-a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă împotriva societăţii debitoare SC F. SA Piteşti, a fost ridicat dreptul de administrare al debitoarei, s-a constatat dizolvată de drept societatea şi a fost numit lichidator provizoriu, stabilindu-se termene de depunere a declaraţiilor de creanţă, de întocmire a tabelului preliminar, de depunere a tabelului definitiv, a contestaţiilor la declaraţiile de creanţă, de soluţionare a contestaţiilor, precum şi data pentru prima adunare a creditorilor.

După depunerea declaraţiilor de creanţă, s-a întocmit tabelul preliminar al creanţelor, cu completări, în care nu au fost reţinute creanţele creditorilor P.M., C.A.D., C.D., B.M., B.D., P.E. şi ale AVAS.

Tabelul preliminar al creanţelor a fost contestat de către creditorii AVAS, P.E., B.M., P.M., B.D., C.A.D. şi C.D., iar prin sentinţa comercială nr. 242/F/26.03.2008 judecătorul-sindic a respins contestaţiile formulate, reţinând că toţi contestatorii au solicitat înscrierea la masa credală cu sume de bani ce reprezintă contravaloarea unor pretinse acţiuni, cu motivarea că aceste categorii de creanţe nu sunt prevăzute în art. 123 din Legea insolvenţei, astfel că în mod justificat lichidatorul nu le-a înscris în tabele, considerând că deţinătorii lor nu au calitatea de creditori în accepţiunea Legii nr. 85/2006.

Împotriva sentinţei nr. 242/F/2008 au declarat recurs creditorii AVAS, P.E., B.M., P.M. şi B.D., pe care au criticat-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, solicitând să fie modificată în sensul admiterii contestaţiilor la tabelul preliminar de creanţe întocmit de lichidator, cu consecinţa înscrierii creanţelor lor în acest tabel.

În motivarea recursurilor declarate de P.E., B.M., P.M. şi B.D. s-a arătat că judecătorul sindic a ignorat probele administrate în susţinerea contes-

taţiilor ce le-au formulat, precum şi calitatea lor de creditori chirografari, neluând în considerare dispoziţiile art. 3 pct. 13, art. 123 pct. 8 şi ale art. 124 din Legea nr. 85/2006, ceea ce a făcut ca, fără să intre în fondul cauzei, să se pronunţe numai asupra excepţiei lipsei calităţii lor procesuale active, pe care nici nu a pus-o în discuţia părţilor.

La rândul său, AVAS a susţinut, în sprijinul recursului declarat, că suma de 92.800 lei, cu care a solicitat să fie înscrisă la masa credală, reprezintă contravaloarea magazinului M. aflat în patrimoniul debitoarei SC F. SA, privatizată prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare acţiuni nr. 154 din 11 martie 1994, în care magazinele M. şi C. sunt cuprinse în anexa 4 la acest contract, denumită lista clădirilor şi terenurilor aflate în litigiu, pentru care urma să fie renegociat preţul acţiunilor, astfel că magazinele respective au intrat în patrimoniul societăţii debitoare ca aport al statului român, potrivit actelor contabile încheiate în anul 1997, iar recurenta deţine o creanţă asupra debitoarei egală cu valoarea activului – magazinul M.

Curtea de Apel Ploieşti, la care a fost strămutată judecarea cauzei de la Curtea de Apel Piteşti, examinând sentinţa prin prisma criticilor formulate, a constatat că recursurile sunt fondate, pentru următoarele considerente:

SC F. SA Piteşti se află în procedura simplificată de insolvenţă, deschisă prin sentinţa comercială nr. 182/F din 14 februarie 2007, iar la termenul de depunere a declaraţiilor de creanţă, din 11 aprilie 2007, creditorii acestei societăţi au formulat şi depus declaraţii de creanţă, în care sens au procedat şi recurenţii AVAS, P.E, B.M., B.D. şi P.M.

În tabelul preliminar iniţial, întocmit de către lichidator, completat cu tabelele nr. 2, 3, 4 şi 5, nu au fost înscrise creanţele specificate în declaraţiile depuse de recurenţii AVAS, P.E., B.M., P.M. şi B.D., iar contestaţiile formulate de aceşti creditori la tabelul preliminar au fost respinse de către judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Comercial Argeş, apreciindu-se că art. 123 din Legea insolvenţei stabileşte categoriile de creanţe ce se înscriu în tabele şi ordinea în care acestea urmează a fi repartizate pe categorii de creditori, în condiţiile în care contestatorii au solicitat înscrierea la masa credală cu sume de bani ce reprezintă contravaloarea unor pretinse acţiuni.

Or, în mod greşit a apreciat judecătorul sindic că recurenţii nu au calitatea de creditori în accepţiunea Legii insolvenţei şi că nu ar putea fi înscrişi în tabelul preliminar al creanţelor, în condiţiile în care, potrivit art. 64 din Legea nr. 85/2006, toţi creditorii ale căror creanţe sunt anterioare datei de deschidere a procedurii, inclusiv titularii de acţiuni la purtător, sunt abilitaţi să depună cereri de admitere a creanţelor în termenul fixat prin sentinţa de deschidere a procedurii, iar cererile trebuie înregistrate într-un registru care se păstrează la grefa tribunalului. S-a subliniat că prin distincţia „titularilor de acţiuni la purtător", făcută în cuprinsul textului aplicabil, legiuitorul a înţeles să protejeze şi drepturile acestor creditori în procedura insolvenţei, încât

titularii de acţiuni nominative, cum sunt recurenţii în cauză, trebuie consideraţi incluşi în categoria „ceilalţi creditori", putând deci să depună cereri de admitere a creanţelor ce le deţin împotriva societăţii aflată în procedura insolvenţei.

Este adevărat că în art. 123 din Legea nr. 85/2006 este stabilită ordinea în care sunt plătite creanţele în cazul falimentului, fără să fie enumerate distinct şi creanţele ce rezultă din acţiuni, cum se prevedea la pct. 10 al art. 122 din Legea nr. 64/1995. Dar trebuie avut în vedere că astfel de creanţe se încadrează în „alte creanţe chirografare" evidenţiate la pct. 8 al art. 123 din Legea nr. 85/2006, plata acestora putându-se realiza în condiţiile în care, în urma verificării lor, sunt menţionate în tabelul definitiv al creanţelor, după satisfacerea celorlalte creanţe enumerate în acest text de lege.

De aceea, din moment ce recurenţii au formulat cereri de admitere a creanţelor în cadrul procedurii insolvenţei în care se află SC F. SA Piteşti, cu respectarea termenului stabilit prin sentinţa nr. 182/F din 14 februarie 2007, creanţele lor trebuiau supuse verificării potrivit art. 66 şi următoarele din Legea nr. 85/2006 şi să fie înscrise în tabelul preliminar al creanţelor, ce putea fi contestat în condiţiile art. 73 şi urm. din această lege.

Ca urmare, Curtea a constatat că în mod greşit s-a apreciat de judecătorul sindic că recurenţii nu ar avea calitatea de creditori ai societăţii debitoare aflate în procedura insolvenţei, în raport cu dispoziţiile art. 123 din Legea nr. 85/2006. S-a considerat că recurenţii sunt titulari de acţiuni nominative, aşa cum au precizat în cererile de creanţă, ei putând depune cereri în procedura insolvenţei conform art. 64 din Legea nr. 85/2006, iar cererile lor trebuie verificate de lichidator, plata acestora efectuându-se, în condiţiile în care sunt reţinute în tabelul definitiv al creanţelor, cu respectarea ordinii prevăzute de art. 123 din aceeaşi lege.

În consecinţă, recursurile au fost admise, modificându-se sentinţa în sensul admiterii contestaţiilor formulate de recurenţii creditori şi înscrierii acestora în tabelul preliminar al creanţelor.

17. Creditor. Cerere de autorizare a introducerii acţiunii împotriva organelor de conducere culpabile de starea de insolvenţă. Lipsă de calitate

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) şi (3)

Potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006 pot exercita acţiunea împotriva membrilor organelor de conducere, din cadrul societăţii debitoare ajunsă în stare de insolvenţă, administratorul judiciar sau lichidatorul, iar comitetul

creditorilor sau creditorul care deține mai mult de jumătate din valoarea creanțelor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă o asemenea acțiune numai dacă, în raportul final asupra cauzelor insolvenței, s-a omis să se indice persoanele culpabile de starea de insolvență ori dacă s-a omis să fie formulată acțiunea și răspunderea persoanelor vizate amenință să se prescrie.

Pentru antrenarea unei astfel de răspunderi, cu caracter special, este necesar ca raportul final să evidențieze fapte care să contureze culpa organelor de conducere în ajungerea societății în stare de insolvență și să existe raport de cauzalitate între acele fapte și prejudiciul creat creditorilor, acest raport de cauzalitate neputând fi prezumat.

C.A. Iași, Secția comercială, dec. nr. 1095 din 6 iulie 2009

Prin sentința nr. 140/F din 18.03.2009, pronunțată de Tribunalul Vaslui – judecătorul sindic, a fost aprobat raportul final depus de lichidatorul C.I., dispunându-se închiderea procedurii insolvenței față de debitorul Societatea Agricolă D. și radierea acestuia din evidențele Oficiului registrului comerțului.

Pentru a se pronunța în acest sens, judecătorul-sindic a reținut următoarele:

La data de 6 martie 2009, lichidatorul a depus și înregistrat raportul final privind activitatea de lichidare a debitorului cu propunerea de închidere a procedurii.

Prin cerere înregistrată la instanță, creditorul SC M. SA Roman a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a administratorului statutar al societății P.E. și obligarea acestuia de a răspunde cu bunurile personale pentru prejudiciul cauzat și acoperirea pasivului debitorului.

S-a apreciat de judecătorul-sindic, prin sentința menționată, că această cerere este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 pot formula acțiuni în răspundere patrimonială numai administratorul judiciar sau lichidatorul.

De asemenea, poate promova o asemenea acțiune și comitetul creditorilor, cu autorizarea judecătorului sindic, atunci când lichidatorul a omis să indice, în raportul său, persoanele culpabile de starea de insolvență a debitorului.

Ca urmare, conchizându-se, s-a subliniat că legea nu permite unui singur creditor să formuleze o asemenea acțiune și nici judecătorului-sindic să o autorizeze.

În consecință, cererea de atragere a răspunderii patrimoniale, formulată de creditorul SC M. SA Roman, a fost respinsă ca inadmisibilă, considerându-se că o astfel de cerere poate fi formulată numai de comitetul creditorilor.

În continuarea considerentelor sentinței, examinându-se cauza sub celelalte aspecte, s-au făcut următoarele sublinieri:

Prin raportul final depus la dosarul cauzei de lichidatorul debitoarei Societatea Agricolă D. s-a relevat că au fost valorificate toate bunurile debitoarei, că nu mai sunt bunuri care să poată fi vândute şi nici creanţe de recuperat în vederea obţinerii de lichidităţi pentru acoperirea sumelor datorate creditorilor.

Constatându-se astfel din raportul final de lichidare, întocmit conform art. 129 din Legea nr. 85/2006, că bunurile identificate în averea debitorului au fost lichidate şi sumele obţinute s-au distribuit potrivit Planului de distribuire, precum şi că dovada plăţilor s-a făcut cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, s-a dispus aprobarea raportului final şi a situaţiilor financiare finale, iar în temeiul art. 132 din aceeaşi lege s-a mai dispus închiderea procedurii falimentului şi radierea debitorului din registrul comerţului.

Împotriva sentinţei a declarat recurs creditoarea A.V.A.S., susţinând că au fost încălcate dispoziţiile art. 129 din Legea nr. 85/2006 prin neanalizarea obiecţiunilor la raportul final şi închiderea procedurii fără convocarea adunării generale.

În sprijinul recursului, creditoarea A.V.A.S. a relevat că a fost vătămată prin nerespectarea procedurii prevăzute de lege, menţionând în acest sens că nu s-a dat nicio explicaţie cu privire la anularea datoriilor către Electrica Moldova.

Făcându-se referire la dispoziţiile art. 374 C.com., s-a subliniat că mandatul comercial este prezumat a fi cu caracter oneros şi că, în speţa de faţă, administratorul nu a făcut dovada contrarie.

S-a mai scos în evidenţă că răspunderea membrilor organelor de conducere ale societăţilor ajunse în încetare de plăţi, aşa cum a fost reglementată în art. 138 din Legea nr. 85/2006, este o răspundere specială care pune la îndemâna creditorilor mijloace juridice adecvate pentru a asigura depistarea de bunuri susceptibile a servi la acoperirea pasivului debitoarei falite.

Subliniindu-se că A.V.A.S. a suferit un prejudiciu a cărui existenţă certă se stabileşte prin constatarea de către judecătorul-sindic nu numai a faptului că societatea a ajuns în încetare de plăţi, ci şi a împrejurării că obligaţiile faţă de creditori nu pot fi plătite integral din averea debitorului, s-a făcut referire la dispoziţiile art. 35 alin. (3) şi (4) din Decretul nr. 31/1954, potrivit cărora „faptele ilicite săvârşite de organele sale obligă însăşi persoana juridică, dacă au fost îndeplinite cu prilejul exercitării funcţiei lor", precum şi că „faptele ilicite atrag şi răspunderea personală a celui ce le-a săvârşit, atât faţă de persona juridică, cât şi faţă de cel de al treilea".

S-a relevat în continuare că, aflându-ne pe tărâmul răspunderii contractuale, culpa administratorului societăţii falite este prezumată, potrivit art. 1082 C.civ. raportat la art. 138 din Legea nr. 85/2006, aşa încât, în cauză, răspunderea trebuie apreciată in abstracto, cu mai multă rigurozitate, din moment ce administratorul a acţionat în temeiul unui mandat comercial.

S-a arătat că, de aceea, în conformitate cu dispoziţiile art. 1080 alin. (1), coroborate cu cele ale art. 1600 C.civ., devine operativ criteriul obiectiv, care presupune compararea activităţii mandatarilor respectivi cu cea a unei persoane diligente, care îşi subordonează măsurile luate exigenţelor impuse de regulile de convieţuire socială.

Conchizându-se, s-a subliniat că, din moment ce prejudiciul există, constând în însăşi creanţa cedată de FDEE Electrica Moldova către A.V.A.S., ce are un caracter cert şi nu a fost recuperată, devine evidentă incidenţa dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, în care se stabileşte că, prin săvârşirea de către administrator a uneia din faptele prevăzute la acest articol, se va angaja răspunderea sa civilă, raportul de cauzalitate dintre fapte şi prejudiciul creat creditorilor fiind prezumat.

Recursul a fost considerat nefondat, pentru următoarele considerente:

Deşi creditoarea recurentă a invocat neîndeplinirea condiţiilor prevăzute de art. 129 din Legea nr. 85/2006, respectiv neanalizarea cauzelor insolvenţei şi a persoanelor care se fac vinovate de aceasta, nu a făcut totuşi dovada existenţei situaţiilor enumerate la art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, care atrag răspunderea membrilor organelor de conducere.

Mai mult, s-a observat de Curte că această cerere de atragere a răspunderii personale a fost făcută de creditorul SC M. SC Roman şi nu de către administratorul judiciar, lichidator sau comitetul creditorilor, aşa cum impun prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006, invocate de recurentă.

Prin urmare, s-a considerat că în mod corect a reţinut instanţa de fond faptul că o astfel de cerere nu poate fi formulată de către un singur creditor (în speţă, de către SC M. SA Roman), cât timp dispoziţiile legale incidente ce nu admit o atare posibilitate sunt exprese.

S-a relevat că nu poate fi primită critica recurentei privind greşita aprobare a raportului final cu privire la nereţinerea vinovăţiei administratorului societăţii, atâta vreme cât în cauză nu a fost formulată de către una dintre persoanele enumerate în art. 138 din Legea nr. 85/2006 (administrator judiciar, lichidator ori comitetul creditorilor) o acţiune în atragerea răspunderii personale a membrilor organelor de conducere, care să fie admisă de instanţă.

S-a subliniat că, deşi recurenta susţine că sunt îndeplinite condiţiile răspunderii speciale reglementate de dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, instanţa observă că nu au fost prezentate lichidatorului elemente probatorii de natură a-l determina pe acesta să introducă o astfel de cerere.

S-a conchis că, din moment ce raportul final aprobat de instanţa de fond nu evidenţiază existenţa vreunor fapte care să contureze culpa organelor de conducere în ajungerea societăţii în stare de insolvenţă, iar răspunderea membrilor organelor de conducere, astfel cum a fost reglementată în art. 138 din Legea nr. 85/2006, este o răspundere specială pentru fapta proprie, ce poate fi

antrenată numai dacă sunt îndeplinite, cumulativ, condiţiile ce constau în prejudiciul creditorilor, fapta ilicită a membrilor organelor de conducere, încadrabilă în cel puţin unul dintre cazurile prevăzute în alin. (1) lit. a)-g) din acel articol, raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită şi insuficienţa fondurilor băneşti pentru plata datoriilor exigibile şi culpa persoanelor a căror răspundere se solicită a fi constatată, susţinerea recurentei că raportul de cauzalitate dintre fapte şi prejudiciul creat creditorilor este prezumat nu poate fi primită.

În consecinţă, recursul creditoarei A.V.A.S. a fost respins ca nefondat.

18. Creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei. Calculul cuantumului minim al creanţei. Momentul stabilirii acestui cuantum

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6 şi 12

Prin art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 a fost stabilit cuantumul minim al creanţei, fără îndeplinirea căruia creditorul nu poate introduce cererea pentru deschiderea procedurii insolvenţei. La stabilirea acestui cuantum, trebuie avută în vedere totdeauna valoarea creanţei din momentul deschiderii procedurii.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 912 din 24 iunie 2009

Prin cererea introdusă la data de 5.06.2008, creditoarea AFP Tg. Jiu a solicitat deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitoarei SC S.C. SRL, faţă de care deţinea o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de 11.562 lei, reprezentând obligaţii fiscale datorate bugetului general consolidat al statului.

În motivarea cererii, s-a arătat că debitul era de 8.930 lei, iar majorările de 3.432 lei, conform fişei sintetice editată la 26.05.2008.

La data de 4.07.2008, debitoarea a formulat contestaţie învederând că din suma reclamată de AFP Tg. Jiu a achitat 3.000 lei, cu chitanţa seria TS4A nr. 2803608 din 17.06.2008, motiv pentru care consideră că este inadmisibilă cererea pentru deschiderea procedurii generale a insolvenţei, deoarece nu mai era îndeplinită condiţia referitoare la cuantumul minim al creanţei prevăzut în art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, care la acea dată era de 10.000 lei.

Prin sentinţa nr. 427 din 24 martie 2009, pronunţată de judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Gorj, a fost admisă contestaţia formulată de debitoarea SC S.C. SRL, respingându-se cererea creditoarei de deschidere a procedurii insolvenţei.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că AFP Tg. Jiu a învestit tribunalul cu o cerere de deschidere a procedurii insolvenţei invocând o creanţa certa, lichida si exigibila de 11562 lei din care, însă, debitoarea a achitat în total 6.000 lei, astfel că, în raport cu prevederile art. 3 pct. 12 coroborate cu cele ale art. 31 din Legea nr. 85/2006, contestaţia la insolvenţă apare întemeiată, impunându-se respingerea cererii de deschidere a procedurii.

S-a învederat în acest sens că, potrivit art. 31 din Legea nr. 85/2006, orice creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei, împotriva unui debitor prezumat în stare de insolvenţă, poate introduce o cerere în care să precizeze temeiul acesteia şi cuantumul creanţei, anexând documentele justificative ale creanţei şi ale actelor de constituire de garanţii.

S-a subliniat că, în raport cu prevederile art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, fără respectarea condiţiei ca valoarea prag de 10.000 de lei să fi fost îndeplinită, nu se justifica invocarea creanţei ca temei pentru introducerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei.

Or, s-a relevat că în speţă, la introducerea cererii, A.F.P. Tg Jiu a precizat că debitul era de 8.130 lei iar diferenţa până la 11.562 lei reprezenta dobândă şi penalităţi de întârziere calculate în temeiul art. 13, art. 14 şi art. 17 din O.G. nr. 61/2001 şi, respectiv, al art. 88 şi art. 119 din O.G. nr. 92/2003.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal, a declarat recurs creditoarea A.F.P. Tg Jiu, criticând-o ca netemeinică şi nelegală.

S-a susţinut că, la data formulării cererii de deschiderea procedurii insolvenţei, creanţa invocată de creditoare era de 11.562 lei, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru solicitarea deschiderii procedurii. S-a subliniat că, pe parcursul derulării procedurii, debitoarea a achitat suma de 3.000 lei, iar judecătorul-sindic a reţinut greşit că ar fi achitat în total 6.000 de lei, apreciind în final în mod eronat că suma datorată a rămas sub valoarea pragului de 10.000 de lei, pentru a respinge pe acest motiv cererea de deschidere a procedurii.

În concluzie, invocându-se prevederile art. 3 din Legea nr. 85/2006, s-a cerut admiterea recursului şi modificarea sentinţei.

Curtea a admis recursul pentru următoarele considerente:

La data de 5.06.2008, AFP Tg. Jiu a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei privind pe debitoarea SC S.C. SRL Tg. Jiu asupra căreia avea o creanţă certă şi exigibilă în sumă totală din 11.562 lei, compusă din 8.130 debit şi 3.432 lei dobândă.

Creditoarea A.F.P. Tg Jiu a motivat că a încercat executarea silită a sumei pentru care are titluri executorii, însă, în urma măsurilor întreprinse, nu s-au putut recupera obligaţiile de plată la bugetul general consolidat, astfel că la data de 26.05.2008 erau neachitate debite în sumă de 11.562 lei.

Debitoarea a formulat contestaţie la data de 4.07.2008, solicitând respingerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei pe motiv că din debitul

de 11.562 lei, cu chitanţa nr. 2803608 din 17.06.2008, a achitat suma de 3.000 lei, astfel că nu mai sunt îndeplinite prevederile art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind depăşirea pragului de 10.000 lei prin cuantumul creanţei.

Instanţa şi-a însuşit punctul de vedere al debitoarei, admiţându-i contestaţia aşa cum s-a arătat mai sus.

Or, s-a arătat că judecătorul-sindic a interpretat în mod greşit dispoziţiile art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 întrucât, la data formulării cererii de deschidere a procedurii, creanţa creditoarei era în cuantum de 11.562 lei, iar faptul că până la data pronunţării debitoarea a achitat o parte din aceasta, în sumă de 3.000 lei cu chitanţa din 17.06. 2008, diferenţa de 3.000 lei fiind plătită la data de 8.04.2008, înaintea formulării cererii de către creditoare şi fără să intre în totalul creanţei de 11.562 lei – calculată la data de 26.05.2008, nu constituie motiv întemeiat de respingere a cererii ca inadmisibilă.

În adevăr, potrivit art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, prin creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei se înţelege creditorul a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitoarei este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile, iar în conformitate cu dispoziţia de la pct. 12 al aceluiaşi articol valoarea prag ce reprezenta cuantumul minim al creanţei, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, era de 10.000 lei la data acestui moment procedural.

Conchizându-se, s-a subliniat că valoarea prag ce trebuie avută în vedere este aceea de la data introducerii cererii creditorului, fiind irelevantă modificarea acesteia pe parcurs, până la data soluţionării cererii.

În consecinţă, constatându-se că judecătorul-sindic a interpretat greşit dispoziţiile legale menţionate, în baza art. 312 raportat la art. 304 pct. 9 C.proc.civ., a fost admis recursul, fiind modificată sentinţa în sensul admiterii cererii de deschidere a procedurii formulată de creditoare, iar pe cale de consecinţă s-a respins contestaţia debitoarei.

Ca urmare, dispunându-se deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei, dosarul a fost trimis judecătorului-sindic în vederea luării măsurilor prevăzute în Legea nr. 85/2006.

19. Creditor. Creanţă pentru furnizarea de servicii debitoarei aflate în perioada de observaţie. Natura creanţei

Legea nr. 85/2006, art. 38, art. 49

Creditorul pentru serviciile de electricitate, gaze naturale, apă, servicii telefonice sau alte asemenea, furnizate pe parcursul perioadei de observaţie

a debitoarei, este îndreptăţit la înscrierea creanţei sale, împotriva debitoarei, la rubrica destinată cheltuielilor curente ale procedurii.

C.A. Galaţi, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. nr. 483/R din 2 octombrie 2009

Prin sentinţa nr. 354 din 27 mai 2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vrancea a respins, ca neîntemeiate, atât excepţia tardivităţii contestaţiei formulate de creditoarea DGFP Vrancea, invocată de creditoarea E. Focşani, cât şi contestaţia creditoarei DGFP Vrancea.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul-sindic a reţinut, în esenţă, următoarele:

Prin sentinţa nr. 285 din 19.09.2007, s-a deschis procedura insolvenţei pentru debitoarea SC G&R S. SRL Focşani, iar la 25.09.2008 s-a dispus intrarea acesteia în faliment.

La data de 5.03.2008, creditoarea E.F. Muntenia Nord - Agenţia Focşani (denumită în continuare E.) a formulat cerere de înscriere a suplimentului de creanţă pentru suma de 1223,89 lei, reprezentând cheltuieli cu energia electrică şi taxele radio-TV până la momentul intrării societăţii debitoare în faliment.

Prin raportul depus de lichidator, la 16.04.2008, s-a arătat că debitul menţionat a fost achitat, creditoarea DGFP Vrancea formulând obiecţii la acest raport.

La 18.03.2008, lichidatorul a depus tabelul definitiv al creditorilor, iar la 23.03.2008 s-a formulat contestaţie la acest tabel de către creditoarea DGFP Vrancea, care a susţinut că în mod greşit creanţa aparţinând creditoarei E. a fost înscrisă la poziţia prevăzută în art. 121 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, iar nu în categoria creanţelor chirografare.

Creditoarea E. a solicitat respingerea contestaţiei ca tardivă.

Judecătorul-sindic a apreciat că această contestaţie a fost formulată în termen, deoarece în tabelul definitiv din 4.03.2009 creanţa nu era înscrisă, ea figurând abia în tabelul consolidat din 18.03.2009, când a fost înregistrată în tabelul definitiv consolidat în conformitate cu art. 121 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, deoarece constă în cheltuieli privind furnizarea de energie şi taxa radio-TV, de la momentul deschiderii procedurii şi până la intrarea în faliment.

S-a subliniat că furnizarea acestor servicii s-a făcut în baza unui contract, în perioada de observaţie, iar cheltuielile efectuate până la momentul intrării în faliment sunt cheltuieli de procedură.

Împotriva sentinţei, în termen legal, a declarat recurs creditoarea – contestatoare DGFP Vrancea, criticând-o pe motive de nelegalitate şi netemeinicie, în esenţă, sub următoarele aspecte:

Hotărârea nu este motivată, din moment ce instanţa doar a preluat susţinerea creditoarei E. şi nu a combătut susţinerile creditoarei DGFP privind faptul că acest contract de furnizare a energiei electrice este încheiat de fostul administrator social, iar potrivit dispoziţiilor art.25 din Legea nr.85/2006 administratorul judiciar avea obligaţia de a pune în discuţie menţinerea sau denunţarea unui atare contract.

S-a mai susţinut că suma de 1223 lei constituie o creanţă chirografară, cât timp din cheltuielile cu procedura nu pot face parte decât cele angajate de administratorul judiciar/lichidator pe perioada procedurii.

În concluzie, creditoarea DGFP Vrancea a solicitat admiterea recursului, precum şi modificarea sentinţei în sensul admiterii contestaţiei şi a dispunerii refacerii tabelului cu trecerea creanţei contestate în categoria creanţelor chirografare.

În drept, recurenta a invocat temeiurile de reformare prevăzute în art. 304 pct. 7 şi art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Intimata Electrica a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului, insistând în calificarea cheltuielilor ce compun creanţa sa drept cheltuieli de procedură în accepţiunea Legii nr. 85/2006.

Recursul de faţă este fondat, în sensul celor ce se vor arăta în continuare:

În adevăr, creanţa în discuţie constă în cheltuieli efectuate cu furnizarea de energie electrică şi în taxa radio-TV, care sunt inerente activităţii curente a debitoarei pe parcursul perioadei de observaţie.

Ca urmare, în cauză sunt relevante dispoziţiile art. 38 din Legea nr. 85/2006, prin care se interzice furnizorului de servicii – electricitate, gaze naturale, apă, servicii telefonice sau alte asemenea – să întrerupă, în perioada de observaţie şi în perioada de reorganizare, să schimbe, să refuze ori să întrerupă temporar un astfel de serviciu către debitor sau către averea debitorului, în cazul în care acesta are calitatea de consumator captiv.

Or, s-a subliniat că din moment ce creditoarea E. a făcut dovada, cu facturile emise pentru debitoare, că a furnizat asemenea servicii specifice către debitoare, că aceasta nu a contestat efectuarea şi nici calitatea serviciilor, trebuie apreciată ca întemeiată solicitarea privind plata contravalorii serviciilor respective, prin înscrierea lor în tabelul definitiv, dar nu la categoria cheltuielilor de procedură, cum a stabilit lichidatorul, ci la rubrica destinată cheltuielilor curente ale procedurii.

Aşa fiind, contestaţia formulată în cauză se impunea a fi admisă în acest sens, al schimbării ordinii de preferinţă.

În consecinţă, făcându-se referire la dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., recursul a fost admis, dispunându-se reformarea sentinţei în sensul admiterii contestaţiei şi a înscrierii creditoarei Electrica cu creanţa în sumă de 1.223,89 lei reprezentând cheltuieli curente în procedura insolvenţei.

Cu privire la celălalt motiv de recurs, vizând nemotivarea hotărârii, Curtea l-a apreciat ca neîntemeiat în raport cu argumentele de ordin faptic şi juridic, ce au precedat enunţul soluţiei, chiar dacă acestea nu detaliază poziţia exprimată de contestatoare, care nu a fost circumscrisă, de altfel, corect de către aceasta la dispoziţiile de lege lata aplicabile în speţă, de vreme ce creanţa contestată nu este chirografară, cum s-a pretins în mod constant greşit de către contestatoare.

20. Creditor. Obiecţii la raportul final. Neformularea acestora. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 129, art. 131

Neexercitarea de către creditor a drepturilor conferite de lege pe parcursul derulării procedurii insolvenţei, prin nefolosirea posibilităţii de a formula obiecţii la raportul final întocmit de lichidator, nu îl poate îndreptăţi să invoce aceste obiecţii direct în calea de atac a recursului declarat împotriva sentinţei judecătorului sindic de închidere a procedurii.

C.A. Galaţi, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. nr. 424/R din 19 august 2009

Prin sentinţa nr. 171 din 11 martie 2009 ,pronunţată de judecătorul sindic în dosarul nr. 13/91/2005 al Tribunalului Vrancea, au fost respinse ca neîntemeiate obiecţiunile formulate de creditoarea A.V.A.S. împotriva raportului final, întocmit de lichidatorul C. I.P.U.R.L. şi, aprobându-se acest raport, s-a dispus închiderea procedurii falimentului debitoarei SC I. SRL Focşani şi radierea ei din registrul comerţului. Au fost descărcaţi de judecătorul-sindic, lichidatorul şi persoanele care l-au asistat de orice îndatoriri şi responsabilităţi cu privire la procedură, debitor şi averea lui, la creditori şi asociaţi.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că prin sentinţa nr. 297 din 12.10.2005 a fost deschisă procedura reorganizării judiciare şi a falimentului împotriva debitoarei SC I. SRL şi s-a respins contestaţia acestei societăţi împotriva cererii introductive,în temeiul art. 38 alin. (5) din Legea nr. 64/1995, republicată, în vigoare la acea dată.

S-a constatat că, prin raportul final depus de lichidatorul C. I.P.U.R.L., la data de 28.01.2009, s-a învederat că au fost parcurse toate etapele procedurii insolvenţei, menţionându-se că, după inventarierea şi evaluarea bunurilor debitoarei (maşini de cusut), s-a încercat valorificarea lor, prin vânzare la licitaţie, iar pentru că, în urma organizării a 28 de licitaţii publice, nu a fost posibil să fie valorificate, adunarea creditorilor a hotărât, la data de 14.11.2008, să fie vândute la fier vechi, obţinându-se suma de 2.837,25 lei,

insuficientă pentru acoperirea cheltuielilor administrative aferente procedurii, astfel că s-a solicitat închiderea procedurii în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006.

Ulterior, prin cererea depusă la dosar de creditoarea A.V.A.S., la data de 26.02.2009, s-a solicitat autorizarea creditorilor în vederea formulării cererii de antrenare a răspunderii persoanelor ce se fac vinovate de starea de insolvență a debitoarei, în temeiul art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

La termenul din 11.03.2009, reprezentantul creditoarei A.V.A.S. și-a modificat obiectul cererii inițiale, în obiecțiuni la raportul final.

Judecătorul sindic a reținut că administratorul judiciar a întocmit și a depus la dosar raportul privind cauzele și împrejurările ajungerii debitoarei în stare de insolvență, învederând că din cuprinsul acestuia rezultă că nu s-au săvârșit de către membrii organelor de conducere ale debitoarei fapte care să se încadreze în prevederile art. 137 din Legea nr. 64/1995 (art. 138 din Legea nr. 85/2006). S-a arătat că încetarea de plăți s-a datorat altor cauze, între care reducerea producției de lohn (constând în confecții textile pentru clienți externi), lipsa forței de muncă, fluctuația de personal, lipsa fondurilor proprii ș.a.

Conchizându-se, s-a subliniat că din raportul întocmit de lichidator la data de 23.11.2005 nu rezultă că ar fi vinovată vreo persoană pentru ajungerea societății în incapacitate de plată iar, ca urmare, judecătorul-sindic a constatat că este nefondată cererea creditoarei A.V.A.S. de desemnare a comitetului creditorilor, care să promoveze acțiunea reglementată în condițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006. În consecință, judecătorul-sindic a considerat că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 131 din Legea nr. 85/2006, pentru a dispune închiderea procedurii.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat recurs creditoarea A.V.A.S., criticând soluția ca netemeinică și nelegală sub următoarele aspecte:

Hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau cuprinde motive contradictorii ori străine pricinii (art. 304 pct. 7 C.proc.civ.), iar judecătorul sindic a pronunțat hotărârea cu aplicarea greșită a legii (art. 304 pct. 9 C.proc.civ.).

S-a susținut, în acest sens, că A.V.A.S. a solicitat lichidatorului convocarea comitetului creditorilor, în vederea analizării oportunității promovării cererii de antrenare a răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere ale societății în faliment, iar judecătorul sindic, analizând cererea acestei creditoare, a reținut în mod eronat că din raportul întocmit de lichidator în anul 2005 nu ar rezulta cauze sau împrejurări care să facă incidente dispozițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Or, s-a subliniat, în continuarea criticilor aduse sentinței, că acest raport nu prezintă concret destinația sumelor împrumutate de debitoare de la SC B. S.A. și nici nu poate avea autoritate de lucru judecat, iar cererea A.V.A.S. nu

reprezintă decât o etapă a procedurii insolvenţei, premergătoare formulării unei cereri de angajare a răspunderii patrimoniale, necesară în contextul prevederilor art.138 alin.3 din Lege.

Curtea, examinând recursul, a ajuns la concluzia că este nefondat pentru considerentele următoare:

Contrar celor susţinute prin motivele din recurs, hotărârea recurată cuprinde considerentele de fapt şi de drept care au format convingerea instanţei, cum şi cele pentru care s-au înlăturat cererile părţilor, relevându-se în mod concret argumentele respingerii obiecţiunilor formulate de recurenta – creditoare împotriva raportului final.

Ca urmare, s-a conchis că au fost pe deplin respectate în această privinţă dispoziţiile art. 261 alin. (1) pct. 5 C.proc.civ., subliniindu-se totodată că niciunul dintre considerentele instanţei de fond nu este străin de natura pricinii şi că ele nu sunt nici contradictorii atâta vreme cât creditoarea A.V.A.S., la termenul din 11 martie 2009, şi-a calificat cererea ca reprezentând obiecţiuni împotriva raportului final, reglementate de prevederile art. 129 din Legea nr. 85/2006.

S-a scos în evidenţă că, prin obiecţiunile formulate, creditoarea A.V.A.S. nu a criticat conţinutul raportului final, ci s-a limitat să solicite autorizarea comitetului creditorilor să promoveze cerere în antrenarea răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere ale debitoarei.

S-a arătat însă că, în speţă, nu erau întrunite condiţiile prevăzute în art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, întrucât nu fusese desemnat comitetul creditorilor.

În legătură cu această situaţie, s-a relevat că, în conformitate cu art. 16 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic poate desemna, în raport cu numărul creditorilor,un comitet format din 3-5 creditori.

Or, s-a învederat că, potrivit tabelului definitiv consolidat, împotriva averii debitoarei şi-au înregistrat creanţe un număr de 7 creditori, iar judecătorul sindic, ţinând seama de numărul lor, nu a considerat necesară constituirea unui comitet al creditorilor.

S-a explicat că, de altfel,din conţinutul art. 16 alin. (1) din aceeaşi lege, respectiv din sintagma „poate desemna", rezultă în mod explicit că judecătorul sindic nu este obligat să desemneze acest participant la procedură, ci are libertatea să aprecieze asupra necesităţii constituirii comitetului creditorilor, în funcţie de numărul de creditori şi proporţiile cazului.

Or, s-a menţionat că legea nu îngrădeşte, însă, dreptul altui participant la procedură (adunarea creditorilor), de a desemna el însuşi un comitet din 3-5 creditori, în condiţiile art. 16 alin. (4) din Legea nr. 85/2006. În legătură cu această posibilitate, s-a subliniat că recurenta creditoare A.V.A.S. a ignorat, pe parcursul a circa patru ani, perioadă în care s-a derulat procedura insolvenţei, să facă uz de astfel de drepturi conferite de lege, în cadrul şedinţelor

adunării creditorilor la care a fost convocată. Mai mult, din actele dosarului reiese că administratorul judiciar a întocmit şi depus, în termenul prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, raportul pe care această creditoare recurentă nu a înţeles să îl conteste în termenul prevăzut în art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Ca urmare, s-a conchis că recurenta nu poate formula critici, cu privire la conţinutul acelui raport, abia pe calea recursului declarat împotriva sentinţei de închidere a procedurii insolvenţei.

Conchizându-se, s-a apreciat că judecătorul sindic a făcut o corectă aplicare a prevederilor art. 129 şi art. 131 din Legea nr. 85/2006, pronunţând o hotărâre legală şi temeinică, astfel că s-a impus respingerea recursului ca nefondat.

21. Creditor. Cerere de autorizare a introducerii acţiunii împotriva organelor de conducere. Criterii

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) şi (3)

Legitimarea procesuală activă pentru formularea cererii de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere din cadrul societăţii aflată în stare de insolvenţă, pentru săvârşirea uneia dintre faptele menţionate la art. 138 alin. (1) lit. a), b), c) şi d) din Legea nr. 85/2006, aparţine, în primul rând, administratorului judiciar sau lichidatorului.

Autorizarea, de către judecătorul-sindic, a comitetului creditorilor sau a creditorului care deţine mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanţelor, să introducă acţiunea prevăzută la art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, este condiţionată fie de omisiunea administratorului judiciar sau lichidatorului de a indica, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a debitorului persoană juridică, fie de omisiunea acestuia de a formula acţiunea respectivă în cazul când răspunderea persoanelor la care se referă acel alineat ameninţă să se prescrie.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1213 din 19 octombrie 2009

Prin sentinţa nr. 319/S din 21 mai 2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Iaşi a respins cererea vizând autorizarea introducerii acţiunii prevăzute de art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, formulată de creditoarea A.F.P. Iaşi. Prin aceeaşi sentinţă s-a dispus, în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, închiderea procedurii simplificate a insolvenţei debitoarei SC B. SA şi radierea acesteia din evidenţele Oficiului registrului comerţului, iar în baza art. 136 din aceeaşi lege a fost descărcat lichidatorul de orice îndatoriri şi responsabilităţi privind procedura.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul-sindic a reţinut că A.F.P. Iaşi a solicitat să fie autorizată în vederea promovării acţiunii în atragerea responsabilităţii persoanelor care au condus activitatea debitorului, indicând ca temei al acţiunii prevederile art. 138 alin. (1) lit. a), c), d) din Legea nr. 85/2006, fără a arăta însă modul în care s-au săvârşit aceste fapte şi nici probe în dovedirea lor.

Judecătorul-sindic a apreciat că această cerere de autorizare nu întruneşte condiţiile impuse de prevederile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 pentru a fi admisă, deoarece acest text de lege nu conferă fiecărui creditor drept individual de a promova acţiune în răspundere personală, ci consacră un atare drept doar pentru comitetul creditorilor şi numai dacă administratorul judiciar sau lichidatorul au omis să indice, în rapoartele lor, cauzele insolvenţei, persoanele culpabile de producerea ei, ori să formuleze o astfel de acţiune, iar răspunderea persoanelor culpabile să fie pe cale să se prescrie.

S-a mai motivat de judecătorul-sindic că, potrivit prevederilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în cazul în care prin raportul asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia insolvenţei debitorului sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariţia stării de insolvenţă, judecătorul-sindic, la cererea administratorului judiciar sau lichidatorului, poate dispune ca o parte din pasivul debitorului persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de conducere sau supraveghere din cadrul societăţii, iar potrivit alin. (3) al acestui articol, comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat pentru introducerea acţiunii în stabilirea răspunderii personale a organelor de conducere ale debitorului numai dacă administratorul judiciar sau lichidatorul omit să indice în raportul lor asupra cauzelor insolvenţei persoanele culpabile de aceasta sau omit să formuleze o astfel de acţiune, iar răspunderea persoanelor culpabile ar fi pe cale să se prescrie.

S-a subliniat că din conţinutul acestor prevederi legale rezultă că legitimarea procesuală activă pentru un astfel de demers aparţine, în primul rând, administratorului judiciar sau lichidatorului şi doar în subsidiar, cu îndeplinirea anumitor cerinţe, comitetului creditorilor.

S-a relevat, pe de altă parte, că aprecierea lichidatorului – conţinută în raportul prevăzut de art. 20 din Legea nr. 85/2006 – în sensul că de neplata creanţei fiscale se face vinovat administratorul debitorului, prin exercitarea unui management necorespunzător şi a unei gestiuni frauduloase, ca şi simpla constatare a existenţei, la un moment dat, în evidenţa contabilă a debitorului, a unor elemente de activ, nu sunt suficiente pentru încuviinţarea autorizării solicitate, în lipsa unui minim probatoriu, care să demonstreze contribuţia acestor împrejurări la insolvenţa societăţii falite, şi – cu atât mai puţin – a reţinerii faptei ilicite, săvârşită în modalitatea afirmată de creditorul bugetar, în condiţiile în care nu orice greşeală managerială poate fi asimilată faptelor prevăzute expres în art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Conchizându-se, s-a arătat că, faţă de aceste considerente şi de constatarea că în averea debitorului nu există bunuri sau creanţe, care prin valorificare să asigure stingerea pasivului şi acoperirea cheltuielilor administrative pe care le presupune procedura încât, în asemenea condiţii, pentru că derularea în continuare a procedurii nu ar avea alt efect decât acela de a genera cheltuieli suplimentare, ce ar greva nejustificat fondul de lichidare, se impune respingerea cererii de autorizare pentru promovarea acţiunii, precum şi admiterea, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, a propunerii administratorului judiciar de închidere a procedurii, cu toate consecinţele prevăzute de lege în astfel de situaţii.

Împotriva sentinţei a declarat recurs creditoarea A.F.P. Iaşi, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

În sprijinul recursului, s-a arătat că judecătorul-sindic nu a interpretat corect prevederile legii, motivând soluţia de respingere a încuviinţării autorizării prin considerarea că aprecierile lichidatorului, din raportul său asupra cauzelor care au dus la apariţia insolvenţei, ar fi insuficiente pentru a demonstra contribuţia unor astfel de împrejurări la insolvenţa societăţii falite şi la comiterea faptei ilicite, în condiţiile în care nu orice greşeală managerială poate fi asimilată faptelor expres prevăzute în art. 138 din Legea nr. 85/2006.

S-a învederat că, în acest fel, motivarea soluţiei de respingere a cererii de autorizare implică antepronunţarea cu privire la o eventuală acţiune în contradictoriu cu organele de conducere din cadrul societăţii falite, în condiţiile în care singura pârghie ce poate fi folosită de creditor, în vederea recuperării prejudiciilor suferite, este aceea conferită de art. 138 alin. 1 din Legea nr. 85/2006.

S-a mai arătat de recurentă că, prin art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, legiuitorul pune la îndemâna creditorilor posibilitatea de a-şi apăra interesele, în eventualitatea în care practicianul în insolvenţă nu înţelege să i le reprezinte sau nu dispune de toate probele necesare, instituind posibilitatea solicitării acestei încuviinţări de a se îndrepta împotriva organelor de conducere prin care debitorul a acţionat şi le-a creat prejudicii.

Or, s-a relevat că acest demers a fost respins de judecătorul de fond, deşi legea prevede în interpretarea corectă a articolului menţionat că, în situaţia în care raportul asupra cauzelor indică motivele ajungerii societăţii în insolvenţă şi persoanele responsabile de aceasta, creditorii au posibilitatea de a se îndrepta împotriva organelor de conducere, cu încuviinţarea judecătorului-sindic.

Susţinându-se că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute în art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, s-a învederat că din bilanţul contabil şi balanţa de verificare depusă la 31.12.2004 rezultă că unitatea avea clienţi de încasat, în sumă de 73.607 mii lei, numerar în casă de 9.116 mii lei, în timp ce obligaţiile la bugetul consolidat al statului erau în sumă de 80.220 mii lei vechi, ceea ce conduce la concluzia că administratorii şi directorul au avut mijloacele financiare necesare să achite obligaţiile societăţii, însă s-a preferat să fie

folosite veniturile societății în interesul propriu ori al altor persoane. S-a subliniat că, din moment ce, la data acumulării obligațiilor, societatea deținea fonduri pentru achitarea impozitelor și taxelor, iar organele reprezentative nu le-au achitat, se impune concluzia că administratorii societății au prejudiciat societatea și pe creditorii acesteia, prin întrebuințarea veniturilor realizate în scopuri contrare intereselor societății.

S-a susținut că debitoarea, fiind o societate pe acțiuni, răspunderea pentru daunele și prejudiciile create acestei societăți revine administratorilor și directorului în funcție, cu excepția celor care s-au împotrivit în luarea anumitor decizii, regulă consacrată în dispozițiile art. 144^2 din Legea nr. 31/1990, privind societățile comerciale.

De aceea, în accepțiunea dispozițiilor Legii nr. 85/2006, instituirea răspunderii personale a organelor de conducere din cadrul societății reprezintă atât o sancțiune pentru persoanele care au contribuit la ajungerea debitoarei în stare de incapacitate de plată, cât și o garanție, pentru terții aflați în raporturi juridice comerciale cu debitoarea, în ceea ce privește posibilitatea recuperării creanțelor, în caz de insolvență. Ca urmare, răspunderea administratorilor este atrasă chiar și pentru culpa lor cea mai ușoară, câtă vreme administratorul este un mandatar al societății falite și are obligația de a administra patrimoniul ei cu mai multă diligență și grijă decât propriile sale bunuri.

În drept, creditoarea A.F.P. Iași a invocat motivul de recurs prevăzut la punctul 9 al articolului 304 C.proc.civ., art. 304^1 C.proc.civ., art. 2, art. 138 alin. (3) și alin. (1) lit. a), b), c), și d) din Legea nr. 85/2006, precum și art. 73 din Legea nr. 31/1990.

Examinând actele și lucrările dosarului, Curtea a constatat că recursul este nefondat.

Prin considerentele deciziei s-a relevat că punctul 9 al articolului 304 C.proc.civ. nu este incident în speță atât timp cât, respingând cererea creditoarei de autorizare a introducerii acțiunii prevăzute de art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic a interpretat și aplicat judicios dispozițiile acestui alineat și, în primul rând, pe cele ale alineatului 3 al aceluiași articol 138.

S-a mai arătat că, în egală măsură, criticile care exced cadrului articolului 304 C.proc.civ. – și care se examinează potrivit articolului 304^1 C.proc.civ. – se vădesc nefondate, în măsura în care judecătorul-sindic a stabilit corect situația de fapt.

Curtea de apel a constatat, totodată, că judecătorul-sindic nu s-a antepronunțat în ce privește soluția unei eventuale acțiuni în răspundere, întemeiate pe alin. (1) al art. 138 din Legea nr. 85/2006, interpretarea pe care o dă recurenta alineatului 3 al acestui articol fiind diferită de cea consacrată în jurisprudența constantă și în doctrină în materia insolvenței, încât aprecierea judecătorului-sindic este cea corectă.

Ca urmare, în temeiul art. 312 alin. (1) teza a II-a C.proc.civ., Curtea a respins recursul, menţinând sentinţa.

22. Creditor. Cerere pentru autorizarea introducerii acţiunii împotriva persoanelor culpabile de starea de insolvenţă a patrimoniului debitorului persoană juridică. Condiţii de admisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (3)

Dispoziţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 conferă calitate procesuală activă creditorului unic numai în cazurile şi limitele expres prevăzute în acest text de lege. Ca urmare, creditorul unic sau care deţine mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanţelor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acţiunea prevăzută la art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 numai dacă administratorul judiciar/lichidatorul a omis să indice, în raportul întocmit în conformitate cu prevederile art. 59 din aceeaşi lege, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a debitorului ori dacă aceştia au omis să formuleze o atare acţiune şi răspunderea persoanelor vizate ameninţă să se prescrie.

În toate aceste situaţii, judecătorul-sindic nu poate aprecia asupra oportunităţii, ci numai asupra legalităţii cererii de autorizare, respectiv dacă sunt îndeplinite condiţiile restrictiv reglementate în art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, astfel că nu prezintă relevanţă susţinerea creditorului că ar deţine elemente necesare promovării acţiunii.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1123 din 31 august 2009

Prin sentinţa comercială nr. 173/S din 24 martie 2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Iaşi a dispus respingerea cererii formulate de creditorul A.F.P. Iaşi, având ca obiect autorizarea să introducă cerere de stabilire a răspunderii personale a organelor de conducere ale debitorului în conformitate cu dispoziţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006. Totodată, a fost admis raportul final prezentat de lichidatorul A. IPURL Iaşi, iar în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006 s-a dispus închiderea procedurii insolvenţei debitorului SC B.R. SRL şi radierea acestui debitor din evidenţele Oficiului Registrul Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi şi cele ale D.G.F.P.J. Iaşi.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul-sindic a reţinut următoarele:

Faţă de propunerea de închidere a procedurii, la data de 13.01.2009 s-a înregistrat cererea formulată de creditorul A.F.P. Iaşi având ca obiect auto-

rizarea să introducă cerere de stabilire a răspunderii personale a organelor de conducere ale debitorului, în conformitate cu dispoziţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, cu motivarea că dacă lichidatorul nu a putut depista fapte ce s-ar circumscrie dispoziţiilor din acest text de lege, nu înseamnă că astfel de fapte nu există.

Faţă de cererea creditorului, lichidatorul a depus un raport asupra cauzelor şi împrejurărilor care au determinat starea de insolvenţă a debitoarei, în care a analizat din punct de vedere economic activitatea debitoarei astfel cum rezultă din indicatorii financiari de pe site-ul M.E.F., concluzionând că nu se poate reţine din analiza acestora săvârşirea vreunei fapte de natura celor prevăzute în art. 138 din Legea nr. 85/2006. S-a motivat prin sentinţă că, în condiţiile în care debitorul falit, după cum s-a constatat, nu deţine bunuri sau elemente de patrimoniu valorificabile, nu are disponibilităţi în conturi bancare şi nici nu au fost identificate creanţe ce ar putea fi încasate în numele acestuia, care să asigure acoperirea creanţelor creditorilor, procedura devine lipsită de obiect, iar cererea creditorului bugetar apare fără temei, mai ales în condiţiile de pasivitate pe care le-a manifestat, în contextul în care din întreaga documentaţie rezultă că debitoarea a înregistrat majoritatea datoriei încă din anii 2003-2004 la bugetul consolidat.

Conchizându-se, s-a apreciat că nu se justifică admiterea cererii de autorizare datorită neîntrunirii condiţiilor impuse de art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, ale cărui prevederi nu conferă automat creditorilor dreptul de a promova acţiunea în răspundere, în special când lichidatorul şi-a exprimat poziţia în sensul că nu se impune exercitarea unei astfel de acţiuni.

S-a subliniat că o acţiune în stabilirea răspunderii personale poate fi primită numai în cele două situaţii limitativ reglementate de dispoziţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, respectiv în cazul omisiunii lichidatorului de a indica persoanele culpabile ori în cel al omisiunii de a formula acţiunea în răspundere, atunci când aceasta ameninţă să se prescrie, situaţii ce nu se regăsesc în cauză, încât autorizarea în vederea promovării unei astfel de acţiuni ar aduce atingere principiului legalităţii.

S-a mai motivat că judecătorul-sindic are în vedere şi faptul că argumentele de esenţă ale creditorului se referă la un management defectuos al administratorului statutar, în timp ce în reglementarea art. 138 din Legea nr. 85/2006 răspunderea administratorilor nu devine automat operantă în toate cazurile când pasivul social nu poate fi acoperit, ci numai atunci când se face dovada că, prin culpa lor, membrii organelor de conducere au cauzat starea de insolvenţă a societăţii prin săvârşirea vreuneia dintre faptele expres şi limitativ enumerate la lit. a)-g) din alin. (1) al articolului menţionat, iar prejudiciul a rezultat direct din fapta culpabilă săvârşită.

S-a conchis că, pentru instituirea răspunderii personale a membrilor organelor de conducere, rezultă aşadar că este necesar ca aceştia să aibă calitatea de autori ai faptelor limitativ enumerate în art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 şi ca săvârşirea acelor fapte să fi determinat ajungerea debitoarei în insolvenţă, singur managementul defectuos, invocat de către creditor, nefiind de natură să atragă răspunderea specială întrucât, pe de o parte, această ipoteză nu se regăseşte printre faptele enumerate expres şi limitativ în acel text de lege iar, pe de altă parte, pentru că nu orice deficienţă managerială este de natură a conduce la stabilirea răspunderii personale a administratorilor şi a justifica suportarea pasivului de către aceştia.

S-a relevat că, prin instituirea acestei forme speciale de răspundere civilă, legiuitorul a urmărit să sancţioneze patrimonial o serie de fapte care contravin în mod flagrant ordinii juridice ce trebuie să domine relaţiile comerciale, iar nu şi orice activitate managerială deficitară.

Învederând că, în cauză, nu se regăseşte niciuna din cele două situaţii la care s-a făcut referire, judecătorul-sindic a respins cererea de autorizare, precum şi obiecţiunile la raportul final şi a dispus, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, închiderea procedurii şi radierea debitorului din evidenţele registrului comerţului şi din cele fiscale, apreciind că prin continuarea operaţiunilor s-ar ajunge la majorarea nejustificată a cheltuielilor de procedură.

Creditoarea A.F.P. Iaşi a declarat recurs împotriva sentinţei în ceea ce priveşte respingerea cererii de autorizare în vederea formulării acţiunii întemeiate pe dispoziţiile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În cadrul criticilor formulate, recurenta a susţinut că instanţa de fond şi-a depăşit atribuţiile şi a intrat în sfera activităţii organului fiscal prin aceea că nu a interpretat corect documentele depuse la dosarul cauzei. S-a mai susţinut de recurentă că lichidatorul a întocmit raportul cauzal doar pe baza studierii unor indicatori prezentaţi pe site M.E.F., astfel că acest raport constituie doar o simplă formalitate.

În concluzie, s-a solicitat admiterea recursului, casarea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare în ceea ce priveşte cererea de autorizare.

Nu s-au depus întâmpinări.

Recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

Dispoziţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 recunosc legitimitate procesuală activă şi comitetului creditorilor, în speţă recurenta A.F.P. Iaşi, în calitate de unic creditor, dar numai în cazurile expres şi limitativ prevăzute în acest text de lege, respectiv atunci când administratorul judiciar/lichidatorul a omis să indice, în raportul pe care îl întocmeşte în conformitate cu prevederile art. 59 din Lege, persoanele vinovate de producerea stării de insolvenţă a debitorului şi/sau dacă aceştia au omis să formuleze acţiunea în răspundere, iar termenul de prescripţie al acesteia se apropie de împlinire.

Curtea a mai învederat că judecătorul-sindic nu poate aprecia asupra oportunităţii, ci numai asupra legalităţii, respectiv dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, astfel că nu are relevanţă în cauză susţinerea recurentei că deţine elemente necesare acţiunii.

Făcându-se referire la menţiunea din raportul asupra cauzelor şi împrejurărilor care au condus la apariţia stării de insolvenţă a debitoarei SC B.R. SRL că lichidatorul nu se poate pronunţa asupra cauzelor şi persoanelor răspunzătoare de ajungerea în stare de insolvenţă a debitoarei, s-a subliniat că aceasta nu echivalează cu o omisiune în sensul dispoziţiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, aşa cum în mod greşit apreciază recurenta.

Ca urmare, constatând că instanţa de fond nu şi-a depăşit atribuţiile şi că hotărârea recurată este legală şi temeinică, în temeiul art. 312 C.proc.civ. Curtea a respins recursul, menţinând sentinţa atacată.

23. Creditor. Creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6

Pentru a îndreptăţi pe creditor să solicite deschiderea procedurii insolvenţei, creanţa sa împotriva patrimoniului debitorului trebuie să fie certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile. Achitarea prin plată integrală a creanţei, după exercitarea căii de atac a recursului împotriva sentinţei prin care s-a admis cererea creditorului de deschidere a procedurii generale a insolvenţei, împotriva debitorului, are ca efect stingerea acelei creanţe, cu consecinţa înlăturării condiţiilor privind caracterul cert, lichid şi exigibil pe care trebuie să le îndeplinească potrivit art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006.

C.A. Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, dec. nr. 625/R din 24 aprilie 2009

Prin sentinţa nr. 161 din 13.01.2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Bucureşti - Secţia a VII-a comercială a admis excepţia netimbrării contestaţiei formulate de debitoarea SC T.D.C. SRL, iar ca urmare a anulat contestaţia acesteia şi a admis, totodată, cererea creditoarei SC M.G.T.C. SRL, dispunând deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitoarei, conform art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, republicată.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul-sindic a reţinut că, în speţă, creditoarea a solicitat deschiderea procedurii pentru o creanţă de 100.000 lei neachitată la scadenţă, creanţă rezultând din neexecutarea obligaţiilor asumate de debitoare în baza contractului de antrepriză.

În considerentele sentinţei, judecătorul sindic a apreciat că suma solicitată îndeplineşte condiţiile prevăzute de art. 3 din Legea nr. 85/2006, republicată, deoarece reprezintă o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, factura fiscală fiind acceptată la plată, conform art. 46 C.com. S-a reţinut că debitoarea a şi achitat o parte din suma datorată.

Împotriva sentinţei, debitoarea a declarat recurs.

În motivarea recursului, s-a susţinut că judecătorul-sindic a aplicat greşit dispoziţiile art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 întrucât, în speţă, debitoarea a contestat creanţa prin formularea contestaţiei la deschiderea procedurii insolvenţei, chiar dacă aceasta a fost anulată ca netimbrată. S-a mai învederat că, în speţă, nici nu se regăseşte ipoteza prevăzută în textul de lege menţionat, deoarece debitoarea nu şi-a exprimat intenţia de a-şi reorganiza activitatea.

Conchizând, recurenta a subliniat că nu este vorba despre o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, câtă vreme societatea debitoare a achitat integral creanţa solicitată şi nici nu se află în stare de insolvenţă, condiţie esenţială pentru deschiderea procedurii.

Recurenta a formulat şi cerere incidentală de suspendare a executării sentinţei atacate, conform art. 581 şi urm. C.proc.civ.

Examinând cu prioritate cererea de suspendare a executării silite a hotărârii de fond, Curtea a reţinut că, în recurs, o atare hotărâre poate fi suspendată, la cererea recurentei, doar după plata cauţiunii fixată de instanţă, conform art. 300 alin. (3) C.proc.civ., care stabileşte obligativitatea achitării unei cauţiuni în astfel de cazuri.

S-a motivat că din moment ce petenta-recurentă nu a făcut dovada achitării cauţiunii în cuantum de 20.000 lei, fixată de completul de judecată în baza art. 300 alin. (3) raportat la art. 403 alin. (3) şi (4) C.proc.civ., se impune respingerea cererii de suspendare a executării silite a sentinţei de fond, pentru neplata cauţiunii stabilite de instanţa de judecată.

Examinând actele şi lucrările dosarului şi prin prisma motivelor de recurs formulate, Curtea a constatat că recursul declarat este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, republicată, „prin creditor îndreptăţit să solicite deschiderea procedurii insolvenţei se înţelege creditorul a cărui creanţă împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă şi exigibilă de mai mult de 30 de zile".

Or, s-a subliniat că din analiza probelor administrate în cauză reiese că prin ordinul de plată emis de R.B. Agenţia Vrancea-Focşani, la data de 20.01.2009, debitoarea a făcut dovada achitării integrale a creanţei pe care s-a întemeiat cererea de deschidere a procedurii insolvenţei, formulată de creditoarea SC M.G.T.C. SRL, conform art. 1104 C.civ.

Ca urmare, creanţa pe care s-a întemeiat solicitarea de deschidere a procedurii insolvenţei, adresată instanţei de către creditoare, a fost considerată

stinsă prin plată, conform textului de lege menţionat, astfel că nu mai sunt îndeplinite condiţiile impuse de art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, republicată, pentru formularea unei atare cereri.

În ceea ce priveşte susţinerea recurentei că judecătorul-sindic ar fi făcut o greşită aplicare a dispoziţiilor art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, s-a apreciat că această critică nu poate fi primită din moment ce în faţa instanţei de fond s-a regăsit prima ipoteză prevăzută de textul de lege menţionat, în sensul că debitoarea nu poate fi considerată că a contestat creanţa solicitată atâta vreme cât anularea contestaţiei ca netimbrată echivalează cu inexistenţa acesteia din punct de vedere procedural.

În consecinţă, în baza art. 312 C.proc.civ. raportat la art. 1104 C.civ. şi art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, republicată, Curtea a admis recursul şi a modificat în tot sentinţa atacată, în sensul respingerii cererii de deschidere a procedurii insolvenţei ca nefondată.

24. Creditor. Participare la procedura insolvenţei. Condiţii referitoare la creanţă

Legea nr. 64/1995 modificată prin Legea nr. 249/2005, art. 36

Pentru a putea fi cerută deschiderea procedurii, creanţa invocată de creditor trebuie să fie certă, lichidă şi exigibilă. Neîntrunirea oricăreia dintre aceste condiţii, la momentul solicitării deschiderii procedurii concursuale a insolvenţei, atrage respingerea cererii.

C.A. Alba-Iulia, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 172 din 14 februarie 2007

La data de 26 mai 2005, A.F.P. Călan a cerut deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 faţă de debitoarea F. SRL Călan, susţinând că aceasta datorează bugetului de stat suma de 8.724.877.859 lei (ROL).

Prin sentinţa nr. 443 din 16 noiembrie 2006, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Hunedoara a respins contestaţia debitoarei, admiţând cererea A.F.P. Călan, însuşită de D.G.F.P. Hunedoara, cu motivarea că datoria pârâtei rezultă din evidenţele de urmărire, din documentele de inspecţie fiscală întocmite de reclamantă în perioada 31 decembrie 2005 - martie 2006, din expertiza contabilă şi o soluţie rămasă irevocabilă prin care contestaţia la executare formulată de pârâtă a fost respinsă.

Pârâta a declarat recurs, susţinând că judecătorul-sindic a greşit atunci când a considerat că s-ar afla în încetare de plăţi, precum şi că nu a verificat lipsa de legitimare procesuală activă a reclamantei A.F.P. Călan şi a Consiliului Local Călan.

Prin întâmpinare, D.G.F.P. Hunedoara, care şi-a însuşit cererea formulată de A.F.P. Călan, a solicitat respingerea recursului, relevând, în esenţă, că deşi pârâta a negat datoria către buget, expertiza contabilă a confirmat susţinerile reclamantei privind existenţa datoriei.

Recursul a fost admis, ca fondat, pentru considerentele ce urmează:

În conformitate cu art. 15 alin. (2) din Constituţia României şi cu art. 1 C.civ., legea dispune numai pentru viitor şi nu are putere retroactivă, cu excepţia legii penale sau contravenţionale mai favorabile.

Aşadar, s-a constatat că în speţa de faţă este aplicabilă Legea nr. 64/1995.

Or, potrivit art. 36 din Legea nr. 64/1995, aplicabilă în cauză, numai creditorul a cărui creanţă este certă, lichidă şi exigibilă poate cere deschiderea procedurii executării silite concursuale faţă de debitor.

Cum, în dosar, nu se află decizia de impunere întocmită şi comunicată debitoarei conform art. 84 şi 143 din O.G. nr. 92/2003 şi niciun alt înscris căruia legea să-i recunoască valoarea unui titlu executoriu, cererea formulată de şeful A.F.P. Călan şi însuşită de D.G.F.P. Hunedoara nu îndeplineşte cerinţele imperative ale Legii nr. 64/1995.

Cu alte cuvinte, în speţă, nu au fost dovedite calitatea de creditor al reclamantului şi, corelativ, de debitor al pârâtei, încât expertiza şi documentele de control sau de urmărire nu au valoarea juridică a deciziei de impunere la care se referă expres legea specială arătată, incidentă în materie.

De altfel, procesele ce au avut loc între părţi, evocate de intimata D.G.F.P. Hunedoara, confirmă că nu exista o creanţă certă la data de 26.05.2005, când a fost învestită instanţa cu cererea de deschidere a procedurii executării silite concursuale faţă de pârâtă.

Ca urmare, admiţându-se recursul, s-a dispus modificarea sentinţei în sensul respingerii cererii şefului A.F.P. Călan, însuşită de D.G.F.P. Hunedoara, având ca obiect deschiderea procedurii executării silite concursuale faţă de pârâtă.

25. Creditor. Cerere introductivă de deschidere a procedurii insolvenţei. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 31, art. 33, art. 36

Creditorul poate formula cerere introductivă de deschidere a procedurii insolvenţei numai în măsura în care o atare procedură nu a fost încă deschisă împotriva debitorului vizat. Când o astfel de procedură se află în curs de derulare, noua cerere devine lipsită de obiect pentru că de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acţiunile judiciare sau măsurile de executare silită asupra patrimoniului debitorului.

C.A. Alba-Iulia, Secţia comercială, dec. nr. 692 din 7 octombrie 2009

Prin încheierea nr. 203/F din 24 februarie 2009, pronunţată de judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Hunedoara, a fost admisă cererea formulată de creditorul D.R.V. Timişoara pentru deschiderea procedurii generale de insolvenţă, iar în temeiul art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 s-a dispus deschiderea procedurii generale de insolvenţă faţă de debitorul SC G.A.T. SRL Petroşani, fiind numit administrator judiciar IT M.A. SPRL Filiala Deva - Hunedoara.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâta debitoare SC G.A.T. SRL, susţinând, în esenţă, prin motivele formulate, că nu mai poate sta ca parte în proces, deoarece a fost radiată.

Reclamanta D.R.V. Timişoara a depus întâmpinare prin care a arătat că, văzând pasivitatea lichidatorului numit în procedura prevăzută de Legea nr. 31/1991, a formulat cerere de deschidere a procedurii insolvenţei la data de 29.07.2008, în vederea recuperării creanţei.

Analizând recursul prin prisma motivelor invocate, Curtea a constatat că este întemeiat.

În acest sens, prin considerentele deciziei s-a relevat că, potrivit fişei ORC din dosarul cauzei, societatea pârâtă G.A.T. SRL figura la data de 22.09.2008 ca radiată, fiind lichidată.

În raport cu această situaţie, s-a conchis că la data formulării cererii nu putea fi solicitată deschiderea procedurii insolvenţei de către reclamantă, câtă vreme societatea debitoare se afla deja în lichidare, fiind ulterior radiată.

Subliniindu-se că o cerere de deschidere a procedurii insolvenţei nu se poate formula împotriva unei societăţi inexistente, s-a ajuns la concluzia că se impune admiterea recursului şi modificarea hotărârii atacate în sensul respingerii cererii formulate de creditoarea D.R.V. Timişoara.

Secțiunea a 2-a. Comitetul creditorilor

26. Contestație formulată de lichidatorul provizoriu împotriva deciziei ANAF de desemnare a altui lichidator. Competenţă materială. Cerere adresată judecătorului sindic, de către creditorul bugetar, preşedinte al comitetului creditorilor, de convocare a comitetului creditorilor în vederea confirmării lichidatorului

O.P.A.N.A.F. nr. 1009/2007, art. 7
C.proc.civ., art. 3^2 alin. (1)
Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 19 alin. (2)

1. Contestaţia formulată de lichidatorul provizoriu împotriva deciziei ANAF de desemnare a altui lichidator se judecă de către instanţa de con-

tencios competentă, respectiv, de către curtea de apel, secția de contencios administrativ, potrivit dispozițiilor art. 7 din O.P.A.N.A.F. nr. 1009/2007 coroborate cu dispozițiile art. 3^2 alin. (1) C.proc.civ.

2. Cererea adresată judecătorului sindic, de către creditorul bugetar, președinte al comitetului creditorilor, de convocare a comitetului creditorilor în vederea confirmării lichidatorului, este nefondată.

Astfel, pe de o parte, față de dispozițiile art. 19 alin. (2) și dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, confirmarea lichidatorului judiciar nu cade în sarcina comitetului creditorilor, ci a judecătorului-sindic și numai dacă adunarea creditorilor solicită aceasta.

Pe de altă parte, convocarea comitetului creditorilor de către judecătorul sindic excede atribuțiilor acestuia stabilite de art. 11 anterior menționat, cu atât mai mult cu cât la alin. (2) al acestui articol se prevede expres că activitatea lichidatorului judiciar, sub aspectul oportunității deciziilor manageriale ale acestuia, poate fi controlată de către creditori, prin organele acestora.

Totodată, având în vedere dispozițiile art. 13 și art. 17 din Legea nr. 85/2006, președintele comitetului creditorilor poate oricând convoca comitetul creditorilor și, de asemenea, poate convoca chiar adunarea creditorilor, având în vedere poziția sa de creditor majoritar.

Mai mult decât atât, la orice întrunire a comitetului creditorilor, chiar și la întrunirile obligatorii lunare stabilite conform art. 17 alin. (2), creditorul poate pune în discuție toate chestiunile pe care le consideră necesare, inclusiv schimbarea lichidatorului, deoarece legea sancționează cu nulitatea (art. 14) numai hotărârile adunării creditorilor asupra unor chestiuni care nu au fost cuprinse în convocare.

C.A. Iași, Secția comercială, dec. nr. 313/2009

Prin sent. com. nr. 272/S/04.06.2008, pronunțată de Tribunalul Iași, judecător sindic, s-a admis în parte excepția necompetenței materiale a Tribunalului Iași, judecător-sindic, cu privire la judecarea contestației formulate de C.I.M. SPRL, cu sediul în municipiul Iași, în contradictoriu cu ANAF București, reprezentată de DGFP a municipiului Iași, numai în ceea ce privește decizia de desemnare a altui lichidator judiciar.

S-a scos de pe rol judecata contestației împotriva deciziei ANAF de desemnare a altui lichidator, în cauza privind falimentul debitorului SC T. SA Iași și a trimis-o spre competentă soluționare Curții de Apel Iași.

S-a respins în parte, ca fiind lipsită de obiect, contestația formulată de C.I.M. SPRL cu privire la înlocuirea sa din calitatea de lichidator judiciar al debitorului falit SC T. SA Iași.

S-a respins cererea creditorului DGFP a judeţului Iaşi privind convocarea comitetului creditorilor de către judecătorul-sindic.

Pentru a pronunţa această sentinţă tribunalul a reţinut următoarele:

Analizând cu prioritate excepţia invocată de creditoarea ANAF Bucureşti, aceasta s-a dovedit în parte întemeiată, numai în ceea ce priveşte judecata contestaţiei cu privire la decizia ANAF de desemnare a altui lichidator şi a fost admisă ca atare, cu consecinţa scoaterii cauzei de pe rol şi a trimiterii sale Curţii de Apel Iaşi, spre competentă soluţionare deoarece potrivit art. 7 din OPANAF nr. 1009/2007 o astfel de decizie poate fi atacată la instanţa judecătorească de contencios administrativ competentă.

Potrivit dispoziţiilor art. 3^2 alin. (1) C.proc.civ., procesele şi cererile în materie de contencios administrativ privind actele autorităţilor şi instituţiilor centrale se judecă de curţile de apel.

Faţă de dispoziţiile legale sus-menţionate, se constată că este competentă să soluţioneze această cauză Curtea de Apel Iaşi, căreia i se va trimite dosarul.

În ceea ce priveşte contestaţia cu privire la înlocuirea lichidatorului judiciar, aceasta va fi respinsă ca fiind fără obiect, deoarece în cauză nu s-a înregistrat nicio cerere de înlocuire a C.I.M. SPRL Iaşi din funcţia de lichidator judiciar, desemnat de judecătorul-sindic prin sent. civ. nr. 526/S/18.11.2007 şi confirmat de adunarea creditorilor la data de 18.01.2008.

Se mai constată că la data 27.05.2008, la dosarul cauzei s-a înregistrat cererea formulată de creditorul DGFPJ Iaşi prin care solicită judecătorului-sindic să convoace comitetul creditorilor în vederea confirmării lichidatorului judiciar.

În motivarea cererii sale, creditorul arată că a solicitat lichidatorului judiciar să procedeze la convocarea comitetului creditorilor, dar nu a primit niciun răspuns.

Analizând cererea creditorului prin prisma dispoziţiilor legale incidente, se constată că aceasta este neîntemeiată şi va fi respinsă ca atare, pentru următoarele considerente:

Pe de o parte, dacă se observă dispoziţiile art. 19 alin. (2) şi dispoziţiile art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, confirmarea lichidatorului judiciar nu cade în sarcina comitetului creditorilor, ci a judecătorului-sindic şi numai dacă adunarea creditorilor solicită aceasta. Convocarea comitetului creditorilor de către judecătorul sindic excede atribuţiilor acestuia stabilite de art. 11 sus-menţionat, cu atât mai mult cu cât la alin. (2) al acestui articol se prevede expres că activitatea lichidatorului judiciar poate fi controlată şi de creditori, prin organele constituite.

Pe de altă parte, creditorul DGFPJ Iaşi, potrivit dispoziţiilor art. 13 şi art. 17, poate oricând convoca comitetul creditorilor, având în vederea funcţia sa de preşedinte al acestui comitet, în care a fost desemnat la adunarea credi-

torilor din data 18.01.2008 şi, de asemenea, poate convoca chiar adunarea creditorilor, având în vedere poziţia sa de creditor majoritar.

Mai mult decât atât, la orice întrunire a comitetului creditorilor, chiar şi la întrunirile obligatorii lunare stabilite conform art. 17 alin. (2), creditorul poate pune în discuţie toate chestiunile pe care le consideră necesare, inclusiv schimbarea lichidatorului, deoarece legea sancţionează cu nulitatea (art. 14) numai hotărârile adunării creditorilor asupra unor chestiuni care nu au fost cuprinse în convocare.

Creditoarea D.G.F.P. Iaşi a declarat recurs împotriva sentinţei comerciale nr. 272/S/04.06.2008, pronunţată de Trib. Iaşi, judecător sindic, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Susţine recurenta că la data de 18 ianuarie 2008 a avut loc prima şedinţă a creditorilor având pe ordinea de zi: alegerea comitetului creditorilor şi al preşedintelui acestuia, stabilirea remuneraţiei lichidatorului judiciar.

Mai precizează recurenta că nu a existat pe ordinea de zi menţionată, confirmarea lichidatorului judiciar, în caz contrar s-ar fi încălcat dispoziţiile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

De asemenea, din interpretarea dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, confirmarea lichidatorului judiciar are loc numai după constituirea comitetului creditorilor. Consideră recurenta că numirea lichidatorului judiciar prin hotărârea judecătorească de deschidere a procedurii este provizorie, astfel că ANAF, în baza dispoziţiilor art. 13 din OPANAF nr. 1009/2007, în mod legal a efectuat selecţia în urma căreia a fost desemnat R.L. IPURL. Confirmarea lichidatorului judiciar a fost solicitată a fi menţionată pe ordinea de zi a şedinţei comitetului creditorilor prin adresele nr. 11881/07.05.2008 şi nr. 13288/25.04.2008, însă C.I.M. SPRL nu a dat curs solicitării.

Pentru aceste critici, recurenta a solicitat admiterea recursului, casarea sentinţei recurate în sensul respingerii contestaţiei formulate de către C.I.M SPRL ca neîntemeiată şi nu ca rămasă fără obiect.

În drept, s-au invocat dispoziţiile art. 304 pct. 8 şi 9 şi art. 304^1 C.proc.civ. Intimata C.I.M. SPRL a depus întâmpinare prin care invocă tardivitatea recursului, acesta fiind declarat cu depăşirea termenului prevăzut de art. 7 din Legea nr. 85/2006.

Prin încheierea din 19 decembrie 2008, Curtea a respins excepţia tardivităţii declarării recursului, constatând că hotărârea a fost comunicată recurentei prin BPI la data de 17.07.2008, iar cererea de declarare a recursului a fost depusă la poştă la data de 28 iulie 2008 (conform borderoului aflat la dosar recurs).

Pe fondul cauzei intimata susţine că recursul este nefondat motivat de faptul că la momentul pronunţării sentinţei recurate nu exista o cerere din partea creditoarei ANAF de înlocuire a lichidatorului judiciar.

Analizând actele şi lucrările dosarului prin prisma criticilor formulate şi a dispoziţiilor speciale în materie, instanţa de control judiciar constată că recursul este nefondat urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Recurenta D.G.F.P. Iaşi a solicitat a se constata că acţiunea promovată de lichidatorul judiciar C.I.M. SPRL Iaşi împotriva selecţiei organizate la nivelul ANAF de numire a unui alt lichidator judiciar este neîntemeiată.

Curtea constată că, prin sentinţa recurată judecătorul sindic a admis excepţia necompetenţei sale materiale cu privire la această contestaţie, reţinând în cauză aplicabilitatea dispoziţiilor art. 7 din O.P.A.N.A.F. nr. 1009/2007, Secţia contencios-fiscal şi administrativ a Curţii de Apel Iaşi fiind cea competentă a se pronunţa asupra legalităţii şi temeiniciei măsurii dispuse de creditoarea-recurentă privind numirea unui alt lichidator judiciar.

În consecinţă, în temeiul art. 312 C.proc.civ., Curtea va respinge recursul şi va menţine sentinţa recurată.

27. Hotărâre de modificare a componenţei comitetului creditorilor adoptată de adunarea creditorilor fără respectarea ordinii de zi cuprinse în convocator. Nulitate

Legea nr. 85/2006, art. 14 alin. (2) şi (7), art. 16 alin. (2) şi (4)

Orice hotărâre adoptată de adunarea creditorilor asupra unei chestiuni necuprinse în ordinea de zi a convocatorului de şedinţă este nulă, potrivit dispoziţiilor art. 14 alin. (2) din Legea nr. 85/2006. Hotărârea astfel adoptată poate fi desfiinţată de judecătorul sindic pentru acest motiv de nelegalitate.

În situaţia în care pe ordinea de zi a convocatorului şedinţei adunării creditorilor este trecută, printre altele, confirmarea comitetului creditorilor, iar din procesul-verbal al adunării rezultă că s-a procedat la alegerea unui nou comitet, hotărârea luată cu nerespectarea ordinii de zi trecute în convocator este nulă, în această situaţie fiind fără relevanţă lipsa recurentei-creditoare de la şedinţa în care a fost adoptată hotărârea atacată.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 486/2008

Prin încheierea din 11.02.2008, pronunţată de Trib. Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, în dosarul nr. 919/104/2007, s-a respins cererea creditoarei DGFP Olt de modificare a hotărârii adunării creditorilor cu privire la stabilirea componenţei comitetului creditorilor, având în vedere că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, creditorul lipsind de la şedinţa adunării creditorilor din 4.02.2008.

Împotriva încheierii a formulat recurs creditoarea DGFP Olt, criticând-o pentru nelegalitate.

S-a invocat faptul că judecătorul sindic nu a ţinut cont că în adunarea creditorilor din 15.10.2007, care a avut pe ordinea de zi, printre altele, stabilirea comitetului creditorilor, recurenta creditoare s-a prezentat singură şi a fost aleasă ca preşedinte în comitetul creditorilor, ceilalţi membri fiind R.B. şi P.P.O., iar judecătorul sindic a acceptat şi citat acest comitet.

În această situaţie, nu se mai impunea alegerea unui alt comitet; acesta putea fi modificat în condiţiile Legii nr. 85/2006.

Prin această măsură a fost îngrădit dreptul creditorului bugetar de a participa la aprobarea tuturor măsurilor dispuse în procedură.

Adunarea creditorilor din 4 februarie 2008 a avut pe ordinea de zi confirmarea comitetului creditorilor, care deja fusese ales şi încuviinţat de judecătorul sindic, în adunare alegându-se de fapt un alt comitet al creditorilor.

Recurenta a susţinut că din comitetul ales în adunarea din 4 februarie 2008 fac parte numai creditorii cu creanţe garantate şi chirografare, nu şi bugetare, iar absenţa sa la şedinţa adunării creditorilor nu justifică înlocuirea sa din comitetul creditorilor.

Recursul este fondat.

Potrivit art. 16 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, în prima şedinţă a adunării creditorilor se poate alege un comitet al creditorilor.

În speţă, administratorul judiciar a convocat adunarea creditorilor la data de 15 octombrie 2007, având pe ordinea de zi, printre altele, stabilirea comitetului creditorilor, iar din procesul verbal (dosar fond) reiese că s-a stabilit comitetul creditorilor cu următorii membri: DGFP, R.B. şi P.P.O.

Comitetul creditorilor a fost confirmat de judecătorul sindic în încheierea din 19 noiembrie 2007 şi încheierea din 3 decembrie 2007.

Adunarea creditorilor din 4.02.2008 a avut pe ordinea de zi, printre altele, confirmarea comitetului creditorilor, iar din procesul-verbal al adunării rezultă că s-a procedat la alegerea unui nou comitet al creditorilor, ceea ce înseamnă că adunarea a deliberat asupra altor chestiuni, necuprinse în convocare.

În această situaţie, este fără relevanţă lipsa recurentei creditoare, iar hotărârea luată cu nerespectarea ordinii de zi cuprinse de convocator este nulă, potrivit art. 14 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

În temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., se va admite recursul, se va modifica sentinţa, în sensul că se va admite cererea creditoarei şi se va desfiinţa hotărârea adunării creditorilor din 4.02.2008, cu privire la componenţa comitetului creditorilor.

Capitolul III
Administratorul judiciar. Administratorul special. Lichidatorul

Secțiunea 1. Administratorul judiciar

1. Încuviințarea de către judecătorul sindic ca administratorul judiciar să deschidă un cont bancar pentru cheltuielile aferente procedurii. Procedură necontencioasă. Calitate procesuală activă în promovarea recursului

Legea nr. 85/2006, art. 20 alin. (1) lit. f) coroborat cu art. 4 alin. (1) și (2) C.proc.civ., art. 331-339, art. 299 și urm.

Hotărârea prin care judecătorul sindic a dispus deschiderea unui cont distinct pe numele averii debitoarei la o anumită bancă constituie o hotărâre dată în materie necontencioasă, conform dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Într-o atare situație, devin aplicabile în cauză dispozițiile art. 336 alin. (3) C.proc.civ., care îi conferă băncii la care judecătorul sindic a încuviințat deschiderea contului, ca parte interesată în atacarea hotărârii luate de judecătorul sindic, legitimitate procesuală activă în recurs.

Potrivit art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006, toate cheltuielile aferente procedurii se suportă din averea debitorului, iar plățile urmează a se face dintr-un cont deschis la o unitate a unei bănci, pe bază de dispoziții emise de debitor sau, după caz, de administratorul judiciar, iar, în cursul falimentului, de lichidator.

În speță, judecătorul sindic a dispus deschiderea contului la solicitarea lichidatorului judiciar, care a indicat unitatea bancară recurentă în considerarea relațiilor anterioare de colaborare ale debitoarei avute cu această bancă.

Este adevărat că raporturile comerciale dintre bănci și clienții acestora sunt guvernate de principiul libertății contractuale, dar nu trebuie omis faptul că lichidatorul judiciar nu intră în astfel de relații cu băncile în numele său propriu, ci în exercitarea unor atribuții legale imperative.

Din această perspectivă, se poate considera că, în situația dată, principiul libertății contractuale este restrâns prin dispozițiile Legii nr. 85/2006 care impun, oricare ar fi starea societății falite, deschiderea unui cont bancar la dispoziția ei, cont necesar pentru derularea operațiunilor bănești ale procedurii.

Așa fiind, recurenta-unitate bancară nu are dreptul să refuze deschiderea unui cont bancar pe seama societății falite atâta timp cât nu justifică vreun prejudiciu pe care l-ar suporta din cauza unei astfel de măsuri.

C.A. Constanța, Secția comercială, maritimă și fluvială, dec. civ. nr. 808/COM/2009

Prin încheierea nr. 4302/24.11.2008, pronunțată de judecătorul sindic în dosarul nr. 10.443/118/2007 al Tribunalului Constanța, a fost admisă cererea formulată de L. IPURL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC B.S.H. SRL și, în temeiul art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006 coroborat cu art. 20 lit. f) din Legea nr. 85/2006, a încuviințat ca lichidatorul judiciar să deschidă un cont distinct pe numele averii debitoarei la B.R. – sucursala Constanța, destinat să suporte cheltuielile aferente procedurii.

Pentru a pronunța această soluție, judecătorul sindic a reținut că prin sent. civ. nr. 824/COM/31.03.2008 s-a dispus, la solicitarea creditoarei D.G.F.P. Constanța, deschiderea procedurii simplificate a insolvenței față de debitoarea SC B.S.H. SRL.

A fost desemnată în calitate de lichidator judiciar SC L. IPURL, care, în exercitarea atribuțiilor sale legale, a solicitat judecătorului sindic încuviințarea deschiderii unui cont distinct, pe numele averii debitoarei, și închiderea celorlalte conturi deschise de către debitor pentru operațiunile sale curente.

S-a apreciat că, atât timp cât debitorul nu a făcut dovada deschiderii unui cont bancar, destinat să suporte cheltuielile procedurii, contul va fi deschis de către practicianul în reorganizare.

Împotriva sentinței menționate a declarat recurs B.R. SA, membră a G.N.B.G. – prin Sucursala Constanța, care a criticat soluția judecătorului sindic ca fiind nelegală și netemeinică.

A susținut recurenta, în esență, că B.R. SA – Sucursala Constanța nu este parte în proces și nici nu i-a fost solicitat acordul pentru deschiderea unui cont pe numele averii debitorului aflat în insolvență, astfel că, prin măsura dispusă de deschidere a unui cont bancar la recurentă a fost încălcat principiul libertății contractuale.

Contul bancar este un contract ce reprezintă acordul de voință al solicitantului cererii de deschidere a contului bancar și al societății bancare, acord prin care părțile convin asupra drepturilor și obligațiilor ce decurg prin încheierea acestui contract.

În cauză, deşi, B.R. SA Sucursala Constanţa nu figurează parte în acest litigiu, iar deschiderea unui cont bancar implică acordul de voinţă al părţilor, instanţa de fond a dispus cu încălcarea principiului libertăţii contractuale deschiderea la recurentă a unui cont distinct pe numele debitoarei SC B.S.H. SRL, reţinând ca temei prevederile art. 4 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006 coroborate cu art. 20 lit. f) din aceeaşi lege.

A mai arătat recurenta că dispoziţiile art. 4 alin. (2) şi ale art. 20 lit. f) din Legea nr. 85/2006 nu impun nominalizarea societăţii bancare la care urmează a se deschide contul pe numele debitorului aflat în insolvenţă.

În temeiul dispoziţiilor art. 300 C.proc.civ., recurenta a solicitat să se dispună, până la soluţionarea prezentului recurs, suspendarea executării încheierii recurate.

A motivat această cerere arătând că punerea în executare a încheierii recurate contravine principiului libertăţii contractuale, recurenta fiind obligată la o relaţie comercială în baza unui titlu executoriu, ce nu îi este opozabil, suportând costurile, creându-se astfel o situaţie injustă urmată de un prejudiciu direct, imposibil de recuperat, cât şi o practică foarte periculoasă ca ar putea afecta activitatea instituţiei.

În drept au fost invocate dispoziţiile art. 299 şi urm. C.proc.civ. şi prevederile Legii nr. 85/2006.

Lichidatorul judiciar, prin întâmpinare, a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale active a recurentei, arătând că recurenta nu este parte în procedura de insolvenţă privind pe debitoarea SC B.S.H. SRL, nu are drepturi sau interese faţă de aceasta şi nici nu a fost introdusă în cauză de către judecătorul sindic.

Prin încheierea nr. 4302/24.11.2008, pronunţată de Trib. Constanţa, judecătorul sindic a încuviinţat, ca măsură tehnică pentru continuarea procedurii insolvenţei, deschiderea unui cont bancar de către lichidator la B.R. SA pe sumele averii debitoarei.

În acest sens procedura reglementată de Legea nr. 85/2006 nu prevede citarea băncii pentru a încuviinţa deschiderea contului.

Pe fond, lichidatorului judiciar a arătat că recursul formulat nu se sprijină pe niciunul din motivele prevăzute de art. 304 pct. 6, 7, 8 şi 9 C.proc.civ. pentru pronunţarea modificării hotărârii aşa cum prevede art. 312 alin. (3) C.proc.civ. În esenţă motivele recurentei se referă la suspendarea executării încheierii atacate.

Răspunzând la excepţia lipsei calităţii procesuale active, recurenta a arătat că încheierea pronunţată de judecătorul sindic este dată în procedura necontencioasă, fiind aplicabile dispoziţiile art. 336 alin. (3) C.proc.civ., astfel că recurenta are calitate de persoană interesată având în vedere că prin încheierea recurată s-a dispus autorizarea deschiderii contului falitei la recurentă fără a exista un acord prealabil în acest sens din partea băncii.

Potrivit dispoziţiilor art. 137 C.proc.civ., Curtea se va pronunţa cu prioritate asupra excepţiei lipsei calităţii procesuale active a recurentei B.R., excepţie care face de prisos cercetarea pe fond a recursului.

Astfel, se reţine că hotărârea prin care judecătorul sindic a dispus deschiderea unui cont distinct pe numele averii debitoarei la B.R.– sucursala Constanţa constituie, astfel cum corect a susţinut şi recurenta, o hotărâre dată în materie necontencioasă, conform dispoziţiilor art. 7 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Într-o atare situaţie, excepţia lipsei calităţii procesuale active este nefondată întrucât devin aplicabile în cauză dispoziţiile art. 336 alin. (3) C.proc.civ., care îi conferă recurentei, ca parte interesată în atacarea hotărârii luate de judecătorul sindic, legitimitate procesuală activă în recurs.

Pe fond, Curtea reţine că, potrivit art. 4 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, toate cheltuielile aferente procedurii se suportă din averea debitorului, iar plăţile urmează a se face dintr-un cont deschis la o unitate a unei bănci, pe bază de dispoziţii emise de debitor sau, după caz de administratorul judiciar, iar în cursul falimentului de lichidator.

În speţă, judecătorul sindic a dispus deschiderea contului la B.R. la solicitarea lichidatorului judiciar, care a indicat această bancă în considerarea relaţiilor anterioare de colaborare avute cu banca.

Este adevărat că raporturile comerciale dintre bănci şi clienţii acestora sunt guvernate de principiul libertăţii contractuale, dar nu trebuie omis faptul că lichidatorul judiciar nu intră în astfel de relaţii cu băncile în numele său propriu, ci în exercitarea unor atribuţii legale imperative.

Din această perspectivă, se poate considera că, în situaţia dată, principiul libertăţii contractuale este restrâns prin dispoziţiile Legii nr. 85/2006 care impun, oricare ar fi starea societăţii falite, deschiderea unui cont bancar la dispoziţia ei, cont necesar pentru derularea operaţiunilor băneşti ale procedurii.

De aceea, Curtea consideră că recurenta nu are dreptul să refuze deschiderea unui cont bancar pe seama societăţii falite atâta timp cât nu justifică vreun prejudiciu pe care l-ar suporta din cauza unei astfel de măsuri.

Pentru considerentele expuse, apreciind că motivele invocate de recurentă sunt nefondate, urmează a respinge recursul ca atare, în baza art. 132 alin. (1) C.proc.civ.

2. Cereri formulate de debitor privind recuzarea şi suspendarea temporară a atribuţiilor administratorului judiciar. Caracterul nefondat al acestora

O.U.G. nr. 86/2006, art. 28-31, art. 77

Activitatea practicienilor în insolvenţă este reglementată prin O.U.G. nr. 86/2006.

Dispoziţiile art. 77 ale acestui act normativ au abrogat expres prevederile art. 19 alin. (6) şi (7) din Legea nr. 85/2006 care, enumerând cazurile de incompatibilitate ale practicianului în insolvenţă, reglementau şi posibilitatea pentru partea interesată de a iniţia procedura recuzării, conform dispoziţiilor Codului de procedură civilă, în situaţia în care practicianul în insolvenţă nu se conforma obligaţiei de abţinere.

Aşa fiind, în prezent, instituţia incompatibilităţii practicianului în insolvenţă este reglementată de art. 28-31 din O.U.G. nr. 86/2006, care nu conţin nicio normă care să prevadă şi posibilitatea recuzării lui în condiţiile art. 27 C.proc.civ.

Lipsa unei reglementări speciale privind recuzarea administratorului judiciar sau a lichidatorului nu reprezintă o omisiune a legiuitorului, ci este justificată de specificul procedurii insolvenţei şi de conţinutul mandatului conferit de lege practicianului în insolvenţă desemnat într-o astfel de procedură, care nu este exponent nici al intereselor creditorului şi nici al intereselor debitorului, ci un reprezentant al intereselor procedurii, iar în acest sens, are îndatorirea să asigure realizarea, în condiţiile legii, a drepturilor şi obligaţiilor participanţilor la procedură şi să efectueze cu celeritate, actele şi operaţiunile prevăzute de legea insolvenţei.

Ca reprezentant al procedurii, implicarea în procedură a unui administrator judiciar nu este facultativă, ci obligatorie, învestirea cu această calitate realizându-se, potrivit art. 34 din Legea nr. 85/2006, prin chiar sentinţa de deschidere a procedurii, mandatul său încetând la momentul stabilirii atribuţiilor lichidatorului (în cazul în care persoana sa nu a fost numită şi lichidator) sau la închiderea procedurii, când, potrivit art. 136 din Legea nr. 85/2006, este descărcat de orice îndatoriri şi responsabilităţi privind procedura.

Prin urmare, în cadrul unei proceduri de insolvenţă sau faliment, nu este posibilă suspendarea mandatului administratorului judiciar desemnat să administreze respectiva procedură, întrucât atribuţiile conferite de lege acestuia materializându-se în acte de administrare specifice procedurii, o eventuală suspendare, chiar şi temporară a lor, pe lângă faptul că ar conduce la lipsirea pentru moment de supraveghere a activităţii debitorului şi dezordini în gestionarea procedurii, ar însemna practic oprirea tuturor efectelor substanţiale şi procedurale ale deschiderii procedurii.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1021/2009

Prin sent. com. nr. 354/S/03.07.2008, pronunţată de Trib. Iaşi, judecător-sindic (dosar nr. 0208/99/2004) s-au respins cererile formulate de debitoarea SC P.P. SRL privind recuzarea şi suspendarea temporară a atribuţiilor administratorului judiciar lichidator C. 2003 SPRL Iaşi.

Pentru a pronunţa această soluţie tribunalul a reţinut următoarele:

Activitatea practicienilor în insolvenţă este reglementată prin O.U.G. nr. 86/2006 care, prin art. 77, a abrogat expres prevederile art. 19 alin. (6) şi (7) din Legea nr. 85/2006 prin care, enumerându-se cazurile de incompatibilitate ale practicianului în insolvenţă, se reglementa şi posibilitatea pentru partea interesată de a iniţia procedura recuzării, conform dispoziţiilor Codului de procedură civilă, în situaţia în care acesta nu se conforma obligaţiei de abţinere.

În prezent, menţionata ordonanţă, prin art. 28-31, reglementând instituţia incompatibilităţii practicianului în insolvenţă – unele incompatibilităţi fiind absolute, altele relative iar altele cu caracter temporar –, nu conţine nicio normă care să prevadă şi posibilitatea recuzării lui în condiţiile art. 27 C.proc.civ.

În acest sens se reţine că potrivit prevederilor art. 31 din O.U.G. nr. 86/2006, practicianul în insolvenţă este obligat să se abţină dacă se află în unul dintre cazurile prevăzute de art. 27 C.proc.civ., cu excepţia celui prevăzut de art. 27 pct. 7, şi anume, dacă şi-au spus părerea cu privire la pricina ce se judecă.

Această normă specială de trimitere fiind strict delimitată la obligaţia de abţinere, nu se poate pretinde că ar cuprinde şi posibilitatea recuzării practicianului în insolvenţă în condiţiile art. 27 C.proc.civ. referitoare la recuzarea judecătorilor.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 28 alin. 3 din OUG nr. 86/2006, practicianul în insolvenţă este obligat, sub sancţiunea suspendării, să comunice UNPIR instanţele la care nu îşi pot exercita profesia pentru motivele de incompatibilitate prevăzute de art. 29 din menţionata ordonanţă – interdicţiile vizând situaţia în care practicianul în insolvenţă este numit administrator sau lichidator în raza instanţei la care anterior a îndeplinit funcţia de judecător-sindic sau la care soţul, ruda sau afinul său până la gradul al III-lea inclusiv îndeplineşte funcţia de judecător sau procuror.

Având în vedere aceste dispoziţii speciale ce reglementează interdicţiile în exercitarea profesiei de practician în insolvenţă şi sancţiunile în caz de încălcare a lor cât şi faptul că în Codul de procedură civilă există în art. 27 şi urm., art. 36, art. 204, art. 351 reglementări speciale diferite pentru recuzare, în funcţie de persoana împotriva căreia este formulată cererea, nu se poate susţine cu temei că procedura referitoare la recuzarea judecătorilor constituie dreptul general în materie de recuzare şi poate fi aplicată şi altor categorii de persoane decât cele vizate respectiv practicianului în insolvenţă.

În primul rând, dacă aceste prevederi ale art. 27 C.proc.civ. ar reprezenta norma generală pentru orice cerere de recuzare ar fi fost omisă din titulatura Titlului V din Codul de procedură civilă menţiunea „judecătorilor", iar în al doilea rând, art. 36 şi art. 204 alin. (1) şi art. 351 alin. (1) C.proc.civ. instituind o limitare a aplicării prin analogie a prevederilor art. 27 C.proc.civ.,

aceste dispoziţii referitoare la recuzarea judecătorilor apar ca normă specială, de strictă interpretare ce se aplică prin analogie doar persoanelor expres menţionate în articolele sus-indicate.

Cum potrivit principiului de interpretare a actelor normative, nu se poate completa o normă specială cu o altă normă specială, ci numai cu norme generale, iar dispoziţiile referitoare la incompatibilitatea şi recuzarea judecătorilor sunt la rândul lor norme speciale, acestea nu pot fi aplicate prin analogie şi practicienilor în insolvenţă.

Pe de altă parte, instituţia incompatibilităţii practicianului în insolvenţă este strict delimitată prin dispoziţiile speciale ale O.U.G. nr. 86/2006 din al căror conţinut rezultă că situaţiile de incompatibilitate nu sunt aceleaşi ca cele enumerate expres şi limitativ de art. 24 C.proc.civ. şi niciunul dintre ele nu se identifică cu vreun motiv de recuzare şi cu atât mai puţin cu cele care privesc pe judecători, dispoziţiile art. 28 alin. (3) şi cele ale art. 31 lit. b) din menţionata ordonanţă impunând practicianului doar obligaţia de informare şi de abţinere în situaţia în care s-ar afla în unul dintre cazurile prevăzute la art. 27 C.proc.civ., cu excepţia cazului prevăzut de art. 27 pct. 7, anume dacă şi-au spus părerea cu privire la pricina ce se judecă.

Lipsa unei reglementări speciale privind recuzarea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar nu reprezintă o omisiune a legiuitorului, ci este justificată de specificul procedurii insolvenţei şi de conţinutul mandatului conferit de lege practicianului în insolvenţă desemnat într-o astfel de procedură care nu este exponent nici al intereselor creditorului şi nici al intereselor debitorului, cum eronat cel din urmă înţelege esenţa unui astfel de mandat, ci un reprezentant al intereselor procedurii, iar în acest sens, are îndatorirea să asigure realizarea, în condiţiile legii, a drepturilor şi obligaţiilor participanţilor la procedură şi să efectueze cu celeritate, actele şi operaţiunile prevăzute de legea insolvenţei.

Ca reprezentant al procedurii, implicarea în procedură a unui administrator judiciar nu este facultativă, ci obligatorie, învestirea cu această calitate realizându-se, potrivit art. 34 din Legea nr. 85/2006, prin chiar sentinţa de deschidere a procedurii, după o prealabilă verificare a calităţii de practician activ conform normelor de incompatibilitate prevăzute de art. 28-31 din O.U.G. nr. 85/2006 şi un control al asigurării de răspundere, mandatul său încetând la momentul stabilirii atribuţiilor lichidatorului judiciar (în cazul în care persoana sa nu a fost numită lichidator judiciar) sau la închiderea procedurii când, potrivit art. 136 din Legea nr. 85/2006, este descărcat de orice îndatoriri şi responsabilităţi privind procedura.

Prin urmare, în derularea unei proceduri de insolvenţă sau faliment nu este posibilă suspendarea mandatului administratorului judiciar desemnat să administreze respectiva procedura întrucât atribuţiile conferite de lege acestuia constituindu-se în acte de administrare specifice procedurii, o eventuală

suspendare, chiar şi temporară a lor, pe lângă faptul că ar conduce la lipsirea pentru moment de supraveghere a activităţii debitorului şi dezordini în gestionarea procedurii ar însemna practic oprirea tuturor efectelor substanţiale şi procedurale ale deschiderii procedurii.

Debitorul şi-a justificat măsura solicitată pe împrejurarea că a recurat sentinţa prin care s-a dispus deschiderea procedurii şi a fost desemnat administratorul judiciar, numai că, potrivit art. 12 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, această hotărâre este executorie, caracter care nu a fost înlăturat de instanţa de control în condiţiile art. 8 alin. (4) şi (5) din menţionata lege.

Ca manager al procedurii, administratorul judiciar îşi stabileşte o anumită strategie în cadrul căreia, în exercitarea mandatului încredinţat, este obligat să ia permanent măsuri în condiţii de urgenţă sau oportunitate, fiind pasibil de sancţiuni administrative în cazul în care, din culpă sau cu rea-credinţă, nu îşi îndeplineşte sau îndeplineşte cu întârziere atribuţiile prevăzute de lege sau stabilite de judecătorul-sindic, în derularea procedurii activitatea sa este verificată de judecătorul-sindic prin intermediul rapoartelor cuprinzând descrierea modului în care şi-a îndeplinit obligaţiile iar măsurile luate de acesta în executarea atribuţiilor conferite de lege (măsuri ce pot îmbrăca atât forma unor acte juridice cât şi a unor operaţiuni tehnico-materiale) pot fi contestate de părţi, pentru motive temeinice putând fi înlocuit în condiţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

În cadrul acestor măsuri pe care administratorul judiciar este îndreptăţit şi totodată obligat, potrivit art. 20 din Legea nr. 85/2006, să le întreprindă în interesul procedurii, odată cu declanşarea acesteia, sunt şi acelea menite să permită determinarea cu certitudine atât a masei pasive (totalitatea creanţelor asupra debitorului) cât şi a averii acestuia (a situaţiei bunurilor şi drepturilor patrimoniale care o compun).

În exercitarea atribuţiilor conferite de lege, administratorul judiciar a procedat în cauză la întocmirea tabelului creanţelor şi a întreprins demersuri în sensul reîntregirii averii debitorului prin promovarea unei acţiuni în anularea transferului unui bun imobil efectuat de debitor după deschiderea procedurii, măsuri care fiind impuse şi limitate în timp de lege, nu pot plasa pe administratorul judiciar în situaţia de incompatibilitate prevăzută de art. 27 pct. 7 C.proc.civ. cu posibilitatea de a fi recuzat după cum pretinde debitorul.

O astfel de concluzie este susţinută de altfel şi de prevederile art. 31 lit. b) din O.U.G. nr. 86/2006 care impunând practicianului obligaţia de abţinere, exceptează cazul prevăzut de art. 27 pct. 7 C.proc.civ. tocmai în considerarea conţinutului mandatului conferit acestuia şi a finalităţii activităţii pe care el o desfăşoară.

Ca atare, reţinând că practicianului în insolvenţă nu-i sunt aplicabile aceleaşi norme de incompatibilitate şi regulile de recuzare operante pentru judecători şi nici nu au fost identificate interdicţii privind exercitarea acestei

calităţi de către administratorul judiciar desemnat în cauză pentru administrarea procedurii sau interese comune private ale acestuia cu creditorul bugetar, nu există îndreptăţire pentru a se dispune înlăturarea sa din procedură prin intermediul cererii de recuzare şi nici de suspendare a atribuţiilor acestuia, nicio dispoziţie a Legii nr. 85/2006 neprevăzând o astfel de posibilitate.

Debitoarea SC P.P. SRL a declarat recurs şi a criticat sentinţa comercială nr. 354/S/03.07.2008 pronunţată de Trib. Iaşi, judecător-sindic, ca fiind nelegală şi netemeinică pentru următoarele motive:

1. Hotărârea este nelegală întrucât instanţa nu a fost alcătuită potrivit dispoziţiilor legale.

Susţine debitoarea că judecătorul care a pronunţat sentinţa recurată a soluţionat şi recursul împotriva sentinţei civile nr. 8747/8.09.2003 pronunţată de Judecătoria Iaşi prin care s-a respins plângerea făcut de M.L. împotriva procesului-verbal de contravenţie pe care creditorul bugetar îşi întemeiază creanţa reclamată în procedura insolvenţei.

În acelaşi sens debitoarea mai invocă alte două hotărâri, şi anume sent. civ. nr. 379/S/30.01.2006 şi nr. 23/E/08.01.2004, pronunţate de Trib. Iaşi. Se solicită a se constata că instanţa nu a fost alcătuită potrivit legii deoarece judecătorul sindic este incompatibil în sensul art. 6 parag. 1 din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale şi art. 25, art. 27 pct. 7 C.proc.civ.

2. Hotărârea este nelegală întrucât instanţa a interpretat greşit actul juridic dedus judecăţii schimbând natura ori înţelesul lămurit şi vădit neîndoielnic al acesteia şi a interpretat greşit dispoziţiile legii, motiv de casare prevăzut de art. 304 pct. 8 şi 9 C.proc.civ.

În dezvoltarea acestui motiv de recurs debitoarea susţine că a dovedit că şi-a depăşit atribuţiile, s-a pronunţat asupra unor cereri ale SC P.P. SRL în contradicţie cu interesele legale ale acesteia.

Astfel, la termenul din 27.03.2008, formulând contestaţie la creanţă conform art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 întrucât s-au descoperit erori esenţiale, motiv pentru care a solicitat să se amâne judecarea cauzei de faţă până la soluţionarea plângerii în dosar nr. 20696/245/2007 a Judecătoriei Iaşi care privea chiar existenţa creanţei ce a dus la procedura insolvenţei, administratorul judiciar s-a pronunţat în sensul că plângerea sa în acel dosar nu este întemeiată deoarece nu există o eroare esenţială.

Or, în acel dosar a făcut dovada cu înscrisuri şi expertiză că s-a săvârşit o eroare esenţială prin care SC P.P. SRL a fost încărcată cu un debit de peste 2 miliarde ROL.

Prin cererea depusă sub nr. 422/21.02.2007 administratorul judiciar a solicitat respingerea contestaţiei sale faţă de tabelul preliminar al creanţelor, deşi contestaţia sa era întemeiată cel puţin pentru creanţa anunţată de creditorul B. Sucursala Iaşi admisă prin sent. com. nr. 148/22.03.2007.

Prin cererea din 31.05.2007 administratorul judiciar a invocat excepţia lipsei calităţii de reprezentant legal al doamnei M.L. şi a cerut respingerea cererii ca neîntemeiată.

Situaţia este reală în ce priveşte calitatea lui M.L. de reprezentant legal al societăţii deoarece reprezentantul legal este M.G.

Administratorul judiciar nu-şi mai menţine acelaşi punct de vedere în ce priveşte recursul formulat împotriva sentinţei civile nr. 378/S/30.11.2006 a judecătorului sindic şi în ce priveşte plângerea în procesul-verbal de contravenţie încheiat de Garda Financiară ce face obiectul dosarului nr. 20696/245/2007 al Judecătoriei Iaşi.

Astfel, în afară de plângerea SC P.P. SRL împotriva procesului-verbal de contravenţie din care rezultă creanţa pe care creditorul bugetar îşi întemeiază cererea în procedura de insolvenţă, creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă, iar Curtea de Apel Iaşi a suspendat judecarea recursului împotriva sentinţei civile nr. 379/30.11.2006 prin care s-a deschis procedura insolvenţei până la soluţionarea plângerii menţionate.

Administratorul judiciar însă este potrivnic intereselor legale ale SC P.P. SRL şi s-a manifestat în faţa instanţelor judecătoreşti în acest sens.

Prin cererea depusă la 12.06.2008 administratorul judiciar apreciază că chiar dacă judecarea sentinţei civile nr. 379/S/2006 a fost suspendată în recurs de Curtea de Apel Iaşi, executarea silită trebuie să continue dat fiind caracterul continuu al mandatului administratorului judiciar.

De altfel, în dosarul nr. 0208/99/2004 al Curţii de Apel Iaşi şi dosarul nr. 0208/99/2004 al Tribunalului Iaşi, administratorul judiciar s-a situat împotriva cererilor şi intereselor legale ale SC P.P. SRL, blocând orice încercare de clarificare, lămurire şi redresare a situaţiei societăţii.

Acţiunile sale par a fi îndreptate exclusiv spre lichidarea societăţii, profil pe care administratorul judiciar este specializat, după cum arată şi denumirea administratorului judiciar. În aceste condiţii, cererea de suspendare a atribuţiilor administratorului judiciar până la soluţionarea cauzei ce face obiectul dosarului nr. 208/2004/COM al Tribunalului Iaşi în care s-a pronunţat sent. com. nr. 379/S/30.11.2006 şi cauzei ce face obiectul dosarului nr. 20696/245/2007 în care s-a pronunţat sentinţa din 9.06.2008 a Judecătoriei Iaşi, este întemeiată.

Dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 prevăd, de altfel, că în orice stadiu al procedurii judecătorul sindic din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor îl poate înlocui pe administratorul judiciar prin încheierea motivată, pentru motive temeinice.

3. Hotărârea este nelegală întrucât cererea de suspendare temporară a atribuţiilor administratorului judiciar şi cererea de recuzare a acesteia sunt reglementate de lege pe motiv de casare prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Potrivit art. 35 din O.U.G. nr. 86/2006, calitatea de practician, deci şi aceea de administrator judiciar se suspendă: a) în caz de incompatibilitate pe durata existenţei acestei stări. În speţă, administratorul judiciar al SC P.P. SRL Iaşi desemnat de judecătorul sindic, găsindu-se în una din situaţiile de incompatibilitate prevăzute de art. 27 pct. 1, 7 şi 9 C.proc.civ., atribuţiile sale pot fi suspendate de judecătorul sindic.

Susţine debitoarea că motivul prevăzut de art. 27 pct. 1 C.proc.civ. este întemeiat întrucât administratorul judiciar, fiind remunerat pentru activitatea ce o desfăşoară conform art. 23 din lege, are interes să fie menţinut în funcţie prin declararea ca inadmisibilă a cererii de suspendare temporară a atribuţiilor administratorului judiciar şi a cererii de recuzare.

Administratorul judiciar este incompatibil şi pentru motivul prevăzut de art. 304 pct. 7 C.proc.civ. întrucât s-a pronunţat prin mai multe acte depuse la judecătorul sindic împotriva intereselor legale ale SC P.P. SRL, situaţie în care s-a creat o stare de vrăjmăşie, ce se încadrează în dispoziţiile art. 27 pct. 9 C.proc.civ.

Instanţa a reţinut greşit că ar lipsi orice reglementări speciale pentru abţinerea şi recuzarea administratorului judiciar.

Această reglementare este prevăzută de art. 31 din O.U.G. nr. 86/2006 pentru abţinere şi art. 27 C.proc.civ. pentru recuzare. Articolul 35 din O.U.G. nr. 86/2006 prevede cazurile de suspendare a practicianului de insolvenţă, deci şi administratorului judiciar, între care cazurile de incompatibilitate prevăzute de art. 27 C.proc.civ.

Prin urmare, în derularea unei procedură de insolvenţă este posibilă suspendarea mandatului administratorului judiciar, faptul că pentru moment s-ar ajunge la lipsirea de supraveghere a activităţii debitorului nefiind un motiv ca să nu i se ia această măsură, întrucât administratorul judiciar poate fi înlocuit cu altul condiţiile art. 22 din Legea nr. 85/2006.

4. Hotărârea este nelegală şi pentru că a fost dată cu încălcarea legii când s-a respins cererea de suspendare temporară a atribuţiilor administratorului judiciar şi cererea de recuzare a acestuia pe motiv că dispoziţiile legii în această materie nu sunt aplicabile administratorului judiciar, motiv de casare prevăzut de art. 304 pct. 9 şi art. 304^1 C.proc.civ.

Cu înscrisurile depuse la dosar debitoarea susţine că a făcut dovada că sunt îndeplinite condiţiile de suspendare temporară a atribuţiilor administratorului judiciar conform art. 35 lit. a) din O.G. nr. 86/2006 şi art. 27 pct. 1, 7 şi 9 C.proc.civ. şi condiţiile de recuzare prevăzute de art. 27 pct. 1, 7 şi 9 C.proc.civ. pe durata existenţei acestei stări.

Fiind un caz de recuzare, pe baza cererii formulate judecătorul care a soluţionat pricina avea motive temeinice să dispună înlocuirea administratorului judiciar conform art. 22 din Legea nr. 85/2006 cu o altă persoană care îndeplineşte condiţiile prevăzute de lege.

Instanța, pe motiv că dispozițiile privind suspendarea și recuzarea nu ar fi aplicabile administratorului judiciar, nu a examinat în concret motivele de suspendare a atribuțiilor și de recuzare a administratorului judiciar și nici probele care au fost administrate.

Procedând astfel, instanța a procedat o hotărâre nelegală întrucât instanțele nu se pot limita la aplicarea în abstract a dispozițiilor legii.

De altfel, respingerea cererilor pe motiv că prevederile legii nu sunt aplicabile constituie și un exces de putere, o depășire a atribuțiilor puterii judecătorești, motiv de casare prevăzut de art. 304 pct. 4 C.proc.civ.

Instanța hotărând că în lipsa unei reglementări speciale privind suspendarea și recuzarea administratorului judiciar, cererile formulate se resping, încalcă și dispozițiile art. 3 C.civ., săvârșind o denegare de dreptate.

Textul legal impune judecătorului să se pronunțe chiar când legea nu prevede, este întunecată sau neîndestulătoare, instituind obligația interpretării legii.

Pentru aceste motive, debitoarea a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii cu trimitere spre rejudecare, în principal, iar în subsidiar, admiterea cererii de suspendare temporară a atribuțiilor administratorului judiciar și a cererii de recuzare și înlocuirea administratorului judiciar.

Administratorul judiciar L.A. 2003 SPRL Iași a depus întâmpinare prin care solicită respingerea recursului. Susține administratorul judiciar că în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 27 pct. 7 C.proc.civ., judecătorul pronunțându-se în două dosare diferite; că O.U.G. nr. 86/2006 delimitează situațiile de incompatibilitate ale practicianului în insolvență, nefiind reglementată instituția recuzării.

La data de 17.11.2008 debitoarea SC P.P. SRL a depus la dosarul cauzei „precizări și răspuns” la recursul introdus împotriva sentinței comerciale nr. 354/S/3.07.2008 pronunțată de Trib. Iași, judecător-sindic, precizări prin care reiterează apărările și motivele formulate în cererea de declarare a recursului. La termenul de judecată din 15 decembrie 2008 debitoarea a depus un motiv suplimentar de recurs apreciat ca fiind de ordine publică, și anume: propunerea de suspendare nu a fost pusă în discuția adunării generale a creditorilor, iar creditorul principal nu și-a exprimat punctul de vedere, încălcându-se astfel art. 15 din Legea nr. 85/2006 raportat la art. 11 lit. c) și art. 19 alin. (2^1) din Legea nr. 85/2006.

Recursul este nefondat.

Titlul II din prima parte a Codului de procedură civilă reglementează trei incidente procedurale privitoare la compunerea completului de judecată (incompatibilitatea, abținerea, recuzarea), acestea constituind mijloace juridice destinate a asigura imparțialitatea magistraților. O.U.G. nr. 86/2006 care reglementează activitatea practicienilor în insolvență este o normă cu caracter special, care nu se poate completa cu normele cuprinse în Codul de procedură

civilă referitoare la recuzare deoarece, la rândul lor, aceste norme se aplică numai celor ce compun completul de judecată, adică judecătorilor.

Nu sunt încălcate nici dispoziţiile art. 6 din Convenţie referitoare la imparţialitatea instanţei deoarece administratorul judiciar nu face parte din compunerea instanţei instituită de lege. Cu privire la motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 1 C.proc.civ. (instanţa nu a fost alcătuită potrivit dispoziţiilor legale), Curtea constată că recurenta vizează situaţia în care la judecarea cauzei a participat un judecător incompatibil.

Acest motiv de recurs poate fi analizat numai dacă partea interesată a formulat cerere de recuzare a judecătorului în termen legal, iar instanţa a respins-o şi judecătorul respectiv a participat la soluţionarea cauzei.

Din înscrisurile aflate la dosar nu rezultă că debitoarea ar fi formulat cerere de recuzare împotriva judecătorului care a pronunţat sentinţa recurată, astfel că aceasta nu poate critica sentinţa, pentru prima dată în recurs, sub acest aspect.

În ceea ce priveşte suspendarea atribuţiilor administratorului judiciar, Curtea constată că debitoarea şi-a întemeiat această solicitare pe declararea recursului împotriva sentinţei de deschidere a procedurii insolvenţei.

În calea de atac a recursului, recurenta a invocat pretinsa atitudine potrivnică a administratorului judiciar faţă de interesele sale manifestate prin respingerea unei cereri formulate pe parcursul desfăşurării procedurii insolvenţei.

Curtea constată că modul în care administratorul judiciar şi-a îndeplinit atribuţiile poate fi verificat de judecătorul sindic, conform art. 11 alin. (2) din Legea nr.85/2006, la sesizarea oricărui participant în procedura insolvenţei.

În cauza de faţă debitoarea a solicitat suspendarea exercitării atribuţiilor administratorului judiciar, instituţie inexistentă în Legea nr. 85/2006, şi nu înlocuirea acestuia, pentru motive temeinice.

În ceea ce priveşte textul art. 19 alin. (2^1) din Legea nr. 85/2006, Curtea constată că acesta nu este de ordine publică, critica fiind tardiv formulată (art. 303 C.proc.civ.), iar, pe de altă parte acesta a fost introdus prin O.U.G. nr. 173/2008, după data pronunţării sentinţei recurate. Raportat acestor considerente, în temeiul art. 312 C.proc.civ., Curtea va respinge recursul declarat de SC P.P. SRL şi va menţine sentinţa recurată ca temeinică şi legală.

3. Administrator judiciar. Aprobare decont de cheltuieli din fondul de lichidare

Legea nr. 85/2006, art. 19 alin. (2), art. 4 alin. (4)

Având în vedere că instanţa de recurs nu a clarificat situaţia cheltuielilor avansate în cadrul procedurii insolvenţei de către administratorul judiciar,

cât şi onorariul cuvenit acestuia pentru activitatea prestată de la data numirii sale, prin sentinţa de deschidere a procedurii, şi până la admiterea recursului, este întemeiată cererea administratorului judiciar adresată judecătorului-sindic, prin care solicită aprobarea decontului de cheltuieli şi plata acestuia din fondul de lichidare constituit în temeiul dispoziţiilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Trib. Iaşi, Secţia comercială şi de contencios administrativ, încheierea nr. 228/2009

Prin sent. com. nr. 363/S/03.09.2008, s-a deschis procedura simplificată a insolvenţei faţă de debitorul SC E. SRL Iaşi, fiind numit administrator judiciar A. IPURL Iaşi.

Urmare a recursului promovat de debitoare împotriva sentinţei de deschidere a procedurii, prin dec. com. nr. 372/2009 a Curţii de Apel Iaşi a fost respinsă cererea introductivă formulată de creditoarea SC E.L. SA Bucureşti, motivat de faptul că debitoarea a achitat suma datorată creditoarei. Dat fiind faptul că sentinţa de deschidere a procedurii este executorie, administratorul judiciar a continuat să-şi exercite atribuţiile legale, ajungând, până la soluţionarea recursului, în faza de definitivare a tabelului creanţelor.

Instanţa de recurs nu a clarificat şi situaţia cheltuielilor avansate în procedură de administratorul judiciar, cât şi onorariul cuvenit acestuia pentru activitatea prestată până la admiterea recursului, drept pentru care la data de 18.03.2009, administratorul judiciar a solicitat instanţei care l-a numit să-i aprobe decontul de cheltuieli în sumă de 3.705 lei din fondul de lichidare.

Cererea este întemeiată.

Pentru activitatea prestată în dosar, administratorul judiciar este îndreptăţit, conform art. 19 din Legea nr. 85/2006, la plata unei remuneraţii, cât şi la decontarea cheltuielilor avansate în procedură, motiv pentru care, în temeiul art. 4 alin. (4), se va aproba decontul său depus la dosar în sumă de 3.705 lei, din care 3.099 lei reprezentând onorariu pentru activitatea prestată şi suma de 606 lei cheltuieli materiale.

4. Onorariu negociat de administratorul judiciar cu adunarea creditorilor. Confirmarea acestuia de către judecătorul sindic

Legea nr. 85/2006, art. 11 lit. d), art. 19 alin. (2)

Potrivit art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în cazul în care există disponibilităţi în averea debitorului, remuneraţia administratorului judiciar se stabileşte de adunarea creditorilor, iar conform art. 11 lit. d) din aceeaşi

lege, judecătorul sindic confirmă prin încheiere onorariul negociat cu adunarea creditorilor.

Din textele de lege sus citate rezultă că, în cazul în care administratorul judiciar este ales de către adunarea creditorilor, prerogativa judecătorului sindic se rezumă doar la confirmarea desemnării şi a onorariului negociat de adunarea creditorilor.

Aşadar, judecătorul sindic nu poate respinge propunerea făcută de către creditori pentru alte motive decât cele strict de legalitate, adică acelea care privesc condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească un practician în insolvenţă pentru a putea fi desemnat administrator judiciar în dosarul cauzei.

Această normă legală trebuie coroborată cu alin.2 din art.19 care stipulează că în cazul în care nu există disponibilităţi în contul debitorului şi remuneraţia administratorului se va achita din fondul de lichidare, aceasta va fi stabilită de către judecătorul sindic.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 786/COM/2008

Administratorul judiciar a solicitat confirmarea onorariului de 3.000 lei lunar – cotă fixă, respectiv 8% cotă variabilă din sumele obţinute din valorificarea de active şi din încasările de creanţe ale debitoarei, onorariu stabilit de adunarea creditorilor din 19.08.2008.

Prin încheierea nr. 2422 din 15 septembrie 2008, Tribunalul Constanţa a respins cererea.

Pentru a pronunţa această sentinţă judecătorul sindic a reţinut:

Din analiza coroborată a acestor texte de lege rezultă faptul că onorariul administratorului judiciar poate fi negociat/stabilit de adunarea creditorilor doar în situaţia în care acesta urmează să fie suportat din averea debitorului.

Este adevărat că, prin votul creditoarei B. Bucureşti, deţinătoarea unei creanţe reprezentând 99,504 % din pasivul debitoarei, a fost aprobată cu titlul de onorariu de administrator judiciar, suma de 3.000 lei lunar şi 8% cotă variabilă din sumele obţinute din valorificarea de active şi din creanţele încasate, dar, din înscrisurile depuse la dosar nu rezultă dacă acest onorariu poate fi suportat din averea debitoarei.

În raportul întocmit conform art. 21 din lege, însuşi administratorul judiciar arată că nu a inventariat patrimoniul debitoarei întrucât nu i-au fost predate documentele prevăzute de art. 28. Pe de altă parte este necesară evaluarea bunurilor aflate în patrimoniul debitoarei, evaluare care nu a fost efectuată (dată fiind faza de observaţie a procedurii), numai astfel putându-se constata dacă onorariul negociat cu B. poate fi suportat din averea debitoarei.

De asemenea, nu pot fi ignorate dispoziţiile art. 37 din O.U.G. nr. 86/2006 conform cărora, la stabilirea onorariului se vor avea în vedere tipuri de factori

care reflectă gradul de complexitate a activităţii depuse (numărul de salariaţi ai debitorului, riscul privind conflictele de muncă, cifra de afaceri pe ultimii trei ani, valoarea patrimoniului, potrivit evaluării, valoarea totală a datoriilor şi numărul creditorilor).

Or, în speţă, în absenţa acestor elemente, nu se poate stabili nici complexitatea cauzei, nici dacă onorariul negociat poate fi suportat din averea debitoarei.

Pe cale de consecinţă, cererea de confirmare a onorariului negociat cu adunarea creditorilor va fi respinsă.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs reclamantul invocând ca motive de nelegalitate încălcarea de către instanţă a dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în sensul că deşi adunarea creditorilor a stabilit onorariul administratorului judiciar având în vedere patrimoniul debitoarei, instanţa a stabilit că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 19 alin. (2) şi art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006.

Recursul este fondat.

Potrivit art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 în cazul în care există averea debitorului, remuneraţia administratorului judiciar se stabileşte de adunarea creditorilor, iar conform art. 11 lit. d) din aceeaşi lege, judecătorul sindic confirmă prin încheiere onorariul negociat cu adunarea creditorilor.

Din textele de lege sus citate rezultă că în cazul în care administratorul judiciar este ales de către adunarea creditorilor, prerogativa judecătorului sindic se rezumă doar la confirmarea desemnării şi a onorariului negociat de adunarea creditorilor.

Aşadar, judecătorul sindic nu poate respinge propunerea făcută de către creditori pentru alte motive decât cele strict de legalitate, adică acelea care privesc condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească administratorul.

Norma legală trebuie coroborată cu alin. (2) din art. 19 care stipulează că în cazul în care remuneraţia administratorului se va achita din fondul de lichidare, aceasta va fi stabilită de către judecătorul sindic.

Prin urmare, onorariul va fi negociat cu adunarea creditorilor în situaţia în care debitoarea dispune de fonduri băneşti.

Or, în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006 coroborat cu dispoziţiile art. 19 alin. (2) – pentru că adunarea creditorilor a negociat remuneraţia administratorului judiciar pentru că există averea debitorului, iar judecătorul sindic trebuia să confirme acest onorariu conform art. 11 lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Reluând asupra celor de mai sus se constată că recursul este fondat, urmând ca în baza art. 312 C.proc.civ. să fie admis, modificată în tot încheierea în sensul că se va admite cererea aşa cum a fost formulată.

5. Administrator judiciar confirmat ca lichidator de către judecătorul sindic. Procedura simplificată a falimentului

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 107 alin. (2) lit. c)

În cazul deschiderii procedurii simplificate a falimentului în conformitate cu dispoziţiile art. 107 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va confirma, în baza dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. d) din aceeaşi lege, în calitate de lichidator pe administratorul judiciar, desemnat conform art. 19 alin. (2) sau art. 34, după caz.

Prin urmare, dispoziţiile art. 11 alin. (1) lit. c) din lege care se referă la desemnarea motivată a administratorului judiciar provizoriu sau, după caz, a lichidatorului până la confirmarea lui sau înlocuirea acestuia, nu sunt aplicabile în speţă.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 746/2008

Prin sentinţa nr. 740/13.05.2008, judecătorul sindic de la Tribunalul Gorj, în temeiul art. 54 alin. (5) din Legea nr. 85/2006, a aprobat raportul administratorul judiciar V. SPRL, de intrare în procedura simplificată a insolvenţei a debitorului SC M.S. SRL, cu sediul în jud. Gorj, CIF R.

În temeiul art. 107 alin. (1) lit. d) din legea privind procedura insolvenţei a dispus deschiderea procedurii simplificate a falimentului împotriva debitorului SC M.F. SRL, iar în temeiul art. 107 alin. (2) lit. c) din aceeaşi lege a confirmat în calitate de lichidator pe V. SPRL, cu o retribuţie de 1.000 lei lunar, ce va fi suportată din averea debitorului, atribuţiile lichidatorului fiind cele prevăzute de art. 25 din lege.

Totodată, în temeiul art. 107 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 85/2006 a dispus dizolvarea societăţii debitoare şi ridicarea dreptului de administrare al debitorului.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut că raportul întocmit la data de 12 mai 2008 de administratorul judiciar V. SPRL desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului SC M.F. SRL având ca obiect propunerea de intrare în procedura simplificată a falimentului în temeiul art. 107 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, a fost afişat la uşa instanţei, notificat creditorului şi debitorului şi la acesta nu s-a formulat contestaţie de către debitor, iar creditorul DGFP Gorj l-a confirmat.

În aceste condiţii, judecătorul sindic a aprobat raportul în conformitate cu art. 54 din Legea nr. 85/2006 şi a dispus intrarea debitoarei în faliment.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal a formulat recurs creditoarea DGFP Gorj, criticând sentinţa pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Astfel, se susţine de recurentă că prin sentinţă au fost încălcate dispoziţiile art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006 întrucât la numirea lichidatorului nu s-a ţinut cont de cererile creditorilor.

Recurenta arată că prin adresa nr. 70262 din 4 decembrie 2007 a solicitat desemnarea în cauză ca şi practician în insolvenţă pe SC C.C. IPURL şi instanţa a nesocotit această cerere.

În drept recurenta şi-a întemeiat recursul pe dispoziţiile art. 304[1] C.proc.civ. şi art. 12 din Legea nr. 85/2006.

Analizând recursul prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că este nefondat.

Prin sentinţa criticată a fost deschisă procedura simplificată a falimentului împotriva debitoarei şi s-a confirmat în calitate de lichidator practicianul desemnat anterior la data deschiderii procedurii simplificate generale.

Or, criticile recurentei referitoare la numirea lichidatorului O.C. în condiţiile în care prin sentinţă a fost confirmat lichidatorul V. SPRL în conformitate cu art. 107 pct. 2 lit. c) din Legea nr. 85/2006 la data deschiderii procedurii simplificate a falimentului sunt străine cauzei şi se vor respinge.

Aşadar, invocarea de către recurentă a nesocotirii dispoziţiilor art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006, care se referă la desemnarea motivată a administratorului provizoriu sau după caz a lichidatorului până la confirmarea lui sau respectiv înlocuirea acestuia, este nefondată întrucât în speţă a fost confirmat lichidatorul în baza art. 11 lit. d) din aceeaşi lege, când s-a deschis procedura simplificată a falimentului în conformitate cu prevederile art. 107 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de aceste considerente, Curtea constată că nu există motivul de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ. în care se înscriu criticile recurentei, încât în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ. va respinge recursul ca nefondat.

6. Desemnare provizorie a administratorului judiciar prin sentința de deschidere a procedurii insolvenței. Nemotivarea opțiunii alegerii acestuia de către judecătorul sindic nu reprezintă un motiv de nulitate a hotărârii

Legea nr. 85/2006, art. 11 lit. c)

Una dintre măsurile pe care trebuie să le dispună judecătorul sindic prin sentinţa de deschidere a procedurii insolvenţei este aceea a desemnării provizorii a unui administrator judiciar sau lichidator din rândul practicienilor în insolvenţă care au depus oferte în dosar, iar în cazul în care nu există aceste oferte va fi desemnat unul de pe tabloul UNPIR.

Administratorul judiciar sau lichidatorul provizoriu va administra procedura până la înlocuirea sa de către adunarea creditorilor.

Chiar dacă, în speță, judecătorul sindic nu și-a motivat opțiunea privind desemnarea unui administrator judiciar în detrimentul altuia (acești practicieni fiind cei care și-au depus ofertele), această lipsă nu reprezintă un motiv de nulitate a hotărârii, mai ales că, ulterior, creditorii au posibilitatea să desemneze un alt practician.

C.A. Craiova, Secția comercială, dec. nr. 528/2008

Tribunalul Gorj, Secția comercială, prin sent. nr. 386/18.03.2008, a admis cererea și a dispus deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitorului SC M.I., numind administrator judiciar pe I.I. IPURL care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o retribuție de 370 lei ce va fi suportată din averea debitorului.

Împotriva acestei hotărâri a promovat apel creditoarea D. Gorj, care a învederat că la numirea provizorie a administratorului judiciar au fost încălcate dispozițiile art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006.

Potrivit recurentei, din conținutul sentinței nu rezultă dacă I.I. IPURL avea înregistrată ofertă la dosar.

În sensul dispozițiilor prevăzute de art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006 sunt și prevederile art. 177 alin. (4) și (5) C.proc.fisc.

Recurenta a solicitat numirea în cauză în calitate de administrator judiciar a lui V. SPRL, pe motivul că acesta a depus o ofertă la Comisia de selecție din cadrul D. Gorj.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de motivele invocate în cauză, Curtea apreciază recursul ca fiind nefondat.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006, printre atribuțiile judecătorului-sindic se numără și desemnarea motivată, prin sentința de deschidere a procedurii, dintre practicieni în insolvență care au depus oferta de servicii în acest sens, la dosarul cauzei, a administratorului judiciar provizoriu sau, după caz a lichidatorului care va administra procedura până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor, stabilirea remunerației în conformitate cu criteriile stabilite prin legea de organizare a profesiei de practician.

În vederea desemnării provizorii a administratorului judiciar, judecătorul-sindic va ține cont de toate ofertele de servicii depuse de practicieni, de cererile în acest sens depuse de creditori și după caz, de debitor, dacă cererea introductivă îi aparține.

Din reglementarea de mai sus reiese că una din măsurile pe care trebuie să le dispună judecătorul sindic prin sentința de deschidere a procedurii, este aceea de desemnare a administratorului judiciar sau a lichidatorului.

Numai că această desemnare provizorie a practicianului este în această fază, una provizorie, în condiţiile în care potrivit legii insolvenţei, alegerea celor două organe revine în actuala concepţie adunării creditorilor.

Administratorul judiciar sau lichidatorul va fi ales de către judecătorul sindic din rândul practicienilor în insolvenţă care au depus oferte în dosar, iar în cazul în care nu există aceste oferte va fi desemnat unul de pe tabloul UNPIR.

Administratorul judiciar sau lichidatorul provizoriu va administra procedura până la înlocuirea sa de către adunarea creditorilor.

Judecătorul sindic va ţine cont, în alegerea practicianului în insolvenţă, de o serie de criterii: disponibilitatea de timp şi resurse umane de care dispun aceste persoane, de experienţa specială sau specifică necesare unei bune administrări a dosarului, conduita lui în alte dosare de insolvenţă etc.

Prin urmare, în această fază judecătorul-sindic este cel ce va aprecia desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator provizoriu.

Chiar dacă, în speţă, judecătorul sindic nu şi-a motivat opţiunea privind desemnarea I.I. IPURL, în dauna V. SPRL (aceşti practicieni fiind cei care şi-au depus ofertele), această lipsă nu reprezintă un motiv de nulitate a hotărârii, mai ales că ulterior, creditorii au posibilitatea să desemneze un alt practician.

Sunt nefondate susţinerile recurentului privind trimiterea la prevederile art. 177 alin. (4) şi (5) C.proc.fisc., în condiţiile în care aplicabile sunt prevederile legii insolvenţei, ceea ce judecătorul-sindic a şi făcut.

Faţă de aceste considerente, Curtea, în raport de prevederile art. 312 C.proc.civ., va respinge recursul.

7. Administrator judiciar. Cerere de înlocuire a acestuia pentru vânzarea unor active fără a solicita confirmarea încheierii acestor tranzacţii judecătorului-sindic

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2), art. 20 alin. (1) lit. m) şi n)

Nu constituie un motiv temeinic de înlocuire a lichidatorului, în temeiul dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, faptul că acesta a vândut active ale debitorului fără a solicita confirmarea încheierii acestor tranzacţii judecătorului-sindic, conform obligaţiei stabilite prin dispoziţiile art. 20 alin. (1) lit. m) şi n) din aceeaşi lege, dacă administratorul judiciar face dovada că a acţionat, potrivit dispoziţiilor art. 102 alin. (1), în conformitate cu planul de reorganizare confirmat de către judecătorul-sindic.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 251/2008

Prin încheierea din 19.12.2007, Tribunalul Buzău a admis cererea de înlocuire a administratorului judiciar şi a dispus înlocuirea administratorului judiciar F.F.I.C. IPURL cu E.C. IPURL până la confirmarea acesteia de către adunarea generală a creditorilor, cu un onorariu provizoriu de 1.500 lei pe lună.

S-a reţinut de către judecătorul-sindic că, în desfăşurarea activităţii sale administratorul judiciar F.F.I.C. IPURL a încălcat dispoziţiile art. 20 alin. (1) lit. m) şi n) potrivit cărora administratorul judiciar are posibilitatea de a realiza, *„cu condiţia confirmării de către judecătorul-sindic, încheierea de tranzacţii, descărcarea de datorii, descărcarea fideiusorilor, renunţarea la garanţii reale"*, „sesizarea judecătorului-sindic în legătură cu orice problemă care ar cere o soluţionare de către acesta".

În această ordine de idei, instanţa a avut în vedere faptul că debitoarea SC B. SA sub supravegherea administratorului judiciar a dispus vânzarea unor active ale societăţii, respectiv C.V.S., conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 1311/13.07.2007, precum şi C.V.R.S., conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 2782/20.09.2007 către SC G.C. SRL, fără a solicita confirmarea încheierii acestor tranzacţii de către judecătorul-sindic.

Faţă de cele reţinute mai sus instanţa a considerat că sunt suficiente motive temeinice pentru ca în baza art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 să se dispună înlocuirea administratorului judiciar F.F.I.C. IPURL al SC B. SA Buzău, aflată în procedura de reorganizare şi să se numească provizoriu în calitate de administrator judiciar E.C. IPURL până la confirmarea acesteia de către adunarea generală a creditorilor, cu onorariu provizoriu de 1.500 lei.

Împotriva încheierii a declarat recurs societatea F.F.I.C. IPURL, susţinând că de la data desemnării şi până la momentul propunerii planului de reorganizare si-a îndeplinit toate atribuţiile stabilite de lege în sarcina sa, detaliind care au fost acestea.

S-a arătat că debitoarea a propus un plan de reorganizare, în care a indicat perspectivele de redresare în raport cu posibilităţile şi specificul activităţii societăţii, fiind indicate expres atât modalitatea cât şi termenele la care se face lichidarea totală sau parţială a pasivului pentru fiecare creditor înscris în tabelul final de creanţe.

Planul a fost admis prin încheierea pronunţată de judecătorul-sindic la data de 19.06.2006, iar ulterior a fost confirmat prin sent. civ. nr. 139/2006.

Rezultă că de la data confirmării planului de reorganizare debitoarea este obligată să-şi desfăşoare activitatea potrivit obiectului său de activitate, dar cu respectarea întru totul a prevederilor planului de reorganizare.

Se precizează că în cadrul acestui plan debitoarea s-a obligat ca pentru îndestularea creanţei deţinute de DGFP să predea bunurile specificate în planul de reorganizare şi nu să acopere creanţa pecuniar.

Sunt invocate şi dispoziţiile art. 137 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora debitorul este descărcat de diferenţa dintre valoarea obligaţiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului şi cea prevăzută în plan odată cu confirmarea planului de reorganizare.

Se precizează că prin distribuirea bunurilor se stinge creanţa cu care a fost înscrisă creditoarea DGAMC Bucureşti, iar debitoarea îşi îndeplineşte astfel obligaţia asumată prin planul confirmat, în termenul previzionat.

Se mai arată de către recurent că şi-a îndeplinit atribuţia de a urmări realizarea planului de reorganizare.

Solicită să se constate că nu au fost motive temeinice de înlocuire pentru că şi-a îndeplinit toate atribuţiile, pe parcursul procedurii nu s-a înregistrat nicio contestaţie împotriva măsurilor dispuse, fiind respectate termenele scadente în planul de reorganizare.

Se solicită admiterea recursului, modificarea încheierii şi respingerea cererii de înlocuire.

Examinând încheierea recurată prin prisma criticilor formulate şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea reţine următoarele:

Prin încheierea recurată a fost înlocuită recurenta din funcţia de administrator judiciar al societăţii SC B. SA, apreciind că acesta a dispus efectuarea unor vânzări de bunuri fără acordul judecătorului-sindic.

Creditorul care solicitase înlocuirea administratorului judiciar a fost D. Buzău care, la termenul de judecată din 25.04.2007 a renunţat la judecarea cererii, iar judecătorul-sindic şi-a însuşit din oficiu criticile referitoare la activitatea judecătorului-sindic.

Cu actele noi depuse în faţa instanţei de recurs s-a făcut dovada că administratorul judiciar a acţionat în conformitate cu prevederile planului de reorganizare.

Astfel, în ceea ce priveşte creanţa creditoarei D. Buzău, prin dec. nr. 108/30.01.2008, Curtea de Apel Ploieşti a stabilit că administratorul judiciar nu a renunţat şi nici nu putea să renunţe la modalitatea de plată a creanţei creditoarei D. prevăzută în planul de reorganizare, respectiv aceea de a preda acestuia, în contul creanţei, bunurile mobile şi imobile prevăzute prin plan.

Potrivit dispoziţiilor art. 102 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, activitatea debitorului este reorganizată potrivit prevederilor planului de reorganizare, care, confirmat de către instanţa judecătorească, reprezintă o hotărâre definitivă şi irevocabilă împotriva debitorului.

Administratorul judiciar este obligat să se conformeze dispoziţiilor planului, aşa încât activitatea debitorului trebuie să se desfăşoare în concordanţă cu măsurile confirmate de judecătorul-sindic.

Debitoarea era obligată să stingă creanţa D. Buzău prin modalitatea de plată prevăzută în plan, respectiv prin dare în plată potrivit art. 92 alin. (5) lit. e) din lege, modalitate acceptată în două rânduri de către creditoare.

În legătură cu activitatea administratorului judiciar se va avea în vedere faptul că pe întreg parcursul procedurii nu a fost înregistrată nicio contestaţie împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar, deşi art. 21 alin. (2)-(4) din lege oferă posibilitatea fiecărui participant la procedură şi oricărei persoane interesate să conteste măsurile întreprinse de F.F.I.C. IPURL; că toate plăţile efectuate pe parcursul procedurii au respectat termenele scadente prevăzute în planul de reorganizare, debitoarea îndeplinindu-şi obligaţiile de plată, astfel cum scadenţele acestor obligaţii au fost stabilite de creditori, iar debitoarea nu a înregistrat pierderi pe parcursul procedurii, reuşind în termen foarte scurt să acopere toate creanţele creditorilor.

În consecinţă, pentru considerentele mai sus expuse, în temeiul art. 312 C.proc.civ., recursul se va admite, se va modifica în tot încheierea şi se va respinge cererea de înlocuire a administratorului judiciar.

8. Hotărâre care nu cuprinde „motivele temeinice" care au stat la baza înlocuirii administratorului judiciar. Nerespectarea de către instanţă a dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, precum şi a obligaţiei acesteia de motivare a hotărârii

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2)
C.proc.civ., art. 268 alin. (4)

Dacă din hotărârea judecătorească nu rezultă argumentele, motivele temeinice pentru care judecătorul sindic a luat măsura înlocuirii administratorului judiciar, se consideră că această măsură a fost dispusă cu nerespectarea dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 referitoare la obligaţia judecătorului sindic de a dispune înlocuirea practicianului prin încheiere motivată.

Motivarea este de esenţa hotărârilor, întrucât prin motivare trebuie să se demonstreze, în mod logic, deplina concordanţă dintre soluţia pronunţată de instanţă în cauza respectivă şi realitate, oferind, totodată, şi posibilitatea exercitării controlului judiciar. Obligaţia motivării hotărârilor de către instanţă e prevăzută şi în dispoziţiile imperative ale art. 261 C.proc.civ. referitoare la cuprinsul unei hotărâri şi ale art. 268 alin. (4) din acelaşi cod, potrivit cărora orice dispoziţie luată de instanţă prin încheiere va fi motivată.

În consecinţă, nemotivarea hotărârii atrage casarea acesteia, în temeiul dispoziţiilor art. 312 alin. (1), (2), (3) şi (5) C.proc.civ., cu trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanţe.

C.A. Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, dec. com. nr. 9/R/2008

Prin încheierea de ședință de la termenul din 28.08.2007, pronunțată în dosarul nr. 11867/3/2007, Trib. București, Secția a VII-a comercială (judecător sindic) a dispus înlocuirea administratorului judiciar T.R.E. IPURL cu T.A. SPRL și a acordat termen la 2.10.2007 pentru continuarea procedurii, respectiv pentru întocmirea tabelului definitiv al obligațiilor debitoarei.

Împotriva acestei încheieri, administratorul judiciar T.R.E. IPURL a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, modificarea în tot a încheierii ca fiind nefondată, netemeinică și nelegală.

În motivarea recursului recurenta a arătat că la termenul din 28.08.2007, instanța a apreciat că administratorul judiciar nu și-a îndeplinit atribuțiile prevăzute de lege și a dispus înlocuirea, deși era primul termen de judecată după deschiderea procedurii generale a insolvenței.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ. și art. 304^1 C.proc.civ. și dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. e) coroborate cu art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Examinând cererea de recurs, Curtea reține următoarele:

Din încheierea atacată nu rezultă argumentele, considerentele pentru care judecătorul sindic a luat măsura înlocuirii recurentei din calitatea de administrator judiciar.

Curtea mai reține că potrivit art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006: *„În orice stadiu al procedurii, judecătorul sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice. Încheierea de înlocuire se pronunță în Camera de Consiliu, de urgență, cu citarea administratorului judiciar și a comitetului creditorilor".*

Or, nici din încheierea atacată cu recurs și nici din actele și lucrările dosarului de fond nu rezultă care au fost acele *„motive temeinice"* care au stat la baza înlocuirii recurentei din calitatea de administrator judiciar, măsura înlocuirii nefiind dispusă cu respectarea condițiilor prevăzute de art. 22 alin. (2).

Motivarea este de esența hotărârilor întrucât prin motivare trebuie să se demonstreze, în mod logic, deplina concordanță dintre soluția din cauza respectivă și realitate, oferind totodată posibilitatea exercitării controlului judiciar.

Nemotivarea hotărârii atrage casarea acesteia, astfel că, în baza art. 312 alin. (1), (2), (3) și (5) C.proc.civ., Curtea va admite recursul, va casa încheierea recurată și va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

9. Administrator judiciar. Cerere de înlocuire pentru motive temeinice. Caracter nefondat

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2)

Nu constituie motiv temeinic de înlocuire a lichidatorului faptul că, deşi a preluat în totalitate coordonarea conducerii executive a debitoarei, având obligaţia continuării activităţii potrivit obiectului de activitate stabilit de H.G. nr. 103/2004, respectiv încasarea creanţelor şi plata datoriilor preluate, acesta nu a achitat datoriile către creditorul bugetar, conform sumelor de bani încasate în contul debitoarei.

Astfel, se consideră că procedura reglementată de dispoziţiile Legii nr. 85/2006 este specială, derogatorie de la alte reglementări legale, în speţă H.G. nr. 103/2004, fiind o procedură concursuală, colectivă şi egalitară, ce are ca scop acoperirea întregului pasiv şi în cadrul căreia, sumele obţinute de la diverşi debitori ai societăţii aflate în faliment trebuie conservate şi distribuite numai în condiţiile art. 122 din Legea nr. 85/2006.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 1727/2007

Prin cererea înregistrată la data de 3 iulie 2007 creditoarea D. Gorj a solicitat judecătorului sindic înlocuirea administratorului judiciar B.C. SPRL, desemnat să administreze procedura de faliment a debitoarei SC I.C.M. SA, întrucât administratorul judiciar nu îşi îndeplineşte atribuţiile ce-i revin conform Legii nr. 85/2006.

S-a mai arătat că prin sentinţa nr. 298 pronunţată la data de 4 mai 2007 i-a fost ridicat dreptul de administrare a debitoarei deoarece nu a realizat obiectul de activitate al societăţii, drept preluat de administratorul judiciar, care avea obligaţia să continue încasarea creanţelor şi plata datoriilor preluate.

De asemenea, s-a mai invocat faptul că, deşi în contul debitoarei au fost făcute mai multe viramente de către CEE T., CET H., CET B., lichidatorul nu a virat nicio sumă de bani creditoarei DGFP Gorj, deşi aceasta i s-a adresat cu cererea nr. 32778 din 2 iunie 2007.

La data de 13 iulie 2007 administratorul judiciar B.C. SPRL a formulat şi depus întâmpinare prin care a invocat lipsa calităţii procesuale a D. Gorj în raport de dispoziţiile art. 2 pct. 8 din Legea nr. 85/2006, cu motivarea că aceasta nu a figurat în tabelul preliminar întocmit înaintea trecerii la faliment.

Pe fondul cauzei a solicitat respingerea cererii ca nefondată şi neîntemeiată, având în vedere că după trecerea la faliment a debitoarei şi după ce şi-a depus cererea de creanţă D. Gorj a încasat de la CET T. suma de 16.500.000 lei şi de la CET B. suma de 530.000 lei, în condiţiile în care debi-

toarea SC I.C.M. SA a fost înştiinţată să vireze sumele datorate în contul special deschis la B. Sucursala T. Jiu.

Prin încheierea pronunţată în Camera de Consiliu la data de 13 iulie 2007, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Gorj a respins cererea formulată de D. Gorj, pentru înlocuirea lichidatorului B.C. SPRL, desemnat să administreze procedura de faliment a debitoarei SC I.C.M. SA.

Pentru a pronunţa această încheiere, judecătorul sindic a reţinut că în cauză nu sunt îndeplinite cerinţele prevăzute de art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, întrucât acesta şi-a îndeplinit sarcinile ce îi revin conform art. 20, art. 21 şi art. 25 din Legea nr. 85/2006, motivele invocate neîncadrându-se în conceptul de culpă gravă sau dol, procedura falimentului fiind în prezent suspendată din cauze neimputabile lichidatorului, iar virarea sumelor de bani obţinute în cadrul procedurii, în contul creditoarei, nu se va putea face decât în condiţiile art. 122 din aceeaşi lege.

De asemenea, a mai reţinut judecătorul sindic că odată cu trecerea la faliment a debitoarei, dispusă prin sent. com. nr. 1053 din 22 decembrie 2006, perioada de observaţie încetează, dreptul de administrare al debitoarei este ridicat, iar conducerea activităţii aparţine lichidatorului, ceea ce nu echivalează însă în mod automat cu revenirea procedurii în perioada de observaţie.

Împotriva sentinţei pronunţate de Tribunalului Gorj a declarat recurs, în termen legal, creditoarea D. Gorj, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, invocând dispoziţiile art. 304[1] C.proc.civ. şi cele ale art. 12 din Legea nr. 85/2006.

În motivele de recurs, recurenta creditoare D. Gorj a invocat faptul că în mod greşit judecătorul sindic a apreciat că lichidatorul şi-a îndeplinit atribuţiile prevăzute de lege, întrucât acesta deşi a preluat în totalitate coordonarea conducerii executive, având obligaţia continuării activităţii potrivit obiectului de activitate, cel stabilit de H.G. nr. 103/2004 (încasarea creanţelor şi plata datoriilor preluate) nu s-a conformat obligaţiei legale, neachitând datoriile către recurenta creditoare, conform sumelor de bani încasate în contul debitoarei SC I.C.M. SA.

De asemenea, a mai invocat recurenta creditoare D. Gorj că onorariul lichidatorului trebuie stabilit în cuantum de 2.000 lei în conformitate cu dispoziţiile art. 7 din O.M.F.P. nr. 1186/2006.

Analizând încheierea pronunţată de Tribunalul Gorj, prin prisma motivelor de recurs şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea constată că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

În conformitate cu dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 în orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice.

În speţă, Curtea constată că motivele invocate de recurenta creditoare D. Gorj nu se circumscriu motivelor prevăzute de lege ca fiind motive temeinice, acestea fiind reprezentate de conceptul de culpă gravă şi de dol, cum în mod corect a reţinut judecătorul sindic.

Faptul că, deşi au fost virate diferite sume de bani în contul societăţii debitoare SC I.C.M. SA din încasarea creanţelor pe care aceasta le avea, nu au fost achitate datoriile, nu îi poate fi imputat lichidatorului, care este desemnat să administreze procedura falimentului privind pe debitoarea SC I.C.M. SA.

Această procedură, reglementată de dispoziţiile Legii nr. 85/2006, este specială, derogatorie de la alte reglementări legale, în speţă H.G. nr. 103/2004, fiind o procedură concursuală, colectivă şi egalitară având ca scop acoperirea întregului pasiv şi în cadrul căreia sumele obţinute de la diverşi debitori ai societăţii aflate în faliment SC I.C.M. SA, trebuie conservate şi distribuite numai în condiţiile art. 122 din Legea nr. 85/2006, astfel încât criticile formulate în acest sens apar ca fiind nefondate.

În ceea ce priveşte criticile referitoare la modul de stabilire a onorariului lichidatorului, Curtea constată că aceste critici sunt străine de obiectul cauzei, astfel de motive nefiind invocate de recurenta creditoare D. Gorj prin cererea formulată la data de 3 iulie 2007, în consecinţă, nici nu au făcut obiectul cercetării judecătoreşti.

Curtea constată că recursul este nefondat, în cauză nefiind incident niciunul din motivele prevăzute de art. 304 pct. 8 şi 9 C.proc.civ., raportat la dispoziţiile art. 304[1] C.proc.civ. şi în temeiul art. 312 C.proc.civ., acesta va fi respins.

10. Salariat al fostului administratorului judiciar. Cerere de sancționare a actualului administratorului judiciar. Lipsa calității procesuale active

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2)

Reclamantul care a avut calitatea de salariat pe o durată limitată, fiind angajat pe perioada procedurii de către fostul administrator judiciar, nu are calitatea procesuală activă de a solicita luarea unei măsuri de sancţionare a actualului administrator judiciar, în temeiul dispoziţiilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Reclamantul, în calitatea sa de salariat al fostului administrator judiciar, nu se încadrează în niciuna dintre categoriile de persoane care pot solicita sancţionarea administratorului judiciar în temeiul dispoziţiilor anterior menţionate şi nu se încadrează nici în prevederea art. 22 alin. (4) din aceeaşi

lege, respectiv nu poate avea calitatea de persoană interesată, deoarece nu s-a pus problema recuperării unui prejudiciu produs, ci s-a solicitat doar sancţionarea administratorului judiciar.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 1904/COM/2007

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Tulcea, sub nr. 74/2006 JS BE, reclamantul A.F. a solicitat sancţionarea administratorului judiciar R. IPURL, desemnat la SC C.T. SRL Tulcea.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că administratorul judiciar R. IPURL are ca asociat unic pe A.P.P. şi nu are angajaţi salariaţi în condiţiile Codului muncii.

De la data desemnării, respectiv de la 1.06.2007 şi până la promovarea acţiunii, administratorul judiciar nu a fost prezent nicio zi, personal, la sediul societăţii sau la punctele de lucru ale debitoarei, fiind plecat din localitate, iar persoanele autointitulate „reprezentanţi" ai R. IPURL au acţionat nelegal în numele administratorului judiciar, întrucât nu au dobândit calitatea de practicieni în insolvenţă, în condiţiile legii şi deci nu pot fi reprezentanţi desemnaţi legal.

Se mai susţine că administratorul judiciar nu a desemnat în condiţiile Legii nr. 85/2006, respectiv cu aprobarea comitetului creditorilor, alte persoane de specialitate care să-l ajute în îndeplinirea atribuţiilor sale.

În dovedirea cererii, reclamantul a depus la dosar două contracte de muncă, adrese întocmite şi înregistrate la C.T. SRL, răspuns emis de R. IPURL către reclamant, încheierea judecătorului sindic din 15 mai 2007.

Administratorul judiciar R. IPURL, pârât în cauză, invocă excepţia lipsei calităţii procesuale a reclamantului în raport de obiectul cererii.

S-a susţinut în motivarea excepţiei că reclamantul nu se regăseşte între organele care aplică procedura insolvenţei conform art. 5 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, nu mai are nici calitatea de salariat şi nu justifică niciun interes.

Prin sent. civ. nr. 1165/COM/2007, Tribunalul Tulcea a respins cererea reclamantului A.F. ca inadmisibilă pentru lipsa calităţii procesuale active.

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţa a reţinut că reclamantul a avut calitatea de salariat doar pe o durată limitată, fiind angajat pe perioada procedurii de către fostul administrator judiciar R. SPRL, şi care nu-i conferă calitatea de a solicita luarea unei măsuri de sancţionare a actualului administrator judiciar.

De altfel, singurul text de lege care prevede posibilitatea sancţionării administratorului judiciar sau lichidatorului pentru motive expres prevăzute este art. 22 din Legea nr. 85/2006, dar în cauză reclamantul nu se încadrează în niciuna din categoriilor care fac aplicabile dispoziţiile legale mai sus men-

ţionate şi nu se încadrează nici în prevederea art. 22 alin. (4), respectiv nu poate avea calitatea de persoană interesată pentru că nu s-a pus problema recuperării unui prejudiciu produs, ci s-a solicitat doar sancţionarea administratorului judiciar.

Împotriva acestei soluţii a declarat recurs reclamantul, susţinând că are calitatea de creditor al debitoarei, conform art. 3 pct. 7 din Legea nr. 85/2006 (salariat), iar fostul administrator judiciar nu i-a achitat drepturile salariale.

Potrivit art. 22 pct. 2 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic se poate sesiza şi din oficiu, iar pentru motive temeinice, poate dispune sancţionarea cu înlocuirea administratorului judiciar, cererea sa urmând a fi apreciată ca o sesizare a judecătorului sindic.

Pârâta prin întâmpinare a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Verificând legalitatea şi temeinicia sentinţei recurate în raport cu criticile aduse, se constată că recursul este nefondat din următoarele considerente:

Potrivit art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, „În orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice".

În speţă, aşa cum a reţinut şi instanţa de fond, reclamantul nu are permisiunea legii de a cere sancţionarea administratorului judiciar.

De asemenea, nici susţinerea recurentului în sensul că are calitatea de creditor nu poate fi reţinută din următoarele considerente:

Potrivit art. 3 pct. 7 din Legea nr. 85/2006, dobândeşte calitatea de creditor, persoana fizică sau juridică care deţine un drept de creanţă asupra averii debitorului şi care a solicitat în mod expres să fie înregistrată creanţa în tabelul definitiv de creanţe sau în tabelul debitorului. Au calitatea de creditor, fără a depune personal declaraţiile de creanţă, salariaţii debitorului.

În cauză, recurentul nu are calitatea de salariat al debitoarei SC C.T. SRL, ci a avut calitate de salariat al fostului administrator judiciar cu încuviinţarea judecătorului sindic prin încheierea din 15.04.2007.

În atare condiţii, drepturile salariale ale recurentului sunt cuprinse la cheltuieli de procedură, conform art. 21-23 din Legea nr. 85/2006, urmând a fi recuperate de la fostul administrator judiciar cu care a avut raporturi de muncă.

Pentru considerentele sus expuse, în baza art. 312 C.proc.civ., va respinge recursul ca nefondat.

11. Salariat al administratorului judiciar. Recurs formulat împotriva încheierii de desemnare a comitetului creditorilor. Lipsa calităţii procesuale active

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7 şi 10, art. 16-17

Salariatul fostului administrator judiciar al debitoarei nu are calitatea de creditor al debitoarei în înţelesul legii procedurii insolvenţei, deoarece s-a aflat într-un raport de muncă cu fostul administrator judiciar.

Dispoziţiile art. 3 pct. 7 şi 10 din Legea nr. 85/2006 arată în mod clar că doar creditorilor salariaţi ai debitoarei (deci care au avut raporturi de muncă cu aceasta) li se înregistrează din oficiu creanţele salariale în tabelul de creanţe de către administratorul judiciar/lichidator.

Prin urmare, salariatul administratorului judiciar al debitoarei nu are calitatea de creditor al debitoarei, astfel că acesta nu se poate legitima procesual în acţiunea ce vizează constituirea comitetului creditorilor.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 2088/COM/2007

Prin încheierea din 28.05.2007, pronunţată de judecătorul-sindic în dosarul nr. 74/2006 al Tribunalului Tulcea, în conformitate cu art. 16 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006 s-a desemnat un comitet al creditorilor format din D. Tulcea, P. Tulcea şi SC T. SRL Iaşi şi s-a dispus ca atribuţiile prevăzute de art. 17 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 să fie îndeplinite de comitetul creditorilor.

Împotriva acestei soluţii a declarat recurs A.F., susţinând că instanţa nu a procedat la citarea părţilor prin Buletinul procedurilor de insolvenţă şi nici nu a comunicat încheierea, aşa cum prevede imperativ art. 7 din Legea nr. 85/2006; s-a aflat în eroare când a procedat la desemnarea unui alt comitet al creditorilor întrucât se desemnase anterior acest comitet; procesul-verbal nr. 38/16.05.2007 al primei adunări generale a creditorilor nu a făcut obiectul unei contestaţii şi nu s-a procedat la citarea şi audierea administratorului judiciar aflat în funcţie la acel moment.

Intimata, prin administrator judiciar, a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale a recurentului motivat de faptul că acesta nu are calitatea de creditor în interesul legii şi nici nu se încadrează în situaţia reglementată de art. 7 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 137 C.proc.civ., instanţa se va pronunţa mai întâi asupra excepţiei invocate.

Excepţia este întemeiată din următoarele considerente:

Din actele şi lucrările dosarului rezultă că recurentul a fost angajat de administratorul judiciar R.N. SPRL Tulcea, în calitate de contabil pentru o perioadă de 3 luni.

Angajarea recurentului s-a făcut în baza încheierii judecătorului sindic din 15.05.2007, în temeiul art. 23 raportat la art. 20 lit. n) din Legea nr. 85/2006.

Astfel, recurentul a fost angajat de administratorul judiciar pentru ca acesta să-l ajute să-şi îndeplinească atribuţiile sale, neavând niciodată calitatea de salariat al SC C.T. SRL Tulcea.

Mai mult decât atât, nivelul remuneraţiei acestuia a fost dispus de către judecătorul sindic, care a stabilit şi fondul din care acesta să fie plătit.

În atare condiţii, recurentul nu are calitatea de creditor al debitoarei, raporturile sale de muncă fiind cu administratorul judiciar.

Dispoziţiile art. 3 pct. 7 şi 10 din Legea nr. 85/2006 arată în mod clar că doar creditorilor salariaţi ai debitoarei (şi care au avut raporturi de muncă cu aceasta) li se pot înscrie din oficiu în tabelul de creanţe, creanţele lor de către administratorul judiciar/lichidator.

În cauză, aşa cum s-a arătat, recurentul nu are calitatea de creditor al debitoarei, astfel că acesta nu se poate legitima procesual în acţiunea ce vizează constituirea comitetului creditor.

Pentru considerentele sus expuse, instanţa va admite excepţia lipsei calităţii procesuale active a recurentului şi va respinge recursul ca fiind formulat de o persoană fără calitate.

12. Administrator judiciar – calitate procesuală de pârât. Posibilitatea obligării acestuia la plata cheltuielilor de judecată

Legea nr. 85/2006, art. 21 alin. (2)
C.proc.civ., art. 274

Legea îi recunoaşte administratorului judiciar legitimitate procesuală în anumite acţiuni relative la procedură. Astfel, atunci când obiectul acţiunii deduse judecăţii îl reprezintă o contestaţie formulată în temeiul art. 21 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, împotriva unei măsuri luate de administratorul judiciar, acesta din urmă este chemat să stea în judecată ca pârât, iar nu debitoarea. Prin urmare, dat fiind faptul că, în aceste acţiuni, administratorul judiciar are calitatea de pârât, în eventualitatea în care cade în pretenţii, acesta poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată.

Doar în procesele ce exced procedurii insolvenţei, deci în raporturile cu terţii faţă de procedură, dreptul de a sta în proces aparţine debitoarei reprezentate prin administratorul judiciar.

Cu toate acestea, având în vedere că în cadrul procedurii administratorul judiciar nu acţionează în numele său propriu, natura juridică a atribuţiilor

exercitate de acesta fiind determinată de poziţia pe care o are de mandatar al justiţiei şi reprezentant al procedurii, suma la plata căreia administratorul a fost obligat cu titlu de cheltuieli de judecată poate fi asimilată unor cheltuieli de procedură, urmând a fi recuperată în mod corespunzător.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială,
dec. civ. nr. 1905/COM/2007

Prin cererea formulată la data de 12.02.2007, creditoarea SC T.I. SRL a formulat contestaţie împotriva măsurii dispuse de S. SPRL, în calitate de administrator judiciar, privind neînregistrarea creanţei sale în tabelul obligaţiilor debitoarei SC P.M. SRL pe care a apreciat-o ca fiind tardivă.

Prin sent. civ. nr. 2266/COM/2007, judecătorul sindic a admis în parte contestaţia şi s-a dispus înscrierea creditorului SC T.I. SRL în tabelul creanţelor debitoarei SC P.M. SRL cu suma de 48.931,2 lei din care 46.200 lei reprezintă debit şi 2.731,2 lei reprezintă dobândă legală aferentă, calculată până la data deschiderii procedurii insolvenţei conform sentinţei civile nr. 2511/COM/04.05.2006 – la ordinea de prioritate reglementată de art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006.

De asemenea, a fost obligată intimata-administrator judiciar la plata sumei de 239,3 lei – cheltuieli de judecată şi a fost respinsă ca rămasă fără obiect cererea de repunere în termenul de înregistrare a cererii de admitere a creanţei.

Împotriva sentinţei menţionate a declarat recurs administratorul judiciar S. SPRL Constanţa care a susţinut, în esenţă, că în ceea ce priveşte obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată, măsura este neîntemeiată deoarece, în cauză, partea căzută în pretenţii este debitoarea SC P.M. SRL şi nu administratorul judiciar al acesteia. Administratorul judiciar a acţionat în numele şi pe seama debitoarei şi nu în numele său propriu, neexistând între reclamantă şi acesta un raport juridic care să justifice obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Analizând cauza sub aspectul motivelor invocate, Curtea constată că recursul este nefondat.

Referitor la obligarea administratorului judiciar la plata cheltuielilor de judecată, Curtea constată că obiectul acţiunii deduse judecăţii îl reprezintă o contestaţie formulată în temeiul art. 21 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 împotriva măsurii administratorului judiciar de neînscriere a creditoarei în tabelul obligaţiilor debitoarei.

Fiind vorba de o măsură a administratorului judiciar, acesta este chemat să stea în judecată ca pârât, iar nu debitoarea. Aceasta, deoarece legea îi recunoaşte administratorului judiciar legitimitate procesuală în anumite acţiuni relative la procedură şi doar în procesele ce exced procedurii insolvenţei, deci în raporturile cu terţii faţă de procedură, dreptul de a sta în proces aparţine

debitoarei reprezentată prin administratorul judiciar. Prin urmare, dat fiind faptul că recurentul administrator judiciar are calitatea de pârât în cauză, în mod corect acesta a fost obligat la plata cheltuielilor de judecată.

Cu toate acestea, având în vedere că în cadrul procedurii administratorul judiciar nu acţionează în numele său propriu, natura juridică a atribuţiilor exercitate de acesta fiind determinată de poziţia pe care o are de mandatar al justiţiei şi reprezentant al procedurii, Curtea apreciază că suma la plata căreia administratorul a fost obligat cu titlu de cheltuieli de judecată poate fi asimilată unor cheltuieli de procedură, urmând a fi recuperată în mod corespunzător.

Pentru considerentele expuse, apreciind că motivele invocate de recurent sunt nefondate, urmează a respinge recursul ca atare, în baza art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

13. Amendarea şi înlocuirea administratorului judiciar pentru neîndeplinirea niciuneia dintre obligaţiile prevăzute în sarcina sa de Legea nr. 85/2006

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2) şi (3)

Este legală şi temeinică măsura amendării administratorului judiciar, în temeiul dispoziţiilor alin. (3) al art. 22 din Legea nr. 85/2006, având în vedere că, într-o perioadă de câteva luni de la desemnarea sa, acesta nu a făcut niciun demers pentru identificarea societăţii debitoare şi a administratorilor acesteia şi nu a depus niciun raport al activităţii sale, aşa cum prevăd dispoziţiile art. 21 din Legea nr. 85/2006.

Această atitudine a administratorului judiciar constituie, de altfel, şi un motiv temeinic pentru a se proceda la înlocuirea lui din oficiu de către judecătorul sindic, în conformitate cu dispoziţiile art. 22 alin. (2) C.proc.civ.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 1697/COM/2007

Prin sent. civ. nr. 5882/25.09.2006, Trib. Constanţa a dispus deschiderea procedurii insolvenţei faţă de SC M. SRL, numind în calitate de administrator judiciar pe dl B.A.V.

Prin încheierea nr. 984/19.02.2007, pronunţată de Trib. Constanţa, Secţia comercială, în temeiul art. 22 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 a dispus amendarea administratorului judiciar desemnat al debitoarei SC M. SRL, B.A.V., cu o amendă de 1.000 lei.

În temeiul art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 a dispus înlocuirea administratorului judiciar B.A.V. cu SC M. SRL, administratorul judiciar

urmând a îndeplini atribuţiile prevăzute de art.20 din lege, cu o contribuţie de 1.500 lei, exclusiv TVA + 8% din valoarea fondurilor obţinute.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul sindic a reţinut că de la data desemnării sale administratorul judiciar nu a fost prezent decât la un singur termen de judecată – 27.11.2006, neîndeplinindu-şi niciuna dintre obligaţiile prevăzute de Legea nr. 85/2006 în sarcina sa.

Având în vedere că în 5 luni de la desemnarea sa, administratorul judiciar nu a făcut niciun demers pentru identificarea societăţii debitoare şi a administratorilor acesteia şi nu a depus niciun raport al activităţii sale, potrivit dispoziţiilor art. 21 din Legea nr. 85/2006, instanţa a constatat că în cauză devin aplicabile dispoziţiile alin. (3) al art. 22 şi a procedat la amendarea administratorului judiciar, atitudinea acestuia constituind un motiv temeinic pentru a se proceda la înlocuirea lui, în conformitate cu art. 22 alin. (2) C.proc.civ.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâtul, invocând ca motiv de netemeinicie amenda aplicată de instanţă, dat fiind că în cauză nu sunt îndeplinite condiţiile art. 22 alin. (2) C.proc.civ.

Susţine pârâtul că este de acord cu înlocuirea sa din calitatea de administrator, însă solicită anularea amenzii, pentru că nu a putut să-şi îndeplinească atribuţiile, pentru că a fost plecat în SUA.

Recursul este nefondat.

Potrivit art. 22 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va sancţiona administratorul judiciar cu amendă judiciară de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul în care acesta, din culpă sau cu rea-credinţă nu îşi îndeplineşte sau îndeplineşte cu întârziere atribuţiile prevăzute de lege sau stabilite de judecătorul sindic.

În cauză, aşa după cum s-a dovedit, pârâtul de la numirea în funcţia de administrator al debitoarei, timp de cinci luni nu a făcut niciun demers şi nu a depus niciun raport al activităţii sale, aşa cum cer dispoziţiile art. 21 din Legea nr. 85/2006.

Susţinerea pârâtului este în sensul recunoaşterii neîndeplinirii obligaţiilor prevăzute de lege în calitate de administrator, justificarea că nu şi-a îndeplinit această obligaţie pentru că a fost plecat în S.U.A. nu înlătură culpa sa în neîndeplinirea obligaţiilor legale, atâta timp cât nici nu l-a anunţat pe judecătorul sindic despre absenţa sa din ţară.

Aşa fiind, se constată că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 22 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, iar amenda aplicată este la limita minimă prevăzută de lege.

Astfel, se constată că este nefondat recursul, urmând ca în baza art. 312 C.proc.civ. să fie respins ca atare.

14. Administrator judiciar. Stabilire onorariu pentru activitatea desfăşurată

O.U.G. nr. 86/2006, art. 37

Potrivit art. 37 din O.U.G. nr. 86/2006, practicienii în insolvenţă au dreptul la onorariu pentru activitatea desfăşurată sub forma unor onorarii fixe, onorarii de succes sau o combinaţie a acestora.

Astfel, potrivit textului legal sus-menţionat, administratorului judiciar i se cuvine un onorariu compus atât din componenta fixă, cât şi din componenta de succes (reprezentând o cotă procentuală din fondurile obţinute din averea debitoarei).

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 1704/COM/2007

Prin sent. civ. nr. 2686/COM/2007, judecătorul sindic din cadrul Tribunalul Constanţa, Secţia comercială, a admis cererea formulată de creditoarea D. Constanţa şi în temeiul art. 33 alin. (6) din legea privind procedura insolvenţei a dispus deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC Z.I. SRL, cu sediul în jud. Constanţa.

În temeiul art. 34 din Legea nr. 85/2006 a fost desemnat S. SPRL, cu sediul în Constanţa, în calitate de administrator judiciar, cu un onorariu de 2.000 lei, fără TVA.

S-a dispus ca administratorul judiciar să îndeplinească atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege, precum şi orice alte atribuţii stabilite în sarcina sa de către judecătorul sindic.

Împotriva acestei soluţii a declarat recurs administratorul judiciar al debitoarei S. SPRL susţinând că judecătorul sindic, cu ocazia stabilirii onorariului său nu a avut în vedere şi componenta variabilă din fondurile obţinute, deşi în oferta financiară depusă la 25.04.2007 a solicitat pe lângă cota fixă de 2.000 lei fără TVA şi onorariu în cotă variabilă de 8% (exclusiv TVA) din fondurile obţinute.

Verificând legalitatea şi temeinicia sentinţei recurate în raport cu criticile aduse se constată că recursul este fondat din următoarele considerente:

Prin oferta financiară depusă de SC S. SPRL la 25.04.2007 în dosarul nr. 3419/118/2007, aceasta a prezentat un onorariu fix în valoare de 2.000 lei (exclusiv TVA) lunar şi un onorariu variabil 8% (exclusiv TVA) din fondurile obţinute.

Deşi a fost desemnată prin sent. civ. nr. 2686/COM/2007 în calitate de administrator judiciar, cu ocazia stabilirii onorariului, s-a avut în vedere doar componenta fixă prevăzută în oferta financiară.

Potrivit art. 37 din O.U.G. nr. 86/2006, practicienii în insolvenţă au dreptul la onorariu pentru activitatea desfăşurată sub forma unor onorarii fixe, onorarii de succes sau o combinaţie a acestora.

În cauză, potrivit textului legal sus menţionat, recurentei în calitate de administrator judiciar i se cuvenea un onorariu compus atât din componenta fixă, cât şi din componenta de succes (reprezentând 8% din fondurile obţinute din averea debitoarei).

Ca atare, având în vedere considerentele sus-expuse, instanţa, în temeiul art. 312 C.proc.civ., va admite recursul şi va modifica hotărârea recurată cu privire la onorariul administratorului judiciar şi va menţine restul hotărârii atacate.

15. Administrator judiciar suspendat din funcţie prin decizia Comisiei Superioare de Disciplină din cadrul UNPIR. Înlocuire pentru motive temeinice

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2)

Exercitarea de către administratorul judiciar a atribuţiilor sale din cadrul procedurii insolvenţei, în perioada în care era suspendat din calitatea de practician în reorganizare şi lichidare, prin decizia Comisiei Superioare de Disciplină din cadrul UNPIR, coroborată cu nerespectarea obligaţiei de a cere înlocuirea sa din funcţie conform art. 42 alin. (2) din regulamentul aprobat prin O.M.J. nr. 2986/C/1999, precum şi de a convoca AGA a debitoarei, potrivit dispoziţiilor art. 3 pct. 26 şi art. 5 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, constituie motive temeinice în înţelesul art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, pentru a se dispune înlocuirea sa.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială,
dec. civ. nr. 1334/COM/2007

Debitoarea SC S.M. SA, în insolvenţă, a solicitat la data de 29.01.2007 ca, în contradictoriu cu administratorul judiciar desemnat provizoriu L. IPURL Constanţa şi comitetul creditorilor reprezentat de B. SA, înlocuirea administratorului cu P.W.C.B.R.S. IPURL.

În motivarea cererii sale debitoarea a arătat că administratorul judiciar se face vinovat de neconvocarea în termenul prevăzut de Legea nr. 85/2006 a acţionarilor SC S.M. SA, în vederea desemnării administratorului special şi de împiedicare a organelor de conducere ale societăţii în exercitarea prerogativelor fixate de lege şi de judecătorul sindic.

S-a mai arătat şi că reprezentantul legal al SC L. IPURL, L.D., se află în imposibilitatea de a-şi exercita mandatul ca efect al deciziei definitive şi executorii nr. 60/08.12.2006 a Comisiei Superioare de Disciplină din cadrul Uniunii Naţionale a Practicienilor în Insolvenţă din România.

Prin încheierea nr. 1142/COM/06.02.2007, Trib. Constanţa, judecător sindic, a admis cererea formulată de debitoarea SC S.M. SA de înlocuire a administratorului judiciar provizoriu L. IPURL şi a dispus înlocuirea administratorului judiciar provizoriu al debitoarei SC S.M. SA, L. IPURL, cu P.W.C.B.R.S. IPURL, care va îndeplini atribuţiile fixate prin lege şi prin încheierea nr. 7302/COM/06.11.2006.

Pentru a pronunţa această sentinţă, Tribunalul Constanţa, judecător sindic, a reţinut că cererea de înlocuire a administratorului judiciar valorifică dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, text de lege care permite judecătorului sindic să cenzureze măsurile administratorului judiciar numai din punct de vedere al respectării dispoziţiilor legale la data adoptării lor, iar nu sub aspectul oportunităţii economice a actelor şi operaţiunilor întocmite.

În acest sens, s-a reţinut că se reproşează administratorului judiciar efectuarea de acte şi operaţiuni specifice procedurii insolvenţei, deşi printr-o decizie a unei comisii de disciplină a UNPIR se dispusese suspendarea sa pentru o perioadă de 3 luni, cu începere de la 8.12.2006 şi prin urmare se impune stabilirea caracterului executoriu al deciziei nr. 60/08.12.2006 a Comisiei Superioare de Disciplină din cadrul UNPIR, în funcţie de actele normative în vigoare la data pronunţării ei.

Astfel, urmare analizei O.U.G. nr. 86/2006 care reglementează răspunderea disciplinară a membrilor UNPIR şi O.M.J. nr. 2986/C/1999 [art. 35 lit. f) şi art. 52 lit. g) din O.U.G. nr. 86/2006] ca şi din coroborarea cu art. 14 din Legea nr. 554/2004, s-a concluzionat că interpretarea sistematică a normelor conduce la concluzia fermă că decizia nr. 60/08.12.2006 are caracter definitiv şi, prin urmare, executoriu, astfel încât calitatea d-nei L.D. de practician în insolvenţă a fost suspendată la data pronunţării actului administrativ, prin urmare, şi faţă de dispoziţiile art. 35 din Decretul nr. 31/1954, reiese cu evidenţă că suspendarea reprezentantului legal al societăţii L. IPURL antrenează imposibilitatea pentru aceasta de a mai efectua acte şi operaţiuni în cadrul procedurii de faţă, aceasta având obligaţia, conform art. 42 alin. (2) din regulamentul aprobat prin O.M.J. nr. 2986/C/1999, să solicite în 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii de suspendare, înlocuirea cu un alt practician, pe perioada suspendării.

Prin urmare, s-a reţinut că simpla exercitare de către L.D., reprezentant legal al L. IPURL, a atribuţiilor de administrator judiciar în perioada ulterioară datei de 8.12.2006, coroborată cu nerespectarea obligaţiei funcţionale de a cere înlocuirea sa din funcţie, precum şi de a convoca A.G.A. a SC S.M. SA, astfel cum era ţinută prin dispoziţiile art. 3 pct. 26 şi art. 5 alin. (2) din

Legea nr. 85/2006, constituie motive temeinice în înţelesul art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 pentru a se dispune înlocuirea administratorului.

În continuare, s-a făcut aplicarea art. 11 alin. (1) lit. c) şi art. 19 din Legea nr. 85/2006, fiind înlocuit administratorul judiciar provizoriu cu P.W.C.B.R.S. IPURL.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs SC L. IPURL.

În motivarea recursului său, SC L. IPURL arată că, greşit judecătorul sindic a reţinut că, fiind sancţionată dna L.D., reprezentantă legală a SC L. IPURL, aceasta nu mai poate îndeplini funcţia de administrator, deoarece decizia de sancţionare este nelegală şi netemeinică, fiind atacată în justiţie, solicitând în acest sens şi suspendarea judecării cererii de înlocuire. Prin aceasta judecătorul sindic a conferit, printr-o interpretare eronată a legii, putere executorie deciziei de sancţionare, caracterul executoriu nerezultând din textele de lege aplicabile.

Se mai arată că soluţia judecătorului sindic nu este întemeiată pe probe.

Prin precizările depuse la 15.03.2007, recurenta SC L. IPURL în completarea motivelor de recurs arată că, în ce priveşte motivul de recurs conform căruia greşit judecătorul sindic a apreciat că decizia de sancţionare are caracter executoriu din momentul pronunţării sale de către Comisia Superioară de Disciplină a UNPIR, situaţiei date nu îi sunt aplicabile dispoziţiile art. 35 lit. f) din O.U.G. nr. 86/2006, ci cele ale art. 52 alin. (1) lit. g) din O.U.G. nr. 86/2006, datorită calităţii d-nei L.D. de membru al Comitetului de Conducere al Filialei UNPIR Constanţa, sancţionarea acesteia neputând a fi dispusă de Comisia Superioară de Disciplină (care nu putea decât să înainteze Congresului propunerea de sancţionare disciplinară), ci urmare aprobării Congresului, singurul for competent a aplica măsura.

De asemenea, trimiterea la dispoziţiile Legii contenciosului administrativ în ce priveşte suspendarea actelor administrative de către judecătorul sindic este greşită, deoarece atunci când actele nu sunt executorii, nu există motive pentru formularea de către petent a unei cereri de suspendare a executării.

Aceasta, deoarece hotărârile Congresului UNPIR sunt definitive şi nu deciziile Comisiilor de disciplină şi, prin urmare, decizia nr. 60/08.12.2006 nu este un adevărat act sancţionator care să ducă de la pronunţarea sa la suspendarea practicianului în insolvenţă.

Pe fondul recursului, acesta va fi respins.

În cauză, se constată că judecătorul sindic, în luarea măsurii de înlocuire a L. IPURL cu P.W.C.B.R.S. IPURL şi care a condus la pronunţarea hotărârii recurate, nu a avut în vedere sancţiunea suspendării d-nei L.D. pe o perioadă de trei luni, ci exercitarea atribuţiilor de administrator judiciar în perioada ulterioară sancţionării (data de 8.12.2006), nerespectarea obligaţiei funcţionale de a cere înlocuirea sa din funcţie pe perioada suspendării, ca şi neres-

pectarea obligaţiei legale şi judecătoreşti de a convoca A.G.A. a SC S.M. SA în termenul prevăzut de lege.

Astfel, în hotărâre se reţine: *„raportul de drept administrativ cercetat în respectivul litigiu nu este avut în vedere ca motiv de înlocuire"*.

În acest sens, judecătorul sindic a constatat că, în cauză, cererii de înlocuire a administratorului îi sunt aplicabile dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, condiţiile prevăzute de acest text de lege fiind îndeplinite, *„motivele temeinice"* fiind enumerate conform celor mai sus-menţionate.

În ce priveşte actul administrativ sancţionator, se constată că legal judecătorul sindic a avut în vedere caracterul executoriu al acestuia, actul bucurându-se de prezumţia de legalitate, emanând de la o autoritate învestită de legiuitor, ca atare, în baza şi în vederea executării legii, prin care a fost modificat un raport juridic.

Pentru aceste motive, odată emis, doar instanţa, în aplicarea art. 14 din Legea nr. 554/2004, putea dispune suspendarea executării acestuia.

Prin urmare, susţinerea recurentei L. IPURL că decizia de sancţionare este nelegală şi netemeinică, nefiind un adevărat act sancţionator, este nefondată, deoarece aceasta nu a făcut şi nici nu a putut face obiectul analizei judecătorului sindic în procedura insolvenţei, acesta fiind un act administrativ.

În raport de situaţia de fapt, conform căreia, deşi suspendată din calitatea de practician în reorganizare şi lichidare, a exercitat atribuţii de administrator judiciar în perioada ulterioară datei de 8.12.2006, ca şi nerespectarea obligaţiei de a cere înlocuirea şi nerespectarea anterior a obligaţiei de a convoca A.G.A. a SC S.M. SA, se constată că legal judecătorul sindic a admis cererea de înlocuire a administratorului judiciar, soluţia bazându-se pe probe.

Pentru considerentele sus-expuse şi motivele prezentate prin *„Precizări"* sunt nefondate şi vor fi respinse, acestea referindu-se exclusiv la împrejurări care nu au fost avute în vedere de judecătorul sindic la data înlocuirii sale, motivele de înlocuire a administratorului existând, neîndeplinirea obligaţiilor legale ce-i reveneau acestuia fiind dovedită.

Cum prin cererea de intervenţie accesorie formulată de SC T.F.C.M.C. SRL în interesul intimatei P.W.C.B.R.S. IPURL, se susţine apărarea acesteia, solicitându-se respingerea recursului, în temeiul art. 51 C.proc.civ., se va admite cererea de intervenţie.

Pentru considerentele sus-expuse şi în aplicarea art. 312 alin. (1) C.proc.civ., recursul L. IPURL va fi respins ca nefondat.

16. Onorariu negociat al administratorului judiciar. Confirmarea acestuia de către judecătorul sindic

Legea nr. 85/2006, art. 11 lit. d), art. 19 alin. (2)

Potrivit art. 11 lit. d) din Legea nr. 85/2006, una dintre atribuţiile judecătorului sindic este aceea de a confirma onorariul negociat al administratorului judiciar, aşa cum a fost stabilit prin procesul-verbal al şedinţei adunării creditorilor, convocată şi ţinută în temeiul dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Având în vedere dispoziţiile legale anterior menţionate, nu are relevanţă juridică în cauză faptul că, în cadrul adunării creditorilor, aceştia nu au stabilit cum va fi asigurată plata remuneraţiei în cuantumul hotărât şi nici împrejurarea că planul de reorganizare confirmat nu cuprinde remuneraţia administratorului judiciar.

Susţinerea potrivit căreia prin admiterea cererii administratorului judiciar de confirmare a onorariului negociat s-ar modifica planul deja confirmat nu este fondată, pentru că prin confirmarea onorariului administratorului judiciar nu se modifică planul, ci el doar se completează.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 498/COM/2007

P.G.S., în calitate de administrator judiciar al debitoarei SC C. SA Hârşova, a solicitat judecătorului-sindic stabilirea onorariului său pe perioada reorganizării activităţii debitoarei, în conformitate cu hotărârea adunării creditorilor din data de 27.04.2006.

Examinând cererea administratorului judiciar, în raport de motivele invocate, instanţa a constatat că aceasta este neîntemeiată.

Prin încheierea nr. 8372/COM/2006, Trib. Constanţa a respins cererea.

Pentru a pronunţa această hotărâre, prima instanţă a reţinut că, potrivit art. 102 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, *„remuneraţiile persoanelor angajate în temeiul art. 10, art. 19 alin. (2), art. 23, art. 24 şi al art. 98 alin. (3) şi alte cheltuieli administrative vor fi achitate la momentul prevăzut, după caz, de lege, cu excepţia cazurilor în care părţile interesate ar accepta, în scris, alte termene de plată".*

Din norma legală citată rezultă că onorariul administratorului judiciar, desemnat în condiţiile art. 19 alin. (2), trebuie să fie prevăzut în planul de reorganizare, iar plata acestuia urmează să se efectueze în modalităţile şi la termenele menţionate prin programul de plăţi.

Având în vedere că, în cauză, planul de reorganizare confirmat la 21.11.2005 nu cuprinde remunerația administratorului judiciar, care a fost stabilită la data de 27.04.2006, când adunarea creditorilor a hotărât cuantumul acesteia la valoarea de 1000 lei + TVA lunar și de 8% din fondurile obținute din valorificarea activelor, de la data confirmării planului și până la încheierea perioadei de reorganizare, judecătorul sindic a respins cererea formulată de domnul P.G.S.

Admiterea unei asemenea cereri ar avea semnificația modificării planului deja confirmat, ceea ce nu este posibil.

Chiar dacă s-ar admite, din interpretarea coroborată a art. 102 alin. (4) și a art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, că onorariul administratorului judiciar pe perioada reorganizării poate fi stabilit de către creditori și ulterior confirmării planului, judecătorul sindic reține că, în cadrul adunării din data de 27.04.2006, creditorii nu au stabilit cum va fi asigurată plata remunerației în cuantumul hotărât, acesta fiind de altfel și motivul pentru care instanța nu s-a pronunțat asupra cererii administratorului în ședința de judecată din 28.09.2006.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamantul, susținând că instanța a dat o interpretare greșită dispozițiilor art. 102 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, reținând că din această normă rezultă că onorariul administratorului judiciar desemnat în condițiile art. 19 alin. (2) trebuie să fie prevăzut în planul de reorganizare, iar plata acestuia urmează să se efectueze în modalitățile și termenele menționate prin programul de plată.

Susține reclamantul că temeiul legal în baza căruia a solicitat admiterea cererii îl constituie dispozițiile art. 11 lit. d) din Legea nr. 85/2006 și are la bază procesul-verbal al adunării creditorilor din 27.04.2006, care a fost de acord cu onorariul administratorului judiciar.

Recursul este fondat.

Potrivit art. 11 lit. d) din Legea nr. 85/2006, una dintre atribuțiile judecătorului sindic este aceea de a confirma onorariul negociat cu adunarea creditorilor.

Prin încheierea nr. 180/COM/24.01.2005 a Tribunalului Constanța, s-a admis cererea formulată de debitoarea SC C. SA și s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare a debitoarei.

Reclamantul a fost desemnat în calitate de administrator judiciar, iar prin procesul-verbal al adunării creditorilor din 27.04.2006, s-a stabilit onorariul administratorului judiciar, respectiv 1.000 lei lunar plus TVA cotă fixă și 8% TVA cotă variabilă din fondurile realizate din valorificarea acțiunilor de la data confirmării planului de reorganizare până la încheierea perioadei de reorganizare.

Susținerea judecătorului sindic că prin admiterea cererii reclamantului s-ar modifica planul deja confirmat nu este fondată, pentru că prin confirmarea onorariului administratorului judiciar nu se modifică planul, ci el se

completează, iar potrivit art. 11 lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic are atribuția de a confirma prin încheiere onorariul negociat cu adunarea creditorilor.

Așa fiind, se constată că recursul este fondat, urmând ca în baza art. 312 C.proc.civ. să fie admis, modificată încheierea, în sensul că va fi admisă cererea și se va confirma onorariul negociat de adunarea creditorilor pentru administratorul judiciar, conform procesului-verbal din 27.04.2006, respectiv 1.000 lei lunar plus TVA cotă fixă și 8% plus TVA cotă variabilă din fondurile realizate din valorificarea activelor de la data confirmării planului de reorganizare până la data încheierii perioadei de reorganizare.

17. Administrator judiciar. Onorariu de succes pentru activitatea desfășurată

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. c)
O.U.G. nr. 86/2006, art. 37

Articolul 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 face referire la faptul că judecătorul sindic fixează remunerația lichidatorului în conformitate cu criteriile stabilite de legea de organizare a activității practicienilor în insolvență.

Potrivit art. 37 din O.U.G. nr. 86/2006, practicienii în insolvență au dreptul la onorariu pentru activitatea desfășurată sub forma unor onorarii fixe, onorarii de succes sau o combinație a acestora, iar la stabilirea nivelului onorariilor se vor avea în vedere o serie de factori [enumerați la alin. (2) lit. a)-i) ale art. 37] care reflectă gradul de complexitate al activității depuse.

C.A. Craiova, Secția comercială, dec. nr. 431/2007

Lichidatorul judiciar SC C.E. SRL (actual SC C. IPURL) a solicitat aprobarea pentru raportul privind evaluarea bunurilor societății debitoare SC M.P.E. SRL cu propunerile de valorificare, aprobarea pentru încuviințarea vânzării în bloc a bunurilor din averea debitoarei descrise în raportul privind evaluarea bunurilor societății efectuate de expertul tehnic evaluator S.P., prin licitație publică, pornind de la prețul de evaluare minim stabilit în raportul de expertiză, evaluat în total la suma de 56.822,96 RON, conform art. 117 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 și aprobarea onorariului de succes de 10% din vânzarea bunurilor societății debitoare.

Prin sentința nr. 873/10.11.2006, pronunțată de Trib. Gorj, în dosarul nr. 145/95/2005, s-a aprobat raportul lichidatorului judiciar SC C.E. SRL, s-a autorizat vânzarea și s-a dispus efectuarea actelor și operațiunilor de vânzare

în bloc a bunurilor din averea debitorului, prin licitaţie publică, pornind de la preţul minim de 56.822, 96 RON, stabilit prin raportul de evaluare a bunurilor şi s-a aprobat onorariul de succes lichidatorului judiciar în procent de 10% din vânzarea bunurilor societăţii debitoare.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a constatat că s-a făcut dovada utilităţii şi vânzării în bloc conform menţiunilor din raportul întocmit şi depus la tribunal la dispoziţia tuturor creditorilor pentru informare, creditorii acceptând această propunere; a constatat că au fost convocaţi toţi creditorii, la 10.11.2006 de către lichidatorul judiciar şi a fost prezent creditorul DGFP Gorj, prin adresa nr. 39708/26.09.2006, deţinând 95,77% din valoarea totală a creanţelor împotriva debitorului, procent ce depăşeşte 30% din valoarea totală a creanţelor împotriva debitorului, adunarea creditorilor fiind legal constituită conform art. 14 din lege.

A constatat că s-a votat pentru vânzarea în bloc, creditorul D. Gorj deţinând 95,77% din valoarea creanţelor, adică majoritatea în valoare a creanţelor prezente conform art. 14 alin. (2) din lege.

A constatat că adunarea creditorilor a aprobat raportul privind modalităţile de vânzare a bunurilor prin licitaţie publică în bloc conform art. 117 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 pornind de la preţul minim de 56.822,96 lei stabilit prin raportul de evaluare.

În legătură cu cererea lichidatorului judiciar privind aprobarea onorariului de succes de 10% din vânzarea bunurilor debitoarei şi opoziţia creditorului majoritar, judecătorul sindic a aprobat cererea, constatând că art. 11 din legea insolvenţei face referire la remuneraţia lichidatorului conform criteriilor stabilite prin legea de organizare a profesiei de practician de profesie.

Legea nu stabileşte criteriile în această situaţie, lăsând la aprecierea instanţei care are în vedere volumul mare de muncă ce-l presupune parcurgerea procedurii insolvenţei şi responsabilitatea ce incumbă lichidatorului judiciar în administrarea procedurii insolvenţei.

Judecătorul sindic a avut în vedere şi atitudinea oscilantă a creditorului majoritar D. Gorj, care în procesul-verbal al adunării creditorilor din 29.09.2006 a fost de acord cu acordarea onorariului de succes în procent de 10% din vânzări, iar ulterior prin adresa nr. 39798/26.09.2006 nu a mai fost de acord cu procentul de 10%, ci cu aplicarea dispoziţiilor din Ordinele Ministerului Finanţelor Publice nr. 1186/2006 şi nr. 1432/2006, ordine care nu sunt opozabile judecătorului sindic.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea D. Gorj, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Prin motivele de recurs s-a invocat, în esenţă, că judecătorul sindic a aplicat greşit prevederile art. 24 şi art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 şi cele ale art. 7 din OMFP nr. 1186/2006, iar în raport de aceste dispoziţii în mod nelegal s-a stabilit onorariul de succes de 10% din sumele obţinute din vânzarea bunurilor societăţii.

S-a mai arătat că în adunarea generală din 29.09.2006 creditoarea D. Gorj a prezentat adresa nr. 39708/26.09.2006, dar prin aceasta a solicitat stabilirea onorariului de succes în conformitate cu dispozițiile OMFP nr. 1186/2006 modificat prin OMFP nr. 1342/2006.

Examinând actele şi lucrările dosarului prin prisma motivelor de recurs şi a hotărârii recurate, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 11 din Legea nr. 85/2006 prin hotărârea de deschidere a procedurii, judecătorul-sindic va desemna dintre practicienii în insolvență care au depus ofertă de servicii în acest sens la dosarul cauzei, administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, lichidatorul care va administra procedura până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor, va stabili remunerația în conformitate cu criteriile stabilite prin legea de organizare a profesiei de practician în insolvență, precum şi atribuțiile acestuia pentru această perioadă.

În cauză nu sunt aplicabile prevederile art. 24 şi art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 şi nici cele ale art. 7 din OMFP nr. 1342/2006 ce a modificat OMFP nr. 1186/2006, cum greşit se pretinde.

Conform art. 3 din O.U.G. nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, lichidatorul este persoana fizică sau juridică, practician în insolvență, autorizat în condițiile legii, desemnat să conducă activitatea debitorului în cadrul procedurii de faliment, atât în procedura generală, cât şi în cea simplificată, şi să exercite atribuțiile prevăzute de lege sau stabilite de instanța judecătorească.

În speță, judecătorul sindic corect a reținut că art. 11 din legea insolvenței face referire la remunerația lichidatorului conform criteriilor stabilite prin legea de organizare a profesiei de practician în insolvență. Legea nu stabileşte criteriile în această situație, lăsând la aprecierea instanței care are în vedere volumul mare de muncă ce-l presupune parcurgerea procedurii insolvenței şi responsabilitatea ce incumbă lichidatorului judiciar în administrarea procedurii insolvenței.

Observând procesul-verbal al adunării creditorilor din 29.09.2006, se constată că acesta cuprinde mențiuni referitoare la adresa nr. 39798/26.09.2006, iar recurenta a fost de acord cu acordarea onorariului de succes în procent de 10% din vânzări, D. Gorj semnând fără obiecțiuni.

Curtea apreciază că în mod corect s-a stabilit un onorariu de succes în cotă procentuală de 10% din încasările obținute din vânzarea bunurilor, deoarece acest onorariu poate determina lichidatorul judiciar să vândă cât mai repede bunurile şi la un preț ridicat, iar în acest fel se satisfac atât interesele creditorilor, cât şi ale debitorului.

Ca atare, având în vedere argumentele sus-menționate, Curtea va respinge recursul.

18. Administrator judiciar, înlocuire din oficiu de către judecătorul sindic pentru comportament culpabil

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2)

Comportamentul administratorului judiciar de a nu respecta niciunul din termenele stabilite pentru depunerea raportului preliminar, a tabelului definitiv al creanţelor şi a raportului complet privind situaţia economică a debitoarei este un comportament culpabil şi constituie un motiv temeinic în sensul dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 pentru ca judecătorul sindic să procedeze din oficiu la înlocuirea acestuia.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 1970/2006

Prin sentinţa nr. 766 din 14 decembrie 2005, judecătorul sindic a admis cererea creditoarei, constatând deschisă procedura reorganizării judiciare şi a falimentului debitoarei şi a numit administrator judiciar pe SC G.S. SRL, cu atribuţiile prevăzute de art. 24 din Legea nr. 64/1995 republicată şi o retribuţie lunară de 400 lei.

Prin încheierea nr. 31 din 25 octombrie 2006, judecătorul sindic a dispus înlocuirea administratorului judiciar SC G.S. SRL în temeiul art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 şi a numit pe SC N.I. SRL ca administrator judiciar provizoriu până la următoarea adunare a creditorilor.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut că, faţă de momentul la care s-a dispus deschiderea procedurii, 20 octombrie 2005, şi faţă de termenele fixate pentru întocmirea tabelului preliminar şi definitiv al creanţelor, a raportului complet privind situaţia economică a debitorului, administratorul judiciar desemnat iniţial este în culpă întrucât în mod nejustificat nu a respectat termenele legale pentru întocmirea actelor ce-i reveneau în sarcină, încât sunt întrunite cerinţele impuse de art. 22 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei încheieri, a formulat recurs, în termenul legal, administratorul judiciar SC G.C. SRL, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Se susţine de către recurentă că actele procedurale ce-i incumbau au fost efectuate cu mici întârzieri şi aceasta ca urmare a unor cauze obiective.

Astfel, recurenta arată că în perioada derulării etapelor procedurii insolvenţei administratorul judiciar şi reprezentanţii debitoarei au fost într-un stres permanent ca urmare a audierilor la Biroul teritorial al DIICOT şi a faptului că le-au fost cerute documentele economico-financiare ale grupului de firme (inclusiv ale societăţii debitoare) aparţinând omului de afaceri C.D.

În consecinţă, mai arată recurenta, din această cauză nu a intrat în posesia documentelor contabile şi nu a putut respecta termenele procedurale.

Analizând recursul prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că este nefondat.

Potrivit art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, *„în orice stadiu al procedurii, judecătorul sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice”.*

Or, din încheierea motivată în detaliu şi din dosarul de faliment rezultă cu prisosinţă comportamentul culpabil al administratorului judiciar desemnat în cauză şi faptul că acesta nu a respectat niciunul din termenele stabilite pentru depunerea raportului preliminar, tabelului definitiv al creanţelor şi a raportului complet privind situaţia economică a debitoarei.

Totodată, judecătorul sindic prin încheierea recurată a motivat că nu se poate reţine niciunul din elementele exoneratoare de vinovăţie, iar cauzele invocate în recurs drept *„obiective”* nu pot fi luate în considerare de Curte întrucât nu sunt de natură să justifice neîndeplinirea atribuţiilor administratorului judiciar desemnat în cauză la termenele impuse de procedura insolvenţei.

În atare situaţie, cum încheierea recurată nu este afectată de niciun motiv de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 1-9 C.proc.civ., se va respinge recursul ca nefondat în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

19. Cerere de înlocuire a administratorului judiciar formulată numai de unul dintre creditori. Lipsă de legitimare procesuală activă

Legea nr. 85/2006, art. 17 alin. (2)-(4), art. 22 alin. (2)

Cererea de înlocuire a administratorului judiciar pentru motive temeinice îşi găseşte baza legală în dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora înlocuirea poate fi dispusă din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor.

Pentru a se formula o astfel de cerere, potrivit art. 17 alin. (2)-(4) din Legea nr. 85/2006, este necesară întrunirea comitetului creditorilor. Deliberările acestui comitet au loc în prezenţa administratorului judiciar şi se consemnează într-un proces-verbal în care se menţionează şi hotărârile luate.

Ca urmare, în lipsa unei hotărâri a comitetului creditorilor, cererea promovată numai de unul dintre creditori este formulată de o persoană fără legitimare procesuală activă.

Totodată, e de reţinut că dispoziţiile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 nu îşi găsesc aplicabilitatea în speţă, în condiţiile în care nu se pune pro-

blema confirmării sau, după caz, a înlocuirii administratorului judiciar desemnat provizoriu de către adunarea creditorilor.

C.A. Craiova, Secția comercială, dec. nr. 1862/2007

Prin încheierea din data de 25.09.2006, pronunțată de judecătorul sindic de la Tribunalul Olt, Secția comercială și de contencios administrativ, s-a respins cererea formulată de creditoarea D. Olt privind înlocuirea administratorului judiciar al debitoarei SC O. SA Slatina, N.N.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reținut că în speță nu există o decizie a adunării creditorilor, astfel încât nu își găsesc aplicarea dispozițiile art. 19 din Legea nr. 85/2006, dar nici cele ale art. 22 din aceeași lege, referitoare la înlocuirea administratorului judiciar la cererea comitetului creditorilor, deoarece în cauză nu există o astfel de cerere. De altfel, nu se poate aprecia că administratorul judiciar ar tergiversa cauza, prin faptul că a contestat o parte din creanțele declarate împotriva debitoarei SC O. SA Slatina.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs creditoarea D. Olt, care a invocat în drept motivele de nelegalitate și netemeinicie prevăzute de art. 304 pct.8 și 9 C.proc.civ. și de art. 304^1 C.proc.civ. și a susținut că judecătorul sindic a apreciat în mod greșit că cererea de înlocuire a administratorului judiciar nu îndeplinește cerințele prevăzute de art. 23 din Legea nr. 64/1995.

Pe fond, cererea promovată este perfect justificată de tergiversarea cauzei prin promovarea unor contestații cu privire la creanțele înregistrate și de necunoașterea legii de către administratorul judiciar, mai precis a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 64/1995. Ca urmare, se impunea aplicarea măsurii prevăzute de art. 22 din Legea nr. 85/2006, de înlocuire a administratorului judiciar. Cu cererea de înlocuire au fost de acord doi dintre cei trei membri ai comitetului creditorilor.

Recursul este nefondat.

Examinând actele și lucrările cauzei, Curtea constată că atât cererea de înlocuire a administratorului judiciar N.N., cât și încheierea recurată sunt ulterioare datei de 20.07.2006, când a intrat în vigoare Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Ca urmare, hotărârea atacată se analizează prin prisma criticilor formulate și în raport de dispozițiile Legii nr. 85/2006 și se găsește legală și temeinică pentru următoarele considerente:

Judecătorul sindic a reținut în mod just că art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 nu își găsește aplicarea în cauză, în condițiile în care nu se pune problema confirmării sau, după caz, înlocuirii administratorului judiciar desemnat provizoriu de către adunarea creditorilor.

Întrucât a fost învestit cu o cerere de înlocuire a administratorului judiciar pentru motive temeinice, și nu cu o cerere de confirmare a administratorului

judiciar desemnat de adunarea creditorilor, judecătorul sindic a apreciat în mod corect că înlocuirea cerută în speţă îşi găseşte temeiul în dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora înlocuirea poate fi dispusă din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor.

Pentru a se formula o astfel de cerere, potrivit art. 17 alin. (2)-(4) din Legea nr. 85/2006 este necesară întrunirea comitetului creditorilor, deliberările acestui comitet au loc în prezenţa administratorului judiciar şi se consemnează într-un proces verbal în care se menţionează şi hotărârile luate.

Ca urmare, cererea promovată în lipsa unei hotărâri a comitetului creditorilor, numai de unul dintre creditori, este formulată de o persoană fără legitimare procesuală activă.

În aceste condiţii, în care judecătorul sindic nu a fost legal învestit cu o cerere de înlocuire a administratorului judiciar, este lipsită de orice relevanţă poziţia exprimată de alţi membri ai comitetului creditorilor cu prilejul dezbaterilor de fond a cererii.

Prin urmare, cererea de înlocuire a administratorului judiciar fiind corect soluţionată de judecătorul sindic, pe cale de excepţie, în cauza de faţă nu pot fi primite apărările şi nici criticile ce vizează fondul unei astfel de măsuri.

Faţă de considerentele expuse, Curtea va respinge recursul ca nefondat potrivit art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

20. Administrator judiciar. Îndeplinirea concomitentă a atribuţiilor de administrator judiciar la două societăţi comerciale diferite, care sunt în acelaşi timp creditoare şi debitoare una faţă de cealaltă. Incompatibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2), art. 19 alin. (7)
O.G. nr. 79/1999, art. 2, art. 8

Nu există caz de incompatibilitate şi nici de interdicţie în situaţia când administratorul judiciar, numit la o societate comercială, îndeplineşte concomitent atribuţii de administrator judiciar şi la o altă societate comercială, chiar dacă cele două societăţi sunt în acelaşi timp creditoare şi debitoare una faţă de cealaltă.

C.A. Târgu Mureş, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 854/R din 7 noiembrie 2006

Notă: O.G. nr. 79/1999 privind organizarea activităţii practicienilor în reorganizare şi lichidare a fost abrogată prin O.U.G. nr. 86/2006 privind organizarea activităţii practicienilor în insolvenţă.

Prin încheierea nr. 269/C din 29 septembrie 2006, pronunțată în dosarul nr. 955/2006 al Tribunalului Comercial Mureş, judecătorul sindic a admis excepția invocată de administratorul judiciar al SC C.C. SRL privind lipsa calității procesuale active a petiționarelor SC C.I. SRL şi SC G.T. SRL şi, din oficiu, a dispus înlocuirea administratorului judiciar al SC C.C. SRL desemnat prin încheierea nr. 521/3.05.2006, pentru debitoarea SC C.F. SA cu administratorul judiciar SC G.M.C. SRL, cu posibilitatea aplicării dispozițiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Prin această încheiere s-a reținut că la data înregistrării sesizărilor referitoare la existența unui conflict de interese în ceea ce îl priveşte pe administratorul judiciar SC C.C. SRL, creditorii care au formulat sesizările nu erau înscrişi în tabloul de obligații al debitoarei SC C.F. SA.

S-a învederat că în art. 22 din Legea nr. 64/1995 s-a prevăzut că judecătorul sindic din oficiu poate să ia măsura înlocuirii administratorului judiciar, dacă aceasta se impune. În acest sens, s-a arătat că judecătorul sindic nu putea să facă abstracție de motivul de incompatibilitate reținut în sesizări, constând în cumularea de către administratorul judiciar SC C.C. SRL a acestei funcții, atât la SC C.F. SA cât şi la SC C.T. SA.

Judecătorul sindic a considerat că cele două societăți debitoare au calități reciproce de creditor – debitor, astfel că administratorul judiciar se află într-un conflict de interese din moment ce a fost numit, în această calitate, la ambele societăți.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs SC C.C. SRL, solicitând modificarea încheierii în sensul respingerii cererii de înlocuire din oficiu a administratorului judiciar.

În sprijinul motivului de recurs, s-a menționat că judecătorul sindic s-a bazat, în luarea hotărârii, pe sesizările SC C.I. SRL şi SC G.T. SRL, care au formulat cereri de înlocuire a administratorului judiciar susținând că ar exista indicii şi suspiciuni cu privire la nerespectarea de către administratorul judiciar a dispozițiilor legale.

S-a mai relevat că nu au fost respectate normele procedurale privind desfăşurarea şedințelor, menționându-se că deşi Legea nr. 85/2006 prevede, la art. 22 alin. (2), că la şedința în care se pune în discuție înlocuirea administratorului judiciar participă doar acesta şi comitetul creditorilor, în realitate au participat şi reprezentanții unor alte societăți implicate în procedură. S-a arătat, de asemenea, că nici nu s-a ținut seama că înlocuirea administratorului judiciar putea fi solicitată numai de către comitetul creditorilor.

S-a subliniat că, deşi a constatat lipsa calității procesuale active a părților care au formulat cererile de înlocuire a administratorului judiciar, judecătorul sindic a primit totuşi argumentele invocate de acestea şi, cu toate că nu existau motive temeinice pentru înlocuirea administratorului judiciar, a dispus înlocuirea lui.

Analizându-se motivele invocate şi prin prisma dispoziţiilor art. 304^{1} C.proc.civ., instanţa de recurs a reţinut următoarele:

Judecătorul sindic a dispus înlocuirea administratorului judiciar ţinând seama de motivele invocate de cele două societăţi, deşi a admis excepţia lipsei calităţii procesuale active a acestora.

S-a relevat însă că verificarea motivelor de recurs impune să se aibă în vedere şi dispoziţiile Legii nr. 85/2006, intrată în vigoare înainte de data pronunţării încheierii, cât timp nu există nicio prevedere legală care să reglementeze continuarea procedurilor începute sub imperiul Legii nr. 64/1995.

În acest sens, s-a făcut referire la art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în care se prevede că „în orice stadiu al procedurii, judecătorul sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice", precum şi că „încheierea de înlocuire se pronunţă în camera de consiliu, de urgenţă, cu citarea administratorului judiciar şi a comitetului creditorilor".

S-a arătat că nu au fost respectate dispoziţiile procedurale privind părţile ce au calitatea de a participa la şedinţa în care se discută înlocuirea administratorului judiciar, precizându-se că nu aveau dreptul să participe la acea şedinţă reprezentanţii SC C.I. SRL, SC G.T. SRL şi SC C.F. SA, încât prin prezenţa lor s-a adus o vătămare drepturilor administratorului judiciar la protejarea imaginii sale, astfel că se impune o soluţie care să înlăture această vătămare.

S-a mai scos în evidenţă că, în şedinţa publică din 28 septembrie 2006, la care au participat şi alte persoane decât administratorul judiciar şi comitetul creditorilor, nici nu s-a discutat despre înlocuirea administratorului judiciar.

S-a relevat în acest sens că, deşi în încheierea din 29.09.2006 s-a menţionat că mersul dezbaterilor şi susţinerile părţilor au fost consemnate în încheierea anterioară din 28.09.2006, în realitate, din examinarea conţinutului acelei încheieri se constată că problema înlocuirii administratorului judiciar nu s-a discutat.

Mai mult, s-a învederat că actele dosarului confirmă că măsura înlocuirii administratorului judiciar a fost dispusă din oficiu, fără a se mai pune în discuţia părţilor, iar constatarea incompatibilităţii s-a bazat pe dispoziţiile art. 149 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, la care s-a considerat că ar face trimitere textul art. 19 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, deşi acele dispoziţii nu sunt aplicabile în astfel de situaţii.

S-a subliniat că nu s-a avut în vedere că legiuitorul face distincţie între instituţia recuzării, reglementată în art. 19 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 şi aceea a înlocuirii administratorului judiciar, reglementată la art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, prima putând fi iniţiată pentru motivele prevăzute în Codul de procedură civilă, la care se face trimitere, în timp ce înlocuirea

administratorului judiciar se poate dispune numai pentru motive temeinice, fără a se preciza în lege care sunt acestea.

Relevându-se că judecătorul sindic a motivat măsura înlocuirii administratorului judiciar prin invocarea art. 19 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, neaplicabil în cauză, s-a arătat că trebuie să se verifice doar existenţa unui motiv în sensul prevederilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, care constituie singurul temei pentru înlocuirea administratorului judiciar.

S-a apreciat că numirea SC C.C. SRL în funcţia de administrator judiciar la SC C.F. SA şi SC C.T. SA nu poate constitui motiv temeinic pentru înlocuirea acestuia, cât timp o astfel de situaţie, privind desemnarea aceleiaşi persoane în calitate de administrator judiciar la două societăţi diferite, nu este considerată caz de incompatibilitate.

În această privinţă, s-a învederat că o astfel de situaţie nu este prevăzută în art. 8 din O.G. nr. 79/1999 prin care sunt reglementate incompatibilităţile şi interdicţiile specifice calităţii de administrator judiciar.

Făcându-se referire la dispoziţiile art. 2 din aceeaşi Ordonanţă a Guvernului, prin care este reglementată obligaţia administratorului judiciar de a-şi îndeplini atribuţiile prevăzute de lege şi pe cele stabilite de judecătorul sindic, s-a subliniat că trebuie să se aibă în vedere că în niciun moment procesual nu s-a pretins că administratorul judiciar numit iniţial nu şi-ar fi îndeplinit atribuţiile în mod corect în dosarele ce vizează pe debitoarele SC C.F. SA şi SC C.T. SA., ci dimpotrivă, prin completarea la un raport întocmit de o altă societate numită administrator judiciar, s-a arătat că analiza făcută în cauză de SC C.C. SRL este veridică şi confirmă fidelitatea informaţiilor, precum şi caracterul lor complet.

În concluzie, relevându-se că nu se poate pune la îndoială modul în care SC C.C. SRL şi-a îndeplinit atribuţiile în calitate de administrator judiciar, s-a conchis că nu există motive temeinice care să impună înlocuirea acestui administrator judiciar pentru neîndeplinirea atribuţiilor stabilite de lege sau de judecătorul sindic.

Totodată, s-a scos în evidenţă că existenţa unor eventuale interese ale administratorului judiciar în procedurile de reorganizare şi faliment ar putea fi invocată numai pe calea recuzării reglementate în art. 19 alin. (7) din Legea nr. 85/2006[1].

Ca urmare, admiţându-se recursul formulat de administratorul judiciar SC C.C. SRL împotriva încheierii pronunţată de judecătorul sindic, a fost modificată în parte această încheiere, în sensul eliminării dispoziţiilor privind înlocuirea administratorului judiciar.

---

[1] Alin. (7) al art. 19 din Legea nr. 85/2006 a fost abrogat prin art. 7 alin. (1). din O.U.G. nr. 86/2006.

Cu opinie separată, în sensul respingerii recursului şi menţinerii sentinţei date de judecătorul sindic. S-a considerat că aparenţa de imparţialitate este încălcată în cazul când aceeaşi persoană îndeplineşte concomitent atribuţii de administrator judiciar la două societăţi comerciale diferite, care sunt în acelaşi timp creditoare şi debitoare una faţă de cealaltă, existând astfel conflict de interese.

21. Administrator judiciar provizoriu. Desemnarea acestuia. Obligativitatea motivării

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. c)

În îndeplinirea atribuţiilor ce îi revin, judecătorul sindic are obligaţia de a motiva desemnarea administratorului judiciar provizoriu pentru societatea debitoare. Nerespectarea acestei obligaţii echivalează cu soluţionarea cauzei fără a se intra în cercetarea fondului, ceea ce atrage nulitatea hotărârii pronunţate.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 343 din 27 februarie 2009

Prin sentinţa nr. 1077 din 18 decembrie 2008, pronunţată în dosarul nr. 3243/114/2008 al Tribunalului Buzău, judecătorul-sindic a admis cererea formulată de creditoarea A.F.P. Buzău pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC T.D.S. SRL, iar în temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, a dispus deschiderea procedurii insolvenţei faţă de această debitoare, numind administrator judiciar pe avocat R.E. cu atribuţiile prevăzute în art. 20 din aceeaşi lege.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul-sindic a motivat că în cauză, sunt îndeplinite cerinţele prevăzute în art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea A.F.P. Buzău, susţinând că desemnarea ca administrator judiciar a avocatului R.E. este netemeinică şi nelegală, deoarece nu s-a ţinut seama de solicitarea creditoarei de a fi desemnat ca administrator judiciar provizoriu C.M., care a fost menţionat în procesul-verbal de selecţie.

S-a mai susţinut că nu numai că nu s-a motivat desemnarea altui administrator judiciar decât cel propus de creditoare, dar nici nu s-a menţionat în cuprinsul hotărârii această solicitare a creditoarei, ceea ce echivalează cu nepronunţarea asupra unui capăt de cerere.

S-a subliniat, în această privinţă, că nu s-a avut în vedere că reglementarea din art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006 oferă posibilitatea credi-

torilor de a cere desemnarea ca administrator judiciar a unui practician în insolvenţă, scopul unei atare prevederi fiind instituirea procedurii colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvenţă şi protejarea instituţiei creditului.

S-a învederat că raţiunea unei astfel de reglementări este ocrotirea creditorilor, care sunt cei mai afectaţi de insolvenţa debitorilor, încât se impunea ca ei să deţină un rol important în procedura insolvenţei, inclusiv în ceea ce priveşte numirea administratorului judiciar, rolul judecătorului sindic trebuind să se limiteze doar la controlul procedurii.

În concluzie, s-a solicitat casarea sentinţei în vederea numirii ca administrator judiciar a persoanei propuse de creditoare.

Deşi legal citaţi, intimaţii nu au formulat întâmpinare.

Examinând sentinţa recurată prin prisma criticilor din motivele invocate, Curtea a constatat că recursul este fondat pentru următoarele considerente:

Prin cererea introductivă, recurenta-creditoare A.F.P. Buzău a solicitat deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitoarei-intimate SC T.D.S. SRL, pentru recuperarea unei creanţe în valoare de 10.324 lei.

Prin sentinţa recurată, judecătorul-sindic a admis cererea şi a dispus deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei, numind administrator judiciar pe avocat R.E.

Potrivit dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic are atribuţia de a desemna motivat, prin sentinţa de deschidere a procedurii insolvenţei, dintre practicienii în insolvenţă care au depus oferte de servicii în acest sens la dosarul cauzei, administratorul judiciar provizoriu care să asigure derularea procedurii pana la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor ori de creditorul care deţine cel puţin 50% din valoarea creanţelor.

În acelaşi text de lege, mai este prevăzută obligaţia judecătorului sindic de a lua în considerare cererea prin care creditorul solicită deschiderea procedurii de desemnare a unui anume administrator judiciar, numai în ipoteza în care o asemenea cerere nu este formulată, el putând să desemneze pe unul dintre practicienii care au depus oferte la dosarul cauzei.

Or, este evident ca analiza tuturor acestor împrejurări şi a aspectelor ce au determinat desemnarea administratorului judiciar provizoriu trebuie sa se regăsească în considerentele hotărârii, deoarece numai motivarea desemnării unei anumite persoane să îndeplinească aceste atribuţii oferă posibilitate instanţei de control judiciar să cenzureze soluţia judecătorului sindic sub aspectul respectării normelor legale ce reglementează procedura desemnării administratorului judiciar provizoriu.

În raport cu această cerinţă legală, Curtea a constatat că judecătorul sindic nu a motivat ce a determinat desemnarea ca administrator judiciar a avocatului R.E., din considerentele sentinţei nerezultând că s-a avut în vedere

depunerea de către creditorul ce a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei a unei cereri de desemnare a unei anumite persoane ca administrator judiciar şi nici motivele respingerii unei asemenea solicitări.

Ca urmare, s-a ajuns la concluzia că, nemotivând hotărârea, judecătorul sindic a soluţionat cauza fără a intra în cercetarea fondului, ceea ce a determinat admiterea recursului şi casarea în parte a sentinţei, cu trimiterea cauzei spre rejudecare judecătorului-sindic, în vederea desemnării motivate a unui administrator judiciar provizoriu.

22. Administrator judiciar. Raport asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariția insolvenței debitorului. Consecințele menționării persoanelor cărora le-ar fi imputabilă starea de insolvență

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. g), art. 59 alin. (1), art. 138 alin. (1) lit. d)

Raportul administratorului judiciar prin care se cere să se examineze răspunderea administratorului societăţii debitoare, pentru ajungerea acesteia în stare de insolvenţă, atrage obligaţia judecătorului sindic de a proceda la judecarea acestei cereri în conformitate cu prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006. Dispariţia unor documente contabile, imputabilă administratorului, ca şi neasigurarea de către acesta a ţinerii evidenţei contabile în conformitate cu prevederile Legii nr. 82/1991, constituie elemente de culpabilitate care impun reţinerea răspunderii sale personale pentru producerea stării de insolvenţă a societăţii debitoare.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 1145 din 8 octombrie 2008

Prin sentinţa nr. 439 din 19 iunie 2008, pronunţată de judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Buzău, s-a dispus, în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, închiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC L.F. 2005 SRL şi radierea acesteia din Registrul Comerţului.

Tot prin această sentinţă a fost admisă cererea administratorului judiciar de atragere a răspunderii personale a fostului administrator M.I. pentru suma de 27.375 lei, obligându-l să o plătească. S-a mai dispus să se achite administratorului judiciar J.V. suma de 2.400 lei, reprezentând cheltuieli aferente procedurii, din fondul de lichidare, iar în temeiul art. 136 din aceeaşi lege a fost descărcat administratorul judiciar de orice îndatoriri şi responsabilităţi.

S-a reţinut că, prin sentinţa nr. 94 din 21.02.2008, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Buzău a admis cererea formulată de creditoarea AFP Rm.

Sărat şi, în temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, a dispus deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC L.F. 2005 SRL Rm. Sărat, precum şi că din raportul întocmit de administratorul judiciar J.V. rezultă că societatea debitoare nu deţine niciun bun în patrimoniul său, iar documentele contabile privind activitatea acesteia nu au putut fi găsite.

Ca urmare, s-a apreciat că devin aplicabile dispoziţiile art. 131 din Legea nr. 85/2006, deoarece sunt îndeplinite condiţiile cerute de acest text de lege pentru a se dispune închiderea procedurii insolvenţei debitoarei şi a fi radiată din registrul în care este înmatriculată.

În ceea ce priveşte atragerea răspunderii personale a fostului administrator M.I., cerută de către administratorul judiciar, prin raportul întocmit cu privire la cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia stării de insolvenţă a debitoarei, s-a considerat prin sentinţă că, faţă de prevederile art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, această cerere este întemeiată pentru că fostul administrator a făcut să dispară unele documente contabile şi nu a dovedit că a asigurat ţinerea evidenţei contabile în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 82/1991, el însuşi menţionând de altfel, printr-o cerere depusă în dosar, că este de acord cu reţinerea răspunderii sale.

Pe cale de consecinţă, invocându-se aceste împrejurări de fapt, s-a apreciat că există suficiente elemente care justifică atragerea răspunderii personale a fostului administrator pentru suma de 27.375 lei.

Sentinţa a rămas definitivă, prin neatacare cu recurs, în ceea ce priveşte stabilirea răspunderii administratorului L.F. pentru starea de insolvenţă a societăţii debitoare.

Împotriva sentinţei a declarat recurs numai administratorul judiciar J.V., criticând-o cu privire la cuantumul ce i s-a acordat din cheltuielile pe care le-a efectuat cu procedura deschisă împotriva societăţii debitoare, în sensul că în realitate cheltuielile aferente acestei proceduri s-au ridicat la suma de 2.477,80 lei, iar prin sentinţă i s-au acordat doar 2.400 lei.

Curtea, constatând că actele dosarului confirmă critica adusă sentinţei de administratorul judiciar, a admis recursul şi a modificat în parte sentinţa în sensul majorării cheltuielilor de procedură acordate la suma de 2.477,80 lei.

23. Judecător sindic. Atribuţii. Desemnarea administratorului judiciar

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. c), art. 34

Administratorul judiciar poate fi desemnat numai dintre practicienii în insolvenţă compatibili pentru care s-au depus oferte de servicii, la dosarul

cauzei, până la data pronunţării hotărârii de deschidere a procedurii de insolvenţă.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 404 din 19 martie 2008

Prin sentinţa nr. 608 din 21 noiembrie 2007 a Tribunalului Prahova – Secţia comercială şi de contencios administrativ, judecătorul sindic a admis cererea formulată de creditoarea AFP – Ploieşti şi, în conformitate cu art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, a dispus deschiderea procedurii generale de insolvenţă faţă de debitoarea SC M.D. SRL Ploieşti, iar în temeiul art. 34 din aceeaşi lege a numit administrator judiciar pe P.C. IPURL.

Pentru a hotărî astfel, s-a reţinut că petenta creditoare A.F.P. deţine împotriva debitoarei o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în cuantum de 177.778 lei şi sunt îndeplinite condiţiile prevăzute în art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, dispunând deschiderea procedurii generale a insolvenţei faţă de debitoare şi numirea unui administrator judiciar, cu luarea celorlalte măsuri prevăzute de lege.

Împotriva sentinţei a declarat recurs creditoarea A.F.P. Ploieşti, criticând hotărârea pentru nelegalitate şi netemeinicie numai în ceea ce priveşte numirea administratorului judiciar P.C. IPURL, deoarece nu s-au luat în considerare şi celelalte oferte depuse la dosar, între care aceea a recurentei creditoare privind desemnarea în calitate de administrator judiciar a practicianului în insolvenţă C.C. IPURL. S-a susţinut că, în acest fel, au fost încălcate dispoziţiile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, privind atribuţiile judecătorului-sindic.

În concluzie, s-a solicitat modificarea în parte a sentinţei, în sensul de a fi numit C.C. IPURL ca administrator judiciar.

S-a constatat că recursul este nefondat pentru considerentele următoare:

Din actele dosarului reiese că recurenta creditoare a solicitat desemnarea ca administrator judiciar a C.C. IPURL, prin cererea formulată la data de 3 decembrie 2007, cu 12 zile după pronunţarea sentinţei nr. 608 din 21 noiembrie 2007, prin care judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii generale de insolvenţă şi numirea altei persoane ca administrator judiciar, iar desemnarea acesteia s-a făcut dintre ofertele depuse de practicienii în insolvenţă până la pronunţarea sentinţei, cu respectarea dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de împrejurarea că oferta considerată mai avantajoasă de către recurenta creditoare a fost depusă cu depăşirea termenului în care putea fi examinată de judecătorul sindic, recursul a fost respins ca nefondat.

24. Administrator judiciar. Cerere de înlocuire. Motive temeinice

Legea nr. 85/2006, art. 11 lit. e)

Nerespectarea de către administratorul judiciar a cerinţei de a supune confirmării judecătorului sindic a unor măsuri privind încheierea de tranzacţii, descărcarea de datorii, descărcarea fideiusorilor, renunţarea la garanţii reale, prevăzută în art. 20 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 85/2006, constituie, în accepţiunea art. 11 alin. (1) lit. e) din aceeaşi lege, motiv temeinic de înlocuire a administratorului judiciar numai în măsura în care s-au produs urmări dăunătoare intereselor creditorilor şi debitorilor, iar nu şi atunci când desfăşurarea procedurii a asigurat în ansamblu o evoluţie normală, favorabilă satisfacerii creanţelor şi intereselor legitime ale debitorului.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 251 din 21 februarie 2008

Prin încheierea din 19.12.2007, pronunţată în dosarul nr. 66/114/2006 al Tribunalului Buzău, judecătorul sindic a dispus înlocuirea administratorului judiciar F.&F.I.C. IPURL cu SP E.C. IPURL până la confirmarea acestuia de către Adunarea generală a creditorilor.

S-a reţinut că, în desfăşurarea activităţii sale, administratorul judiciar F.&F.I.C. IPURL a încălcat dispoziţiile art. 20 alin. (1) lit. m) şi n), prin care administratorului judiciar îi sunt stabilite, „cu condiţia confirmării de către judecătorul-sindic", „atribuţiile ce constau în încheierea de tranzacţii, descărcarea de datorii, descărcarea fideiusorilor, renunţarea la garanţii reale", precum şi „sesizarea judecătorului-sindic în legătură cu orice problemă care ar cere o soluţionare de către acesta".

S-a avut în vedere că debitoarea SC B. SA, aflată sub supravegherea administratorului judiciar menţionat, a dispus vânzarea unor active ale societăţii prin contractele de vânzare-cumpărare nr. 1311/13.07.2007 şi nr. 2782/20.09.2007 către SC G.C. SRL, fără a solicita confirmarea încheierii acestor tranzacţii de către judecătorul-sindic.

Ca urmare, judecătorul sindic a considerat că sunt suficiente motive temeinice pentru ca în baza art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 să se dispună înlocuirea administratorului judiciar F.&F.I.C. IPURL al SC B. SA Buzău, aflată în procedura de reorganizare şi să se numească provizoriu, în calitate de administrator judiciar, SP E.C. IPURL până la confirmarea acestuia de către Adunarea Generală a Creditorilor.

Împotriva încheierii a declarat recurs S.C. F.&F.I.C. IPURL, susţinând că de la data desemnării şi până la momentul propunerii planului de reorganizare

şi-a îndeplinit în mod judicios toate atribuţiile stabilite de lege şi de judecătorul sindic, între care propunerea unui plan de reorganizare a debitoarei, cu perspective de redresare în raport cu posibilităţile şi specificul activităţii societăţii, care a fost admis prin încheierea dată de judecătorul-sindic la 19.06.2006, fiind ulterior confirmat prin sentinţa civilă nr. 139/2006.

S-a mai subliniat de societatea recurentă că şi-a îndeplinit atribuţia de a urmări realizarea planului de reorganizare, solicitând în concluzie să se constate că nu au existat motive temeinice de înlocuire a sa, pe parcursul procedurii neînregistrându-se nicio contestaţie împotriva măsurilor ce le-a luat.

Recursul este fondat.

Prin încheierea recurată a fost înlocuită societatea recurentă din funcţia de administrator judiciar al societăţii SC B. SA, apreciindu-se că, în această calitate, a dispus efectuarea unor vânzări de bunuri fără acordul judecătorului sindic.

Or, s-a învederat că prin actele noi, depuse în faţa instanţei de recurs, s-a făcut dovada că administratorul judiciar a acţionat în conformitate cu prevederile planului de reorganizare ce a fost confirmat de către instanţa judecătorească, astfel că reprezintă o hotărâre definitivă şi irevocabilă împotriva debitorului.

Administratorul judiciar trebuie să se conformeze dispoziţiilor planului, aşa încât activitatea debitorului să se desfăşoare în concordanţă cu măsurile confirmate de judecătorul-sindic.

În conformitate cu prevederile din acest plan, debitoarea era obligată să stingă creanţa DGFP Buzău prin modalitatea de plată specificată în plan, respectiv prin dare în plată potrivit art. 92 alin. (5) lit. e) din lege, modalitate ce a fost acceptată în două rânduri de către creditoare.

S-a mai subliniat că trebuie să se aibă în vedere şi faptul că, pe întreg parcursul procedurii, nu a fost înregistrată nicio contestaţie împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar, deşi prin art. 21 alin. (2)-(4) din Legea nr. 85/2006 se dă posibilitate fiecărui participant la procedură şi oricărei persoane interesate să conteste măsurile întreprinse de administratorul judiciar. S-a relevat, de asemenea, că pentru toate plăţile ce s-au efectuat pe parcursul procedurii au fost respectate termenele scadente prevăzute în planul de reorganizare, iar societatea debitoare nu a înregistrat pierderi pe parcursul procedurii, reuşind într-un termen scurt să acopere toate creanţele creditorilor.

Ca urmare, constatându-se că nu au existat motive temeinice pentru înlocuirea administratorului judiciar, recursul a fost admis, cu consecinţa modificării în tot a încheierii şi a respingerii cererii de înlocuire a administratorului judiciar.

25. Administrator judiciar/lichidator. Încetarea dreptului de administrare al societății debitoare în momentul numirii acestuia

Legea nr. 85/2006, art. 47 alin. (1), (3) şi (4)

În cazul deschiderii procedurii față de societatea debitoare, judecătorul sindic poate ridica, în tot sau în parte, dreptul de administrare al acesteia, odată cu desemnarea administratorului judiciar. Intrarea societății debitoare în faliment atrage de drept încetarea dreptului acesteia de administrare de la data când s-a dispus începerea falimentului. Ca urmare, după desemnarea administratorului judiciar în cazul ridicării dreptului de administrare, respectiv, de la data începerii falimentului, solicitarea societății debitoare de a i se menține dreptul de administrare, prin administrator ales, este lipsită de suport legal.

C.A. Craiova, Secția comercială, dec. nr. 1232 din 16 octombrie 2008

Prin sentinţa nr. 133 din 22 februarie 2008, pronunţată de Tribunalul Dolj – Secţia Comercială au fost conexate cauzele înregistrate sub nr. 20516/63/2007 şi nr. 472/63/2008 şi, admiţându-se cererile creditorilor SC E.A.E. SRL şi SC A.I. SRL, s-a dispus intrarea în procedura generală de insolvenţă a SC M.A. SRL, fiind numit administrator judiciar provizoriu R.R. SPRL. Totodată, a fost ridicat în totalitate dreptul de administrare al debitoarei, stabilindu-se ca aceasta să fie condusă integral de administratorul judiciar.

Instanţa de fond a reţinut că, după înregistrarea cererii SC A.I. SRL, dar înainte de a fi soluţionată, a formulat cerere de deschidere a procedurii insolvenţei şi SC E.A.E. SRL împotriva SC M.A. SRL şi SC E.A.E. SRL, astfel că se impune conexarea cauzelor.

Reţinându-se că societatea debitoare nu a contestat starea de insolvenţă, precum şi că valoarea însumată a datoriilor sale certe, lichide şi exigibile este mai mare decât valoarea – prag prevăzută în art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, s-a constatat că sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 pentru deschiderea procedurii.

Împotriva sentinţei a declarat recurs debitoarea SC M.A. SRL Cetate, criticând-o numai cu privire la măsura de ridicare în totalitate a dreptului de administrare al societăţii de către administratorul social.

În motivarea recursului, s-a susţinut că, pentru a se asigura un plan de reorganizare fezabil, care să fie aprobat de adunarea creditorilor, precum şi în vederea asigurării îndeplinirii tuturor măsurilor ce vor fi propuse de recurentă în cadrul planului de reorganizare, ca şi de natura obiectului de activitate,

constând în culturi agricole, s-ar impune menţinerea dreptului de administrare al societăţii de către administratorul ales de asociaţi.

În drept, recursul a fost întemeiat pe dispoziţiile art. 8, 33 şi 47 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, precum şi pe dispoziţiile art. 304 alin. (9) C.proc.civ.

Analizând recursul, Curtea a constatat că recurenta nu a formulat critici ale hotărârii care să se încadreze în motivul de nelegalitate invocat, respectiv art. 304 pct. 9 C.proc.civ., ci doar a susţinut că este necesară menţinerea dreptului de administrare al societăţii de către administratorul ales pentru a se asigura un plan de reorganizare fezabil şi îndeplinirea tuturor măsurilor pe care ar urma să le propună.

S-a apreciat că susţinerile recurentei nu au niciun suport din moment ce nu a propus un plan de reorganizare, iar din dosarul de fond de faliment rezultă că ulterior, prin sentinţa nr. 512 din 4 iulie 2008, s-a dispus intrarea societăţii debitoare în faliment când dreptul său de administrare încetează de drept, conform art. 47 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Nici susţinerea formulată oral de recurentă, în sensul că prin menţinerea dreptului ei de administrare s-ar micşora valoarea pasivului, nu poate fi primită în condiţiile în care culturile agricole au fost afectate de calamităţi naturale şi, deci, ar fi greu de realizat o redresare a activităţii sau o reducere a pasivului.

În consecinţă, constatându-se că măsura de ridicare a dreptului de administrare a debitorului la deschiderea procedurii, odată cu desemnarea administratorului judiciar, dispusă de judecătorul sindic, este conformă cu legea, respectiv cu dispoziţiile art. 47 alin. (1) şi (3) din Legea nr. 85/2006, Curtea a respins recursul ca nefondat.

Secțiunea a 2-a. Administratorul special

26. Cerere formulată de administratorul special al debitoarei, de înlocuire a administratorului judiciar, în temeiul dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2)

Nu poate fi primită cererea formulată de administratorul special al debitoarei de înlocuire a administratorului judiciar, în temeiul dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în condiţiile în care expunerea motivelor temeinice se bazează exclusiv pe protejarea interesului debitorului, cu referire la atribuţii ce exced dispoziţiilor legale (art. 20 din Legea nr. 85/2006),

practicianul în reorganizare nefiind reprezentantul debitorului decât în situațiile prevăzute expres de lege.

Natura juridică a atribuțiilor exercitate de administratorul judiciar, conform legii, determină poziția sa: mandatar al justiției și reprezentant al procedurii, ceea ce înseamnă că acesta nu poate fi reprezentantul nici al creditorului, nici al debitorului, ci urmărește prezervarea caracterului unitar, colectiv și egalitar al procedurii.

C.A. Constanța, Secția comercială, maritimă și fluvială, dec. civ. nr. 1641/COM/2007

Reclamantul B.N. în calitate de administrator special al SC E. SRL Constanța (în insolvență) a solicitat instanței la data de 17.04.2007 ca, în temeiul art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, să se dispună înlocuirea administratorului judiciar al societății, SC P.I.M. SRL.

În motivarea cererii s-a arătat, în esență, că administratorul judiciar este lipsit de preocupare în îndeplinirea obligațiilor legale, pe care le încalcă grav și repetat, prin nesusținerea intereselor societății debitoare în cadrul adunării creditorilor sau în fața organelor cu atribuții de control, ce au avut ca rezultat angajarea răspunderii fiscale, precum și neluarea măsurilor în vederea recuperării creanțelor societății debitoare.

Prin încheierea nr. 77/COM/4.05.2007, Tribunalul Constanța, judecător sindic, a respins ca nefondată cererea formulată de administratorul special al debitoarei SC E. SRL Constanța, B.N., privind înlocuirea administratorului judiciar, SC M. SPRL Constanța.

Pentru a pronunța această hotărâre judecătorul sindic a reținut că natura juridică a atribuțiilor exercitate de administratorul judiciar, conform legii, determină poziția sa: mandatar al justiției și reprezentant al procedurii, ceea ce înseamnă că acesta nu poate fi reprezentantul nici al creditorului, nici al debitorului, ci urmărește prezervarea caracterului unitar, colectiv și egalitar al procedurii.

Cum motivele invocate în cerere se circumscriu concepției că practicianul în reorganizare acționează ca reprezentant al debitorului, acestea nu pot constitui motive temeinice pentru a se dispune înlocuirea administratorului judiciar.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamantul, administratorul special al SC E. SRL, în insolvență, B.N., arătând că o consideră nelegală și netemeinică.

În motivarea recursului se arată că greșit judecătorul sindic a respins cererea sa de înlocuire a administratorului judiciar al debitoarei, cu motivarea că aceasta nu ar avea un caracter fondat, pentru considerente pur teoretice, fără a face nicio referire la încălcările grave și foarte concrete ale atribuțiilor administratorului judiciar.

Astfel, s-a considerat că încălcările concrete ale drepturilor debitoarei, care a fost lipsită practic de reprezentare în faţa organelor de control fiscal, ce a avut ca finalitate emiterea de titluri executorii asupra SC E. SRL, nu reprezintă în fapt şi în drept o gravă încălcare a atribuţiilor administratorului judiciar, ceea ce, nu corespunde realităţii, în fapt administratorul judiciar trebuind a fi reprezentantul patrimoniului debitorului, în faţa celorlalţi participanţi la procedura insolvenţei.

În raport de acestea sunt întrunite condiţiile existenţei motivelor temeinice pentru admiterea cererii sale, consecinţă a admiterii recursului.

Recursul este nefondat.

În cauză, în raport de motivele invocate de reclamantul recurent în susţinerea cererii sale de înlocuire a administratorului judiciar al debitoarei în insolvenţă, SC E. SRL, M. SPRL, reluate în motivarea recursului, se constată că întemeiat judecătorul sindic a reţinut că nu poate fi primită cererea, în condiţiile în care aceasta se bazează exclusiv pe protejarea interesului debitorului, în referire la atribuţii ce exced dispoziţiilor legale (art. 20 din Legea nr. 85/2006), practicianul în reorganizare nefiind reprezentantul debitorului, decât în situaţiile prevăzute expres de lege.

Astfel, toate susţinerile privind motivele temeinice bazate pe dolul sau culpa gravă a administratorului în referire la grava încălcare a atribuţiilor administratorului judiciar, determinată de reprezentarea în faţa organului de soluţionare a contestaţiei fiscale, cu implicaţii asupra patrimoniului debitoarei în insolvenţă, sunt nefondate, deoarece nu acest organ stabileşte irevocabil cine are calitatea de a iniţia calea administrativă de atac împotriva măsurilor dispuse prin decizia de impunere nr. 6367/03.08.2006, decizia nr. 119/17.10.2006 putând fi atacată la instanţă, dispoziţiile art. 20 din Legea nr. 85/2006 fiind de strictă interpretare.

Pentru aceste considerente şi având în vedere că intimata, practician în reorganizare, şi-a îndeplinit atribuţiile cu care a fost însărcinată, în aplicarea art. 312 alin. (1) C.proc.civ., recursul va fi respins ca nefondat.

27. Administrator-special. Atribuţii. Propunerea şi prezentarea planului de reorganizare a societăţii debitoare

Legea nr. 85/2006, art. 18, art. 27, art. 28

În îndeplinirea atribuţiilor de reprezentare a intereselor societăţii faţă de care a fost deschisă procedura, administratorul special este obligat să propună şi să depună planul de reorganizare a activităţii, să reprezinte interesele societăţii în faţa judecătorului-sindic şi să exercite, în numele societăţii,

căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârilor judecătoreşti pronunţate în această etapă procedurală.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1165 din 5 octombrie 2009

Prin sentinţa nr. 178/F din 15.04.2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vaslui a admis cererea administratorului judiciar S. SPRL Vaslui şi a declarat în faliment pe debitoarea SC A. SA Bârlad, dispunând dizolvarea acesteia cu ridicarea dreptului de administrare.

Totodată, a fost confirmat în calitate de lichidator S. SPRL Vaslui, fiind fixate termene pentru înregistrarea creanţelor în tabelul suplimentar, pentru întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului suplimentar, pentru depunerea contestaţiilor şi pentru definitivarea tabelului definitiv consolidat.

Pentru a se pronunţa în acest sens, judecătorul-sindic a reţinut următoarele:

Debitoarea S.C. A. SA a prezentat, prin administratorul special, planul de reorganizare a activităţii sale economico-financiare, care a fost pus în discuţia părţilor în şedinţa din 21 ianuarie 2009 când, prin sentinţa nr. 33/F din 21.01.2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vaslui a dispus respingerea acestui plan.

Prin raportul de activitate înregistrat la data de 16 februarie 2009, administratorul judiciar a solicitat intrarea în procedura generală de faliment a debitoarei SC A. SA Bârlad, motivând că aceasta are datorii în valoare totală de 513.664 lei conform evidenţei financiar-contabile iar, potrivit tabelului definitiv de creanţe, valoarea datoriilor se ridică la suma de 666.728,64 lei, în condiţiile în care societatea debitoare nu a făcut dovada plăţii datoriilor şi nici nu şi-a declarat intenţia de a le achita.

Cererea administratorului judiciar a fost considerată întemeiată.

În adevăr, potrivit art. 107 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic decide prin sentinţă sau, după caz, prin încheiere, în condiţiile art. 32, intrarea în faliment în următoarele cazuri: debitorul şi-a declarat intenţia de reorganizare, dar nu a propus un plan de reorganizare ori planul propus de acesta nu a fost acceptat şi confirmat.

Constatând că, în speţă, sunt îndeplinite condiţiile cerute de textul de lege menţionat pentru intrarea debitorului în faliment, judecătorul-sindic a admis cererea administratorului judiciar si a declarat în faliment pe debitorul SC A. SA Bârlad.

Debitoarea SC A. SA Bârlad, prin administrator special, a declarat recurs, criticând sentinţa pentru nelegalitate şi netemeinicie.

S-a susţinut, în cadrul motivelor invocate, că în mod greşit s-a reţinut de judecătorul-sindic nedeclararea de către debitor a intenţiei de a-şi achita dato-

riile, în condiţiile în care erau notorii eforturile sale susţinute pentru obţinerea sumelor de bani necesare.

S-a mai apreciat că sentinţa nu este motivată în fapt şi în drept, astfel cum impun dispoziţiile Codului de procedură civilă, din moment ce judecătorul nu a făcut referire la probele pe baza cărora şi-a format convingerea, precum şi că în mod nejustificat s-a reţinut că planul propus nu a fost acceptat, câtă vreme această soluţie nu era definitivă şi irevocabilă, fiind atacată cu recurs.

Legal citaţi, lichidatorul S. SPRL şi creditoarea A.F.P. Bârlad au depus concluzii scrise, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

În recurs nu au fost administrate alte probe.

Analizând actele şi lucrările dosarului, prin prisma motivelor de recurs invocate şi a dispoziţiilor legale aplicabile, Curtea a reţinut următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art. 107 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic decide prin sentinţă sau, după caz, prin încheiere, în condiţiile art. 32, intrarea în faliment a debitorului care şi-a declarat intenţia de reorganizare, dar nu a propus un plan de reorganizare ori planul propus de acesta nu a fost acceptat şi confirmat.

Or, în speţă, prin sentinţa civilă nr. 33/F din 21.01.2009, judecătorul-sindic a respins planul de reorganizare propus, iar această soluţie a fost menţinută de Curtea de Apel Iaşi prin decizia nr. 1002 din 25.05.2009, ambele instanţe reţinând că planul depus de debitoare nu este viabil.

În acest sens, Curtea a avut în vedere că, potrivit principiului disponibilităţii în procesul civil, reflectat în art. 129 alin. (6) C.proc.civ., instanţa este chemată să se pronunţe în limita învestirii sale de către iniţiatorul procedurii judiciare, respectiv de administratorul judiciar S. SPRL Vaslui.

Curtea a mai reţinut că judecătorul-sindic s-a pronunţat şi a motivat soluţia recurată, atât în fapt cât şi în drept, însă în limita cererii administratorului judiciar, care prin raportul de activitate din 16.02.2009 a solicitat intrarea debitoarei în procedura falimentului, invocând faptul că aceasta avea datorii conform tabelului definitiv de creanţe în valoare de 666.728,64 lei, pe care nu le-a achitat şi nici nu şi-a declarat intenţia de a le achita.

S-a subliniat că este irelevantă critica formulată, în sensul că tribunalul ar fi reţinut în mod greşit că debitoarea nu şi-a exprimat intenţia de a achita datoriile, câtă vreme simpla declarare a intenţiei de a achita datoriile nu are nicio influenţă asupra derulării următoarelor etape reglementate de Legea nr. 85/2006, încât în mod corect judecătorul-sindic a constatat incidenţa dispoziţiilor art. 107 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006 pe motivul neacceptării planului de reorganizare propus de debitor.

Ca urmare, constatându-se că sunt nefondate criticile aduse sentinţei, în baza dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ., recursul formulat de debitorul SC A. SA, prin administrator special, a fost respins ca nefondat.

Secţiunea a 3-a. Lichidatorul

28. Lichidator. Atribuţii. Desemnarea unor persoane de specialitate. Numirea şi nivelul remuneraţiilor acestor persoane

Legea nr. 85/2006, art. 4, art. 24 cu raportare la art. 23

Potrivit art. 24 raportat la art. 23 din Legea nr. 85/2006, în vederea îndeplinirii atribuţiilor sale, lichidatorul judiciar va putea desemna persoane de specialitate. Numirea şi nivelul remuneraţiilor acestor persoane vor fi supuse aprobării comitetului creditorilor, cu excepţia cazurilor în care va fi stabilit că acestea vor fi achitate din fondul constituit conform art. 4.

Dispoziţiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 prevăd că, în lipsa disponibilităţilor în contul debitorului, se va utiliza fondul de lichidare, plăţile efectuându-se pe baza unui buget previzionat pe o perioadă de cel puţin 3 luni, aprobat de judecătorul-sindic.

Astfel, în cazul în care plăţile se fac din bugetul previzionat conform art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, devin incidente dispoziţiile care reglementează excepţiile de la regula aprobării de către comitetului creditorilor a numirii şi nivelului remuneraţiilor persoanelor de specialitate desemnate de lichidatorul judiciar, motiv pentru care judecătorul sindic este singurul abilitat a aproba bugetul previzionat de către lichidator, fără a fi necesară aprobarea comitetului creditorilor.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială,
dec. civ. nr. 480/COM/2009

Prin încheierea nr. 664 din 29 ianuarie 2009, pronunţată de Trib. Constanţa, în dosarul nr. 295/118/2005, s-a admis cererea formulată de F.F.I.C. IPURL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC R. SA, în temeiul art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 a aprobat bugetul de 16.866 lei previzionat de lichidatorul judiciar pentru o perioadă de 3 luni (1.02.2009 – 1.05.2009) destinat pentru suportarea cheltuielilor de pază.

Pentru a pronunţa această hotărâre, Tribunalul Constanţa a reţinut că, potrivit art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, *„în lipsa disponibilităţilor în contul debitorului, se va utiliza fondul de lichidare, plăţile efectuându-se pe baza unui buget previzionat pe o perioadă de cel puţin 3 luni, aprobat de judecătorul sindic".*

A reţinut instanţa de fond că textul legal impune însă în această situaţie, ca plăţile să se efectueze pe baza unui buget estimativ al cheltuielilor cu procedura specială pe o perioadă de 3 luni, supus confirmării judecătorului sindic.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs creditorul O. SA.

Recurenta apreciază că încheierea nr. 664 din 29 ianuarie 2009 a judecătorului sindic este netemeinică, întrucât nu şi-a exprimat în mod expres acordul pentru angajarea unei societăţi de pază, iar preţul solicitat în cuantum de 16.866 RON este enorm, raportat la bunurile ce ar trebui teoretic păzite.

Aceste bunuri constituie un şantier dezafectat reprezentând clădiri, platforme betonate şi căi de acces rutier, căi ferate şi astfel cum precizează şi evaluatorul, în ultimii 15 ani nu s-au mai efectuat lucrări de întreţinere şi reparaţii impuse de vechimea lor.

Având în vedere degradarea continuă a acestor bunuri, recurenta a acceptat un preţ de cumpărare a bunurilor proprietatea R. SA în cuantum de 300.000 euro şi astfel, a acceptat o pierdere semnificativă prin imposibilitatea de a recupera creanţa în cuantum de 1.807.316,69 dolari SUA.

Lichidatorul judiciar F.F.I.C. IPURL a depus note scrise prin care a arătat că în exercitarea atribuţiilor stabilite de legiuitor în art. 25 lit. d) din Legea nr. 85/2006 a procedat la inventarierea bunurilor debitoarei şi la luarea măsurilor corespunzătoare pentru conservarea lor, inclusiv prin angajarea unor persoane de specialitate care să asigure paza bunurilor până la vânzarea lor.

S-a mai arătat că, prin adresa nr. 1 din 28.11.2008 s-a adresat recurentei în vederea suportării cheltuielilor cu paza bunurilor având în vedere lipsa totală a lichidităţilor din contul unic al averii debitoarei, dar şi faptul că SC M.R. SRL Constanţa şi-a încetat activitatea la punctul de lucru din localitatea T. şi ca atare există riscul degradării bunurilor, fără ca recurenta să-i ofere sprijin în acest sens.

Examinând recursul prin prisma criticilor aduse hotărârii de către recurentă şi care au fost încadrate în motivul prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ., potrivit dispoziţiilor art. 304^1 C.proc.civ., Curtea constată că este nefondat pentru următoarele considerente:

Conform art. 24 raportat la art. 23 din Legea nr. 85/2006, în vederea îndeplinirii atribuţiilor sale, lichidatorul judiciar va putea desemna persoane de specialitate. Numirea şi nivelul remuneraţiilor acestor persoane vor fi supuse aprobării comitetului creditorilor, cu excepţia cazurilor în care va fi stabilit că acestea vor fi achitate din fondul constituit conform art. 4.

Dispoziţiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 prevăd că în lipsa disponibilităţilor în contul debitorului, se va utiliza fondul de lichidare, plăţile efectuându-se pe baza unui buget previzionat pe o perioadă de cel puţin 3 luni, aprobat de judecătorul-sindic.

În speţă, prin hotărârea recurată judecătorul sindic a aprobat bugetul previzionat de lichidatorul judiciar pentru o perioadă de 3 luni (1.02.2009 – 1.05.2009) destinat pentru suportarea cheltuielilor de pază a averii debitoarei R. SA, cheltuielile fiind evaluate la 16.866 lei, urmând a fi suportate din fondul de lichidare conform art. 4 din Legea nr. 85/2006.

În atare situaţie devin incidente dispoziţiile care reglementează excepţiile de la regula aprobării de către comitetului creditorilor a numirii şi nivelului remuneraţiilor persoanelor de specialitate desemnate de lichidatorul judiciar, motiv pentru care Curtea apreciază ca neîntemeiată critica privind lipsa acordului expres al creditoarei pentru angajarea unei societăţi de pază, judecătorul sindic fiind singurul abilitat a aproba bugetul previzionat de către lichidator.

Concluzionând, Curtea reţine că hotărârea tribunalului este legală şi temeinică, criticile aduse de recurentă nefiind de natură a atrage modificarea acesteia, motiv pentru care în temeiul art. 312 C.proc.civ. recursul va fi respins ca nefondat.

29. Înlocuire din oficiu a lichidatorului de către judecătorul sindic pentru motive temeinice prin încheiere motivată

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2)

Faţă de dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, aprecierea, prin încheiere motivată, de către judecătorul sindic, a motivelor temeinice de înlocuire din oficiu a lichidatorului nu reprezintă o depăşire a atribuţiilor sale prevăzute în art. 11 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în sensul că acesta ar realiza un control de oportunitate asupra deciziilor manageriale ale lichidatorului.

În acest context, constituie motive temeinice pentru a se dispune din oficiu înlocuirea lichidatorului omisiunea lichidatorului judiciar de a întreprinde măsuri într-un termen rezonabil pentru evacuarea terţilor din activele aparţinând falitei, care le-au folosit cu titlu gratuit, precum şi neobţinerea autorizaţiilor de mediu, acestea fiind fapte de natură a prejudicia interesele debitoarei şi ale creditorilor.

C.A. Alba Iulia, Secţia comercială, dec. com. nr. 453/2009

Prin încheierea de şedinţă pronunţată de judecătorul sindic la data de 23 decembrie 2008, în dosarul nr. 8/97/1998, al Tribunalului Hunedoara, s-a dispus înlocuirea lichidatorului judiciar E. IPURL al debitoarei SC C.L.C.A. S.A. cu lichidatorul judiciar H.C. IPURL până la prima adunare generală a creditorilor, a fost obligat fostul lichidator judiciar să predea actualului lichidator toate actele şi bunurile debitoarei, iar noul lichidator să inventarieze patrimoniul debitoarei şi să convoace adunarea creditorilor.

Pentru a pronunţa această soluţie judecătorul sindic a reţinut că activitatea lichidatorului E. IPURL a fost deficitară întrucât a permis timp de 1 an şi 8 luni ca o societate comercială să folosească gratuit fermele societăţii, nesolicitând evacuarea acesteia.

Judecătorul sindic a apreciat că, deşi i s-a pus în vedere că evalueze spaţiile zootehnice, să depună bilanţul de mediu şi avizul de mediu, lichidatorul judiciar nu a întreprins nicio măsură, astfel că lipsa măsurilor adecvate pentru a preîntâmpina degradarea şi distrugerea bunurilor societăţii şi neinformarea creditorilor cu privire la situaţia reală a spaţiilor societăţii în faliment sunt greşeli grave în efectuarea procedurii de lichidare ce au condus la concluzia că lichidatorul judiciar nu mai putea continua procedura de lichidare.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs lichidatorul judiciar E. IPURL, solicitând în principal casarea hotărârii atacate pentru motivul prevăzut de art. 304 pct. 5 C.proc.civ., iar în subsidiar modificarea hotărârii în sensul menţinerii ca lichidator al debitoarei.

În dezvoltarea motivelor de recurs se arată că încheierea a fost pronunţată cu încălcarea formelor prevăzute de art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 întrucât nu s-a procedat la citarea comitetului creditorilor şi a lichidatorului cu menţiunea că se pune în discuţie înlocuirea sa.

Se mai susţine că intenţia judecătorului sindic de înlocuire a lichidatorului judiciar nu i-a fost adusă la cunoştinţă decât la termenul din 23 decembrie, fiind pus în imposibilitate de a se apăra.

Recurentul mai arată că deciziile manageriale aparţin lichidatorului judiciar sub controlul exclusiv al creditorilor, iar decizia lichidatorului de a permite folosirea spaţiilor de către terţi este prin excelenţă managerială în condiţiile în care debitoarea nu dispune de sumele necesare pentru asigurarea pazei, astfel că judecătorul sindic şi-ar fi depăşit atribuţiile conferite de lege.

Lichidatorul judiciar recurent mai aduce critici în privinţa temeiniciei hotărârii arătând că a iniţiat acţiuni în rezilierea contractului de atribuire în folosinţa gratuită a construcţiilor zootehnice nr. 155 şi nr. 156/2003 şi a fost finalizată acţiunea de evaluare a activelor, iar bilanţul de mediu nu a fost depus întrucât costurile se ridicau la 6.000 RON, iar debitoarea nu dispunea de lichidităţi.

La data de 19.05.2009 recurentul a înregistrat o precizare la recurs, solicitând ca în cazul respingerii recursului să se dispună plata unei retribuţii de 2.000 lei/lună pentru perioada în care E. IPURL a îndeplinit calitatea de lichidator al debitoarei, precizare respinsă ca inadmisibilă de instanţa de recurs în baza art. 316 raportat la art. 294 alin. (1) C.proc.civ.

Examinând încheierea atacată prin prisma motivelor de recurs invocate de recurent raportat la probele dosarului şi dispoziţiile legale aplicabile în cauză, curtea de apel constată că recursul declarat este nefondat pentru următoarele considerente:

Critica recurentului potrivit căreia încheierea atacată a fost pronunţată cu încălcarea dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 este neîntemeiată întrucât, chiar din susţinerile reprezentantului recurentului cu ocazia dezbaterilor din data de 22 mai 2009 coroborate cu actele din dosarul de

fond, rezultă că în cauză nu a fost constituit comitetul creditorilor potrivit art. 16 din Legea nr. 85/2006 şi prin urmare citarea acestuia nu era posibilă faţă de inexistenţa comitetului ca participant la procedură.

În ce priveşte motivul referitor la necitarea lichidatorului judiciar înlocuit, instanţa de recurs constată că este neîntemeiat întrucât nu operează nulitatea prevăzută de art. 105 alin. (2) C.proc.civ., lichidatorul judiciar prin reprezentant fiind prezent în şedinţa de judecată din data de 23.12.2008 şi exprimându-şi poziţia în sensul că se opune înlocuirii sale, fără a solicita amânarea cauzei în vederea formulării apărării, astfel că sunt aplicabile dispoziţiile art. 89 alin. (2) C.proc.civ.

Neîntemeiată este şi critica recurentului privind depăşirea de către judecătorul sindic a atribuţiilor prevăzute de art. 11 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 în sensul că a realizat un control de oportunitate asupra deciziilor manageriale ale lichidatorului faţă de dispoziţiile art. 22 alin. (2) teza I din Legea nr. 85/2006 care prevede competenţa judecătorului sindic de a înlocui lichidatorul judiciar, din oficiu, pentru motive temeinice, prin încheiere motivată.

În ce priveşte motivele de netemeinicie a încheierii invocate de recurent, curtea de apel constată că judecătorul sindic a apreciat corect că omisiunea lichidatorului judiciar, de a întreprinde măsuri într-un termen rezonabil pentru evacuarea terţilor din activele aparţinând falitei, care le-au folosit cu titlu gratuit, şi neobţinerea autorizaţiilor de mediu, sunt de natură de a prejudicia interesele debitoarei şi a creditorilor, apărarea recurentului că terţii care foloseau spaţiile asigurau conservarea bunurilor neputând fi primită în condiţiile în care din exploatarea spaţiilor se puteau obţine venituri suplimentare.

Nici susţinerea lichidatorului potrivit căreia nedepunerea bilanţului de mediu s-ar datora lipsei lichidităţilor debitoarei nu poate fi însuşită de instanţa de recurs în condiţiile în care aceste sume puteau fi solicitate spre a fi avansate de către creditori.

Raportat la aceste considerente, curtea de apel constată că încheierea atacată este legală şi temeinică, urmând ca în baza art. 312 C.proc.civ. să fie respins recursul declarat de acesta.

30. Cerere de înlocuire a lichidatorului judiciar pentru motive temeinice formulată de un creditor. Lipsa calităţii procesuale active

Legea nr. 85/2006, art. 22

Potrivit art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, „În orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru

motive temeinice. Încheierea de înlocuire se pronunţă în camera de consiliu, de urgenţă, cu citarea administratorului judiciar şi a comitetului creditorilor".

Având în vedere că prin încheiere de şedinţă, judecătorul sindic a luat act că atribuţiile comitetului creditorilor au fost preluate de către trei creditori înscrişi în tabelul definitiv consolidat, cererea de înlocuire a lichidatorului judiciar trebuia făcută fie de toţi cei trei creditori, fie de către unul singur, dar cu mandatul special al celorlalţi creditori, sau conform art. 17 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de caracterul lipsit de echivoc al dispoziţiilor legale mai sus menţionate, de aspectul că, în fapt, calitatea procesual activă presupune existenţa identităţii între persoana reclamantului şi cel ce se pretinde titular al dreptului dedus judecăţii, în lipsa autorizării comitetului creditorilor, un singur creditor nu se legitimează procesual activ să formuleze în nume propriu o astfel de cerere.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială,
dec. civ. nr. 603/COM/2009

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanţa sub nr. 9596/118/2008, SC R.L. SA, în calitate de creditor al debitoarei SC V. SRL, în faliment, a învestit judecătorul sindic cu soluţionarea obiecţiunilor la raportul întocmit de către lichidatorul judiciar S. SPRL, solicitând totodată ca prin încheierea ce se va pronunţa, în temeiul art. 22 din Legea nr. 85/2006, să se dispună înlocuirea lichidatorului judiciar.

În motivarea cererii creditoarea a arătat că lichidatorul judiciar S. SPRL nu şi-a îndeplinit atribuţiile prevăzute de art. 20 lit. c) din Legea nr. 85/2006, în sensul că, în lipsa documentelor contabile ce nu i-au fost predate de către administratorul statutar, nu a procedat la întocmirea bilanţului şi a balanţei din luna precedentă deschiderii procedurii, deşi legea cuprinde dispoziţii exprese în acest sens.

Încălcarea obligaţiei prevăzute de art. 20 lit. c) din Legea nr. 85/2006 a condus şi la încălcarea obligaţiei prevăzute de art. 20 lit. b) din Legea nr. 85/2006 privind întocmirea unui raport amănunţit asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia stării de insolvenţă, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă.

A apreciat creditoarea că se impune înlocuirea practicianului şi continuarea procedurii în sensul parcurgerii tuturor etapelor prevăzute de lege pentru identificarea bunurilor debitoarei, recuperarea creanţelor înscrise în tabelul obligaţiilor şi finalizată cu promovarea acţiunii în justiţie în conformitate cu dispoziţiile art. 138 din lege.

În drept, s-au invocat dispoziţiile art. 20 lit. c) şi b) din Legea nr. 85/2006.

Intimatul lichidator judiciar a formulat întâmpinare, solicitând respingerea cererii de înlocuire a lichidatorului judiciar ca nefondată.

Pe cale de excepţie, a invocat lipsa calităţii procesual active, solicitând respingerea cererii de înlocuire a lichidatorului judiciar ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală faţă de dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Prin sent. civ. nr. 8/COM/15.01.2009, pronunţată de Trib. Constanţa, a fost admisă excepţia lipsei calităţii procesual active a SC R.L. SA în cererea formulată în temeiul art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, invocată de intimata S. SPRL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC V. SRL.

A fost respinsă cererea de înlocuire a lichidatorului judiciar ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesual activă motivat de faptul că art. 20 şi art. 25 din Legea nr. 85/2006 reglementează expres atribuţiile practicianului în lichidare, iar dispoziţiile art. 22 recunosc ca titular al exerciţiului acţiunii în înlocuire judecătorul sindic, în subsidiar abilitând şi comitetul creditorilor să exercite o asemenea acţiune în faţa judecătorului sindic.

Împotriva acestei hotărâri a declarat în termen legal recurs creditoarea SC R.L. SA criticând-o ca fiind nelegală, invocând în drept dispoziţiile art. 304[1] C.proc.civ.

Susţine recurenta, în primul rând, că deşi a invocat inadmisibilitatea formulării întâmpinării într-o cerere de înlocuire a lichidatorului judiciar deoarece nicăieri în Legea nr. 85/2006 nu se prevede o asemenea posibilitate, judecătorul sindic a ignorat cu bună ştiinţă dispoziţiile legale şi a primit la dosar întâmpinarea.

De asemenea, consideră recurenta creditoare că are calitate procesuală activă în formularea oricărei cereri, care, potrivit legii, poate fi formulată de către comitetul creditorilor, şi deci şi în a formula cerere de înlocuire a lichidatorului judiciar, în opinia sa neputând fi primită interpretarea dată de către lichidatorul judiciar prin întâmpinare potrivit cu care atribuţiile comitetului creditorilor revin celor trei creditori împreună.

Arată recurenta că lichidatorul judiciar nu şi-a îndeplinit atribuţiile prevăzute de art. 20 lit. c) din Legea nr. 85/2006, respectiv nu a întocmit actele prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, întrucât debitoarea prin reprezentant legal nu a depus la dispoziţia acestuia actele prevăzute de art. 28 din lege.

Apreciază că lichidatorul este de rea-credinţă încă o dată prin întâmpinarea depusă, unde citează în mod eronat dispoziţiile art. 20 lit. c), articolul invocat indicând obligaţii alternative ale lichidatorului, în situaţii determinate, iar în situaţia nedepunerii actelor de către debitoare, articolul indicat prevede obligaţia lichidatorului de a întocmi el însuşi aceste acte. Or, tocmai acest lucru nu l-a făcut lichidatorul.

În ce priveşte incidenţa în cauză a dispoziţiilor art. 131 din Legea nr. 85/2006, temei invocat de lichidatorul judiciar pentru solicitarea de închidere a procedurii întrucât nu au fost identificate bunuri aparţinând societăţii, arată că societatea debitoare are înregistrate la Administraţia Financiară 11 autoturisme.

Prin urmare, aceste bunuri există, numai că lichidatorul din culpa sa şi din neîndeplinirea obligaţiilor puse în sarcina sa de către judecătorul sindic şi prevăzute de lege, nu a făcut demersuri pentru identificarea şi valorificarea acestora.

Consideră că lichidatorul judiciar s-a rezumat în a întocmi rapoarte şi a trimite adrese către autorităţi, fără să efectueze nici cele mai mici verificări pe care un lichidator judiciar nu numai că poate, dar şi are obligaţia legală de a le face.

Pentru aceste considerente a solicitat recurenta admiterea recursului astfel cum a fost formulat, casarea hotărârii pronunţate de judecătorul sindic şi rejudecând cauza să se dispună respingerea excepţiei lipsei calităţii procesuale active, iar pe fond admiterea cererii de înlocuire a lichidatorului judiciar şi desemnarea unei alte societăţi în această calitate.

Lichidatorul judiciar a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului formulat de creditoare ca nefondat şi menţinerea sentinţei pronunţate de instanţa de fond ca fiind legală şi temeinică.

Lichidatorul judiciar a arătat că cererea de înlocuire este formulată de către SC R.L. SA în nume propriu şi nu în numele comitetului creditorilor, astfel că în mod corect instanţa de fond a admis excepţia lipsei calităţii procesuale active şi pe cale de consecinţă a dispus respingerea cererii ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

Examinând recursul prin prisma criticilor aduse, Curtea constată că este nefondat pentru următoarele considerente:

În ceea ce priveşte critica privind inadmisibilitatea formulării de către lichidatorul judiciar a întâmpinării, Curtea reţine că un asemenea argument vine în contradicţie cu dispoziţiile art. 149 din legea insolvenţei, dar şi a principiului contradictorialităţii procesului civil care asigură egalitatea de tratament părţilor din proces.

Legiuitorul a prevăzut în art. 149 din Legea nr. 85/2006 că *„dispoziţiile prezentei legi se completează, în măsura compatibilităţii lor, cu cele ale Codului de procedură civilă, Codului civil, Codului comercial şi ale Regulamentului (CE) 1346/2000 referitor la procedurile de insolvenţă, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene nr. L160 din 30 iunie 2000"*.

Or, dispoziţiile art. 118 C.proc.civ., cu care se completează dispoziţiile legii insolvenţei, prevăd că *„întâmpinarea este obligatorie, afară de cazurile în care legea prevede în mod expres altfel"*.

Critica privind modul de soluţionare de către judecătorul sindic a excepţiei lipsei calităţii procesuale active a recurentei este de asemenea neîntemeiată deoarece potrivit art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, *„în orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice. Încheierea de înlocuire se pronunţă în camera de consiliu, de urgenţă, cu citarea administratorului judiciar şi a comitetului creditorilor"*.

Din tabelul definitiv consolidat al creanţelor rezultă înscrierea a trei creditori, respectiv: D. Constanţa, S. Constanţa şi recurenta SC R.L. SA, iar prin încheierea de şedinţă din data de 8.04.2007 judecătorul sindic a luat act că atribuţiile comitetului creditorilor au fost preluate de către cei trei creditori înscrişi în tabelul definitiv consolidat, astfel că cererea de înlocuire a lichidatorului judiciar trebuia făcută fie de toţi cei trei creditori, fie de către unul singur, dar cu mandatul special al celorlalţi creditori, sau conform art. 17 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de caracterul lipsit de echivoc al dispoziţiilor legale mai sus menţionate, de aspectul că, în fapt, calitatea procesual activă presupune existenţa identităţii între persoana reclamantului şi cel ce se pretinde titular al dreptului dedus judecăţii, în mod legal judecătorul sindic a constatat că, în lipsa autorizării comitetului creditorilor, SC R.L. SA nu se legitimează procesual activ să formuleze în nume propriu o astfel de cerere.

Celelalte critici aduse hotărârii exced cadrului procesual, având în vedere faptul că cererea creditoarei a fost soluţionată pe excepţie, nefiind antamat fondul cauzei.

Concluzionând, Curtea reţine că hotărârea tribunalului este legală, criticile aduse de recurentă nefiind de natură a atrage casarea acesteia, motiv pentru care în temeiul art. 312 C.proc.civ. recursul va fi respins ca nefondat.

31. Lichidator. Înlocuire pentru exercitarea deficitară a atribuţiilor. Caracter nefondat al cererii acestuia de acordare a onorariului solicitat

Legea nr. 85/2006, art. 24 alin. (1) coroborat cu art. 22 alin. (2)

Prin aplicarea în mod corespunzător a dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, cu raportare la art. 24 alin. (1) din aceeaşi lege, lichidatorul poate fi înlocuit de către judecătorul-sindic, pentru motive temeinice, în aceleaşi condiţii ca şi administratorul judiciar.

Exercitarea deficitară a atribuţiilor de către lichidator constituie un motiv temeinic de înlocuire a acestuia de către judecătorul-sindic.

Administrarea procedurii insolvenței presupune asumarea unei responsabilități atât în ceea ce privește obligațiile debitorului de a-și acoperi datoriile înregistrate și a-și finaliza situația juridică, cât și față de creditori, prin eforturi reale de satisfacere a drepturilor și intereselor acestora în procedură, iar controlul de legalitate exercitat de judecătorul-sindic impune sancționarea încălcărilor normelor procedurale. Așa fiind, exercitarea deficitară a atribuțiilor de către lichidator constituie un motiv temeinic de înlocuire a acestuia de către judecătorul-sindic.

Având în vedere deficiențele din cauza cărora s-a dispus măsura înlocuirii, judecătorul sindic nu a acordat nicio sumă cu titlu de onorariu lichidatorului, având în vedere deficiențele din cauza cărora s-a dispus măsura înlocuirii.

C.A. Iași, Secția comercială, dec. nr. 1011/2009

Prin încheierea nr. 20/CC/03.03.2009, pronunțată de Trib. Iași, judecător-sindic, s-a dispus înlocuirea lichidatorului judiciar al debitoarei SC L.E.V. SRL, C.I.I.P.T., cu lichidator M.C. IPURL.

S-a aprobat decontul de cheltuieli prezentat de lichidatorul C.I.I.P.T. și s-a dispus plata către acesta a sumei de 68 lei reprezentând cheltuieli materiale. Judecătorul-sindic a reținut că fostul lichidator judiciar și-a îndeplinit în mod deficitar atribuțiile care îi reveneau în cadrul procedurii, determinând în acest mod tergiversarea procedurii insolvenței declanșate, prin întocmirea deficitară a tabelului preliminar al creanțelor și a raportului asupra cauzelor, prin neprezentarea în instanță pentru a lămuri deficiența referitoare la inserarea cuantumului creanței menționate în cererea introductivă în tabelul preliminar, fără analizarea cuantumului din cererea de creanță și imposibilitatea definitivării tabelului creanțelor la termenul stabilit; prin necontactarea lichidatorului judiciar desemnat de către judecătorul delegat la ORC Iași pentru lămurirea situației debitorului, lipsa unei analize a datelor furnizate de Ministerul Economiei și Finanțelor de pe site-ul instituției, motiv pentru care apreciază că se impune înlocuirea acestuia cu un alt practician în insolvență din cei care au depus oferte la dosarul cauzei.

Administrarea procedurii insolvenței presupune asumarea unei responsabilități atât în ceea ce privește obligațiile debitorului de a-și acoperi datoriile înregistrate și a-și finaliza situația juridică, cât și față de creditori, prin eforturi reale de satisfacere a drepturilor și intereselor acestora în procedură, iar controlul de legalitate exercitat de judecătorul-sindic impune sancționarea încălcărilor normelor procedurale. Judecătorul sindic a aprobat decontul prezentat în ceea ce privește cheltuielile materiale efectuate, fără a se acorda vreo sumă cu titlu de onorariu având în vedere deficiențele din cauza cărora s-a dispus măsura înlocuirii.

În cauză, C.I.I.P.T a declarat recurs împotriva încheierii nr. 20/CC/03.03.2009, pronunţată de Trib. Iaşi.

În motivarea recursului, lichidatorul judiciar a enumerat activităţile desfăşurate în exercitarea atribuţiilor conferite de Legea nr. 85/2006, susţinând că un onorariu de 500 lei/lună ar fi realist (pentru lunile decembrie 2008, ianuarie, februarie 2009).

În drept sau invocat dispoziţiile art. 304 pct. 7, 9 şi art. 304[1] C.proc.civ.

Recursul este nefondat.

Potrivit art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, „În orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, din oficiu sau la cererea creditorilor îl poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice".

Articolul 24 alin. (1) prevede că: „În cazul în care dispune trecerea la faliment, judecătorul-sindic va desemna un lichidator, aplicându-se în mod corespunzător dispoziţiile art. 22 ...".

Din cele două texte rezultă că şi lichidatorul judiciar poate fi înlocuit în aceleaşi condiţii şi pentru motive temeinice de către judecătorul-sindic.

Faţă de exercitarea deficitară a atribuţiilor ce-i reveneau lichidatorului judiciar, judecătorul-sindic l-a convocat pentru a analiza oportunitatea înlocuirii acestuia. Deşi în sarcina acestuia s-au reţinut mai multe atribuţii exercitate necorespunzător, prin motivele de recurs, lichidatorul judiciar a făcut o enumerare a activităţii desfăşurate de către acesta, fără a fi făcute critici cu privire la situaţia reţinută de către judecătorul sindic.

Pe de altă parte, simpla susţinere a recurentului în sensul acordării sumei de 500 lei/lună pentru activitatea desfăşurată cu titlu de onorariu, nu îl îndreptăţeşte şi la achitarea acesteia.

În consecinţă, Curtea constată că încheierea recurată este legală şi temeinică, că în cauză nu sunt incidente dispoziţiile art. 304 pct. 7 şi 9 C.proc.civ.

În baza art. 312 C.proc.civ. se va respinge recursul declarat în cauză şi se va menţine încheierea recurată.

32. Onorariul stabilit provizoriu de către judecătorul sindic odată cu numirea provizorie a lichidatorului şi confirmat de către creditori nu mai poate fi modificat ulterior

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 19 alin. (2) teza ultimă

Lichidatorul a fost desemnat provizoriu de către judecătorul sindic, ca şi remuneraţia acestuia, iar numirea acestuia şi onorariul au devenit definitive, în condiţiile în care creditorii nu au înţeles să înlocuiască lichidatorul, iar acesta din urmă nu a negociat un alt onorariu cu adunarea creditorilor.

Astfel, cererea lichidatorului de majorare a onorariului deja stabilit nu poate fi primită, în condiţiile în care art. 11 din lege enumeră atribuţiile judecătorului sindic, iar printre acestea nu se regăseşte şi aceea de majorare a onorariului lichidatorului judiciar.

Totodată, pentru considerente legate de prelungirea procedurii şi tocmai pentru stimularea lichidatorului în îndeplinirea atribuţiilor sale, s-a stabilit ca remuneraţia lichidatorului să aibă pe lângă o componentă fixă şi una variabilă, reprezentând un procent din fondurile obţinute prin lichidare.

Desigur, este mult mai facilă obţinerea unui onorariu care să nu fie condiţionată de modul de desfăşurare a activităţii de către lichidator, însă legiuitorul a dorit să evite tocmai acest aspect şi să stimuleze lichidatorul în vederea îndestulării creditorilor.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 541/COM/2009

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Tulcea, sub nr. 35/88/2008, lichidatorul R.N. SPRL a solicitat completarea remuneraţiei fixe stabilite prin încheierea nr. 1021 din 7 iunie 2005 cu suma de 1.000 lei plus TVA lunar, din contul debitorului SC D.M. SRL.

În motivarea cererii lichidatorul a arătat că, deoarece volumul lucrărilor din dosarul de insolvenţă şi din dosarele în care este parte debitorul SC D.M. SRL este mare, a solicitat acordul creditorilor rămaşi în această procedură să-i acorde o remuneraţie fixă de 1.000 lei plus TVA lunar, din contul debitorului, în plus faţă de remuneraţia fixă şi remuneraţia variabilă dispuse prin încheierea nr. 1021 din 7 iunie 2005.

A mai susţinut că, la solicitarea lichidatorului judiciar, toţi cei trei creditori rămaşi în procedură au fost de acord, răspunsurile scrise ale acestora fiind depuse la dosarul cauzei la data de 31.10.2008 cu raportul de activitate.

În dovedirea cererii s-au depus la dosar în copie adresele conţinând acordul dat de către creditorii B. prin lichidator F.G.D.S.B., B.I.D. prin lichidator R.I.S. SPRL, SC A. SRL.

Prin încheierea din 6.02.2009 cererea a fost respinsă ca nefondată.

Au fost avute în vedere următoarele argumente:

Prin încheierea nr. 1021 din data de 7 iunie 2005, s-a stabilit pentru lichidatorul R.N. SPRL o remuneraţie fixă în cuantum de 15.000.000 ROL pentru activitatea premergătoare efectuării lichidării şi o remuneraţie în procent de 7% din fondurile obţinute din lichidarea bunurilor din averea debitoarei, din vânzările de servicii şi de bunuri şi din recuperarea de creanţă.

Societatea debitoare deţine bunuri în patrimoniu, dintre care unele au fost valorificate, iar altele urmează a fi vândute, astfel că lichidatorul şi-a reţinut remuneraţia stabilită prin încheierea nr. 1021/2005.

Soluţia a fost atacată cu recurs de către lichidator.

Prin motivele de recurs se susţine că procedura de lichidare s-a prelungit foarte mult şi a fost necesar un volum foarte mare de lucrări, astfel că s-a cerut acordul creditorilor rămaşi în procedură pentru completarea remuneraţiei fixe a lichidatorului judiciar cu suma de 1.000 lei lunar din contul debitorului. Creditorii şi-au exprimat acordul în acest sens.

Recurentul mai arată că este adevărat că onorariul a fost stabilit şi în procente din fondurile obţinute, însă pentru valorificarea bunurilor debitoarei trebuie să câştige o acţiune în revendicare.

În drept se invocă art. 17 alin. (1) lit. b) şi art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Instanţa a respins recursul pentru următoarele considerente:

Lichidatorul R.N. IPURL al debitoarei D.M. SRL a fost numit prin încheierea 1021/07.06.2005 a Tribunalului Tulcea, în baza Legii nr. 64/1995. În baza aceleiaşi încheieri a fost stabilită remuneraţia lichidatorului la 1.500 lei pentru activităţile premergătoare efectuării lichidării şi la 7% din fondurile obţinute din bunurile din averea debitoarei, din vânzările de servicii şi de bunuri şi din recuperarea de creanţe.

Potrivit art. 10 din Legea nr. 64/1995, „În îndeplinirea îndatoririlor sale judecătorul-sindic va putea desemna, prin încheiere, persoane de specialitate, stabilindu-le şi retribuţia. Retribuţiile vor fi plătite în conformitate cu art. 4".

Conform art. 11 lit. c) din Legea nr. 64/1995, printre atribuţiile judecătorului sindic se numără „desemnarea administratorului sau a lichidatorului, stabilirea atribuţiilor acestora, controlul asupra activităţii lor şi, dacă este cazul, înlocuirea lor. Desemnarea are caracter provizoriu până la prima adunare a creditorilor, care poate decide menţinerea sau schimbarea administratorului ori a lichidatorului numit de judecătorul-sindic. Pentru desemnarea provizorie, judecătorul-sindic ţine cont de eventuale cereri ale creditorilor petenţi şi poate respinge aceste cereri numai motivat".

În concluzie, judecătorul sindic a numit lichidatorul judiciar în condiţiile Legii nr. 64/1995, având în vedere cea mai bună ofertă (un criteriu de alegere al lichidatorului putea fi şi acela al onorariului solicitat).

Creditorii nu au decis la prima adunare schimbarea lichidatorului, moment în care ar fi putut stabili remuneraţia noului lichidator, dovadă că acesta are această calitate şi în prezent.

Cererea de majorare a onorariului stabilit este formulată în temeiul Legii nr. 85/2006, recurentul invocând prevederile art. 17 alin. (1) lit. b) şi art. 19 alin. (2).

Potrivit art. 10 din Legea nr. 85/2006: „La propunerea administratorului judiciar sau lichidatorului, judecătorul sindic va putea desemna, prin încheiere, persoane de specialitate, stabilindu-le şi remuneraţia. Plata remuneraţiei se va face din averea debitorului sau, în lipsa disponibilităţilor băneşti în contul acestuia, din fondul prevăzut la art. 4 alin. (4)".

Articolul 11 din lege enumeră atribuţiile judecătorului sindic, printre acestea neregăsindu-se şi aceea de majorare a onorariului lichidatorului judiciar. De altfel, din economia textelor de lege se desprinde concluzia că onorariul stabilit de către judecătorul sindic odată cu numirea lichidatorului, nu poate fi modificat.

Pentru considerente legate de prelungirea procedurii şi tocmai pentru stimularea lichidatorului în îndeplinirea atribuţiilor sale, a fost stabilit şi un procent din fondurile obţinute prin lichidare, procent care poate fi obţinut chiar prin promovarea unor acţiuni în revendicare.

Desigur este mult mai facilă obţinerea unui onorariu care să nu fie condiţionată de modul de desfăşurare a activităţii de către lichidator, însă legiuitorul a dorit să evite tocmai acest aspect şi să stimuleze lichidatorul în vederea îndestulării creditorilor.

Textele amintite de către recurent nu au aplicabilitate în speţă.

Astfel, art. 17 alin. (1) lit. b) are în vedere situaţia în care lichidatorul este numit de către creditori, or, în speţă lichidatorul a fost desemnat de către judecătorul sindic, iar numirea a devenit definitivă în condiţiile în care creditorii nu au înţeles să înlocuiască lichidatorul.

Totodată, art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 priveşte situaţia în care lichidatorul judiciar este numit de adunarea creditorilor la propunerea comitetului creditorilor.

Textul de lege prevede în teza sa finală următoarele: „creditorii pot decide să confirme administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic", acesta fiind cazul în speţă.

33. Cerere de majorare a onorariului formulată de lichidator, adresată direct judecătorului sindic, fără o negociere prealabilă a acestuia cu adunarea creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 17 alin. (1) lit. b)

Pentru a obţine majorarea onorariului stabilit de judecătorul sindic cu ocazia numirii sale, lichidatorul are obligaţia de a negocia cu comitetul creditorilor onorariul solicitat şi să convoace adunarea creditorilor, pentru a discuta cererea de majorare a onorariului, conform art. 17 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006.

Conform dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic are ca atribuţie doar confirmarea onorariului lichidatorului negociat cu adunarea creditorilor.

Având în vedere dispoziţiile legale anterior menţionate, lichidatorul nu are posibilitatea de a formula o astfel de cerere adresată direct judecătorului sindic.

În acest context, nu are relevanță faptul că printr-o decizie a comitetului de conducere a unei filiale UNPIR s-a decis mărirea cuantumului onorariului fix, deoarece această decizie nu este de natură a înlătura aplicarea dispozițiilor legale cu privire la cererea de majorare onorariu.

O astfel de decizie nu constituie, deci, temeiul legal pentru majorarea onorariilor stabilite anterior acesteia, fiind necesară negocierea onorariului cu adunarea generală a creditorilor, conform art. 17 din Legea nr. 85/2006.

C.A. Constanța, Secția comercială, maritimă și fluvială, dec. civ. nr. 626/COM/2008

La data de 11.02.2008, în calitate de lichidator al debitoarei SC C.T. SA, S. SPRL a formulat cerere de majorare a onorariului lichidatorului judiciar de la 1.000 lei fără TVA, astfel cum s-a dispus prin încheierea nr. 171/22.11.2007, la 2.000 lei fără TVA, conform deciziei nr. 662/10.11.2006 a Comitetului de Conducere al Filialei Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență Constanța.

În motivare, se arăta că, prin încheierea nr. 171/22.11.2007 judecătorul sindic a dispus înlocuirea lichidatorului C.I. IPURL cu societatea S. SPRL, stabilind onorariul în cota fixă de 1.000 lei fără TVA.

Prin decizia nr. 662/10.11.2006 a Comitetului de Conducere al Filialei UNPIR Constanța, s-a hotărât că, în ceea ce privește cuantumul onorariului fix, acesta sa fie de 2.000 lei fără TVA.

Având în vedere că oferta financiară a fost depusă la dosar în anul 2002, când nu era adoptată decizia sus-menționată, lichidatorul judiciar apreciază că se impune majorarea onorariului de la 1.000 lei la 2.000 lei fără TVA.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 4, art. 10, art. 11, art. 25 din Legea nr. 85/2006.

Prin încheierea nr. 841/31.03.2008, pronunțată în dosarul nr. 16/118/2008, judecătorul sindic a respins cererea formulată de S. SPRL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC C.T. SA.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că lichidatorul judiciar nu a înțeles să convoace adunarea creditorilor pentru a negocia majorarea onorariului, iar, pe de altă parte, lichidatorul nu a recurat încheierea de stabilire a onorariului cu ocazia desemnării sale în cauză.

Împotriva acestei hotărâri, a declarat recurs lichidatorul judiciar S. SPRL, susținând că în mod greșit a fost respinsă cererea de majorare a onorariului, fără a se avea în vedere că oferta sa inițială a fost formulată în anul 2002, în acord cu onorariul (1.000 lei fără TVA) stabilit de adunarea generală a practicienilor în reorganizare și lichidare la 27.02.2002, or, acesta a fost modificat, ulterior, prin decizia nr. 662/2006 de către Comitetul de Conducere al Filialei UNPIR.

În atare condiţii, nu se poate reţine incidenţa art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, întrucât nu s-a solicitat un onorariu mai mare, ci actualizarea lui în funcţie de decizia nr. 662/2006.

Verificând legalitatea şi temeinicia sentinţei recurate, în raport cu criticile aduse, se constată că recursul este nefondat, din următoarele considerente:

Prin încheierea de şedinţă nr. 171/22.11.2007, pronunţată de Trib. Constanţa, în dosarul nr. 16198/2002, s-a dispus înlocuirea lichidatorului judiciar C.I. IPURL cu recurenta S. SPRL.

Tot prin aceeaşi încheiere s-a dispus ca onorariul în cotă fixă cuvenit recurentei în calitate de lichidator judiciar să fie în cuantum de 1.000 lei fără TVA.

Ulterior stabilirii onorariului de către judecătorul sindic, prin decizia nr. 662/10.11.2006, Comitetul de Conducere al Filialei UNPIR Constanţa a hotărât ca, în ceea ce priveşte cuantumul onorariului fix, acesta să fie de 2.000 lei fără TVA.

Conform dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, între principalele atribuţii ale judecătorului sindic se regăseşte şi aceea de a confirma onorariul administratorului judiciar negociat cu adunarea creditorilor.

Recurenta nu a înţeles să convoace adunarea creditorilor, pentru a discuta cererea de majorare a onorariului, conform art. 17 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, ci a formulat o astfel de cerere adresată direct judecătorului sindic.

Susţinerea lichidatorului judiciar că nu era necesară convocarea adunării generale în vederea discutării cererii sale de majorare a onorariului, nu este întemeiată, întrucât dispoziţiile legale sus-menţionate impun această măsură.

Decizia nr. 662/2006, invocată în apărare de recurentă, nu este în măsură să înlăture aplicarea dispoziţiilor legale cu privire la cererea de majorare onorariu. Decizia sus-menţionată nu constituie temei legal pentru majorarea onorariilor stabilite anterior acesteia, fiind necesară negocierea cu adunarea generală a creditorilor, conform art. 17 din Legea nr. 85/2006.

Ca atare, având în vedere că judecătorul sindic a interpretat şi aplicat corect dispoziţiile art. 11 şi art. 17 din Legea nr. 85/2006, în temeiul art. 312 C.proc.civ., recursul va fi respins ca nefondat.

34. Trimiterea în judecată a lichidatorului pentru o infracţiune în legătură cu activitatea desfăşurată în această calitate constituie un motiv temeinic de înlocuire a acestuia, din oficiu, de către judecătorul-sindic

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2)

Potrivit dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, cu raportare la dispoziţiile art. 24 din acelaşi act normativ, judecătorul-sindic, din oficiu, îl poate înlocui pe lichidator, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice.

Trimiterea în judecată a lichidatorului pentru infracţiunea de înşelăciune în formă organizată, reţinându-se, în esenţă, că inculpatul, în calitate de lichidator, a înşelat pe adjudecatarul unui imobil din patrimoniul debitorului-falit (adjudecatar care avea şi calitatea de creditor al acestuia din urmă), constituie un motiv temeinic ce justifică înlocuirea lui.

Este evident că, în această situaţie, lichidatorul nu-şi mai poate continua activitatea în procedura falimentului fără a fi suspectat de cel puţin unul dintre creditori că va acţiona împotriva intereselor sale.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 295/2008

Prin încheierea nr. 13/F/09.04.2008, pronunţată de Trib. Vaslui, judecător sindic, s-a dispus în temeiul art. 22 alin. (29 din Legea nr. 85/2006, din oficiu, înlocuirea lichidatorului judiciar A. SPRL cu S. SPRL.

Instanţa, din oficiu, la termenul de judecată din data de 2 aprilie 2008 a pus în discuţia părţilor înlocuirea lichidatorului judiciar.

Potrivit art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în orice stadiu al procedurii, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, judecătorul sindic poate înlocui administratorul/lichidatorul judiciar pentru motive temeinice.

În speţă, lichidatorul judiciar, M.C., a fost trimis în judecată penală, prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Vaslui, pentru infracţiunea de înşelăciune în formă organizată, faptă prevăzută de art. 215 alin. (1), (3), (5) C.pen.

Parte civilă în procesul penal este SC M.C. SRL, în calitate de adjudecatar al imobilului aflat în patrimoniul debitorului falit.

Prin rechizitoriul parchetului s-a reţinut că inculpatul, M.C., în calitate de lichidator judiciar al patrimoniului societăţii comerciale SC T. SRL, a înşelat adjudecatarul SC M.C. SRL, cauzându-i un prejudiciu de 325.076,20 RON.

Este evident că în aceste condiţii, lichidatorul judiciar nu mai poate continua activitatea în dosarul de faliment, fără a fi suspectat de cel puţin unul din creditori şi SC M.C. SRL, că va acţiona împotriva intereselor sale.

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs: M.C. în calitate de reprezentant al A. SPRL, lichidator judiciar, în dosar nr. 40/89/2002, privind debitarea SC T. SRL Vaslui şi I.C., în calitate de administrator special, în dosar nr. 40/89/2002.

Analizând motivele de recurs şi conţinutul dosarului de fond ataşat, instanţa de recurs constată că ambele recursuri sunt nefondate.

În motivarea acestei soluţii instanţa de recurs a reţinut că din probele administrate rezultă că M.C. a fost trimis în judecată prin rechizitoriu pentru o serie de infracţiuni (rechizitoriu depus la dosar), situaţie ce justifică înlocuirea sa ca lichidator judiciar în această cauză, bazat tocmai pe situaţia de fapt expusă în primă instanţă, respectiv fapta de înşelăciune faţă de SC M.C. SRL

ce a avut calitatea de adjudecatar al imobilului aflat în patrimoniul debitorului falit ce făcea obiectul lichidării, motivul incompatibilității sale fiind evident.

În speță, hotărârea atacată nu cuprinde motive străine de natura pricinii (art. 304 pct. 7 C.proc.civ.) și nici nu a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii (art. 304 pct. 9 C.proc.civ.), ea bazându-se pe dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 care precizează expres că înlocuirea lichidatorului este un atribut al judecătorului sindic pentru *motive temeinice*, situația în care se află lichidatorul judiciar fiind un asemenea motiv ce justifică schimbarea lui.

În concluzie, instanța de recurs va respinge ambele recursuri și va menține sentința recurată.

35. Inaplicabilitatea, în ceea ce-i privește pe administratorii judiciari și pe lichidatori, a dispozițiilor Titlului V al Codului de procedură civilă privind incompatibilitatea, abținerea și recuzarea judecătorilor, precum și a dispozițiilor art. 204 alin. (1) C.proc.civ. referitoare la recuzarea experților

C.proc.civ., art. 24-36

Cererea formulată de un creditor, de recuzare a lichidatorului judiciar al debitorului-falit, întemeiată pe dispozițiile art. 27 pct. 4 și 9 C.proc.civ. referitoare la recuzarea judecătorilor, coroborate cu dispozițiile art. 204 C.proc.civ. referitoare la recuzarea experților este inadmisibilă.

Așa fiind, lichidatorul judiciar nu poate fi recuzat, însă el poate fi înlocuit în condițiile prevăzute de art. 22 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic, din oficiu chiar, putând să procedeze la înlocuirea acestuia dacă există motive temeinice pentru a face acest demers.

C.A. Iași, Secția comercială, dec. nr. 288/2008

Prin încheierea de ședință nr. 90/F din 20 februarie 2008, pronunțată de Trib. Vaslui, judecător sindic, s-a respins cererea de recuzare formulată de S.L.M. Vaslui împotriva lichidatorilor debitoarei SC M. SA Vaslui.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a avut în vedere următoarele:

S.L.M.V. a solicitat recuzarea lichidatorilor judiciari ai debitoarei SC M. SA Vaslui, motivând că aceștia au uzurpat calitatea de lichidatori prin asumarea unor calități false și au săvârșit în activitatea lor mai multe infracțiuni cum ar fi: abuz în serviciu, fals material și intelectual.

Cererea sindicatului este inadmisibilă.

Potrivit art. 36 C.proc.civ., dispoziţiile Titlului V privind incompatibilitatea, abţinerea şi recuzarea judecătorilor, cu excepţia art. 24 şi art. 27 pct. 7, se aplică şi procurorilor, magistraţilor asistenţi şi grefierilor.

De asemenea, potrivit art. 204 alin. (1) C.proc.civ., experţii se pot recuza pentru aceleaşi motive ca şi judecătorii.

Textele citate sunt de strictă interpretare şi la ele nu se poate adăuga.

Este adevărat, administratorul sau lichidatorul judiciar poate fi înlocuit din funcţie, dar numai la cererea comitetului creditorilor sau de judecătorul sindic din oficiu [art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006], cererea de recuzare fiind respinsă.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs S.L.M.V., criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Cu privire la recursul formulat de S.L.M.V., împotriva încheierii nr. 90/F/20.02.2008, se reţine că în mod corect prima instanţă a constatat că dispoziţiile Titlului V al Codului de procedură civilă privind incompatibilitatea, abţinerea şi recuzarea judecătorilor se aplică şi procurorilor, magistraţilor asistenţi şi grefierilor.

De asemenea, tot în mod legal şi corect, prima instanţă a reţinut că dispoziţiile art. 204 alin. (1) care se referă la posibilitatea de recuzare a experţilor sunt de strictă interpretare, neputând fi extinse la categoria profesională a lichidatorilor judiciari.

Aşa fiind, lichidatorii judiciari nu pot fi recuzaţi, însă ei pot fi înlocuiţi în condiţiile prevăzute de art. 22 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic, din oficiu chiar, putând să procedeze la înlocuirea acestuia, dacă există motive temeinice pentru a face acest demers.

În consecinţă, în baza dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., Curtea va respinge recursul comercial de faţă şi va menţine, ca legală şi temeinică, hotărârea recurată.

Notă: Potrivit dispoziţiilor art. 31 din O.U.G. nr. 86/2006, în procedura insolvenţei, practicianul este obligat sa se abţină dacă se află în stare de conflict de interese, astfel cum sunt acestea definite în Regulament şi în Codul de etică profesională, precum şi în unul dintre cazurile prevăzute la art. 27 C.proc.civ., cu excepţia celui prevăzut la art. 27 pct. 7.

Actul normativ anterior citat, precum şi legea procedurii insolvenţei nu conţin însă dispoziţii referitoare la instituţia recuzării administratorului judiciar şi a lichidatorului, aşa încât, în situaţiile în care practicianul încalcă obligaţia de abţinere prevăzută în art. 31 din O.U.G. nr. 86/2006, acesta va putea fi înlocuit printr-o cerere adresată judecătorului sindic, în virtutea atribuţiilor conferite acestuia de dispoziţiile art. 11 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2006, considerându-se astfel că încălcarea obligaţiei de a se abţine constituie un motiv temeinic de înlocuire a sa.

Aşa fiind şi având în vedere caracterul imperativ al dispoziţiilor art. 31 din O.U.G. nr. 86/2006 care reglementează instituţia abţinerii practicianului, considerăm că înlocuirea practicianului va putea fi dispusă de judecătorul sindic, nu numai din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, în temeiul dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Lege a nr. 85/2006, ci şi la cererea oricărei persoane interesate, în baza dispoziţiilor art. 11 alin. (1) lit. e) din aceeaşi lege.

36. Cerere de înlocuire a lichidatorului desemnat provizoriu. Calitate procesuală activă. Condiţii de admisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 19 alin. (2), art. 13, art. 14

Pentru a formula o cerere de înlocuire a lichidatorului desemnat provizoriu, în temeiul dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, creditorul titular al unei astfel de cereri trebuie să înfăţişeze judecătorului sindic o hotărâre a adunării creditorilor adoptată în acest sens, cu respectarea cerinţelor cuprinse în conţinutul dispoziţiilor art. 13 cu referire la art. 15 din Legea nr. 85/2006.

În condiţiile în care legiuitorul nu a prevăzut în mod expres dreptul de a formula o astfel de cerere numai anumitor persoane, orice creditor al debitoarei intrate în procedura insolvenţei poate sesiza judecătorul sindic cu o astfel de cerere.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială,
dec. civ. nr. 490/COM/2008

Prin cererea formulată la data de 17.12.2007, A. Istanbul, Turcia, în calitate de creditoare a debitoarei SC A. Istanbul SRL – Filiala Constanţa, a solicitat înlocuirea lichidatorului judiciar D.C. SPRL în condiţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Motivând cererea, creditoarea învederează, în esenţă, că lichidatorul desemnat în dosarul nr. 1567/COM/2005 este practician în insolvenţă atât pentru debitoarea SC A. Istanbul SRL – Filiala Constanţa, cât şi pentru creditoarea acesteia, SC M.W.S. SRL, ceea ce contravine prevederilor art. 28 şi art. 30 alin. (3) din O.U.G. nr. 86/2006.

Se arată că numirea aceleiaşi persoane în calitate de lichidator al debitoarei, cât şi al unuia dintre creditorii săi, constituie motiv temeinic pentru înlocuire.

Susţine creditoarea că lichidatorul D.C. SPRL a înscris pe creditoarea SC M.W.S. SRL în tabelul definitiv consolidat întocmit în dosarul de faţă, cu o

creanţă mai mare decât aceea reţinută de judecătorul sindic prin sent. nr. 3823/COM/29.11.2005, înlocuirea sa impunându-se în raport de conflictul vădit de interese în care se află acesta.

În drept, au fost invocate prevederile art. 22 alin. (2), art. 10, art. 20, art. 23 din Legea nr. 85/2006.

În raport de temeiul de drept invocat, art. 22 alin. (2), şi de lipsa unui comitet al creditorilor, instanţa a dispus citarea tuturor creditorilor, în vederea soluţionării cererii şi a solicitat creditoarei A. să se legitimeze procesual activ în cererea de înlocuire.

Creditoarea D.G.F.P. Constanţa a solicitat înlocuirea lichidatorului judiciar şi numirea, în această calitate, a altui lichidator, motivat de înscrierea în tabelul definitiv consolidat a unei creanţe în cuantum mai mare decât acela reţinut de judecătorul sindic.

În drept, au fost invocate prevederile art. 22 alin. (2).

La termenul de judecată din 11.02.2008, A. Istanbul, Turcia, a depus cerere modificatoare prin care învederează că înţelege să solicite înlocuirea lichidatorului judiciar în condiţiile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Motivând cererea modificatoare, creditoarea arată că o astfel de cerere poate fi promovată oricând pe parcursul desfăşurării procedurii, legiuitorul acordând drept de dispoziţie tuturor creditorilor care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor.

La rândul său, creditoarea D.G.F.P. Constanţa şi-a modificat cererea de înlocuire, întemeind-o pe dispoziţiile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Lichidatorul judiciar D.C. SPRL a invocat, pe cale de excepţie, lipsa calităţii procesuale active a creditoarei A. Istanbul, Turcia.

Examinând excepţia invocată de lichidatorul judiciar, în considerarea dispoziţiilor art. 137 alin. (1) C.proc.civ. ce obligă instanţa să se pronunţe mai întâi asupra excepţiilor de procedură şi asupra celor de fond, care fac de prisos, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii, judecătorul sindic reţine:

Excepţia lipsei calităţii procesuale active a creditoarei A.I. este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

În condiţiile în care legiuitorul nu a recunoscut expres dreptul de a acţiona numai anumitor persoane, se apreciază că orice creditor, titular de creanţă asupra averii debitoarei, poate sesiza judecătorul sindic cu cererea de desemnare (de înlocuire) a administratorului/lichidatorului judiciar, propus de creditori cu respectarea dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Examinând fondul cauzei având ca obiect cererile de înlocuire a lichidatorului judiciar formulate de creditoarele A.I. şi D.G.F.P. Constanţa, instanţa reţine că sunt nefondate, urmând a fi respinse, pentru următoarele considerente:

Articolul 19 alin. (2) coroborat cu art. 24 din Legea nr. 85/2006, care constituie temeiul de drept al cererilor de înlocuire, prevăd că, la recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui administrator/lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia.

Alineatul (3) al art. 19 deschide creditorilor calea contestaţiei împotriva deciziei adunării creditorilor, în termen de 3 zile.

Creditoarele A.I. şi D.G.F.P. Constanţa nu au înfăţişat judecătorului sindic o decizie a adunării creditorilor, adoptată cu respectarea cerinţelor prescrise de art. 13-15 din Legea nr. 85/2006.

În absenţa dovezilor referitoare la întrunirea condiţiilor legale privind convocarea, stabilirea ordinii de zi, cvorumul şi majoritatea cerute în adunarea creditorilor pentru adoptarea hotărârilor, redactarea procesului-verbal al şedinţei şi a deciziilor adoptate, deţinerea a cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor de către titularele cererilor nu este suficientă pentru a statua asupra înlocuirii practicianului, apreciază instanţa de fond.

Împotriva acestei hotărâri, în termen a formulat recurs SC A. Istanbul SRL, Filiala Constanţa, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Consideră recurenta că nu este obligatorie întrunirea adunării creditorilor, atât timp cât legiuitorul a prevăzut posibilitatea creditorilor care deţin 50% din valoarea creanţelor să solicite înlocuirea administratorului judiciar/lichidator, dar nu în prima şedinţă a adunării creditorilor, ci ulterior.

Recursul este nefondat, urmând a fi respins conform art. 312 C.proc.civ., pentru următoarele considerente:

Instanţa de fond (judecătorul sindic) a fost învestită la data de 17.12.2007, de către creditorul debitoarei, cu soluţionarea unei cereri având ca obiect înlocuirea lichidatorului judiciar, în condiţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, cu motivarea că înlocuirea se impune în raport cu conflictul vădit, de interese, ivit pe parcursul desfăşurării procedurii insolvenţei.

Ulterior, creditorul-recurent depune la dosarul cauzei cerere modificatoare sub aspectul temeiului de drept avut în vedere, indicând dispoziţiile art. 19 din Legea nr. 85/2006, aspect de fapt urmare căruia judecătorul sindic, în respectarea principiului disponibilităţii, procedează la examinarea cererii de înlocuire a administratorului judiciar/lichidatorului prin prisma temeiurilor de drept indicate.

În cursul procedurii insolvenţei, este de reţinut că lichidatorul judiciar poate fi înlocuit în aceleaşi condiţii ca şi administratorul judiciar.

Potrivit Legii nr. 85/2006, în orice stadiu al procedurii, judecătorul sindic îl poate înlocui pe administratorul judiciar/lichidator, pentru motive temeinice, dol sau culpă gravă, şi în aceleaşi condiţii, prevăzute şi pentru desemnarea lui, potrivit art. 22 alin. (2) din lege, aceasta tocmai pentru asigurarea

transparenţei şi a prevenirii abuzului, reglementarea actuală cuprinsă în noua lege impunând ca încheierea judecătorului sindic de înlocuire să fie motivată.

În atare condiţii, coroborând dispoziţiile art. 19 alin. (2) cu cele ale art. 24 din Legea nr. 85/2006, ce constituie temeiul de drept al cererii de înlocuire, în mod legal şi temeinic instanţa de fond a apreciat în sensul că cererea dedusă judecăţii este nefondată deoarece „la recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia. Creditorii pot decide să confirme administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat provizoriu de către judecătorul sindic".

Potrivit art. 19 alin. (3) din lege, „Creditorii pot contesta, pe motive de nelegalitate, decizia prevăzută la alin. (2), în termen de 3 zile, la judecătorul-sindic care va soluţiona, de urgenţă şi deodată, toate contestaţiile printr-o încheiere prin care va desemna administratorul judiciar/lichidatorul propus de creditori sau, după caz, va solicita adunării creditorilor desemnarea unui alt administrator judiciar/lichidator".

Este de observat că, prin conţinutul textelor de lege sus-citate, legiuitorul a respectat principiul juridic al simetriei în sensul instituirii aceloraşi condiţii pentru înlocuirea administratorului judiciar/lichidatorului ca şi cele pentru desemnarea lui, rezultând că înlocuirea sa se poate face nu numai din iniţiativa judecătorului-sindic, ci şi la propunerea adunării creditorilor, cu respectarea condiţiilor de cvorum, aceasta deoarece înlocuirea administratorului judiciar/lichidatorului reprezintă o formă a răspunderii sale, care intervine numai pentru dol sau culpă gravă.

Acest regim agravant al răspunderii profesionistului, consacrat de principiile răspunderii juridice din dreptul comun, se întemeiază pe natura profesională a activităţii desfăşurate de administratorul judiciar/lichidator şi pe diligenţa sporită pe care acesta trebuie să o manifeste în cursul exercitării calităţii sale.

Or, în atare condiţii, legal şi temeinic instanţa de fond reţine că creditoarea nu a înfăţişat judecătorului sindic o decizie a adunării creditorilor, adoptată cu respectarea cerinţelor cuprinse în conţinutul dispoziţiilor art. 13 cu referire la art. 15 din Legea nr. 85/2006, care nu reglementează nicio situaţie în care convocarea adunării creditorilor să fie făcută de către judecătorul-sindic, prin acest text de lege statuându-se asupra faptului că adunarea creditorilor va fi convocată ori de câte ori se consideră necesar de către administratorul judiciar sau, după caz, de lichidator, norma legală neprevăzând nimic în legătură cu forma convocării, interesul legiuitorului fiind concentrat pe condiţiile de cvorum şi majoritate privind desfăşurarea şedinţelor adunării creditorilor şi adoptarea hotărârilor.

Pentru toate considerentele sus-expuse, cum nu sunt motive pentru a se dispune reformarea hotărârii recurate, văzând şi dispoziţiile art. 312 C.proc.civ. şi apreciind că în speţă nu sunt întrunite cerinţele art. 19 cu referire la art. 24 din Legea nr. 85/2006, Curtea dispune respingerea recursului ca nefondat.

37. Cerere de înlocuire a lichidatorului judiciar pentru motive temeinice, formulată numai de unul dintre creditori, în temeiul dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006. Calitate procesuală activă

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2), art. 17 alin. (2)-(4)

Potrivit dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, cu raportare la dispoziţiile art. 24 din acelaşi act normativ, în orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe lichidator, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice.

Pentru a se formula o astfel de cerere, este necesară respectarea dispoziţiilor art. 17 alin. (2)-(4) din Legea nr. 85/2006 referitoare la întrunirea comitetului creditorilor şi la deliberările acestui comitet.

În lipsa unei hotărâri a comitetului creditorilor luată în condiţiile dispoziţiilor legale anterior menţionate, cererea de înlocuire a lichidatorului formulată numai de unul dintre creditori, chiar dacă acesta are calitatea de membru al comitetului creditorilor, apare ca fiind promovată de o persoană fără legitimare procesuală activă.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 506/2008

Prin încheierea din 31 martie 2008, pronunţată în dosarul nr. 56/104/2004, Tribunalul Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, a respins ca neîntemeiată cererea formulată de creditoarea DGFP Olt privind înlocuirea lichidatorului N.N., desemnat să administreze procedura insolvenţei debitoarei SC A. SA.

Pentru a pronunţa această hotărâre, Trib. Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, a reţinut că cererea de înlocuire a lichidatorului nu a fost formulată de comitetul creditorilor, aşa cum prevăd dispoziţiile art. 22 alin. (2) raportat la art. 24 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, ci de un membru al comitetului creditorilor, respectiv D. Olt, neexistând acordul celorlalţi membri, respectiv al A. Bucureşti şi M.I., aceasta din urmă depunând la dosar şi o cerere prin care învederează expres că nu este de acord cu înlocuirea lichidatorului.

Împotriva acestei încheieri a formulat recurs în termenul legal creditoarea D. Olt, susţinând că a fost dată cu interpretarea şi aplicarea greşită a legii, invocând dispoziţiile art. 304 pct. 9 şi art. 304^1 C.proc.civ.

În motivele de recurs, recurenta creditoare D. Olt a invocat faptul că judecătorul sindic a făcut o aplicare greşită a legii prin respingerea cererii de înlocuire a lichidatorului, ca fiind promovată de o persoană fără calitate procesuală, întrucât dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 nu disting, în sensul că trebuie formulată o cerere comună a tuturor creditorilor membri în comitet sau oricare dintre aceştia poate promova o asemenea cerere, astfel încât sancţiunea intervine numai în cazul în care creditorul care a promovat cererea nu face parte din comitetul creditorilor.

De asemenea, recurenta creditoare a mai invocat faptul că în ceea ce priveşte fondul cauzei, cererea este întemeiată, datorită modului defectuos în care lichidatorul îşi îndeplineşte atribuţiile, constând în redactarea publicaţiilor de vânzare pentru mai multe societăţi debitoare în dosare diferite, în publicarea anunţurilor de vânzare pe internet şi nu în ziare de interes local şi întocmirea de rapoarte ce relevă aspecte lipsite de importanţă pentru mersul procedurii.

Analizând hotărârea atacată prin prisma motivelor de recurs şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea constată că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

În speţă, Curtea constată că judecătorul sindic a fost învestit cu o cerere de înlocuire a lichidatorului, pentru motive temeinice.

Prin urmare, Curtea reţine că, în mod corect, judecătorul sindic a apreciat că, în cauză, înlocuirea cerută îşi găseşte temeiul în dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 potrivit cărora înlocuirea poate fi dispusă din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor.

În acest context, în mod corect s-a reţinut că pentru a se formula o astfel de cerere, potrivit art. 17 alin. (2)-(4) din Legea nr. 85/2006 este necesară întrunirea comitetului creditorilor, deliberările acestui comitet au loc în prezenţa administratorului judiciar şi se consemnează într-un proces-verbal, în care se menţionează şi hotărârile luate.

Ca urmare, cererea promovată în lipsa unei hotărâri a comitetului creditorilor, numai de unul dintre creditori, este formulată de o persoană fără legitimare procesuală activă, astfel încât criticile formulate în acest sens apar ca fiind nefondate. Într-adevăr, norma legală, respectiv art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, nu distinge în ceea ce priveşte calitatea procesuală activă pentru că aceasta prevede în mod expres că cererea poate fi formulată numai de comitetul creditorilor, o altfel de interpretare fiind de fapt o adăugare la lege.

Astfel, în condiţiile în care judecătorul sindic nu a fost legal învestit cu cerere de înlocuire a lichidatorului, nu mai are relevanţă nici poziţia expri-

mată de alţi membri ai comitetului creditorilor, aceasta fiind corect soluţionată de judecătorul sindic pe cale de excepţie.

În consecinţă, faţă de considerentele expuse, Curtea constată că, în cauza de faţă, nu mai pot fi primite apărările şi nici criticile care vizează fondul unei astfel de măsuri şi în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., va respinge ca nefondat recursul formulat de creditoarea D. Olt.

38. Înlocuire lichidator. Procedură a falimentului declanşată sub imperiul Legii nr. 64/1995, republicată. Cerere de înlocuire formulată după intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006. Lege aplicabilă

Legea nr. 64/1995, republicată, art. 11 lit. c)
Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2)

Procedura de declanşare a procedurii falimentului s-a pornit în temeiul Legii nr. 64/1995, republicată. Conform art. 11 lit. c) din Legea nr. 64/1995 (în vigoare la data declanşării procedurii, dar şi a numirii lichidatorului judiciar), în îndeplinirea îndatoririlor sale, judecătorul sindic va desemna prin hotărâre administratorul/lichidatorul judiciar, va stabili atribuţiile acestuia, va controla activitatea sa şi, dacă este cazul, îl va înlocui.

Potrivit textului legal sus menţionat, înlocuirea lichidatorului judiciar s-a făcut de către judecătorul sindic la sesizarea creditoarei, astfel că aceasta are calitate procesuală activă în formularea unei cereri de înlocuire a lichidatorului.

Invocarea de către lichidator, în apărare, a dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 nu are legătură cu prezenta cauză, întrucât procedura declanşării falimentului s-a întemeiat pe Legea nr. 64/1995, republicată.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială,
dec. civ. nr. 274/COM/2008

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanţa, la 21.05.2007, creditoarea B.C.S.P.I.B.R. SA – Arad, Sucursala Bucureşti, a solicitat înlocuirea lichidatorului judiciar C.C., numită prin încheierea nr. 1843/COM/13.06.2005.

A arătat creditoarea că prin planul de distribuţie depus la dosar lichidatorul judiciar nu i-a distribuit nicio sumă, deşi bunurile vândute erau din categoria celor prevăzute de art. 121 din Legea nr. 85/2006.

Deşi prin hotărârea judecătorească definitivă şi irevocabilă s-a stabilit în sarcina lichidatorului judiciar să întocmească un nou plan de distribuţie cu respectarea ordinii de priorităţi între creditori, noul plan de distribuţie depus la dosar îi încalcă şi de această dată calitatea de creditor ipotecar.

A mai învederat B.C.S.P.I.B.R SA că lichidatorul judiciar nu a respectat termenele imperative prevăzute de lege pentru prezentarea rapoartelor şi de mai mult de 1 an nu a mai fost valorificat niciun bun.

În drept au fost indicate prevederile din Legea nr. 85/2006.

Legal citat, lichidatorul judiciar C.C. a formulat întâmpinare în cuprinsul căreia a solicitat respingerea cererii de înlocuire ca nefondată, arătând că şi-a îndeplinit atribuţiile ce-i reveneau conform legii.

În legătură cu modalitatea de distribuire a sumelor obţinute în urma valorificării activelor ipotecate în favoarea creditoarei B.C.S.P.I.B.R SA, a precizat lichidatorul judiciar că se achită cu prioritate de cheltuielile de conservare şi de administrare a bunurilor.

A mai susţinut lichidatorul judiciar că termenul de depunere a rapoartelor este unul de recomandare şi nu de decădere, iar creditoarei i-au fost comunicate toate documentele justificative privind cheltuielile efectuate în cauză.

Prin sent. civ. nr. 171/COM/2007, pronunţată în dosarul nr. 16/118/2002, judecătorul sindic a admis cererea creditoarei B.C.S.P.I.B.R, a dispus înlocuirea lichidatorului judiciar C.I. IPURL cu S. SPRL, cu un onorariu de 1.000 lei, exclusiv TVA + 8% din valoarea fondurilor obţinute.

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţa a reţinut că, deşi s-a stabilit în mod irevocabil cu privire la modalitatea de aplicare a dispoziţiilor art. 121 din Legea nr. 85/2006 în ceea ce priveşte distribuirea sumelor rezultate din valorificarea unor bunuri asupra cărora au fost constituite garanţii reale, în favoarea unui creditor, lichidatorul judiciar este ţinut a se conforma acestor dispoziţii intrate în puterea lucrului judecat, însă în cauză lichidatorul judiciar nu a ţinut seama de această situaţie, exercitându-şi abuziv atribuţiile.

Împotriva acestei soluţii a declarat recurs C.I. IPURL, în calitate de fost lichidator judiciar al SC C. SA T., susţinând că hotărârea este nelegală şi netemeinică, întrucât nu s-a avut în vedere că petenta nu are calitate procesuală activă în raport cu dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, iar pe fond nu s-a făcut dovada unor motive temeinice care în baza art. 22 alin. (2) coroborat cu art. 11 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2006 să conducă la înlocuirea lichidatorului judiciar, iar distribuţia sumelor s-a făcut cu respectarea dispoziţiilor art. 121 şi art. 123 din Legea nr. 85/2006 (cheltuielile de conservare şi administrare fiind reţinute prioritar).

Recursul este nefondat şi va fi respins din următoarele considerente:

Prin încheierea nr. 1843/13.VI.2005, pronunţată de Trib. Constanţa, Secţia comercială, în dosarul nr. 6154/COM/2002, s-a dispus declanşarea procedurii falimentului asupra societăţii debitoare şi desemnarea în calitate de lichidator judiciar a d-nei C.C. (organizată ulterior conform O.U.G. nr. 86/2006 în C.I. IPURL).

Procedura de declanşare a procedurii falimentului s-a pornit în temeiul Legii nr. 64/1995, republicată; conform art. 11 lit. c) din Legea nr. 64/1995

(în vigoare la data declanşării procedurii, dar şi a numirii lichidatorului judiciar), în îndeplinirea îndatoririlor sale, judecătorul sindic va desemna prin hotărâre administratorul/lichidatorul judiciar, va stabili atribuţiile acestuia, va controla activitatea sa şi, dacă este cazul, îl va înlocui.

Potrivit textului legal sus-menţionat, înlocuirea lichidatorului judiciar s-a făcut de către judecătorul sindic la sesizarea petentei, astfel că aceasta are calitate procesuală activă.

Invocarea în apărare a dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 nu are legătură cu prezenta cauza întrucât procedura declanşării falimentului s-a întemeiat pe Legea nr. 64/1995.

Pe fond, înlocuirea lichidatorului judiciar a fost dispusă în mod corect, întrucât din probele administrate în cauză, rezultă că acesta şi-a depăşit atribuţiile, respectiv nu a ţinut seama de sentinţa nr. 7052/COM/2006, rămasă irevocabilă, care stabileşte modalitatea de distribuire a sumelor obţinute din valorificarea terenurilor existente în averea debitoarei.

Întocmirea unui nou plan de distribuţie cu eludarea hotărârii judecătoreşti anterioare, pronunţată în legătură cu măsurile ce s-au dispus obligatoriu în sarcina C.I. IPURL la realizarea operaţiunilor de distribuire a aceloraşi sume ce au fost obţinute tot în condiţiile art. 121 din Legea nr. 85/2006, excede noţiunii generale de bună-credinţă în exercitarea atribuţiilor ce-i revin, fapt ce face imposibilă continuarea mandatului conferit de judecătorul sindic.

Ca atare, având în vedere că motivele recursului sunt neîntemeiate, în baza art. 312 C.proc.civ. va respinge recursul ca nefondat.

Notă: Considerăm că, în speţa de faţă, normele care reglementează procedura înlocuirii lichidatorului judiciar sunt norme de procedură conţinute atât în cuprinsul Legii nr. 85/2006, cât şi în cel al Codului de procedură civilă. Această concluzie este rezultată din interpretarea dispoziţiilor art. 149 din Legea nr. 85/2006, coroborate cu dispoziţiile art. 721 şi art. 725 alin. (1) C.proc.civ.

Astfel, potrivit prevederilor art. 149 din Legea nr. 85/2006, „Dispoziţiile prezentei legi se completează, în măsura compatibilităţii lor, cu cele ale Codului de procedură civilă ...".

Totodată, potrivit prevederilor art. 721 C.proc.civ., dispoziţiile acestui cod alcătuiesc procedura de drept comun în materie civilă şi comercială, ele aplicându-se şi în materiile prevăzute de alte legi. În speţă, este vorba despre materia procedurii insolvenţei, reglementată prin Legea nr. 85/2006.

Prin urmare, avându-se în vedere prevederile art. 725 alin. (1) C.proc.civ., potrivit cărora dispoziţiile legii noi de procedură se aplică, din momentul intrării ei în vigoare, şi proceselor în curs de judecată începute sub legea veche, exprimăm opinia că, în speţă, sunt aplicabile dispoziţiile art. 22

alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în vigoare la data formulării cererii de înlocuire a lichidatorului, şi nu cele ale Legii nr. 64/1995, republicată, în vigoare la data declanşării procedurii falimentului.

39. Lichidatorul are obligaţia de a pune în executare o hotărâre judecătorească prin care s-a dispus reintegrarea în postul deţinut anterior desfacerii contractului de muncă al unui fost salariat al debitoarei intrate în faliment

Legea nr. 85/2006, art. 25 coroborat cu art. 86
C.muncii, art. 65 alin. (1)

Este întemeiată cererea contestatorului prin care solicită ca lichidatorul să pună în executare o sentinţă civilă prin care s-a anulat decizia de desfacere a contractului său de muncă şi s-a dispus reintegrarea sa în postul deţinut anterior în cadrul societăţii debitoare.

Nu are relevanţă juridică în speţă faptul că desfacerea contractului de muncă al contestatorului a intervenit anterior deschiderii procedurii falimentului societăţii debitoare şi că, la data formulării cererii de executare a acestei sentinţe, debitoarea era intrată în procedura falimentului.

În virtutea forţei obligatorii a efectelor hotărârii judecătoreşti în privinţa părţilor litigante, lichidatorul are obligaţia de a executa sentinţa judecătorească, iar după reintegrarea în muncă a contestatorului urmează să procedeze la desfacerea contractului individual de muncă al acestuia, în temeiul dispoziţiilor art. 65 alin. (1) C.muncii referitoare la concedierea pentru motive obiective şi al dispoziţiilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 referitoare la desfacerea contractelor individuale de muncă în cazul intrării în faliment a societăţii debitoare.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 152/2008

În cauza privind falimentul debitorului SC D. SA Iaşi, petentul N.C.M., prin contestaţia formulată, arată că lichidatorul judiciar desemnat în cauză nu şi-a îndeplinit atribuţiile stabilite de lege în sarcina sa, în sensul că nu a dat curs cererii privind efectuarea menţiunilor cu privire la contractul său de muncă şi solicită ca acesta să fie obligat a face menţiunile necesare şi a-i închide cartea de muncă.

Tribunalul Iaşi, judecător-sindic, prin sent. com. nr. 542/S/05.12.2007 a hotărât următoarele:

A admis în parte contestaţia formulată de N.C. şi a dispus ca lichidatorul judiciar să pună în executare sent. civ. nr. 315/09.05.2003 a Tribunalului Iaşi,

urmând ca apoi să dea eficiență dispozițiilor art. 86 din Legea nr. 85/2006. A respins în parte contestația formulată de contestatorul N.C.M., domiciliat în Iași, cu privire la măsurile luate de C.R.L. SPRL, cu sediul în Iași, în calitate de lichidator judiciar al debitorului falit SC D. SA Iași, în ceea ce privește efectuarea mențiunilor în cartea de muncă și închiderea acesteia.

Împotriva sentinței a formulat recurs C.R.L. SPRL, în calitate de lichidator al SC D. SA, susținând că, în cadrul derulării procedurii de lichidare a SC D. SA, este imposibilă punerea în executare a sentinței recurate.

Arată recurenta că desfacerea contractului de muncă a dlui N.C. a intervenit anterior deschiderii procedurii falimentului, prin decizia nr. 1/12.01.2004 s-a dispus reintegrarea acestuia în funcția de director tehnic al SC D. SA, ulterior dispunându-se anularea acestei decizii.

Precizează recurenta că, în această fază a procedurii, este imposibilă executarea sentinței recurate, solicitând admiterea recursului și respingerea contestației.

Recursul este nefondat. Tribunalul Iași, judecător-sindic, a reținut corect, în urma analizei probelor administrate, că este întemeiată cererea contestatorului în ceea ce privește reintegrarea sa în muncă, dispunând ca lichidatorul judiciar să pună în executare sentința civilă prin care s-a dispus reintegrarea contestatorului, urmând, ulterior, a da eficiență dispozițiilor art. 65 alin. (1) C.muncii și art. 86 din Legea nr. 85/2006, hotărârile judecătorești definitive și executorii fiind obligatorii pentru toate părțile.

Față de aceste considerente, urmează a se respinge ca nefondat recursul formulat, menținând sentința recurată, fiind legală și temeinică.

40. Cerere de înlocuire a lichidatorului, formulată de președintele comitetului creditorilor, cu nerespectarea dispozițiilor art. 17 pct. 3 și 4 din Legea nr. 85/2006

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2) cu raportare la art. 24, art. 17 pct. 3 și 4

Pentru a formula o cerere de înlocuire a lichidatorului, întemeiată pe dispozițiile art. 22 alin. (2) raportat la dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, președintele comitetului creditorilor trebuie să facă dovada că, în prealabil, au fost respectate dispozițiile art. 17 pct. 3 și 4 din lege, referitoare la convocarea, deliberările și deciziile comitetului creditorilor.

În lipsa dovezilor care să ateste îndeplinirea acestor cerințe legale (proces-verbal în care să fie consemnată hotărârea de schimbare a lichidatorului, luată cu majoritate simplă), cererea astfel formulată apare ca neîntemeiată.

C.A. Craiova, Secția comercială, dec. nr. 243/2008

Creditoarea D. Olt, în calitate de preşedinte al comitetului creditorilor, a formulat cererea de înlocuire a lichidatorului judiciar întemeiată pe dispoziţiilor art. 22 alin. (2) raportat la art. 24 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

S-a susţinut de către D. Olt că lichidatorul, prin acţiunile şi demersurile efectuate, a tergiversat realizarea scopului prevăzut de lege, prejudiciind astfel grav interesele creditorilor, în sensul că a valorificat averea debitoarei cu încălcarea gravă a prevederilor legale referitoare la procedura de afişare a publicaţiei de vânzare prevăzute de art. 504 pct. 3 C.proc.civ., aşa încât prin sentinţa nr. 508/22.102007, pronunţată de Trib. Olt, în dosarul nr. 735/104/2007, s-a constatat nulă licitaţia organizată de lichidator.

Prin întâmpinarea depusă de către lichidator a solicitat respingerea cererii, în sensul că cererea de înlocuire nu a fost formulată de comitetul creditorilor, ci doar de un membru al acestui comitet.

Tribunalul Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, prin încheierea din 14 ianuarie 2008, a respins cererea formulată de D. Olt ca neîntemeiată pe considerentul că nu există nicio dovadă cu privire la faptul că toţi membrii comitetului s-au întrunit şi au hotărât formularea unei astfel de cereri.

Este adevărat că s-a depus la dosar acordul creditoarei P.C. privind formularea cererii de înlocuire, însă aceasta nu acoperă condiţia cerută de lege, referitoare la formularea cererii de către comitetul creditorilor, cu atât mai mult cu cât în dosar nu există dovada că celălalt membru al comitetului, A. Bucureşti, şi-ar fi exprimat punctul de vedere cu privire la formularea unei astfel de cereri.

Cât priveşte prejudicierea creditorilor, judecătorul-sindic a considerat că această susţinere este neîntemeiată, deoarece licitaţia respectivă a fost anulată, ulterior organizându-se o altă licitaţie, bunurile fiind vândute la o sumă mai mare decât cea obţinută cu ocazia licitaţiei contestate.

Împotriva acestei încheieri a formulat recurs D. Olt, care a învederat faptul că hotărârea a fost dată cu interpretarea şi aplicarea greşită a legii, în sensul că potrivit art. 17 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, deciziile comitetului creditorilor se iau cu majoritatea simplă din totalul membrilor acesteia, astfel că cererea de înlocuire îndeplineşte formele legale.

Instanţa a greşit şi în aprecierea că nu au fost prejudiciate interesele creditorilor, în condiţiile în care procedura a fost tergiversată, ceea ce a determinat creşterea cheltuielilor de procedură.

Analizând actele şi lucrările dosarului, în raport de motivele invocate în cauză, Curtea apreciază recursul ca fiind nefondat.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în orice stadiu al procedurii, judecătorul sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, poate înlocui pe administratorul judiciar, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice.

Activitatea comitetului creditorilor se concentrează pe ideea că acesta este îndreptăţit să urmărească şi să decidă asupra activităţii practicianului în insolvenţă. În acest sens, comitetul creditorilor se va întruni ori de câte ori se va considera necesar, dar cel puţin o dată pe lună pentru a discuta rapoartele prezentate de administrator sau lichidatorul judiciar, astfel încât să fie în măsură să analizeze acţiunile acestuia şi, eventual, atunci când este cazul, să conteste măsurile întreprinse de practician.

La art. 17 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, dispoziţie invocată şi de către recurentă, se precizează că deciziile comitetului creditorilor se iau cu majoritate simplă. Numai că, la dosar, nu există nicio dovadă în sensul că a existat o întrunire a comitetului creditorilor şi că, în cadrul deliberărilor, s-ar fi consemnat în procesul-verbal hotărârea de schimbare a lichidatorului cu majoritate simplă.

Din actele dosarului a reieşit doar faptul că respectiva cerere de înlocuire a fost formulată de preşedintele comitetului creditorilor – recurenta D. Olt, la care şi-a dat acordul creditoarea P.C.

Atâta timp cât nu au fost respectate dispoziţiile legale stipulate de Legea nr. 85/2006 în materie de convocare şi deliberare în ceea priveşte comitetul creditorilor, Curtea apreciază ca fiind justificată poziţia judecătorului-sindic, care a considerat că cererea nu a fost formulată de către comitetul creditorilor.

Cât priveşte celelalte susţineri ale recurentei privind fondul cauzei, acestea nu vor mai fi analizate, atâta timp cât nu au fost respectate prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de aceste considerente, Curtea, în raport de prevederile art. 312 C.proc.civ., va respinge recursul.

41. Sentinţă de deschidere a procedurii prin care judecătorul sindic a desemnat un lichidator provizoriu. Nepronunţarea asupra cererii unui creditor de desemnare a unui lichidator propus de către acesta

Legea nr. 85/2006, art. 11 lit. c), art. 19 alin. (2)

Prin sentinţa de deschidere a procedurii, judecătorul sindic a desemnat un lichidator provizoriu, dar nu s-a pronunţat asupra cererii unui creditor de desemnare a unui lichidator propus de către acesta.

Recursul creditorului formulat împotriva acestei sentinţe a fost respins, cu motivarea că rejudecarea cererii acestuia este lipsită de finalitate, deoarece, ulterior datei declarării recursului, a avut loc adunarea creditorilor

care a confirmat lichidatorul provizoriu, aşa încât nu se mai pune nici problema vătămării creditorului în drepturile sale procesuale.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 1657/2006

Prin sentinţa nr. 347/25.05.2006 a Tribunalului Dolj, Secţia comercială şi de contencios administrativ, pronunţată în dosarul nr. 22/F/2006, au fost admise cererile creditorilor SC P.N. SA Bucureşti, SC A. SRL Tr. Măgurele şi SC L.B. SRL Craiova, s-a luat act de renunţarea debitoarei la judecarea contestaţiei şi s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului împotriva debitoarei SC K.G. SRL şi trecerea la faliment a debitoarei, fiind desemnat lichidator judiciar SC A.S. SA Craiova; s-a dispus dizolvarea societăţii debitoare şi ridicarea dreptului de administrare al administratorului social; s-au fixat termenele prevăzute de art. 76 din lege, inclusiv termenul privind prima şedinţă a adunării creditorilor.

Împotriva sentinţei nr. 347/25.05.2006 a Tribunalului Dolj, Secţia comercială şi de contencios administrativ, pronunţată în dosarul nr. 22/F/2006, au declarat recurs creditoarele SC A. SRL Turnu Măgurele şi SC L.B. SRL Craiova.

Recurenta SC A. SRL Turnu Măgurele a invocat în cadrul criticilor sale de recurs faptul că judecătorul sindic a omis să se pronunţe asupra cererii formulate de recurentă, în calitate de creditoare, prin care a solicitat numirea unui lichidator ales, apreciind că astfel este vătămată în drepturile sale procedurale.

De asemenea, recurenta SC L.B. SRL Craiova a invocat în cadrul criticilor sale de recurs faptul că instanţa de fond nu s-a pronunţat asupra capătului de cerere formulat în scris de către recurentă în calitate de creditoare, prin care a solicitat numirea în calitate de lichidator judiciar a SC B.C. SA.

Curtea, analizând criticile de recurs, va respinge ambele recursuri având în vedere următoarele considerente:

Astfel, la data de 5.10.2006, după data declarării ambelor recursuri, a avut loc adunarea creditorilor, iar potrivit celor consemnate în procesul-verbal al adunării creditorilor, la punctul 4 de pe ordinea de zi, creditorii au confirmat lichidatorul judiciar desemnat provizoriu de către judecătorul sindic, respectiv SC A.S. SA.

În condiţiile în care a avut loc prima şedinţă a adunării creditorilor, care potrivit dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 a decis asupra numirii lichidatorului judiciar, în sensul confirmării celui desemnat provizoriu de către judecătorul sindic, Curtea apreciază că, în prezent, nu se mai justifică rejudecarea cererilor celor două recurente privind numirea provizorie a unui lichidator judiciar, fiind lipsită de finalitate.

Ca atare, în cauză, nu se poate pune problema că recurentele în calitate de creditoare au fost vătămate în drepturile lor procedurale, lichidatorul judiciar desemnat provizoriu de către judecătorul sindic fiind confirmat ulterior de către creditorii deţinând cel puţin 50 % din valoarea totală a creanţelor.

Având în vedere considerentele sus-menţionate, Curtea în temeiul dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., va respinge recursurile declarate de creditoarele SC A. SRL Turnu Măgurele şi SC L.B. SRL Craiova.

42. Orice persoană interesată are calitatea procesuală activă de a formula cererea de înlocuire a lichidatorului pentru motivele de incompatibilitate prevăzute de dispoziţiile art. 30 din O.U.G. nr. 86/2006

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2)
O.U.G. nr. 86/2006, art. 30

Prevederile art. 30 din O.U.G. nr. 86/2006 potrivit cărora practicianul in insolvenţă nu poate fi concomitent administrator judiciar sau lichidator al unui debitor şi al creditorului acestuia sunt imperative şi de ordine publică, aşa încât ele pot fi invocate de orice persoană interesată şi de judecătorul-sindic din oficiu.

Prin urmare, acţionarul majoritar al debitoarei aflate în procedura insolvenţei, ca persoană fizică, are calitatea procesuală activă pentru formularea cererii de înlocuire a lichidatorului, în situaţia în care, deşi lichidatorul cunoştea că este incompatibil conform art. 30 din O.U.G. nr. 86/2006, deoarece avea calitatea de lichidator şi al unei creditoare a debitoarei, aflându-se în stare de conflict de interese, acesta nu a formulat cerere de abţinere, potrivit art. 31 din acelaşi act normativ.

C.A. Alba Iulia, dec. com. nr. 632/2007

Prin sentinţa nr. 261/F/2007, pronunţată de judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Hunedoara, s-a respins cererea petentului Z.S. pentru înlocuirea lichidatorului judiciar al debitoarei SC C. SA Hunedoara.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul sindic a reţinut că, prin sentinţa nr. 60/F/2006 din 16.02.2006 s-a dispus intrarea în procedura falimentului a debitoarei SC C. SA Hunedoara la cererea creditoarei SC T.D. SA Hunedoara, fiind desemnat în calitate de lichidator judiciar dna C.M., practician în reorganizare şi lichidare judiciară.

Cererea de chemare în judecată prin care s-a solicitat schimbarea lichidatorului judiciar a fost introdusă spre soluţionare judecătorului sindic de către acţionarul majoritar al SC C. SA în calitate de persoană fizică.

Atât fosta Lege nr. 64/1995 privind lichidarea şi reorganizarea judiciară, cât şi actuala Lege nr. 85/2006 privind procedura de insolvenţă nu prevăd posibilitatea vreunui acţionar, asociat şi societăţii debitoare aflate în procedura instituită de acest act normativ de a introduce astfel de cereri.

Potrivit art. 11 alin. (1) lit. c) şi d) şi art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, înlocuirea practicianului desemnat prin hotărârea de deschidere a procedurii se face doar prin hotărârea adunării generale a creditorilor şi a comitetului creditorilor sau prin încheierea judecătorului sindic, pentru motive temeinice. Aspectele semnalate printre motivele de înlocuire a lichidatorului judiciar au apărut ca nefondate, nefăcându-se dovada că acesta s-ar afla într-o stare de incompatibilitate.

Împotriva sentinţei a declarat recurs petentul care a solicitat modificarea sentinţei atacate şi admiterea cererii sale.

În motivarea recursului, s-a arătat că orice persoană interesată poate solicita înlocuirea lichidatorului judiciar pentru motive de incompatibilitate. Deşi lichidatorul judiciar cunoştea că este incompatibil conform dispoziţiilor art. 30 din O.U.G. nr. 86/2006, nu s-a abţinut de la operaţiunile de lichidare ale debitoarei SC C. SA Hunedoara.

Verificând motivul de recurs formulat de petent, Curtea de apel constată că acesta este fondat pentru următoarele considerente:

Normele de drept care reglementează incompatibilităţile profesioniştilor în reorganizare şi lichidare sunt imperative şi de ordine publică, putând fi invocate de orice persoană interesată şi de judecătorul sindic din oficiu.

În aceste condiţii, apare greşită aprecierea de către judecătorul sindic a lipsei calităţii procesuale active a petentului în a solicita înlocuirea lichidatorului judiciar.

În al doilea rând, s-a apreciat că cererea este nedovedită.

Şi această apreciere este nefondată întrucât chiar lichidatorul judiciar recunoaşte că ar fi existat debite pe care debitoarea le datora creditoarei SC S.P. SA Hunedoara unde acelaşi profesionist avea calitatea de lichidator judiciar.

Judecătorul sindic nu a verificat starea de fapt.

Faţă de cele reţinute se impune ca, în temeiul art. 312 alin. (5) C.proc.civ., să se admită recursul petentului cu consecinţa casării sentinţei atacate şi trimiterea cauzei spre rejudecare judecătorului sindic.

Cu ocazia rejudecării se va verifica dacă la data numirii lichidatorului judiciar al debitoarei SC C. SA Hunedoara această debitoare avea debite faţă de SC S.P. SA Hunedoara şi se va aprecia dacă există motive de incompatibilitate prevăzute de art. 30 din O.U.G. nr. 86/2006.

43. Lichidator. Stabilirea remuneraţiei

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 24 alin. (1) raportat la art. 19 alin. (2)

Încheierea judecătorului sindic, prin care, dispunându-se deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă împotriva debitoarei şi numindu-se lichidatorul, s-a stabilit şi remuneraţia acestuia, este nelegală în privinţa statuării asupra acestui din urmă aspect.

Astfel, în conformitate cu art. 24 alin. (1) raportat la art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, la recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor, sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50 % din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator stabilindu-i şi remuneraţia.

În consecinţă, judecătorul sindic nu poate stabili remuneraţia lichidatorului, cu excepţia situaţiei în care aceasta se va achita din fondul constituit conform prevederilor art. 4 din Legea nr. 85/2006, pe baza criteriilor stabilite prin O.U.G. nr. 86/2006 privind organizarea activităţii practicienilor în insolvenţă.

Judecătorul-sindic are doar dreptul de a confirma, prin încheiere, onorariul negociat de lichidator cu adunarea creditorilor, în conformitate cu art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 883/2007

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sub nr. 78/120/F/2006, creditoarea D. Dâmboviţa a solicitat declanşarea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC A.P. SRL.

În motivarea acţiunii, creditoarea a susţinut că debitoarea figurează în evidenţele financiar-fiscale cu un debit în sumă de 210.844 lei, reprezentând CAS, CASS, impozit pe profit, fond datorat persoanelor cu handicap, şomaj, TVA, pentru care s-au calculate dobânzi şi penalităţi de întârziere.

În urma analizei actelor şi lucrărilor dosarului, Trib. Prahova a pronunţat sentinţa nr. 64 din 3 mai 2007, prin care a admis cererea formulată de creditoare şi a dispus deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei, fiind numit ca administrator judiciar SC S.A. IPURL.

În cursul derulării procedurii insolvenţei privind pe debitoarea SC A.P. SRL, judecătorul-sindic a pronunţat încheierea din 28 iunie 2007, prin care a fost admisă cererea formulată de administratorul judiciar desemnat în cauză, s-a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă împotriva debi-

toarei şi notificarea deschiderii procedurii asociatului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Dâmboviţa în vederea efectuării menţiunilor corespunzătoare, precum şi tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi.

În acelaşi timp, a fost numit un lichidator judiciar, respectiv SC S.A. IPURL, stabilindu-i-se o retribuţie de 2.000 lei şi un procent de 7% din sumele aduse pentru acoperirea creanţei.

Împotriva acestei încheieri, în termen legal, a formulat recurs creditoarea D. Dâmboviţa, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Creditoarea şi-a întemeiat recursul pe dispoziţiile art. 304 pct. 8 şi 9 C.proc.civ. şi Legea nr. 85/2006.

În susţinerea recursului, aceasta a precizat că Legea nr. 85/2006 nu prevede posibilitatea ca astfel de decizii să fie luate într-o asemenea manieră, fiind stabilită în mod clar modalitatea de cuantificare a onorariului acordat lichidatorului.

Astfel, se arată că art. 17 alin. (1) lit. b) stipulează că intră în atribuţiile comitetului creditorilor să „negocieze cu administratorul judiciar sau cu lichidatorul care doreşte să fie desemnat de către creditori în dosar condiţiile numirii şi să recomande adunării creditorilor astfel de numiri".

În asemenea condiţii, învederează recurenta că din acest text de lege rezultă faptul că numirea şi onorariul administratorului/lichidatorului judiciar se face de către adunarea creditorilor, judecătorului-sindic nerămânându-i altceva, potrivit dispoziţiilor legale, decât să confirme prin încheiere administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat de adunarea creditorilor, precum şi să confirme onorariul negociat cu acesta.

De asemenea, se mai susţine că prin hotărârea prin care se dispune intrarea în faliment, judecătorul sindic va pronunţa dizolvarea societăţii debitoare şi va dispune, în cazul procedurii simplificate, confirmarea, în calitate de lichidator al administratorului judiciar.

Conform art. 19 alin. (2), „la recomandarea creditorilor, în cadrul primei şedinţe a creditorilor sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia".

Precizează recurenta că, în speţă, creanţa D. Dâmboviţa este de 99%, astfel că aceasta, în calitate de creditor majoritar, este îndreptăţită să stabilească lichidatorul şi onorariul acestuia.

Faţă de cele învederate, se solicită admiterea recursului aşa cum a fost formulat, casarea/modificarea încheierii recurate şi, pe cale de consecinţă, desfiinţarea dispoziţiilor privitoare la onorariul lichidatorului judiciar, urmând ca acesta să fie stabilit de adunarea creditorilor.

Examinând încheierea recurată, prin prisma criticilor formulate şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea reţine că recursul este fondat, pentru considerentele ce se vor expune în continuare:

Prin sentinţa nr. 64 din 3.05.2007, pronunţată de Trib. Dâmboviţa, Secţia comercială şi de contencios administrativ, s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC A.P. SRL şi a fost numit în calitate de administrator judiciar SC S.A. IPURL cu o retribuţie de 1.500 lei.

Prin încheierea recurată s-a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă împotriva aceleiaşi debitoare şi numirea în calitate de lichidator a SC S.A. IPURL cu o retribuţie de 2.000 lei şi un procent de 7% din sumele aduse pentru acoperirea creanţei.

În conformitate cu art. 24 alin. (1) raportat la art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, la recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor, sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţei pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia.

În consecinţă, judecătorul sindic nu poate stabili remuneraţia lichidatorului cu excepţia situaţiei în care aceasta se va achita din fondul constituit conform prevederilor art. 4 din Legea nr. 85/2006, pe baza criteriilor stabilite prin O.U.G. nr. 86/2006.

Judecătorul-sindic are doar dreptul de a confirma, prin încheiere, onorariul negociat de lichidator cu adunarea creditorilor, în conformitate cu art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de cele reţinute, în baza art. 312 alin. (3) raportat la art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Curtea va admite recursul şi va modifica în parte încheierea atacată, în sensul că va înlătura dispoziţiile referitoare la retribuţia lichidatorului şi va menţine retribuţia stabilită prin sentinţa de deschidere a procedurii insolvenţei, respectiv 1.500 lei.

Notă: Prin pct. 12 al art. I din O.U.G. nr. 173/2008, publicată în M.Of. nr. 792 din 26 noiembrie 2008, a fost introdus alin. (2^1) al art. 19 potrivit căruia: „*Creditorul care deţine cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor poate să decidă, fără consultarea adunării creditorilor, desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator în locul administratorului judiciar sau lichidatorului provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, lichidatorul provizoriu şi să îi stabilească remuneraţia*".

44. Înlocuire lichidator. Motive temeinice. Încălcarea dispoziţiilor art. 30 alin. (3) şi art. 40 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. e), art. 22 alin. (2)
O.U.G. nr. 86/2006, art. 30 alin. (3), art. 40 alin. (2)

Potrivit dispoziţiilor art. 30 alin. (3) din O.U.G. nr. 86/2006, practicianul în insolvenţă nu poate fi concomitent administrator judiciar sau lichidator al unui debitor şi al creditorului acestuia.

Această interdicție se raportează la momentul desemnării ca administrator judiciar sau lichidator al debitorului sau creditorului acestuia, situație în care practicianul în insolvență ar fi trebuit să se abțină de la desemnarea ca administrator judiciar sau lichidator în cauză. Totodată, această interdicție operează ope legis, neavând relevanță juridică faptul că administratorul judiciar sau lichidatorul nu a efectuat acte de natură a leza interesele debitorului sau ale creditorului acestuia.

Potrivit dispozițiilor art. 40 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006, societățile civile profesionale pot fi reprezentate legal sau convențional numai de către persoanele care au calitatea de practician în insolvență compatibil.

Această condiție operează ope legis, neavând relevanță juridică faptul că mandatarul, care nu avea calitatea de practician în insolvență, nu a îndeplinit niciun act de procedură specific lichidatorului și nu a încălcat nicio dispoziție din Legea nr. 85/2006 sau O.U.G. nr. 86/2006.

C.A. Ploiești, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 892/2007

Prin încheierea din Camera de consiliu din data de 5 iulie 2007, Trib. Dâmbovița, Secția comercială și de contencios administrativ, a dispus în baza art. 11 alin. (1) lit. e) raportat la art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, înlocuirea lichidatorului judiciar SC E.C. IPURL, reprezentat de D.P. și a numit ca lichidator judiciar pe SC E.C. SRL, reprezentat de avocat A.M.M., cu atribuțiile prevăzute de art. 24 din Legea nr. 85/2006 și cu onorariu stabilit de adunarea creditorilor în ședința din data de 16 mai 2007, a dispus ca plata onorariului cuvenit fostului lichidator, pentru serviciile prestate până în prezent să se efectueze conform sentinței de deschidere a procedurii, iar pentru perioada 16 mai 2007 – 5.07.2007, conform hotărârii adunării creditorilor de la 16 mai 2007, din averea debitoarei, iar în lipsa disponibilităților din fondul de lichidare conform art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Prin aceeași hotărâre a respins cererea de recuzare a aceluiași lichidator formulată de creditoarea SC E.C. SRL Târgoviște, a respins contestația la tabelul definitiv al creanțelor, excepțiile prematurității cererii, nelegalității și lipsei calității procesuale invocate de aceeași creditoare și a luat act că la data de 16 mai 2007, adunarea creditorilor a desemnat comitetul creditorilor format din SC I.R. București, SC F.I. SRL și SC A.T. SRL, fixând termen de control al activității lichidatorului la 6 septembrie 2007.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că din actele aflate la dosar a rezultat în mod cert că, la data când lichidatorul judiciar SC E.C. IPURL, reprezentat de D.P., a fost desemnat, respectiv data de 15 februarie 2007, acesta avea calitatea de administrator judiciar și în dosarul de insolvență nr. 125/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița, privind pe debitoarea SC S.

SRL, încă de la data de 30 ianuarie 2007, situaţie de fapt recunoscută de lichidator prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei şi a fost menţinută până la data de 8 mai 2007, când a fost înlocuit de Curtea de Apel Ploieşti, prin decizia pronunţată în recurs, astfel că faţă de lichidator exista la momentul desemnării sale starea de incompatibilitate.

Se reţine prin aceeaşi hotărâre că acelaşi lichidator se face vinovat şi de încălcarea dispoziţiilor art. 40 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006 privind organizarea activităţii practicienilor în insolvenţă, potrivit cărora societăţile civile profesionale pot fi reprezentate legal sau convenţional numai de către persoanele care au calitatea de practician în insolvenţă compatibil, deoarece prin procură autentificată, lichidatorul judiciar l-a împuternicit pe B.I. să-l reprezinte în toate procedurile legate de falimentul SC A.G. SRL la Tribunalul Dâmboviţa, aceeaşi persoană fiind reprezentantul şi SC F.I. SRL, creditoare în prezenta cauză, făcând parte din comitetul creditorilor, ceea ce creează o altă incompatibilitate prevăzută de lege.

Pentru aceste considerente, prima instanţă a dispus înlocuirea lichidatorului judiciar SC E.C. IPURL, cu SC E.C. SRL, dispunând plata onorariului fostului lichidator şi respingând ca neîntemeiată cererea de recuzare a aceluiaşi lichidator formulată de creditoarea SC E.C. SRL, contestaţia la tabelul definitiv al creanţelor şi excepţiile prematurităţii cererii, nelegalităţii şi lipsei calităţii procesuale, invocate de aceeaşi creditoare.

Împotriva încheierii a declarat recurs lichidatorul SC E.C. IPURL, criticând încheierea pentru nelegalitate şi netemeinicie, arătând în esenţă că, în mod greşit judecătorul sindic a apreciat că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 30 pct. 3 din O.U.G. nr. 86/2006, deoarece la data de 30 ianuarie 2007 a fost desemnat în calitate de administrator judiciar al debitoarei SC S. SRL, iar la data de 15 februarie 2007, lichidator judiciar al debitoarei SC A.C. SRL, şi în calitatea sa de lichidator al SC S. SRL nu a îndeplinit niciun act procedural, calitatea sa încetând încă de la data de 8 mai 2007, prin decizia Curţii de Apel Ploieşti, iar în calitate de lichidator al debitoarei SC A.C. SRL, nu sunt incidente dispoziţiile art. 30 pct. 3 din O.U.G. nr. 86/2006, deoarece nu a efectuat acte care să lezeze interesele debitorilor sau ale creditorilor din cele două cauze.

Toate actele procedurale întocmite de recurentă sunt după data de 8 mai 2007, dată la care recurenta optase pentru calitatea sa de lichidator judiciar al SC A.C. SRL, astfel încât nu exista niciun caz de incompatibilitate în ce o priveşte pe recurentă.

Cel de al doilea motiv, avut în vedere de judecătorul sindic la înlocuirea recurentei, este nefondat, deoarece procura autentificată prin care a împuternicit pe domnul I.B. să-l reprezinte în toate procedurile legate de falimentul SC A.C. SRL, este legată exclusiv de posibilitatea ca mandatarul lichida-

torului judiciar să poată obţine de la dosarul cauzei copii xerox, sau să depună corespondenţa necesară bunului mers al acestei cauze, mandatarul neîndeplinind niciun act de procedură specific lichidatorului, nu a semnat şi nici nu a uzat de calitatea de reprezentant al acestuia, el nemaifiind nici angajat şi nici reprezentant al creditoarei SC F.I. SRL, astfel încât nu erau îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 40 alin. (3) din O.U.G. nr. 86/2006, avute în vedere de judecătorul sindic la înlocuirea sa.

Faptul că mandatarul său a participat la adunarea creditorilor, întocmind procesul-verbal în prezenţa lichidatorului judiciar, nu reprezintă o încălcare a dispoziţiilor art. 40 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006 şi, totodată, nici prezenţa în instanţă a acestui mandatar nu reprezintă o încălcare a vreunei dispoziţii din Legea nr. 85/2006, sau a O.U.G. nr. 86/2006, chiar judecătorul sindic a înlăturat incidentul procedural în şedinţa din 21.06.2007, când a stabilit că mandatarul nu are calitatea de reprezentant al lichidatorului şi nu i s-au înmânat documentele depuse la dosarul cauzei de către creditoarea SC E.C. SRL, eventuala nelegalitate a unui act întocmit de mandatar ar fi putut duce cel mult la nulitatea actului respectiv, dar nu era un motiv de înlocuire a recurentei.

Mai arată recurenta că înlocuirea sa se putea face numai pentru motive temeinice, or, motivele temeinice la care fac referire dispoziţiile legale trebuie analizate şi în raport de prevederile art. 20 din Legea nr. 85/2006, care reglementează atribuţiile administratorului judiciar, judecătorul sindic nefăcând nicio referire la vreo încălcare a unor dispoziţii legale, astfel încât măsura dispusă de acesta nu este motivată.

Se solicită admiterea recursului, modificarea în parte a încheierii şi respingerea cererii de înlocuire a sa din calitatea de lichidator judiciar al debitoarei SC A.C. SRL.

Curtea, examinând sentinţa, prin prisma criticilor din recurs, în raport de actele şi lucrările dosarului şi de dispoziţiile legale ce au incidenţă în cauză, constată că recursul este nefondat, pentru considerentele următoare:

În ceea ce priveşte motivele de recurs ce vizează încălcarea dispoziţiilor art. 30 alin. (3) din O.U.G. nr. 86/2006, criticile aduse încheierii sunt nefondate.

Potrivit dispoziţiilor art. 30 alin. (3) din O.U.G. nr. 86/2006 privind organizarea activităţii practicienilor în insolvenţă, practicianul în insolvenţă nu poate fi concomitent administrator judiciar sau lichidator al unui debitor şi al creditoarei acestuia.

Din probatoriile administrate la instanţa de fond, a rezultat că recurenta a fost desemnată lichidator judiciar al debitoarei SC A.C. SRL la data de 15 februarie 2007, dată la care avea şi calitatea de administrator judiciar al debitoarei SC S. SRL, fiind numit în această calitate încă de la data de 30 ianuarie 2007, calitate ce a fost menţinută până la data de 8 mai 2007, când a fost

înlocuit de Curtea de Apel Ploieşti, prin decizia pronunţată în recurs, starea de incompatibilitate a recurentei în calitate de lichidator judiciar, exista la momentul desemnării sale, stare care era cunoscută de acesta şi în această situaţie trebuia să se abţină de la desemnarea ca lichidator al debitoarei SC A.C. SRL, astfel încât corect judecătorul sindic a reţinut încălcarea dispoziţiilor art. 30 alin. (3) din O.U.G. nr. 86/2006 şi a dispus înlocuirea recurentei din calitatea de lichidator judiciar al debitoarei SC A.C. SRL.

Cu privire la încălcarea dispoziţiilor art. 40 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006, criticile aduse sentinţei de către recurentă sunt nefondate.

Potrivit dispoziţiilor art. 40 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006, se prevede că societăţile civile profesionale pot fi reprezentate legal sau convenţional numai de către persoanele care au calitatea de practician în insolvenţă compatibil.

Or, prin procură autentificată, recurenta în calitate de lichidator judiciar a împuternicit pe domnul B.I. din Târgovişte să reprezinte la Tribunul Dâmboviţa în toate procedurile legate de falimentul SC A.C. SRL, aşa cum rezultă din conţinutul procurii autentificate, aflată în copie xerox la dosarul de recurs şi cum B.I. nu avea calitatea de practician în insolvenţă, rezultă cert că au fost încălcate de către recurentă dispoziţiile art. 40 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006, prin emiterea procurii autentificate, astfel încât toate motivele invocate de către recurentă în recurs, că mandatarul nu a îndeplinit niciun act de procedură specific lichidatorului, că nu a încălcat nicio dispoziţie din Legea nr. 85/2006, sau O.U.G. nr. 86/2006, sunt nefondate.

Chiar recurenta, în motivele de recurs, arată că mandatarul său a participat la adunarea creditorilor întocmind procesul-verbal încheiat cu acea ocazie, s-a prezentat în instanţă la termenul din 21.06.2007, când judecătorul sindic a constatat că nu poate avea calitatea de reprezentant al lichidatorului judiciar, neavând calitatea de practician în insolvenţă compatibil, astfel încât criticile recurentei aduse sentinţei că mandatarul său nu a îndeplinit niciun act de procedură specific lichidatorului, nu sunt fondate.

Pentru toate aceste considerente, în mod corect şi legal, judecătorul sindic prin încheierea recurată, a dispus înlocuirea lichidatorului SC E.C. IPURL, reprezentat de domnul D.P., cu lichidatorul judiciar SC E.C. SRL, astfel încât recursul formulat se priveşte ca nefondat şi în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., va fi respins ca atare, în cauză neevidenţiindu-se niciun motiv de casare sau de modificare din cele prevăzute de art. 304 C.proc.civ.

45. Cerere de decontare a unor plăţi efectuate de lichidator înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006

Legea nr. 64/1995, art. 27
Legea nr. 85/2006, art. 4

În condiţiile în care lichidatorul formulează o cerere prin care solicită judecătorului sindic decontarea unor plăţi reprezentând onorarii de avocat, efectuate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006, din fondul de lichidare constituit în condiţiile art. 4 din Legea nr. 85/2006, acesta trebuie să facă dovada că a supus aprobării judecătorului sindic numirea şi remuneraţia persoanei de specialitate pe care a angajat-o, în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 64/1995, în vigoare la acea dată, conform principiului „tempus regit actum".

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 1282/COM/2007

Prin încheierea nr. 529/COM/29.01.2007, pronunţată de judecătorul sindic în dosarul nr. 62/118/2003, a fost respinsă cererea formulată de C.T. IPURL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC C.W.C. SRL privind decontarea sumei de 2.109 lei din contul fondului de lichidare.

Pentru a pronunţa această hotărâre, judecătorul sindic a reţinut că lichidatorul judiciar a solicitat aprobarea plăţii din contul fondului de lichidare a sumei de 2.109 lei din care 37,40 lei taxe poştale plătite în perioada aprilie 2005 – august 2006, 30 lei taxe achitate la registrul comerţului, 41 lei taxe judiciare de timbru şi timbru judiciar, 2.000 lei onorariu avocat.

Din interpretarea dispoziţiilor art. 8 din Normele metodologice pentru aplicarea art. 4 din Legea nr. 85/2006 s-a reţinut că una din condiţiile plăţii cheltuielilor de procedură din contul fondului de lichidare o constituie epuizarea disponibilităţilor din contul averii debitoarei, care va trebui să rezulte dintr-o comunicare, în conformitate cu practica bancară.

În cauză, extrasul de cont emis de B.R. a atestat că în contul debitoarei exista un disponibil de 148,94 lei din care se pot achita cheltuielile constând în taxe poştale, taxe la registrul comerţului şi taxa de timbru judiciar, valoarea lor totală fiind de 109 lei.

În ceea ce priveşte onorariul de avocat în cuantum de 2.000 lei, judecătorul sindic a apreciat că nu poate fi plătit din contul fondului de lichidare întrucât numirea şi nivelul remuneraţiei avocatului nu au fost supuse aprobării în condiţiile art. 24 cu referire la art. 23 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva încheierii nr. 529/COM/29.01.2007 a declarat recurs lichidatorul judiciar, solicitând schimbarea în tot a acesteia şi admiterea cererii aşa cum a fost formulată.

În motivarea recursului, lichidatorul judiciar a arătat că acţiunile sale de anulare a contractelor comerciale au fost aprobate de instanţă şi au început în februarie 2005, în acel moment existând bunuri în patrimoniul debitoarei, neavând cunoştinţă asupra modului de derulare a acţiunilor sale şi durata acestora.

Reprezentantul convenţional desemnat cu aprobarea creditorilor nu a fost angajat în momentul solicitării decontării sumelor din fondul de lichidare, septembrie 2006, ci acesta a continuat acţiunile începute în februarie 2005.

Examinând cauza în raport de motivele invocate în cererea de recurs ce pot fi încadrate în prevederile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Curtea constată că recursul nu este fondat.

Lichidatorul judiciar a solicitat decontarea sumei de 2.000 lei reprezentând onorariu avocat din contul fondului de lichidare constituit în condiţiile art. 4 din Legea nr. 85/2006.

După cum s-a precizat şi în motivele de recurs, persoana de specialitate a fost angajată începând cu anul 2005, când în vigoare erau dispoziţiile Legii nr. 64/1995 care prevedea, la art. 27, că numirea şi nivelul retribuţiilor persoanelor de specialitate vor fi supuse aprobării judecătorului-sindic.

Începând cu luna iulie 2006, prin intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006, legiuitorul a prevăzut alte norme referitoare la numirea şi retribuţia persoanelor de specialitate, precum şi în ceea ce priveşte utilizarea fondului de lichidare.

Astfel, potrivit art. 4 alin. (4), în lipsa disponibilităţilor în contul debitorului, se va utiliza fondul de lichidare, plăţile efectuându-se pe baza unui buget previzionat pe o perioadă de cel puţin 3 luni, aprobat de judecătorul-sindic, iar potrivit alin. (5), judecătorul-sindic va putea autoriza, pe baza documentelor justificative ataşate la raportul lunar al administratorului judiciar/lichidatorului, elaborat potrivit art. 21 alin. (1), plata, din fondul de lichidare a cheltuielilor ce au depăşit bugetul previzionat.

Conform art. 23, în vederea îndeplinirii atribuţiilor sale, administratorul judiciar va putea desemna persoane de specialitate. Numirea şi nivelul remuneraţiilor acestor persoane vor fi supuse aprobării comitetului creditorilor, cu excepţia cazurilor în care va fi stabilit că acestea vor fi achitate din fondul constituit conform art. 4.

Lichidatorul judiciar a solicitat decontarea unei plăţi efectuate la data de 28.11.2005 şi a uneia efectuate la 30.05.2006, deci înainte de modificările aduse prin Legea nr. 85/2006, astfel că trebuia să facă dovada că a supus aprobării judecătorului sindic numirea şi remuneraţia persoanei de specialitate pe care a angajat-o.

Pe cale de consecinţă, neexistând motive de nelegalitate a hotărârii atacate, Curtea apreciază că recursul este nefondat, urmând ca în temeiul art. 312 C.proc.civ. să fie respins.

46. Lichidator. Criterii pentru stabilirea remunerației acestuia

O.U.G. nr. 86/2006, art. 37 alin. (2)

Singurele criterii pentru stabilirea remunerației cuvenite lichidatorului sunt cele prevăzute de art. 37 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006.

Alineatul (2) al art. 37 din acest act normativ prevede că la stabilirea onorariului se vor avea în vedere următoarele tipuri de factori care reflectă gradul de complexitate a activității depuse: a) numărul de salariați ai debitorului; b) riscul privind conflictele de muncă; c) cifra de afaceri a debitorului pe ultimii 3 ani; d) valoarea totală a datoriilor și numărul creditorilor; e) valoarea creanțelor, numărul debitorilor; f) numărul și complexitatea litigiilor aflate pe rol în care debitorul are calitate de reclamant și, respectiv, de pârât; g) valoarea patrimoniului, potrivit evaluării; h) natura activelor, atractivitatea pe piață, riscurile legate de conservarea lor; i) nivelul de lichidități aflate la dispoziția debitorului pentru acoperirea cheltuielilor inițiale de lichidare.

Ordinul nr. 1186/2006, emis de Ministerul Finanțelor, nu poate impune un nivel maxim al onorariilor cuvenite lichidatorilor în primul rând pentru că este un act normativ inferior ca forță juridică de aplicare în raport cu O.U.G. nr. 86/2006, care, prin art. 37 alin. (2), prevede criterii complexe după care judecătorul sindic se poate ghida în fixarea remunerației cuvenite lichidatorului, și, în al doilea rând, ordinul în cauză privește doar situația unui creditor, respectiv a creditorilor bugetari, neputând fi extins la situația celorlalți creditori.

C.A. Târgu Mureș, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 431/R/2007

Prin încheierea civilă nr. 63/22.01.2007, pronunțată de judecătorul sindic în dosarul nr. 1091/96/2006 al Tribunalului Harghita, s-a dispus începerea procedurii simplificate a falimentului debitorului SC B. SRL. De asemenea, prin același dispozitiv, s-au dispus măsurile de la art. 107 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, printre care și desemnarea lichidatorului în persoana SC L.F. IPURL, precum și stabilirea retribuția acestuia, după cum urmează: 7% din sumele obținute prin valorificarea bunurilor, exclusiv TVA, în situația în care creanța fiscală este acoperită în integralitate, într-un termen de 12 luni de la data deschiderii procedurii; 6% din sumele obținute prin valoarea bunurilor exclusiv TVA, în situația în care creanța fiscală este acoperită într-un procent mai mare de 80% inclusiv în termen de 18 luni de la deschiderea procedurii; 5% din sumele obținute prin valoarea bunurilor exclusiv TVA, în situația în care creanța fiscală este acoperită într-un procent mai mare de 50%, inclusiv

în termen de 18 luni de la deschiderea procedurii, la nivelul a trei salarii medii pe economie, la care se va adăuga o cotă procentuală de 10% + TVA din sumele distribuite creditorilor în cadrul lichidării.

Față de această hotărâre a declarat, în termen, recurs creditoarea D. Harghita, solicitând admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței comerciale în ce privește retribuția lichidatorului, iar, în urma rejudecării, instanța să dispună ca retribuția lichidatorului, precum și a remunerației prevăzute în cotele procentuale, să fie în conformitate cu dispozițiile O.M.F.P. nr. 1186/2006.

În motivarea recursului se arată că recurenta, potrivit aceluiași ordin, nu poate accepta ca onorariul de succes să fie mai mare de 7% din sumele obținute prin valorificarea bunurilor, exclusiv TVA.

Analizând actele de la dosar, atât prin prisma motivelor de recurs invocate, cât și în virtutea principiului devolutiv, instanța de recurs reține următoarele:

Într-adevăr, art. 7 din Ordinul privind deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și faliment, deschisă de organele fiscale competente, și propunerile de numire a lichidatorilor, emis de Ministerul Finanțelor, prevede la alin. (1) și (2) că: „(1) Organele fiscale nu vor accepta ca în cadrul procedurii insolvenței onorariul lunar al administratorului sau al lichidatorului sa fie mai mare de 2.000 lei pe lună.

(2) Organele fiscale nu vor accepta ca în cadrul procedurii insolvenței onorariul de succes al administratorului sau al lichidatorului sa fie mai mare de 7% din valoarea bunurilor valorificate. Onorariul de succes poate fi acordat numai în situația în care creanța fiscală este acoperită în integralitate".

Articolul 107 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 85/2006 prevede că în cazul procedurii generale, desemnarea unui lichidator provizoriu, precum și stabilirea atribuțiilor și a remunerației acestuia se vor face în conformitate cu criteriile aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Încă nu a fost emisă o hotărâre de Guvern în acest sens, în aplicarea legii, însă art. 37 din O.U.G. nr. 86/2006 privind organizarea activităților practicienilor în insolvență statuează în alin. (1) că practicienii în insolvență au dreptul la onorarii pentru activitatea desfășurată, sub forma unor onorarii fixe, onorarii de succes sau o combinație a acestora, iar alin. (2) prevede că pentru stabilirea onorariului vor trebui avuți în vedere mai mulți factori ce reflectă complexitatea activității depuse: a) numărul de salariați ai debitorului; b) riscul privind conflictele de muncă; c) cifra de afaceri a debitorului pe ultimii 3 ani; d) valoarea totală a datoriilor și numărul creditorilor; e) valoarea creanțelor, numărul debitorilor; f) numărul și complexitatea litigiilor aflate pe rol în care debitorul are calitate de reclamant și, respectiv, de pârât; g) valoarea patrimoniului, potrivit evaluării; h) natura activelor, atractivitatea

pe piaţă, riscurile legate de conservarea lor; i) nivelul de lichidităţi aflate la dispoziţia debitorului pentru acoperirea cheltuielilor iniţiale de lichidare.

Din cele de mai sus, rezultă că singurele criterii pentru stabilirea remuneraţiei cuvenite lichidatorului sunt cele prevăzute de art. 37 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006.

Ordinul nr. 1186/2006, emis de Ministerul Finanţelor, nu poate impune un nivel maxim al onorariilor cuvenite lichidatorilor, în primul rând pentru că este un act normativ inferior ca forţă juridică de aplicare în raport cu O.U.G. nr. 86/2006, care, prin art. 37 alin. (2), prevede criterii complexe după care judecătorul sindic se poate ghida în fixarea remuneraţiei cuvenite lichidatorului, şi, în al doilea rând, ordinul în cauză priveşte doar situaţia unui creditor, respectiv a creditorilor bugetari, neputând fi extins la situaţia celorlalţi creditori.

Din acest punct de vedere, este relevant că majoritatea creditorilor, în proporţie de 62,61% din totalul creanţelor, au votat onorariile propuse de administratorul judiciar, aşa că votul majoritar, pe lângă aprecierea criteriilor complexe prevăzute de art. 37 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006, au determinat judecătorul sindic să stabilească remuneraţia astfel cum a fost propusă de administratorul judiciar.

Ca atare, instanţa de recurs consideră justă dispoziţia judecătorului sindic privind retribuţia ce urmează să o primească lichidatorul în procedura falimentului, ea fiind în acord atât cu dispoziţiile art. 107 lit. d) din Legea nr. 85/2006, cât şi cu dispoziţiile art. 37 alin. (1) şi (2) din O.U.G. nr. 86/2006.

Se va respinge, aşadar, ca nefondat recursul formulat de creditoarea D. Harghita.

47. Înlocuirea lichidatorului de către judecătorul sindic fără respectarea procedurii prevăzute în art. 19 din Legea nr. 85/2006. Nelegalitate

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (1), art. 19

În situaţia în care lichidatorul desemnat de judecătorul sindic, prin încheierea de deschidere a procedurii insolvenţei în formă simplificată şi de intrare în procedura falimentului, notifică instanţei, în temeiul dispoziţiilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, refuzul numirii sale, judecătorul sindic trebuie să procedeze la înlocuirea acestuia cu respectarea procedurii prevăzute în art. 19 din lege.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. civ. nr. 480/ COM/2007

Prin încheierea din 3 noiembrie 2006, pronunţată de judecătorul sindic, s-a admis cererea debitoarei S., în temeiul art. 1 alin. (2) lit. e) raportat la art. 3 pct. 25 din Legea nr. 85/2006, privind deschiderea procedurii de insolvenţă în formă simplificată şi intrarea acesteia în procedura falimentului. A fost desemnat în calitate de lichidator C.

La de 23 noiembrie 2006 lichidatorul desemnat a comunicat Tribunalului Tulcea refuzul său la această numire, întemeiat pe dispoziţiile art. 22 alin. (1) şi art. 19 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 şi art. 149 alin. (2) din Legea nr. 31/1990.

Prin încheierea pronunţată la 28.11.2006, judecătorul sindic a admis cererea lichidatorului şi a dispus înlocuirea acestuia cu lichidatorul R., reţinând în esenţă că acest lichidator a fost desemnat anterior, prin încheierea judecătorului delegat la Oficiul registrului comerţului, că acesta a intrat în posesia actelor contabile ale debitoarei şi a început inventarierea bunurilor acesteia.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs creditoarea S.C.

Examinând cauza în raport de prevederile art. 304^1 C.proc.civ. şi de motivele invocate în cererea de recurs, Curtea constată că recursul este fondat.

Potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în cazul în care un practician în insolvenţă desemnat refuză numirea, acesta are obligaţia de a notifica instanţa, în termen de 5 zile de la comunicarea sentinţei de numire. Judecătorul-sindic va sancţiona cu amendă judiciară de la 500 lei la 1.000 lei necomunicarea în termen a refuzului, fără motive temeinice. În acest caz sunt aplicabile dispoziţiile art. 19.

Conform dispoziţiilor legale arătate, în cazul în care lichidatorul desemnat a notificat judecătorului sindic că a refuzat numirea, acesta avea obligaţia de a sesiza comitetul creditorilor pentru a pune în discuţia creditorilor desemnarea unui nou lichidator judiciar. Ulterior, judecătorul sindic desemnează prin încheiere pe lichidatorul judiciar propus de creditori şi dispune încetarea atribuţiilor celui pe care l-a desemnat prin sentinţa de deschidere a procedurii.

În speţă, judecătorul sindic a procedat la înlocuirea lichidatorului judiciar, deşi dispoziţiile legale prevăd o altă procedură în cazul în care lichidatorul judiciar desemnat a notificat refuzul numirii.

Având în vedere că nu a fost respectată procedura prevăzută de lege, Curtea, în temeiul art. 312 C.proc.civ., va admite recursul şi va modifica în tot hotărârea recurată, în sensul că va respinge cererea lichidatorului judiciar, ca nefondată.

48. Onorariu lichidator. Autorizarea de către judecătorul sindic a plății acestuia din fondul de lichidare. Condiții

Legea nr. 85/2006, art. 4 alin. (4) şi (5)

Potrivit dispoziţiilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, „în lipsa disponibilităţilor în contul debitorului se va utiliza fondul de lichidare, plăţile efectuându-se pe baza unui buget previzionat pe o perioadă de cel puţin 3 luni, aprobat de judecătorul-sindic".

Având-se în vedere că judecătorul-sindic, printr-o încheiere anterioară, a stabilit onorariul lichidatorului într-o anumită sumă lunară, în prezent nu se poate recurge la completarea acestui onorariu din fondul de lichidare, întrucât accesul la acesta este posibil numai în cazul lipsei disponibilităţilor băneşti în averea debitorului.

Aceasta înseamnă că, numai în situaţia în care debitorul nu dispune de niciun bun care poate fi valorificat şi nici de sume de bani, judecătorul sindic poate autoriza întrebuinţarea disponibilităţilor din fondul de lichidare.

Or, dacă debitoarea a avut în averea sa şi o serie de bunuri care au fost valorificate, lichidatorul şi-a acoperit onorariul, chiar dacă numai o parte din el, prin vânzarea acestor bunuri.

În concluzie, legea interzice ca în aceeaşi cauză să se recurgă la acoperirea onorariului lichidatorului şi din disponibilităţile băneşti obţinute ca urmare a valorificării bunurilor debitoarei şi din fondul special de lichidare.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ,
dec. nr. 63/2007

Prin sentinţa nr. 404 din 27 septembrie 2006, pronunţată de Trib. Prahova, s-a respins ca neîntemeiată cererea lichidatorului judiciar SC E. SRL Ploieşti, de acordare a remuneraţiei şi cheltuielilor de lichidare din fondul special de lichidare.

Judecătorul-sindic însă, analizându-i cererea, a constatat că în raport cu dispoziţiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, aceasta este neîntemeiată, deoarece remuneraţia lichidatorului a fost reţinută din fiecare distribuire de preţ efectuată pe parcursul procedurii cu ocazia valorificării bunurilor din averea debitoarei.

Împotriva sentinţei nr. 404 din 27 septembrie 2006, a declarat recurs lichidatorul SC E. SRL, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, solicitând modificarea în tot a acesteia şi pe fond admiterea cererii aşa cum a fost formulată.

În susţinerea recursului, petenta – lichidatorul societăţii debitoare – arată că sentinţa instanţei de fond este nelegală, deoarece prin aceasta s-au încălcat dispoziţiile luate de aceeaşi instanţă, prin încheierea din 9.02.2001, prin care a fost stabilit onorariul lichidatorului în sumă de 25.000.000 lei lunar fără TVA, încheiere irevocabilă.

La pronunţarea hotărârii, mai susţine recurenta, nu s-a avut în vedere faptul că, deşi în averea debitoarei au existat unele bunuri valorificate şi că din sumele obţinute s-a reţinut onorariul lichidatorului, totuşi acestea au fost insuficiente pentru acoperirea tuturor cheltuielilor efectuate cu ocazia lichidării, mai ales că această cauză a durat o perioadă de aproximativ 2 ani.

Mai susţine recurenta că judecătorul-sindic nu a avut în vedere nici faptul că cheltuielile de lichidare se plătesc cu prioritate faţă de toate creanţele debitoarei faţă de terţi.

Curtea, analizând sentinţa pronunţată de instanţa de fond, prin prisma criticilor formulate de recurentă, având în vedere actele şi lucrările dosarului şi dispoziţiile legale în materie, constată că recursul este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Se reţine că, prin sentinţa nr. 880/2000, s-a dispus de către Trib. Prahova deschiderea procedurii de reorganizare judiciară şi faliment, în ceea ce o priveşte pe debitoarea SC A. SRL, numindu-se totodată recurenta în calitate de lichidator judiciar.

În exercitarea atribuţiilor, lichidatorul judiciar a procedat printre altele şi la inventarierea, evaluarea şi valorificarea bunurilor debitoarei, fondurile obţinute din vânzare fiind distribuite potrivit dispoziţiilor art. 122 din Legea nr. 64/1995.

Judecătorul-sindic, constatând că au fost valorificate toate bunurile din averea debitoarei şi distribuite toate fondurile, având în vedere raportul final depus de lichidator, l-a admis şi prin sentinţa nr. 260/2006 a dispus închiderea procedurii.

Ulterior, la data din 5 iulie 2006, lichidatorul SC E. SRL, recurenta din cauza de faţă, a solicitat completarea dispozitivului sentinţei, în sensul că judecătorul-sindic nu s-a pronunţat asupra cererii sale, prin care solicita să se dispună plata onorariului în sumă de 450.000.000 ROL din fondul special de lichidare.

Respingând această cerere, judecătorul sindic a avut în vedere dispoziţiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, în care se arată că „în lipsa disponibilităţilor în contul debitorului se va utiliza fondul de lichidare, plăţile efectuându-se pe baza unui buget previzionat pe o perioadă de cel puţin 3 luni, aprobat de judecătorul-sindic".

Faţă de dispoziţiile textului legal sus citat, sentinţa pronunţată de judecătorul-sindic este legală, recursul declarat de lichidator fiind nefondat.

Chiar dacă, aşa cum susţine recurenta, judecătorul-sindic printr-o încheiere anterioară, a stabilit onorariul lichidatorului într-o anumită sumă lunară, în prezent nu se poate recurge la completarea acestui onorariu din fondul de lichidare, întrucât accesul la acesta este posibil numai în cazul lipsei disponibilităţilor băneşti în averea debitorului.

Aceasta înseamnă că numai în situaţia în care debitorul nu dispune de niciun bun care poate fi valorificat şi nici de sume de bani, judecătorul sindic poate autoriza întrebuinţarea disponibilităţilor din fondul de lichidare.

Or, în cauză, aşa cum rezultă din dosar şi chiar din susţinerile recurentei, debitoarea a avut în avere şi o serie de bunuri care au fost valorificate, iar lichidatorul şi-a acoperit onorariul, chiar dacă numai o parte din el, prin vânzarea acestor bunuri.

În concluzie, legea interzice ca în aceeaşi cauză să se recurgă la acoperirea onorariului lichidatorului şi din disponibilităţile băneşti obţinute ca urmare a valorificării bunurilor debitoarei şi din fondul special de lichidare.

Faţă de considerentele mai sus arătate, Curtea, în raport cu dispoziţiile art. 312 alin. (1) C.proc.civ., constatând că recursul este neîntemeiat, l-a respins.

49. Ofertă de preluare a poziţiei de lichidator în dosar. Practician în insolvenţă. Calitate procesuală activă

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. c), art. 19 alin. (1), art. 24

Practicianul în insolvenţă care a depus o ofertă de preluare a poziţiei de lichidator în dosar, are calitatea procesuală activă de a recura sentinţa judecătorului sindic prin care s-a dispus începerea procedurii falimentului debitoarei şi s-a desemnat administratorul judiciar în calitate de lichidator.

În condiţiile în care judecătorul-sindic a procedat la desemnarea lichidatorului cu nesocotirea drepturilor celuilalt ofertant, fără a-i analiza oferta şi fără a motiva practic desemnarea lichidatorului, se apreciază că nici nu a cercetat fondul cererii de oferire a serviciilor în calitate de practician în insolvenţă. Astfel, judecătorul sindic avea obligaţia să procedeze la motivarea desemnării lichidatorului şi să înlăture motivat ofertele pentru a asigura un proces echitabil.

C.A. Târgu Mureş, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 1015/R/2006

Prin sent. civ. nr. 3181 din 18 septembrie 2006, judecătorul sindic desemnat în dosarul Tribunalului Harghita nr. 1766/2004, constatând că obligaţiile

de plată și celelalte sarcini asumate în planul de reorganizare a debitoarei SC T. MC SA propus de administratorul judiciar SC G.M.C. SRL Târgu-Mureș, confirmat prin sent. civ. nr. 933 din 12 septembrie 2005, nu au fost îndeplinite în condițiile stipulate și că desfășurarea activității debitoarei în decursul reorganizării aduce pierderi averii sale, a admis cererea creditorului B. – Sucursala Harghita și a dispus începerea procedurii falimentului debitoarei.

Odată cu deschiderea acestei proceduri, judecătorul sindic l-a desemnat în calitate de lichidator judiciar pe S.C. G.M.C. SRL.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs SC R. Mureș SRL, invocând prevederile art. 304 pct. 7 și 9 C.proc.civ. și art. 304[1] din același cod, sub aspectul desemnării lichidatorului judiciar, considerând că aceasta s-a făcut cu nerespectarea prevederilor legii procedurii insolvenței, încălcându-se textul art. 24 alin. (1) coroborat cu art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, precum și textul art. 11 alin. (1) lit. c) din același act normativ. S-a subliniat că principala atribuție a judecătorului sindic este desemnarea motivată a administratorului sau lichidatorului judiciar, după caz, cu luarea în considerare a ofertelor și cerințelor în acest sens depuse de creditori, precizându-se că, deși societatea recurentă a depus oferta de preluare a poziției de lichidator cu toate documentele legale aferente, iar creditoarea B. și-a manifestat intenția în privința desemnării sale ca lichidator, judecătorul sindic nu a luat în considerare cererile formulate.

Recurenta, în esență, a criticat și faptul că hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină și că desemnarea lichidatorului nu s-a făcut motivat.

Lichidatorul judiciar desemnat în cauză a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului, învederând faptul că hotărârea a devenit irevocabilă prin nerecurare și invocând netimbrarea cererii, tardivitatea formulării recursului, nulitatea cererii sub aspectul respectării cerințelor prevăzute de art. 302[1] alin. (1) C.proc.civ., precum și lipsa calității procesuale active a recurentei. Totodată, intimatul a relevat și aspectele legate de fondul cauzei în susținerea legalității numirii sale în calitate de lichidator judiciar.

Răspunzând la întâmpinare, recurenta a precizat că a formulat recurs imediat după ce a luat cunoștință despre hotărârea atacată, că elementele prevăzute de art. 302[1] C.proc.civ. sunt obligatorii într-o cerere de recurs, dar recursul său vizează soluția judecătorului sindic în legătură cu aplicarea dispozițiilor imperative ale Legii nr. 85/2006 relative la numirea lichidatorului, iar în ceea ce privește calitatea procesuală, recurenta a subliniat că își justifică dreptul și interesul de a formula cererea din moment ce dreptul său subiectiv, în calitate de practician de insolvență, este consfințit prin dispozițiile art. 19 alin. (1) și art. 24 din Legea nr. 85/2006 și constă în dreptul de a depune oferte de servicii care trebuie analizate de judecătorul sindic.

S-a mai precizat că este singura modalitate prin care se asigură exercitarea acestei profesii în cadrul procedurilor de insolvență, iar competența de desemnare aparține exclusiv judecătorului sindic. Prin urmare, s-a subliniat

că în toate situaţiile în care înţelege să aducă în discuţie drepturile subiective care îi aparţin în cadrul acestei proceduri, practicianul are un drept şi are calitatea de a intenta o acţiune, interesul fiind personal şi direct, concluzionând că judecătorul sindic avea obligaţia să procedeze la motivarea desemnării lichidatorului şi să înlăture motivat ofertele pentru a asigura un proces echitabil.

Recurenta a invocat în susţinerea recursului său şi respectarea garanţiilor de natură procedurală potrivit Convenţiei europene pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale.

Analizând hotărârea atacată prin prisma motivelor invocate, dar în primul rând verificând cererea de recurs sub aspectul excepţiilor invocate, instanţa apreciază că acestea sunt nefondate.

Soluţionarea excepţiei tardivităţii recursului este strâns legată de cea a lipsei calităţii procesuale active, întrucât recurentei nu i s-a comunicat hotărârea atacată în condiţiile în care cererea sa de ofertă de servicii pentru desemnarea în calitate de lichidator nu a fost analizată.

Prin urmare, nu se poate vorbi despre un recurs peste termen pentru că instanţa nu se poate raporta la o dată de la care curge împotriva recurentei termenul de exercitare a căii de atac, astfel că, văzând şi prevederile art. 310 C.proc.civ., recursul se va socoti făcut în termen.

În ceea ce priveşte calitatea procesuală activă, instanţa are în vedere următoarele aspecte:

Procedura insolvenţei este reglementată de o lege specială, cu dispoziţii procedurale derogatorii de la dreptul comun, iar efectuarea actelor şi operaţiunilor specifice acesteia se realizează prin intermediul organelor care aplică procedura, şi anume: instanţele judecătoreşti, judecătorul sindic, administratorul judiciar şi lichidatorul.

Desemnarea lichidatorului se face, potrivit art. 24 din Legea nr. 85/2006, de judecătorul sindic, aplicându-se în mod corespunzător dispoziţiile art. 19, art. 21, art. 22, art. 23 şi art. 102 alin. (5) din actul normativ menţionat.

Pentru a-şi exercita această profesie, practicianul în insolvenţă interesat trebuie să depună la dosar oferta de preluare a poziţiei de administrator judiciar, respectiv de lichidator [art. 19 alin. (1)].

Potrivit art. 11 alin. (1) lit. c), desemnarea administratorului judiciar, respectiv a lichidatorului, dintre practicienii în insolvenţă care au depus oferta de servicii în acest sens la dosarul cauzei, se face de către judecătorul sindic, motivat.

Din moment ce recurenta şi-a depus la dosarul cauzei oferta, act înregistrat la 5 mai 2006 a cărui depunere s-a consemnat şi în încheierea de şedinţă din 8 mai 2006, recurentei i s-a născut dreptul de a-i fi luată în discuţie oferta şi comparată cu cea depusă de administratorul judiciar SC G.M.C. SRL, aflată la dosar.

În aceste condiţii, ofertanta SC R. Mureş SRL dovedeşte interes în exercitarea căii de atac împotriva unei hotărâri prin care judecătorul sindic, fără a-i lua în considerare oferta, a desemnat un alt lichidator judiciar în cauză, odată cu deschiderea procedurii falimentului.

Faptul că nu a figurat ca parte în litigiu nu-i este imputabil recurentei, iar legitimitatea procesuală şi interesul personal sunt generate de formularea şi depunerea ofertei de servicii corelate cu obligaţia de a-i fi analizată oferta şi implicit de a i se soluţiona motivat, legiuitorul folosind expresia „desemnare motivată”, astfel că poate fi titulară a recursului.

În condiţiile în care judecătorul sindic a procedat la desemnarea lichidatorului cu nesocotirea drepturilor celuilalt ofertant, fără a-i analiza oferta şi fără a motiva practic desemnarea lichidatorului judiciar, se apreciază că nici nu a cercetat fondul cererii de oferire a serviciilor în calitate de practician de insolvenţă, fapt ce atrage incidenţa prevederilor art. 8 din Legea nr. 85/2006 coroborate cu art. 312 alin. (3) şi (5) C.proc.civ.

Instanţa va casa parţial hotărârea atacată, iar casarea se va face cu trimitere spre rejudecare sub aspectul desemnării lichidatorului judiciar cu luarea în considerare a ambelor oferte şi motivarea desemnării, ţinând-se cont de faptul că instanţa de recurs nu se poate substitui atribuţiilor strict prevăzute de Legea nr. 85/2006 în sarcina judecătorului sindic, printre care şi desemnarea lichidatorului judiciar.

50. Diminuarea onorariului negociat al lichidatorului de către judecătorul sindic. Nelegalitate

Legea nr. 85/2006, art. 11 lit. d)

Dacă printr-o încheiere anterioară, în temeiul dispoziţiilor art. 11 lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a confirmat onorariul lichidatorului aşa cum a fost negociat cu adunarea creditorilor, diminuarea, printr-o încheiere ulterioară, a cuantumului onorariului negociat este lipsită de temei legal, fiind în contradicţie cu voinţa adunării creditorilor.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 1924/2006

Prin încheierea nr. 162 din 17 mai 2005, pronunţată de judecătorul sindic de la Trib. Dolj, în dosarul nr. 58/F/1998, s-a admis cererea lichidatorului judiciar şi s-a dispus înlocuirea retribuţiei lichidatorului stabilită în cotă procentuală cu retribuţie fixă de 15.000.000 ROL lunar.

Prin încheierea din 12 septembrie 2006, pronunţată de judecătorul sindic de la Trib. Dolj, în dosarul nr. 58/F/1998, s-a admis în parte cererea lichidatorului judiciar, încuviinţându-se plata sumei de 2.000 RON, reprezentând

retribuţie lichidator judiciar, aferentă lunilor iulie-august 2006, din contul deschis pe numele averii debitoarei, deschis la B.T. şi s-a pus în vedere lichidatorului judiciar să refacă tabelul de repartiţie a sumelor de bani ce au rămas în contul debitoarei, cu respectarea prevederilor Legii nr. 85/2006.

Împotriva acestei încheieri, în termen legal a declarat recurs lichidatorul SC B.B.C.R.L. SRL Craiova.

În motivare, a arătat că prin încheierea din data de 17.05.2005, judecătorul sindic, cu acceptul majorităţii creditorilor, a admis cererea lichidatorului privind înlocuirea onorariului stabilit, din cota procentuală în cota fixă de 1.500 RON lunar, acest onorariu fiind achitat lunar, fără ca judecătorul sindic sau creditorii să se opună.

S-a mai arătat că odată cu schimbarea judecătorului sindic, s-a încercat în mai multe rânduri cenzurarea hotărârii creditorilor, la ultima solicitare dispunându-se ca acest onorariu să fie diminuat cu suma de 1.000 RON pentru lunile iulie şi septembrie 2006, admiţându-se în parte cererea lichidatorului, deşi creditorii nu s-au opus sumei solicitate, trecându-se astfel peste voinţa acestora şi peste un drept câştigat la un moment dat.

Analizând recursul prin prisma materialului probator şi prin raportare la dispoziţiile legale incidente în cauză, Curtea constată că este fondat pentru următoarele considerente:

Încuviinţând, prin încheierea nr. 162 din 17 mai 2005, cererea lichidatorului privind înlocuirea onorariului stabilit în cotă procentuală cu cota fixă de 15.000.000 ROL lunar, judecătorul sindic a avut în vedere opiniile favorabile ale creditorilor majoritari.

Curtea apreciază că, procedând astfel, judecătorul sindic a făcut corecta aplicare a dispoziţiilor art. 11 lit. d) din Legea nr. 85/2006 potrivit cărora este abilitat să confirme prin încheiere onorariul lichidatorului aşa cum a fost negociat cu adunarea creditorilor.

Faţă de acest aspect, este lipsită de temei legal şi în contradicţie cu voinţa adunării creditorilor dispoziţia judecătorului sindic din încheierea recurată, pronunţată în dosarul de fond de faliment nr. 58/F1998 la data de 12 septembrie 2006, prin care a admis numai în parte cererea lichidatorului privind plata onorariului pentru lunile iulie-august 2006, încuviinţând plata către acesta numai a sumei de 2.000 RON.

Motivarea judecătorului sindic în sensul că a dispus această măsură ţinând seama de activitatea întreprinsă de lichidator nu poate fi reţinută câtă vreme creditorii majoritari, notificaţi anterior cu privire la cererea de înlocuire a cotei procentuale cu cota fixă de 1.500 RON lunar şi prezenţi la termenul de judecată când a fost pronunţată încheierea recurată, au fost de acord cu acest onorariu şi câtă vreme plata acestuia se face din averea debitoarei, respectiv din contul constituit potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în detrimentul creanţelor creditorilor care, numai ei, suportă riscul de a nu mai putea fi îndestulaţi.

Pe de altă parte, atribuțiile lichidatorului (art. 25 din Legea nr. 85/2006) nu sunt legate în exclusivitate de activitatea instanțelor de judecată, acesta având atribuții de conducere a activității debitorului, inventariere și conservare a bunurilor etc., care se desfășoară și pe perioada vacanței judecătorești.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., Curtea urmează a admite recursul lichidatorului și a modifica încheierea atacată, dispunând plata către lichidator a sumei de 3.000 RON, reprezentând retribuția pentru lunile iulie-august 2006 și menținând restul dispozițiilor.

51. Adunarea creditorilor. Desemnarea lichidatorului în ședința adunării creditorilor. Efecte

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. c) și d), art. 14 alin. (7), art. 19 alin. (2)

Desemnarea lichidatorului în cadrul ședinței adunării creditorilor atrage înlocuirea lichidatorului provizoriu desemnat de judecătorul sindic prin sentința de deschidere a procedurii. Hotărârea adunării creditorilor de desemnare a lichidatorului poate fi desființată de judecătorul sindic numai pentru nelegalitate sau la cererea creditorilor îndreptățiți care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor.

C.A. Ploiești, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 1056 din 18 septembrie 2008

Prin încheierea din 9 aprilie 2008, pronunțată în dosarul nr. 2818/105/2007 al Tribunalului Prahova, judecătorul sindic a respins cererea de înlocuire a lichidatorului provizoriu, învederând că nu există motive temeinice de înlocuire, a acestuia, iar propunerea de desemnare a unul alt lichidator este ulterioară încheierii din 27.09.2007, când lichidatorul provizoriu a fost desemnat.

Împotriva sentinței a declarat recurs creditoarea DGFP Prahova, susținând că judecătorul sindic nu a luat în considerare prevederile legale incidente în cauză și nici hotărârea adunării generale a creditorilor din 28 februarie 2008 privind înlocuirea lichidatorului E.I. IPURL cu lichidatorul C.C. SPRL desemnat de adunarea creditorilor.

Au fost invocate dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. c) și d) din Legea nr. 85/2006, subliniindu-se că, prin sentința de deschidere a procedurii, judecătorul sindic a făcut doar o desemnare provizorie a lichidatorului, urmând ca ulterior să confirme lichidatorul desemnat de adunarea creditorilor.

S-a subliniat că motivarea din încheiere nu poate fi avută în vedere cât timp numirea de către judecătorul sindic a unui practician în insolvență ca lichidator are caracter provizoriu, sub condiția validării acestuia de către adunarea generală a creditorilor.

S-a arătat că, de altfel, decizia adunării creditorilor nu a fost contestată pe motive de nelegalitate, astfel cum este reglementat la art. 19 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei.

Examinând încheierea prin prisma criticilor formulate de recurentă. Curtea a reţinut următoarele:

Prin încheierea din 27 septembrie 2007 s-a dispus deschiderea procedurii de faliment împotriva debitoarei SC R.C. SRL, fiind numit lichidator E.I. IPURL.

Ulterior, la data de 28.02.2008, a fost convocată adunarea generală a creditorilor, unde s-a hotărât înlocuirea lichidatorului E.I. IPURL cu C.C. SPRL, înlocuire cu care a fost de acord chiar şi lichidatorul E.I. solicitând însă plata onorariului dispus de instanţă şi încă 10% din valoarea creanţelor recuperate pentru debitoare, precum şi achitarea cheltuielilor de lichidare efectuate până la acel moment.

Adunarea generală a creditorilor a fost de acord cu cererea formulată.

Ca urmare, comunicarea de desemnare a lichidatorului C.C. SPRL nu constituie doar o cerere de înlocuire a lichidatorului formulată în condiţiile art. 11 lit. e) din Legea nr. 85/2006, ci o cerere de desemnare făcută în condiţiile prevăzute de art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

S-a apreciat că, pe cale de consecinţă, este fondată susţinerea recurentei că, în prezenta cauză, desemnarea lichidatorului prin încheierea din 27.09.2007 s-a făcut în mod provizoriu, urmând să se procedeze ulterior la aplicarea dispoziţiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora „în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia".

S-a subliniat că o atare interpretare este impusă şi de prevederea, din acelaşi text de lege, conform căreia „creditorii pot decide să confirme administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat provizoriu de judecătorul sindic".

În raport cu aceste dispoziţii ale legii privind problema insolvenţei, s-a considerat că, din moment ce adunarea generală a creditorilor a decis înlocuirea lichidatorului desemnat provizoriu, judecătorul sindic trebuia să ia act de acea hotărâre şi să desemneze lichidatorul ales de adunare, cu acordarea onorariului cuvenit şi a cheltuielilor efectuate de lichidatorul provizoriu desemnat iniţial, aşa cum a aprobat adunarea generală.

În consecinţă, în temeiul art. 312 coroborat cu art. 304 pct. 9 C.proc.civ., recursul a fost admis şi, modificându-se încheierea, s-a admis cererea adunării creditorilor de înlocuire a lichidatorului provizoriu şi de confirmare a lichidatorului desemnat prin hotărârea adunării generale a creditorilor din 28.02.2008.

52. Lichidator. Închiderea procedurii falimentului înainte de aprobarea raportului final. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 129

Închiderea procedurii falimentului mai înainte de aprobarea raportului final nu justifică reluarea acestei proceduri în condiţiile în care societatea creditoare nu a uzat de posibilitatea de a formula obiecţiuni în urma comunicării raportului, iar bunurile din averea societăţii debitoare s-au valorificat în totalitate şi sumele obţinute au fost distribuite creditorilor.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 688 din 5 iulie 2007

La data de 22 ianuarie 2007, lichidatorul N. SPRL Craiova, desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei SC R. SA, prin raportul final ce l-a depus a solicitat închiderea procedurii, invocând faptul că toate bunurile din averea societăţii au fost lichidate, iar sumele obţinute s-au distribuit conform raportului final privind fondurile realizate din vânzarea bunurilor şi recuperarea de creanţe şi a tabelului de distribuire final, dovada fiind făcută cu înscrisurile depuse la dosar .

La acest raport, au formulat obiecţiuni creditoarele A.D.S. şi A.V.A.S. Bucureşti.

Judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Olt - Secţia comercială şi de contencios administrativ, prin sentinţa nr. 126 din 19 martie 2007, a respins obiecţiunile formulate de creditoare, a aprobat raportul final, iar în baza art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 a dispus închiderea procedurii falimentului debitoarei SC R. SA şi radierea din Registrul Comerţului. În temeiul art. 136 din Legea nr. 85/2006 a fost descărcat lichidatorul judiciar N. SPRL Craiova de orice îndatoriri sau responsabilităţi, iar în conformitate cu art. 135 din aceeaşi lege s-a dispus notificarea sentinţei debitoarei, creditorilor, administratorului special şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Olt, pentru efectuarea menţiunilor de închidere a procedurii şi de radiere, precum şi publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că toate bunurile din averea debitoarei au fost vândute, iar sumele de bani realizate s-au distribuit creditorilor, conform raportului asupra fondurilor obţinute din vânzarea bunurilor şi recuperarea de creanţe, precum şi a tabelului de distribuire final, ce a fost aprobat de către creditori, dovada plăţilor fiind făcută cu actele depuse la dosarul cauzei.

În ceea ce priveşte obiecţiunile formulate la raportul final de către creditoarea A.V.A.S., judecătorul sindic a constatat că sunt neîntemeiate, motivând că raportul final se referă la toate etapele desfăşurate în cursul pro-

cedurii, fiind prezentate cheltuielile ce au fost necesare acesteia şi modul de distribuire a sumelor rezultate în urma lichidării.

S-a mai menţionat că nici obiecţiunile creditoarei A.D.S. nu sunt întemeiate, întrucât debitoarea a obţinut titlul de proprietate asupra terenurilor înainte de a intra în procedura insolvenţei, încheind, în baza acelui titlu, contracte de vânzare-cumpărare autentificate, cu asigurarea documentaţiei cadastrale, iar operaţiunile economico-financiare din perioada de lichidare au fost evidenţiate în bilanţul final.

Împotriva sentinţei, a declarat recurs creditoarea D.G.F.P. Olt criticând-o pentru netemeinicie şi nelegalitate.

S-a susţinut, în acest sens, că judecătorul sindic a pronunţat o hotărâre cu încălcarea formelor de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii potrivit art. 105 alin. (2) C.proc.civ., întrucât în mod greşit a dispus închiderea procedurii fără ca în prealabil să fie aprobat raportul final, care trebuia comunicat, alături de bilanţul general, tuturor creditorilor, şi fără să fi fost convocată adunarea creditorilor în termenul legal de 30 de zile de la afişare.

S-a mai susţinut de creditoarea recurenta că, în aceste condiţii, s-a aflat în imposibilitate vădită de a-şi formula apărările.

Examinându-se sentinţa prin prisma motivelor de casare invocate şi a dispoziţiilor legale incidente, s-a constatat că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

La data de 22 ianuarie 2007, lichidatorul N. SPRL, desemnat să administreze procedura insolvenţei privind pe debitoarea SC R. SA, a depus raportul final însoţit de situaţiile financiare, privind etapele desfăşurate în cadrul acestei proceduri, modul în care au fost valorificate bunurile existente în patrimoniul debitoarei şi cum s-au distribuit sumele de bani obţinute, conform tabelului şi înscrisurilor ce dovedesc efectuarea plăţilor.

S-a relevat că actele dosarului confirmă că acest raport a fost afişat la uşa Tribunalului Olt, conform art. 129 din Legea nr. 85/2006, iar adunarea creditorilor a fost convocată în termenul prevăzut de lege, ceea ce rezultă din dovada de îndeplinire a procedurii prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

S-a conchis că, în acest context, nu sunt fondate criticile formulate de recurenta creditoare D.G.F.P. Olt cât timp nu au fost încălcate normele de procedură, prevăzute sub sancţiunea nulităţii de dispoziţiile art. 105 C.proc.civ., împrejurare reliefată de existenţa la dosar a dovezilor de comunicare a publicării raportului final şi a situaţiilor finale privind procedura falimentului debitoarei SC R. SA, cât şi a convocării adunării creditorilor. S-a relevat că, de altfel, s-au şi formulat obiecţiuni la raportul final de către creditoarele A.V.A.S. şi A.D.S., care au fost respinse ca neîntemeiate. Ca urmare, s-a reţinut că recurenta D.G.F.P. Olt a avut posibilitatea reală de a-şi face apărările, prin formularea de obiecţiuni la raportul final, conform dispoziţiilor art. 129 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, de care însă nu a uzat,

astfel că nu se poate reţine că ar fi fost încălcate normele procedurale la care s-a făcut referire.

De asemenea, au fost considerate nefondate şi criticile referitoare la închiderea procedurii falimentului debitoarei SC R. SA, fără ca în prealabil să se fi aprobat raportul final, apreciindu-se că aceste obiecţiuni sunt pur formale şi fără relevanţă, în condiţiile în care, aşa cum reiese din raportul menţionat, toate bunurile din averea debitoarei au fost valorificate în cadrul procedurii şi sumele astfel obţinute au fost distribuite creditorilor, încât o continuare a procedurii insolvenţei, în asemenea condiţii, ar fi cu totul inutilă şi fără niciun efect juridic.

În consecinţă, recursul a fost respins ca nefondat.

53. Lichidator. Înlocuirea acestuia. Momentul înlocuirii

Legea nr. 85/2006, art. 12, art. 20 alin. (2)

Potrivit art. 24 din Legea nr. 85/2006, art. 12, art. 22, art. 24, raportat la art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în orice stadiu din cadrul acestei proceduri, judecătorul sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar sau pe lichidator, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice.

În raport cu aceste prevederi ale legii, încheierea prin care judecătorul sindic a dispus citarea lichidatorului şi a comitetului creditorilor, în vederea punerii în discuţia părţilor a măsurii înlocuirii lichidatorului, nu poate fi echivalată cu o hotărâre prin care o atare măsură s-a luat efectiv, ci constituie doar o încheiere interlocutorie, nesusceptibilă de a fi atacată separat, cu recurs, în temeiul art. 12 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 423 din 11 aprilie 2007

Prin încheierea din 15 februarie 2007 a Tribunalului Dâmboviţa - Secţia comercială şi de contencios administrativ, judecătorul sindic a dispus, între altele, în temeiul art. 24 raportat la art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, citarea lichidatorului S&A SPPI şi a comitetului creditorilor alcătuit din cinci membri, pentru punerea în discuţia părţilor a problemei înlocuirii lichidatorului potrivit art. 11 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva încheierii a declarat recurs S.C.P.P.I. S&A, succesoare în drepturi şi obligaţii a SC B.E. SRL, desemnată lichidator al debitoarei SC F.S. SA prin decizia nr. 1695 din 11 mai 2006 a Curţii de Apel Piteşti.

S-a susţinut că încheierea este nelegală, deoarece măsura înlocuirii recurentei, ca lichidator, a fost luată cu încălcarea legii, întrucât potrivit art. 24 alin. (1) coroborat cu art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, o atare măsură poate fi dispusă de judecătorul sindic doar pentru motive temeinice, prin încheiere pronunţată în camera de consiliu, cu citarea lichidatorului şi a comitetului creditorilor.

S-a subliniat că niciuna din condiţiile prevăzute de aceste reglementări nu a fost respectată, cat timp absenţa lichidatorului D.C.S. la termenul din 15 februarie 2007 nu constituie motiv temeinic de înlocuire, iar măsura înlocuirii a şi fost dispusă în şedinţă publică, fără citarea lichidatorului şi a comitetului creditorilor.

De asemenea, s-a învederat că încheierea este şi netemeinică, din moment ce lichidatorul a fost înlocuit fără să existe un motiv care să justifice măsura respectivă.

În concluzie, s-a solicitat modificarea încheierii, în sensul înlăturării din cuprinsul acesteia a măsurii de înlocuire a lichidatorului.

Examinându-se încheierea prin prisma criticilor din motivele invocate, în raport cu actele dosarului şi cu dispoziţiile legale aplicabile, s-a constatat că recursul este nefondat, pentru considerentele următoare:

Potrivit dispoziţiilor art. 24 coroborate cu cele ale art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, privind procedura insolvenţei, în orice stadiu al procedurii judecătorul sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar sau pe lichidator, prin încheiere motivată, pronunţată în camera de consiliu, de urgenţă, cu citarea administratorului judiciar/ lichidatorului şi a comitetului creditorilor.

Or, s-a subliniat că, prin încheierea recurată, judecătorul sindic nu a luat măsura înlocuirii lichidatorului, ci doar a dispus citarea acestuia şi a comitetului creditorilor format din cei 5 membri, în vederea punerii în discuţia părţilor a măsurii de înlocuire a lichidatorului, în conformitate cu dispoziţiile art. 24 raportat la art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

S-a conchis că, faţă de această situaţie, toate criticile formulate în sensul că nu s-ar fi respectat condiţiile prevăzute în art. 24 alin. (1) cu referire la art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, privind înlocuirea lichidatorului, sunt neîntemeiate atâta vreme cât prin încheierea atacată judecătorul sindic nu a luat măsura înlocuirii lichidatorului, ci doar a dispus citarea părţilor în vederea punerii în discuţie a eventualităţii luării acestei măsuri.

Ca urmare, recursul a fost respins ca nefondat.

54. Lichidator. Desemnarea lichidatorului provizoriu în condiţiile deschiderii procedurii insolvenţei la cererea debitorului. Efectele opţiunii debitorului privind persoana care să fie numită lichidator

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. c)

În cazul deschiderii procedurii insolvenţei la cererea debitorului, opţiunea acestuia privind desemnarea lichidatorului provizoriu atrage obligativitatea examinării ei de către judecătorul sindic, dispoziţiile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, în care este reglementată desemnarea, având caracter imperativ.

C.A. Oradea, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 230 din 11 iunie 2009

Prin sentinţa nr. 56/F din 13.01.2009 a Tribunalului Bihor, judecătorul sindic a admis cererea formulată de debitoarea SC A. SRL, pentru deschiderea procedurii falimentului şi a dispus deschiderea procedurii simplificate şi trecerea direct în faliment a acestei debitoare, numind lichidator judiciar pe C.V.A. IPURL, cu sediul în Oradea.

S-a reţinut, prin sentinţă, că la data de 15.12.2008 debitoarea SC A. SRL, cu sediul în Oradea, a solicitat să fie supusă procedurii simplificate de insolvenţă, manifestându-şi intenţia de a-şi lichida averea, iar în urma constatării că această debitoare se află în încetare de plăţi, s-a apreciat că sunt îndeplinite condiţiile cerute în art. 32 din Legea privind procedura insolvenţei.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs debitoarea SC A. SRL, solicitând modificarea în parte a sentinţei în sensul numirii în calitate de lichidator a SC G.M.R. IPURL Filiala Bihor.

Recurenta a criticat sentinţa pentru motive de nelegalitate, constând în greşita aplicare a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, astfel cum au fost modificate prin O.U.G. nr. 173/2008.

Astfel, s-a susţinut că textul de lege menţionat prevede că la desemnarea administratorului judiciar provizoriu sau, după caz, a lichidatorului provizoriu, judecătorul sindic trebuie să aibă în vedere cererea depusă în acest sens de către creditorul care a solicitat deschiderea procedurii sau de debitor, dacă cererea introductivă îi aparţine.

Or, s-a relevat că din moment ce, în cauză, recurenta, care este debitoarea titulară a cererii de deschidere a procedurii falimentului, a solicitat numirea ca lichidator a SC G.M.R. IPURL Filiala Bihor, judecătorul sindic nu putea să ignore o atare preferinţă şi să nu o ia în considerare fără a motiva din ce considerente a numit alt lichidator.

S-a arătat că atâta vreme cât legiuitorul a lăsat debitorului, care solicită deschiderea procedurii, posibilitatea de a solicita desemnarea lichidatorului provizoriu, fără a fi necesar ca acesta din urmă să depună o ofertă la dosarul cauzei, hotărârea pronunţată de judecătorul sindic contravine textului de lege menţionat, astfel că se impune să fie modificată.

Curtea a apreciat că motivul prin care se susţine că s-a făcut o greşită aplicare a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, astfel cum a fost introdus prin O.U.G. nr. 173/2008, este întemeiat, încât hotărârea atacată este susceptibilă de modificare în sensul prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

S-a învederat, în considerente, că prin art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 s-a prevăzut că „judecătorul sindic va desemna administratorul judiciar provizoriu sau lichidatorul provizoriu solicitat de către creditorul care a solicitat deschiderea procedurii sau de către debitor, dacă cererea îi aparţine", iar „în situaţia în care cel care a introdus cererea de deschidere a procedurii nu solicită numirea unui administrator judiciar sau lichidator, numirea se va face de către judecătorul sindic din rândul practicienilor care au depus oferte în dosarul cauzei".

Or, în condiţiile în care debitoarea a solicitat, prin cererea introductivă de deschidere a procedurii insolvenţei, numirea în calitate de lichidator provizoriu a SC G.M.R. IPURL - Filiala Bihor, judecătorul sindic a admis cererea şi a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă cu trecerea direct în faliment a debitoarei, numind însă lichidator provizoriu pe C.V.A. IPURL, fără a motiva dacă prin această numire înlătură opţiunea debitoarei pentru numirea altei persoane ca lichidator.

Instanţa de recurs, ţinând seama de caracterul dispozitiv al normei prevăzute la articolul 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, a apreciat că prin nesoluţionarea cererii debitoarei recurente s-a adus atingere beneficiului ce a fost conferit de legiuitor părţilor în alegerea persoanelor ce urmează a fi desemnate să administreze procedura.

Considerând că, datorită acestei încălcări a legii, debitoarea a suferit o vătămare şi că, totodată ,a fost încălcat principiul disponibilităţii părţilor, s-a conchis că se impune modificarea încheierii în sensul admiterii cererii debitoarei de numire ca lichidator a SC G.M.R. IPURL Filiala Bihor.

Ca urmare, admiţându-se recursul debitoarei, s-a dispus modificarea sentinţei în sensul numirii ca lichidator a SC G.M.R. IPURL Filiala Bihor.

55. Lichidator. Desemnarea acestuia, în adunarea creditorilor, pe baza opţiunii creditorului majoritar. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 19 alin. (2), art. 24, art. 107 alin. (2)

Lichidatorul desemnat de adunarea creditorilor, pe baza opţiunii creditorului majoritar, nu mai poate fi contestat de acesta, în cursul derulării procedurii de faliment, prin invocarea caracterului dezavantajos al uneia din clauzele cuprinse în oferta de lichidator acceptată.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 208 din 21 februarie 2007

Prin încheierea din 4 decembrie 2006, pronunţată în dosarul nr. 479/F/2004 al Tribunalului Gorj, judecătorul sindic a luat act că SC S.C. SRL Tg. Jiu, în calitate de lichidator al creditorului SC R. SRL Rovinari, a renunţat la contestaţia împotriva deciziei creditorului majoritar DGFP Gorj de numire a SC B.N.P.S.A. Craiova în calitate de lichidator al debitorului SC TPSUT SA Rovinari, iar în baza art.107 alin.2 din Legea nr. 85/2006 a desemnat lichidator pe SC BNP C. SA Craiova, stabilindu-i remuneraţia sub forma unui comision de 10% din sumele atrase în contul de lichidare.

S-a reţinut că, în cadrul procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului debitorului SC TPSUT SA Rovinari, deschisă prin decizia nr. 270/23.02.2005 a Curţii de Apel Craiova, a fost aprobat raportul administratorului prin care s-a propus intrarea debitorului în faliment, iar la adunarea generală a creditorilor din 28.11.2006, creditorul majoritar DGFP Gorj a optat ca dintre ofertele de preluare a poziţiei de lichidator să fie aleasă cea a SC BNP C. SA Craiova, decizie împotriva căreia a formulat contestaţie creditorul SC R. SA Rovinari prin lichidator SC S. C. SRL Tg. Jiu, la care a renunţat în data de 4.12.2006, solicitând să se ia act de această renunţare.

Împotriva acestei încheieri, a declarat recurs creditoarea DGFP Gorj, susţinând că desemnarea lichidatorului şi stabilirea onorariului nu s-au realizat potrivit dispoziţiilor art. 7 din OMFP nr. 1186/2006, modificat prin Ordinul nr. 1342/11.08.2006, privind deschiderea procedurii de reorganizare judiciară şi faliment de către organele fiscale competente şi propunerile de numire a lichidatorilor.

Recursul este nefondat.

Potrivit dispoziţiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în cazul în care dispune trecerea în faliment, judecătorul sindic va desemna un lichidator, aplicând în mod corespunzător dispoziţiile art. 19, art. 21, art. 22, art. 23 şi art. 102 alin. (5) din aceeaşi lege.

Or, s-a relevat că lichidatorul SC BNP C. SPRL Craiova, conformându-se dispoziţiilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, a depus ofertă de preluare

a poziţiei de lichidator în dosarul de faliment privind pe debitoarea SC TPSUT Rovinari SA, în cuprinsul căreia a menţionat şi onorariul solicitat, respectiv 10% din sumele atrase în contul de lichidare, iar desemnarea lui s-a decis în cadrul şedinţei adunării creditorilor din 28.11.2006, când creditoarea recurentă şi creditoarea S.C.A.S.A., care deţineau mai mult de 50% din valoarea creanţelor societăţii debitoare, au optat pentru această ofertă.

S-a motivat că exprimarea opţiunii recurentei, în sensul alegerii ofertei de lichidator ce a fost făcută de S.C.B.N.P.C. S.P.R.L. Craiova, fără obiecţiuni asupra remuneraţiei solicitate, a fost determinantă în desemnarea lichidatorului şi stabilirea onorariului său de către judecătorul sindic, deoarece ea deţinea 92,01% din valoarea totală a creanţelor, asupra averii debitoarei.

S-a învederat că, în raport cu această situaţie, criteriile prevăzute în art. 7 din OMFP nr. 1186/2006, astfel cum a fost modificat prin OMFP nr. 1342/11.08.2006, se impuneau a fi respectate de către recurentă cu ocazia luării deciziei de desemnare a lichidatorului, din moment ce, faţă de valoarea creanţei deţinute, ea a fost cea care a determinat acceptarea ofertei de lichidator a S.C.BNP C. SPRL Craiova, ofertă ce conţinea şi remuneraţia solicitată. S-a subliniat în acest sens că, din moment ce ordinul a fost emis de ministrul finanţelor publice, în vederea asigurării executării de către organele fiscale a dispoziţiilor Legii nr. 85/2006, dispoziţiile sale aveau caracter de norme interne ce trebuiau respectate de către recurentă, care făcea parte din sistemul finanţelor publice, încă din momentul exprimării opţiunii de desemnare a unui anumit lichidator.

De aceea, prin referirile la împrejurarea că nu s-au respectat dispoziţiile din ordinele menţionate, care erau obligatorii pentru ea, recurenta invocă doar propria culpă, încât criticile sale nu pot fi primite.

În consecinţă, reţinându-se că desemnarea lichidatorului şi stabilirea remuneraţiei acestuia s-au făcut cu respectarea dispoziţiilor art. 19 din Legea nr. 85/2006, s-a constatat că motivele invocate sunt neîntemeiate şi s-a dispus respingerea recursului ca nefondat.

56. Judecător sindic. Nesoluționarea cererii de înlocuire a lichidatorului formulată de un creditor. Cale de atac

Legea nr. 85/2006, art. 11 lit. e) cu referire la art. 22 alin. (2)
C.proc.civ., art. 282 alin. (1)

Referirea judecătorului sindic, într-o încheiere de amânare a cauzei, la cererea unui creditor de înlocuire a lichidatorului, fără soluţionarea acelei cereri, nu schimbă caracterul interlocutoriu al încheierii. Ca urmare, încheierea nu este supusă căii separate de atac a recursului.

C.A. Oradea, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 75/R din 25 februarie 2009

Prin încheierea din 9 septembrie 2008, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Bihor a dispus amânarea judecării cauzei şi emiterea unei adrese către Biroul local de Expertize Judiciare, Tehnice şi Contabile de pe lângă Tribunalul Bihor.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs creditoarea SC P.L. IFN, solicitând modificarea ei în parte şi admiterea cererii de schimbare a lichidatorului SC C.V.A. IPURL.

În motivarea recursului, s-a arătat că prin încheierea recurată s-a menţionat că această cerere se pune în discuţia adunării creditorilor, situaţie în care, în mod implicit, a fost respinsă de către judecătorul sindic, soluţie ce este nelegală întrucât există motive temeinice pentru înlocuirea lichidatorului.

Recursul nu este motivat în drept cu referire la dispoziţiile art. 304 C.proc.civ.

Prin întâmpinarea formulată de lichidator se solicită respingerea recursului şi menţinerea încheierii atacate, motivându-se că, potrivit dispoziţiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, schimbarea lichidatorului putea fi cerută exclusiv de către comitetul creditorilor, încât prin încheierea atacată în mod corect judecătorul sindic a îndrumat creditoarea recurentă către comitetul creditorilor, singurul în măsură să solicite schimbarea lichidatorului.

Prin concluziile formulate de creditoarea C.N.C.F. SA Bucureşti se solicită respingerea recursului ca nefondat.

Examinându-se în temeiul art. 137 C.proc.civ. excepţia de inadmisibilitate a recursului, pusă în discuţia părţilor din oficiu de către instanţă, s-a constatat că recursul declarat de creditoarea SC P.L. IFN este inadmisibil.

S-a relevat, prin considerentele deciziei, că încheierea pronunţată la data de 9.09.2008 este o încheiere interlocutorie, prin care s-a dispus amânarea cauzei şi emiterea unei adrese către Biroul local de Expertize Judiciare, Tehnice şi Contabile de pe lângă Tribunalul Bihor pentru comunicarea unei liste de experţi contabili.

Ca atare, în conformitate cu dispoziţiile art. 316 raportat la art. 282 alin. (2) C.proc.civ. şi art. 149 din Legea nr. 85/2006, această încheiere se poate ataca numai odată cu fondul, situaţie în care recursul declarat este inadmisibil.

În ceea ce priveşte cererea de schimbare a lichidatorului, formulată de recurenta creditoare SC P.L. IFN la data de 10.03.2008, instanţa de recurs constată că această cerere nu a fost soluţionată de judecătorul sindic la şedinţa de judecată din 9.09.2008.

Faptul că în partea introductivă a încheierii de la acel termen de judecată se menţionează că „instanţa, referitor la cererea de schimbare a lichidatorului, arată că această cerere se pune în discuţia adunării creditorilor" nu echivalează cu soluţionarea cererii, întrucât în considerente nu se fac aprecieri asupra cererii respective, iar prin dispozitivul încheierii nu se face nicio precizare cu privire la solicitarea de schimbare a lichidatorului.

S-a relevat că menţionarea de către judecătorul sindic că doar a pus în vedere creditoarei SC P.L. IFN SA că o astfel de cerere trebuie adusă în discuţia adunării creditorilor, care să hotărască în consecinţa, nu constituie o modalitate de soluţionare a cererii de schimbare a lichidatorului.

Ca urmare, s-a constatat că recursul declarat în cauză este inadmisibil, fiind respins ca atare.

57. Lichidator. Desemnarea acestuia de adunarea creditorilor. Consecinţele nerespectării cerinţelor privind cvorumul necesar pentru desemnare

Legea nr. 85/2006, art. 19 alin. (2) şi (3)

Dispoziţiile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 referitoare la cvorumul de cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor, pe care este necesar să-l reprezinte creditorii ce decid desemnarea lichidatorului, sunt de strictă interpretare, având caracter imperativ. Nerespectarea acestor dispoziţii atrage nevalabilitatea actului de desemnare a lichidatorului.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 904 din 8 iulie 2008

Prin sentinţa nr. 379 din 28 martie 2008, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Prahova – Secţia comercială şi de contencios administrativ a constatat neîndeplinite cerinţele legale de înlocuirea lichidatorului P. - V.S.P.P.I., desemnat de judecătorul sindic, pentru debitoarea SC I.C. SRL, dispunând ca acest lichidator să continue efectuarea operaţiunilor procedurii de faliment până la eventuala desemnare de către creditori, în condiţii legale, a unui alt lichidator.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea DGFP Prahova.

S-a susţinut între altele, în cadrul motivelor de recurs, că judecătorul sindic a ignorat faptul că, fiind la a doua adunare generală a creditorilor convocată, trebuia ca lichidatorul să fie considerat desemnat cu majoritatea simplă a valorii creanţelor reprezentate, condiţie care a fost întrunită de C.C. IPURL.

În concluzie, s-a solicitat admiterea recursului şi modificarea în tot a sentinţei, în sensul admiterii contestaţiei şi desemnării ca lichidator a practicianului C.C. IPURL.

Recursul nu este fondat.

Din analiza textelor de lege incidente în cauză nu rezultă că la cea de a doua adunare generală a creditorilor s-ar fi putut face desemnarea lichida-

torului cu o majoritate simplă, aşa cum se pretinde, de recurentă, o asemenea eventualitate nefiind reglementată în lege.

Trebuie avut în vedere, în această privinţă, că dispoziţiile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 sunt de strictă interpretare în ceea ce priveşte desemnarea lichidatorului, condiţia întrunirii cvorumului de 50% din valoarea totală a creanţelor fiind imperativă, pentru a se asigura o protecţie şi o stabilitate corespunzătoare în cursul derulării procedurii specifice.

În condiţiile în care, prin sentinţa de deschidere a procedurii falimentului faţă de societatea debitoare, judecătorul sindic a desemnat un lichidator provizoriu, în raport cu dispoziţiile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, la recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui alt lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia.

Din dispoziţiile legale menţionate rezultă, deci, că numirea altui practician în insolvenţă ca lichidator este o posibilitate a creditorilor majoritari prin valoarea creanţei şi nu o obligaţie a acestora, astfel că în cazul în care ei nu uzează de o atare posibilitate, exercitarea atribuţiilor de lichidator se asigură în continuare de către practicianul desemnat anterior lichidator provizoriu.

Or, aşa cum s-a arătat, din moment ce, în cadrul şedinţei adunării creditorilor, nu s-a reuşit să fie desemnat lichidator un alt practician în insolvenţă, cu respectarea condiţiilor privind cvorumul imperativ de 50% din valoarea totală a creanţelor, în mod corect s-a apreciat de judecătorul sindic că exercitarea atribuţiilor trebuie asigurată în continuare de lichidatorul desemnat prin sentinţa de deschidere a procedurii falimentului.

S-a subliniat că dispoziţiile de la alin. (3) al art. 19 din Legea nr. 85/2006 devin incidente doar în cazul în care, cu respectarea dispoziţiilor alineatului 2 al aceluiaşi articol, creditorii ce deţin majoritatea de 50% din valoarea creanţelor au desemnat un alt practician ca lichidator. O astfel de decizie de desemnare a unui alt lichidator, cu respectarea condiţiilor imperativ impuse prin art. 19 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 85/2006, poate fi contestată doar pentru motive de nelegalitate, în care privinţă judecătorul sindic are două posibilităţi: fie de a constata legalitatea hotărârii şi a desemna lichidatorul propus de creditori (cu majoritatea de 50%), fie de a solicita adunării creditorilor desemnarea altui lichidator în cazul când cel desemnat este incompatibil.

Or, în cauza de faţă, înlăturându-se voturile nevalabil exprimate prin corespondenţă, s-a constatat că niciunul dintre cei doi practicieni, votaţi de creditorii prezenţi, nu a întrunit majoritatea cerută de lege pentru a deveni incidente dispoziţiile art. 19 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 şi a fi desemnată ca lichidator societatea C.C. IPURL propusă de recurentă.

În fine, s-a învederat că, într-o astfel de situaţie, nu sunt aplicabile dispoziţiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, deoarece prevederile art. 19 alin. (2) din aceeaşi lege derogă de la acele dispoziţii.

Ca urmare, recursul a fost respins ca nefondat.

58. Cerere de înlocuire a lichidatorului în caz de incompatibilitate. Condiţii de admisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. e)
O.U.G. nr. 86/2006, art. 30 alin. (1)

Avocatul practician în insolvenţă devine incompatibil de a fi desemnat lichidator al unei societăţi comerciale numai dacă în perioada de 2 ani, la care se referă art. 30 alin. (1) din O.U.G. nr. 86/2006, a acordat asistenţă sau consultanţă aceleiaşi societăţi, iar nu şi atunci când a beneficiat de asistenţa şi consultanţa sa o altă societate cu posibile legături cu aceea intrată în insolvenţă.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 403 din 11 martie 2009

Prin cererea formulată la data de 5.09.2008 de V.G., asociat unic al SC P. România SRL, s-a învederat că lichidatorul E.C. SPRL se află în situaţie de incompatibilitate întrucât, anterior, a acordat asistenţă juridică aceleiaşi societăţi, astfel că ar exista contrarietate de interese între acest lichidator şi societatea debitoare.

Prin încheierea din 5 septembrie 2008, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Prahova a admis sesizarea, iar în temeiul art. 20 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 a dispus înlocuirea lichidatorului judiciar E.C. SPRL cu lichidatorul A&A.C. IPURL.

În motivarea încheierii s-a relevat că, potrivit art. 30 alin. (1) din O.U.G. nr. 86/2006, nu poate fi desemnat administrator judiciar/lichidator al unei persoane juridice practicianul în insolvenţă care a avut, într-o perioadă de 2 ani anterioară datei deschiderii procedurii, calitatea de avocat, consilier juridic, auditor judiciar, expert contabil, contabil autorizat, evaluator, arbitru, mediator, conciliator, expert judiciar al acelei persoane juridice.

Învederându-se că din contractul de asistenţă juridică şi consultanţă nr. 6 din 8.10.2006 rezultă că avocatul M.A., prin SC M. SRL, a acordat pentru SC P. România SRL servicii de asistenţă şi consultanţă profesională, iar ulterior, prin sentinţa nr. 149 din 11.02.2008, de deschidere a procedurii, i s-a desemnat acestei societăţi, în calitate de lichidator, E.C. SPRL reprezentată tot de

M.A., s-a scos în evidenţă că a apărut o situaţie de incompatibilitate ce intră sub incidenţa prevederilor art. 30 alin. (1) din O.U.G. nr. 86/2006.

Împotriva încheierii din 5 septembrie 2008, pronunţată de judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Prahova, a declarat recurs lichidatorul E.C. SPRL, susţinând în esenţă că avocatul M.A., în calitate de asociat al firmei de consultanţă SC M. SRL, a acordat asistenţă în afaceri şi management pentru o perioadă de 2 luni firmei SC P. Italia – persoană juridică de drept italian, care este societate distinctă de debitoarea SC P.R. SRL, precum şi că acea relaţie de colaborare s-a încheiat prin acord tacit, fără să existe vreun diferend.

S-a arătat că, în urma acestei relaţii contractuale, avocatul respectiv a avut posibilitatea să cunoască mai bine activitatea societăţii debitoare, să identifice actele acesteia, creditorii şi posibilităţile de acoperire a masei pasive, iar reprezentanţii societăţii debitoare, deşi aveau cunoştinţă de numele lichidatorului ce a fost desemnat, au depus cerere de înlocuire a lui abia la 6 luni de la începerea procedurii, după ce acesta s-a exprimat scris în rapoarte că există elemente ce conturează răspunderea personală a administratorilor.

S-a învederat că, de aceea, formularea cererii de înlocuire nu poate fi decât reflectarea temerilor pe care fosta conducere a SC P. România SRL le are de eventualitatea introducerii unei cereri în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006, precum şi că admiterea cererii de înlocuire ar fi de natură a determina tergiversarea soluţionării cauzei şi diminuarea şanselor creditorilor de recuperare a creanţelor.

Analizând încheierea prin prisma criticilor formulate, Curtea a reţinut următoarele:

Între SC P. Italia SRL, persoană juridică de drept italian, în calitate de beneficiar şi SC M. SRL, persoană juridică de drept român reprezentată de M.A. – avocat asociat, în calitate de prestator, s-a încheiat contractul de asistenţă şi consultanţă nr. 6 din 08.10.2006, în virtutea căruia prestatorul de servicii s-a obligat să furnizeze beneficiarului asistenţă şi consultanţă profesională.

Ulterior, prin sentinţa nr. 149 din 11.02.2008 a judecătorului-sindic din cadrul Tribunalului Prahova, s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei faţă de societatea debitoare (SC P. România SRL), fiindu-i desemnat lichidator E.C. SPRL reprezentată de avocat M.A.

Reprezentantul societăţii debitoare a solicitat, după 6 luni de la deschiderea procedurii, înlocuirea lichidatorului desemnat pentru motivul de incompatibilitate prevăzut în art. 30 alin. (1) din O.U.G. nr. 86/2006.

Într-adevăr, potrivit dispoziţiilor art. 30 alin. (1) din O.U.G. nr. 86/2006 privind organizarea activităţii practicienilor în insolvenţă „nu poate fi desemnat ca administrator judiciar/lichidator al unei persoane juridice practicianul în insolvenţă care a avut, într-o perioadă de 2 ani anterioară datei pronunţării hotărârii de deschidere a procedurii/de numire, calitatea de avocat, consilier

juridic, auditor financiar, expert contabil, contabil autorizat, evaluator, arbitru, mediator, conciliator, expert judiciar al acelei persoane juridice".

S-a subliniat că din aceste dispoziţii legale rezultă, fără putinţă de tăgadă, că starea de incompatibilitate intervine atunci când lichidatorul a îndeplinit una din calităţile menţionate în acel articol, între care şi aceea de avocat al persoanei juridice faţă de care se deschide procedura insolvenţei.

S-a învederat, însă, că în cauza de faţă nu există identitate între cele două persoane juridice, întrucât SC P. Italia SRL este persoană juridică de drept italian, iar societatea debitoare SC P. România SRL este persoană juridică de drept român.

Or, în raport cu principiul de interpretare logică a legii civile, potrivit căruia „unde legea nu distinge, nici interpretarea ei nu trebuie să distingă", se impune ca lipsa de identitate dintre cele două societăţi să nu justifice presupunerea existenţei conflictului de interese si constatarea stării de incompatibilitate.

Constatându-se că nu s-a dovedit nici existenţa vreunui alt motiv susceptibil a determina o stare conflictuală între societatea debitoare şi practicianul în insolvenţă ce i s-a desemnat lichidator, Curtea a admis recursul şi a modificat în tot încheierea atacată, în sensul că a respins sesizarea formulată de V.G. în calitate de asociat unic al societăţii debitoare.

59. Lichidator. Onorariu. Plata acestuia în cazul respingerii cererii creditorului de deschidere a procedurii insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 4 alin. (1)
C.proc.civ., art. 274 alin. (1)

În cazul respingerii, în recurs, a cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, obligaţia de achitare a cheltuielilor aferente acestei proceduri, inclusiv a onorariului cuvenit administratorului judiciar/lichidatorului nu revine debitorului, ci creditorului care a formulat cererea de declanşare a procedurii. Într-o astfel de situaţie, au prioritate de aplicare prevederile art. 274 alin. (1) C.proc.civ., iar nu reglementarea cu caracter special, de la art. 4 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, care priveşte doar cazurile când patrimoniul debitorului urmează să îndestuleze creanţele prin finalizarea procedurii insolvenţei.

C.A. Oradea, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 23/R din 28 ianuarie 2009

Prin încheierea din 1 octombrie 2008, pronunţată în dosarul nr. 5366/111/2007 al Tribunalului Bihor, judecătorul-sindic a dispus scoaterea dosarului de

pe rolul instanţei şi transpunerea acestuia la arhivă, spre păstrare, iar în temeiul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 a încuviinţat ca plata onorariului lichidatorului B.M., în sumă de 3.210 lei, să fie suportată de debitoarea SC B.E. SRL din contul deschis potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Pentru a pronunţa această hotărâre, judecătorul-sindic a avut în vedere decizia nr. 216/R din 4.06.2008 a Curţii de Apel Oradea, prin care a fost respinsă cererea creditoarei de deschidere a procedurii insolvenţei.

Împotriva acestei încheieri, a declarat recurs Cabinetul de insolvenţă A.N., în calitate de lichidator al SC B.E. SRL, solicitând modificarea încheierii în sensul obligării creditoarei SC M.E. SRL Oradea la plata onorariului de lichidator, prin compensare cu debitul recurentei.

S-a motivat că dispoziţia de a suporta societatea debitoare onorariul lichidatorului este netemeinică, din moment ce plata acestuia a fost determinată de creditoarea a cărei cerere de deschidere a procedurii insolvenţei a fost respinsă de instanţa de recurs, iar prin art. 274 alin. (1) C.proc.civ. se prevede că partea care cade în pretenţii suportă cheltuielile de judecată.

Totodată, relevându-se că onorariul a fost plătit lichidatorului de către recurentă, s-a solicitat să se dispună compensarea cuantumului acestuia cu datoria pe care societatea debitoare o are faţă de creditoare.

Examinând încheierea atacată, prin prisma motivelor invocate, Curtea a constatat că recursul este întemeiat pentru următoarele considerente:

Prin sentinţa comercială nr. 48/F din 23.01.2008, judecătorul-sindic a admis cererea formulată de creditoarea SC M.E. SRL şi a deschis procedura insolvenţei împotriva debitoarei SC B.E. SRL, iar prin decizia nr. 216/C/R din 04.06.2008 a Curţii de Apel Oradea a fost admis recursul debitoarei SC B.E. SRL, dispunându-se respingerea cererii formulate de creditoare pentru deschiderea procedurii insolvenţei.

Este adevărat că prin art. 4 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 se prevede că toate cheltuielile aferente procedurii instituite prin această lege sunt suportate din averea debitorului, dar în cauză, aşa cum s-a arătat, hotărârea de deschidere a procedurii insolvenţei a fost modificată în sensul că, în recurs, s-a dispus respingerea cererii de deschidere a acestei proceduri.

Ca urmare, s-a apreciat că, în speţă, nu sunt incidente dispoziţiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, ci prevederile art. 274 alin. (1) C.proc.civ., încât, faţă de respingerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, părţii care a căzut în pretenţii, respectiv societatea creditoare, îi revine obligaţia să plătească onorariul cuvenit lichidatorului.

În consecinţă, admiţându-se recursul, s-a dispus obligarea creditoarei SC M.E. SRL la plata sumei de 3.210 lei, reprezentând onorariul lichidatorului B.M., în locul obligării debitoarei la această sumă.

În ceea ce priveşte cererea de compensare formulată de societatea debitoare recurentă, s-a apreciat că aceasta este neîntemeiată, deoarece potrivit

art. 316, cu referire la art. 294 alin. (2) C.proc.civ., în recurs se poate solicita doar compensarea legală, care operează, conform art. 1143 C.civ., numai „când două persoane sunt datoare una alteia”, ceea ce nu este cazul în speţă.

60. Lichidator. Proces-verbal privind desemnarea acestuia în şedinţa adunării creditorilor. Valabilitate

Legea nr. 85/2006, art. 17 alin. (1) lit. b), art. 19 alin. (2)

Pentru a fi valabilă decizia de desemnare a lichidatorului, din procesul-verbal privind şedinţa în care a avut loc adunarea creditorilor trebuie să rezulte fără echivoc voinţa exprimată, prin vot, de creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor, de a atribui această responsabilitate unei anumite persoane, practician în insolvenţă, în condiţiile informării lor prealabile complete, prin aducerea la cunoştinţă a tuturor punctelor de pe ordinea de zi.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 1550 din 17 decembrie 2008

Prin încheierea din 30.11.2008, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Dâmboviţa a respins cererea de înlocuire a lichidatorului judiciar E.C. SPRL formulată de Comitetul creditorilor.

In motivarea încheierii, s-a reţinut că această cerere de înlocuire a lichidatorului, formulată de o parte din membrii comitetului creditorilor întrunit în şedinţa de la 20.10.2008, nu a fost supusă spre avizare adunării generale a creditorilor, conform dispoziţiilor art. 17 alin. (1) lit. b) din Legea 85/2006.

Împotriva acestei încheieri, a declarat recurs creditoarea SC F.I. SRL, susţinând că de la numirea lichidatorului E.C., reprezentat de avocat M.A., s-au îndeplinit în mod defectuos şi cu întârziere operaţiunile de administrare a patrimoniului debitoarei SC A.C. SRL, ceea ce a făcut posibil ca activele mobiliare şi imobiliare ale debitoarei să fie înstrăinate de terţi, sub acoperirea stării de suspendare a procedurii, până la soluţionarea excepţiei de neconstituţionalitate.

S-a relevat că, deşi lichidatorul nu a îndeplinit în mod corespunzător atribuţiile conferite de lege, prin aceea că nu a făcut demersurile prevăzute în art. 85 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, a fost respinsă în mod superficial cererea de înlocuire a sa, printr-o motivare care nu concordă cu realitatea şi fără să se ţină seama că decizia adunării creditorilor nu a fost contestată în termen de 3 zile, ceea ce îl obliga pe judecătorul-sindic să desemneze, prin încheiere, lichidatorul propus de creditori.

Analizând încheierea, prin prisma criticilor formulate, Curtea a reţinut următoarele:

Este adevărat că, potrivit art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, la recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei şedinţe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia.

Or, s-a învederat că, în cauza de faţă, s-a constatat că atât şedinţa comitetului creditorilor, cât şi şedinţa adunării creditorilor, au avut loc la aceeaşi dată, astfel că nu se poate considera că a existat o informare corectă a creditorilor cu privire la ordinea de zi ce urma să fie dezbătută, iar din procesele-verbale depuse la dosar nu rezultă valoarea creanţei creditorilor prezenţi care au votat, pentru a se putea verifica îndeplinirea condiţiilor legale de întrunire a adunării creditorilor şi valabilitatea votului exprimat de cei prezenţi.

S-a mai relevat că din procesul-verbal al şedinţei din 20.10.2008 nu reiese în mod neîndoielnic hotărârea adunării creditorilor şi nici dacă s-a decis înlocuirea lichidatorului desemnat de judecătorul-sindic, iar noului lichidator, desemnat de către creditori, nu i s-a stabilit remuneraţia.

În consecinţă, constatând că procedura de înlocuire a lichidatorului de către creditori nu s-a desfăşurat cu respectarea dispoziţiilor legale, astfel că judecătorul-sindic a respins în mod corect cererea de înlocuire a lichidatorului, Curtea a dispus respingerea recursului ca nefondat.

61. Lichidator. Cerere de înlocuire. Motive temeinice

Legea nr. 85/2006, art. 11 lit. e)

Pentru a se justifica admiterea cererii de înlocuire a lichidatorului desemnat la o societate aflată în procedura falimentului, este necesar să existe motive temeinice, care să impună luarea măsurii înlocuirii, cum ar fi culpa gravă sau dolul în îndeplinirea atribuţiilor. Neachitarea datoriei faţă de creditorul care a formulat cererea de înlocuire, din sumele încasate în derularea procedurii de faliment, nu constituie motiv temeinic, în accepţiunea art. 11 lit. e) din Legea nr. 85/2006, atât timp cât această procedură concursuală, colectivă şi egalitară, are ca scop principal acoperirea întregului pasiv, fără preferinţe.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 1727 din 27 noiembrie 2007

Prin încheierea din 13 iulie 2007, pronunţată în dosarul nr. 4581/95/2006 al Tribunalului Gorj - Secţia comercială şi de contencios administrativ, judecătorul sindic a respins cererea formulată de D.G.F.P. Gorj, pentru înlo-

cuirea lichidatorului BNP C. SPRL Craiova, desemnat să administreze procedura de faliment a debitoarei SC I.C.M.

Pentru a pronunţa această încheiere, judecătorul sindic a reţinut că în cauză nu sunt îndeplinite cerinţele prevăzute de art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, întrucât lichidatorul şi-a îndeplinit sarcinile ce îi reveneau conform art. 20, art. 21 şi art. 25 din Legea nr. 85/2006, iar motivele invocate nu se încadrează în conceptul de culpă gravă/sau dol, urmând ca virarea sumelor de bani obţinute în cadrul procedurii, în contul creditoarei, să nu se poată face decât în condiţiile prevăzute în art. 122 din aceeaşi lege.

S-a mai relevat că, odată cu trecerea la procedura de faliment a debitoarei, dispusă prin sentinţa comercială nr. 1053 din 22 decembrie 2006 a Tribunalului Gorj, perioada de observaţie încetează, dreptul de administrare al debitoarei este ridicat, iar conducerea activităţii aparţine lichidatorului, ceea ce nu echivalează însă cu revenirea la procedura din perioada de observaţie.

Împotriva sentinţei, creditoarea D.G.F.P. Gorj a declarat recurs, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Prin motivele de recurs, s-a susţinut că în mod greşit s-a apreciat că lichidatorul şi-a îndeplinit atribuţiile prevăzute de lege, în condiţiile în care, deşi a preluat în totalitate coordonarea conducerii executive, având obligaţia continuării activităţii potrivit obiectului acesteia stabilit de H.G. nr. 103/2004 (încasarea creanţelor şi plata datoriilor preluate), nu s-a conformat acestei obligaţii prin aceea că nu a achitat datoriile către recurenta creditoare, în limitele sumelor de bani încasate în contul debitoarei SC I.C.M. SA.

Analizând încheierea pronunţată de judecătorul sindic prin prisma motivelor invocate, Curtea a constatat că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

În conformitate cu dispoziţiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar sau pe lichidator, prin încheiere motivată, pentru motive temeinice.

Curtea a apreciat că motivele invocate de recurenta creditoare D.G.F.P. Gorj pentru înlocuirea lichidatorului nu pot fi considerate temeinice cât timp prin ele nu se demonstrează existenţa unei culpe grave sau a dolului, aşa cum corect a reţinut judecătorul sindic. S-a subliniat, în această privinţă, că neachitarea datoriilor cu sumele de bani ce s-au virat în contul societăţii debitoare I.C.M. SA, ca rezultat al încasării creanţelor pe care le avea de recuperat, nu poate fi imputată lichidatorului, desemnat să administreze procedura falimentului acelei societăţi.

S-a relevat că această procedură reglementată de dispoziţiile Legii nr. 85/2006 este specială, derogatorie de la alte prevederi legale, cum este H.G. nr. 103/2004.

Ca urmare, s-a învederat că această procedură, fiind concursuală, are ca scop acoperirea întregului pasiv, astfel că, în cadrul derulării ei, sumele obţi-

nute de la diverşi debitori ai societăţii aflate în faliment trebuie conservate şi distribuite numai în condiţiile reglementate în art. 122 din Legea nr. 85/2006, încât criticile formulate de creditoarea recurentă apar nefondate.

În consecinţă, Curtea a respins recursul ca nefondat.

62. Lichidator. Atribuţii. Examinarea activităţii debitorului prin verificarea actelor de evidenţă contabilă efectuate de soţ. Conflict de interese

Legea nr. 64/1995, art. 23 alin. (6)
Legea nr. 31/1990, art. 149 alin. (1) şi (2)

Există conflict de interese, care atrage nulitatea actelor lichidatorului, a cărui soţie a îndeplinit funcţia de contabil la societatea debitoare, în cazul când acesta, în exercitarea atribuţiilor ce-i revin pe linia examinării activităţii acelei societăţi, se bazează pe datele din documentele de evidenţă contabilă.

C.A. Alba-Iulia, Secţia comercială, dec. nr. 236 din 6 iunie 2007

Prin sentinţa nr. 264/F/18 din 18 octombrie 2006, pronunţată în dosarul nr. 17/107/2003 al Tribunalului Alba, judecătorul sindic desemnat în procedura executării silite concursuale a societăţii debitoare P.I. SRL Alba Iulia, a dispus, între altele, admiterea în parte a cererilor reclamantelor creditoare A.F.P. Alba Iulia şi SNTF CFR Marfă SA - Sucursala Braşov împotriva pârâtului P.F., pe care l-a obligat să suporte 214.527,60 lei, reprezentând parte din pasivul societăţii debitoare, nerecuperat în cadrul procedurii executării silite colective.

Împotriva sentinţei a declarat recurs pârâtul P. F., susţinând că activitatea de lichidare a fost realizată de lichidatorul D.I., în condiţiile în care soţia acestuia, D.M., a ţinut întreaga evidenţă contabilă la societatea debitoare, ceea ce i-a dat lichidatorului posibilitate să ia cunoştinţă de actele şi documentele societăţii, încât incompatibilitatea legală, determinată de calitatea de soţi a celor doi, creează suspiciuni cu privire la obiectivitatea operaţiunilor de lichidare.

Recursul este fondat.

Prin art. 149 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, republicată, se prevede că „administratorul care are într-o anumită operaţiune, direct sau indirect, interese contrare intereselor societăţii, trebuie să îi înştiinţeze despre aceasta pe ceilalţi administratori şi pe cenzori sau pe auditorii financiari şi să nu ia parte la nicio deliberare privitoare la această operaţiune", iar în alin. (2) al aceluiaşi

articol se subliniază că „aceeaşi obligaţie o are administratorul în cazul în care, într-o anumită operaţiune, ştie că sunt interesate soţia, rudele sau afinii săi până la gradul al patrulea inclusiv".

În fine, în cadrul art. 23 alin. (6) din Legea nr. 64/1995, în vigoare la acea dată, s-a făcut referire expresă la cazul de incompatibilitate a lichidatorului, precizându-se că „în situaţiile prevăzute la art. 149 din Legea nr. 31/1990, republicată, administratorul/lichidatorul are obligaţia de abţinere".

Or, în speţă, s-a constatat că lichidatorul D.I. a efectuat operaţiunile de lichidare a patrimoniului debitoarei SC P.I. SRL Alba-Iulia prin încălcarea interdicţiei imperativ prevăzută de textele de lege enunţate, din moment ce soţia acestuia, D.M., se afla în serviciul societăţii debitoare în calitate de contabil, iar activitatea pe care ea o presta era supusă verificării propriului soţ desemnat lichidator.

Ca urmare, s-a apreciat de instanţa de recurs că operaţiunile efectuate de lichidatorul aflat în conflict de interese sunt nule absolut potrivit legii.

Constatând că o atare nulitate a operaţiunilor făcute de lichidator constituie un motiv determinant în aprecierea legalităţii unei hotărâri judecătoreşti, care prevalează faţă de alte motive, de fond, Curtea a admis recursul, a casat sentinţa şi a trimis cauza judecătorului sindic, pentru a fi refăcute actele de executare de către un alt lichidator.

63. Lichidator. Cerere de deschidere a procedurii simplificate a insolvenţei privind o societate comercială dizolvată anterior de drept. Admisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (2) lit. e)
Legea nr. 31/1990, art. 260

Potrivit art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată prevăzută de această lege se aplică şi debitorilor care sunt „societăţi comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive". În raport cu această prevedere şi cu dispoziţiile art. 260 din Legea nr. 31/1990, procedura simplificată în materie de insolvenţă este aplicabilă şi debitorilor care sunt societăţi comerciale dizolvate anterior formulării cererii de deschidere a procedurii simplificate a insolvenţei.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 637 din 27 aprilie 2009

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Buzău sub nr. 4700/114/2008, lichidatorul avocat C. V. a solicitat deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei privind pe debitoarea SC E.A. SRL Buzău.

În motivarea cererii, lichidatorul a învederat că societatea comercială debitoare este dizolvată de drept, potrivit dispoziţiilor art. 237 din Legea nr. 31/1990, iar prin încheierea nr. 30412/2007 a fost desemnat în această calitate de către judecătorul delegat la Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Buzău, pentru efectuarea operaţiunilor de lichidare, precizând că îşi întemeiază cererea pe dispoziţiile Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei şi pe cele ale art. 270[1] şi 270[2] din Legea nr. 31/1990, republicată, privind societăţile comerciale.

După administrarea probei cu înscrisuri, Tribunalul Buzău a pronunţat sentinţa nr. 137 din 22.01.2009, prin care a respins ca inadmisibilă acţiunea formulată de lichidatorul C.V.

Pentru a pronunţata această sentinţă, tribunalul a constatat că societatea comercială debitoare a fost dizolvată de drept, conform dispoziţiilor art. 237 din Legea nr. 31/1990 şi ale art. 30 şi art. 31 din Legea nr. 359/2004, iar pentru efectuarea operaţiunilor de lichidare Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Buzău a numit lichidator conform art. 31 alin. (4) din Legea nr. 359/2004, urmând a se proceda la lichidarea societăţii comerciale fără a mai fi aplicabile dispoziţiile privind procedura insolvenţei din Legea nr. 85/2006.

S-a considerat că lichidatorul, numit în temeiul art. 31 alin. (4) din Legea nr. 359/2004, procedează la lichidarea societăţii fără să se mai conformeze dispoziţiilor referitoare la deschiderea procedurii insolvenţei, care se aplică numai debitorilor aflaţi în stare de insolvenţă, pe baza unei cereri introduse la tribunal de către debitori sau de creditori, precum şi de orice alte persoane sau instituţii expres prevăzute de lege, iar dispoziţiile art. 270[1] şi art. 270[2] din Legea nr. 31/1990, invocate de lichidator, sunt aplicabile numai societăţilor pe acţiuni şi în comandită pe acţiuni, nu şi în cazul societăţii cu răspundere limitată, la care este lichidator reclamantul.

Împotriva acestei soluţii a declarat recurs lichidatorul C.V., solicitând modificarea sentinţei recurate, iar pe fond admiterea cererii în sensul deschiderii procedurii simplificate a insolvenţei privind societatea debitoare SC E.A. SRL Buzău.

În motivarea recursului, s-a reţinut că sentinţa a fost dată cu încălcarea dispoziţiilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006 şi ale art. 260 alin. (4) din Legea nr. 31/1990, republicată, învederându-se că procedura simplificată a insolvenţei se aplică şi debitorilor comercianţi dizolvaţi anterior cererii introductive, cum este şi în cazul debitoarei, care fusese dizolvată înainte de formularea cererii, astfel că starea ei de insolvenţă este vădită ca efect al dizolvării sale, fiind deschisă procedura lichidării.

Curtea, examinând sentinţa, prin prisma criticilor formulate, a constatat că recursul este fondat, pentru considerentele ce succed:

SC E.A. SRL Buzău a fost dizolvată de drept în conformitate cu prevederile art. 30 din Legea nr. 359/2004, modificată şi completată prin O.U.G. nr. 75/2004, prin încheierea nr. 87720 din 29.09.2006, iar la cererea creditorului A.F.P. Buzău din 6.02.2007 a fost numit în calitate de lichidator recurenta C.V., prin încheierea nr. 30412/2007 a Oficiului Registrul Comerţului de pe lângă Tribunalul Buzău.

La data de 16 decembrie 2008, lichidatorul a solicitat instanţei să dispună deschiderea procedurii insolvenţei faţă de societatea dizolvată, întemeindu-şi cererea pe dispoziţiile art. 270^1 şi 270^2 din Legea nr. 31/1990.

Soluţia Tribunalului Buzău, de respingere a cererii lichidatorului ca inadmisibilă, este greşită întrucât nu sunt incidente dispoziţiile art. 270^1 şi 270^2 din Legea nr. 31/1990, care se aplică numai societăţilor pe acţiuni şi în comandită pe acţiuni, neobservându-se că şi societăţilor comerciale în nume colectiv sau cu răspundere limitată le sunt aplicabile dispoziţiile Legii nr. 85/2006.

S-a subliniat în acest sens că, potrivit art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, procedura simplificată reglementată de această lege se aplică debitorilor aflaţi în stare de insolvenţă care se încadrează în una dintre categoriile expres enumerate în acest text de lege, ce se referă la situaţia societăţilor comerciale dizolvate anterior formulării cererii, în care se află şi debitoarea din moment ce este dizolvată încă din 29.09.2006.

S-a învederat că, de altfel, sunt aplicabile în cauză şi dispoziţiile art. 260 din Legea nr.31/2000 cu modificările ulterioare, potrivit cărora lichidarea societăţii trebuie terminată în cel mult 3 ani de la data dizolvării, termenul putând fi prelungit cu cel mult doi ani de către tribunal, precizându-se totodată că „lichidarea nu liberează pe asociaţi şi nu împiedică deschiderea procedurii de faliment a societăţii".

S-a mai arătat că, deşi în cererea formulată de lichidator s-a indicat, ca temei de drept, art. 270^1 şi 270^2 din Legea nr. 31/1990, care sunt aplicabile numai în materia societăţilor comerciale pe acţiuni şi în comandită pe acţiuni, trebuie observat că în materia lichidării societăţilor comerciale în nume colectiv se aplică dispoziţiile generale de la art. 252-260 din Legea nr. 31/1990 cu modificările ulterioare, titlul VII din acest act normativ cuprinzând atât dispoziţii generale aplicabile tuturor categoriilor de societăţi comerciale cât şi dispoziţii speciale pentru fiecare formă de organizare. Ca urmare, s-a apreciat că din moment ce instanţa a fost legal învestită cu o pretenţie, calificarea acesteia în drept revine judecătorului, în baza rolului său activ, după punerea ei în discuţia părţilor.

Pentru considerentele expuse, Curtea a constatat că în mod greşit a fost respinsă ca inadmisibilă cererea lichidatorului recurent, privind deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei faţă de societatea debitoare, subliniind că acestei proceduri îi sunt aplicabile dispoziţiile art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea

nr. 85/2006 şi cele ale art. 260 din Legea nr. 31/1990, precum şi că nici nu este necesar să existe creditori cu creanțe peste valoarea prag de 10.000 lei prevăzută în legea insolvenței, starea de insolvență a societății în cauză fiind dovedită prin însuşi faptul că aceasta a fost dizolvată încă din anul 2006.

În consecință, recursul a fost considerat fondat şi, fiind admis, s-a dispus casarea sentinței şi trimiterea cauzei la prima instanță, în vederea judecării cererii pe fond.

64. Lichidator. Menționarea în raportul final că nu se justifică angajarea răspunderii administratorului societății debitoare. Efecte

Legea nr. 85/2006, art. 11, art. 138

Nemenționarea de către lichidator, în raportul său asupra cauzelor insolvenței, a persoanelor culpabile de producerea stării de insolvență, nu dă posibilitate judecătorului-sindic să stabilească răspunderea administratorului societății debitoare în condițiile în care ulterior, prin raportul final, s-a precizat că nu se justifică angajarea răspunderii acestuia, iar comitetul creditorilor nu a luat în discuție oportunitatea unei asemenea acțiuni până la depunerea raportului final şi niciunul dintre creditori nu a contestat ultimul raport.

C.A. Bacău, Secția comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 701 din 20 august 2009

Prin sentința nr. 676 din 2 mai 2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Bacău a aprobat raportul final depus de lichidatorul C.E.L. IPURL Iaşi şi, în baza art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, a dispus închiderea procedurii falimentului privind pe debitoarea SC S.V.S. SRL şi radierea acesteia din registrul comerțului, descărcând pe lichidator de orice îndatoriri şi responsabilități.

Pentru a pronunța această soluție, judecătorul sindic a avut în vedere că din actele dosarului rezultă că toate sumele recuperate în cadrul procedurii au fost distribuite şi că Adunarea creditorilor a aprobat raportul final al lichidatorului, cu propunerea de închidere a procedurii, mai puțin creditoarea AVAS, care s-a opus la închidere, solicitând ca lichidatorul să convoace Comitetul creditorilor, pentru a se pune în discuție oportunitatea antrenării răspunderii personale a organelor de conducere.

Judecătorul-sindic a apreciat că solicitarea AVAS nu reprezintă o obiecțiune care să vizeze raportul final sau modalitatea de distribuire a

sumelor şi nici nu are suport juridic din moment ce acţiunea în atragerea răspunderii poate fi introdusă şi de Comitetul creditorilor, astfel că dacă acesta nu a introdus încă o astfel de acţiune, înseamnă că nu a înţeles să uzeze de o asemenea procedură.

S-a reţinut că judecătorul sindic nici nu poate obliga lichidatorul la o astfel de măsură în cazul în care Comitetul creditorilor este lipsit de diligenţă.

Ca urmare, solicitarea creditoarei AVAS a fost respinsă.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea AVAS, care a susţinut că sunt greşite aprecierile judecătorului sindic privind cererea sa de a se analiza oportunitatea promovării unei cereri de antrenare a răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale falitei SC S.V.S. SRL, cât timp cererea este în concordanţă cu dispoziţiile Legii nr. 85/2006.

S-a mai arătat de recurentă că prin închiderea procedurii falimentului nu s-a mai dat posibilitate creditorilor de a învesti pe judecătorul-sindic cu o cerere de antrenare a răspunderii personale prin intermediul Comitetului creditorilor.

Analizând sentinţa, în raport cu criticile formulate şi cu dispoziţiile legale aplicabile, Curtea a apreciat că recursul este neîntemeiat, pentru considerentele ce urmează:

Potrivit art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, „comitetul creditorilor ... poate cere judecătorului sindic să fie autorizat să introducă acţiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă”.

Or, în speţă, nu se poate reţine o astfel de omisiune cât timp lichidatorul a precizat în raportul final nr. 122 din 18 martie 2009 că nu se justifică angajarea răspunderii celor doi administratori ai debitoarei.

Este semnificativ că acest raport a fost adus la cunoştinţă tuturor creditorilor la data de 19 martie 2009, aşa cum rezultă din confirmările de primire, iar prin dispoziţiile art. 11 din Legea nr. 85/2006, în care îi sunt enumerate principalele sale atribuţii, judecătorul-sindic nu este abilitat să impună lichidatorului convocarea Comitetului creditorilor, pentru a se discuta o eventuală acţiune în antrenarea răspunderii personale a organelor de conducere.

De aceea, în condiţiile în care raportul asupra cauzelor insolvenţei a fost întocmit la 9.10.2007, iar până la data 19 martie 2009, când a fost depus raportul final, Comitetul creditorilor nu a luat în discuţie oportunitatea unei acţiuni pentru antrenarea răspunderii personale a organelor de conducere ale debitoarei, este evident că nu s-a considerat justificată o asemenea măsură. În plus, trebuie avut în vedere că raportul final nu a fost contestat de niciun creditor, nici chiar de recurentă.

Ca urmare, faţă de aceste considerente, Curtea a apreciat că soluţia instanţei de fond este legală şi temeinică, nefiind motive de casare sau reformare a hotărârii atacate, astfel că recursul a fost respins ca nefondat.

65. Lichidator. Raport asupra cauzelor si împrejurărilor care au dus la insolvenţă. Menționarea premiselor angajării răspunderii administratorului social. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 25 lit. a), art. 11 alin. (1) lit. g), art. 138 alin. (1) lit. c) şi d)

Menţionarea în raportul întocmit de lichidator asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la insolvenţă, a existenţei premiselor angajării răspunderii administratorului social în temeiul art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006 poate atrage suportarea de către acesta a pasivului debitorului numai în măsura în care este dovedit că nu a asigurat ţinerea contabilităţii în conformitate cu cerinţele legii şi o atare încălcare a îndatoririlor sale are legătură de cauzalitate cu ajungerea debitorului în stare de insolvenţă, deoarece legiuitorul nu a înţeles să instituie o prezumţie legală de vinovăţie şi de răspundere a administratorului societăţii. Pentru identitate de raţiune, o astfel de răspundere nu poate fi reţinută nici în temeiul art. 138 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 decât în cazul când s-a probat că administratorul societăţii a dispus în interes personal continuarea activităţii societăţii debitoare, nefiind suficientă doar existenţa prejudiciului produs prin neplata impozitelor către stat în urma declanşării procedurii falimentului.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1190 din 12 octombrie 2009

Prin sentinţa comercială nr. 184/S din 26 martie 2009, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Iaşi a respins acţiunea formulată de lichidatorul M.R.L. SPRL Iaşi privind stabilirea răspunderii personale a pârâtului C.G., dispunând totodată închiderea procedurii simplificate a insolvenţei debitorului SC B.C. SRL Iaşi.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

Prin sentinţa comercială nr. 251/S din 29.05.2008, s-a deschis procedura simplificată a insolvenţei împotriva debitorului SC B.C. SRL Iaşi, la cererea creditorului Administraţia Finanţelor Publice a Mun. Iaşi, constatându-se că acesta face parte din categoria debitorilor prevăzuţi de art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, fiind anterior dizolvat. S-a constatat că tabelul creanţelor asupra averii debitorului, definitivat prin încheierea nr. 226 din 25.09.2008, cuprinde pe creditorul Administraţia Finanţelor Publice a Mun.

Iaşi cu o creanţă în sumă de 12.180 lei şi pe D.E.F.P.L. Iaşi cu o creanţă în valoare de 1.399 lei.

S-a scos în evidenţă că lichidatorul a relevat că actele constitutive şi documentele contabile ale debitorului nu au putut fi găsite, sediul debitorului nu mai există la adresa înscrisă la registrul comerţului, iar din evidenţele fiscale rezultă că în patrimoniul acestuia nu mai sunt bunuri din a căror valorificare să poată fi acoperite cheltuielile administrative şi să fie plătite creanţele creditorilor, propunând, prin raportul înregistrat la data de 27.01.2009, închiderea procedurii în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, cu solicitarea antrenării răspunderii personale a pârâtului C.G., administrator al debitorului, în temeiul art. 138 alin. (1) lit. d) şi f) din aceeaşi lege.

S-a reţinut că administratorul C.G. se face vinovat de ajungerea societăţii falite in situaţia de a nu plăti la timp obligaţiile către bugetul de stat, ceea ce a condus la acumularea de accesorii ce au majorat pasivul, precum şi că a încercat să ascundă această situaţie ruinătoare prin neîndeplinirea obligaţiei de a ţine contabilitatea în conformitate cu legea.

Părţile interesate nu au formulat obiecţiuni faţă de raportul cuprinzând propunerea de închidere a procedurii, care a fost înregistrat, afişat la uşa instanţei, comunicat creditorilor şi publicat în Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 426 din 28.01.2009.

Examinând cererea de antrenare a răspunderii personale formulată de lichidator, întemeiată pe prevederile art. 138 alin. (1) lit. d) şi f) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a reţinut, în baza probatoriului administrat, că faptele la care se referă textul de lege menţionat, cât şi condiţiile răspunderii personale a administratorului-pârât, aşa cum ele sunt instituite prin art. 998 C.civ., nu au fost dovedite.

S-a relevat în motivarea soluţiei că, potrivit art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului ajuns în stare de insolvenţă să fie suportată de organele de conducere sau supraveghere din cadrul societăţii precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă, prin una din faptele enumerate la lit. a-g ale acestui articol. S-a arătat că, aşa cum rezultă din conţinutul acestui articol, răspunderea fondată pe prevederile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 este o răspundere specială a administratorilor sau persoanelor care s-au implicat în activitatea societăţii în cauză, însă această răspundere nu devine automat operantă în toate cazurile în care pasivul social nu poate fi acoperit ci numai atunci când se face dovada că administratorii au cauzat starea de insolvenţă prin săvârşirea vreuneia dintre faptele expres şi limitativ enumerate în art. 138 alin. (1) lit. a)-g) din Legea nr. 85/2006 şi a căror urmare a fost crearea, menţinerea sau adâncirea stării de insolvenţă, fiind necesar deci a se proba întrunirea cumulativă a condiţiilor care atrag răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie.

Or, s-a învederat că nu s-a demonstrat că, anterior deschiderii procedurii faţă de debitor, administratorul său ar fi desfăşurat sau ar fi dispus să se desfăşoare activităţi de natură a conduce la încetarea plăţilor prin falsificarea rezultatelor operaţiunilor derulate de societate cu consecinţa imposibilităţii constatării situaţiei reale a acesteia sau că s-a ajuns la o astfel de stare prin neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea sau prin folosirea de mijloace ruinătoare pentru a procura fonduri societăţii.

S-a subliniat că susţinerile lichidatorului în sensul că neplata la timp a datoriilor fiscale a generat majorarea pasivului prin acumularea de accesorii iar această pasivitate a administratorului-pârât ar echivala cu folosirea unor mijloace ruinătoare pentru procurarea de fonduri societăţii, precum şi că invocarea neţinerii contabilităţii în conformitate cu legea au caracter general, nefiind în măsură să individualizeze vreo faptă de genul celor la care se face referire în art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

S-a învederat că faptele imputate pârâtului sunt legate de neprezentarea documentelor societăţii, însă acumularea de accesorii la datoriile fiscale ca şi nepunerea la dispoziţie, în cadrul procedurii, a documentelor societăţii, în principiu, nu sunt fapte direct producătoare de prejudicii şi nici nu implică în mod prezumtiv vinovăţia administratorului, aceasta trebuind să fie determinată în raport cu cauzele care au dus la starea de insolvenţă şi nu ca o consecinţă a faptului că nu a depus documentele contabile.

S-a mai subliniat că nedepunerea actelor şi documentelor contabile la dosar, neputând fi echivalată cu sensul dat de legiuitor sintagmei „nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea" ca faptă omisivă, nu este suficientă pentru stabilirea legăturii de cauzalitate dintre aceasta şi starea de insolvenţă a debitorului în condiţiile în care nu se indică nicio împrejurare concretă din care să se poată trage concluzia că o atare activitate a avut consecinţele prevăzute de lege.

Ca urmare, s-a ajuns la concluzia că se impune să fie respinsă cererea formulată de lichidator şi constatându-se, în cadrul procedurii, că debitorul nu deţine bunuri sau elemente de patrimoniu care să asigure acoperirea cheltuielilor administrative şi plata creanţelor reclamate, s-a dispus închiderea procedurii şi radierea debitorului din evidenţele registrului comerţului şi cele fiscale.

Împotriva sentinţei a declarat recurs creditoarea A.F.P. Iaşi, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

S-a susţinut că, din moment ce documentele contabile ale firmei nu au fost predate lichidatorului judiciar, este evident că nu s-a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, aspect ce se încadrează în art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, precum şi că, nefiind prezentate documentele din care să rezulte raporturile juridice cu creditorii, lichidatorul a fost în imposibilitate de a proceda la recuperarea creanţelor prin formularea acţiunilor specifice.

S-a mai învederat că nici nu s-a avut în vedere că administratorul pârât nu a depus diligenţele necesare preschimbării certificatului de înmatriculare, determinând dizolvarea societăţii, ceea ce duce la concluzia că acesta, cu bună ştiinţă, a încercat să scape de o firmă cu datorii şi, implicit, de creditorii societăţii.

S-a relevat că, aşa cum rezultă din fişa sintetică totală a agentului economic şi a titlurilor executorii întocmite de către organul fiscal, debitoarea, deşi a fost somată, nu şi-a îndeplinit obligaţia de a achita creanţele înregistrate la bugetul de stat din anii anteriori pronunţării hotărârii prin care s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei, iar ultimul bilanţ contabil l-a depus la 30.06.2002, ceea ce justifică şi incidenţa dispoziţiilor art. 138 alin. (1) lit. c) şi d) din Legea nr. 85/2006, astfel că se impune obligarea administratorului la repararea prejudiciilor create bugetului de stat.

În fine, s-a subliniat că societatea debitoare a desfăşurat activitate generatoare de venituri pentru care există obligaţia corelativă de achitare a impozitelor stabilite prin legislaţia fiscală, precum şi că din documentele depuse la dosarul cauzei de creditorul bugetar, potrivit evidenţelor fiscale, s-a putut constata că această societate a avut salariaţi, iar administratorul–pârât a reţinut contribuţiile pentru asiguraţi, ceea ce constituie o folosire a veniturilor în interes propriu sau al altor persoane.

Analizând motivele invocate şi, raportându-le la actele dosarului şi la dispoziţiile legale aplicabile în cauză, Curtea a constatat că recursul este nefondat.

În acest sens, făcându-se referire la susţinerea recurentei că fostul administrator C.G. nu a ţinut contabilitatea conform prevederilor legale, ceea ce ar atrage incidenţa art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006 şi a mai şi continuat activitatea societăţii în interes propriu, ceea ce atrage şi incidenţa dispoziţiilor art. 138 alin. (1) lit. c) din aceeaşi lege, s-a motivat că niciuna dintre aceste situaţii nu a fost confirmată de probe.

S-a relevat că pentru a se putea reţine că pârâtul nu ar fi ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, creditorii trebuiau să probeze actele acestuia prin care au fost încălcate prevederile Legii nr. 82/1991 şi, mai mult, că aceste nereguli au concurat la insolvenţa societăţii debitoare, adică să stabilească legătura de cauzalitate între contribuţia fostului administrator şi starea de insolvenţă.

Or, s-a subliniat că atâta timp cât sarcina probei incumbă celui ce face o afirmaţie în faţa judecătorului, iar invocarea art. 138 din Legea nr. 85/2006 nu atrage automat răspunderea administratorului, deoarece legiuitorul nu a înţeles să instituie o prezumţie legală de vinovăţie şi de răspundere a administratorului societăţii, nu se poate considera că acestuia i-ar fi aplicabile dispoziţiile înscrise la lit. c) din alin. (1) al acestui articol.

Cât priveşte incidenţa prevederii de la art. 138 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, s-a învederat că în cauză nu s-a probat împrejurarea că administratorul pârât a dispus în interes personal continuarea activităţii societăţii debitoare şi că, chiar dacă statul român, reprezentat de A.F.P. Iaşi, a suferit un prejudiciu a cărui existenţă certă este stabilită prin constatarea faptului că societatea debitoare a ajuns în încetare de plăţi şi că împotriva acesteia a fost declanşată procedura falimentului, imposibilitatea recurentei de a recupera creanţele nu poate constitui o premisă suficientă care să determine instanţa să oblige în mod automat pe fostul administrator social la plata creanţelor, din moment ce o atare formă de răspundere nu poate fi stabilită decât în condiţiile statuate în art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Ca urmare, Curtea a apreciat că nu sunt incidente dispoziţiile art. 304 pct. 8 şi 9 şi art. 304[1] C.proc.civ., pe care se întemeiază motivele invocate, astfel că, în baza art. 312 C.proc.civ., a dispus respingerea recursului.

66. Lichidator. Raport asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la insolvenţă. Consecinţele menţionării în raport a persoanelor cărora le-ar fi imputabilă ajungerea societăţii debitoare în stare de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 25 lit. a), art. 138 alin. (1) lit. d)

Menţionarea în raportul asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la insolvenţă, întocmit de lichidator, a administratorului societăţii debitoare care nu a asigurat ţinerea contabilităţii în conformitate cu legea şi nici nu a adresat tribunalului cerere în vederea aplicării dispoziţiilor legale referitoare la insolvenţă, pentru evitarea măririi pasivului, atrage examinarea şi stabilirea răspunderii personale a acestuia de către judecătorul sindic.

Curtea de Apel Iaşi - Secţia comercială, dec. nr. 1050 din 15 iunie 2009
Trib. Iaşi, judecător sindic, sent. nr. 481/S din 8 octombrie 2008

Prin sentinţa comercială nr. 481/S din 8.10.2008, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Iaşi a admis cererea formulată de lichidatorul Cabinet individual de insolvenţă H.M.L., privind stabilirea răspunderii personale a administratorului D.M., pentru pasivul debitorului SC A. SRL, obligându-l să plătească pasivul acestui debitor rămas neacoperit la data închiderii procedurii. S-a mai dispus închiderea procedurii insolvenţei debitorului SC A. SRL, precum şi radierea acestui debitor din registrul comerţului, cu descărcarea administratorului judiciar de orice îndatoriri şi responsabilităţi.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

Prin sentinţa nr. 425/S din 24.10.2007 s-a deschis procedura insolvenţei împotriva debitorului SC A SRL Hârlău, tabelul definitiv al creanţelor fiind definitivat prin încheierea nr. 54 din 20.02.2008.

La data de 14.04.2008, lichidatorul desemnat în cauză a prezentat raportul final cuprinzând propunerea de închidere a procedurii, învederându-se că, după epuizarea tuturor etapelor şi demersurilor legale, nu au fost identificate bunuri aparţinând debitorului prin a căror valorificare să se obţină cel puţin sumele de bani necesare acoperirii cheltuielilor de procedură şi că niciun creditor nu s-a oferit să avanseze aceste sume. S-a relevat că au fost trimise comunicările la care se referă art. 129 din Legea nr. 85/2006, pentru a se soluţiona eventualele obiecţiuni şi a se lua în discuţie închiderea procedurii.

S-a mai arătat că lichidatorul judiciar a solicitat, de asemenea, stabilirea răspunderii personale a pârâtului D.M., în calitatea lui de administrator al societăţii debitoare, pentru pasivul acesteia ce nu a putut fi acoperit din valorificarea activului. S-a subliniat că, analizându-se această cerere prin prisma probelor administrate în cauză,s-a constatat că este întemeiată şi va fi admisă ca atare, pentru considerentele ce urmează:

Potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte din pasivul debitorului persoană juridică, să fie suportată de către membrii organelor de conducere (administratori, directori, cenzori), care au contribuit la ajungerea societăţii în stare de insolvenţă, prin una din faptele explicit enumerate la lit. a)-g) ale acestei dispoziţii legale.

Or, s-a scos în evidenţă că, din probele administrate în cauză, respectiv raportul lichidatorului, rezultă că administratorul-pârât nu a prezentat actele financiar contabile, de unde se desprinde concluzia că nici nu a ţinut actele de evidenţă contabilă cu respectarea cerinţelor legii, impunându-se ca această faptă să fie sancţionată conform dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006.

S-a mai argumentat că neîndeplinirea de către administratorul-pârât a obligaţiei prevăzute în art. 27 din Legea nr. 85/2006, şi anume a obligaţiei de a introduce la instanţă cerere pentru ca societatea să fie supusă procedurii insolvenţei, a dus la mărirea pasivului prin curgerea penalităţilor şi majorărilor de întârziere, ceea ce intră în prevederile 138 lit. c).

Prin aceeaşi hotărâre, ca efect al admiterii cererii, pârâtul-administrator a fost obligat să suporte din averea proprie pasivul firmei debitoare. Totodată, constatându-se că debitorul nu deţine bunuri care să justifice continuarea procedurii, în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, s-a dispus închiderea procedurii cu consecinţa radierii debitorului din registrele persoanelor juridice.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs Municipiul Roman, prin reprezentantul său legal – primar, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie; s-a solicitat casarea în parte a sentinţei, în vederea refacerii tabelului definitiv al creditorilor în sensul înscrierii municipiului Roman cu o creanţă în cuantum de 131.587 lei, atragerea răspunderii patrimoniale a fostului admi-

nistrator al societăţii debitoare pentru suma datorată Municipiului Roman, respectiv de 131.587 lei. Prin adresa nr. 1673/ 31.01.2008, s-a precizat că Municipiul Roman nu a formulat o cerere de înscriere a creanţei, cum eronat s-a considerat de către lichidator, cererea sa fiind doar de actualizare a creanţei, în conformitate cu art. 64 din Legea nr. 85/2006.

Analizând actele şi lucrările dosarului, Curtea a constatat că recursul este nefondat.

Prin considerentele deciziei s-a învederat că, aşa cum în mod corect a reținut judecătorul sindic, tabelul definitiv al creanțelor a fost definitivat prin încheierea nr. 54 din 20.02.2008, iar prin sentința comercială nr. 480/S din 8 octombrie 2008 a Tribunalului Iaşi a fost respinsă contestația formulată de creditoarea Primăria municipiului Roman împotriva tabelului definitiv al creanțelor debitoarei SC A SRL Iaşi, aşa încât reiterarea aceloraşi critici referitoare la cererea de actualizare a creanţei şi care au făcut obiectul contestaţiei soluţionate prin sentinţa comercială anterior menţionată, excede cadrului procesual de faţă, existând autoritate de lucru judecat în privinţa cererii recurentei de actualizare a creanţei sale.

În consecinţă, recursul a fost respins, menţinându-se ca legală şi temeinică sentinţa atacată.

67. Lichidator provizoriu. Desemnarea lichidatorului de către judecătorul-sindic fără a se menționa că acesta este provizoriu. Consecințe. Stabilirea onorariului lichidatorului provizoriu

Legea nr. 85/2006, art. 24 alin. (1) cu referire la art. 19 alin. (2) şi alin. (2^1), art. 34

Nemenţionarea caracterului provizoriu al lichidatorului desemnat de către judecătorul-sindic nu atrage anularea acestei desemnări atâta timp cât, potrivit legii, creditorul sau creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide, în cadrul primei şedinţe a adunării generale, desemnarea unui lichidator în locul lichidatorului provizoriu ori să îl confirme pe acesta.

Ca urmare, nici stabilirea onorariului lichidatorului de către judecătorul-sindic nu produce consecinţe, din moment ce această atribuţie revine creditorului sau creditorilor care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor.

C.A. Galaţi, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. nr. 604/R din 13 noiembrie 2009

Prin sentinţa nr. 495/2009 a Tribunalului Vrancea, judecătorul sindic a admis cererea administratorului judiciar K IPURL, în sensul că a dispus trecerea debitorului SC F.S. SRL Focşani în procedura simplificată a insolvenţei şi a desemnat lichidator pe K I.P.U.R.L., luând şi celelalte măsuri impuse de lege.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal, a formulat recurs creditoarea D.G.F.P. Vrancea, solicitând casarea ei în parte şi, în rejudecare, numirea ca lichidator al debitoarei a practicianului în insolvenţă B.V. cu un onorariu fix de 3.000 lei pe toată durata procedurii şi a unui onorariu de succes de 6% din sumele atrase la masa credală.

În motivarea recursului, s-a arătat că prin desemnarea lichidatorului K I.P.U.R.L. s-au încălcat prevederile art. 11 alin. (1) lit. c) coroborat cu art. 17 alin. (1) lit. b) din Legea 85/2006, prevederi care obligă pe judecătorul sindic să desemneze motivat lichidatorul care să administreze procedura provizorie, până la confirmarea sa ori, după caz, înlocuirea lui de către Adunarea creditorilor.

S-a mai învederat că judecătorul sindic a dispus desemnarea unui lichidator fără a face menţiunea că desemnarea este provizorie şi fără a pune în vedere acestuia obligaţia convocării Adunării creditorilor în vederea confirmării sau înlocuirii sale. S-a susţinut că s-au încălcat şi dispoziţiile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 în sensul că judecătorul-sindic a stabilit onorariul lunar şi onorariul de succes, fără a face precizarea că este provizoriu şi a menţiona obligaţia lichidatorului de a convoca Adunarea creditorilor pentru negocierea condiţiilor de numire şi a onorariului, precum şi că în cauză nu există o confirmare a lichidatorului şi a onorariului.

Nu s-au formulat întâmpinări.

Recursul este nefondat, urmând a fi respins, ca atare, pentru următoarele considerente:

Într-adevăr, prin art. 24 alin. (1), cu referire la art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, se prevede că desemnarea lichidatorului de către judecătorul sindic se face în mod provizoriu, până la desemnarea unui lichidator de Adunarea creditorilor sau de către creditorul care deţine cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor.

S-a subliniat că neindicarea expresă, de către judecătorul-sindic, a caracterului provizoriu al acestei numiri nu vatămă, însă, drepturile creditorilor în ceea ce priveşte confirmarea sau desemnarea unui alt lichidator. S-a scos în evidenţă că, în mod similar, creditorii, cu ocazia confirmării sau desemnării unui alt lichidator vor stabili, de comun acord cu lichidatorul, onorariul acestuia.

S-a apreciat că neobligarea prin sentinţă, de către judecătorul sindic, a lichidatorului provizoriu de a convoca Adunarea creditorilor pentru discutarea confirmării sale sau a desemnării unui alt lichidator, precum şi pentru

stabilirea remuneraţiei, nu este de natură a duce la casarea sau modificarea sentinţei deoarece, prin lege, judecătorul sindic nu este obligat să ia o asemenea măsură, iar principiul disponibilităţii îl obligă să se pronunţe numai asupra cererilor supuse lui.

Or, s-a relevat că, în speţă, o astfel de cerere nu fusese formulată şi nicio dispoziţie legală nu obligă pe judecător să ia o asemenea măsură.

S-a învederat că nici critica recurentei referitoare la stabilirea unui onorariu prea mare nu poate fi primită, cât timp Adunarea creditorilor are posibilitatea de a stabili remuneraţia lichidatorului.

Ca urmare, în raport cu aceste considerente, recursul a fost respins ca nefondat.

68. Lichidator provizoriu. Desemnarea acestuia. Stabilirea remuneraţiei

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. c)

În raport cu caracterul provizoriu al lichidatorului desemnat de judecătorul-sindic, comitetul creditorilor are latitudinea confirmării sau înlocuirii acestuia, în condiţiile negocierii condiţiilor numirii, inclusiv a cuantumului remuneraţiei, precum şi a recomandării sale adunării creditorilor. Ca urmare, judecătorul-sindic nu poate fi limitat în desemnarea lichidatorului şi în stabilirea remuneraţiei acestuia de opţiunea scrisă a unui creditor.

C.A. Galaţi, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. nr. 518/R din 14 octombrie 2009

Prin sentinţa comercială nr. 142 din 25.02.2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vrancea a deschis procedura generală a insolvenţei faţă de debitorul SC E. SRL, fiind desemnat administrator judiciar C.I.I. V.R., confirmat de adunarea creditorilor la data de 11.05.2009.

La 20 mai 2009, administratorul judiciar a depus la dosar raportul întocmit în temeiul art. 54 din Legea nr. 85/2006, din concluziile căruia rezultă că debitoarea nu şi-a declarat intenţia de reorganizare şi nici ceilalţi participanţi la procedură nu au propus un astfel de plan. Ca urmare, s-a propus trecerea debitoarei la faliment, în procedură simplificată, această propunere fiind aprobată de adunarea creditorilor conform procesului verbal din 11.05.2009.

Prin sentinţa comercială nr. 359 din 20 mai 2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vrancea a admis cererea administratorului judiciar C.I.I. V.R. şi, în temeiul art. 107 din Legea nr. 85/2006, a dispus intrarea în faliment, în procedură simplificată, a debitoarei SC E. SRL, precum şi dizolvarea acestei societăţi, în calitate de lichidator fiind confirmat administratorul

judiciar C.I.I. V.R., cu o remunerație lunară de 900 lei și cu atribuțiile prevăzute în art. 25, art. 109 și urm. din aceeași lege.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul-sindic a constatat că sunt îndeplinite, în speță, cerințele art. 54 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei din urmă sentințe, în termen legal, a declarat recurs creditoarea D.G.F.P. Vrancea, criticând-o pe motive de nelegalitate și netemeinicie, sub următoarele aspecte:

Greșit s-a stabilit de către instanță onorariul lichidatorului, fiind ignorat conținutul procesului verbal al adunării creditorilor (D.G.F.P. fiind singurul creditor), prin care s-a stabilit ca onorariu pentru întreaga procedură de lichidare suma de 3.000 lei și 5% din sumele atrase la masa credală.

Procesul verbal s-a încheiat la 11.05.2009, fiind depus la dosarul cauzei în data de 20.05.2009, când judecătorul sindic s-a pronunțat pentru trecerea la faliment.

S-a subliniat că, neținându-se cont de hotărârea adunării creditorilor, au fost încălcate prevederile Legii nr.85/2006.

În concluzie, s-a solicitat admiterea recursului și modificarea hotărârii atacate în sensul stabilirii onorariului lichidatorului în conformitate cu voința creditorilor.

Intimata-debitoare, prin lichidator, a formulat întâmpinare, arătând că pentru data de 27.08.2009 a fost convocată adunarea creditorilor în vederea confirmării lichidatorului și a stabilirii retribuției acestuia, precum și că la adunarea respectivă s-a votat confirmarea lichidatorului, stabilindu-i o retribuție lunară de 800 lei net. În concluzie, intimata – debitoare a solicitat respingerea recursului.

Recursul este nefondat, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare:

Față de împrejurarea că desemnarea lichidatorului și stabilirea onorariului acestuia, efectuate în conformitate cu dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, au caracter provizoriu, comitetul creditorilor are latitudinea confirmării ori înlocuirii lichidatorului prin recomandarea acestuia adunării creditorilor și a negocierii retribuției, posibilitate de care s-a uzat în speță, conform înscrisurilor doveditoare prezentate de lichidator.

Așa fiind, Curtea a constatat că sunt nefondate criticile aduse sentinței de către recurentă, judecătorul-sindic nefiind ținut în desemnarea provizorie a lichidatorului de opțiunea scrisă a unui creditor minoritar cum este, în speță, D.G.F.P. Vrancea.

Ca urmare, Curtea a considerat legală și temeinică hotărârea ce face obiectul criticilor, respingând recursul ca nefondat.

69. Lichidator. Atribuții. Exercitarea acțiunii în anularea actelor frauduloase sau a transferurilor cu caracter patrimonial încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor. Autoritate de lucru judecat

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. c)

În exercitarea dreptului de a introduce acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor sau a transferurilor patrimoniale susceptibile să prejudicieze drepturile creditorilor, lichidatorul se poate adresa numai instanței competente să dispună anularea acelor acte sau transferuri patrimoniale. În ipoteza în care anularea unor astfel de acte sau transferuri face obiectul unei acțiuni penale, lichidatorul trebuie să asigure exercitarea acțiunii civile în fața instanței penale corespunzătoare, urmărind reîntregirea patrimoniului debitorului, pentru ca drepturile creditorilor să nu fie prejudiciate.

În măsura în care instanța penală a anulat actele frauduloase sau transferurile patrimoniale păgubitoare pentru creditori, cu luarea de măsuri corespunzătoare de reîntregire a patrimoniului debitorului, există autoritate de lucru judecat ce împiedică exercitarea dreptului la acțiune în fața judecătorului-sindic.

C.A. Iaşi, Secția comercială, dec. nr. 1183 din 12 octombrie 2009

Prin cererea înregistrată la 15 mai 2006, administratorul judiciar/lichidator C.I.I.C.I., pentru debitoarea SC B.I. SRL, a formulat cerere de anulare a transferurilor de drepturi patrimoniale împotriva pârâtei SC R. SRL privind bunul mobil - autoturism D., solicitând restituirea acestui bun sau a contravalorii lui, de 9.000 lei, actualizată cu dobânda legală.

Pârâta SC R. SRL Bârlad a depus întâmpinare, prin care a precizat că suma cu care a achiziţionat bunul este evidenţiată în contabilitate.

Prin sentinţa nr. 224/F din 5 mai 2009, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vaslui a admis cererea formulată de C.I.I. C.I., în calitate de lichidator al debitoarei SC B.I. SRL Vaslui şi a anulat transferul patrimonial, dispunând restituirea către SC B.I. SRL Vaslui a bunului mobil – autoturism D. înstrăinat pârâtei SC R. SRL Bârlad, precum şi obligarea aceleiaşi pârâte, în cazul în care bunul respectiv nu mai există ori a fost deteriorat sau valorificat, la plata contravalorii lui în sumă de 9.000 lei, actualizată prin calcularea dobânzii legale potrivit Legii nr. 356/2002.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul-sindic a reţinut următoarele:

Societatea comercială SC B.I. SRL Vaslui a avut ca asociat pe B.M. domiciliată în municipiul Constanţa, documentele cu regim special - facturi fiscale şi chitanţe fiscale, semnate de aceasta şi ştampilate în alb, fiind lăsate spre gestionare pârâtei S.S., care a administrat societatea.

În luna decembrie 2003, cu factura nr. 2118241 din 5.12.2003, a fost vândut autoturismul Dacia 1307 FRJ către SC R. SRL Bârlad, cu suma de 9.000 lei, fiind întocmite 4 chitanţe de plată la 5.12.2003, 12.12.2003, 23.12.2003 şi 29.12.2003. În urma examinării, s-a ajuns la concluzia că factura şi chitanţele au fost întocmite de S.S., iar delegatul care a semnat pe factura de primire este tot S.S., cumpărătorul fiind SC R. SRL Bârlad, unde este asociat aceeaşi persoană S.S.

S-a reţinut că suma de 9.000 lei a fost înregistrată în contabilitatea firmei în contul 531.1- Casa, cont care, după înregistrarea sumei încasate, conform balanţei de verificare şi a bilanţului încheiate la 31.12.2003, prezenta un sold de 9.326 lei, sumă cu care s-au diminuat obligaţiile către asociat existente în contul 455.1 - Asociaţi-conturi curente, însă pentru această operaţiune nu a fost găsit document contabil justificativ, care să ateste primirea sub semnătură a sumei, de către asociatul B.M.

Ca urmare, s-a relevat că se impune să fie admisă acţiunea lichidatorului reclamant C.I.I.C.I., pentru debitoarea SC B.I. SRL Vaslui, promovată în temeiul art. 79 şi art. 80 din Legea nr. 85/2006, în sensul celor dispuse prin sentinţă.

Pârâta SC R. SRL a declarat recurs, criticând sentinţa ca nelegală.

În acest sens, recurenta a invocat existenţa autorităţii de lucru judecat în raport cu decizia penală nr. 529 din 9 octombrie 2009 a Curţii de Apel Iaşi pronunţată în dosarul nr. 1054/189/2006, prin care reprezentantul legal V. (fostă S.) S. a fost condamnată definitiv pentru întocmirea facturii fiscale din 5 decembrie 2003 şi a chitanţelor emise la datele de 5 decembrie 2003, 12 decembrie 2003, 23 decembrie 2003 şi 29 decembrie 2003, cu privire la vânzarea autoturismului în cauză.

Lichidatorul C.I.I.C.I., prin întâmpinare, a învederat că nu sunt întrunite condiţiile cerute de lege pentru constatarea existenţei autorităţii de lucru judecat, cerând respingerea excepţiei invocate.

Recursul este fondat.

În motivarea soluţiei de admitere a recursului, s-a relevat că, în adevăr, prin sentinţa penală nr. 312 din 23.04.2007 a Judecătoriei Bârlad, inculpata V. (fostă S.) S., administrator la SC R. SRL, a fost obligată să plătească părţii civile SC B.I. SRL suma de 9.000 lei cu titlu de despăgubiri.

S-a reţinut, prin această sentinţă, că în luna decembrie 2003 inculpata V. S. a întocmit factura fiscală nr. 21182211 din 5 decembrie 2003, precum şi chitanţele nr. 9428963 din 5 decembrie 2003, nr. 9429964 din 12 decembrie 2003, nr. 9429965 din 23 decembrie 2003 şi nr. 9429966 din 29 decembrie

2003, acte ce constituie documentele de vânzare-cumpărare a autoturismului D. în valoare de 9.000 lei.

Curtea a constatat că, inițial, SC B.I. SRL a formulat acțiune la instanța civilă, această acțiune nefiind suspendată în urma constituirii societății reclamante ca parte civilă în procesul penal.

S-a relevat în continuarea motivării că, în latura civilă, sentința penală cuprinde dispoziții referitoare la anularea documentelor de vânzare-cumpărare a autoturismului cu nr. de înmatriculare X (ce constituie obiectul transferului patrimonial a cărui anulare s-a solicitat prin cererea adresată judecătorului sindic) și a obligării inculpatei, în calitate de administrator la SC R. SRL, de a achita contravaloarea autoturismului în sumă de 9.000 lei.

Concluzionând, Curtea a constatat că, în raport cu cele arătate, hotărârea instanței penale are autoritate de lucru judecat asupra acțiunii civile nu numai cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia, dar și asupra întinderii și reparării prejudiciului .

S-a relevat că, față de aceste considerente referitoare la raportul dintre acțiunea penală și acțiunea civilă, se impune admiterea recursului declarat de SC R. SRL, prin reprezentant legal V. (fostă S.) S. și modificarea în tot a sentinței pronunțate de judecătorul-sindic în sensul respingerii cererii formulate de lichidator.

În consecință, a fost admis recursul declarat de SC R. SRL Bârlad, prin reprezentantul legal V. (fostă S.) S. împotriva sentinței civile nr. 244 din 5 mai 2009 a Tribunalului Vaslui – judecător-sindic, dispunându-se modificarea acesteia în tot și respingerea cererii formulate de C.I.I.C.I. în calitate de lichidator-reclamant al debitoarei SC B.I. SRL Vaslui, în contradictoriu cu pârâta SC R. SRL Bârlad, privind anularea transferului patrimonial ce a avut loc între cele două societăți având ca obiect autoturismul D.

70. Lichidator. Atribuții. Exercitarea calității de parte procesuală activă în numele creditorilor. Formulare de cereri privind măsurile de lichidare relative la imobilele din patrimoniul debitorului

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (1) lit. h), art. 25 lit. c) și e)

În îndeplinirea atribuțiilor sale, lichidatorul este îndreptățit și obligat să acționeze pentru asigurarea integrității masei credale prin readucerea în patrimoniul debitorului a imobilelor ce au făcut obiectul unor transferuri susceptibile a prejudicia dreptul creditorilor. In acest cadru, lichidatorul poate exercita calitate procesuală activă, în numele creditorilor, pentru a formula și susține cereri de anulare de transferuri cu caracter patrimonial, în

vederea aducerii la masa credală a imobilelor înstrăinate sau închiriate de debitor cu prejudicierea drepturilor creditorilor.

C.A. Galaţi, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, dec. nr. 441/R din 28 august 2009

Prin sentinţa nr. 136 din 29.03.2007, judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Vrancea, devenit competent în urma admiterii cererii de strămutare formulate de creditoarea D.G.F.P. Vâlcea, a dispus deschiderea procedurii insolvenţei în formă generală pentru ca ulterior, prin sentinţa comercială nr.408 din 22.11.2007, să dispună trecerea debitoarei SC B. SA Drăgăşani în procedura de lichidare.

S-a constatat că debitoarea SC B. SA s-a numit anterior SC A. SA, care a preluat integral patrimoniul O.J.T. Rm. Vâlcea, astfel că în patrimoniul său au intrat imobilul H.A, precum şi terenul aferent campingului Ostroveni în suprafaţă de 276 mp.

Cu privire la aceste două imobile, lichidatorul a promovat cereri în evacuare îndreptate împotriva pârâtelor SC A. SA, SC Z. SA, SC I.M. SCIM SA Tg. Jiu, SC G.S. SA Tg. Jiu, SC V. SA Rm. Vâlcea, SC M. SA Rm. Vâlcea şi SC S. SA Rm. Vâlcea din imobil construcţie şi teren H.A situat în Rm. Vâlcea.

Pârâtele au invocat, ca excepţii privind inadmisibilitatea cererii lichidatorului, lipsa calităţii procesuale active a acestuia şi lipsa calităţii procesuale pasive a pârâtelor.

Respingând toate aceste excepţii, aceeaşi instanţă, prin sentinţa nr.168 din 6.03.2009, a admis cererea lichidatorului şi a dispus, pe cale de consecinţă, evacuarea pârâtei SC Z. SA Rm. Vâlcea din imobilul teren în suprafaţă de 276 mp situat în Rm. Vâlcea – O, precum şi evacuarea pârâtelor SC A. SA Drăgăşani, SC I.M. SCIM SA Tg. Jiu, SC G.S. SA Tg. Jiu, SC V. SA Rm. Vâlcea, SC M. SA Rm. Vâlcea şi SC S. SA Rm. Vâlcea din imobilul construcţie şi teren H.A situat în Rm. Vâlcea.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut, în esenţă, următoarele:

Suprafaţa de 276 mp, pe care se află amplasate C.O. şi restaurant punct turistic „P.P.", a fost înstrăinată de către SC A. SA către SC Z. Rm. Vâlcea prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 2293 din 23.07.2002 la B.N.P. F.R. Acest act de vânzare-cumpărare a fost ulterior anulat prin hotărâre irevocabilă.

Cu privire la imobilul H.A, debitoarea a încheiat un act sub semnătură privată la data de 4.09.2001, intitulat contract de schimb, prin care SC A. SA (devenită ulterior SC B. SA) a predat către SC I.M. SA imobilul H.A (construcţia şi teren), dobândind în schimb imobilul denumit Secţie de producţie. Şi acest act a fost contestat de aceiaşi acţionari creditori, iar prin decizia civilă nr. 60/A din 9.02.2004 – Curtea de Apel Piteşti a schimbat în parte

sentinţa nr. 1644/C din 22.10.2003 a Tribunalului Vâlcea, în sensul admiterii acţiunii şi constatării nulităţii contractului, decizie ce a rămas irevocabilă prin decizia nr. 1587 din 8.03.2004 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

S-a motivat că pe cale de consecinţă, fiind constatat nul absolut contractul de schimb, trebuie să se reţină, în raport cu împrejurarea că efectele nulităţii absolute se produc *ex tunc*, că imobilul respectiv nu a părăsit patrimoniul societăţii debitoare niciodată.

Cu privire la acelaşi imobil, pârâta SC G.S. SA Tg. Jiu a pretins că este proprietară în condiţiile în care prin sentinţa civilă nr. 7427 din 31.10.2002 a Judecătoriei Rm. Vâlcea s-a constatat validitatea schimbului intervenit între ea şi SC I.M. SA., iar SC M. SA a invocat faptul că la data de 15.01.2008 a închiriat de la SC I.M. SA un spaţiu în incinta aceluiaşi hotel, fără să depună contractul la dosar.

Pârâta SC V. SA Rm. Vâlcea a pretins că a cumpărat un spaţiu în incinta H.A tot de la pârâta SC I.M. SA, act pe care nici această pârâtă nu l-a depus la dosar.

SC A. SA a pretins, prin întâmpinare, că nu mai este proprietara imobilului în litigiu, acesta fiind transmis unei alte persoane juridice pe care nu a indicat-o.

La rândul său, pârâta SC S. SA a învederat că a deţinut imobilul în litigiu în baza contractului nr. 18 din 11.02.2004, pe care nu l-a prezentat instanţei.

Făcându-se referire la toate aceste susţineri, prin considerentele sentinţei s-a subliniat că, în condiţiile anulării actului principal, devin lipsite de efecte juridice toate actele subsecvente de care se prevalează pârâtele.

S-a apreciat în continuare că, chiar dacă în prezent nu mai au titlu valabil asupra imobilului, toate societăţile pârâte au calitate procesuală pasivă, deoarece doar în contradictoriu cu ele pot fi supuse în mod legal analizei actele pretinse de pârâtă ca titluri de proprietate sau posesie.

Împotriva sentinţei nr.168 din 06.03.2009 a Tribunalului Vrancea, în termen legal, au declarat recurs pârâta SC A. SA, S.C. I.M. SCIM SA, SC M. SA şi SC G.S. SA.

Pârâta SC A. SA a criticat sentinţa, pentru motive de nelegalitate şi netemeinicie, sub următoarele aspecte:

SC A. SA nu are calitate procesuală pasivă pentru a putea fi evacuată din imobilul construcţie Hotel A, de vreme ce nu este proprietara imobilului şi nu are raporturi de locaţiune cu intimata-reclamantă. S-a învederat, de asemenea, că SC B. SA Tg. Jiu, prin reprezentantul C. IPURL, nu are calitate procesuală activă deoarece SC B SA invocă dreptul său de proprietate asupra imobilului fără a-l dovedi, precum şi că instanţa de fond a omis să se pronunţe asupra excepţiei de prematuritate invocată de SC A. SA.

În dezvoltarea acestei din urmă critici, recurenta a susţinut că, pornind de la pretinsul „drept" de proprietate invocat de către lichidator în numele debi-

torului asupra imobilului H.A, SC A. SA a învederat instanţei de fond că nu sunt îndeplinite condiţiile cerute de lege pentru ca acest drept de proprietate să poată fi valorificat pe calea unei acţiuni.

S-a scos în evidenţă că, potrivit art. 109 alin. (1) C.proc.civ., „oricine pretinde un drept împotriva unei altei persoane trebuie să facă o cerere înaintea instanţei competente”, subliniindu-se că, pentru a putea fi însă exercitat, dreptul trebuie să îndeplinească, între altele, condiţia recunoaşterii şi ocrotirii de lege, precum şi cea a actualităţii, iar dacă dreptul nu este actual, lipsa acestei condiţii poate fi invocată prin intermediul excepţiei de prematuritate.

S-a susţinut, în continuare, că decizia nr. 60/A/2004 a Curţii de Apel Piteşti nu reprezintă act de proprietate al reclamantei, deoarece această decizie, neopozabilă faţă de SC I.M. SCIM SA, anulează doar un contract de schimb şi nu conţine vreo dispoziţie de repunere în situaţia anterioară.

S-a mai susţinut de recurentă că hotărârea a fost dată cu încălcarea competentei materiale şi teritoriale (art. 304 pct. 3 C.proc.civ.), apreciindu-se că, în raport cu obiectul său, cauza de faţă excede competenţei judecătorului-sindic.

O altă critică a recurentei vizează omisiunea soluţionării cererilor de intervenţie, formulate în cauză, cereri care au fost admise în principiu.

În fine, recurenta a criticat sentinţa şi sub aspectul „soluţionării obiectului cererii de chemare în judecată”, învederând că, deşi învestită cu o acţiune în evacuare ce trebuia respinsă ca inadmisibilă, prima instanţă a procedat la compararea titlurilor de proprietate, comparare ce este doar de esenţa acţiunii în revendicare.

In concluzie, S.C. A. SA a solicitat admiterea recursului, casarea în întregime a sentinţei atacate şi trimiterea cauzei spre soluţionare la instanţa competentă, iar pe fond, admiterea atât a excepţiei lipsei calităţii procesuale pasive a recurentei, cât şi a excepţiei inadmisibilităţii acţiunii în evacuare.

Pârâta SC M. SA a formulat motive de casare identice, iar pârâtele SC I.M. SCIM SA Tg. Jiu şi SC G.S. SA Tg. Jiu au invocat, la rândul lor, ca motive de recurs: încălcarea normelor de competenţă materială, precum şi inadmisibilitatea acţiunii în evacuare în condiţiile în care şi pârâtele invocă un drept de proprietate asupra aceluiaşi bun.

Recursurile de faţă sunt nefondate, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare:

De vreme ce prin decizia nr. 1587/2005 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie s-a constatat nulitatea absolută a contractului de schimb nr. 2834 între SC A. SA şi SC I.M. SCIM SA, iar aceasta din urmă a realizat acte de transfer în scopul îndepărtării imobilului din patrimoniul SC B. SA, nu se poate primi critica referitoare la lipsa calităţii procesuale active a creditoarei, prin lichidator, în formularea cererilor privind măsurile de lichidare relative la acest imobil.

Este în afară de orice îndoială că o acţiune în evacuare tinde tocmai spre înlesnirea valorificării unor bunuri imobile din patrimoniul debitoarei. De aceea, a promova o atare acţiune în temeiul dreptului comun ar însemna tocmai tergiversarea valorificării, incompatibilă cu principiul urgenţei ce domină procedura insolvenţei.

Nici critica referitoare la lipsa calităţii procesuale pasive a SC A. SA nu subzistă, atâta timp cât ea însăşi a precizat că „nu mai este proprietara imobilului în litigiu" deoarece l-ar fi transmis unei alte persoane juridice, fără a face, însă, probe în acest sens. Înseşi susţinerile pârâtei SC A. SA contrazic critica pe care ea a formulat-o în sensul că nu ar avea nicio legătură cu imobilul hotel A.

Critica privind încălcarea normelor de competenţă nu este argumentată convingător şi, deci, nu poate fi primită cât timp promovarea unei acţiuni în evacuare poate fi subsumată atribuţiei judecătorului sindic de a lua măsurile reclamate de realizarea procedurii de lichidare judiciară.

Invocarea inadmisibilităţii acţiunii în evacuare este, de asemenea, nefondată. In această privinţă, caracterul urgent al procedurii de lichidare este de natură să justifice alegerea căilor procedurale simplificate pentru atingerea în scurt timp şi în mod rezonabil a scopului esenţial al procedurii de insolvenţă, constând în maximizarea averii debitorului în vederea valorificării. Or, anularea pe cale judecătorească a unor tranzacţii imobiliare, având ca obiect chiar bunuri ale debitoarei, vizează, ca o consecinţă imediată, tocmai revenirea acestor bunuri în patrimoniul debitoarei, pentru a căror valorificare este necesar ca ele să fie libere. De altfel, toate actele succesive, ulterioare deciziei nr. 1587/2005 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, nici nu sunt opozabile debitoarei falite şi proprietarei SC B. SA în virtutea principiului relativităţii în materia actelor juridice.

Împrejurarea că pârâtele-recurente şi-au intabulat la diferite momente dreptul de proprietate, ce l-au obţinut prin încheierea actelor anulate, nu este de natură să anihileze dreptul de proprietate al debitoarei falite, având în vedere că astfel de menţiuni sunt prevăzute de lege pentru opozabilitate, iar nu *ad validitatem*.

Tot astfel, nepronunţarea instanţei asupra excepţiei de prematuritate nu este de natură să afecteze soluţia pe fond. Excepţia prematurităţii poate fi invocată numai atunci când, pentru promovarea unei acţiuni, legea prescrie în mod imperativ cerinţa parcurgerii unei proceduri prealabile. Cum, însă, pentru acţiunea în evacuare nu este obligatorie o astfel de procedură, nu pot fi primite susţinerile recurentei SC A. SA referitoare la admisibilitatea excepţiei de prematuritate în raport de pretinsa lipsă a condiţiei actualităţii dreptului de care se prevalează reclamanta.

În privința omisiunii soluționării pe fond a unor cereri de intervenție, curtea a apreciat că interesul invocării unei atare neregularități revine intervenientelor, recurenta SC A. SA nejustificând un atare interes.

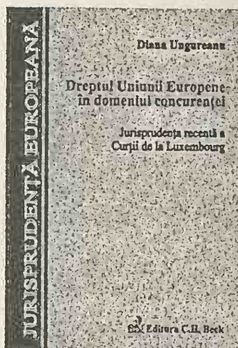
Apreciind că în mod legal și temeinic a fost admisă acțiunea în evacuare și că o atare măsură a fost solicitată strict pentru urgentarea demersului de valorificare a bunurilor, iar eventualele opoziții la executare, întemeiate pe existența unor acte juridice valide, neprezentate încă până la actualul stadiu procesual, s-ar putea face pe calea contestației la executare, Curtea a considerat că se impune menținerea hotărârii instanței de fond, cu consecința respingerii recursurilor declarate în cauză, dând astfel eficiență dispozițiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

Ca urmare, au fost respinse, ca nefondate, recursurile declarate de pârâtele SC A. SA, SC I.M. SCIM S.A., SC M.SA și SC G.S. SA.

Dreptul Uniunii Europene în domeniul concurenței

Jurisprudența recentă a Curții de la Luxemburg

Diana Ungureanu

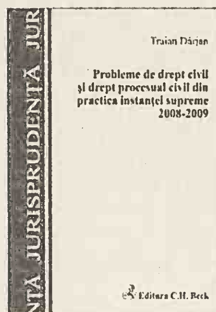
536 pag., 64,90 lei
ISBN 978-973-115-742-9

Lucrarea prezintă cele mai relevante decizii din jurisprudența recentă a Curții de la Luxembourg în materia dreptului concurenței, sistematizate pe principalele teme de discuție în acest domeniu. Culegerea oferă selecția fragmentelor relevante din hotărârile cele mai importante care au ca domeniu concurența, însoțite de extrase din legislația Uniunii Europene la care se face referire în cauzele prezentate.

În plus, pentru a facilita utilizarea fiecărei decizii, cauzele cuprind câte un scurt rezumat al problematicii abordate în respectiva decizie, comentariul principalelor probleme de drept soluționate, precum și trimiteri la jurisprudența și doctrina relevantă sub aceste aspecte.

Probleme de drept civil și drept procesual civil din practica instanței supreme 2008-2009

Traian Dârjan

360 pag., 49,90 lei
ISBN 978-973-115-704-7

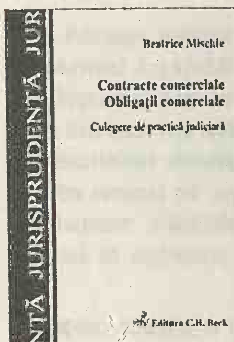
Având în vedere primirea călduroasă de care s-a bucurat precedenta lucrare intitulată „Jurisprudenţă civilă a instanţei supreme 2003-2007" de acelaşi autor, culegerea de faţă – redusă cantitativ, dar sporită calitativ – continuă publicarea până la zi a celor mai relevante **decizii rezumate ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, pronunţate în materie civilă şi procesual-civilă.** Este vorba de decizii de speţă ale Secţiei civile şi de proprietate intelectuală a instanţei supreme, pronunţate ca urmare a recursurilor exercitate împotriva deciziilor date în apel, în primul rând de Secţia civilă a Curţii de Apel Cluj, dar şi de alte curţi de apel din ţară, în urma căilor de atac declarate în contra sentinţelor pronunţate în primă instanţă de Tribunalele Bistriţa-Năsăud, Cluj, Maramureş, Sălaj, dar şi de alte tribunale din ţară.

Lucrarea prezintă cele mai importante probleme de drept civil şi procesual civil ivite în practica instanţei noastre supreme, cu predilecţie din materia proprietăţii imobiliare – un accent deosebit fiind pus pe **imobilele preluate în mod abuziv** –, a **proprietăţii intelectuale**, a **reparării prejudiciilor cauzate din erori judiciare.** Forma suplă şi incitantă în care este prezentat materialul prelucrat şi sistematizat după o metodă originală, reprezintă o transpunere fericită a tehnologiei de *know-how*, adaptată la cerinţele problematicii abordate.

Contracte comerciale. Obligații comerciale

Culegere de practică judiciară

Beatrice Mischie

Lucrarea oferă o prezentare din perspectivă jurisprudențială a materiei contractelor și obligațiilor comerciale.

Cuprinde hotărâri judecătorești relevante pronunțate în materie de către Înalta Curte de Casație și Justiție și alte instanțe române, cu preponderență din perioada 2005-2009. Spețele sunt prelucrate și însoțite, acolo unde este cazul, de note privind modificarea legislației.

216 pag., 29,90 lei

ISBN 978-973-115-682-8

Talon de comandă

Titlu / Autor	Exemplare

CORESPONDENȚĂ RĂSPUNS
C.R.
SE TAXEAZĂ LA DESTINAȚIE

DESTINATAR

Editura C. H. Beck - București, O.P. 83, C.P. 90
Tel.: +40 21 410.08.47; fax: +40 21 410.08.48
E-mail: comenzi@beck.ro
Cont: RO06RZBR 0000 0600 03338540 Raiffeisen Bank, Ag. Sebastian
Cont: RO82FNNB001201052424RO02 Credit EuropeBank (Rom) - Suc. Doamnei
Cont: RO08TREZ7005069XXX002640 ATCP București

Culegerea de hotărâri judecătoreşti pronunţate în materia insolvenţei, sintetizată şi comentată, reprezintă o încercare de uniformizare a practicii în domeniul menţionat, urmând a constitui un instrument de lucru pentru judecătorii-sindici, practicienii în insolvenţă şi nu numai.

Lucrarea este organizată după următoarele teme: Deschiderea procedurii; Participanţii la procedură; Administrarea procedurii; Reorganizarea şi Falimentul, inclusiv Lichidarea şi Distribuirea; Închiderea procedurii şi antrenarea răspunderii; Insolvenţa transfrontalieră.

La realizarea culegerii au participat specialişti în domeniu din partea instanţelor specializate, a Buletinului Procedurilor de Insolvenţă şi din rândul practicienilor în insolvenţă.

ISBN978-973-115-707-8
ISBN978-973-115-836-5

ȚĂ JURISPRUDENȚĂ JUR